MYSTICKÉ

MĚSTO BOŽÍ

Svazek III.

PROBODENÍ

Zázrak Boží všemohoucnosti a nevyčerpatelný zdroj milosti

Životopis Panny a Matky Boží Marie

Naší Královny a Paní, nejsvětější Usmiřovatelky za provinění Evy a Prostřednice milosti

který podle zjevení a za vedení samotné Panny Marie napsala služebnice Boží

SESTRA MARIE OD JEŽÍŠE, Z AGREDY

Představená kláštera Neposkvrněného Početí, řádu sv. Františka Seraf. v městě Agredě, v provincii Burgos ve Španělsku, pro nové poučení světa, pro posilnění katolické Církve a pro povzbuzení lidstva.

Podle původního autorizovaného španělského vydání do anglického jazyka přeložil
FISCAR MARISON
(Rev. George J. Blatter)

A podle tohoto církevně schváleného anglického vydání do české řeči přeložil
JAN CYRIL ŘEŘUCHA
V Mariánském roce 1954.

První české vydání vydala TISKÁRNA ČESKÝCH BENEDIKTINŮ
1961 So. Allport St.,
Chicago 8, Illinois

IMPR1MATUR
(Prvnímu anglickému vydání)

Rome City, Ind., 24. srpna 1912

Důstojnému pánu George J. Blatterovi
Drahý důstojný pane:
Dávám Vám své schválení anglickému překladu díla, nazvaného Ciudad de Dios.“ - S přáním veškerého požehnání zůstávám Váš v Kristu:

† H. J. Alerding, biskup z Fort Wayne

DOPORUČENÍ
(Druhého anglického vydání)

Santa Fe, New Mexico, 9. února 1949

S největší ochotou dávám dnes své doporučení novému vydání díla „The City of God" od sestry Marie od Ježíše, které bude znovu beze změn vydáno dle původního autorizovaného vydání ze španělské řeči z roku 1902, a již schválené Jeho Excelencí nejdp. H. J, Alerdinem, biskupem ve Fort Wayne.

† Edwin V. Byrne, D.D., arcibiskup v Santa Fe

PROHLÁŠENÍ

V poslušné uctivosti majíce dekrety papeže Urbana VIII. i všech papežů, prohlašujeme, že v celku i jednotlivostech týkajících se zjevení, zázraků a pod., podrobujeme se bezvýhradně soudu svaté Církve Římsko-katolické.

IMPRIMATUR
pro české vydání Města Božího

NIHIL OBSTÁT: Rev. Martin Horák, O.S.B.
censor deputatus

IMPRIMI POTEST: † Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: † Albert Cardinal Meyer,
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17, 1961

„Vy všichni, kdo jdete cestou kolem, pohleďte a vizte, je-li jaká bolest, jako bolest, jež trápí mne (Pláč. 1, 12).“

OPOŽDĚNÁ VÝTKA

Jisté encyklopedie a několik spisovatelů po velmi povrchním prohlédnutí a při předstírání opatrnosti si dovolili vynést svůj soud nad „Městem Božím," ve kterém se zvláštní pozorností zdůraznili útoky francouzských jansenistů a italských gallikánů proti Městu Božímu. Ve srovnání s tím, co dobrého bylo o Městě Božím řečeno, je těch několik kritik pronesených škarohlídy jako kapka v moři. Hlavní výtkou proti Ciudad de Dios je, že prý nebylo napsáno Marií z Agredy.

Co si máme o takových kritikách myslet, vysvítá jasně z úředních jednání několika papežů, kteří toto dílo nepřímo schválili a podporovali jeho uveřejnění. Papež Innocent XI. v listě poslaném 9. listopadu 1681 králi Karlovi II. do Španěl a papež Alexandr VIII. roku 1690 ústně (viva vocis oraculo) výslovně prohlásili, že Město Boží může být čteno všemi věřícími. Papežové Klement XI. a Benedikt XIV., první z nich ve dvou dekretech, ze dne 5. června 1705 a ze 26. září 1713, a druhý dekretem z 21. března 1729, rozhodli podobně. Mimo to papežové Benedikt XIV. a Klement XIV., kteří schválili prohlášení kongregace obřadů z 8. května 1757 a 11. května 1771, úředně prohlásili, že Město Boží bylo nejen původně napsáno, ale také složeno či upraveno výhradně ctihodnou boží služebnicí Marií z Agredy.

SCHVÁLENÍ

První papež, který věnoval úřední pozornost dílu „Ciudad de Dios," byl papež Innocent XI., který 3. července 1686, jako reakci na celou řadu bouřlivých útoků a nástrah, činěných některými členy Sorbonny, o kterých bylo známo, že jsou jansenisté, vydal zvláštní list, kterým povolil vydávání a čtení „Ciudad de Dios." Podobná prohlášení vydali někteří papežové i v pozdější době. Byli to: Alexandr VIII., Klement IX. a Benedikt XIII. Tato prohlášení byla později znovu připomenuta dvěma dekrety vydanými kongregací posvátných obřadů, schválenými papeži Benediktem XIV. a Klementem XIV. Tím byla potvrzena pravost a věrohodnost spisu „Ciudad de Dios," jak bylo sděleno a napsáno ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše. Vynikající papež Benedikt XIII., když byl arcibiskupem v Beneventu, používal tato zjevení ve svých kázáních kázání o blahoslavené Panně Marii. Dne 26. září 1713 biskup v Sento v Itálii podal námitku proti publikaci „Město Boží," ale bylo mu připomenuto, aby se této aktivity vzdal, protože se to příčí rozhodnutí papeže Innocence XI., které bylo vydáno pro celou Církev.

Proces blahořečení Marie z Agredy byl značně posilněn španělskými biskupy a jinými vynikajícími osobami v Církvi. Tak se stalo krátce po její smrti v roce 1666, kdy byl této služebnici Boží dán titul „ctihodná" a tím je otevřena cesta k jejímu blahořečení. Je naděje, že se podle Boží vůle najde brzy pracovník mezi jejími četnými ctiteli, který se ujme tohoto úkolu, na základě úcty k jejímu svatému životu a znamenitému spisu i četným zázrakům u jejího hrobu.

Redemptoristé vydali nový překlad v německé řeči v roce 1885, kterému se dostalo schválení a významného doporučení od biskupa v Ratisbonu následujícími slovy:

„S upřímnou radostí dáváme naše biskupské schválení překladu původního španělského spisu „Ciudad de Dios," Marie od Ježíše, a doporučujeme tuto knihu, která jistě povznese čtenáře a bude pro ně zdrojem duševního požehnání."

V Ratisbonu, 29. září 1885.

p Ignác, biskup v Ratisbonu.

Významné je doporučení knížete-arcibiskupa Solnohradského, legáta a primasa německého:

„Podle dekretů vydaných papeži Innocencem XI. a Klementem XI., je doporučena ke čtení všem věřícím kniha jménem „Ciudad de Dios," napsaná ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše."

"Tuto knihu schválila řada biskupů k tomu účelu vydanými dekrety, čtyři vynikající university, v Toulouse, Salamance, Alcale a v Lovani a vynikající členové různých řádů. Učený a zbožný kardinál D'Aguire prohlásil, že všechny své studie za dobu 50 let jeho života považuje pouze za malou část učení obsaženého v této knize, která je v celém svém obsahu v souladu s Písmem svatým, s učením papežů a církevních sněmů. Ctihodný generální představený u sv. Sulpice, abbé Emery dodal: „Teprve od té doby, co jsem četl zjevení Marie z Agredy, znám náležitě Ježíše a Jeho svatou Matku."

„Proto neváháme s vydáním našeho biskupského schválení pro „Ciudad de Dios" a doporučujeme tuto knihu věřícím a zvláště našemu duchovenstvu."

František Albert, arcibiskup.
Arcibiskupská kancelář v Solnohradě
12. září 1885.

Jiné doporučení knihy „Ciudad de Dios" z novější doby je od biskupa v Tarazoně, které je v předmluvě nového vydání z let 1911—1912:

„Já, Dr. James Ozoidi y Udave, z milosti Boží a apoštolské Stolice biskup v Tarazoně, apoštolský administrátor diecése v Tudela.

Pověřili jsme kněze Eon Eduardo Royo, kaplana a zpovědníka v konventu Neposkvrněného Početí v Agredě, aby obezřetně a přesně porovnal rukopis, připravený pro tisk nového vydání „City of God." připravovaného k vydání členy výše jmenovaného konventu. Zjistili jsme osobně, že zmíněný kněz tento úkol svědomitě splnil. Proto nyní dosvědčujeme, že nové vydání „Ciudad de Dios," s několika výjimkami, což jsou jen pravopisné změny, se plně shoduje s původním rukopisem ctihodné matky Marie od Ježíše v Agredě,"

Tarazona, 7. dubna 1911.
(Pečeť diecése) James, biskup v Tarazoně.

Svatá tajemství ze života přesvaté Matky Boží od návratu z Egypta až do slavného Nanebevstoupení jejího božského Syna Ježíše Krista.

KNIHA PRVNÍ

O dokonalosti, s jakou nejsvětější Marie napodobovala a následovala činnost Kristovy duše; jak Ji vtělené Slovo vyučovalo v zákoně milosti, ve článcích víry a o svátostech a desateru přikázáních; a s jakou radostí a šlechetnou ochotou s jeho učením spolupůsobila. O smrti svatého Josefa, o kázání svatého Jana, o postu a křtu našeho Vykupitele, o povolání prvních učedníků, o křtu naší nejsvětější Paní, Panny Marie.

KAPITOLA I.

Pán zkouší nejsvětější Marii, když s Ní jedná s odstupem a s přísností; vysvětlení důvodů takového jednání.

1. Ježíš, Marie a Josef se již usadili v Nazaretě, a tím proměnili své chudé a skromné obydlí v nebe. Aby bylo možné popsat tajemství a svátosti, ke kterým došlo mezi božským Synem a jeho nejčistší Matkou před Kristovým dvanáctým rokem a později, až do doby, kdy začal veřejně kázat, bylo by zapotřebí mnoha kapitol a knih. Přesto bych však byla, vzhledem k rozsáhlosti tématu a bezvýznamnosti tak nevědomé ženy, jakou jsem já, schopna popsat jen velmi malou část toho všeho. Dokonce i přes pomoc světla, které jsem obdržela od této velké Paní, mohu popsat jen několik událostí a větší část děje musím nechat nepopsanou. Není možné ani vhodné, abychom my, smrtelníci pochopili všechny tyto záhady během tohoto života, protože jsou vyhrazeny až pro budoucí život.

2. Krátce po svém návratu z Egypta do Nazareta se Pán rozhodl zkoušet svou nejsvětější Matku stejným způsobem, kterým Ji zkoušel během jejího dětství, a který byl popsán ve druhé knize prvního svazku ve dvacáté sedmé kapitole. I když nyní nesmírně vyspěla v praktikování lásky a moudrosti, přál si Ji Pán povznést k ještě vyššímu stupni svatosti a zásluh vzhledem k tomu, že je předmět božské lásky nekonečný a že schopnosti naší Královny převyšovaly schopnosti všech tvorů. Navíc si pravý Učitel ducha přál v její osobě formovat žačku tak vznešeného poznání, aby nám byla opravdu dokonalou Učitelkou a živým příkladem jeho učení. To mělo být jejím posláním po nanebevstoupení jejího Syna a Vykupitele, jak budu vypravovat později. Bylo také vhodné a potřebné k poctě Krista, našeho Vykupitele, aby učení evangelia, kterým a na kterém chtěl založit svatý, neposkvrněný a bezvadný zákon milosti, plně osvědčil svou účinnost a moc na pouhém tvorovi, a aby byly všechny jeho odpovídající a úžasné účinky demonstrovány na někom, kdo by mohl být všem lidem vzorem. Je zřejmé, že takovým tvorem nemohl být nikdo jiný než nejsvětější Marie, která coby jeho Matka, stála tak blízko Mistra a Učitele veškeré svatosti.

3. Proto Nejvyšší rozhodl, aby nebeská Paní byla první učednicí jeho školy a prvorozenou Dcerou Nového zákona milosti, nejdokonalejším vzorem jeho ideálů a nejpoddanějším materiálem, do něhož by, jako do měkkého vosku, mohl vtisknout pečeť svého učení o svatosti tak, aby Syn a Matka byli pravými deskami nového zákona daného světu (Ex.31,18)[i]. S tímto záměrem Jí zjevil všechna tajemství zákona evangelia a jeho učení, což bylo předmětem jeho vyučování od jejich návratu z Egypta až do doby, kdy začal veřejně kázat, jak uvidíme během tohoto životopisu. Těmito skrytými tajemstvími se vtělené Slovo a jeho Matka zabývali během dvaceti tří let jejich pobytu v Nazaretě. Protože se to vše týkalo výhradně nebeské Matky (jejíž život svatí evangelisté neměli v úmyslu popisovat), se o tom pisatelé svatých evangelií nezmiňují, mimo toho, co se vypravuje o dvanáctiletém Ježíši, který se ztratil v Jeruzalémě. Po všechna ta léta byla Marie sama jedinou Kristovou učednicí. Proto k těm nevýslovným darům milosti a svatosti, které Jí udělil až do jejich příchodu do Nazareta, na Ni vylil ještě nové světlo a učinil Ji podílnicí na jeho božských vědomostech. Uložil a vtiskl do jejího srdce celý zákon učení o milosti, která bude až do konce světa rozdávaná jeho svatou Církví. To vše bylo uskutečněno u naší velké Paní tak vznešeným způsobem, že to žádná lidská slova nemohou vyjádřit. Byla naplněna takovou moudrostí a vědomostmi, že by to stačilo k osvícení mnoha světů, kdyby jich bylo víc než jeden.

4. Aby Pán mohl vystavět v srdci nejčistší Panny budovu svatosti do výšky,

která by přesahovala vše, co není Bůh, položil podle toho i její základy, a zkoušel sílu její lásky a všech jejích ostatních ctností. Proto se Pán skryl, takže Ho už neviděla, čímž ztratila svou dosavadní největší radost a útěchu. Nechci tím říci, že Ji pán opustil tělesně, zůstával i nadále s Ní a v ní svou nevýslovnou přítomností a milostí, skryl se ale jejímu vnitřnímu zraku a zadržel projevy své nejsladší lásky. Přitom však nebeská Paní neznala vnitřní důvod jeho jednání, protože Jí Pán nedal žádné vysvětlení. Mimo to se k Ní její božský Syn, aniž by Jí byl sdělil důvod, choval velmi odměřeně a vyhýbal se její společnosti. Často se uchyloval do ústraní a promluvil s Ní jen několik slov a i to s velkou vážností a majestátností. Nejvíc Ji však trápilo zastínění světla, kterým se jako v křišťálu vídala zrcadlit činnost jeho nejčistší duše. Toto světlo se náhle tak velice zatemnilo, že už nemohla pozorovat tuto činnost, která pro ni byla živým vzorem jejího jednání.

5. Tato neoznámená a neočekávaná změna byla pecí, v níž bylo očišťováno a zkoušeno nejčistší zlato lásky naší Královny. Překvapena tím, co se stalo, hledala ihned útočiště ve svém pokorném úsudku o sobě, ve kterém se považovala za nehodnou vidět Pána, který se Jí nyní skryl. Vše připisovala svému nedostatečnému spolupůsobení a nevděčnosti za milosti, které obdržela od štědrého a vznešeného Otce milosrdenství. Nejmoudřejší Královna netrpěla tolik proto, že pozbyla jeho oblažující útěchu, jako obavou, že se Mu znelíbila a náležitě Mu nesloužila. To bylo šípem, který působil bolest jejímu srdci. Kdo byl naplněn tak opravdovou a šlechetnou láskou jako Ona, nemohl by cítit něco jiného, protože veškerá rozkoš lásky má základ v útěše a uspokojení, kterého se dostává milujícímu od milovaného. Proto nemůže být uspokojen, pokud se domnívá, že milovaný není spokojen nebo se mu něco nelíbí. Avšak láskyplné vzdechy Matky byly jejímu nejsvětějšímu Synovi velmi milé. Tím víc si Ji zamiloval a něžné city lásky jeho jediné vyvolené zraňovaly jeho srdce (Pis. 4, 9)[ii]. Ale kdykoli Ho jeho nejmilejší Matka vyhledala, aby si s Ním pohovořila, On Jí vždy dával najevo svou zevnější zdrženlivost. Jako je plamen výhně nebo požáru zesilován pokud se pokropí trochou vody, tak byl tímto jeho jednáním rozdmýcháván plamen lásky v nejsladším Matčině srdci.

6. Upřímná Holubička praktikovala hrdinské úkony všech ctností. Považovala se za bezvýznamnější než prach, ctila svého Syna nejhlubší adorací, velebila nebeského Otce a děkovala Mu za jeho obdivuhodné skutky a požehnání. Podrobovala se jeho přáním a vůli, snažila se poznat jeho vůli, aby ji ve všem plnila, stále obnovovala úkony víry, naděje a horoucí lásky, a při všech svých skutcích a za všech okolností tento přelíbezně vonící nardový klas vydával vůni sladkosti (Pís.1,12)[iii] pro Něj, Krále králů, který odpočíval v jejím srdci jako na loži vonícím a vystlaném květinami.

Stále se s pláčem modlila, vzdychala a z hloubky svého srdce toužila. Vylévala své modlitby v přítomnosti Páně a vyjevovala svá utrpení před Božím trůnem (Žl.141,3)[iv]. Často svou bolest a své touhy projevovala slovy nevýslovné sladkosti a láskyplného zármutku, jako byla tato:

7. „Stvořiteli celého vesmíru, věčný a všemohoucí Bože, nekonečný ve své moudrosti a dobrotě, nevystižitelný ve své podstatě a dokonalosti, dobře vím, že mé touhy nejsou před tebou skryté, a že víš o bolesti, která proniká mé srdce. Pokud jsem já, neužitečná služebnice, nenaplnila tvá očekávání ve službě a útěše, proč, ó Živote mé duše, mě neraníš a netrestáš všemi bolestmi a utrpeními tohoto mého smrtelného života, abych nemusela snášet odvrácení tvých očí, pokud jsem si zasloužila tento trest svými nedostatky? Všechny tresty byly by menší než tento, neboť mé srdce nemůže snést tvou nelibost. Ty jediný, Pane, jsi mým životem, mým štěstím, mou slávou a mým pokladem. Má duše pokládá za nic vše, co jsi stvořil, a nic z toho nechovám ve své duši mimo to, abych velebila tvou velikost a vyznávala Tě coby Stvořitele a Pána všeho. Co si mám tedy počít, pokud mě Ty, můj požehnaný Pane, světlo mých očí, cíli mých tužeb, Polárko mé pouti, živote mé bytosti a podstato mého života, opustíš? Kdo dá fontány mým očím, abych oplakala všechny nedostatky svého spolupůsobení se všemi milostmi, které jsem obdržela a svůj nevděk za všechna dobrodiní? Můj Pane, mé světlo, můj vůdce a učiteli na této cestě, který svým vznešeným a dokonalým působením napravuješ mé křehké a vlažné skutky, jak mám řídit svůj život, když mi schází Tvůj vzor? Kdo mne povede bezpečně touto pouští? Co si mám počít a kam se obrátit, když mi odnímáš svou pomoc?“

8. Ale tato raněná laň se nespokojila pouze s tím, ale jako žíznící po nejčistších zřídlech milosti, se Marie obrátila také ke svatým andělům a dlouho se s nimi radila a rozmlouvala: „Nejvyšší knížata a důvěrní přátelé nejvyššího Krále, mí strážci, při vašem blaženém patření na jeho božskou tvář (Mt.18,10)[v] a nevýslovné světlo (l.Tim.6,16)[vi], zapřísahám vás, abyste mi sdělili důvod jeho nelibosti, pokud ji vůči mně pojal. Přimluvte se za mne v jeho skutečné přítomnosti, aby mi skrze vaše prosby odpustil, pokud jsem Ho urazila. Připomeňte Mu, mí přátelé, že jsem jen prach (Job 10,9)[vii], i když mě jeho ruka stvořila a vtiskla do mě pečeť svého obrazu. Proste Ho, aby až do konce nezapomínal na svou nuznou, aby mohla vyznávat a velebit jeho jméno (Žl.73,19)[viii]. Řekněte mu, aby mi vrátil dech života, který mne opouští v obavě, že jsem ztratila jeho lásku. Řekněte mi, jak a jakým způsobem bych se Mu mohla zalíbit a získat znovu radost jeho tváře?“ Svatí andělé Jí odpověděli: „Královno

a naše Velitelko, tvé srdce je rozšířené, takže nemůže být přemožené utrpením. Nikdo není schopen pochopit, tak jako Ty, jak blízko je Pán těm, kteří jsou souženi a volají k němu (Žl.33,19)[ix]. Není pochyb, že Všemohoucí zná všechny tvé žádosti a nepohrdá tvými láskyplnými vzdechy (Žl.37,10)[x]. Jistě poznáš, že je tvým laskavým Otcem a jeho Jednorozený nejvýš milujícím Synem, patřícím na tvá utrpení.“ Svým Miláčkem opuštěná Matka odpověděla: „Bylo by snad opovážlivé, kdybych před Něho předstoupila a padla na svou tvář a prosila za odpuštění mých vin, které na mně snad shledal? Co mám dělat? Jak bych mohla ulevit své horoucí touze?“ A nebeská knížata odpověděla: „Srdcem zkroušeným a pokorným náš Král nepohrdá (Žl.50,19)[xi], upírá na ně svůj láskyplný zrak a nikdy se Mu neznelíbí volání těch, kteří Ho milují.“

9. Tato řeč a odpovědi andělů naši Královnu a Paní trochu potěšily, protože Ji utvrdily v jejím vlastním přesvědčení, že její vroucí vzdechy vzbudí u Nejvyššího zvláštní lásku a zalíbení. Andělé nechtěli mluvit otevřeněji, protože si Pán přál tyto rozkoše prodloužit (Př.8,31)[xii]. I když byl její nejsvětější Syn často kvůli své přirozené lásce ke své Matce hluboce pohnut soucitem, když Ji viděl tak zarmoucenou, přesto nedal na sobě nic znát, ale zakrýval svůj soucit přísnou tváří. Někdy, když Ho milující Matka volala k jídlu, opozdil se. Jindy zase pojedl, aniž by se na Ni podíval nebo k Ní promluvil. Avšak i přesto, že naše velká Paní prolévala mnoho slz a v srdci láskyplně naříkala, jednala vždy zdrženlivě a zvažovala své skutky s takovou moudrostí, že kdyby Bůh mohl dát průchod obdivu, jako že nemůže, byl by takovým citům podlehl, když viděl takovou plnost svatosti a dokonalosti v tomto tvorovi. Jako člověk se tím kochal, zvláště když viděl, že jeho božská láska a milost přináší tak hojné ovoce v jeho panenské Matce. Svatí andělé Mu pěli nové hymny chvály za tento obdivuhodný a neslýchaný div ctností.

10. Na žádost milující Matky zhotovil svatý Josef lůžko, na které prostřela přikrývku, a na kterém dítě Ježíš odpočíval a spal. Od doby, kdy ještě v Egyptě opustil kolébku, nechtěl spát na jiném loži nebo mít více pokrývek**.** Nikdy se na postýlce nenatáhl, ani ji vždy nepoužíval. Odpočíval jen sedě, opřen o prostý polštář, který Mu z vlny zhotovila jeho Matka. Když mluvila o zhotovení lepší postýlky, její nejsvětější Syn odpověděl, že jediné lože, na kterém bude natažen, bude jeho kříž, aby lidi svým příkladem poučil (I.Petr 2,21)[xiii], že nikdo nemůže vejít do věčného odpočinku užíváním věcí oblíbených v Babylonu, a že utrpení je naší pravou úlevou v tomto smrtelném životě. Proto Ho od té doby nebeská Paní s novou horlivostí a pozorností napodobovala v tomto způsobu odpočinku. Když nastal v noci čas k odpočinku, měla Paní pokory ve zvyku padnout před svým Synem, který odpočíval na

svém lůžku, na svou tvář a prosit Ho o odpuštění všeho, čím se provinila neplněním svých povinností ve službě a nedostatkem vděčnosti za požehnání toho dne. Znovu Mu vzdávala mnohé díky, s mnoha slzami Ho uznávala za pravého Boha a Vykupitele světa a nechtěla vstát se země, dokud Jí to Syn nepřikázal a neudělil Jí své požehnání. Stejně se chovala i ráno, přičemž žádala svého božského Učitele a Pána, aby Jí uložil vše, co má toho dne udělat v jeho službách, což Ježíš dělal s projevy velké lásky.

11. Nyní však změnil svůj postoj a chování vůči své Matce. Když se nejnevinnější Matka přiblížila, aby Ho, jako obyčejně, uctila a poklonila se Mu se slzami a vzdechy, které stále více vycházely z nitra jejího srdce, neodpovídal Jí ani slovem, vyslechnul Ji bez pohnutí a požádal Ji, aby odešla. Pohled na svého Syna, pravého Boha a pravého člověka, s tak změněným chováním a tak odcizeným jednáním, skoupého na slovo, a vůbec v celém zevnějším jednání tak změněného, nevýslovně trápil nejčistší, holubičí srdce milující Matky. Nebeská Paní zkoumala své nitro i všechny pohnutky, okolnosti a následky svých skutků, napínala svou paměť prověřováním nebeských úkonů své duše a mocností. I když nemohla najít stín temnoty tam, kde vše zářilo svatostí, čistotou a milostí, věděla, jak říká Job, že ani nebe a hvězdy nejsou čisté před Boží tváří (Job25,5)[xiv], a že i na andělech shledal nepravost (Job15,15)[xv]. Proto se velká Královna obávala, že snad přehlédla nějakou chybu, o které ví Pán. V této úzkosti, i když byla plná nejvyšší moudrosti, trpěla muka lásky, protože její láska silná jako smrt (Pís.8,6)[xvi], vzbudila v ní řevnivost, kterou zapálil neuhasínající oheň utrpení a soužení. Tato zkouška naší Královny trvala mnoho dní. Její nejsvětější Syn Ji v té době s velkým zalíbením pozoroval a povýšil za Učitelku všeho tvorstva. Odměnil její věrnost a velkou lásku mnoha milostmi, mimo těch, které již měla. Pak se stalo to, o čem budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, jež mi udělila nejsvětější Královna nebes, Marie.

12. Má dcero, vidím, že jsi žádostivá být učednicí mého nejsvětějšího Syna, protože jsi nyní v tom ohledu popsala a pochopila mé jednání. Povšimni si pro svoji útěchu, že úřad Učitele nevykonával jen jednou **a** jen v době, kdy hlásal své svaté učení, v době, kdy byl ve svém smrtelném těle, jak vypravují svatá evangelia, ale že je učitelem duší stále až do konce světa (Mt.28,20)[xvii]. Napomíná je a poučuje, dodává jim odvahu, pobízí je k tomu, aby dělaly to, co je nejdokonalejší a nejsvětější. Jedná

tak vůči všem bez výjimky, i když podle jeho božské vůle každá z duší v závislosti na dispozici a pozornosti získá více nebo méně užitku (Mt.11,5)[xviii]. Kdyby ses vždy řídila touto pravdou, měla bys už dost zkušenosti, abys pochopila, že Pán nebrání být učitelem chudých, opovrhovaných a hříšníků, pokud chtějí naslouchat jeho skrytému učení. Když si nyní přeješ vědět, jakou dispozici od tebe Pán žádá, aby mohl být tvým Učitelem podle přání tvého srdce, ráda tě o tom jménem poučím. Ujišťuji tě, že pokud tě shledá dobře připravenou, udělí ti, jako moudrý Učitel, plnost své moudrosti a osvícení.

13. Předně si musíš zachovat čisté, neposkvrněné, jasné a klidné svědomí, musíš být stále bdělá, aby ses nedopustila nějakého hříchu nebo nedokonalosti v žádné situaci, která tě v životě potká. Zároveň se musíš vymanit a vzdalovat od všeho co je pozemské tak (jak jsem tě již dříve poučovala), že nebudeš vlastnit ani žádný obraz nebo památku na světské a viditelné věci, ale uchováš si nejvyšší upřímnost, čistotu a klid srdce. Když tak očistíš své nitro od všech obrazů a stínů pozemských věcí, pak budeš věnovat pozornost Božímu hlasu jako milovaná dcera, která zapomíná na hlas Babylona, na dům svého otce Adama a veškeré sklony k hříchu. Ujišťuji tě, že k tobě bude mluvit slovy věčného života (Jan 6,68)[xix]. Tvou povinností bude Mu s uctivostí a pokornou vděčností naslouchat, vážit si jeho učení a s veškerou pílí a přesností podle něho jednat. Před tímto velkým Pánem a Učitelem nelze nic ukrýt (Žid.4,13)[xx] a s nelibostí se vzdaluje od nevděčných a neposlušných. Nechť si nikdo nemyslí, že takové vzdalování Nejvyššího se děje vždy takovým způsobem, jako se dělo u mne. Ode mne se nevzdaloval Pán kvůli nějakým mým chybám, ale z převelké lásky. Od jiných tvorů se obyčejně vzdaluje, aby je postihl zaslouženým trestem za jejich hříchy, urážky, nevděk a nedbalost.

14. Proto, má dcero, při odměřování tvé úcty a vážnosti k učení a osvěcování tvého božského Pána a mých napomenutí, musíš vzít v úvahu svá opomenutí a své chyby. Drž na uzdě svou přílišnou bázeň a nepochybuj už, že je to Pán, který k tobě mluví a učí tě, neboť jeho učení samo o sobě vydává svědectví o jeho pravdě a ujišťuje tě, že Bůh je jeho původcem, protože vidíš, že je svaté, čisté, dokonalé a neomylné, vštěpuje to co je nejlepší, kárá nejmenší pochybení a nad to je schváleno tvými učiteli a duchovními vůdci. Jelikož jsem tvojí Učitelkou, přeji si, abys také následovala mne a přišla každé ráno i večer pokorně a s lítostí vyznat své chyby, abych se za tebe jako tvá Matka mohla přimluvit a dosáhnout pro tebe od Pána odpuštění. Hned jakmile se dopustíš nějaké nedokonalosti, bezodkladně to uznej a pros Pána za odpuštění a slib nápravu. Pokud budeš dbát na to, co ti zde říkám, budeš

učednicí Nejvyššího i mojí tak, jak si to přeješ. Čistota duše a Boží milost jsou nejlepší a nejpřiměřenější přípravou pro podílnictví na účincích božského světla a vědy, a Vykupitel světa je uděluje svým věrným učedníkům.

KAPITOLA II.

Duševní činnost nejsvětějšího Syna i vše, co bylo před nejsvětější Marií skryté, se opět zviditelnilo, je poučována o zákoně milosti.

15. Lidský duch často a dlouze zkoumal povahu a vlastnosti lásky i její příčiny a účinky. Abych mohla vysvětlit svatou a božskou lásku naší blahoslavené Matky, byla jsem nucena ještě mnoho přidat k tomu, co jsem již napsala a pověděla o lásce. Neboť kromě lásky, kterou měla duše našeho Vykupitele Ježíše Krista, nebyl mezi lidskými tvory nikdo, kdo by se vyrovnal v lásce nebeské Paní, která si zasloužila označení Matka čisté lásky (Sir.24,18). Předmět i cíl svaté lásky je u všech stejný, totiž Bůh sám v sobě, a všichni ostatní tvorové, kvůli Němu. Ale podstatný předmět, ve kterém láska existuje a ze kterého vychází, i účinky, které působí, jsou velmi rozdílné. U naší velké Královny všechny základní rysy lásky dosáhly nejvyšší dokonalosti. Měla v neomezené míře a hojnosti čistotu srdce, víru, naději, dětinnou bázeň, vědomosti a moudrost, pamětlivost a vděčnost za největší dobrodiní a všechny jiné zdroje nejvznešenější lásky. Plamen její lásky nebyl rozžehnut bláznovstvím smyslů, které nejsou řízeny a ovládány rozumem. Její svatá a čistá láska přišla cestou jejího vysokého poznání nekonečné dobroty a nevýslovné Boží sladkosti, neboť Bůh, který je moudrost a dobrota, si přeje být milován nejen ve sladkých útěchách, ale také moudrostí a poznáním toho, který miluje.

16. Tyto city lásky jsou si více podobné ve svých účincích než ve svých příčinách, neboť když jednou ovládnou a podmaní si srdce, je velmi těžké je vypudit. To bývá příčinou velkého utrpení lidského srdce, pokud vidí, že ho milující opustil a nevšímá si ho, protože tento nedostatek vzájemné lásky ho nutí k tomu, aby vykořenil také svou lásku. Pokud ale tato láska srdce ovládla tak, že se i přes naléhání rozumu bojí svého vypuzení, nastane tak silný boj, že se podobá smrtelné úzkosti. Ve slepé pozemské lásce je tato úzkost jen bláznovstvím. Ale v božské lásce je tato úzkost největší moudrostí. Protože pokud není možné najít žádnou příčinu pro vypuzení

lásky, je tedy nejvyšší moudrostí hledat prostředky k vroucnějšímu milování a horlivěji se snažit zalíbit se Milovanému. A protože i v tomto případě je vůle plně svobodná, stává se, že čím svobodněji duše miluje nejvyšší Dobro, tím více slábne neláska k Němu. Pokud je v takovém vznešeném zápase vůle paní a velitelkou duše, stává se šťastnou otrokyní své lásky a již nehledá, ani není schopna se zřeknout této dobrovolné podřízenosti. Pokud pak duše shledá, že nejvyšší Dobro, které miluje, se jí vyhýbá nebo vzdaluje, trpí v důsledku tohoto svobodného násilí bolestí smrtelných úzkostí tak, jako by jí unikal život. Všechen život duše je v její lásce a ve vědomí, že je milována.

17. Z toho můžeme trochu pochopit, jak trpělo nejvroucnější a nejčistší srdce naší Královny v nepřítomnosti Pána, a během zatemnění světla jeho lásky. Způsobilo Jí úzkost nejistoty, zda se Mu snad neznelíbila. Neboť právě proto, že byla takřka nesmírnou propastí pokory a lásky, a protože nevěděla, co je zdrojem té přísnosti a odměřenosti jejího Miláčka, trpěla mučednictví tak vznešené a přece tak kruté, že ho žádná lidská ani andělská moc nikdy nevystihne. Jen Marie, která je Matkou nejsvětější lásky (Sir.24,24) a dosáhla vrcholu stvořené dokonalosti, sama věděla, jak mohla snést toto mučednictví, které převyšovalo všechna muka všech mučedníků i pokání vyznavačů dohromady. Na ní se naplnilo, co se praví v Písni Šalomounově: „Kdo by dával veškeré bohatství svého domu, aby si koupil lásku, sklidil by jen pohrdání (Pís.8,7).“ Neboť při tomto milování zapomněla na všechny viditelné stvořené věci i na svůj život, a považovala všechno za nic, dokud nenašla opět milost a lásku svého nejsvětějšího Syna, jehož ztráty se obávala, přestože ho stále měla. Žádná slova dostatečně nevyjádří její péči a starostlivost, její bdělost a snahu s jakou se pokoušela zavděčit se svému nejmilejšímu Synovi a věčnému Otci.

18. Třicet dní trvalo toto utrpení. Jí však, protože pokládala za nemožné žít jediný okamžik bez lásky a Miláčka své duše, se to zdálo jako mnoho věků. Po takovém otálení (podle způsobu vyjadřování) srdce dítěte Ježíše už se nemohlo déle udržet nebo déle odolávat nesmírné síle lásky ke své nejněžnější Matce, neboť i Pán trpěl tím rozkošným a podivuhodným násilím, když Ji držel v takovém napětí a soužení. Jednoho dne se nejvyšší Královna přiblížila ke svému Synovi Ježíši, vrhla se k jeho nohám a se slzami a vzdechy vycházejícími z hloubi jejího srdce Mu řekla: „Má nejmilejší Lásko a nejvyšší Dobro, co znamenám já, nepatrný prach a popel, před tvou nesmírnou mocí? Čím je bída tvora v porovnání s nekonečným bohatstvím? Ty ve všem převyšuješ naši nízkost a tvé nekonečné moře milosrdenství zaplavuje naše nedokonalosti a chyby. Jestli jsem nebyla horlivá ve tvé službě, jak musím vyznat, potrestej a omluv mou nedbalost. Ukaž mi ale, můj Synu a Pane, radost své tváře,

která je mou spásou a žádoucím světlem mého života. Zde k tvým nohám kladu svou ubohost, mísíc ji s prachem, ze kterého nevstanu, dokud opět nenahlédnu do zrcadla, které mi ukazuje moji duši.“

19. Tyto a jiné prosby plné moudrosti a nejvroucnější lásky, velká Královna pokorně vylévala před svým nejsvětějším Synem. Protože jeho touha navrátit Jí svou útěchu byla ještě větší než touha blahoslavené Paní, řekl Jí s velkou něžností těchto několik slov: „Povstaň, má Matko.“ Protože tato slova byla vyřčena Tím, který je sám Slovem věčného Otce, měla takový účinek, že nebeská Matka byla okamžitě proměněna a uvedena do nejvznešenější extáze, ve které viděla Božství v abstraktní vizi. Pán Ji v ní přijal sladkým uvítacím objetím Otce a Ženicha, a změnil její slzy v radost, utrpení v rozkoš a hořkost ve sladkost. Pán Jí zjevil velká tajemství týkající se rozsahu nového zákona evangelia. S přáním vepsat je úplně do jejího nejčistšího srdce Ji nejsvětější Trojice jmenovala prvorozenou Dcerou a první učednici vtěleného Slova a určila Ji za model a vzor pro všechny svaté apoštoly, mučedníky, učence, panny a jiné spravedlivé nové Církve a zákona milosti, který mělo vtělené Slovo vytvořit pro vykoupení lidstva.

20. K tomuto tajemství se vztahuje vše, co nebeská Paní o sobě říká a co Jí připisuje svatá Církev ve dvacáté čtvrté kapitole knihy Sirachovec v obrazné mluvě o božské moudrosti. Nebudu se zdržovat vysvětlováním, protože při popisování těchto tajemných událostí objasním, co Duch svatý říká v této kapitole o naší velké Královně. Postačí, když uvedu některé výroky této kapitoly tak, aby všichni mohli pochopit něco z tohoto obdivuhodného tajemství. „Vyšla jsem z úst Nejvyššího a jako opar jsem pokryla zemi. Bydlela jsem na nebesích a mým trůnem byl oblakový sloup. Sama jsem obešla okruh nebes, prošla jsem hlubinou propastí. Ve vlnách moře, po celé zemi, u každého lidu a všech národů jsem vládla. U nich všech jsem hledala odpočinek, hledala jsem dědictví, na němž bych se usadila. Tehdy mi dal Stvořitel světa příkaz, ten, jenž mě stvořil, mi poručil postavit stan. Řekl mi: »Usaď se v Jakubovi, vejdi v Izraelovo dědictví.« Před věky a na počátku mě stvořil, potrvám věčně. Ve svatém Stanu jsem před ním konala službu, tak jsem se usadila na Sionu a v milovaném městě jsem nalezla odpočinek, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. Zakořenila jsem u lidu plného slávy, na panství Páně, v jeho dědictví (Sir.24,5-12).“

21. O něco dále moudrý Sirachovec pokračuje ve vypočítávání Mariiných předností a říká: „Rozprostřela jsem své větve jako terebint, jsou to větve slávy a půvabu. Jsem jako vinice s půvabnou révou a mé květy jsou plody slávy a bohatství. Pojďte ke mně, vy, kdo po mně toužíte, a nasyťte se mými plody. Vždyť vzpomínka na mne je sladší než med, mé dědictví je sladší než plástev medu. Kdo mě jedí, budou ještě lačnět, kdo mě pijí, budou ještě žíznit. Kdo mě poslouchá, nebude se za to muset rdít, a kdo konají mé skutky, nezhřeší (Sir.24,16-22).“ Nechť zbožným duším postačí tato slova svatého Písma, ve kterých okamžitě rozpoznají ve vztahu k nejsvětější Marii takový potenciál tajemství a svatého působení, že tím budou jejich srdce rázem pozdvižena a budou chápat a cítit k jak nevysvětlitelně významnému a vznešenému učení a výuce povýšil nejsvětější Syn svrchovanou Matku. Rozhodnutím nejsvětější Trojice se tato Vladařka nebes stala pravou archou úmluvy Nového zákona (Zj.11,19), a z hojnosti její moudrosti a milosti, jako z nesmírného oceánu přetékají všechny druhy požehnání, které svatí obdrželi nebo až do konce světa obdrží.

22. Nebeská Matka procitla z vytržení a znovu se klaněla svému nejsvětějšímu Synovi, prosila Ho o odpuštění, pokud se snad provinila opomenutím něčeho v jeho službě. Dítě Ježíš Ji pozvedlo ze země, na které ležela, a řeklo Jí: „Má Matko, jsem velmi potěšen láskou tvého srdce a přeji si rozšířit je a připravit na důkazy mé lásky. Chci splnit vůli svého Otce a vepsat do tvého srdce zákon svatého evangelia, který jsem přišel vyučovat tento svět. A ty, Matko, ho uvedeš do praxe s takovou dokonalostí, jakou vyžaduji.“ Nejčistší Královna odpověděla: „Můj Synu a Pane, kéž bych nalezla milost před tvýma očima. Ty řiď všechny mé schopnosti na cestách své spravedlnosti a vůle. Mluv, Pane, neboť tvá služebnice slyší a bude Tě následovat až do smrti (I.Sam.3,10).“ Během této rozmluvy božského Dítěte s jeho svatou Matkou, začala naše slavná Paní opět vidět Kristovu nejsvětější duši a její vnitřní činnost. Od tohoto dne toto požehnání všestranně rostlo. Dostávalo se Jí jasnějšího a vyššího osvícení, a ve svém nejsvětějším Synovi viděla se zrcadlit nový Zákon evangelia se všemi jeho tajemstvími, svátostmi a učením tak, jak je božský Zakladatel Církve měl v plánu uvést do života, a jak je ve svém postavení Vykupitele a Učitele předem připravil pro dobro lidstva. K této jasné vizi tohoto zákona, která byla vyhrazena

pouze Marii, přidal další druh výuky. Svými vlastními živými slovy Ji také učil a informoval o skrytých záležitostech své moudrosti (Žl.50,8), které nikdo z lidí ani andělů nemůže nikdy pochopit. Tuto moudrost, na které se Marie přímo podílela, také ochotně sdílela s ostatními před, a ještě intenzivněji po nanebevstoupení Krista, našeho Pána.

23. Dobře si uvědomuji, že by v tomto životopisu měla být prezentována všechna skrytá tajemství, která se udála mezi Kristem a jeho Matkou během jeho dětství a mládí až do doby, kdy začal veřejně kázat, protože všechna tato léta strávil výukou své nebeské Matky. Musím ale znovu vyznat, jako jsem to udělala již dříve, že já ani všichni tvorové nejsme schopni pochopit tak vznešené rozmluvy. Aby bylo možné náležitě tato tajemství a nevysvětlitelné věci popsat, bylo by zapotřebí vysvětlit všechna tajemství Písma svatého, celé křesťanské učení, všechny ctnosti, všechna ústní podání svaté Církve, všechny argumenty proti bludům a sektám, dekrety všech církevních sněmů, vše co Církev prosazuje a hájí až do konce světa, a také velká tajemství slavných životů svatých. Protože to vše bylo zapsáno v nejčistším srdci naší velké Královny, a bylo by nutné k tomu přidat ještě všechny skutky Vykupitele a Učitele s mnohonásobným požehnáním a pokyny Církvi a vše, co svatí evangelisté, apoštolové, proroci a staří Otcové zaznamenali a také vše, co pak svatí praktikovali. Také osvícení udělená učitelům Církve, utrpení mučedníků a panen i všechny milosti, které jim pomáhaly snášet tato muka a konat skutky jejich svatosti. To vše a ještě mnohem víc, co zde nemohu vyjmenovat, nejsvětější Marie znala, osobně chápala a svědčila o tom. Za to vše náležitě děkovala a spolupůsobila s tím ve svém chování tak dalece, jak toho byla coby tvor schopna. Činila tak ve spolupráci s věčným Otcem coby původcem všeho a se svým jednorozeným Synem coby Hlavou Církve. Tyto věci vysvětlím, jak budu moci nejlépe, později.

24. Během toho, co dávala pozor na poučení, které Jí dával její Syn a Učitel při nejsvědomitějším vykonávání svých prací, nezanedbávala nikdy nic z toho, co se týkalo zevnějších tělesných potřeb jejího Syna a svatého Josefa. Pečovala o všechno, nezapomínala připravovat jídlo a vše, co bylo třeba k odpočinku. Před svým nejsvětějším Synem padala vždy s nejhlubší úctou na kolena. Snažila se také svatému Josefovi poskytovat příležitost k útěchyplným rozhovorům s dítětem Ježíšem, jako kdyby byl jeho přirozeným otcem. V tom Syn poslouchal svou Matku a často setrvával v dílně, ve které svatý Josef s neúnavnou pílí pracoval, aby v potu tváře zaopatřil živobytí Synovi věčného Otce a jeho Matce. Když božský chlapec povyrostl, pomáhal, pokud jeho síly stačily, svatému Josefovi. Někdy pomohl zázrakem, aby mu

usnadnil práci a trochu ulevil. Ale všechny skutky božského Dítěte byly skryté jako rodinné tajemství.

Poučení, jež mi udělila Královna nebes.

25. Má dcero, zvu tě, abys ode dneška byla mou učednicí a společnicí v dodržování nebeského učení, kterému můj božský Syn učí svou Církev skrze svatá evangelia a jiná Písma. Žádám od tebe, abys připravila své srdce s novou pílí a pozorností, abys mohla jako vyvolená půda přijmout živé, svaté símě Božího slova, přinášejícího stonásobný užitek (Lk.8,8). Učiň své srdce pozorným na má slova a přitom se stále zabývej četbou svatých evangelií. Rozjímej a uvažuj o učení a tajemstvích, která v nich najdeš. Naslouchej hlasu svého Snoubence a Pána. On volá všechny lidi a zve je na hostinu svých slov života (Jan 6, 68). Ale nebezpečný klam tohoto smrtelného života je tak velký, že jen málo duší chce naslouchat a poznat cestu života (Mt.7,14). Mnozí jdou za rozkošemi, které jim nabízí kníže temnoty, a kdo chodí ve tmě, neví, kam jde (Jan 12,35). Ty však jsi povolána Nejvyšším na cesty pravého světla. Chod' po nich, napodobuj mne a tvé touhy se splní. Zříkej se všeho pozemského a viditelného, nevšímej si toho a nechtěj to vidět. Netuž po tom a nevěnuj tomu žádnou pozornost. Chraň se známostí a ať žádný tvor nemá o tebe zájem. Chraň svá tajemství (Sir.27,16), svůj poklad (Mt.13,44) a hleď, abys na sebe nepoutala pozornost lidí a ďábla. To všechno se ti zdaří, jestliže coby učednice mého nejsvětějšího Syna a má, budeš dokonale jednat podle učení svatého evangelia, které jsme ti vštípili. Aby ses přinutila k tomu vznešenému dílu, pamatuj vždy na požehnání, kterého se ti dostalo tím, že jsi byla božskou Prozřetelností povolána, abys napodobila můj život, ctnosti, a skrze má poučení kráčela v mých šlépějích. Z tohoto stavu novicky musíš přejít k vyššímu stavu a k plnému povolání katolické víry, přizpůsobováním se zákonu svatého evangelia a příkladu Vykupitele, běžíc za vůní mastí jeho pravdy po cestách čestnosti. To, že si se stala mou učednicí, tě má připravit na to, aby ses stala učednicí mého Syna. Oba tyto stavy tě mají přivést k dokonalému spojení s neměnnou Božskou bytostí. Tyto tři stupně jsou milosti jedinečné hodnoty, protože tě uvádí do stavu, v němž se můžeš stát dokonalejší než vznešení serafové. Božská pravice ti je udělila, aby tě přizpůsobila, připravila a uschopnila k přijetí patřičného světla a rozumu potřebného pro zapsání skutků, ctností, tajemství a svatosti mého života. Zdarma, bez tvých zásluh ti Pán prokázal toto velké milosrdenství, když vyhověl mým přímluvám a žádostem. Získala jsem pro tebe tuto milost, protože jsi se s bázní a třesem podrobila vůli Páně a poslušnosti ke svým

představeným, kteří ti stále výslovně přikazovali, abys napsala tento životopis. Tvou největší odměnou je, že si se dozvěděla o třech stupních nebo cestách, které jsou tak tajemné, skryté a vyvýšené nad smyslovou moudrost, a milé tvému božskému Pánovi (Iz.42,16). Obsahují mnoho poučení pro dosažení ještě vyšších cílů, což jsi už sama poznala a zakusila. Zaznamenej si je pro vlastní poučení každý zvlášť, jak si můj nejsvětější Syn přeje. Dej tomu stejný název jaký jsi uvedla v předmluvě tohoto životopisu: „Zákony Ženicha, drobty čisté lásky a ovoce sebrané ze stromu života, obsažené v tomto životopisu.“

KAPITOLA III.

Nejsvětější Marie a Josef putovali každý rok do Jeruzaléma, jak to požadoval zákon, a brali s sebou také Ježíše.

26. Za několik dní po příchodu svaté Rodiny do Nazareta se přiblížila roční doba, ve které se byli židé povinni představit Pánu v jeruzalémském chrámě. Toto přikázání zavazovalo židy k této povinnosti třikrát do roka, jak je to uvedené ve druhé a páté Mojžíšově knize. Ale toto přikázání zavazovalo jen muže, nikoliv ženy (Ex.23,17). Ženy si mohly v závislosti na stupni své zbožnosti vybrat, zda půjdou nebo nepůjdou, protože jim to nebylo ani přikázáno ani zakázáno. Nebeská Paní se radila se svým snoubencem, jak by se měli v této záležitosti zachovat. Svatý manžel velmi toužil po tom, aby naše Královna, jeho manželka i její Syn šli s ním, protože si Ho přál znovu obětovat v chrámě věčnému Otci. Nejčistší Matka byla také svou zbožností puzena k tomu, aby se v chrámu poklonila Hospodinovi. Protože si však v takových záležitostech nechtěla dovolit rozhodovat bez porady a rozhodnutí vtěleného Slova, jejího Učitele, požádala Ho o radu. Usnesli se, že dvakrát do roka půjde svatý Josef sám, kdežto po třetí, že půjdou všichni tři. Izraelité navštěvovali jeruzalémský chrám o slavnosti stánků, o slavnosti týdnů čili letnic a **o** slavnosti přesnic čili Velikonoc. Na tuto poslední slavnost šli společně, nejsladší Ježíš, přečistá a svatý Josef. Slavnost trvala sedm dní a během té doby se stalo, o čem budu vypravovat v následující kapitole. Na ostatní dvě slavnosti chodil svatý Josef sám, přičemž nechával božské Dítko a jeho Matku doma.

27. Svatý snoubenec Josef obětoval tyto poutě za sebe**,** za svou snoubenku a jménem vtěleného Slova. Jím poučen, a obdařen jeho milostí, putoval svatý Josef do

chrámu a obětoval tam věčnému Otci dary vždy pro tuto příležitost vyhrazené. Protože zastupoval také božského Syna a jeho Matku, kteří se za něho doma modlili, obětoval tajemné oběti svých modliteb. Protože v nich zastupoval Ježíše a Marii, byla jeho oběť věčnému Otci milejší než oběti všeho židovského lidu. Když však s ním byl o Velikonocích i vtělený Syn Boží a Panna Marie, byla to pouť nejvýš obdivuhodná pro něho i pro nebeské dvořany, kteří, jak jsem již při podobných příležitostech napsala, je nejvýš slavnostně doprovázeli. Deset tisíc andělů provázelo tyto tři poutníky, Ježíše, Marii a Josefa v lidských podobách zářících krásou a leskem, a s nejhlubší úctou sloužili svému Stvořiteli a své Královně. Vzdálenost mezi Nazaretem a Jeruzalémem byla asi třicet hodin pěší cesty a svatí andělé, podle rozkazu a ustanovení vtěleného Slova, zachovali stejný způsob doprovodu cestou tam i zpět.

28. Strávili na těchto cestách víc času než jindy, neboť hošík Ježíš chtěl jít pěšky. Protože všichni tři, Syn i rodiče, šli pěšky, museli jít pomalu. Ježíš již v té době začal podstupovat útrapy ve službě věčnému Otci a za náš prospěch. Nechtěl použít svou nesmírnou moc, aby si ulehčil námahu cestování, ale podstoupil ji jako člověk podrobený utrpení a ponechal všemu přirozené účinky, které jsou příčinou různých útrap. Jedním z těchto účinků byla únava a vysílení způsobené cestováním. Ačkoli Mu na první cestě nebeská Matka a svatý Josef ulehčovali cestu tím, že Ho občas nesli na rukou, přesto to byla jen malá úleva. Později šel vždy celou cestu pěšky. Jeho něžná Matka tomu nebránila, protože věděla, že touží po utrpení, ale obyčejně Ho ona nebo svatý Josef vedli za ruku. Často, když byl Hošík unaven a uhřátý, byla moudrá milující Matka dojata až k slzám. Ptala se Ho na jeho bolesti a únavu, utírala jeho božský obličej, který byl krásnější než nebesa se všemi hvězdami. Dělala to s nevýslovnou úctou a klečela při tom na kolenou. Božský Syn jí odpovídal vždy s velkou radostí a říkal, že mu tato námaha, snášená pro oslavu věčného Otce a pro dobro lidí, působí potěšení. Takovými hovory a zpěvem božských chvál si zpříjemňovali cestování, jak jsem se již zmínila na jiném místě.

29. Jindy, když slavná Královna a Paní viděla vnitřní činnost nejsvětější Kristovy duše a dokonalost jeho s božstvím spojeného člověčenství, jehož krása a činnost se projevovala v působení božské milosti a v jeho vzrůstu jako pravého člověka, a když o tom všem ve svém srdci uvažovala (Lk.2,19), cvičila se v heroických úkonech všech ctností a bývala roznícena božskou láskou. Pohlížela také na Dítě jako na Syna věčného Otce a pravého Boha, aniž by kdy ochabovala v lásce pravé přirozené matky a prokazovala Mu vždy veškerou úctu, která Mu jako Bohu a Stvořiteli patřila. To vše prýštilo přirozeně z jejího přečistého srdce. Během chůze velmi často rozčeřil vítr

vlasy božského hošíka Ježíše. Jeho vlasy nerostly delší, než bylo třeba a neztratil z nich ani jeden kromě těch, které Mu později vytrhali katané. I takových věcí si nejněžnější Matka všímala, poskytovaly Jí podněty k láskyplnému rozjímání. Veškerým svým vnitřním i zevnějším jednáním byla obdivuhodnou pro anděly a milou svému nejsvětějšímu Synovi a Stvořiteli.

30. Na těchto cestách svaté Rodiny konali Ježíš a Marie hrdinské skutky lásky ve prospěch duší. Obrátili mnohé k poznání Boha, zbavili je hříchů, ospravedlnili a přivedli je na cestu věčného života. Protože však nepřišel ještě čas pro Učitele ctností, aby se zjevil, všechny tyto skutky byly konány skrytě. Protože nebeská Paní věděla, že takovou činnost jejímu Synu uložil věčný Otec, a že to má prozatím zůstat utajeno, pomáhala při tom jako nástroj Vykupitelovy vůle, ale jen potají. Aby se mohla řídit vnuknutími nejvyšší moudrosti, nejvýš obezřetná Paní se vždy radila s božským Dítkem o všech záležitostech cesty. Týkalo se to míst, kde se mají zastavit nebo přenocovat. Nebeská Paní dobře věděla, že její Syn připravil příležitosti pro své obdivuhodné skutky, které ve své moudrosti předem viděl a řídil.

31. Proto někdy trávili noci v noclehárnách, jindy pod širým nebem, ale božské Dítko a jeho nejčistší Matka se od sebe nikdy neodloučili. Slavná Paní vždy opatrovala svého Syna a Mistra, sledovala jeho jednání, aby ho mohla napodobovat a co nejlépe následovat. Tak se chovala také v chrámu, kde přednášela věčnému Otci své modlitby a žádosti ve spojení s vtěleným Slovem. Byla svědkyní pokorné a hluboké úcty, se kterou jeho člověčenství uznávalo dary, plynoucí z jeho Božství. Několikrát tato nejpožehnanější Matka slyšela hlas věčného Otce, který řekl: „Toto je můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení (Mt.17,5).“ Jindy opět poznala a viděla, jak se její nejsvětější Syn za Ni k věčnému Otci modlí a jak Mu Ji obětoval jako svou pravou Matku. Toto poznání Jí působilo nevýslovnou radost. Pozorovala také, jak se modlil za celé lidské pokolení a jak za ně obětoval všechno své úsilí. V těchto prosbách a obětech se k Němu vždy připojovala a následovala Ho.

32. Stávalo se také na cestě, při vstupu do chrámu, nebo když v něm setrvávali, že andělé v nejlíbeznější harmonii zazpívali hymny ke cti vtěleného Slova. Přešťastná Matka je viděla i slyšela, rozuměla všem tajemstvím a byla v takových chvílích naplněna novým osvícením a moudrostí. Její nejčistší srdce bylo rozníceno a hořelo božskou láskou. Nejvyšší Ji zahrnoval novými dary a požehnáními, které můj nedostatečný jazyk nedovede slovy popsat. Byla jimi připravována na utrpení, která Ji měla potkat. Mnohdy po takových útěchách jako v živém obraze viděla všechny

urážky, potupu a utrpení, které čekaly jejího nejsvětějšího Syna v tomto městě Jeruzalémě. Aby už nyní mohla vše vidět s živější bolestí, obyčejně Ježíš začínal své modlitby za přítomnosti své nejsladší Matky, a když byla naplněna světlem božské moudrosti a vroucí láskou k Bohu a svému Synovi, byla probodnuta mečem bolesti, jak Jí to předpověděl Simeon (Lk.2,35). Již nyní prolévala mnoho slz nad urážkami, které měl vytrpět její nejmilejší Syn, a při vzpomínce na jeho utrpení a potupnou smrt, která Mu byla souzena (Iz.53,3). Její duše byla plná úzkosti při pomyšlení, že krása Božího Syna, která převyšuje krásu všech lidí, má být znetvořena hůř než malomocenstvím (Mdr.2,20; Žl.44,3), a že Ona to vše má vlastníma očima vidět. Božské Dítě, aby zmírnilo její zármutek, se k Ní obyčejně obrátilo a řeklo, aby rozšířila své srdce láskou k lidskému pokolení a spolu s Ním obětovala věčnému Otci všechna ta utrpení za spásu lidí. Tak Syn i Matka přinášeli nejsvětější Trojici příjemné oběti ve prospěch věřících, zvláště těch předurčených, kteří získají tak mnoho jejich zásluhami a vykoupením skrze vtělené Slovo. Především takovými skutky byli zaměstnáni nejsladší Ježíš a jeho Matka ve dnech návštěvy jeruzalémského chrámu.

Poučení, která mi udělila nejsvětější Královna Marie.

33. Má dcero, když se náležitě a pozorně zamyslíš nad svými povinnostmi, zjistíš, že jsou všechny práce, které ti ukládají přikázání a předpisy svatého zákona Páně, velmi snadné a příjemné. To musí být prvním krokem na tvé pouti a počátkem i základem veškeré křesťanské dokonalosti. Již jsem ti mnohokrát připomínala, že plnění předpisů Páně nesmí být chladné a vlažné, ale horlivé a zbožné. Taková horlivost a zbožnost zabrání tomu, aby ses spokojila s obyčejnou ctností, a povzbudí tě ke konání skutků nejčistší lásky nad to, co ti ukládá Bůh svými přikázáními. To je jedním ze záměrů jeho moudrosti, že očekává, aby ho jeho věrní služebníci a přátelé jaksi přinutili k tomu, aby je odměnil, a to si přeji i já od tebe. Pamatuj si, moje nejdražší, že cesta ze smrtelného života do věčného je dlouhá, bolestná a nebezpečná (Mt.7,14). Dlouhá proto, že trvá po celý život, bolestná následkem obtíží a nebezpečná následkem lidské křehkosti a prohnanosti nepřátel. A k tomu je ještě čas krátký (I.Kor.7.29) a konec nejistý (Sir.9,11). Buď velmi šťastný, nebo nejvýš nešťastný (Mt.25,31) a vymezení jednoho i druhého je neodvolatelné (Sir.11,19). Po hříchu Adama je zvířecí pozemský život břemenem pro všechny, kdo se mu oddávají (Job 18,3). Pouta vášní jsou silná a boj proti nižší přirozenosti stálý. Smyslné rozkoše jsou vždy připravené a snadno okouzlí schopnosti člověka. To však, co je ušlechtilé,

jakož i bezprostřední následky toho, zůstane často zraku skryto. Životní pouť je plná všech těchto nebezpečných překážek.

34. Mezi všemi těmito nebezpečími a obtížemi nepatří tělo k těm nejmenším, protože lidská slabost je vždy přítomná a činná, a mnohé olupuje o milost. Nejkratší a nejbezpečnější cestou pro tebe i pro všechny lidi je, ochotně přijímat trpkosti a bolesti tohoto života, odpírat si pohodlí a to, co lahodí smyslům, a pevně si umínit, že jim nebudeme po vůli, nedáme se jimi rozptylovat a nebudeme si dovolovat větší svobodu než přísná pravidla nebo rozum připouští. Mimo to musíš vždy vyhledávat to, čím by ses více zalíbila Pánovi a snažit se dosáhnout velký poslední cíl všech tvých tužeb. Proto musíš stále pečovat o to, abys mne následovala, neboť hlavně k tomu tě vybízím s touhou, abys dosáhla vrcholu ctnosti a svatosti. Uvažuj o přesnosti a horlivosti, se kterou jsem dosáhla tak mnoha velkých výsledků a to ne proto, že by mne Pán k tomu nutil svými přikázáními, ale proto, že jsem se Mu chtěla více zalíbit. Zvyš také svou horlivost v konání dobrých skutků, v pobožnostech, v duchovních cvičeních a při všem snažení rozmnožuj své modlitby a oběti. Obětuj vše věčnému Otci ve prospěch pozemšťanů. Pomáhej jim také příkladem a napomínáním, kdykoli budeš moci. Těš zarmoucené, povzbuzuj slabé a kleslým pomáhej vstát. Za všechny, kdyby toho bylo třeba, obětuj i svou krev. Nade všechno se však snaž líbit mému nejsvětějšímu Synovi, který s takovou trpělivostí snáší nevděk lidí, zachovává jejich život a stále je zahrnuje svými milostmi a dobrodiním. Uvažuj o jeho nepřemožitelné lásce k lidem a o tom, jak jsem Ho v ní následovala a dosud ji jim ukazuji. Přeji si, abys i ty následovala svého milého Ženicha v jeho vznešené lásce a také mne, tvoji Učitelku.

KAPITOLA IV.

Dvanáctiletý Ježíš jde s rodiči do Jeruzaléma, skryl se jim v chrámě.

35. Jak jsem dříve řekla, Ježíš, Marie a Josef navštěvovali každoročně o slavnosti přesnic jeruzalémský chrám. Také v době, kdy dosáhl božský Hošík věku dvanácti let a přišel čas, aby nechal zazářit nedostupné božské světlo, šli opět do chrámu k této slavnosti (Lk.2,42). Slavnost přesnic (nekvašených chlebů), podle příkazu božského zákona trvala sedm dní, a nejslavnější dny byly první a poslední. Naši nebeští Poutníci zůstali tedy celý týden v Jeruzalémě a věnovali se skutkům

klanění a pobožnostem, jako ostatní Židé. Ale vlivem jejich svatého postavení, bylo jejich klanění a pobožnosti docela jiné, mnohem vznešenější a ušlechtilejší než všech ostatních. Blahoslavená Matka a svatý Josef obdrželi v těchto dnech tak velké milosti a dary, že je lidský rozum nemůže ani pochopit

36. Když tak strávili všech sedm svátečních dnů, vydali se na cestu domů do Nazareta. Když jeho rodiče opouštěli Jeruzalém a šli k domovu, hošík Ježíš se bez jejich vědomí od nich odloučil. Využil k tomu okamžik oddělování mužů od žen, což byl u poutníků zvyk pro zachování mravnosti, jakož i opatření pro zlepšení usebranosti na cestě domů. Děti, které byly s rodiči, mohly jít buď s muži, nebo se ženami, protože jejich přítomnost neměla v tomto ohledu žádný význam. Tak se stalo, že se svatý Josef mohl snadno domnívat, že hošík Ježíš zůstal u své nejsvětější Matky, se kterou obyčejně býval. Ani ho nenapadlo, že by byla šla bez Něho. Milovala a těšila se z Něj víc než kterýkoliv jiný lidský nebo andělský tvor. Přesvatá Matka neměla tolik důvodů si myslet, že je její nejsvětější Syn ve společnosti svatého Josefa, ale Pán sám odvrátil její mysl zbožným rozjímáním, že zprvu ani nezpozorovala Ježíšovu nepřítomnost. Když si později povšimla, že s Ní její nejmilejší Syn není, domnívala se, že Ho svatý Josef vzal s sebou, a že jde Ježíš k útěše svého pěstouna s ním.

37. S takovými myšlenkami pokračovali přesvatá Marie a Josef na cestě k domovu celý den, jak praví svatý Lukáš. Čím více se vzdalovali od Jeruzaléma, tím více řídly řady poutníků, kteří se rozcházeli různými směry a manželky se opět připojovaly k manželům nebo k rodinám. Nejsvětější Marie a svatý Josef se také konečně shledali na místě, o kterém si dříve řekli, že se tam setkají první večer po odchodu z Jeruzaléma. Když přesvatá Paní viděla, že Hošík není se svatým Josefem a svatý patriarcha viděl, že není se svou Matkou, oba z toho na dlouhou chvíli oněměli úžasem a překvapením. Oba, vedeni myšlenkami nejhlubší pokory, se cítili zdrceni, a každý se obviňoval z nedostatku bdělosti nad svým nejsvětějším Synem a dělali si výčitky kvůli jeho nepřítomnosti. Žádný z nich si nepomyslel, že by mohl potají uniknout jejich bdělosti. Po chvíli se ze svého úžasu vzpamatovali a s největším zármutkem se radili, co by měli udělat (Lk.2.45). Milující Matka řekla svatému Josefovi: „Snoubenče a můj pane, moje srdce se neupokojí, dokud se co nejrychleji nevrátíme do Jeruzaléma, abychom vyhledali mého nejsvětějšího Syna.“ A hned Ho začali hledat mezi svými příbuznými a známými, z nichž jim však o Něm nikdo nemohl dát nějakou zprávu, která by ulevila jejich zármutku. Naopak, jejich odpovědi jen zvyšovaly jejich starost, protože nikdo z nich jejich Syna vůbec neviděl od té doby, co odešli z Jeruzaléma.

38. Sklíčená Matka se obrátila ke svatým Andělům. Ti, kteří měli odznaky s nejsvětějším jménem Ježíš (o nichž jsem mluvila při obřezání), provázeli Pána, kdežto jiní zůstali s nejčistší Matkou. Tak to bylo vždy, kdykoliv se Syn vzdálil od své Matky. Těch, kterých bylo deset tisíc, se ptala: „Přátelé a společníci moji, vám je dobře známa příčina mého zármutku, buďte mojí útěchou v zármutku, sdělte mi něco o mém Milém, abych Ho mohla hledat a najít (Pis.3,2). Poskytněte úlevu mému zraněnému srdci, které odtrženo od zdroje svého štěstí a života chce vyskočit ze svého místa, aby Ho hledalo.“ Svatí andělé, kteří nikdy neztratili Stvořitele a Vykupitele z očí, věděli, že si Pán přál poskytnout své Matce příležitost k získání velkých zásluh, a že ještě nepřišel čas zjevit Jí toto tajemství. Odpověděli potěšujícími slovy, aniž by Jí řekli, kde je a co dělá jejich Pán. Tato vyhýbavá odpověď vzbudila nové pochybnosti nejmoudřejší Matky. Úzkost Jí svírala srdce tak, že propukla v žalostný pláč a vzdychání, a pobízela Ji k usilovnému hledání ne ztracené drachmy, jako onu ženu v evangeliu (Lk.15,8), ale celého pokladu nebe a země.

39. Matka Moudrosti pak začala v duchu rozebírat různé možnosti. První myšlenkou, která Ji napadla, byla obava, zda se snad Archelaus nedověděl o Ježíšově přítomnosti a nenásledoval příklad krutosti svého otce Heroda, nedal Ho zajmout a vsadit do vězení. I když z Písem, ze zjevení a z rozmluv se svým nejsvětějším Synem a Učitelem věděla, že ještě nepřišel čas pro jeho umučení a smrt, i to, že ho král neusmrtí, přesto se hrozila při pomyšlení, že by Ho mohli uvěznit a týrat. Ve své nejhlubší pokoře se také obávala toho, že se Mu snad znelíbila svým chováním, a že Ji proto zaslouženě opustil a odešel na poušť, ke svému předchůdci svatému Janovi. Jindy oslovila svou nepřítomnou Lásku a zvolala: „Sladká Lásko a Potěšení mé duše! Tvá touha po utrpení za lidi i tvá nesmírná láska Tě pobízí, aby ses nevyhýbal žádné námaze a bolesti. Já se zase naopak bojím, ó Pane a Mistře, že je schválně hledáš, protože sám chceš trpět (Iz.53,7). Kam se mám obrátit a kde Tě najdu, světlo mých očí (Tob.10.5)? Chceš mne snad připravit o život mečem oddělení od tvé přítomnosti? Ale nedivím se, mé nejvyšší Dobro. Trestáš svou nepřítomností tu, která neuměla těžit z tvé přítomnosti. Proč jsi mne, ó Pane můj, obšťastnil radostmi svého dětství, když tak brzy mám ztratit pomoc tvého láskyplného poučování? Ale běda mi, že jsem nebyla hodna udržet si Tě a radovat se z Tebe jako ze svého Syna! Musím však vyznat, že jsem povinna Ti děkovat i za tuto blahosklonnost, kterou jsi mi prokázal, když jsi mě přijal za svou otrokyni! Jestli by tato výsada, být tvojí nehodnou Matkou, mohla něčím pomoci při Tvém hledání, Bože můj a mé nejvyšší Dobro, připusť to, ó Pane, a učiň mne hodnou Tě opět najít, abych mohla jít s Tebou na poušť,

s Tebou trpět, namáhat se, snášet protivenství nebo cokoli budeš chtít. Pane můj, má duše by ráda vytrpěla alespoň nejmenší část tvého utrpení a zemřela, pokud Tě najdu, anebo žila ve tvé službě a přítomnosti. Tehdy, když se mému zraku skrylo tvé Božství, zůstalo se mnou aspoň tvé rozmilé člověčenství. Přesto, že jsi byl ke mně přísný a méně laskavý než jsi býval dříve, mohla jsem se aspoň vrhnout k tvým nohám, ale nyní je mi odňata i tato radost a úplně jsem ztratila z dohledu Slunce, které mne osvěcovalo. Zůstaly mi pouze pláč a nářek. Ó Lásko duše mé! Které vzdechy z hloubi mého srdce Ti mám poslat jako posly? Nejsem však hodna tvé dobroty, protože mé oči po Tobě nenachází žádnou stopu."

40. Tak tato nejčistší Holubička bez ustání a bez odpočinku stále v slzách a sténání setrvala po celé tři dny, bez spánku i bez jídla. Ačkoli Ji provázelo deset tisíc andělů ve viditelných podobách a byli svědky jejího utrpení a zármutku, přesto jí nedali žádnou zprávu o tom, kde by mohla najít svého ztraceného Syna. Třetího dne se velká Královna rozhodla Ho hledat na poušti, kde se zdržoval svatý Jan, protože když neexistoval žádný náznak toho, že Ho Archelaus zajal a uvěznil, začala pevně věřit, že její nejsvětější Syn je u svatého Jana. Když už chtěla uskutečnit svůj záměr a vydat se na poušť, začali na Ni andělé naléhat, aby tuto cestu nepodnikala, protože tam Božské Slovo není. Chtěla jít také do Betléma v naději, že snad Ho tam najde v jeskyni Zrození, ale i v tom Jí andělé bránili a řekli Jí, že tak daleko není. I když požehnaná Matka slyšela tyto odpovědi a zjišťovala, že andělé ví, kde hošík Ježíš je, přesto byla ve své pokoře a moudrosti tak skromná a zdrženlivá, že na to nic neřekla ani se jich nezeptala, kde by Ho mohla najít, protože věděla, že Jí to nesdělují z Boží vůle. Takovou velkomyslnou úctu měla Královna andělů k tajemstvím Nejvyššího, jeho zástupcům a vyslancům (I.Mak.14,21). To byla jedna ze situací, která ukázala velikost a šlechetnost srdce nebeské Královny.

41. Všechna muka všech mučedníků nedostoupila té výše utrpení, kterou přestála nejsvětější Marie při této zkoušce. Mučedníci se také nemohou nikdy vyrovnat této Paní v trpělivosti, odevzdanosti a snášenlivosti, protože ztráta Ježíše byla pro Ni větší než ztráta čehokoli stvořeného, protože láska k Němu a výše jeho ceny pro ni převyšovala všechno ponětí ostatních tvorů. Protože Jí příčina této ztráty nebyla známa, její úzkost, jak jsem již řekla, přesahovala všechnu míru. Kromě toho Jí Pán v těch dnech zanechal jen přírodní pomocné zdroje přirozenosti a milosti, přičemž Ji zbavil všech zvláštních výsad a dober. Vyjma společnosti a rozmluv s anděly, zastavil všechny ostatní útěchy a požehnání, kterých se dříve její duši stále dostávalo. Z toho všeho si můžeme vytvořit jakousi představu o tom, jakou bolestí bylo přeplněno milující srdce nebeské Matky. Avšak jaký to byl div svatosti, moudrosti, statečnosti a

dokonalosti. V takovém neslýchaném utrpení a zármutku nebyla rozrušena, ani neztratila svůj vnitřní pokoj a nepřipustila si žádnou hněvivou myšlenku nebo nevoli, ani neudělala žádný nepatřičný pohyb a nepronesla nevhodné slovo, ani se neoddala přílišné sklíčenosti a rozmrzelosti, jak to obvykle bývá při velkém utrpení u jiných Adamových dítek, které i při malých nesnázích upadají ve zmatek a přivádí do nepořádku všechny své vášně a schopnosti. Tato Mistryně všech ctností udržovala všechny ctnosti i všechny své mocnosti v nebeském pořádku a harmonii, a přestože její zármutek a bolest byly nad všechno přirovnání velké a pronikaly její srdce, neochabla v uctívání a chválení Pána, ani neustala v modlitbách a prosbách za lidské pokolení a za nalezení svého nejsvětějšího Syna.

42. S touto nebeskou moudrostí a pílí Ho hledala tři dny. Chodila po ulicích města, dotazovala se různých osob, popisovala jeruzalémským dcerám vzezření svého Milého, prohledávala postranní cesty a náměstí, čímž splnila, co je psáno v Písni Šalomounově (5,8-16). Některé ženy se Jí ptaly na zvláštní znaky jejího ztraceného jediného Syna a Ona odpovídala slovy Nevěsty: „Můj Milý je bílý a červený, vyvolený z tisíců.“ Jedna z žen, která slyšela takový popis, řekla: „Takové dítě, s takovými znaky, přišlo včera k mým dveřím, žádalo o almužnu a já jsem mu něco dala. Jeho milostnost a krása uchvátily mé srdce. Když jsem mu almužnu dávala, cítila jsem neobyčejný soucit, když jsem viděla, že takový spanilý hošík je tak chudý.“ To byla první zpráva, kterou zarmoucená Matka uslyšela v Jeruzalémě o svém jednorozeném Synovi. Tím byl její zármutek poněkud zmírněn a s větší nadějí pokračovala v hledání a dotazování osob, které potkávala. Ty mluvily podobně jako ona výše zmíněná. Vedena tímto popisem zaměřila své kroky do městské nemocnice. Myslela, že mezi nemocnými, jako mezi jeho vlastními bratry a přáteli najde svého Ženicha a Původce trpělivosti a chudoby. Když se tam ptala, bylo Jí řečeno, že takový Hošík, jak Ho popsala, navštívil nemocné, dal jim almužnu a promluvil k nim velmi potěšující slova.

43. Zpráva o těchto skutcích jejího Milovaného Syna vyvolala nejsladší pocity a nejněžnější lásku v srdci nebeské Paní**,** které vysílala z hloubi svého srdce jako posly ke svému ztracenému, nepřítomnému Synovi. Pak Jí bleskla hlavou myšlenka, že když není mezi chudými, nepochybně se zdržuje v chrámě, v domě Božím na modlitbách. Svatí andělé Ji povzbudili slovy: „Královno a Paní naše, hodina tvé útěchy se blíží, brzy již spatříš světlo svých očí, zrychli své kroky a jdi do chrámu.“ Svatý patriarcha Josef se v té chvíli opět setkal se svou manželkou, neboť proto, aby božské Dítko dříve našli, rozešli se a šli každý jiným směrem. Jiný anděl ho také

vybídnul, aby šel do chrámu. Svatý Josef po celé tři dny trpěl nevýslovným zármutkem a sklíčeností. Spěchal z jednoho místa na druhé, někdy sám, jindy společně se svou nebeskou Snoubenkou. Byl v té době ve vážném nebezpečí smrti, a byl by asi zemřel, kdyby ho Pán neposiloval a nejvýš moudrá Paní netěšila a nepřinutila, aby něco pojedl a odpočinul si. Jeho upřímná, velká láska k božskému Dítku ho nutila starostlivě a pilně hledat Hošíka tak, že si nechtěl dopřát ani chvilku k jídlu, aby nabyl přirozených sil. Nyní na radu svatého knížete a nejčistší Marie vešli do chrámu a to, co se tam přihodilo, povím v následující kapitole.

Poučení, která mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

44. Má dcero, ze zkušenosti, kterou často mají smrtelníci víš, že neztrácejí bez zármutku to, co pro ně bylo radostí. Tato pravda, tak dobře známá, by měla přesvědčit lidi, jak málo lásky mají ke svému Stvořiteli, protože z toho velkého počtu, kteří Ho ztrácejí, je jen velmi málo těch, kteří této ztráty upřímně želí. Ti, kteří jí neželí, tím ukazují, že Boha nikdy neměli a nemilovali láskou plynoucí z milosti Boží. A jako neželí ztráty nejvyššího Dobra, které nemají v láskyplné vážnosti, tak také nedbají o to, aby Ho hledali, když Ho ztratili. Je však velký rozdíl ve způsobu, jakým lidé ztrácí Boha z očí, protože není stejné ztratit Boha proto, aby byla vyzkoušena ctnost a láska člověka, a ztratit Ho jako trest za spáchané hříchy. První ztráta je nástrojem božské lásky a prostředkem k získání užšího spojení s tím, kdo po Něm touží a zasluhuje Ho. Druhá je spravedlivým trestem za urážky spáchané proti Bohu. Prvním druhem ztráty Pán pokořuje duši svatou bázní, synovskou láskou a ponechává ji v nejistotě, zda sama nezavdala příčinu k tomu, že se od ní Bůh vzdálil (Př.28,14). Přestože mu svědomí nic nevyčítá, milující a upřímné srdce zná nebezpečí ztráty Boha. Cítí ji a tím, jak praví moudrý muž, se takový člověk stává požehnaným (Sir.1,13), neboť žije v ustavičné bázni a strachuje se té ztráty s vědomím, že je člověk až do konce svého života v nejistotě, zdali je hoden Boží lásky nebo nenávisti. V pozemském životě obyčejně spravedlivý i hříšník zakouší stejné dobro nebo zlo bez velkého rozdílu.

45. To je nejhorší zlo, jak praví moudrý muž, které se děje pod sluncem. Že totiž bezbožný i hříšník zatvrzují svá srdce ve své zlobě a klamné jistotě, když vidí, že se stejná neštěstí stávají jiným, spravedlivým i bezbožným a nikdo nemůže s jistotou říci, kdo je vyvolený a kdo zavržený, kdo je přítelem a kdo nepřítelem Boha, kdo je spravedlivý a kdo hříšný, kteří jsou hodni lásky a kteří nenávisti (Kaz.9,1-3). Kdyby se však lidé klidně a bez klamu optali svého svědomí, to by každému řeklo pravdu, kterou má vědět (Lk.12,57-58), protože když svědomí svědčí proti spáchaným

hříchům, byli by blázny, kdyby zlo a protivenství nepřipisovali sobě, nebo nechtěli vidět, že je milost opustila a jsou zbaveni nejvyššího Dobra. Kdyby jejich smýšlení bylo bez předsudků, pak by se museli velice obávat toho, že zůstávají tak nepohnuti a bezcitní při ztrátě nebo zastavení duchovních radostí plynoucích z milosti. Chybí-li tato obava duši stvořené a určené pro věčnou blaženost, je to neklamnou známkou, že ta duše po věčném štěstí ani netouží, ani ho nemiluje a horlivě ho nehledá. Proto se nemůže těšit odůvodněnou, Bohem danou zárukou, že jednou dosáhne nejvyššího Dobra. Musíš si pamatovat, že tuto odůvodněnou jistotu, jestli ji v tomto životě hříchem nepozbyly, mohou mít všechny věrné duše.

46. Já jsem byla zbavena tělesné přítomnosti mého nejsvětějšího Syna. I když jsem doufala, že Ho opět najdu, nedala mi nejistota kolem příčiny té ztráty i při mé velké lásce pokoj, dokud jsem Ho nenašla. Přeji si, abys mne i v tomto následovala, když Ho ztratíš bud' svou vinou nebo z jeho vůle. Tak hodně se musíš bát, abys Ho neztratila svou vinou, aby ani soužení nebo úzkost, ani hlad nebo nahota, ani nebezpečí nebo pronásledování, ani meč, ani výška nebo hloubka nebyly schopny tě zadržet při hledání tvého Boha (Řím.8,35). Neboť pokud budeš věrná tak, jak máš být, a pokud Ho nebudeš chtít ztratit, ani andělé, ani knížata, ani mocnosti, ani žádní jiní tvorové tě o Něho nikdy nebudou moci připravit. Tak silná jsou pouta a řetězy lásky, že je nikdo nemůže roztrhnout, jen tvá svobodná vůle.

KAPITOLA V.

Po třech dnech nejsvětější Marie a svatý Josef našli Dítě v chrámě, jak rokuje s učiteli.

47. V předešlé kapitole je částečně skryta odpověď na otázku, kterou si někteří kladou. Jak bylo možné, že nebeská Královna, která tak pečlivě a horlivě opatrovala a sloužila svému nejsvětějšímu Synovi, Ho mohla natolik pustit z očí, že Ho nechala v Jeruzalémě. Ačkoli by bylo dostačující odpovědí, kdybych řekla, že to tak zařídil sám Pán, přesto nyní lépe vysvětlím, jak k tomu mohlo dojít bez dobrovolné nedbalosti a nedopatření ze strany milující Matky. Jistěže mimo velkého počtu lidí, musel Pán využít také nadpřirozené prostředky, aby unikl pozornosti své pečlivé Matky, protože bez toho Ho nemohla ztratit z očí stejně, jako nemohla z očí ztratit slunce, které jí osvěcovalo cestu. Proto při oddělování mužů od žen, jak jsem se zmínila, všemohoucí

Pán uvedl nebeskou Matku do abstraktního nazírání Boha, které božskou mocí soustředilo a přitáhlo všechny její schopnosti k sobě do jejího nitra. V takovém stavu byla odloučena od všeho, roznícena a smyslů zbavena tak, že je mohla používat jen do té míry, nakolik to bylo nutné k tomu, aby mohla sledovat cestu. Vše ostatní jakoby pro ni přestalo existovat, tak plně byla zaujata sladkostí a útěchou božského vidění. Svatý Josef byl ve svém jednání veden okolnostmi, uvedenými v předešlé kapitole. Také on byl zaujat velmi povznášejícími myšlenkami, což jen usnadnilo akceptování jeho mylné domněnky, že je Hošík s Marií. Tak se Ježíš odloučil od obou a zůstal v Jeruzalémě. Když po delší době Královna přišla opět k sobě a zpozorovala, že její nejsvětější Syn nejde s Ní, domnívala se, že jde se svatým Josefem.

48. Stalo se to blízko městské brány. Tam se Hošík obrátil a spěchal ulicemi zpět. Ve své vševědoucnosti věděl, co se bude dít a obětoval to svému věčnému Otci ve prospěch duší. Prosil v těch třech dnech o almužnu, aby tak zušlechtil pokornou žebrotu, coby prvorozenou dceru svaté chudoby. Navštěvoval nemocnice chudých lidí, těšil je a dával jim almužnu, kterou si vyprosil. Potají některým navrátil tělesné zdraví a mnohým zdraví duševní tím, že je vnitřně osvítil a uvedl zpět na cestu spasení. U některých dobrodinců, kteří Mu dali almužnu, vykonal tyto divy s větší hojností milosti a světla, čímž začal již od toho okamžiku plnit přislíbení, které později dal své Církvi, že kdo dává spravedlivému nebo prorokovi ve jménu spravedlivého nebo proroka, dostane odplatu spravedlivého nebo proroka (Mt.10,41).

49. Po vykonání těchto a jiných skutků svého nebeského Otce, se odebral do chrámu. Toho dne, o němž mluví evangelista, se stalo, že se učení rabíni a učitelé sešli v jedné chrámové místnosti, aby rokovali o některých sporných bodech Písma svatého. Toho dne byla právě probírána otázka příchodu Mesiáše. Pod vlivem zpráv o podivuhodných událostech, které se šířily od doby narození Jana Křtitele a návštěvy králů z východu, se množily mezi Židy pověsti o příchodu Vykupitele, o tom, že je, i když dosud nepoznán, již na světě. Všichni kněží a učitelé se posadili na svých místech s vědomím své autority, jak to bývá obyčejně u těch, kteří jsou učiteli a jsou považováni za učené. Také hošík Ježíš přišel na jednání těchto vynikajících mužů. Ale On, Král králů a Pán pánů (Zj.19,16), sama nekonečná Moudrost (I.Kor.1,24) a ten, který řídí moudré (Mdr.7,15), se představil učitelům tohoto světa jen jako pokorný učedník, a dával jim na srozuměnou, že přišel vyslechnout jejich rokování a poučit se v otázce, o které budou jednat, zvláště pak o tom, zda již Mesiáš přišel a o době, ve které má přijít na svět.

50. Názory zákoníků a učených mužů se v této otázce velice různily. Někteří souhlasili s tím, že už nadešla doba příchodu Mesiáše, jiní tomu odporovali. Ti, kteří tomu odporovali, se dovolávali svědectví Písma svatého a proroků, které neotesaně vykládali, což apoštol kárá slovy, o zabíjení ducha literou (II.Kor.3,6). Tvrdili, že Mesiáš přijde s královskou nádherou a velebností, aby získal mocí svobodu pro svůj lid a pozemským způsobem ho vysvobodil z otroctví pohanů. Tvrdili také, že dosud nejsou patrné žádné známky takové moci, ani žádné možnosti pro Židy se zbavit římského jha. Tyto vnější okolnosti byly velmi silnými argumenty pro ony smyslné, zaslepené lidi, protože předpokládali, že slavný a okázalý příchod zaslíbeného Mesiáše i vykoupení bylo určeno pouze jim, a že vykoupení bude časné a pozemské, čemuž ostatně židé v zaslepenosti svého srdce (Iz.6,10) stále věří až dodnes. Dodnes židé nedospěli k poznání, že sláva, velebnost a moc Vykupitele a osvobození, které měl přinést světu není pozemské, časné a pomíjející, ale nebeské, duchovní, věčné, a že nebylo určeno jen židům, i když jim bylo nabídnuto před všemi ostatními národy, ale bezvýhradně pro celé lidské pokolení pocházející z Adama (I.Kor.15,22).

51. Učitel pravdy, Ježíš, věděl předem, že rokování bude ukončeno schválením těchto bludných důkazů, i když se někteří učení mužové klonili k opačnému názoru. Těch bylo ale málo, a i ti byli autoritou a obšírným zdůvodněním ostatních umlčeni. Protože však Pán přišel na svět, aby vydal svědectví o pravdě (Jan 18,37), kterou byl On sám, nechtěl dopustit, aby byl při této příležitosti, tak důležité pro vyjevení pravdy, klam a blud autoritami a učenci potvrzen a upevněn. Jeho nezměrná láska nemohla přejít mlčením neznalost jeho díla a vysokého cíle, kterou projevili tito mužové, kteří byli učiteli lidu ve věcech věčného života a jeho Původce, našeho Vykupitele. Proto božský Hoch ukázal milost tekoucí s jeho rtů, (Žl.44,3), představil se odpůrcům a s velikou důstojností a slušností se postavil doprostřed jako člověk, který chce předložit k rozluštění nějakou nejasnou otázku. Svým příjemným vystupováním vzbudil v srdcích těchto učených mužů touhu Ho pozorně vyslechnout.

52. Božský Hoch k nim promluvil takto: „Vyslechl jsem vaši otázku týkající se příchodu Mesiáše a dobře jsem porozuměl odpovědi, kterou jste na ni dali. Abych mohl předložit svoji pochybnost o tomto závěru, pokládám za potřebné uvést to, co o tom praví proroci, kteří říkají, že Vykupitel přijde s velkou mocí a velebností, což zde bylo potvrzeno i vašimi výpověďmi. Izaiáš praví, že bude naším Zákonodárcem a Králem, který vysvobodí svůj lid (Iz.33,22), a David, že potře všechny své nepřátele (Žl.110,1), Daniel, že Mu budou sloužit pokolení a národy (Dan.7,14), Sírách, že přijde ve velkém shromáždění svatých (Sir.24,2). Všichni proroci a Písma jsou plná podobných zaslíbení, která popisují dost jasně a zřetelně jeho význačné rysy těm, kteří

o nich s osvícenou pozorností uvažují. Pochybnost však vzniká při porovnání těchto výroků s jinými výroky proroků, které musí být také stejně pravdivé, i když se vlivem jejich stručnosti zdá, že si vzájemně odporují. Proto se musí shodovat v jiném smyslu, který je možné, ba nutné přijmout za stejně vhodný pro všechny výroky. Jak tedy můžeme rozumět tomu, co o Mesiáši říká stejný prorok Izaiáš, když píše, že byl vyloučen ze země živých, a když se ptá: „Kdo z jeho současníků se znepokojoval (Iz.53,8), že bude nasycen potupou, že bude veden jako ovce na jatka a neotevře svá ústa?“ Jeremiáš uvádí, že se nepřátelé Mesiáše spojí, aby Ho pronásledovali, namíchali jed do jeho chleba a vyhladili jeho jméno ze země, ale ve své snaze nezvítězí (Jer.11,19). David praví, že bude na posměch lidem a lidu k opovržení, a že bude pošlapán a opovržený jak červ (Žl.21,7-8). Zachariáš, že přijde tichý a pokorný, sedě na oslátku, mláděti oslice (Zach.9,9). Všichni proroci popisují zaslíbeného Mesiáše stejně.

53. „Jak tedy,“ dodal božský Hoch, „bude možné dát do souladu tato proroctví s předpokladem, že Mesiáš přijde vyzbrojený mocí a velebností, aby přemohl všechny krále a vladaře násilím a neobyčejným krveprolitím? Nesmíme přehlédnout, že má přijít dvakrát. Jednou, aby vykoupil svět a po druhé, aby ho soudil. Proroctví musí platit pro oba příchody a poskytovat výklad pro každý z nich. Jelikož jsou cíle těchto příchodů rozdílné, musí být i způsoby jeho příchodu rozdílné, protože nebude vykonávat při obou příchodech stejný úřad, ale úřady velmi odlišné a úplně opačné. Prvním příchodem má přemoci ďábla a zlomit jeho nadvládu nad dušemi, kterou získal skrze první hřích. Proto musí Mesiáš napřed dát zadostiučinění Bohu za celé lidské pokolení. Musí také učit lid svým slovem i příkladem cestě věčného života, tomu, jak mají přemáhat své nepřátele, jak mají sloužit a klanět se Bohu a Vykupiteli, jak musí spolupracovat s dary a využívat dobře požehnání jeho pravice. Všechny tyto požadavky musí Mesiáš splnit při svém prvním příchodu. Po druhé přijde proto, aby si vyžádal účty od všech lidí při všeobecném soudu a odplatil každému podle skutků, dobrých nebo zlých a potrestal své nepřátele ve svém spravedlivém hněvu a rozhorlení. Tolik praví proroci o jeho druhém příchodu.“

54. „Proto, pokud chceme pochopit, jaký bude jeho první příchod v moci a velebnosti, nebo jak praví David, že bude panovat od moře k moři, nebo že jeho příchod bude slavný, jak praví ostatní proroci, nesmí to být vykládáno tak, jako by se to vztahovalo na viditelné, pozemské panování s velkou zevnější okázalostí, pompou a majestátem, ale jako duchovní království v nové Církvi, která se rozšíří po celé zemi se svrchovanou mocí a bohatstvím milostí a ctností odporujících satanovi. Tímto výkladem se nám stane celé Písmo jasným, zatímco při výkladu v jiném smyslu nelze

uvést jednotlivé části písma do souladu. To, že je židovský lid pod římskou nadvládou a není schopen nabýt opět svoji suverenitu, nejen že nesmíme považovat za doklad toho, že Mesiáš ještě nepřišel, ale naopak za neklamné znamení, že už na svět přišel. Neboť náš patriarcha Jakob poukazuje právě na toto znamení jako na vodítko, kterým se mají řídit jeho potomci, ve chvíli, kdy jim přikazuje, aby očekávali Mesiáše, jakmile uvidí, že je odňata berla od Judy a izraelské vlády (Gn.49,10). Musíte uznat, že ani Juda, ani žádné jiné izraelské pokolení nemá naději ji znovu získat nebo si ji udržet. To také dosvědčují Danielovy týdny (Dan.9,25), které musí být nyní dovršeny. Ti, kteří si to přejí, si mohou také pamatovat, že před několika lety bylo o půlnoci nad Betlémem vidět světlo a někteří chudí pastýři slyšeli zvěst o novorozeném Vykupiteli. Brzy po tom přijeli králové z východu, a vedeni hvězdou hledali židovského Krále, aby se Mu poklonili. Toto vše bylo předpovězeno. Herodes, otec Archelaa, to pokládal za jistou pravdu a dal zavraždit mnoho dětí v naději, že tak odstraní i novorozeného Krále, kterého se bál jako svého soupeře ve vládě nad Izraelem."

55. Ježíš ještě přidal jiné argumenty, a zatímco učencům zdánlivě kladl otázky, s božskou působivostí je učil. Zákoníci a učení muži, kteří Ho slyšeli, byli ohromeni. Přesvědčeni jeho argumenty pohlíželi jeden na druhého a s velkým údivem se ptali: „Jaký je to zázrak? A jaký je to neobyčejný hoch! Odkud pochází a čí je to Dítě?" Ale přestože tak žasli, nepoznali, nebo netušili, kým byl Ten, který je takto poučil a osvítil o tak důležitých pravdách. Mezitím a dříve než Ježíš ukončil svoji argumentaci, přišli jeho nejsvětější Matka a svatý Josef, její nejčistší ženich, právě ve chvíli, kdy předkládal své poslední argumenty. Když skončil, všichni učitelé zákona s úžasem povstali. Nebeská Paní unesena radostí přistoupila ke svému nejmilejšímu Synovi a před celým shromážděním Mu řekla slova zaznamenaná svatým Lukášem: „Synu, proč jsi nám to udělal? Hleď! Tvůj otec i já jsme tě v úzkostech hledali (Lk.2,48)." Tuto láskyplnou stížnost pronesla nebeská Matka s uctivostí a s láskou, čímž Mu projevila úctu jako Bohu i svou mateřskou bolest. A Pán odpověděl: „Ale proč jste mne hledali? Což jste nevěděli, že mám být v domě svého Otce?"

56. Evangelista říká, že neporozuměli slovům, které jim řekl (Lk.2,50), protože to tehdy bylo ještě před Marií a svatým Josefem skryté, a to ze dvou příčin. Zaprvé vnitřní radostí nyní sklízeli to, co s velkými bolestmi rozsévali, protože radost z toho, že zase viděli svůj poklad, přeplňovala mocnosti jejich duší, a zadruhé ještě nenastal čas pro úplné pochopení záležitostí, o kterých se v oné rozmluvě jednalo. Kromě toho u nejvýš pečlivé Královny vyvstala právě tehdy ještě další překážka. Byl jím opět závoj, který zahaloval nitro jejího nejsvětějšího Syna a byl odstraněn až po nějaké době. Učení muži odešli a s úžasem hovořili o této podivuhodné události, při které se

jim dostalo vyznamenání poslechnout si učení věčné Moudrosti, i když ji nepoznali. Když pak svatá Rodina skoro osaměla, blahoslavená Matka s mateřskou láskou objala svého Syna a řekla Mu: „Dovol, můj Synu, mému roztouženému srdci, dát průchod svému utrpení a bolesti, abych nezemřela žalem, dokud Ti mohu být užitečná. Neodmítej mne svým pohledem, ale přijmi mne jako svou otrokyni. Pokud byla moje nepozornost příčinou toho, že jsem byla připravena o tvou přítomnost, odpusť mi a učiň mne hodnou tvé společnosti a netrestej mne svou nepřítomností.“ Božský Hošík Ji přijal s projevem radosti a nabídl se Jí za učitele a společníka, dokud nepřijde patřičný čas. Tím bylo holubičí milující srdce velké Paní uklidněno a vydali se na cestu do Nazareta.

57. Když již byli kus cesty od Jeruzaléma a byli na cestě sami, nejmoudřejší Paní padla před svým Synem na kolena a klaněla se Mu. Žádala Ho o požehnání, protože mezi lidmi v chrámě Ho tak otevřeně neuctívala a snažila se jednat stále dokonale a svatě. Hošík Ježíš Ji s laskavou něžností pozdvihl se země, řekl Jí několik slov útěchy, a v té chvíli byl opět odstraněn závoj a znovu viděla jeho nejsvětější duši a to s větší hloubkou a jasností než ji vídala dříve. Pak nebeská Matka četla a pozorovala v nitru svého nejsvětějšího Syna všechna tajemství a skutky, které vykonal během těch třech dnů v Jeruzalémě. Viděla také všechno, co se dělo při diskuzi s učenci, o čem Ježíš mluvil, a proč se jim nedal lépe poznat jako pravý Mesiáš. Zjevil své panenské Matce i mnohá jiná posvátná tajemství, která ukládal do jejího srdce jako do archivu všech pokladů vtěleného Slova, aby odtud za to vše mohl zase jako odměnu obdržet čest a chválu, která Mu coby původci tak velkých divů patřila. A panenská Matka splnila všechna očekávání Páně. Pak ho požádala, aby si v polích trochu odpočinul a něco pojedl a On přijal pokrm z rukou velké Paní a pečlivé Matky věčné Moudrosti (Sir.24,18).

58. Když pak pokračovali v cestě, rozmlouvala nebeská Matka se svým nejmilejším Synem o tajemstvích, která Jí byla vnitřně zjevena, a která se vztahovala k diskuzi **s** učiteli. Ježíš Jí opakoval slovy, co Jí ukázal vnitřně. Zvláště Jí vysvětlil, že Ho učitelé nepoznali jako Mesiáše proto, že se dmuli domýšlivostí nad svými vědomostmi. Jejich rozum byl tak zatemněn pýchou, že nemohli pozorovat světlo, které z něho tak silně vyzařovalo. Pokud by v sobě měli pokornou a láskyplnou touhu poznat pravdu, jeho důvody byly postačily k tomu, aby je přesvědčily. Ale kvůli těm překážkám neviděli to, co měli otevřené před očima. Náš Vykupitel při této cestě k domovu přivedl mnoho duší na cestu spásy**.** Protože jeho nejsvětější Matka byla s Ním, používal Ji za nástroj svých podivuhodných skutků. Prostřednictvím jejích moudrých slov a napomínání osvěcoval srdce všech, **s** kterými mluvila. Mnoha nemocným vrátili zdraví, těšili zarmoucené a nemocné, a všude rozsévali milost

a milosrdenství, přičemž nepromarnili žádnou příležitost ke konání dobra. Protože jsem však popsala podrobněji některé z jejich podivuhodných skutků, které vykonali na jiných cestách, nebudu je zde znovu popisovat, protože kdybych je měla všechny popsat, vyžadovalo by to mnoho kapitol a času, a já musím v tomto životopise vypravovat o jiných důležitějších věcech.

59. To, čím se zaměstnávali, když přišli do Nazareta, popíši později. Evangelista Lukáš se stručně zmiňuje o všech těch tajemstvích jen několika slovy. Říká, že dítě Ježíš bylo poddané rodičům, totiž nejsvětější Marii a svatému Josefovi, a že jeho nebeská Matka uchovávala všechny ty události ve svém srdci. Ježíš prospíval moudrostí, vzrůstem i milostí před Bohem i před lidmi (Lk.2,52), o čemž budu podle svých schopností a možností vypravovat později. Chci se zmínit jen o tom, že pokora a poslušnost našeho Boha a Pána vůči rodičům byly obdivovány anděly. Obdivována byla také i důstojnost a vznešenost jeho nejsvětější Matky, která si zasloužila, aby Jí byl vtělený Bůh poddán a svěřil se její péči natolik, že Ho s pomocí svatého Josefa řídila a jednala s Ním jako se svým vlastním. Ačkoli jeho poddanost a poslušnost byla do jisté míry přirozeným výsledkem jejího mateřství, přesto k tomu, aby mohla správně používat mateřské právo a svrchovanost, byla zapotřebí jiná milost než ta, kterou Ho počala a porodila. Potřebné milosti pro vykonávání takového poslání a úřadu byly nejsvětější Marii uděleny v takové hojnosti, že přetékaly i do duše svatého Josefa, a tak ho činily hodným, aby byl pokládán za Ježíšova otce a za hlavu této rodiny.

60. Této poslušnosti a poddanosti svého nejsvětějšího Syna slavná Paní odpovídala hrdinským úsilím. Kromě jiných ctností si osvojila takřka bezmeznou pokoru a pojala nejsrdečnější vděčnost za to, že opět nabyla společenství svého Syna. Tato milost, které se nebeská Královna pokládala za nehodnou, velice zvýšila lásku jejího nejčistšího srdce a vroucí touhu sloužit svému božskému Synovi. Byla tak vytrvalá v projevování vděčnosti, tak přesná a pečlivá ve službě, když před Ním klečela a ponižovala se v prachu, že to vzbuzovalo obdiv nejvyšších serafů. Kromě toho se Ho snažila s největší pozorností napodobovat ve všech skutcích. Jakmile je poznala, s největší horlivostí se snažila dělat totéž. Plnost její dokonalosti zranila srdce Krista, našeho pána a vyjádřeno naší mluvou Ho k sobě poutala pouty nepřemožitelné lásky (Oz.11,4). Z toho, že jako Bůh i jako Syn byl takto poután k nebeské Kněžně, vznikla taková výměna a božská vzájemnost vroucí lásky, že to převyšuje všechno stvořené chápání, protože do oceánu Mariiny duše vtékaly všechny nesmírné proudy milostí a požehnání vtěleného Slova. Avšak tento oceán nepřetékal, protože se prohlubovaly jeho hlubiny proto, aby vše přijaly (Kaz.1,7). Proudy milostí

se pak vracely zpět ke svému zřídlu jako příliv a odliv Božství, které probíhá mezi dvěma břehy Synem Božím a jeho Matkou. To nám vysvětluje, proč tak často opakoval to pokorné Nevěstino vyznání: „Můj milý je můj a já jsem jeho. Své stádo pase v liliích. Než zavane denní větřík a budou prchat stíny (Pís.2,16).“ A jinde: „Jsem svého milého a můj milý je můj (Pís.6,3)!“ A dále: „Já jsem svého milého a ke mně se nese jeho touha (Pís.7,11).“

61. Žár božské lásky, který hořel v srdci našeho Vykupitele a který přišel rozšířit po zemi, majíc po ruce půdu tak připravenou a hotovou, jakou bylo přečisté srdce Mariino, působil tak mocně, že jen Pán sám, který byl jeho původcem, to mohl náležitě odhadnout. Přeji si poukázat pouze na jednu věc, o které jsem byla zpravena, a to, že v zevnějších projevech své lásky ke své nejsvětější Matce se její nejsvětější Syn neřídil přirozenou náklonností a synovskou láskou, ale její schopností získávání zásluh coby poutnice ve smrtelném životě. Věděl dobře, že kdyby v těchto projevech své synovské lásky k takové Matce uvolnil otěže, překážel by jejím zásluhám, protože by ji to nutilo ke stálému požívání útěch z lásky svého Milého. Proto Pán do jisté míry omezoval činnost své lidské lásky a nechával svou Matku, přestože již dosáhla vrcholu svatosti, vykonávat záslužné práce a trpět občasným zastavením toku viditelných projevů přízně a lásky svého božského člověčenství. Proto během denního soužití zachovával božský Hoch jistou odměřenost a zdrženlivost. A přestože v pozornosti nejvýš neúnavná Paní pečovala o to, aby co nejlépe uspokojila všechny jeho potřeby, neprojevoval Jí její nejsvětější Syn takové zevnější známky synovské lásky, které by byly přiměřenou odplatou za její láskyplnou službu.

Poučení, která mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

62. Má dcero, všechny skutky mého nejsvětějšího Syna i všechno moje jednání je plné tajemných poučení a nauk pro pozemšťany, kteří o nich usilovně a s úctou uvažují. Pán se ode mne vzdálil proto, abych Ho hledala se slzami a zármutkem a opět Ho nalezla s radostí a hojnými zásluhami pro svoji duši. Chci, abys mne v tomto tajemství následovala a hledala Ho s takovou horlivostí a ustavičnou stravující touhou, která by ti nikdy v životě nedala pokoje, dokud bys Ho neuchopila a nikdy více nepustila (Pis.3,4). Abys mohla lépe porozumět tomuto tajemství Páně, pamatuj si, že nekonečná Moudrost stvořila lidi schopné požívat jeho věčnou blaženost a uvedla je na cestu vedoucí k této blaženosti. Ponechává je však až do konce v nejistotě, zda jí dosáhnou. Tak naplňuje lid radostnou nadějí i strachem. Z této úzkosti povstává v člověku po celý život trvající bázeň a nenávist k hříchu, který ho jako jediný může o tuto blaženost oloupit. Ta bázeň ho chrání, aby se nedal zlákat

a svést tělesnými a viditelnými věcmi tohoto světa. Tuto úzkost a bázeň Stvořitel podporuje tak, že k přirozeným myšlenkovým schopnostem přidává lidem víru a naději, které povzbuzují jejich lásku, aby hledali a nalezli svůj poslední cíl. Mimo tyto a jiné ctnosti vlité při křtu svatém, posílá Pán svá vnuknutí a pomáhá duši být bdělou, když se vzdálí, a chrání ji, aby na Něho a na sebe nezapomínala, když nepociťuje jeho milostnou přítomnost. Tak jde správnou cestou, dokud nedojde do velkého cíle, ve kterém najde uspokojení všech svých tužeb a náklonností.

63. Z toho můžeš posoudit velikost lhostejné neznalosti pozemšťanů, i to, jak málo se jich zastavuje, aby uvažovali o tajemném pořádku stvoření, ospravedlnění a o všech dílech Všemohoucího, směřujících k tomuto vznešenému cíli. Z této zapomnětlivosti vyplývá mnoho zla, kterým lidé trpí, když chtějí mít tak mnoho pozemských statků a klamných rozkoší, jako by v nich mohli někdy najít svůj konečný cíl. Vrcholem zvrácenosti, která se protiví Stvořitelovu řádu, je, že se pozemšťané během tohoto krátkého, pomíjivého života tolik radují a těší z viditelných věcí, jako by byly jejich posledním cílem. Tyto věci by měli naopak využívat k získání a ne ke ztrátě nejvyššího Dobra. Proto, moje nejdražší, pamatuj na tuto lidskou pošetilost. Považuj všechny rozkoše a radosti tohoto světa za bláznovství, jeho smích za zármutek, smyslné požitky za sebeklam a zřídlo pošetilosti, která opájí srdce, omezuje a ničí všechnu pravou moudrost. Žij stále ve svaté bázni, abys neztratila věčný život a neměj zalíbení v ničem jiném než v Pánu, dokud nebude úplně tvým majetkem. Utíkej před soužitím s lidmi a boj se jeho nebezpečí. Jestli Bůh bude někdy chtít, abys pro jeho čest, slávu a z poslušnosti žila s lidmi, i přes jeho ochranu, ve kterou můžeš v takovém případě doufat, nikdy neochabuj nebo nepodléhej bezstarostnosti v ochraně před nákazou. Nedůvěřuj své přirozené povaze, pokud se jedná o přátelství a užší styky s jinými. V tom tkví pro tebe větší nebezpečí, protože ti Pán dal příjemnou a mírnou povahu, aby ses mohla k Němu přirozeně klonit, neprotivila se jeho úmyslům a přinášela patřičný užitek z požehnání, které ti uděluje. Jakmile však povolíš tvorům přístup do svého srdce, budeš jimi jistě unesena, odcizíš se nejvyššímu Dobru, zvrátíš úmysly a působení jeho nekonečné moudrosti, které jsou pro tvůj prospěch. Bylo by pro tebe zajisté nejvýš nedůstojné, kdybys to, co máš nejušlechtilejšího, využívala k tak neslušnému cíli. Povznes se nad všechny stvořené věci i nad sebe samu. Zdokonaluj působení svých mocností a ukazuj jim vznešenou dokonalost svého Boha, mého milovaného Syna a tvého Ženicha, který je nejkrásnější mezi lidskými syny (Žl.44,3). Miluj Ho ze všech sil svého srdce a své duše.

KAPITOLA VI.

O vizi, které se dostalo nejsvětější Marii, když Ježíš dosáhl dvanácti let, a která měla napomáhat tomu, aby v Ní byl vytvořen dokonalý vzor a obraz zákona evangelia.

64. V následujících kapitolách musím dokončit to, co jsem začala v první a druhé kapitole této knihy. Nedělám to bez obav, protože znám své nedostatečné schopnosti vyjadřování i vlažnost svého srdce. To vše mne činí neschopnou mluvit o skrytých rozmluvách vtěleného Slova se svou požehnanou Matkou. Zvláště mne to činí nehodnou psát o nebeském soužití Syna a Matky v Nazaretě během osmnácti let, které uplynuly od jeho diskuze s učenci v Jeruzalémě do doby, kdy mu bylo třicet let a začal veřejně kázat. Stojím plná zmatku a nejistoty na březích tohoto nesmírného oceánu tajemství, prosím z hloubi srdce nejvyššího Pána, aby vložil mé pero do rukou anděla, aby se nestalo žádné bezpráví předmětu, o kterém mám psát, nebo aby ke mně mluvil On sám všemohoucí a nejvýš moudrý Bůh a osvítil mé schopnosti, aby řízeny jeho božským světlem, byly vhodným nástrojem jeho vůle a pravdy, a byly zproštěny lidské křehkosti a ženské neznalosti.

65. V předešlých kapitolách jsem již řekla, že naše slavná Paní byla první a zvlášť vyznamenanou učednicí svého božského Syna, vyvolenou ze všech tvorů za vzor nového evangelního zákona i jeho Původce, podle kterého by tvořil všechny svaté Nového zákona a porovnával všechny výsledky vykoupení. V tomto ohledu si vtělené Slovo počínalo jako nejdovednější umělec, který dokonale rozumí malířskému umění i všemu co se ho týká, který vynakládá všechny své síly na zhotovení jediného oblíbeného díla ve snaze, aby skrze toto jediné dílo, které plně ukazuje jeho umění, došel věhlasu a slávy. Je jisté, že všechna svatost a sláva svatých je výsledkem lásky a Kristových zásluh (Ef.2,4), ale ve srovnání se vznešeností Marie se zdají být nepatrnými a spíše jen hrubými náčrtky, protože u všech svatých lze nalézt nedostatky. Ale tento živý obraz Jednorozeného byl prostý všech nedokonalostí, a už první tahy jeho štětce na Ní byly krásnější než poslední doteky u nejvyšších andělů a největších svatých. Ona je modelem veškeré dokonalosti svatosti a ctností všech jeho vyvolených a nejvzdálenější hranicí, ke které muže Kristova láska dostoupit u pouhého tvora. Nikdo neobdržel žádnou milost nebo slávu, kterou by neobdržela přesvatá Marie a Ona obdržela všechny, kterých nebyli všichni ostatní svatí schopni dosáhnout. Její nejsvětější Syn Jí dal vše, co mohla přijmout a co Jí mohl dát.

66. Množství a rozmanitost svatých i beze slov zvyšuje slávu Původce jejich velké svatosti a velikost nejvyššího více vyniká nápadnou krásou nejnižších. Všichni dohromady jsou ale slávou nejsvětější Marie, protože je všechny svou svatostí nesrovnatelně převyšuje a oni požívají tím větší blaženost, čím lépe Ji napodobovali, neboť její svatost prospívá všem. Jelikož nejčistší Marie dosáhla nejvyššího vrcholu v řadách spravedlivých, může být ze stejného důvodu považována za nástroj, nebo za hybnou sílu, skrze kterou svatí sami dosáhli svého místa. Velikost její vznešenosti můžeme posoudit (byť jen zdaleka) porovnáním úsilí, které Kristus Pán věnoval práci s Ní, a úsilí, které věnoval práci na vytvoření celé Církve. K založení a obohacení Církve pokládal za dostatečné věnovat jen tři roky, ve kterých kázal, vybral apoštoly, učil lid a vštěpoval evangelní zákon svým veřejným životem. Bylo to plně dostačující pro vykonání díla, které Mu uložil věčný Otec a pro ospravedlnění a posvěcení všech pravověrných. K tomu, aby vtiskl obraz své svatosti své nejsvětější Matce, potřeboval ne tři, ale desetkrát tři roky, a věnoval se této práci celou silou své božské lásky, aniž by kdy přestal, hodinu za hodinou přidával milost za milostí, dary k darům, požehnání k požehnáním, svatost ke svatosti. A na konec toho všeho Ji ponechal ještě ve stavu, k němuž mohl dále přidávat další ctnosti i po svém nanebevstoupení ke svému věčnému Otci, jak budu popisovat později. Náš rozum je vyveden z míry a naše slova váznou při sledování velikosti této Paní, neboť Ona je vyvolená jako slunce (Pis.6,10) a její jasnost nemůže pozemské oko snést, ani ji nemůže pozemský tvor pochopit.

67. Kristus, náš Vykupitel, začal rozvíjet své plány s nebeskou Matkou po návratu z Egypta do Nazareta, jak jsem se již zmínila, a od té doby stále pokračoval v uskutečňování svého záměru jako schopný učitel a božský osvěcovatel ve všech tajemstvích vtělení a vykoupení. Po návratu z Jeruzaléma, když bylo Ježíšovi dvanáct let, měla velká Královna vidění, v němž viděla Boha ne přímým nazíráním, ale v duchovních obrazech. Byla to vize velmi vznešená a plná nových účinků Božství a tajemství Nejvyššího. Obzvláště byla osvícena o ustanoveních božské vůle, která se týkala zákona milosti, který měl být nyní založen vtěleným Slovem a o moci, jaká Mu byla udělena v radě nejsvětější Trojice. Současně viděla, jak s tím úmyslem odevzdal věčný Otec svému Synovi knihu se sedmi pečetěmi, o které píše svatý Jan ve svém Zjevení (5,1), i to, že ani na nebi ani na zemi nebyl nalezen nikdo, kdo by ji otevřel, až Beránek rozlomil její pečeti a otevřel ji svým umučením a smrtí, svým učením a zásluhami. Tímto znamením chtěl Bůh ukázat, že tajemstvím oné knihy není nic jiného, než nový zákon Evangelia a Církev založená na tomto světě.

68. Poté nebeská Královna v duchu viděla, že podle ustanovení nejsvětější Trojice měla být Ona první, která tuto knihu měla číst a rozumět jí. Viděla, že její Jednorozený ji má otevřít pro Ni a celou Jí ji ukázat a Ona má pak předvést, jak se má podle ní žít. Viděla také, že Ona první má provázet Slovo a zaujímat první místo vedle Něho na cestě k nebi, kterou On smrtelníkům otevřel a v této knize naznačil. V Ní, jako v pravé Matce, měl být tento Nový zákon uložen. Viděla, jak Syn věčného Otce i její přijal toto rozhodnutí s velkým potěšením a jak jeho přesvaté člověčenství ho kvůli Ní uposlechlo s nevýslovnou radostí. Nato se věčný Otec obrátil k nejčistší Paní a řekl:

69. „Nevěsto a Holubičko má, připrav své srdce pro plnost vědomostí a pro přijetí nového zákona a zákona mého Jednorozeného do své duše. Rozněcuj svoji touhu a obrať svou mysl k poznání i praktikování našeho učení a našich předpisů. Přijmi od nás dary naší štědrosti a naší lásky k tobě. Abys nám mohla vzdávat náležité díky, uvaž, že jsme se podle naší nekonečné moudrosti rozhodli učinit Tě, pouhého tvora, nejvěrnějším obrazem a nejvíce podobnou mému Jednorozenému a tak u tebe získat účinky a ovoce hodného jeho zásluh. Tak bude jeho nejsvětější jméno důstojně uctěno a velebeno. Proto pamatuj, moje milovaná vyvolená Dcero, že se od tebe žádá velká příprava.“

70. A nejpokornější Paní odpověděla: „Věčný Pane a nekonečný Bože, před tvojí skutečnou a božskou přítomností padám na svou tvář a vyznávám před tváří tvé nekonečné Bytosti svou nepatrnost a nicotu. Poznávám tvoji velikost a svoji nepatrnost. Vím, že nejsem hodna být tvojí otrokyní, ale pro laskavost s jakou jsi na mne shlédl, obětuji Ti plod svého života a tvého Jednorozeného a prosím Ho, aby odpověděl za svou nehodnou Matku a jeho služku. Moje srdce je připravené a přeplněné vděčností za tvá milosrdenství a je stravováno láskou, pokud nemůže ukojit svou mocnou touhu. Avšak pokud jsem nalezla milost před tvýma očima, budu mluvit, ó Pane a Mistře, v tvé přítomnosti a žádat jedině to, abys naložil se svou otrokyní jakkoli si přeješ a přikážeš, protože to nikdo nemůže vykonat, pokud mu Ty sám nepomůžeš, ó Pane a nejvyšší Králi. Žádáš-li si ode mne srdce svobodné a oddané, nabízím Ti ho nyní připravené Tě poslouchat a trpět pro Tebe až do smrti.“ Ihned poté nebeská Kněžna pocítila nové účinky Božství. Byla osvícena, očištěna a oduševněna takovou plností Ducha svatého, že to převyšovalo všechno, co se Jí až do toho dne stalo, neboť toto požehnání bylo pro nedostižitelnou svrchovanou Paní jedním z nejpamátnějších. Ačkoli byla všechna vznešená a nesrovnatelně převyšovala kterékoli z těch, kterých se dostalo ostatním tvorům, dosahujících nejvyšší

dokonalosti, přesto při udělování božských ctností neexistují žádné meze, pokud je tvor schopen je přijímat a nezklame očekávání. A protože byla tato schopnost u naší Královny tak velká a každým přijetím milosti se ještě zvětšovala, tyto velké dary Ji vždy uschopňovaly k přijetí ještě větších darů. Protože v Ní božská moc nenacházela žádné překážky, všechny jeho poklady byly uvedeny do pohybu a byly ukládány do bezpečné a nejvýš spolehlivé schránky nejsvětější Marie, naší Královny.

71. Když vidění pominulo, odebrala se naše Paní ke svému nejsvětějšímu Synovi, padla před ním na svou tvář a řekla: „Pane můj, Světlo mé a Učiteli můj, pohleď na svoji nehodnou Matku, připravenou k plnění tvých přání. Přijmi mne znovu za svou učednici a služebnici, a použij mne jako nástroj své moudrosti a moci. Vykonej ve mně svou vůli a vůli věčného Otce.“ Její nejsvětější Syn Ji přijal s vážností a plnou mocí božského Učitele a poučil Ji o nejvznešenějších tajemstvích. Nejvýš přesvědčivými a působivými slovy Jí vysvětlil nejhlubší význam díla uloženého Mu věčným Otcem a vztahujícího se k vykoupení lidstva, založení Církve a ustanovení nového evangelního zákona. Prohlásil a ujistil Ji o tom, že při uskutečňování těchto vysokých skrytých tajemství má být jeho společnicí a pomocnicí, přijímající a požívající prvního ovoce milosti, a že proto Ho má, nejčistší Paní, následovat v jeho úsilí až do smrti na kříži s velkomyslným a dobře připraveným srdcem, s nepřemožitelnou a ochotnou vytrvalostí. Přidal ještě nebeské poučení, které Ji připravilo na přijetí celého zákona evangelia, na pochopení a k nejdokonalejšímu dodržování všech jeho předpisů a rad. Při této příležitosti sdělil Ježíš své Matce i jiná posvátná tajemství o svých úmyslech na tomto světě. Nebeská Paní přijala všechna jeho slova a úmysly s nejhlubší pokorou, poslušností, úctou, díky a nejvroucnější láskou.

Poučení, která mi dala nebeská Paní.

72. Má dcero, mnohokrát během tvého života, ale zvláště nyní, kdy píšeš tento můj životopis, jsem tě volala a vybízela k tomu, abys mne co možná nejvíce napodobila. I nyní tě k tomu znovu zvu a vybízím, protože jsi teď blahosklonností nejvyššího obdržela světlo a porozumění o tajemství, které jeho mocná ruka vykonala v mém srdci. Jak do něho vepsala zákon milosti a všechno učení evangelia, jaké účinky ve mně tato milost způsobila a jak jsem spolupracovala co možná nejvěrnějším a nejdokonalejším napodobováním mého nejsvětějšího Syna a Učitele. Poznání toho všeho musíš považovat za jednu z největších milostí, jakou ti kdy Pán udělil, protože v tom najdeš souhrn a podstatu nejvznešenější svatosti a dokonalosti, která se v tom odráží jako v nejčistším zrcadle. Bude ti tak ukázána stezka božského světla, po

které můžeš bezpečně vyjít ze tmy neznalosti, která obklopuje ostatní smrtelníky.

73. Pojď tedy, má dcero, pojď a následuj mne. A abys mne mohla následovat tak, jak si přeji, a aby tvůj rozum byl náležitě osvícen, tvůj duch dostatečně zušlechtěn a připraven, a tvá vůle povzbuzena, odpoutej se od všech pozemských věcí, jak si to tvůj Ženich přeje. Vzdaluj se od všeho viditelného, zapomeň na všechny tvory, zapírej se a uzavři všechny své smysly svodům a výmyslům světa (Ž.39,5). Radím ti, aby ses při pokušeních příliš netrápila a neznepokojovala, neboť když už tě jen zastaví v běhu, získají tím nad tebou velkou převahu a budou ti překážet, abys nenabyla sílu pro cvičení se v dokonalosti. Naslouchej tedy jen samému Pánovi, který žádá krásu tvé duše (Žl.44,12), který je štědrý v udělování svých darů tvé duši, mocný do ní vložit poklady své moudrosti a který touží, aby ses připravila na jejich přijetí. Dovol Mu vepsat do tvého srdce zákon evangelia. Ať je to stále předmětem tvého přemýšlení a rozjímání ve dne i v noci, sladkým pokrmem tvé paměti, životem tvé duši, sladkým nápojem tvojí duchovní chuti. Tak dosáhneš toho, co Nejvyšší i já od tebe žádáme a po čem i ty sama toužíš.

KAPITOLA VII.

Obšírnější vysvětlení vznešeného důvodu, proč byla nejsvětější Marie poučována, a popis toho, jak tato poučení uvedla do praxe.

74. Každá svobodná a dobrovolná příčina musí mít nějaký rozumný cíl nebo účel, který pobízí k činnosti. Když je vytvořena jasná vize toho cíle, je možné přikročit k volbě prostředků, kterými ho lze dosáhnout. Toto zajisté platí o díle Boha, který je první a jedinou Příčinou, který je sama nekonečná moudrost, který vše řídí a vykonává, sahá mocně od jednoho konce až ke druhému ve sladkosti i síle, jak říká moudrý muž (Mdr.8,1). Neusiluje ani o zničení a vyhlazení jakéhokoliv tvora, ale všechny stvořil, aby se radovali ze života a z existence. Čím obdivuhodnější a vznešenější jsou díla Nejvyššího, tím podivuhodnější jsou i cíle, kterým mají sloužit. Ačkoli konečným cílem všech věcí je, aby hlásaly Boží slávu, přece jsou všechny stvořeny podle nekonečných vědomostí a jsou spojeny jedna s druhou jako články řetězu. Tak všichni tvorové následují jeden po druhém od nejnižšího až po nejvyššího a nejbližšího Bohu, původci všeho.

75. Všechna vznešenost a svatost naší Paní spočívá v tom, že Ji Bůh utvořil jako obraz nebo živý otisk svého Syna. Byla tak dokonale přizpůsobena a zdokonalena v milosti, že se zdála být v soužití i ctnostech druhým Kristem. Tak bylo zřízeno zvláštní božské soužití mezi Ní a jejím Synem. Ona mu dala podobu a lidské bytí, zatímco Pán Jí dal nejvyšší duchovní existenci milosti, takže mezi nimi panovala vzájemná shoda a podobnost v darech. Cíle, které měl při tom Nejvyšší na zřeteli, byly přiměřené tomuto neobyčejnému divu a největšímu ze všech zásahů do života pouhého tvora, které provedl. Ve druhé a šesté kapitole jsem již něco řekla o Kristově cti a důstojnosti i o tom, jak je spojena s účinky jeho učení a s jeho zásluhami. Napsala jsem, že jeho čest vyžadovala, aby jejich síla byla známa nejsvětější Marii, i to, že všechny účinky evangelního zákona i ovoce jeho vykoupení mají přispívat k jeho slávě tím, že na Ní budou ukázány, a to ve větší míře než v celé Církvi a u všech předurčených.

76. Druhý cíl, který měl Pán při tomto díle na zřeteli, se týkal Vykupitelova úřadu. Protože se dílo našeho vykoupení mělo shodovat s dílem stvoření světa a lék proti hříchu měl mít vzájemný vztah k jeho příchodu mezi lidi, bylo vhodné, aby stejně tak, jako měl první Adam za společnici naši pramáti Evu, která ho svedla ke hříchu, který zavinil ztrátu celého lidského pokolení, měl druhý nebeský Adam, Kristus, náš Pán také při nápravě této velké zkázy za společnici a pomocnici svoji nejčistší Matku. Ona měla souhlasit a spolupracovat na vykoupení, i když jedině v Kristu samém, který je naší Hlavou, spočívala plná moc a přiměřená pohnutka všeobecného vykoupení. Aby toto tajemství nepostrádalo přiměřenou důstojnost a soulad, bylo nutné, aby se to, co řekl Nejvyšší při stvoření prvního člověka, splnilo také u Krista a jeho Matky: „Není dobré, aby byl člověk sám. Musím mu udělat pomocnici, která by se k němu hodila (Gen.2,18).“ To Pán ve své všemohoucnosti udělal, takže když mluvil o druhém Adamovi, Kristovi, mohl říci: „Tentokrát je to kost z mých kostí a maso z mého masa! Bude se nazývat »žena«, ona totiž byla vzata z muže (Gen.2,23)!“ Nebudu se déle zdržovat vysvětlováním tohoto tajemství, protože ho lze jasně poznat rozumem osvíceným světlem víry a podobnost mezi Kristem a jeho nejsvětější Matkou je zřejmá.

77. Další motiv tohoto tajemství, které se týká věčného předurčení Krista, našeho Pána, je zde uveden až na třetím místě, ale je prvním podle souvislosti se záměrem. Popsala jsem to v první části tohoto životopisu. Základní záměr věčného Slova přijetí těla a vyučování lidstva, odpovídá velikosti díla, které mělo být vykonáno. Bylo to největší dílo ze všech jeho skutků, a ve skutečnosti bylo cílem, kvůli kterému mělo být vše ostatní vykonáno. Proto božská moudrost zařídila vše tak,

aby mezi pouhými tvory byl jeden, který by úplně vyhovoval jeho požadavkům, který by mohl být naším Učitelem a mohl nás svou milostí přijmout za své dítky. Pokud by Stvořitel nejsvětější Marii nestvořil takovou a neobdařil Ji podobným stupněm svatosti jako svého božského Syna (řečeno naším hrubým způsobem vyjadřování), chyběl by, jak dalece mi bylo zjeveno, přiměřený důvod pro jeho vtělení. Přirovnejme k tomu to, co se praví o Mojžíšovi, který obdržel desky Zákona psaného prstem Božím a rozbil je, když uviděl modlářství lidu a pokládal tento lid za příliš nevěrný a nehodný tak velkého dobrodiní. Následně pak byl Zákon zapsán na jiné desky, které byly zhotoveny lidskou rukou, a ty zůstaly světu zachovány. První desky, zhotovené Boží rukou, na kterých byl zapsán zákon Páně, byly rozbity prvním hříchem a my bychom neměli žádný zákon evangelia, kdyby neexistovaly jiné desky, totiž Kristus a Marie, vytvořené jiným způsobem. Ona byla vytvořena obyčejnou, přirozenou cestou, Kristus pak na základě svolení Marie a z její podstaty. Kdyby tato velká Paní nesouhlasila a nespolupracovala jako důstojný nástroj, byli bychom nyní my ostatní smrtelníci bez zákona evangelia.

78. Kristus, náš Pán dosáhl v plnosti této božské vědy a milosti všech těchto vznešených cílů tím, že svou nejsvětější Matku vyučil tajemstvím evangelního zákona. Proto, aby byla zběhlá ve všech tajemstvích toho zákona a aby jim všem po všech stránkách rozuměla, i proto, aby později mohla být sama dokonalou Učitelkou a Matkou moudrosti, používal Pán různé prostředky k jejímu osvícení. Někdy nepřímé nazírání Boha, kterým bývala v tomto období svého života obdarována častěji, jindy zase duševní vidění, která byla častější, i když ne tak jasná. Jak v jednom tak i v druhém viděla bojující Církev s celými svými dějinami od počátku světa až do Vtělení, i to, jaký bude její úděl od Vtělení až do konce světa a potom ve věčné blaženosti. Toto poznání bylo tak jasné, zřetelné a komplexní, že znala všechny spravedlivé a svaté i ty, kteří se později v Církvi vyznamenali, apoštoly, mučedníky, patriarchy řeholních řádů, církevní učitele, vyznavače a panny. Všechny poznala jednotlivě se všemi svými zásluhami, milostmi a odměnami jim určenými.

79. Byla seznámena také se svátostmi, které měl její božský Syn v Církvi ustanovit, i s jejich působením a účinky závisejícími na dispozici přijímajícího. Poznala i všechnu jejich sílu, která plyne ze svatosti a zásluh jejího nejsvětějšího Syna, našeho Vykupitele. Jasně pochopila také celé učení z Nového a Starého zákona, které měl hlásat a učit, všechna tajemství skrytá ve čtyřech různých formách, kterými je vysvětloval, totiž slovní, morální, názorné a mystické, a vše, co měli vykladači Písma svatého pro jeho vysvětlení napsat. Její chápání toho všeho bylo však mnohem

vyšší a hlubší, než jejich. Věděla, že všechny ty vědomosti Jí byly uděleny proto, aby se mohla stát učitelkou celé Církve, protože to měl být její úřad během nepřítomnosti jejího nejsvětějšího Syna po jeho nanebevstoupení. V Ní měly mít nové, milostí zplozené, věrné dítky Církve milující Matku, která by je pečlivě kojila prsy svých nauk jako nejsladším mlékem, jediným vhodným pokrmem pro nemluvňata. Tak se nejsvětější Paní během osmnácti let svého skrytého soužití se svým nejsvětějším Synem živila naukami evangelia, které přijímala od jejich autora Krista Vykupitele, a stravovala jejich podstatu. Když okusila a dobře pochopila rozsah a účinky tohoto zákona, čerpala z něho sladký pokrm pro prvotní Církev, jejíž členové byli ještě v útlých letech a nebyli schopni požívat pevnou a sytou stravu Písma svatého a dokonalého následování jejich Mistra a Vykupitele. Protože však o této části jejího života budu psát později na patřičném místě, nebudu se o tom zde šířit.

80. Kromě výše zmíněných vizí a poučení týkajících se jejího božského Syna a jeho lidské přirozenosti, měla slavná Paní ještě dva jiné prameny informací, o kterých jsem se již zmínila. Jedním byl odlesk jeho nejsvětější duše a jejího vnitřního působení, který viděla jako v zrcadle, v čemž byl zároveň obsažen i odraz obrazu všech jeho vědomostí o stvořených věcech. Byla tak informována o všech záměrech vykupitele a tvůrce svatosti a také o všech dílech, které hodlal konat buď sám, nebo skrze své vyslance. Druhým pramenem informací bylo mluvené slovo Páně, protože rozmlouval se svou úcty nejhodnější Matkou o všech záležitostech týkajících se Církve, od té nejmenší až po tu největší. Zahrnoval do toho i události, které se při tom stanou a budou mít vztah na různá údobí dějin Církve. Proto nebeská Učednice a naše Učitelka byla tak proniknuta jeho učením a tak pokročilá v nejdokonalejším napodobování jeho příkladu, že dokonalost jejích skutků odpovídala její nesmírné moudrosti a vědomostem. Její vědomosti byly tak jasné a hluboké, že vše lehce chápala. Žádný tvor se Jí nikdy ve vědomostech nevyrovná, a ani jejich plný rozsah nemůže být myslí nebo slovy vystižen. Jejím vědomostem také nescházelo nic, čeho je třeba, ani k nim nebylo přidáno nic zbytečného. Nikdy si nepletla něco s něčím jiným, ani nepotřebovala dlouhé řeči nebo vyptávání, aby mohla vysvětlit nejskrytější tajemství Písem, kdykoli bylo takové vysvětlení v prvotní Církvi zapotřebí.

Poučení, která mi dala nebeská Matka a naše Paní

81. Nejvyšší, který je čirá dobrota a štědrost, dal existenci všem tvorům a neodpírá nikomu svoji božskou péči. Věrně poskytuje duším světlo, s jehož pomocí mohou získat poznání o Něm i o věčném životě, pokud tomu nebrání svou vlastní vůlí a nezatemňují toto světlo hříchem, nebo se nevzdají hledání nebeského království.

K duším, které podle svého božského tajemného soudu volá do své Církve, se ukazuje ještě štědřejším, protože s milostí svatého křtu jim vlévá nejen ctnosti, které se nazývají podstatně vlitými a které si tvor svou snahou nemůže zasloužit, ale i ty, které jsou vštípeny mimořádně a které si člověk může zasloužit svým vlastním přičiněním. Tyto ctnosti udílí Pán zdarma předem, aby byla duše lépe připravena a horlivější v zachovávání jeho svatého zákona. Jiným duším k obyčejnému světlu víry uděluje Pán ve své dobrotivosti ještě nadpřirozené dary poznání a ctnosti pro lepší pochopení tajemství obsažených v evangeliu a pro horlivější konání dobrých skutků. V těchto darech byl k tobě štědřejší víc než k mnoha pokolením, čímž tě zavázal k tomu, abys vynikala v láskyplném soužití s Ním a pokořovala se před Ním až do prachu.

82. Abys byla náležitě poučena a informována, musím tě, jako starostlivá a milující Matka varovat před chytrostí a lstivostí satana, které používá k ničení díla Páně. Hned od okamžiku, v němž smrtelníci začínají nabývat užívání rozumu, je každý sledován mnoha bdělými a neúnavnými démony. Neboť jakmile jsou duše schopné povznést své myšlenky k poznání Boha a začít používat jim při křtu vlité ctnosti, tito pekelní duchové se s neuvěřitelnou zuřivostí a úskočností snaží vykořenit toto božské semínko. Pokud se jim to nepodaří, pokouší se překážet jeho vzrůstu a zabránit tomu, aby přineslo ovoce tím, že zaměstnávají lidi hříšnými, zbytečnými nebo bezcennými věcmi. Tak odvracejí jejich myšlenky od víry a naděje i od používání jiných ctností, vedou je k zapomínání na to, že jsou křesťany a odvracejí jejich pozornost od poznání Boha, od tajemství vykoupení a od života věčného. Kromě toho vnuká tento nepřítel rodičům trestuhodnou nedbalost a tělesnou lásku k jejich dítěti, učitele ponouká k nedbalosti a tak dítě nenalézá během svého vzdělávání žádnou oporu proti zlu, ale zhoršuje a kazí se mnoha špatnými zvyky, ztrácí dobré náklonnosti, smysl pro ctnost a jde cestou zkázy.

83. Avšak nejvýš laskavý Pán na ně v tomto nebezpečí nezapomíná a znovu jim uděluje svatá vnuknutí a zvláštní pomoc. Prostřednictvím svých kazatelů a služebníků jim podává svaté učení Církve, má pro ně posilu svatých svátostí a mnoho jiných pomůcek pro to, aby je udržel na cestě života. Že počet těch, kteří jdou po cestě záhuby je větší než těch, kteří jdou po cestě spásy je následek špatných návyků osvojených a živených v mládí. Platí o nich výrok Písma svatého: „Jaké bylo jeho mládí, takové buď i stáří (Dt.4,25).“ Proto se démoni snaží a zvyšují svůj tyranský vliv na duše v prvních letech lidského života, v naději, že v pozdějších letech je budou moci svádět k páchání tím větších a častějších hříchů, čím více se jim je podaří svést k malým a třeba jen nepatrným chybám v dětství. Tím přivedou duši do stavu slepé

domýšlivosti, protože s každým hříchem ztrácí víc a více síly k odporu, poddává se ďáblovi a stává se obětí tyranské nadvlády tohoto nepřítele. Bídné jho hříchu stále více svírá duši a pevněji se jí drží. Tak je duše pošlapána nohama svých vlastních nepravostí a pod vládou ďábla je hnána kupředu z jedné propasti do druhé (Žl.41,8), což se děje za trest všem těm, kteří se v začátcích nechávají přemoci pokušením. Těmito prostředky Lucifer svrhnul do pekla velký počet duší a stále je každodenně svrhává, když ve své pýše povstává proti Všemohoucímu. Takovým způsobem se mu podařilo založit svou tyranskou moc na světě. Rozséváním zapomínání na smrt, soud, nebe a peklo vrhá mnohé národy z jedné do druhé propasti temnot a bestiálních bludů, jaké jsou obsaženy v kacířství falešných sekt a bezvěrců. Ty, má dcero, se tedy varuj tohoto hrozného nebezpečí a nechť nikdy nevymizí z tvé paměti památka na Boží zákon, na jeho předpisy a přikázání, na pravdy katolické Církve a učení evangelia. Nechť neuplyne ani jeden den, v němž bys nestrávila mnoho času rozjímáním o všech těchto věcech. Vybízej k tomu také své řeholnice i jiné lidi, neboť nepřítel a odpůrce pracuje s ustavičnou bdělostí, aby zatemnil tvůj rozum zapomínáním na Boží zákony a odvrátil tvou vůli, která je slepou mocností, od konání spravedlnosti. To, jak víš, spočívá v úkonech živé víry, důvěrné naděje a vroucí lásky, a to vše vychází ze zkroušeného a pokorného srdce (Žl.50,19).

KAPITOLA VIII

Jak naše velká Královna žila podle učení evangelia, které Jí předával její nejsvětější Syn.

84. Náš Spasitel pokročil ve věku i v božské činnosti. Jeho chlapecká léta uplynula v plnění úkolu, který Mu ve prospěch lidstva uložil jeho věčný Otec. Nezaměstnával se kázáním, ani nekonal v té době takové zázraky jako později v Galilei nebo dříve v Egyptě. Ale pod závojem skrytosti konal velké divy v duších i na tělech lidí. Navštěvoval chudé a nemocné, těšil sklíčené a zarmoucené. Zvláštním osvícením a svatým povzbuzováním přivedl mnoho duší na cestu spásy a přiměl je k tomu, aby se obrátily ke svému Stvořiteli a odvrátily od ďábla a skutků, které plodí smrt. Takové práce konal Ježíš stále, často vycházel a prodléval mimo dům blahoslavené Panny. Osoby, kterým tak pomohl, sice věděly, že byly pohnuty a obráceny Ježíšovými slovy a přítomností, ale protože nepoznaly tajemství jeho

pomoci a mohly to připisovat pouze Božímu působení, nemluvily o tom. Naše slavná Paní se o těchto divech dozvěděla tak, že je viděla se zrcadlit v duši svého nejsvětějšího Syna i jinými prostředky. Padala často na svou tvář, klaněla se Mu a vzdávala Mu za ně díky.

85. Zbývající čas trávil nejsvětější Syn se svou Matkou, poučoval Ji a modlil se s Ní. Mluvil s Ní o starostech, které má o své milované stádo, o zásluhách, které si přál nashromáždit ve prospěch duší a o prostředcích, kterých má být použito pro jejich spásu. Nejmoudřejší Matka naslouchala pozorně jeho slovům a spolupracovala s jeho božskou láskou a moudrostí. Pomáhala Mu také v úřadu Otce, Bratra, Přítele, Obhájce, Ochránce a Vykupitele lidského pokolení. Takové dialogy vedli buď ústně, nebo jen vnitřním sdílením, protože Syn i Matka spolu mohli rozmlouvat oběma způsoby. Ježíš říkal: „Matko má, ovocem mého díla a základem, na kterém chci postavit Církev, má být učení založené na svaté vědě, které, pokud mu lidé uvěří a pokud budou podle něho žít, bude jejich životem a spásou. Bude to účinný a svatý zákon, který bude schopen zničit Luciferův smrtící jed, nakapaný do lidské přirozenosti prvotním hříchem. Přeji si, aby lidé byli pomocí mých předpisů a rad oduševněni a povzneseni k podílu na mých zásluhách a připodobněni mé osobě, i aby se ve svém smrtelném těle stali schránkami mého bohatství, a pak podílníky na mé věčné slávě. Chci jim dát nový Mojžíšův zákon, tak obnovený a zdokonalený, že bude obsahovat také přikázání a rady.“

86. Všechny tyto úmysly Pána života jeho nebeská Matka v nejhlubším nazírání pochopila a přijala s vroucí láskou. Uctívala Ho a děkovala Mu jménem celého lidského pokolení. Jak Pán pokračoval v probírání všech pokynů, více a dokonaleji poznávala účinky všech těch tajemství, mocný vliv evangelního zákona a učení na poslušné duše i odměnu s tím spojenou. Snažila se tento zákon věrně plnit tak, jako by byla zástupkyní každého tvora. Znala všechna čtyři evangelia slovo za slovem tak, jak měla být napsána, i všechna tajemství, která v nich měla být obsažena. Ona sama rozuměla celému učení evangelií, protože její vědomosti byly větší než těch, kteří je napsali. Mohla je vysvětlovat, aniž by viděla text. Věděla také, že její vědomosti mají být podobné Kristovým vědomostem, a že mají být zapsány do její duše tak, jako byl zapsán Starý zákon na desky, které byly v arše úmluvy. Její vědomosti měly sloužit jako originál, zákonitý a věrohodný rukopis Nového zákona milosti, pro vedení svatých a spravedlivých, protože ti všichni měli napodobovat její ctnosti a svatost obsaženou v tomto archivu milosti, v nejsvětější Marii.

87. Božský Učitel poučil svou přesvatou Matku také **o** jejích povinnostech při zachovávání tohoto svatého učení v celém jejich rozsahu tak, aby mohlo být dosaženo vysokého cíle, který měl na zřeteli, když Ji učinil podílnicí na tomto vznešeném

požehnání a dobrodiní. Kdybych se zde chtěla naplno rozepsat o tom, jak dokonale a dovedně se velká Paní vyrovnávala s úmysly Páně, bylo by nutné v této kapitole popsat celý její život, protože to byl celý souhrn evangelia opsaný od jejího Syna a učitele. Co všechno toto svaté učení vykonalo v apoštolech, mučednících, vyznavačích, pannách i všech spravedlivých a svatých, kteří žili a ještě až do konce světa žít budou, nemůže nikdo popsat a tím méně pochopit, jedině sám Pán. Musíme však uvážit, že všichni svatí a spravedliví byli počati v hříchu a že všichni kladli milosti nějaké překážky. Každý z nich mohl dosáhnout vyšší milosti a svatosti a každý v něčem s milostí nespolupracoval. Avšak naše nebeská Paní neměla žádný takový nedostatek. Ona jediná byla bytostí přiměřeně způsobilou a vhodnou pro mocné Boží působení a jeho požehnání. Ona jediná bez rozpaků a bez odporu přijímala mocné proudy Božství, které Jí uděloval její Syn a Bůh. Z toho všeho můžeme poznat, že pouze v blaženém nazírání, a ve věčné blaženosti budeme moci poznat, jak mnoho vykonal tento div Všemohoucího.

88. Kdykoliv chci vysvětlit některé důležitější věci, které mi v tom ohledu byly zjeveny, nemohu najít slova, kterými bych to vyjádřila. Naše velká Královna a Paní zachovávala příkazy a učení evangelia podle míry svého hlubokého porozumění. Žádný tvor však není schopen dosáhnout hranic vědomostí a schopností, které dosáhla tato Matka moudrosti v Kristově učení. I to, čemu jsme porozuměli, daleko přesahuje schopnost lidských slov a lidské mluvy. Vezměme si například učení prvního kázání na hoře, které Učitel života dal svým učedníkům a které zaznamenal svatý Matouš (5,1). Toto učení obsahuje celý souhrn křesťanské dokonalosti, na kterých je založena Církev, a které činí blahoslavenými ty, kteří je zachovávají.

89. „Blahoslavení chudí duchem," praví náš Pán a Učitel, „neboť jejich jest království nebeské." Toto je první pevný základ celého života podle evangelia. Ačkoli apoštolové a náš zakladatel svatý František tomu ve vysoké míře porozuměli, přesto jen Marie sama pronikla a plně vyvážila tuto velikost chudoby ducha, a podle toho jak tomu rozuměla, tak podle toho až do krajnosti také i jednala. Do jejího srdce nenašel přístup obraz pozemského bohatství, a ani k němu necítila žádnou náklonnost. Přestože milovala stvořené věci jako dílo rukou Páně, současně, pokud byly překážkou či na obtíž lásce k Bohu, jimi také opovrhovala. Používala je střízlivě a jen pokud prospívaly lásce k Bohu. Tato obdivuhodná a nejvýš dokonalá chudoba Ji opravňovala k vlastnictví všech věcí jako Královnu nebe i země. To co jsem zde řekla ohledně chudoby, ač je to naprosto pravdivé, je jen maličkostí v porovnání s tím, jak to vše naše velká Paní chápala a uplatňovala s ohledem na chudobu ducha, která je prvním blahoslavenstvím.

90. Druhé blahoslavenství: „Blahoslavení tišší, neboť oni zemí budou vládnout.“ Nejsvětější Marie svou milou tichostí a v zachovávání tohoto blahoslavenství převyšovala nejen všechny pozemšťany, jako Mojžíš převyšoval všechny lidi své doby, ale vynikala v ní i nad anděly a samotné serafy, protože tato nejupřímnější Holubička, dokud žila ve smrtelném těle, byla vnitřně i zevně více vystavena neklidu a vzrušování svých schopností než tito čistí duchové, kteří nejsou obdařeni smysly. Byla v tak vysokém stupni vládkyní nad všemi svými tělesnými schopnostmi a mocnostmi, i nad všemi srdci těch, s nimiž žila, že každého dne vládla zemi a přiváděla ji k pokojné poddanosti. Třetí blahoslavenství: „Blahoslavení lkající, neboť oni potěšeni budou.“ Nejsvětější Marie znala lépe, než to může vysvětlit nějaký jazyk, cenu a užitečnost slz i pošetilost a nebezpečí smíchu a lidských radovánek. Zatímco se všechny Adamovy děti oddávají smíchu a veselí, přestože jsou počaté v dědičném hříchu a později se dopouštějí mnoha vlastních hříchů, tato nebeská Matka, i když byla počatá bez poskvrny hříchu a nikdy se žádného hříchu nedopustila, vždy pamatovala na to, že tento pozemský život má být tráven v pláči nad ztrátou nejvyššího Dobra a nad hříchy, které byly a jsou páchány proti Bohu. Z lásky k lidem plakala nad jejich hříchy a svými nevinnými slzami si zasloužila velkou útěchu a přízeň Páně. Její nejčistší srdce se velice rmoutilo při pohledu na urážky páchané proti jejímu Milému a jejímu Bohu. Její oči stále slzely (Jer.8,23) a jejím chlebem byl dnem i nocí pláč (Žl.41,4) nad nevděkem hříšníků vůči jejich Stvořiteli a Vykupiteli. Žádný tvor, ba ani všichni dohromady neplakali nad lidmi k vůli jejich hříchům víc než Královna andělů, protože na světě bylo mnohem víc příčin k pláči a nářku, a i přesto, že Ona sama měla dost příčin se jen radovat a těšit ze svých pokladů milosti.

91. Čtvrté blahoslavenství, „Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni,“ pomáhalo naší nebeské Paní proniknout s pochopením tento mystický hlad a žízeň. U ní tento hlad a žízeň po spravedlnosti byly větší než odpor, jaký kdy proti ní měli Boží nepřátelé. Když už dosáhla vrcholu spravedlnosti a svatosti, ve stejné míře u Ní zároveň vzrostla také touha po ještě větší spravedlnosti, zatímco na Ni z pokladů Božství stékala plnost milostí a sytila její velkou touhu. Páté blahoslavenství: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství,“ vlastnila v tak vysokém stupni, že Ona jediná si zasloužila oslovení Matky milosrdenství tak, jako je sám Pán nazýván Otcem milosrdenství (II.Kor.l,3). Ona, která byla před zrakem Božím nejnevinnější a bez jakéhokoli hříchu, prokazovala v nejvyšším stupni milosrdenství ve prospěch a pro spásu lidského pokolení. Protože díky svému

vysokému stupni vědění poznala důležitost této ctnosti, nikdy neodepřela ani neodepře milosrdenství nikomu, kdo Ji o něj požádá a nikdy nepřestane vyhledávat chudé a potřebné, aby jim ulevila a nabídla svou pomoc.

92. V jakémkoli srovnání vynikala také v šestém blahoslavenství: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha vidět budou," protože byla jasná jako slunce (Pís.6,10) a byla věrnou podobou pravého Slunce spravedlnosti a obrazem našeho hmotného slunce, které není poskvrněno věcmi, které jsou pod ním. Do srdce a mysli naší nejčistší Kněžny nenalezla nikdy přístup žádná poskvrna. Naopak Její znečištění bylo nemožné, pro její vynikající čistotu smýšlení, a protože od prvního okamžiku její existence a mnohokrát potom byla obdařena patřením na Boha, i když tyto vize nebyly trvalé, protože ještě byla ve stavu poutnice. Sedmé blahoslavenství: „Blahoslavení pokojní, neboť oni synové Boží slouti budou," Jí bylo uděleno v obdivuhodné míře. Marie potřebovala toto požehnání k tomu, aby mohla zachovat pokoj svého srdce a svých schopností ve zkouškách a souženích svého života a při utrpení a smrti svého nejsvětějšího Syna. Nikdy nebyla příliš vzrušena a uměla přijímat i největší utrpení s největším klidem mysli, jako dokonalá Dcera nebeského Otce. Právě kvůli zachování tohoto blahoslavenství si zasloužila oslovení Dcery věčného Otce. V osmém blahoslavenství: „Blahoslavení, kteří protivenství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské," Marie dosáhla vrcholu dokonalosti, protože Ona jediná, kromě Boha, byla schopna přinést s klidnou myslí oběť cti a života Krista, našeho Pána a snést krutost, s jakou to bylo provedeno. Musíme pamatovat na to, že byla pravou Matkou, jako byl Bůh pravým Otcem svého Jednorozeného. Jedině tato Paní sama napodobila Pána v jeho mučení a plně chápala, že až do takové krajnosti musí být zachováván zákon jejího božského Učitele evangelia.

93. Takovým způsobem mohu vysvětlit část z toho, co jsem poznala o vědomostech, které měla tato velká Paní o evangeliu i to, jak podle jeho učení žila. Stejným způsobem chápala také všechna přikázání i všechny rady a podobenství evangelia. Například přikázání o lásce k nepřátelům, odpouštění bezpráví a křivd, konání dobrých skutků ve skrytosti bez vychloubání, varování se pokrytectví, rady o dokonalosti a poučení obsažená v podobenstvích o nalezeném pokladu, o ztracené perle, o pannách, o rozsévání semene na poli, o hřivnách a všechna ostatní podobenství všech čtyř evangelií. Všem dobře rozuměla, i všemu učení, které nám kladou na srdce a poznala i vysoký cíl, který měl Pán na mysli. Všechno poznávala nejvýš svatým a dokonalým způsobem, a tak to vše i zachovávala až do posledního

detailu. O této Paní můžeme říci to, co Kristus řekl o sobě, že přišla, ne aby zákon rušila, ale plnila.

Poučení, která mi udělila Královna nebes, nejsvětější Marie.

94. Má dcero, bylo zapotřebí, aby nás Učitel ctností učil tomu, co sám dělal, i aby dělal to, čemu učil, protože k učitelskému úřadu patří slova i skutky. Slovy se má poučovat, kdežto příklad má pohnout a vydávat svědectví o učení, aby bylo přijato a zachováváno. To všechno splnil můj nejsvětější Syn i já tím, že jsem Ho následovala. Protože jsme ani On ani já neměli stále zůstávat na zemi, přál si zanechat zde svatá evangelia jako souhrn svého i mého života, aby děti světla tím, že uvěří a budou zachovávat jeho učení, mohly svůj život řídit podle jeho příkladu. Neboť praktické výsledky Kristova učení se ukazují tak, jak se ukazovaly u mne následováním jeho příkladů. Svatá evangelia jsou velmi drahocenná, proto je musíš mít ve velké úctě. Upozorňuji tě na to, že mého nejsvětějšího Syna i mne velice ctí a těší, když vidíme, že božské výroky a skutky jeho života lidé náležitě oceňují a mají v úctě. Naopak, zapomínání a nedodržování učení obsaženého v evangeliích považuje Syn za Svou velkou urážku dětmi Církve naší doby, protože jsou mnozí, kteří mu nenaslouchají a nevěnují mu pozornost, kteří za toto požehnání neděkují a nepokládají ho za nic víc než za dílo srovnatelné s díly pohanských spisovatelů, nebo za dílo neobsahující světlo víry.

95. Tvůj dluh v tomto ohledu je obzvlášť velký, protože ti bylo dopřáno vidět v jaké úctě a vážnosti jsem měla učení svatého evangelia a víš, jak jsem se snažila podle něho žít. Nemohla jsi ovšem poznat všechno, co jsem dělala a jak jsem čemu rozuměla, poněvadž tvoje schopnost je omezená, ale pamatuj si alespoň, že ani k žádnému celému národu jsem nebyla při udělování těchto požehnání tak blahosklonná, jako k tobě jediné. Proto dávej velký pozor, jak s nimi spolupracuješ, abys nesplácela chladností a neužitečností lásku, která ti byla vlita k Písmu svatému, zvláště ke svatým evangeliím a jejich vznešenému učení. Evangelia a jejich pravdy ti mají svítit jako maják a můj život ti má být vzorem, podle kterého máš zařídit svůj život. Pamatuj na to, jak je to pro tebe důležité a nutné věnovat tomu všemu snahu, jak mnoho útěchy tím můžeš poskytnout mému Synovi a Pánovi, a jak se budu cítit být povinna se k tobě chovat jako Matka a Učitelka. Boj se nebezpečí nevšímavosti k božskému volání, protože to je příčina ztráty nesčetných duší. Protože ty dostáváš tak mnoho a tak podivuhodných volání od milosrdného a všemohoucího Boha, jaká by to tedy byla trestuhodná hrubost a jak by ses zošklivila Pánovi, mně i svatým, kdybys na ně neodpovídala.

KAPITOLA IX.

Jak byla nejsvětější Marie poučena o článcích víry, a jak tyto vědomosti využívala.

96. Nejpevnějším základem našeho ospravedlnění a počátkem veškeré svatosti u lidí je víra v ty pravdy, které byly Bohem zjeveny v jeho svaté Církvi. Pán, jako nejdovednější Stavitel, postavil svou Církev na pevné skále, aby dobře odolala bouřím a přívalům, které na ni přijdou během svého pozemského trvání (Lk.6,48). Tak moudře opatřena pevnými základy, svými články víry, je Církev evangelia nepřemožitelně založena jako jedině pravá, Římsko-katolická Církev. Jedině v ní najdeme jednotu víry, naděje a lásky. Jedině tato Církev není rozštěpená růzností názorů a nesrovnalostí, které panují v satanových synagogách. Sekty a kacířství jsou plné tmy a bludů. Vedou boj ze správných důvodů nejen mezi sebou, ale každý bojuje i sám se sebou, protože se ve stejné nebo v různých dobách drží rozporuplných a bludných učení. Proti všem takovým bude naše víra vždy vítězit a brány pekelné ji nepřemohou (Mt.16,18) ani v nejmenším bodu, přestože podle proroctví Pána života, ji ustavičně tříbí a přesívají jako obilí, jako se to stalo jeho nástupci svatému Petrovi.

97. Aby mohla být naše Královna a Paní, tento obdivuhodný oceán milostí a vědomostí, náležitě poučena o zákoně evangelia bylo zapotřebí, aby si osvojila také všechny pravdy katolické víry, kterým budou věřící vždy věřit. Musela obzvláště dobře znát první zásady celého křesťanského učení. Všechny pravdy až k dogmatům, které se měly vztahovat k její osobě, byla nejsvětější Marie schopna svojí obdivuhodnou moudrostí pochopit. Byla tedy, jak budu psát, poučena o všech dogmatech katolické víry spolu s okolnostmi času, místa a způsobu jejich vyhlášení, tak jak se během dějin Církve stávaly vhodnými a potřebnými. Aby blahoslavenou Pannu poučil zvláště o těchto článcích, udělil Jí Pán nepřímé nazírání Boha, takové, jaké jsem již popsala při jiných příležitostech. Během této vize Jí byla zjevena nejskrytější tajemství o jeho nevyzpytatelných soudech a prozřetelnosti. Poznala nekonečnou štědrost, vlivem které se Bůh rozhodl dát člověku dar vlité víry a umožnit mu bez možnosti patření na Boha, aby snadno a rychle došel k Jeho poznání, a to bez otálení, čekání nebo hledání tohoto poznání svým omezeným a krátkozrakým pátráním prostřednictvím přirozené vědy. Neboť ihned, jakmile se začíná rozvíjet rozum, nás naše katolická víra povznáší k jistému poznání nejen Boha ve třech Osobách, ale i člověčenství Krista, našeho Pána, a také prostředků k získání věčného

života. To vše není dosaženo neplodnou a sterilní lidskou vědou, pokud není mysl naplněna silou a ctností božské víry.

98. V této vizi tedy naše velká Královna jasně viděla a poznala všechna tato tajemství a všechno, co obsahují. Viděla, jak svatá Církev hned na samém začátku navrhla čtrnáct zvláštních článků katolické víry, a jak později v různých dobách definovala mnoho pravd a dogmat, která jsou v nich a v Písmě svatém obsažena, jako v kořenech připravených k obdělávání a přinášení ovoce. Když to všechno v této vizi zhlédla, viděla to pak také v nejsvětější Kristově duši jako v zrcadle, kde celé toto dílo božského učení vzniklo. Pak se nebeská Kněžna radila se svým Pánem ohledně praktického používání těchto článků víry ve svém životě. Pán Jí řekl, že Ona má být první, která má jedinečným a nejvýš dokonalým způsobem věřit a prakticky používat každý článek božské víry. Co se týče prvního ze sedmi článků, které pojednávají o Bohu, poznala, že je jen jeden Bůh, nezávislý, nezbytný, nekonečný, nezměrný ve svých vlastnostech a ctnostech, neměnitelný a věčný. Poznala také, jak je pro tvory spravedlivé a potřebné, aby věřili a vyznávali tyto pravdy. Vzdala díky za zjevení tohoto prvního článku víry a prosila svého nejsvětějšího Syna, aby pokračoval ve své přízni k lidskému pokolení udělováním milosti, aby lidé těmto pravdám věřili a přijímali je. V tomto neomylném, i když skrytém světle, viděla bezbožnost modlářství a s nepopsatelnou lítostí a hořkostí plakala nad takovým poblouzněním. Ve snaze o nápravu tohoto stavu se horlivě cvičila ve víře, uctívání Boha a vykonala mnoho jiných činů zbožnosti, které Jí byly vnuknuty vnitřním citem pro tuto povinnost.

99. Pak došli ke druhému článku víry, že je Bůh Otec. Přesvatá Panna byla poučena, jak je třeba vést lidi k víře v nejsvětější Trojici a jiné výroky, které vysvětlují tajemství třech Osob v jediném Bohu, a jak mají lidé dojít k plnému poznání závěrečné fáze svého života, jejího správného dosažení a získání užitku z ní. Porozuměla tomu, proč se osoba Otce nemohla narodit nebo pocházet od někoho jiného, a jak je původcem všeho ostatního. Viděla jasně, jak stvořil nebe i zemi a všechno tvorstvo, jak je Otec bez počátku, ale je zároveň počátkem všech věcí. Nebeská Paní vzdala díky za tuto pravdu a jménem celého lidského pokolení začala přizpůsobovat své skutky tak, aby se shodovaly s tímto poznáním. Třetímu článku, že je Syn Boží a Matka milosti, věřila se zvláštní jasností a pochopením, zvláště co se týče vnitřního vycházení z Božství. První a nejdůležitější činy tohoto působení v nitru je věčné plození Syna. To se děje od věčnosti působením božského rozumu, jehož účinkem je plozen Syn z Otce, který není nižším, nýbrž rovným Otci v Božství, ve věčnosti a v nekonečných vlastnostech. Věřila a také pochopila čtvrtý článek, že je Duch svatý, třetí Osoba, která vychází z Otce a Syna jako z jedné podstaty působením

vůle, která je ve všem rovna Otci i Synovi. Odlišuje se od nich jen osobou, která je výronem a východiskem nekonečného rozumu a nekonečné vůle. Ačkoli nejsvětější Marie tato tajemství již poznala v dřívějších vizích, byla v této vizi doplněna o poznání okolností a bližšího určení, které jsou spojeny s touto pravdou a článkem katolické víry. Byly také odlišeny hereze, které Lucifer vymyslel a rozséval proti těmto článkům již od doby, co byl svržen z nebe a co se dozvěděl o vtělení Slova. Jako zadostiučinění za všechny tyto bludy vzbuzovala nejsvětější Paní úkony nejdokonalejší víry, již dříve popsaným způsobem.

100. Také v pátém článku, že je Pán Stvořitelem nebe i země, nejsvětější Marie všemu dokonale věřila a rozuměla. Poznala, že stvoření věcí, ačkoli je připisováno Otci, bylo vykonáno společně všemi třemi Osobami, protože jsou jen jedním Bohem, který je nekonečný, všemohoucí a první příčinou existence i zachování všeho tvorstva, a že žádná jiná bytost není schopna stvořit nebo učinit něco z ničeho, anebo jinou bytost. Ani anděl nemůže stvořit třeba jen nejmenšího červíčka. Pouze Bůh, který není na nikom závislý, na žádné vyšší ani nižší příčině, může stvořit cokoliv. Poznala, jak je tento článek svaté víry potřebným pro obranu proti Luciferovým bludům, i proto, aby každý věděl a uznával Boha za původce všech věcí. V šestém článku porozuměla znovu všem tajemstvím o předurčení, povolání a konečném ospravedlnění, i tomu, jak zavržení, protože nepoužívali prostředků nabízených jim božským milosrdenstvím, ztratili věčnou blaženost. Nejvěrnější Paní také viděla, jak je dílo spasení společné všem třem osobám a jak přináleží zvláště Slovu jako člověku, protože On měl být výkupnou cenou, kterou by Bůh přijal na usmíření za dědičný hřích i za osobní hříchy každého jednotlivce. Naše velká Královna věnovala pozornost všem svátostem a tajemstvím, která Církev přijala a kterým věří, a poznání každého z nich provázela hrdinskými úkony mnoha ctností. V sedmém článku, který obsahuje učení o Božské činnosti při přinášení věčné blaženosti člověku. Poznala všechno, co se týče věčné blaženosti smrtelníků v požívání blaženého patření na Boha. Poznala také jak je pro ně důležité, aby v tuto pravdu věřili a dosáhli věčné blaženosti, a jak se nemají považovat za občany tohoto světa, nýbrž za nebeské občany, kteří zde pouze putují a mají se tedy velmi utěšovat touto vírou a nadějí na nebe.

101. O osmém článku víry, který se týká božského člověčenství, měla naše Královna podobné vědomosti, provázené ale ještě novými city svého nejčistšího srdce. Věděla, že jako člověk byl počat působením Ducha svatého, které sama zakusila, a věděla, že to má být článkem svaté víry. Účinky, které toto vědomí

vyvolalo v naší nejmoudřejší Paní, byly nepopsatelné. Pokořovala se pod nejnižší tvory, ba až pod zemský prach. Byla hluboce proniknuta vědomím, že byla stvořena z ničeho. Ona připravila hluboké výkopy a položila pevné základy pokory, na kterých měl Všemohoucí postavit vysokou a vznešenou budovu vlitých vědomostí a vysoké dokonalosti. Naše velká Paní velebila Všemohoucího a vzdávala Mu díky za sebe i za celé lidské pokolení, protože zvolil tak vznešenou cestu pro získání lidských srdcí svojí lidskou přítomností a úzkými vztahy, které s nimi navázal prostřednictvím křesťanské víry. Stejné účinky na Ni měl také devátý článek, že Kristus, náš Pán se narodil z Marie Panny. Dokonale rozuměla všem tajemstvím obsaženým v tomto dogmatu. Tomu, že byla Bohem vyvolena, aby její panenství zůstalo nedotčené a přitom byla ze všech tvorů vyvolena za Matku Páně, že tak jako Všemohoucí tak i Ona se podílela na důstojnosti a vznešenosti tohoto božského díla, že Církev svatá má věřit a považovat to za učení a za jednu ze svých pravd, které předkládá k věření. Nadšena takovým uvažováním o těchto mnohých pravdách, nebeská Paní vzbuzovala úkony tak vznešených ctností, že to není možné vyjádřit lidskými slovy. S plnou vděčností se stravovala ve chválách, klanění a vděčném děkování za každou z nich. Pokořovala se v té míře, ve které byla povýšena, a ponižovala se až do prachu.

102. Desátý z těchto článků je, že Kristus, náš Pán, podstoupil muka a smrt. Jedenáctý, že sestoupil do pekel a vysvobodil duše spravedlivých, které v předpeklí očekávaly jeho příchod. Dvanáctý, že vstal z mrtvých. Třináctý, že vstoupil na nebesa a sedí na pravici věčného Otce. Čtrnáctý, že odtud přijde soudit živé i mrtvé při všeobecném soudu, aby odplatil každému podle jeho skutků. Těmto pravdám, tak jako jiným, nejsvětější Marie věřila a hluboce jim rozuměla, jak každé zvlášť, tak i v pořádku, jak jdou po sobě. Poznávala, jak je nutné, aby je lidé měli za pravdu a věřili jim. Ona sama podala náhradu za nedostatek víry těch, kteří těmto pravdám neuvěřili nebo nechtěli uvěřit a za nedostatky způsobené naší nedokonalou vírou v ně, i za nedostatek patřičné vážnosti, úcty a vděčnosti, které toto božské učení zasluhuje. Celá Církev nazývá naši Královnu nejvýš šťastnou a požehnanou nejen proto, že uvěřila nebeskému vyslanci (Lk.1,43), ale i proto, že neochvějně věřila ve splnění všech těch tajemství, která se počala i dokonala v jejím panenském lůně. Věřila jim za sebe i za všechny Adamovy děti. Ona byla Vítězkou božské víry, která před zraky nebeského dvora rozvinula prapor svaté víry za všechny věřící na zemi. Ona byla první Královnou katolické víry na tomto světě a nikdo se Jí nevyrovná. V Ní mají všichni katolíci Matku. Proto ti, kteří se k Ní utíkají, jsou jejími zvláštními dětmi,

protože není žádná pochybnost o tom, že tato laskavá Matka a Velitelka katolické víry pohlíží se zvláštní láskou na ty, kteří Ji následují v této velké ctnosti víry, a kteří se ji snaží rozšiřovat a hájit.

103. Mé vypravování by bylo příliš rozvláčné, kdybych chtěla říci všechno, co jsem poznala o víře naší velké Paní. O tom jak vystihovala všechny okolnosti a tajemství těchto článků víry i všechny pravdy spojené s tímto katolickým učením. Já ovšem nemám dost slov pro to, abych mohla opakovat všechna tajemství, která Jí byla zjevena při těch poradách se svým božským Učitelem Ježíšem na její pokorné a moudré otázky, skrytá v odpovědích jejího nejmilejšího Syna, kterými odkrýval před jejím zrakem svatá díla, známá jen Matce a Synovi. Mimo to mi bylo sděleno, že není vhodné sdělit o nich lidem vše v tomto smrtelném životě. Ale v nitru nejsvětější Marie byl uložen celý tento Nový zákon a jedině Ona sama ho zachovávala nejvýš věrně, aby ve vhodný čas mohla poskytnout, cokoli by svatá Církev potřebovala. Ó nejšťastnější a nejblaženější Matko! Když je moudrý syn radostí otce (Př.10,1), kdo může popsat radost této velké Královny, když viděla oslavu věčného Otce, které se mu dostávalo skrze skutky jeho Jednorozeného, který byl také jejím Synem, a když plně vnikla do tajemství obsažených v učení svaté katolické víry?

Poučení, která mi dala nebeská Paní, přesvatá Marie.

104. Má dcero, lidský rozum není schopen pochopit, co jsem cítila, když jsem prostřednictvím vlitých vědomostí a víry poznala články víry ustanovené mým nejsvětějším Synem pro Církev svatou a jak to působilo na mé schopnosti. Je proto pochopitelné, že marně hledáš slova, kterými bys mohla sdělit, co jsi o tom poznala, neboť všechen pojem o tom je daleko od toho, aby mohl pochopit a vyslovit tato tajemství. Přeji si však a žádám, aby sis s velkou úctou a pečlivostí uchovala vzácné poznání a chápání těchto posvátných tajemství. Jako Matka ti připomínám a upozorňuji tě na velké a lstivé snahy tvých nepřátel, kteří tě o ně chtějí oloupit. Bud' vždy na stráži, aby tě našli vždy plnou síly a tvoji čeleď, kterou jsou tvé schopnosti těla i duše, aby byli oděni dvojnásobným rouchem vnitřní i zevnější ostražitosti a mohli odrážet útoky jejich pokušení (Př.3l,17). Mocnou zbraní v boji proti těm, kteří vedou proti tobě boj musí být učení katolické víry (Řím.l, 17), protože pevná víra v ni, její stálé zachovávání, jakož i ustavičné rozjímání o ní a pamatování na ni osvěcuje duši, zapuzuje omyly, odkrývá satanovy léčky a rozptyluje jeho lži, tak jako sluneční paprsky rozptylují tmavé mraky. Mimo to všechna tato cvičení jsou také výživnou duchovní potravou pro posílení duše v boji Páně.

105. Pokud věřící nepociťují takové a ještě obdivuhodnější účinky víry, není to proto, že by snad víra neměla tu sílu a působnost, aby je přivodila, ale je to tím, že někteří věřící jsou velmi zapomnětliví a nedbalí, jiní se zase oddávají příliš tělesnému a zvířecímu životu a tím překáží požehnání víry. Myslí na ni zřídkakdy tak, jako by ji ani nikdy nebyli obdrželi. Protože žijí jako pohané, kteří nikdy nepoznali požehnání víry, a pomalu si uvědomují svou nešťastnou nevěru, upadají do větší bezbožnosti než nevěřící. Takový je výsledek jejich ošklivé nevděčnosti a pohrdání tímto vznešeným, největším darem. Od tebe, má nejdražší dcero, žádám, abys s nejhlubší pokorou a vroucí láskou děkovala za dar svaté víry, aby ses v ní cvičila neustávajícími hrdinskými úkony a stále rozjímala o jejích tajemstvích. Tak budeš bez překážky zakoušet její sladké a božské účinky. Čím živější a hlubší bude tvé poznání tajemství víry, tím více a mocněji budou na tebe působit. Pokud budeš s náležitou horlivostí spolupracovat, budeš prospívat v poznání vysokých a podivuhodných tajemství, týkajících se podstaty trojjediného Boha, podstatného spojení božské a lidské přirozenosti, života, smrti a zmrtvýchvstání mého nejsvětějšího Syna a jiných činností Bohočlověka. Tak okusíš jeho sladkost a nashromáždíš hojné ovoce pokoje a věčného života.

KAPITOLA X.

Nejsvětější Marie obdržela osvícení o deseti přikázáních, jak tyto vědomosti uplatňovala.

106. Tak, jako se učení katolické víry vztahuje na činnost rozumu, tak se přikázání vztahují na činnost vůle. Všechny svobodně vykonané skutky, jak ty, které vyžadují používání vlitých ctností, tak i ty, ke kterým je třeba získaných či osvojených ctností, závisí sice na činnosti mocnosti vůle, ale nezávisí na ní stejným způsobem, protože úkony víry, které pochází přímo z rozumu, závisí na vůli jen tak, že je přijme s upřímnou, zbožnou a uctivou láskou. Nejasné skutky a pravdy víry nevynucují souhlas rozumu bez spolupráce vůle, a proto rozum čeká na rozhodnutí vůle. Ale při konání ctností založených na víře, vůle jedná samostatně a čeká od rozumu, aby ji jen vedl k uskutečnění toho, co si předsevzala. Vůle je tak svobodná a nezávislá, nepřipouští žádné příkazy rozumu, ani žádný nátlak. To je řád ustanovený Pánem, aby nikdo nemohl být přinucen sloužit Mu nedobrovolně, z nutnosti, mocí nebo násilím, nýbrž tak, jak praví apoštol, každý ať slouží Bohu s neomezenou svobodou a s radostí.

107. Když byla blahoslavená Panna božsky poučena o článcích a dogmatech naší svaté víry, byla obdařena jinou vizí Božství, podobnou té, o níž byla zmínka v předešlé kapitole. Tato vize Jí byla udělena proto, aby obnovila její chápání deseti Božích přikázání. Byla Jí v ní s velkou jasností a úplností zjevena všechna tajemství o přikázáních, jak byla božskou dobrotou předložena lidem, aby je vedla k věčnému životu, i to, jak byla předána Mojžíšovi na dvou deskách. Na první desce byla napsána tři přikázání týkající se úcty a klanění, které se má vzdávat Bohu. Na druhé desce bylo sedm přikázání, která se týkala našeho soužití s bližními. Vykupitel světa, její nejsvětější Syn, je měl vepsat všechna do lidských srdcí, ale naše Královna a Paní měla začít vykonávat vše, co každé z nich obsahovalo. Porozuměla jim také ve vzájemném vztahu, i tomu, jak je lidstvo potřebovalo, aby dosáhlo společenství s Bohem. Vnímala jasně nestrannost, spravedlnost a moudrost, s jakou byla ona přikázání z božské vůle ustanovena, i to, že jsou svatým, neposkvrněným, sladkým, jasným, čistým, spolehlivým a snadným zákonem pro rozumné tvory. Viděla, jak byla dokonale přiměřena a přizpůsobena lidské přirozenosti, jak lehce mohou a mají být s pocitem radosti a vděčnosti přijímána, i jak jejich Autor nabídnul pomoc své milosti při jejich zachovávání. Naše velká Královna poznala v této vizi mnohá jiná vznešená tajemství a neznámé věci týkající se Církve svaté a těch, kteří v ní budou božská přikázání zachovávat anebo je přestupovat.

108. Blahoslavená Paní vyšla z této vize změněna, roznícena vroucí a horlivou láskou pro Boží zákon. Ihned se odebrala ke svému nejsvětějšímu Synovi, v jehož duši jasně viděla se zrcadlit Boží zákon, aby ho znovu podle řádu milosti vytvořila v sobě samé. Současně hojným osvícením poznala, jakým potěšením pro Pána bylo, že Ji mohl stvořit jako živý vzor zachovávání těchto přikázání. Je pravdou, jak jsem již několikrát napsala, že naše Paní měla trvalé vlité vědomosti o všech tajemstvích proto, aby se jimi stále řídila, ale tyto vědomosti se u Ní den za dnem obnovovaly a zesilovaly. Protože však byly rozsah a hloubka tajemství takřka nekonečné, zbývalo vždy otevřené nezměrné pole nových tajemství pro vnitřní nazírání. Při této příležitosti Jí božský Učitel vysvětlil mnoho nových bodů. Předložil Jí Nový zákon a pravidla s jejich vzájemnými vztahy a pořadím, v jakém mají být dodržována v bojující Církvi svatého evangelia. Také o každém z nich obdržela nové zvláštní osvícení. Ačkoli náš omezený rozum a schopnosti nejsou schopné pojmout tak

hluboká tajemství, nezůstalo žádné z nich před nebeskou Paní skryté, protože nesmíme měřit její hluboké vědomosti se schopnostmi našeho krátkozrakého rozumu.

109. S nejpokornějším a nejochotnějším srdcem se přesvatá Marie podrobila zachovávání všech Božích přikázání a prosila Ho o to, aby Ji učil a udělil Jí božskou milost, aby mohla zachovávat vše, co přikázal. Pán Jí odpověděl takto: „Má matko, ty jsi tou jedinou, kterou jsem od věčnosti vyvolil a předurčil pro větší potěšení mého Otce, který je se mnou jeden Bůh. Naše věčná láska, která nás nutí udělovat požehnání našeho Božství tvorům, a tak je povýšit k podílení se na naší slávě a blaženosti, vydala tento svatý a čistý zákon, dodržováním kterého mohou pozemšťané dosáhnout cíle, pro který byli stvořeni. Toto naše přání bude dokonale splněno v tobě, moje milovaná Holubičko, protože do tvého srdce bude náš božský zákon vepsán tak jasně a hluboce, že od samého počátku tvé existence a po celou věčnost nebude vymazán, a nezůstane v Tobě žádným způsobem nesplněný nebo neúčinný, jak se to děje u jiných Adamových dětí. Povšimni si, nejdražší Sulamitská, že tento zákon je naprosto čistý a neposkvrněný. Proto si ho přejeme uložit do tebe, protože jsi také čistá a neposkvrněná a v Tobě jsou oslavovány všechny naše úmysly a všechno naše působení.“

110. Tato slova, která se v nebeské Matce stala bez překážky skutkem, Ji obohatila a učinila podobnou Bohu plností chápání a přijetím deseti přikázání a tajemství, která jsou v nich obsažena. Řídíc svůj rozum nebeským světlem a spravujíc svou vůli podle vůle božského Učitele, pronikla do významu prvního a nejvznešenějšího přikázání: „Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí (Mt. 22,37).“ Těmi slovy později zaznamenal toto přikázání evangelista a dávno před ním Mojžíš ve své páté knize, zvané Deuteronomium. Její paměť ho pochopila i s veškerým navazujícím určením, které k němu Pán přidal: že ho lidé mají chovat ve svých srdcích, že ho otcové mají vštěpovat svým dětem, a že o něm mají rozjímat ve svých domovech i venku mimo ně, na svých cestách, ve spánku i bdění, a že ho mají mít ustavičně před zrakem své duše. Tak, jak hluboké bylo její porozumění tohoto přikázání, tak velká byla i její horlivost v zachovávání všeho, co jím Pán přikazuje. I když ho během svého pozemského života žádné jiné z Adamových dětí dokonale nesplnilo, nejsvětější Marie to dokázala a to dokonaleji než nejvyšší, láskou hořící serafové, všichni svatí a blahoslavení v nebesích. Nebudu se zdržovat podrobnějším výkladem, protože v první části tohoto životopisu, kde jsem psala o jejích ctnostech, jsem dostatečně o lásce blahoslavené Panny pojednala. Při této příležitosti přesvatá Marie velmi hořce plakala nad hříchy,

které měly být páchány proti tomuto velkému přikázání a vzala si za úkol splatit svou láskou chyby a hříchy pozemšťanů.

111. Po prvním přikázání následují dvě další, které se týkají úcty k Bohu: Nezneuctívat jméno Boží křivou a bezvýznamnou přísahou a ctít Ho zachováváním a svěcením svátečních dnů. Tato přikázání Matka moudrosti náležitě pochopila, pronikla a vepsala je do svého zbožného a pokorného srdce s rozhodnutím vzdávat Bohu nejvyšší poctu a klanění. Hluboce uvažovala o urážkách, kterých se dopouštějí tvorové proti neměnitelné Boží bytosti a jeho nekonečné dobrotě křivými přísahami nebo rouháním se proti Bohu a jeho svatým. Ve svém zármutku kvůli opovážlivému přestupování těch přikázání rozumnými tvory, zapřísahala své strážné anděly, aby jejím jménem uložili strážným duchům všech lidí, aby zamezovali páchání urážek proti Bohu, aby svatými vnuknutími a Boží bázní zdržovali lidi od zneužívání nebo rouhání se jeho svatému jménu. K tomu ještě také prosila Všemohoucího, aby uděloval hojné požehnání sladkosti těm, kteří se zdržují nepotřebných přísah a zneuctívání jeho svatého jména.

112. Pro zachovávání a svěcení svátků, což je třetím přikázáním, které Bůh ustanovil, naši velikou Královnu obeznámili její andělé strážní se všemi svátky, které budou v Církvi ustanoveny, i se způsobem, jakým budou svěceny a zachovávány. Jak jsem se zmínila jinde, naše nebeská Matka již začala světit památku těch dní, ve kterých se udála tajemství jejího života, nejsvětější Trojice, a ta, která se týkala jejího nejsvětějšího Syna a andělů. Ke slavení těchto a jiných tajemství, později slavených Církví, pozvala, nebeské dvořany a ve spojení s nimi zpívala hymny chvály a díkůčinění Pánu. Dny, které jsou zvláště ustanovené k uctívání Boha, trávila celé tím, k čemu jsou určeny. Ne proto, že její zevnější činnost nikdy nepřekážela jejím vnitřním úmyslům ani nebránila vzletu její duše, ale proto, že si přála světit svátky Páně takovým způsobem, jak to vyžadoval nový zákon milosti. To vše se snažila, jako první učednice Vykupitele světa, horlivě zachovávat.

113. Podobné chápání a vědomosti měla nejsvětější Marie také o sedmi přikázáních, která se týkají povinností k našim bližním. O čtvrtém přikázání, které přikazuje ctít otce a matku, dobře věděla, kdo má být zahrnut pod jméno rodičů a jak hned po povinné úctě Bohu následuje úcta k rodičům, i jak jsou děti povinny prokazovat jim veškerou úctu. Pochopila také, jaké povinnosti mají rodiče ke svým dětem. Viděla, jak spravedlivé je páté přikázání, zakazující vraždy, neboť jen Bůh je Pánem života a bytí člověka a nedal nad ním moc ani jeho vlastníkovi a tím méně některému z jeho bližních. Protože je život nejpřednějším z přirozených statků

a základem milosti, vzdávala Marie Pánu díky za to, že svým přikázáním ho tak dobrotivě chrání. Na všechny lidi pohlížela jako na dílo jeho ruky, schopné jeho milosti a slávy, a vykoupené krví jejího Syna. Proto se horlivě modlila za věrné zachovávání tohoto přikázání v Boží Církvi. Naše nejčistší Paní rozuměla podstatě a vlastnostem šestého přikázání tak, jako nebeští blahoslavenci, kteří nemusí používat žádné opatření proti lidským vášním a mohou na ně pohlížet, aniž by jimi byli dotčeni. Nejsvětější Paní, která byla úplně uchráněna od poskvrny hříchu, rozuměla podstatě a vlastnostem šestého přikázání ještě i z vyššího stanoviska milosti, než svatí. Takové pocity měl tento velký vzor čistoty, když v sobě vzbuzovala lásku a lítost nad hříchy nečistoty páchané lidmi, kteří jimi znovu zraňují srdce Všemohoucího (Pís.4,9), a podle způsobu našeho vyjadřování, potěšila svého božského Syna uráženého lidmi hříchy proti tomuto přikázání. Protože věděla, že v Novém zákoně evangelia bude mít zachovávání tohoto přikázání tak velkou vážnost, že bude možné zřizovat také řády a kongregace panen a mužů, jejichž členové budou slibovat zachovávání čistoty, prosila Pána, aby jim zajistil nepřetržitá požehnání. Pán vyslyšel žádost své nejčistší Matky a ujistil Ji, že odměnou za panenskou čistotu, ti, kteří se jí oddali, obdrží výsadu být jejími následovníky, té, která byla panenskou Matkou Beránka (Žl.44,15). S nevýslovnou radostí vzdávala Pánu díky za takové rozšíření zachovávání panenství, které zahájila Ona sama v Novém zákoně. Nebudu již déle mluvit o převelké ceně této ctnosti, protože jsem o ní psala již v první části i na jiných místech.

114. Stejně pozoruhodné bylo Mariino porozumění také sedmému přikázání „Nepokradeš," osmému „Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému," devátému „Nepožádáš manželky bližního svého" a desátého „Aniž požádáš statku jeho." Pro každé z těchto přikázání vzbuzovala úkony velké vnitřní ochoty a souhlasu s nimi. Za každé z nich Pána chválila a děkovala Mu za to, že poskytl lidem tak moudré a účinné prostředky k dosažení věčné blaženosti prostřednictvím těchto prospěšných a nejvýš přiměřených zákonů. Viděla, že si lidé jejich zachováváním zajistí nejen věčnou odměnu, která jim za to náleží, ale mohou také požívat pravý pokoj a klid přiměřený každému podle jeho stavu a okolností. Kdyby se tedy všichni rozumní tvorové podrobovali spravedlivým požadavkům Božího zákona a rozhodli se zachovávat věrně jeho přikázání, požívali by neobyčejné, velmi oblažující štěstí, které pochází ze svědectví dobrého svědomí. Všechny lidské rozkoše vůbec nemohou být přirovnány k útěše, kterou poskytuje věrnost Božímu zákonu ve všech malých i velkých věcech (Mt.25,21). Za toto požehnání vděčíme zvláště Kristovi, našemu Vykupiteli, který nás utvrdil v konání dobrého a tím nám zajistil sladký pokoj a

mír, útěchu a mnoho jiných požehnání tohoto života. Pokud toho nedosahujeme všichni, je to tím, že nezachováváme přikázání. Úsilí, nehody a nespokojenost jsou nerozlučnými následky přestupování přikázání, neboť každý přestupek přispívá svým dílem k našemu neštěstí. Přesto jsme tak nerozumní, že jakmile nás potká nějaké protivenství, hned svalujeme vinu na jiné, místo abychom ji přičítali sobě samým.

115. Kdo může odhadnout všechno zlo tohoto života, které vyrůstá z nepoctivého jednání, zapovězeného sedmým přikázáním, z nedostatku spokojenosti s vlastním údělem a nedostatku důvěry v pomoc Páně, který nezapomíná ani na nebeské ptactvo, ani na nejmenšího zemského červíčka? Jakou bídou a soužením trpí často křesťanské národy jen proto, že se jejich vladaři nespokojí s územím, které jim bylo svěřeno nejvyšším Králem! Ve snaze po rozšíření své moci a svého vlivu nenechávají na pokoji ani svět, ani pokojné vlády, ba ani duše, aby mohly sloužit svému Stvořiteli. Nezmenšují zlo a nesvornost, plodí falešná svědectví a lži, které uráží nekonečnou Pravdu a poškozují vzájemné vztahy, rozsévají semeno sporů a hádek, ruší pokoj a klid lidských srdcí, a jedno i druhé je příčinou toho, že v nich Stvořitel nemůže přebývat, jak by si přál. Touha po cizí ženě je cizoložství a porušení svatého práva manželství, potvrzeného a posvěceného svátostí. Jak mnoho skrytého i veřejného zla tím bylo způsobeno a stále je působeno mezi katolíky! Pokud uvážíme, jak mnoho je přestupků, které jsou známé očím světa, a že jich zůstává ještě mnohem více ukrytých před lidmi, ale ne před Bohem, přísným a spravedlivým soudcem, který je již i nyní trestá, může nás to přesvědčit o tom, že jeho tresty budou tím více přísnější, čím více nyní přehlížel naše hříchy a čím déle trpělivě čekal a dovoloval nám užívat společných křesťanských dober?

116. Všechny tyto pravdy naše velká Královna v Pánu poznávala. I když věděla o hříšnosti lidí, kteří tak lehkomyslně odhazují vážnost a úctu, kterou jsou povinni vzdávat svému Bohu, a to i po tom, co jim tak laskavě opatřil tolik potřebné zákony a předpisy, naše nejmoudřejší Paní se přesto nepohoršovala nad lidskou křehkostí, ani se nedivila lidskému nevděku. Jako laskavá Matka litovala pozemšťany, s nejvroucnější láskou děkovala Všemohoucímu za jeho dobrotu a snažila se Mu splácet přestupky páchané proti zákonu evangelia a prosila o milost k jeho dokonalému zachovávání. Souhrn všech těchto přikázání: milovat Boha nade všechno a bližního jako sebe samého, nejsvětější Marie pochopila dokonale. Také tu pravdu, že náležité pochopení a zachovávání těchto dvou přikázání je dokonalostí pravé ctnosti. Kdo je zachovává, není daleko od Božího království, a jejich zachovávání je třeba dát přednost i před oběťmi a celopaly, jak učí sám Pán v evangeliu

(Mk.12,33-34). V míře, ve které naše Královna tyto předpisy poznávala a chápala, podle nich také jednala a zachovávala je. Jednala tak v souladu s evangeliem, přičemž neopomíjela ani nejmenší předpis nebo radu. Tato nebeská Kněžna se řídila učením Vykupitele dokonaleji než všichni svatí a věřící Církve svaté.

Poučení, která mi udělila Paní a Královna nebes.

117. Má dcero, když Syn věčného Otce vyšel z jeho lůna a v mém životě přijal lidskou přirozenost, přišel osvítit ty, kteří chodí ve tmách a ve stínu smrti (Lk.1,79), a navrátit jim ztracenou blaženost. Aby tedy byl jejich světlem, cestou, pravdou a životem, bylo zapotřebí, aby jim dal zákon tak svatý, aby je ospravedlňoval, tak bezpečný, aby je povzbuzoval, tak mocný, aby jimi pohnul, tak účinný, aby jim pomáhal, tak pravdivý, aby přinášel radost a potěšení všem, kdo ho budou zachovávat. Neposkvrněný zákon evangelia má v sobě moc poskytovat všechny tyto i jiné, ještě obdivuhodnější účinky. A Bůh stvořil a ustanovil rozumné tvory tak, že všechno jejich štěstí, tělesné i duševní, časné i věčné, závisí úplně na zachovávání tohoto zákona. Proto nemůžeme odsuzovat slepou neznalost, kterou zarputilí nepřátelé očarovali smrtelníky (Gal.3,1), když všichni lidé v nezřízené touze a honbě za štěstím, nedbají božského zákona, ve kterém jedině může být nalezeno, a proto jich tak málo dosahuje štěstí.

118. Když to vše víš, připrav své srdce, aby do něj mohl Pán napsat svůj svatý zákon. Odlož vše a zapomeň na to, co je viditelné a pozemské, aby všechny tvé schopnosti byly volné a nezatížené nějakými obrazy vyjma těch, které jsou tam vtisknuty prstem Božím a jsou obsaženy v učení a předpisech evangelních pravd. Aby tvé tužby nebyly marné, pros Pána dnem i nocí, aby tě učinil hodnou požehnání přislíbeného mým nejsvětějším Synem. Pamatuj si, že u tebe je každá nedbalost nebo opomenutí trestuhodnější než u všech ostatních pozemšťanů, protože žádného jiného božská láska nevolala tak silně, a žádnému nepřispívala svými požehnáními a pomocí, jako tobě. Ve dnech hojnosti i ve dnech soužení a pokušení pamatuj na to, co dlužíš Pánovi i na jeho žárlivou horlivost tak, aby tě útěchy nepovyšovaly a utrpení a bolesti neskličovaly. Ať jsi v jednom či druhém stavu, vždy se obracej k božskému zákonu zapsanému v tvém srdci a zachovávej ho s vědomím jeho nedotknutelnosti, vytrvale s veškerou pozorností a dokonalostí. V lásce k bližním se řiď vždy základním zákonem, abys činila jiným to, co si přeješ, aby jiní činili tobě. To je základním pravidlem celého soužití s lidmi. Pokud si přeješ, aby o tobě smýšleli a jednali s tebou dobře, musíš se tak ty sama chovat ke svým bratřím. Pokud cítíš, že tě v nějakých

maličkostech uráží, hleď, abys jim nečinila nic podobného. Pokud vidíš jiné dělat to, co se jejich bližním zdá být špatné a nepříjemné, chraň se to dělat i ty, protože víš, jak velkým proviněním je to proti zákonu Nejvyššího. Plač nad svými hříchy i nad hříchy svých bližních, protože se protiví Božímu zákonu. To je pravá láska k Bohu i k bližnímu. Lituj neštěstí jiných jako svých vlastních a tak mne budeš následovat.

KAPITOLA XI.

Hluboké vědomosti nejsvětější Marie o sedmi svátostech, které měl Kristus Pán ustanovit a o pěti církevních přikázáních.

119. Aby byla krása a bohatost Církve svaté úplná, bylo zapotřebí, aby její zakladatel Ježíš Kristus, náš Vykupitel, ustanovil sedm svátostí, které měly sloužit jako společná pokladna všech jeho zásluh. Sám Stvořitel všech těchto požehnání měl zůstat reálně přítomen v jedné z nich jako pokrm a útěcha věřících i jako příslib věčného patření na Něho tváří v tvář. Pro zdokonalení vědomostí a milosti nejsvětější Marie bylo zapotřebí, aby plnost těchto svátostných požehnání byla přesazena do její rozšířené a horlivé duše, aby zákon milosti mohl být v plném rozsahu zapsán na tabulky jejího srdce tak, jak existoval v srdci jejího nejsvětějšího Syna. Vždyť během jeho nepřítomnosti měla být učitelkou Církve a učit první křesťany, jak mají tyto svátosti s největší možnou dokonalostí ctít a přijímat.

120. Z těchto tajemství bylo každé zvlášť ukázáno blahoslavené Matce novým osvícením v nitru jejího nejsvětějšího Syna. Nazíráním se o první z těchto svátostí dozvěděla, že starý zákon obřízky bude čestně odložen a nahrazen obdivuhodně půvabnou svátostí křtu. Bylo Jí sděleno, že hmotnou částí této svátosti bude obyčejná čistá voda a že bude udílena ve jménu tří Božských osob, Otce, Syna a Ducha svatého. Formule této svátosti tak bude obsahovat víru v nejsvětější Trojici. Poznala také, jak Kristus, její zakladatel, udělí této svátosti takovou moc, že plně očistí od všech hříchů a dokonale posvětí toho, kdo ji přijme. Viděla obdivuhodné účinky, které způsobí v lidech. Viděla, že je znovu zrodí a udělá z nich adoptované Boží děti a dědice nebe, že jim vlije ctnosti víry, naděje a lásky s mnoha jinými ctnostmi a vtiskne jejich duším znamení dětí Církve svaté. Tyto i všechny jiné účinky této svaté svátosti byly ukázány nejsvětější Marii. Poté s horoucí touhou prosila svého nejsvětějšího Syna, aby Jí dal možnost v příhodný čas tuto svátost přijmout, což Jí přislíbil, a jak později budu vypravovat, i skutečně splnil.

121. Podobné znalosti obdržela naše velká Paní také o druhé svátosti biřmování. Ta zaujímá druhé místo, protože křest je určen ke zrození dětí pro Církev, kdežto biřmování k tomu, aby se staly silnými a neohroženými ve vyznávání víry, kterou obdrželi při svatém křtu. Biřmování rozmnožuje prvotní milosti a přidává k nim další, které jsou vhodné pro každý stav jednotlivce. Poznala formu této svátosti, co se při ní bude používat, kdo ji bude udělovat, jak bude účinkovat a jaké znamení vtiskne duši. Viděla jak olej a křižmo, které tvoří hmotnou část této svátosti, znázorňují vůni dobrých Kristových skutků, na kterých ten, kdo tuto svátost přijímá s vírou, dostává podíl. Totéž, ale jiným způsobem je obsaženo ve formě této svátosti, a to ve slovech, která se užívají při jejím udílení. V souladu s tímto osvícením vzbuzovala naše velká Královna hrdinské úkony chvály, díkůčinění, vroucích proseb s touhou, aby všichni lidé čerpali z tohoto zdroje Páně a užívali tyto jedinečné poklady. Zároveň prosila o to, aby jejího Syna uznávali a vyznávali jako pravého Boha a Vykupitele. Prolévala hořké slzy nad žalostnou ztrátou tak mnoha duší, které navzdory tomu, že je jim hlásáno evangelium, nepociťují jeho léčivé účinky.

122. Pokud jde o třetí svátost pokání, viděla nebeská Paní užitečnost a nezbytnost tohoto prostředku obnovy duše pro získání Božího přátelství a milosti, které při své křehkosti tak často ztrácí. Poznala také, co bude vyžadovat, moc těch, kteří ji budou udělovat i snadnost, s jakou věřící mohou toto požehnání získat. Jako pravá Matka milosrdenství vzdávala zvláštní díky Všemohoucímu za to, že poskytl jejím dětem tak mocný lék proti denně se opakujícím chybám. Padla tváří na zem a jménem Církve svaté uctivě uznávala posvátnou zpovědní soudní stolici, prostřednictvím které Pán s nevýslovnou laskavostí poskytuje úlevu a řeší všechny pochybnosti duší, které se týkají jejich ospravedlnění nebo zatracení, přičemž kněžím přenechává rozhodnutí o tom, zda rozhřešení udělí nebo zadrží.

123. Zvláště hlubokého poznání se dostalo nejmoudřejší Paní o nejvyšším svátostném tajemství nejsvětější Eucharistie. Její proniknutí do tajemství této svátosti převyšovalo chápání i nejvyšších serafů, protože Jí byl ukázán nadpřirozený způsob přítomnosti člověčenství i Božství jejího Syna pod způsobami chleba a vína, moc proměňujících slov, kterými se viditelná podstata chleba a vína mění v podstatu jeho nejsvětějšího těla a nejsvětější krve, i když viditelné způsoby zůstávají nezměněné. Poznala také, jak může být současně přítomen v tak mnoha různých částečkách a na mnoha místech. Bylo Jí dále zjeveno, jak bude ustanoveno přesvaté tajemství mše svaté, aby náš Vykupitel mohl být proměňován a obětován věčnému Otci až do

konce světa, jak má být v této nejsvětější Svátosti uctíván a adorován v tak mnoha katolických chrámech po celém světě, jaké účinky milosti udělí těm, kteří Ho více či méně dobře připraveni přijmou a jaký trest dopadne na ty, kteří Ho přijmou nehodně. Byla také poučena o víře věřících a o bludech kacířů ve vztahu k tomuto tajemství, a zvláště o nesmírné lásce svého Syna, se kterou se rozhodl dát tímto způsobem za pokrm a nápoj každému smrtelníkovi pro zachování věčného života.

124. Těmito a jinými osvíceními, které se týkaly nejsvětější Eucharistie, bylo její nejčistší srdce zapáleno novým žárem lásky, který přesahoval všechno lidské chápání. I když při všech osvíceních, která obdržela o každém článku víry i o každém tajemství, vytvořila nové písně chvál a uctívání, přesto se při zkoumání této velké Svátosti její srdce rozšířilo víc než kdy jindy. Padla na svou tvář a stravovala se novými projevy lásky, úcty, chval, díků a pokory, ale i pocity nejhlubšího zármutku nad těmi, kteří měli tuto svátost zneužít ke svému zatracení. Hořela touhou spatřit tuto nejsvětější Svátost ustanovenou, a kdyby nebyla podporována Boží mocí, síla její lásky by Ji připravila o život. Mimo to přítomnost jejího nejsvětějšího Syna také napomáhala zmírnění té přílišné touhy a umožnila Jí dočkat se času jejího ustanovení. Ale již od té doby se chtěla připravovat na její přijetí a prosila svého Syna, aby Jí dopřál přijmout Ho v této nejsvětější Svátosti hned, jakmile bude ustanovena. Řekla Mu: „Nejvyšší Pane a živote mé duše, bude i mně, nepatrnému červíčkovi a ze všech lidí nejopovrženější dopřáno Tě přijímat? Budu mít to štěstí, abych Tě ještě jednou mohla nosit ve svém těle a ve své duši? Bude moje srdce tvým příbytkem a svatostánkem, ve kterém bys odpočíval a já se kochala ve tvém objetí, a Ty, můj Milý, v mém?“

125. Božský Mistr Jí odpověděl: „Moje milovaná Matko, mnohokrát mne přijmeš v této nejsvětější Svátosti a po mé smrti a nanebevstoupení to bude tvojí útěchou, protože já si zvolím tvé nejupřímnější milující srdce za nejrozkošnější místo svého odpočinku.“ Při tomto slibu Páně se naše velká Královna znovu hluboce pokořila, padla do prachu a vzdávala Mu díky, čímž vzbudila obdiv samého nebe. Od té hodiny začala řídit všechny své myšlenky i skutky tak, aby se jimi připravovala na chvíli, kdy bude moci přijmout svého nejsvětějšího Syna v nejsvětější Svátosti. Během všech následujících let nikdy nezapomněla ani nepřerušila tyto úkony své vůle. Její paměť, jak jsem již řekla, byla spolehlivější a trvalejší než paměť andělů a stejně tak i její vědomosti byly větší než u andělů. Protože měla stále na zřeteli toto i jiná tajemství, odpovídaly její skutky jejím velkým vědomostem. Od té doby také stále prosila Pána o osvícení smrtelníků, aby mohli poznat a ctít tuto největší ze všech svátostí, a hodně ji přijímat. Kdykoli přijímáme tuto nejsvětější Svátost náležitě

připraveni (a to má být vždycky), máme za ni děkovat Vykupiteli i slzám a modlitbám této nebeské Matky, která nám tuto milost vyprosila. Kdyby se někdo z nás opovážil přijmout tuto Svátost ve stavu těžkého hříchu, nechť ví, že mimo svatokrádežné urážky, které se dopustil proti svému Pánovi a Bohu, uráží také nejsvětější Matku, protože pohrdá a zneužívá její lásku, její zbožné touhy, modlitby a vzdechy. Chraňme se bedlivě takového hrozného zločinu.

126. U páté svátosti pomazání nemocných, nejsvětější Marie náležitě pochopila účel, pro který byla tato svátost ustanovena i vše, co se k jejímu udílení používá. Viděla, že k tomu musí být použit posvěcený olivový olej, který je symbolem milosrdenství, že formule pro udělení této svátosti má obsahovat slova prosby, která se vyslovují při mazání smyslů, kterými hřešíme, a že tuto svátost může udělit jen kněz. Poznala účel i účinky této svátosti, totiž, že má věřícím poskytnout pomoc v nebezpečí smrti a posílit je vůči pokušením a útokům ďábla, které často bývají v poslední hodině hrozné. Tak ten, kdo tuto svátost často přijímá, nabývá znovu duševní sílu, kterou dříve spáchanými hříchy pozbyl, a také, je-li to pro něho prospěšné, také tělesné zdraví. Zároveň je nemocný pohnut k citům zbožnosti, k touze po patření na Boha a také se mu odpouštějí všední i některé těžké hříchy, ze kterých se snad nemocný nemohl pro svoji slabost vyzpovídat, jakož i některé tresty za hříchy. Tato svátost vtiskuje duši nebeskou pečeť (i když ne nesmazatelnou), takže se ďábel neodvažuje přiblížit tam, kde si milostí svých svátostí Pán zvolil svůj příbytek. Mocí této svátosti Lucifer ztrácí moc a právo nad člověkem, které nabyl skrze dědičný hřích i skrze osobní hříchy. Děje se to tak, že je tělo spravedlivého, které má být vzkříšeno a má spolu s duší požívat Boha, náležitě označeno pro spojení se svou duší. Toto vše nejvěrnější Matka a Paní věděla a vzdávala za to jménem všech věřících díky.

127. U šesté svátosti svěcení kněžstva přesvatá Matka pochopila, že její nejsvětější Syn, obezřetný zakladatel milostí Církve svaté, ustanovil touto svátostí vhodné osoby k rozdávání jeho svátostí posvěcujících jeho mystické tělo, k proměňování jeho nejsvětějšího těla a krve, a že je postavil v důstojnosti nad všechny lidi, ba i nad samé anděly. To v ní vzbudilo tak velkou úctu ke kněžské důstojnosti, že je od toho okamžiku začala ctít. Prosila Všemohoucího, aby je učinil hodnými pro rozdávání jeho milostí, a aby věřící naplnil velkou úctou ke kněžství. Také však plakala nad hříchy kněží i lidu, kterých se proti vzájemným povinnostem dopouštějí jedni vůči druhým. Protože jsem však již o velké úctě, která kněžím náleží, psala, nebudu se o tom více šířit. Nejsvětější matce bylo také zjeveno vše, co se týkalo této

svátosti. Formule i věci, které se při svěcení kněžstva používají, jeho účinky a způsob udělování.

128. Byla také poučena o velkém významu manželského stavu, sedmé a poslední svátosti. Pochopila, že je ustanovena hlavně k posvěcení a požehnání rozmnožování věřících evangelního zákona a také, aby znázorňovala tajemství duchovního zasnoubení a úzkého spojení Krista s jeho Církví (Ef.5,32). Poznala, jak má být tato svátost stále zachovávána, jakým způsobem se uděluje, jak velké dobro z ní vzchází pro věřící děti Církve, všechna tajemství, která se týkají účinků této svátosti, její potřebnost a moc. Na všechno to složila hymny chvály a díků, které pěla ve jménu věřících, kteří budou mít podíl na tomto požehnání. Současně byla poučena o obřadech, které budou později ustanoveny Církví k udělování této svátosti a k pořádání bohoslužeb pro věřící. Byla seznámena s církevními zákony, které se týkaly vlády nad věřícími, zvláště pak s pěti Církevními přikázáními, jmenovitě s povinností slyšet mši svatou v neděli a zasvěcené svátky, s povinností jít do určité doby ke zpovědi a přijímat nejsvětější tělo Kristovo, a s povinností se v ustanovené dny postit, dávat Pánu desátky a první zisk z pozemských statků.

129. V těchto církevních předpisech a přikázáních naše nejsvětější Paní viděla tajemství našeho ospravedlnění, což je cílem jejich ustanovení. Poznávala účinky, které budou mít na věřící i jejich nezbytnost v nové Boží Církvi. Viděla potřebnost prvního z těchto přikázání, které stanoví dny zasvěcené Pánu proto, aby lidé mohli hledat svého Boha a zúčastnit se tajemství oběti mše svaté, která má být obětována za živé i mrtvé, aby mohli obnovit vyznání víry a památku božského utrpení a smrti, kterou jsme byli vykoupeni, aby mohli, co možná nejlépe, spoluobětovat tuto velkou oběť a podílet se na požehnání a zásluhách získaných Církví nejsvětějším tajemstvím mše svaté. Viděla také, jak je nutné povzbuzovat naši loajálnost a horlivost svatou zpovědí a svatým přijímáním, abychom znovu získali přátelství a lásku Všemohoucího, protože mimo nebezpečí, které si lidé přivodí zapomínáním nebo netečností v přijímání těchto svátostí, se dopouští další urážky, protože maří tužby svého Boha, které měl, když k našemu prospěchu tyto svátosti ustanovil. Protože taková netečnost nemůže vzniknout bez velkého pohrdání božskou dobrotou, ať už se to děje mlčky nebo výslovně, velmi tím uráží Boha všichni, kdož se tím proviňují.

130. Stejně rozuměla dvěma posledním přikázáním, o postu a placení desátků. Viděla jak je pro lidi důležité přemáhat své nepřátele omezováním a umrtvováním vášní, které jsou příčinou, že tak mnoho nešťastných a nedbalých křesťanů ztrácí věčnou blaženost. Jsou to právě nezřízené žádosti těla, které podněcují vášně. Půst je pak prostředkem ke krocení tělesných žádostí. V tom nám dal Učitel života příklad, i když sám nepotřeboval hříšné vášně přemáhat. V placení desátků, čili odvádění

desátého dílu zisku, poznávala zvláštní ustanovení Páně, aby tak věřící měli příležitost uznávat Ho za Stvořitele a nejvyššího Pána jejich časných statků a děkovat Mu za dary, které obdrželi od jeho Prozřetelnosti pro zachování života. Pán si také přál, aby tyto oběti byly dávány na živobytí a udržování kněží. Kněží zase když vidí, že jsou jejich potřeby zajišťovány z potu lidu, mají být vděčni Pánu za dostatečné zaopatření svých potřeb a pamětliví své povinnosti mají dbát o duchovní prospěch duší a věnovat celý svůj život Boží oslavě a rozšíření jeho svaté Církve.

131. Snažila jsem se velmi stručně podat svá vysvětlení těchto velkých tajemství, která skrytě pronikala a rozněcovala velkomyslné srdce Královny nebes, když Jí Všemohoucí vysvětloval zákony a pravidla evangelní Církve. Obavy z toho, abych nebyla příliš rozvláčná a ještě více z toho, abych se nedopustila nějaké chyby, mne odradily od popisování všeho, co mi bylo vnitřně sděleno a co jsem v tomto ohledu poznala. Světlo naší víry, podporované křesťanskou zbožností a moudrostí, naučí katolíky velké úctě k těmto vysokým tajemstvím a povede je k tomu, aby s živou vírou uvažovali o podivuhodném souladu svatých svátostí, zákonů, učení a tajemství obsažených v katolické Církvi i o tom, jak se jimi tato Církev vždy a hned od začátku řídila, a jak se jimi bude řídit až do konce světa. Toto vše bylo obdivuhodně vloženo do duše blahoslavené Paní a Královny. V Ní, podle našeho způsobu vyjadřování, přivedl Kristus svou Církev k nejvyšší čistotě a dokonalosti, do Ní uložil všechno bohatství Nového zákona, aby ho mohla jako první v plné míře používat, zúrodnit, milovat, rozmnožit a děkovat za něj jménem všech ostatních smrtelníků. Měla také oplakávat jejich hříchy, aby proudy Božího milosrdenství k lidskému pokolení nebyly zadržovány. Mariina duše měla sloužit jako veřejný záznam všeho, co měl Bůh vykonat pro vykoupení lidstva i jako dokument, který Ho zavazuje k dokončení díla vykoupení. Marie má být Pomocnicí i stálou upomínkou na všechny divy, které zamýšlel mezi námi vykonat.

Poučení, která mi udělila Královna nebes.

132. Má dcero, již mnohokrát jsem ti připomněla, jak Všemohoucího uráží a jak je pro pozemšťany nebezpečné zapomínání a netečnost k tajemstvím a obdivuhodným skutkům jeho božské dobrotivosti k lidem. Moje mateřská starostlivost mne nutí, abych u tebe obnovila vzpomínku a lítost nad tímto politováníhodným sklonem. Kde je soudnost a zdravý rozum lidí, že tak zapomínají na své věčné blaho a slávu svého Vykupitele a Stvořitele? Brány milosti a slávy jsou otevřené, ale oni nejen že jimi nevchází, ale utíkají od světla a života, a uzavírají před nimi svá srdce zatemnělá stínem smrti. Ó, více než nelidská krutosti hříšníka k sobě samému! Zachvácen nejnebezpečnější smrtelnou nemocí, nechce přijmout tak laskavě mu nabízený lék!

Kdo by se nenechal ochotně vyrvat smrti a přivést znovu k životu? Který nemocný by nebyl vděčný lékaři za vyléčení z nemoci? Když lidé umí být tak vděční za navrácení zdraví, které jim opět zakrátko odejme smrt, a slouží jim jen k tomu, aby déle snášeli další utrpení, námahu a nebezpečí, proč jsou tak nerozumní, zatvrzelí a neděkují za požehnání nebo ani neuznávají tyto milosti od Toho, který jim dává věčný život, věčnou blaženost a zachraňuje je od nekonečných a nepochopitelně velkých bolestí?

133. Má nejdražší dcero, jak mohu přijmout za děti a být Matkou těm, kteří tak pohrdají mým Synem, Pánem a veškerou jeho dobrotivostí? Andělé a svatí v nebi, kteří znají jeho laskavost, žasnou nad takovou hrubou a nebezpečnou nevděčností pozemšťanů a poznávají, jak bude spravedlnost božských soudů zjevena před celým světem. Již v dřívějších částech tohoto životopisu jsem ti zjevila mnohá z těchto tajemství a nyní jsem ti jich zjevila ještě víc proto, abys mne mohla lépe napodobovat a plakat se mnou nad tímto nešťastným stavem smrtelníků, kterými Bůh byl a je stále tak velice urážen. Plač nad jejich hříchy a zároveň se snaž za ně splácet dluh. Přeji si, abys nenechala uplynout ani jediný den, aniž bys nekonečné Boží velebnosti nevzdala pokorné díky, protože se Mu za ustanovení těchto velkých svátostí dostává jen potupy. Ty je přijímej s hlubokou uctivostí, vírou a pevnou nadějí. Zvláště velkou úctu musíš mít ke svátosti pokání. Vždy se snaž vzbuzovat takové smýšlení a plnit požadavky, které Církev svatá a její učitelé uvádějí jako potřebné k hodnému přijetí této svátosti. Choď denně k této svátosti se srdcem pokorným a vděčným, a kdykoli na sobě zpozoruješ nějakou chybu, neodkládej nápravu a využij hned tuto svátost. Umyj a očisti svou duši, protože je velmi trestuhodnou nedbalostí, pokud někdo ví, že je poskvrněn hříchem a přesto zůstává v takové nemilosti delší dobu. Neměl by v ní zůstat ani na okamžik.

134. Zvláště si přeji, abys dobře porozuměla hněvu Všemohoucího proti těm, kteří se opovažují přijímat svátosti nehodně, zvláště pak velebnou Svátost Oltářní. Ó duše! Jak hrozný je tento hřích v očích Páně a jeho svatých! Ba není hrozným hříchem jen nehodné přijímání, ale i neuctivost, páchaná v Jeho skutečné přítomnosti na oltáři! Jak se mohou nazývat dětmi Církve ti, kteří říkají, že mají v úctě toto tajemství, ale nejen že zanedbávají návštěvy četných míst, kde je svátostně přítomen, ale bez ostychu si dovolují vůči Němu takovou neuctivost, jaké se nedopouštějí ani pohané vůči svým falešným modlám? Takové jednání nelze dostatečně odsoudit ani mnoha pojednáními. Říkám ti, má dcero, že lidé v současné době uráží spravedlnost

Páně tak, že jim ani nemohu vyjevit, co ve své laskavosti žádám jako lék proti tomuto zlu. Nyní jim však sděl, že jeho ortel bude hrozný a bez milosrdenství, a bude vynesen proti těm nešlechetným a nevěrným služebníkům, kteří jsou odsouzeni slovy vlastních úst (Lk.19,22). To můžeš oznámit všem, kteří tě budou chtít slyšet, a porad' jim, aby alespoň jednou přišli do kostela, v němž je jejich Bůh svátostně přítomen, aby Ho uctili a poklonili se Mu. Nechť slouží mše svaté, protože lidé neví, jak mnoho v tomto ohledu ztrácejí svou nedbalostí.

KAPITOLA XII.

Nepřetržité modlitby a prosby Vykupitele, Krista Pána, za naše blaho; spolupráce naší nejsvětější Matky; mnoho nových osvícení, která obdržela.

135. Čím víc se snažíme v naší krátké rozmluvě objasnit a vychválit tajemné skutky Krista, našeho Vykupitele a jeho nejsvětější Matky, tím víc je zřejmé, že pouhá lidská slova nejsou ani zdaleka schopna vystihnout velikost těchto tajemství, protože, jak praví moudrý Sirach, větší jsou nade všechnu chválu (Sir.43,30). Nikdy je ani neprozkoumáme ani neobsáhneme, a vždy zůstane více větších tajemství, než je těch, která jsme se snažili vysvětlit. Ta, která vysvětlujeme, jsou velmi nepatrná a my nejsme hodni pochopit a mluvit ani o těch několika, která jsme se pokusili vystihnout. Ani rozum nejvyšších serafů nestačí na to, aby dostatečně ocenil a pronikl ona tajemství, která se děla mezi Ježíšem a Marií v letech, kdy žili spolu. Platí to obzvlášť o letech, o kterých nyní mluvím, ve kterých Učitel života informoval svou Matku o všem, co se má stát v zákoně milosti. Obzvlášť o tom jak mnoho má tento Nový zákon vykonat v tomto šestém období světa, které zahrnuje také tento rok šestnáct set padesátý sedmý a celou neznámou budoucnost až do konce světa. O tom všem byla blahoslavená Paní poučena ve škole svého božského Syna, který Jí vše předpověděl slovem svých úst, a naznačil čas i místo každé události, království a provincie s jejich dějinami během doby trvání Církve. Bylo Jí to zjeveno tak jasně, že kdyby žila v našich stoletích v lidském těle, poznala by všechny jednotlivé členy svaté Církve podle jejich podoby i podle jména. Tak se to stávalo u osob, se kterými se později během svého života setkala a mluvila, protože ihned jakmile se s nimi poprvé setkala, znala jejich duševní schopnosti, a při setkání je začala poznávat jen svými smysly.

136. Přestože nejsvětější Matka moudrosti tato tajemství v duši svého Syna a v činnosti jeho schopností tak jasně chápala, nevnikala do nich tak hluboko jako nejsvětější Kristova duše. Ta byla spojena s Bohem v blaženém nazírání, zatím co nebeská Paní byla jen tvorem a nemohla takového nazírání zatím požívat. Nemohla také vždy porozumět obrazu vzniklému z blaženého nazírání božské Kristovy duše, i když se to stávalo jen, když sama Kristova duše požívala přímého patření na Boha. Viděla však v obrazech představy vnitřních Kristových mocností, které se týkaly tajemství bojující Církve, a chápala také, jak tato tajemství závisela na jeho nejsvětější vůli, i to, že On rozhodoval a řídil jejich vývoj v závislosti na vhodnosti času, místa a okolností. Podobným způsobem byla poučena o tom, jak se lidská Vykupitelova vůle přizpůsobovala vůli božské, a jak se jí řídila ve všech jejích rozhodnutích a příkazech. Tento božský soulad přetékal do duše a mocností blahoslavené Paní a vedl Ji ke spolupráci s vůlí svého Syna a skrze ni s božskou vůlí. Odtud pocházela ta nevýslovná podobnost mezi Kristem a přesvatou Marií, která byla Kristovou pomocnicí při budování Nového zákona.

137. Všechna tato skrytá tajemství se obyčejně odehrávala v chudičké modlitebně naší Královny, kde se událo největší ze všech tajemství, vtělení božského Slova v jejím panenském lůně. Ač to byla jen maličká a chudě vybavená světnička o čtyřech holých stěnách, přesto v sobě chovala velikost Toho, který je nekonečný, z něhož vyzařovala všechna velebnost a svatost, jaká se od té doby pojí s bohatými chrámy a nesčíslnými svatyněmi světa. V této svatyni svatých se Velekněz Nového zákona obyčejně modlil, a své modlitby vždy zakončoval vroucí přímluvou za lidstvo. Při těchto příležitostech mluvil se svou panenskou Matkou o díle svého vykoupení a uděloval Jí bohaté dary a poklady milostí, které přišel vylít na děti světla v Novém zákoně a na svou svatou Církev. Mnohokrát prosil svého věčného Otce, aby nedopustil, aby hříchy a nevděk lidí bránily jejich vykoupení. Protože si byl Kristus ve své vševědoucnosti stále vědom hříchů lidského pokolení a zavržení tak mnoha nevděčných duší, byla myšlenka, že má za ně zemřít, často příčinou jeho krvavého potu. Protože evangelisté neměli v úmyslu popisovat všechny události ze života Pána Ježíše, zmiňují se o krvavém potu pouze jednou, před jeho utrpením. Je však jisté, že se to stalo mnohokrát i v přítomnosti jeho nejsvětější Matky. To mi bylo sděleno několikrát.

138. Při modlitbě náš svatý Mistr někdy klečel, někdy ležel tváří na zemi s rukama rozepjatýma v podobě kříže. Tuto polohu velmi miloval a byl v ní často také povznesen do vzduchu. V přítomnosti své Matky se obyčejně modlil: „Ó nejvíce

požehnaný kříži! Kdy tvá ramena přijmou má, kdy na tobě spočinu a kdy má ramena budou přibita k tvým, aby byla rozepjata k uvítání všech hříšníků (Mt.9,13)? Protože jsem však z nebe nepřišel kvůli ničemu jinému, než abych je pozval k mému následování, a k tomu, aby se stali mými společníky, jsou moje ruce nyní a na věky rozepjaté, aby objaly a obohatily všechny lidi. Pojďte tedy všichni, kteří jste slepí, ke světlu. Pojďte vy chudí, k pokladům mých milostí. Pojďte maličcí do objetí a radostí svého pravého Otce. Pojďte trpící a vysílení, neboť já vám ulevím a občerstvím vás (Mt.11,28). Pojďte, spravedliví, neboť vy jste mým majetkem a dědictvím. Pojďte, dítky Adamovy, neboť vás všechny zvu. Já jsem cesta, pravda a život (Jan 14, 6) a neodepřu vám ničeho, o co budete žádat. Můj věčný Otče, jsou dílem tvých rukou, neodmítej je. Protože já se za ně obětuji jako oběť na kříži, abych jim navrátil spravedlnost a svobodu. Pokud jen budou chtít, přivedu je zpět do lůna tvých vyvolených a do jejich nebeského království, kde bude velebeno tvé jméno."

139. Při všech těchto modlitbách byla milovaná Matka přítomna a v její nejčistší duši, jako v čistém křišťálu se odráželo světlo Jednorozeného. Jeho vnitřní i vnější modlitby v Ní nalézaly ozvěnu a podněcovaly Ji, aby napodobovala jeho prosby a modlitby ve stejné poloze, v jaké se modlil její nejsvětější Syn. Když Ho naše velká Paní poprvé viděla se potit krví, její mateřské srdce bylo proniknuto bolestí a žasla nad tím, jak účinkují na Krista, našeho Pána, nevděk a hříchy páchané lidmi, které Pán předem viděl a které byly známy i Jí. V úzkosti svého srdce se obrátila ke svým smrtelným bližním a zvolala: „Ó lidské děti! Jak málo chápete, jak vysoko cení Pán svůj obraz a svou podobu ve vás! Neboť jako cenu za vaše vykoupení nabízí svou vlastní krev a zdá se Mu to málo ji pro vás všechnu vylít. Ó kéž bych mohla sjednotit vaši vůli s mou, abych vás mohla přivést k tomu, abyste Ho milovali a poslouchali! Buďte požehnaní jeho pravicí vděční a spravedliví mezi lidmi, kteří budou věrnými dětmi svého Otce! Vy, kteří budete reagovat na horlivou touhu mého Pána po vaší spáse, buďte naplněni jeho světlem a poklady milostí. Kéž bych mohla být nepatrnou otrokyní Adamových dětí a tím je přimět a pomoci jim k tomu, aby zanechali hříchů a opustili cestu vedoucí k jejich zatracení! Pane a Mistře! Živote a světlo mé duše! Kdo by mohl mít tak tvrdé srdce a být sám k sobě tak nepřátelský, že by necítil naléhání tvých požehnání? Kdo by mohl být tak nevděčný a netečný, aby si nevšímal tvé horoucí lásky? Jak může mé srdce být shovívavé k lidem, kteří i když jsou tak podporováni tvojí štědrostí, jsou tak hrubí a odbojní? Ó dítky Adamovy! Obraťte svou nelidskou ukrutnost na mne. Mučte a urážejte mne kolik vám libo, jen mému milovanému Pánovi vzdávejte úctu a lásku jakou od vás zasluhuje za svou lásku. Ty, Synu a můj Pane, který jsi Světlo ze světla, Syn věčného Otce, výraz jeho podstaty

(Žid.1,3), tak věčný, nezměrný, nekonečný jako On, rovný jemu v podstatě i vlastnostech, jsa s Ním jeden Bůh (Jan 10,30) a jeden nejvyšší Majestát, Ty jsi vyvolený z tisíců (Pís.5,10), krásný nad všechny lidské syny, svatý, nevinný a bez jakékoli vady. Jak tedy, věčný Bože, mohou smrtelníci ignorovat předmět své nejvznešenější lásky, základní příčinu, která jim dává existenci, Cíl, v němž spočívá jejich věčná blaženost? Ó kéž bych mohla svůj život položit, abych je všechny uchránila takového jednání!"

140. Mnoho jiných citů vroucí lásky, vzdálených síle mého srdce nebo jazyka, ve své holubičí upřímnosti pronášela tato nebeská Paní. S touto láskou a nejhlubší úctou stírala pot z obličeje svého nejmilejšího Syna. Jindy Ho nalezla v docela jiném stavu, zářícího slávou a proměněného, jako později na hoře Tábor (Mt.17,2), uprostřed velkého množství andělů, kteří zpívali v nebeské harmonii chvály a díky vtělenému Jednorozenému věčného Otce. Naše blahoslavená Paní tyto nebeské hlasy slyšela a spojila svůj hlas s jejich. Někdy k tomu došlo, i když nebyl proměněn, protože z rozhodnutí božské vůle se to dělo proto, aby i smyslová část člověčenství Slova někdy požívala útěchu, zatímco při proměnění bylo záměrem, aby okoušela i slávu duše, která přecházela na tělo. Ale to se dělo jen velmi zřídka. Kdykoli však Ho nebeská Matka našla v tomto stavu a pozorovala jeho oslavené tělo, nebo když slyšela andělské hymny, podílela se na těchto rozkoších v takové míře, že kdyby její duch nebyl tak silný a kdyby Ji její Pán a Syn nebyl posiloval, byla by pozbyla všechny přirozené tělesné síly. I přesto museli andělé při takových příležitostech podporovat její tělo, které pozbývalo vládu.

141. Mnohokrát, když byl její božský Syn v jednom ze stavu utrpení nebo radosti a modlil se k nebeskému Otci, nebo se s Ním radil o nejvyšším tajemství vykoupení, osoba Otce schválila nebo přijala jeho žádosti pomoci lidstvu, nebo zjevila nejsvětějšímu Kristovu člověčenství skrytá rozhodnutí o předurčení, odsouzení nebo zavržení některých duší. Toto vše slyšela naše blahoslavená Paní a pokořovala se při tom až do prachu. S nedostižitelnou úctou a bázní se klaněla Všemohoucímu a provázela svého Syna při jeho modlitbách, žádostech a díkůčiněních, vysílaných k nebeskému Otci za lidstvo s chválou jeho nevystižitelných soudů. O takových tajemstvích nejmoudřejší Panna v srdci uvažovala a ukládala je ve své paměti. Používala je jako palivo k udržování své horoucí lásky. Žádné z těch požehnání a skrytých dobrodiní v Ní nezůstalo bez užitku. Se všemi spolupracovala podle nejtajnějších přání Páně, ve všech plnila nejvyšší úmysly Všemohoucího a Pán ve všech svých dílech u Ní nalézal náležitou spolupráci v míře, která byla pro pouhého tvora možná.

Poučení, která mi dala nebeská Královna Marie.

142. Má dcero, jednou z příčin, proč mne lidé mají nazývat Matkou milosrdenství, je znalost mé láskyplné touhy, aby všichni byli nasyceni množstvím milostí, a okusili sladkost Páně i mou. Volám a zvu všechny, aby šli se mnou ke zřídlu Božství. Ať se přiblíží ti nejchudší a nejvíce trpící, protože když mne uposlechnou a budou mne následovat, poskytnu jim svou ochranu, pomoc, budu se za ně přimlouvat u mého Syna a získám pro ně skrytou manu, která jim poskytne pokrm a život (Zj.2,17). Zapírej se a odlož všechny lidské skutky a pomocí pravého světla, které jsi obdržela o skutcích mého Syna a mých, uvažuj a pozoruj sebe v tomto zrcadle, abys dosáhla té krásy, kterou u tebe nejvyšší Král očekává.

143. Protože je to nejmocnější prostředek ke zdokonalení tvých skutků, přeji si, aby sis tuto radu zapsala do srdce. Kdykoli máš vykonat nějaký vnitřní nebo zevnější skutek uvažuj předem o tom, jestli se to, co chceš říci nebo vykonat, shoduje s tím, co dělal Pán, a jestli máš úmysl tím uctít Pána a prospět svým bližním. Jakmile zjistíš, že jednáš z takové pohnutky, vykonej, co sis předsevzala ve spojení s Pánem a s Jeho napodobováním. Jestli však takové pohnutky nenajdeš, upusť od svého skutku. To byla má cesta v napodobování mého Pána a Učitele, i když jsem v sobě neměla žádný odpor k dobru, ale jen touhu Ho dokonale napodobit. V tomto napodobování spočívá užitek z jeho svatého učení, kterým nás vybízí ke konání toho, co je věčnému Bohu nejmilejší a nejpříjemnější. Mimo to, buď ode dneška pamětlivá, abys nepodnikala žádnou práci, nemluvila ani nemyslela na nic, aniž by sis napřed nevyžádala svolení a neporadila se se mnou, tvou Matkou a Učitelkou. Jakmile ti odpovím, vzdej Pánu díky. Pokud ti na opětovnou otázku neodpovím, slibuji ti a ujišťuji tě jménem Páně, že ti On udělí jistě světlo, abys poznala, co by bylo nejlepší a podle jeho vůle. Přesto se však ve všem podrobuj vedení svého duchovního vůdce a nikdy tak nezapomínej jednat!

KAPITOLA XIII.

Nejsvětější Marie překročila třicátý třetí rok svého věku a od té doby její panenské tělo zůstávalo beze změny; má v úmyslu podporovat svého nejsvětějšího Syna a svatého Josefa prací svých rukou.

144. Když Ježíš dosáhl dvanácti let, věnovala se naše slavná Královna a Paní zvláště cvičením a tajemstvím, o kterých jsem v předešlých kapitolách mluvila, ale které jsem nemohla úplně popsat. Náš Spasitel zatím završil již dobu jinošství osmnácti let a jeho blahoslavená Matka (podle dat uvedených v II. svazku č. 138 a 475), dosáhla dokonalého vývinu těla v třicátém třetím roce. Mluvím tak o tom na základě obvyklého dělení lidského života, kdy tělesný vývoj člověka nabývá dokonalosti ve třicátém třetím roce věku, kdy končí mladická síla, nebo jak jiní říkají, kdy začíná mužná síla. Ať je to tak či onak, tehdy končí přirozený vývin těla, přičemž na tom stupni zůstává jen krátkou dobu a hned nastává přirozený pokles tělesné dokonalosti, která, jakmile začne klesat, se již nikdy nezastaví. Stejně jako Měsíc, který se ihned, jakmile dosáhl úplňku, začne zmenšovat a nikdy nezůstává ve stejném stavu. Od třicátého třetího roku tělo již neroste do výšky a to, co mu přibyde na objemu, nemůžeme nazývat dokonalostí, protože je to spíš vadou přirozenosti. Proto Kristus Pán zemřel hned po dosažení třicátého třetího roku, protože jeho příliš vroucí láska Ho nutila čekat jen tak dlouho, aby jeho tělo dosáhlo dokonalý vzrůst a sílu a bylo v každém ohledu nejvýš schopné přinést dokonalý dar přirozenosti i milosti v této oběti. Ne proto, že by božská milost vyžadovala nějaký vzrůst, ale proto, aby jeho tělesná přirozenost odpovídala dokonalostí milosti, i aby ani zevně nic nechybělo úplnosti jeho oběti za lidstvo. Ve shodě s tím se říká, že Všemohoucí stvořil Adama a Evu ve stáří třiceti tří let. Je ovšem pravda, že v prvním a druhém období světa byl život člověka mnohem delší a pro stanovení různých období jeho života se muselo počítat mnohem více let před Davidem než po něm, kdy stáří začíná v sedmdesáti letech.

145. Když tedy Královna nebes dosáhla třiceti tří let, její panenské tělo dosáhlo úplného přirozeného vzrůstu, tak dokonale souměrného a krásného, že budilo obdiv nejen lidských bytostí, ale i samých andělských duchů. Její postava dosáhla nejvýš dokonalé výšky a souměrnosti těla, a jak tělem, tak i obličejem a pletí se velmi podobala svému božskému Synovi v době, kdy dosáhl třicátý třetí rok. Musíme

ovšem pamatovat na to, že Kristus byl nejdokonalejším mužem a jeho Matka nejdokonalejší ženou. U ostatních pozemšťanů následkem poklesu přirozených šťáv a teploty se v tomto věku začíná stav jejich těla zhoršovat a pomalu kazit. Dobrá rovnováha jejich tělesných šťáv se poruší a začnou víc a více převládat zkažené šťávy, vlasy začínají bělet, obličej vráskovatí, krev chladne, sil ubývá a celé tělo i při největší opatrnosti a péči začíná stárnout a podléhat poruchám. Ale u nejsvětější Marie tomu tak nebylo, protože ta obdivuhodná krása a síla, kterých dosáhla ve věku třiceti tří let, zůstaly nezměněny. V době, kdy dosáhla sedmdesáti let, jak budu vypravovat později, si udržela stejnou krásu a celost svého panenského těla, kterou měla ve stáří třiceti tří let.

146. Blahoslavená Paní dobře věděla o této zvláštní výsadě, kterou Jí Nejvyšší udělil, a pokorně Mu za ni děkovala. Poznala také, že Jí byla udělena také proto, aby v Ní byla zachována stálá podoba jejího nejsvětějšího Syna, a to i přes všechny rozdíly, které měla následkem své odlišné přirozenosti a delšího života. Pán dosáhl plnosti tělesného vzrůstu v třicátém třetím roce, kdežto Ona si ho udržela po mnohem delší dobu. I když nebyl svatý Josef v době, kdy naše blahoslavená Paní dosáhla třicátý třetí rok, ještě příliš starý, byl již tělesně zesláblý a sešlý. Byl to následek jeho neustálých starostí, cestování a nepřetržité práce, kterou získával prostředky k živobytí svaté Rodiny, což ho vysilovalo víc než jeho věk. Tak to rozhodl Pán, který si ho přál vést k tomu, aby se cvičil v trpělivosti a jiných ctnostech tím, že na něj dopouštěl nemoci a bolesti (jak budu vypravovat v následující kapitole). Jeho nejvýš moudrá Snoubenka, která věděla, že velmi zeslábnul, a která mu sloužila vždy lépe, než kdy která manželka sloužila svému manželovi, k němu takto promluvila: „Snoubenče a můj pane, jsem ti velice vděčná za tvou věrnou službu, bdělost a starostlivost, které jsi vynakládal pro můj prospěch. V potu tváře jsi podporoval mne, tvou služebnici, i mého nejsvětějšího Syna, pravého Boha. Při této péči, kdy ses staral o naše blaho, jsi vyčerpal své síly, zdraví a nejlepší část svého života. Z rukou Všemohoucího obdržíš odměnu za svou práci a požehnání sladkosti, které zasluhuješ (Žl.20,4). Nyní tě však prosím, můj pane, odpočiň si od své práce, protože tvé vyčerpané síly už na takovou práci nestačí. Chci ti od nynějška projevovat svou vděčnost, pracovat za tebe a opatřovat pro nás živobytí, jaké si Pán přeje.“

147. Světec naslouchal slovům své nejmilejší Manželky se slzami v očích a s nejpokornějším uznáním a útěchou. Zprvu Ji sice prosil, aby mu dovolila dál pokračovat ve své práci, ale nakonec souhlasil s její žádosti a poslechl svou Snoubenku, Paní světa. Od té doby přestal vykonávat těžkou práci, kterou pro

všechny tři vydělával na živobytí. Tesařské nářadí rozdali almužnou, protože si nepřáli mít v domě ani v rodině nic zbytečného a nepotřebného. V nastalém klidu se svatý Josef zcela zaměstnával rozjímáním o tajemstvích, která strážil, a cvičil se ve ctnostech. Protože měl zvláštní štěstí, že mohl stále vidět vtělenou božskou Moudrost a také s Ní rozmlouvat, i Matku tohoto Bohočlověka, dosáhl tak vysoké svatosti, že ho kromě jeho přesvaté Snoubenky nikdo ze všech tvorů nikdy nepřevýšil. Blahoslavená Paní a také její nejsvětější Syn mu sloužili a opatrovali ho v jeho nemoci, těšili ho a s největší horlivostí o něho pečovali. Proto není možné slovy vyjádřit, jaké city pokory, úcty a lásky to vše působilo ve vděčném srdci tohoto upřímného Božího muže. Stal se tak předmětem obdivu a radosti andělů, a rozkoší a útěchou Nejvyššího.

148. Od té doby vzala na sebe Paní světa úkol podporovat svou prací svého nejsvětějšího Syna i manžela, protože taková byla vůle věčné Moudrosti, aby tím byla Marie povznesena na nejvyšší bod všech ctností a dokonalostí, i aby dala příklad a zahanbila dcery a syny Adama a Evy. Pán nám dal tento vzor silné Ženy, oděné krásou a statečností, protože se ve věku třiceti tří let ukázala opásána silou a ochotna vztáhnout své ruce k chudým, když kupovala pole a zakládala vinice a svou vlastní prací přinášela užitek. Srdce jejího manžela, svatého Josefa, a také jejího Syna, pravého Boha, Učitele chudých a nejchudšího z chudých Jí důvěřovala, a nebyla zklamána (Př.31,11). Naše velká Královna se začala více zaměstnávat předením vlny a tkaním plátna, čímž tajemně plnila všechno, co o Ní napsal Šalomoun v příslovích. Protože jsem však tuto kapitolu Písma svatého již vysvětlila na konci prvního svazku, nebudu to zde opakovat, i když mnoho z toho, co jsem tam řekla, se vztahuje na současné období jejího života, kdy to vše konala jak vnitřně tak zevně.

149. Pán nikdy nepřišel o možnost opatřit sobě, své blahoslavené Matce i svatému Josefovi tělesné živobytí, protože nejen samým chlebem živ jest člověk (Mt.4,4). Jak nás sám ujišťuje, mohl svým pouhým slovem stvořit chléb. Každý den mohl stvořit potřebnou potravu, ale pak by svět byl připraven o výjev, který poskytovala jeho nejsvětější Matka, Paní celého světa, pracující, aby zaopatřila jejich živobytí. Ona sama by byla připravena o odměnu za tuto záslužnou práci. Učitel naší spásy řídil všechno s obdivuhodnou prozřetelností tak, aby naše Královna byla oslavena a byla pro nás zdrojem poučení. Její píli a opatrnost při této práci nelze slovy vyjádřit. Pracovala hodně, a protože stále žila v ústraní, pomáhala Jí šťastná žena, o níž byla řeč již dříve (ve II. svazku č. 227 a 42B). Tato žena převzala na sebe některé práce naší velké Královny, zvláště vykonávala potřebné pochůzky. Marie jí však nikdy nic nepřikazovala. Když potřebovala její pomoc, vždy ji jen s největší

šetrností pokorně prosila. Snažila se vždy rozpoznat její přání a ptala se jí, jestli by se jí líbilo udělat to nebo ono. Její nejsvětější Syn, podobně jako jeho nebeská Matka, nejedl žádné maso. Jejich pokrmem byly jen ryby, ovoce a zelenina a i ty požívali jen s největší střídmostí. Pro svatého Josefa opatřovala maso, a protože i v tom se projevovala jejich chudoba, bývalo kořeněno dobrou vůlí a velkou laskavostí, s jakou mu je jeho Snoubenka podávala. Blahoslavená Paní spala málo a často strávila větší část noci při práci. Pán Jí teď dovolil věnovat víc času práci než během pobytu v Egyptě. Někdy se stalo, že i přes veškerou její pilnou práci nemohla vydělat na to, co potřebovali. Svatý Josef teď potřeboval lepší a tedy i dražší stravu i oděv než dřív. V takových případech Kristus, náš Pán využil svou všemohoucnost a rozmnožil to, co měli, nebo poručil andělům, aby odněkud přinesli potřebné věci. Častěji však umožnil své Matce vykonat jejíma rukama mnoho práce v krátké době a tím zvýšit její výsledek.

Poučení, která mi dala Královna nebes, Marie.

150. Má dcero, z toho co jsi napsala, bys měla být velmi dobře poučena k mému následování. Abys to však nezapomněla, vše ještě jednou shrnu. Přeji si, abys mne následovala zvláště ve třech ctnostech, které najdeš v tom, co jsi napsala. Je to ctnost moudrosti, lásky a spravedlnosti, kterých si lidé tak málo všímají. Moudrost tě naučí poskytovat svým bližním, jak dalece to tvůj stav umožňuje to, co potřebují. Láska by tě měla vést k píli a horlivosti v poskytování pomoci. Spravedlnost tě má zavazovat k povinné dobročinnosti, jak ti potřeba a láska sama ukáže. Měla bys být okem slepému, uchem hluchému a tvé ruce by měly pracovat pro ty, kteří ruce nemají (Job 29,15). I když v důsledku svého životního stavu musíš podle tohoto učení jednat hlavně a stále jen duchovním způsobem, byla bych ráda, kdyby sis to vzala k srdci i pokud se týká časných a tělesných potřeb tvých bližních, ve snaze být vždy mou nejvýš věrnou následovnicí. Já jsem se také starala o potřeby svého snoubence a vždy jsem byla připravena mu pomoci, přičemž jsem to pokládala za svou povinnost. Tyto povinnosti jsem plnila s vroucí láskou až do jeho smrti. I když mi ho Pán dal, aby mi byl oporou, já jsem mu věrně opatřovala svou prací vše, co potřeboval v době, kdy sám už nebyl schopen plnit své poslání. Považovala jsem za svou povinnost využívat svou sílu, kterou mi Pán dal, a pokládala bych za velkou chybu, kdybych to nedělala s velkou horlivostí.

151. Děti Církve svaté nevěnují tomuto příkladu žádnou pozornost, a proto upadly do zvrácenosti, která velmi hněvá spravedlivého Soudce. I když byli všichni

smrtelníci k práci stvořeni hned od začátku (Gn. 2,15) a nebyli k práci odsouzeni jen za trest následkem prvotního hříchu (Gn. 3,17), přesto není práce mezi všechny lidi stejnoměrně rozdělena. Mocní, bohatí a ti, které svět nazývá pány a urozenými, ti všichni se snaží vyčlenit z tohoto společného zákona a uvalit toto břímě na nízkou a chudou třídu lidské společnosti. Boháči udržují svou pýchu a okázalost prací a potem chudých, a mocní vynucují svou moc ze slabosti a bezmocnosti nízkých. U mnohých takto pyšných v jejich domýšlivosti tato zvrácenost dosahuje takové míry, že si myslí, že jim to vše patří, a pohrdají, utiskují a pošlapávají chudé (Jak. 2,6). Klamně se domnívají, že ostatní jsou stvořeni jen k tomu, aby oni sami mohli zahálet a užívat si rozkoší a všech statků světa. K tomu ke všemu neplatí ani malou mzdu za tyto služby. V neplacení mzdy chudým a služebníkům i v podobných věcech budeš vidět velké zločiny, páchané proti ustanovení a vůli Všemohoucího. Budiž však známo, že tak, jak boháči převrací spravedlnost a rozum, a zdráhají se přijmout svůj díl lidské práce, tak se také od nich odvrátí milosrdenství, a bude hojně uděleno opovrženým a nízkým (Mdr.6,7). Ti, kteří se ve své pýše oddávají opovrženíhodné zahálce, budou trestáni démony, které následovali.

152. Ty, moje nejdražší, se chraň takového klamu. Podle mého příkladu měj vždy na zřeteli výhody pilné práce. Odluč se od dítek Belialových, které tak pošetile hledají marnou chválu a tak je jejich práce bez užitku. Nepovažuj se za vyšší než ostatní, protože jsi představenou, ale za nižší, nepatrnější a za otrokyni všech ostatních a služ pilně všem bez rozdílu. Kdyby bylo třeba, buď ochotná pracovat pro jejich obživu a blaho. Buď přesvědčena o tom, že tuto povinnost máš nejen jako jejich představená, ale také proto, že řeholnice jsou tvými sestrami, dcerami nebeského Otce a tvory tvého Pána a Ženicha. Když jsi z jeho štědré ruky obdržela víc než ostatní, jsi také povinna pracovat víc než ony. Slabým a churavým ulehčuj od tělesných prací a dělej jejich práci sama. Přeji si, abys neukládala jiným práce, které můžeš ty sama vykonat a které ti náleží. Vezmi na sebe tolik práce, kolik jen můžeš, aby tě ostatní pokládaly za nižší a za svoji služebnici, a ty se také, jak si stále přeji, za takovou považuj. Protože však nemůžeš udělat všechno sama a je nutné, abys určovala svým poddaným ruční práce, proto ti radím, abys zachovávala správný pořádek, rovnoprávnost, a neukládala víc práce těm, které jsou příliš skromné a neosmělují se něco namítat. Naopak si přeji, abys pokořovala ty, které jsou hrdého a pyšného ducha a neochotné k těžké ruční práci. Musí se to ovšem dít tak, abys je nerozhořčila, s jemnou pevností, a s tvou pomocí při potlačování vlažnosti a nedostatku poddanosti tím, že na ně vkládáš jho svaté poslušnosti v souladu s jejich sliby. Když tak budeš jednat, poskytneš jim tím velké požehnání a splníš tím svou povinnost. Proto dbej na

to, aby ti také v tom ohledu rozuměly. To vše docílíš, pokud nebudeš dělat žádné osobní rozdíly, a pokud určíš každé sestře práci, kterou je schopna vykonávat a která je pro ni vhodná. Pobízej je a připomínej jim každé stejně a spravedlivě, aby se bály zahálky a nedbalosti, a tebe ať vidí konat nejtěžší a nejnesnadnější práci. Tak si získáš pokornou svobodu pro udílení rozkazů. Co můžeš vykonat sama, neukládej jiným, aby ses mohla těšit z ovoce a odměny práce a z toho, že ses snažila mne následovat i z toho, že jsi mne uposlechla ve všem, co jsem ti radila a připomínala.

KAPITOLA XIV.

Utrpení a nemoci svatého Josefa během posledních let jeho života; jeho Snoubenka, Královna nebes, ho v té době ošetřuje.

153. Obvyklou chybou nás všech, kteří jsme povoláni ke světlu a vyznávání svaté víry ve škole Krista, našeho Pána, je, že na Něj pohlížíme příliš jen jako na Vykupitele, a ne dostatečně jako na Učitele v našich útrapách (Lk. 24,26). Všichni chceme sklízet ovoce spásy a vcházet branami milosti a slávy, ale nesnažíme se Ho stejně horlivě následovat na cestě kříže, kterou On vešel a na kterou nás zve, abychom dosáhli věčně slávy (Mt.16,24). Ačkoli my katolíci neupadáme do takových nerozumných chyb jako kacíři, protože víme i vyznáváme, že bez práce a námahy není žádná odměna nebo koruna (II.Tim.2,5), a že je rouhavá svatokrádež, používat Kristovy zásluhy k tomu, aby mohl někdo bez výčitek svědomí a bez omezení hřešit. Přesto se při skutečném konání skutků, které nám ukládá svatá víra, některé z dětí Církve jen málo liší od dětí temnoty, protože pohlíží na obtížné a namáhavé práce jako na nepotřebné pro následování Krista a pro podílení se na jeho slávě.

154. Zbavme se této chyby v našem jednání a snažme se dobře chápat, že utrpení nebylo jen pro Krista, našeho Pána, ale je také pro nás. I když snášel útrapy a podstoupil smrt pro nás jako Vykupitel světa, snášel je také jako náš Učitel. Tím nás zve jako své přátelé, abychom také nastoupili cestu jeho kříže. Pamatujme, že jeho největší přátelé dostávají největší díl utrpení, a že žádný si nemůže zasloužit nebe bez osobního přičinění. Při následování jeho nejsvětější Matky, apoštolové, mučedníci, vyznavači, panny a všichni jeho následovníci získali své koruny námahou a ti, kteří byli nejlépe připraveni na utrpení, obdrželi o to větší odměnu a slavnější korunu.

Někdo by mohl namítnout, že náš Pán byl současně Bohem i člověkem, a tím, že nám dal tak vynikající a obdivuhodný příklad utrpení, chtěl spíše, aby byl obdivován, než aby byl následován. To je však pouze nestoudná a drzá přetvářka, proti které se může Pán odkázat na příklad své Matky, naší nejčistší a nejnevinnější Královny a jejího požehnaného snoubence i na tak mnoho mužů a žen, slabých a nedokonalých jako jsme my, kteří se provinili méně, ale přitom Ho napodobili a následovali na cestě kříže. Pán netrpěl jen proto, aby v nás vzbuzoval obdiv, ale proto, abychom následovali jeho příklad, a ani nepřipustil, aby Mu jeho Božství překáželo v práci a utrpení, za to však dovolil, aby Ho utrpení a bolesti přemohly a to úměrně k jeho nevinnosti a bezhříšnosti.

155. Po této královské cestě kříže vedl Pán manžela své požehnané Matky svatého Josefa, kterého miloval nade všechny lidské syny. Aby rozmnožil jeho zásluhy a mohl mu udělit slavnější korunu, než skončí doba získávání zásluh, postihl ho v posledních letech jeho života nemocemi, jako horečkou, silnými bolestmi hlavy, velmi bolestným revmatismem, které ho velmi trápily a zeslabovaly. Při těchto nemocech trpěl ještě i z jiného důvodu, sladšího, ale nesmírně bolestného, totiž ohněm vroucí lásky, která byla tak silná, že vzlety a vytržení jeho přečisté duše by byly často přetrhly pouta jeho těla, kdyby ho Pán, který mu je ráčil udělit, nebyl při těch agóniích lásky posiloval a podporoval. Pán dovolil, aby touto sladkou nestřídmostí trpěl až do smrti, přičemž v důsledku přirozené slabosti a vyhublého těla bylo toto cvičení zřídlem nevýslovných zásluh pro tohoto šťastného světce, a to nejen pro ono utrpení, ale i pro lásku, která toto utrpení způsobila.

156. Naše velká Královna, jeho Manželka, pozorovala všechna ta tajemství, a jak jsem již napsala (v II. svazku č. 368, 881, 394, 404), znala celé nitro duše svatého Josefa. Měla velkou radost z toho, že má za manžela muže tak svatého a Pánu tak milého. Viděla i chápala upřímnost a čistotu jeho duše, jeho horoucí lásku, jeho vznešené, nebeské smýšlení, jeho holubičí trpělivost a tichost, jeho velké bolesti a neobyčejné utrpení. Věděla, že si nikdy nestěžoval na toto utrpení ani na žádné jiné útrapy, ani nikdy nepožadoval úlevu v nedostatku a nesnázích, a snášel vše s neobyčejně klidnou myslí a velkodušností. Když nejmoudřejší Snoubenka pozorovala a oceňovala všechny hrdinské ctnosti svatého Josefa, její úcta k němu vzrostla do té míry, že to nikdy nikdo nepochopí. S velkou radostí pracovala proto, aby ho podpořila a ulevila mu. Největší radostí pro něho bylo, že mu všechny pokrmy připravovaly a podávaly její panenské ruce. Protože se však všechna péče v očích nebeské Paní zdála být nedostatečnou v porovnání s tím, co její manžel potřeboval, proto někdy z lásky k němu, coby Královna a Velitelka všeho tvorstva, využila svou moc a nařídila,

aby potrava, kterou mu podávala, dodala tomuto svatému, spravedlivému, Božímu muži zvláštní sílu a poskytla novou živost.

157. Tento rozkaz naší velké Paní, kterou všechno tvorstvo poslouchalo, byl splněn. Když svatý Josef okusil tyto pokrmy, které tak obdržely požehnání sladkosti, a když poznal jejich účinky, ptal se Královny: „Má Paní a Snoubenko, jaký je to nebeský pokrm, že mne tak oživuje a obveseluje moje smysly, vrací mi sílu a plní mou duši i mysl novou útěchou?“ Královna nebes mu podávala pokrmy na kolenou, a když příliš trpěl a byl slabý, zula mu i střevíce klečíc při tom. Někdy ho svýma rukama podpírala. I když se pokorný světec snažil vstát sám, aby nemusel užívat tyto služby své Snoubenky, nemohl jim úplně zabránit, protože Ona dobře věděla, jak trpí a jak je slabý, i za jakých okolností a příležitostí potřeboval její pomoc. V takových chvílích mu nebeská Ošetřovatelka vždy v jeho potřebách přispěchala na pomoc. Často také, jako Paní moudrosti a ctnosti ho těšila slovy nejsladší útěchy. V posledních třech letech, když nemocí přibylo, ho naše Královna ošetřovala ve dne v noci. Dalším jejím zaměstnáním v té době bylo jen nutné obsloužení jejího nejsvětějšího Syna. Ježíš se připojil a pomáhal Jí v ošetřování jejího svatého Snoubence, pokud nebyl zaměstnán jinou nutnou prací. Nikdy nebyl ani nebude nemocný, který by byl tak dobře ošetřován a těšen jako svatý Josef. Velkým štěstím hodným tohoto Božího muže, svatého Josefa, bylo, že on jediný si zasloužil mít za manželku Tu, která byla Nevěstou Ducha svatého.

158. Ale nebeská Paní se nespokojila jen s těmito důkazy oddanosti sv. Josefovi, využívala i jiné prostředky k jeho úlevě a útěše. Ve své vroucí lásce několikrát žádala Pána, aby na ni vložil bolesti, kterými trpěl její snoubenec a jemu aby od nich ulevil. Aby toho dosáhla, jako Matka a Paní veškeré svatosti, argumentovala Nejvyššímu, že je její dluh větší než všech pozemšťanů, a protože dosud nepřinesla náležitý užitek, je nižší než oni, a zasluhuje všechno jejich utrpení, a nabízela své srdce pro všechny druhy bolestí a utrpení. Zmiňovala také svatost svatého Josefa, jeho čistotu, nevinnost a zalíbení Páně, které má v jeho srdci, vytvořeném podle srdce jeho Syna. Vyprošovala pro něho mnoho požehnání a vroucně děkovala Pánovi za to, že stvořil muže tak plného spravedlnosti, svatosti a hodného jeho přízně. Vybízela i svaté anděly, aby Mu za něho děkovali. Uvažovala o slávě a moudrosti Páně, kterou projevil na tomto muži. Pěla nové hymny chvály, protože na jedné straně viděla bolesti a utrpení svého milovaného snoubence, které v Ní budily soucit a útrpnost, a na druhé straně měla na zřeteli jeho zásluhy a zalíbení, které Pán v tomto muži

nacházel, i to a jak se světec líbil Bohu a oslavoval Ho svou trpělivostí. Nebeská Paní dala průchod různým ctnostem vhodným pro tuto příležitost a to v tak vysokém stupni, že budila obdiv andělských duchů. Více bychom se však měli divit my nevědomí lidé, když vidíme pouhého tvora tak dokonale plnit tolik různých povinností, i to, že u ní pečlivost Marty nikterak nepřekážela rozjímání Marie. Napodobila v tom nebeské duchy, kteří nás chrání a pomáhají nám, aniž by při tom ztráceli patření na tvář Nejvyššího (Mt.18,10). Marie je však daleko předčila svým soustředěním se na Boha, i když se zabývala tělesnou prací, které oni nebyli schopni. Ačkoli byla Adamovým dítětem, žila jako nebeští duchové, a zaměstnávala vyšší část své bytosti vznešenými úkony božské lásky a nižší schopnosti pak skutky lásky ke svému snoubenci.

159. Někdy, když milosrdná Královna pozorovala kruté bolesti svatého Josefa, byla pohnuta k něžnému soucitu. V takových případech pokorně žádala svého nejsvětějšího Syna o svolení, aby směla přikázat bolestem, aby zmizely, a tak ukončila utrpení tohoto spravedlivého, milovaného, Božího muže. Protože všichni tvorové poslouchali rozkazy své velké Paní, jejímu manželovi se pak okamžitě ulevilo a mohl si odpočinout od bolestí, někdy den nebo i déle, až jeho nemoci, podle rozhodnutí Všemohoucího opět nabyly vládu pro rozmnožení jeho zásluh. Jindy zase nařídila svatým andělům, jako jejich Královna (ovšem ne způsobem rozkazujícím, ale jen vyslovením přání), aby potěšili svatého Josefa a ulevili mu v bolestech a útrapách, jak to jeho slabost vyžadovala. Na to se obyčejně andělští duchové zjevili svatému Josefovi v lidských podobách, velmi krásní, zářící a mluvili s ním o Bohu a jeho nekonečné dokonalosti. Pak pozvedli hlasy a ve sladké harmonii nebeské hudby zpívali hymny a chvalozpěvy, kterými mu navrátili ochabující síly a roznítili lásku jeho nejčistší duše. Aby ho ještě více potěšili, sdělili mu vždy, nejen kdo je původcem těchto požehnání a božské přízně, ale vyprávěli mu vždy o velké svatosti jeho panenské Snoubenky, o její neobyčejné lásce a dobročinnosti, kterou mu prokazuje rozmluvami a posluhováním, a mnoha jiných ctnostech a přednostech velké Paní světa. To všechno mělo na svatého Josefa takové účinky, a tak rozmnožilo před Bohem jeho zásluhy, že to žádný jazyk nedovede vyslovit, ani to lidský rozum v tomto životě nemůže pochopit.

Poučení, které mi dala Královna nebes nejsvětější Marie.

160. Má dcero, jednou ze ctnostných prací, Pánu nejvýš milých a duším prospěšných je laskavé ošetřování nemocných. Tím se do velké míry plní přirozený

zákon, který od nás žádá, abychom činili bližním to, co si přejeme, aby oni činili nám. V evangeliu je to uvedeno jako jeden ze skutků, za který Pán spravedlivým udělí věčnou odměnu (Mt. 25,34). Neplnění této povinnosti se uvádí jako jedna z příčin věčného zavržení zlých. Na stejném místě je vysvětlena také spravedlnost této odměny. Protože jsou lidé dětmi věčného Otce, Pán posuzuje každý dobrý skutek prokázaný našemu bližnímu jako skutek, který byl prokázán jeho vlastním dětem, kterých se zastává, jak je to obvyklé u pozemských rodičů. Co se týká tebe, musíš myslet na to, že jsi matkou svých řeholnic, a že ony, tak jako ty, jsou nevěstami mého požehnaného Syna. To, že ony obdržely méně požehnání než ty, by tě mělo tím více zavazovat k tomu, abys jim sloužila a ošetřovala je v nemoci. Proto jsem ti při jiné příležitosti řekla, že se musíš považovat za ošetřovatelku všech, jako bys byla nižší než ony, a to v důsledku svých velkých povinností. Tím jsem ti svěřila úřad, který je v domě Páně velký. Abys splnila tuto povinnost, nesvěřuj jiným práci, kterou můžeš vykonat sama při ošetřování nemocných. Pokud vlivem povinností tvého úřadu to nemůžeš udělat, buď opatrná při svěřování této zvláštní povinnosti pod poslušností. Kromě společné lásky jsou ještě i jiné důvody, kvůli kterým mají být řeholnice ve své nemoci ošetřovány s největší opatrností a pečlivostí. Zvláště pak proto, aby jejich nemoci a potřeby v nich nevzbuzovaly touhu po návratu do rodného domu a do světa. Pamatuj, že takto vzniká klášterům mnoho škody, protože lidské přirozenosti je utrpení tak protivné, že raději vystaví svou duši největšímu nebezpečí, než aby pociťovala nedostatek v tom, co potřebuje.

161. Abych tě povzbudila k většímu pokroku v jednání podle tohoto učení, poukazuji na lásku, kterou jsem projevovala svému snoubenci Josefovi v jeho nemoci. Ta by tě měla pobízet a povzbuzovat. Velmi nedostatečná je láska (ba i zdvořilost), která čeká, až potřebná osoba požádá o pomoc. Já jsem nečekala, ale spěchala jsem pomoci dřív, než jsem byla o pomoc žádána. Moje láska a pozornost předcházela žádosti mého snoubence a tak jsem ho těšila nejen svou službou, ale i svou laskavou pečlivostí a pozorností. Se srdečným soucitem jsem s ním sdílela jeho utrpení a těžkosti. Zároveň však jsem chválila Nejvyššího a děkovala Mu za požehnání utrpení, které udělil svému služebníkovi. Snažila jsem se někdy zmírnit jeho bolesti, ale nedělala jsem to proto, abych ho připravila o příležitost k získání zásluh, ale proto, aby byl v důsledku této pomoci tím víc povzbuzen ke chválení Původce všeho dobra a svatosti. Ke konání těchto ctností jsem ho vybízela a povzbuzovala. S podobnou dokonalostí máš i ty vykonávat tuto ušlechtilou ctnost, a starat se o potřeby nemocných a slabých, těšit je soucitnými slovy a prospěšnými radami, konat různé dobré služby, aniž bys jim přála ztrátu odměny za utrpení. Ať tě neznepokojuje

tvá tělesná láska, když některá z tvých sester onemocní, i kdyby to byly ty, které nejvíce miluješ a potřebuješ, protože tím mnohé duše ve světě i v klášteře ztrácí zásluhy za své úsilí. Zármutek pocházející z pohledu na nemoc nebo nebezpečí jejich přátel rozrušuje jejich klidnou mysl a při předstírání soucitu začnou naříkat a stěžovat si a nechtějí se podrobit řízení božské Prozřetelnosti. Ve všem tom jsem ti dala příklad a žádám od tebe, abys ho dokonale napodobovala a kráčela v mých šlépějích.

KAPITOLA XV.

Blažená smrt svatého Josefa; co po ní následovalo; Ježíš, náš Vykupitel a **blahoslavená Panna Marie, naše Paní, ho při smrti zaopatřili.**

162. Už osm let byl svatý Josef soužen nemocemi a bolestmi, a jeho šlechetná duše byla každý den víc a více očišťována v peci utrpení a božské lásky. S postupem času mu ubývaly tělesné síly a blížil se neodvratně ke konci života, kdy každý z Adamových dětí musí zaplatit daň smrti (Žid.9,27). Podobně jeho nebeská Snoubenka, naše Královna zvyšovala svou pozornost a péči v pomoci a posluhování s nepřetržitou přesností. Poznávala svou vysokou moudrostí, že den a hodina jeho odchodu z toho obtížného světa je již velmi blízko. Milující Paní se obrátila ke svému požehnanému Synovi a řekla: „Nejvyšší Pane Bože, Synu věčného Otce a Spasiteli světa, prostřednictvím tvého božského světla vidím, že se už blíží hodina, kterou jsi stanovil pro smrt tvého služebníka Josefa. Prosím Tě pro tvé věčné milosrdenství a tvou nekonečnou dobrotu, abys mu byl v té hodině nápomocen svou všemohoucí silou. A jako se Ti líbila upřímnost jeho života, tak ať je i jeho smrt drahá tvým očím, aby mohl odejít v pokoji a v jisté naději, že mu bude dána věčná odměna v ten den, kdy otevřeš brány nebes všem svým věrným. Vzpomeň, můj Synu, na pokoru a lásku svého služebníka, jeho převelké zásluhy a ctnosti, jeho věrnost a starostlivost, s jakou tento spravedlivý muž v potu své tváře podporoval tebe i mne, tvoji pokornou služku.

163. Náš Spasitel odpověděl: „Má Matko, tvoji žádost slyším rád a Josefovy zásluhy jsou příjemné mým očím. Posloužím mu nyní a pak mu dám místo mezi knížaty mého lidu (Ž.115,14) tak vysoké, že bude obdivován anděly a přiměje je

i všechen lid k nejvyšším chválám. Žádnému ze všech zrozených lidí neudělím to, co tvému snoubenci.“ Slavná Paní vzdala díky svému nejsvětějšímu Synovi za tento slib a svatý Josef se devět dní a nocí před svou smrtí těšil z nepřetržité společnosti a služby Panny Marie a jejího božského Syna. Z rozkazu Páně andělé třikrát denně během těch devíti dnů zaopatřovali nebeskou hudbu spolu s vychvalováním požehnání udělených nemocnému muži. Mimo to bylo jejich skromné, ale nejvýš vzácné obydlí naplněno tak podivuhodně libou vůní, že osvěžila nejen svatého Josefa, ale i všechny četné osoby, které se přiblížily k domu svaté Rodiny.

164. Den před smrtí, když byl celý roznícen božskou láskou vlivem těchto zvláštních požehnání, vešel do vytržení, které trvalo dvacet čtyři hodin. Pán sám poskytl Josefovi sílu k tomuto zázračnému setkání s Bohem. V tomto vytržení jasně viděl Boží podstatu a bylo mu zjeveno všechno, čemu vírou věřil: nevystižitelné Božství, tajemství vtělení a vykoupení, Církev bojující se všemi svými svátostmi a tajemstvími. Nejsvětější Trojice pověřila a ustanovila ho za posla našeho Spasitele ke svatým patriarchům a prorokům v předpeklí a přikázala mu, aby je připravil na odchod z Abrahamova lůna do místa věčného odpočinku a blaženosti. Nejsvětější Marie to vše viděla se zrcadlit v duši svého božského Syna i se všemi ostatními tajemstvími tak, jak to bylo zjeveno jejímu milovanému snoubenci a vzdávala za to vše díky svému Pánovi.

165. Když svatý Josef vyšel z tohoto vytržení, zářila jeho tvář nebeským leskem a duše byla úplně změněna vlivem patření na Boha. Požádal svou Snoubenku, aby mu udělila své požehnání. Ta však požádala svého božského Syna, aby mu požehnal místo ní, což učinil. Poté slavná Královna pokory padla na kolena a prosila svatého Josefa, aby Jí požehnal, jako její manžel a hlava. Na božský pokyn a pro útěchu své nejmoudřejší Manželky Boží muž splnil její žádost. Ona pak políbila ruku, kterou Jí žehnal, a požádala ho, aby jejím jménem pozdravil spravedlivé v předpeklí. Nejvýš pokorný Josef uzavíral svůj život úkonem sebepokoření, a prosil svou nebeskou Snoubenku za odpuštění všech nedostatků, kterých se dopustil v jejích službách a proti lásce, i aby mu byla nápomocna svou přímluvou v hodině jeho odchodu z tohoto světa. Svatý muž vzdal také nejpokornější díky jejímu Synovi za všechna požehnání, která mu v životě udělil, zvláště za ta, která obdržel v době své nemoci. Poslední slova, kterými svatý Josef promluvil ke své Snoubence, byla: „Požehnaná jsi mezi ženami a vyvolená ze všech tvorů. Nechť Tě andělé i lidé chválí, ať Tě všechna pokolení znají, chválí a vyvyšují tvou důstojnost, a nechť je v Tobě poznáváno, ctěno a velebeno jméno Nejvyššího po všechny příští věky. Buď věčně chválen Pán za to,

že Tě stvořil tak příjemnou jeho očím i všem blaženým duchům. Doufám, že i já budu požívat patření na Tebe v nebeské vlasti.“

166. Poté se tento Boží muž s nejhlubší úctou obrátil ke Kristovi, našemu Pánovi a snažil se před Ním pokleknout. Ale nejsladší Ježíš k němu přistoupil, vzal ho do náruče, kde s hlavou spočívající na Ježíšových rukou svatý Josef řekl: „Můj nejvyšší Pane a Bože, Synu věčného Otce, Stvořiteli a Vykupiteli světa, uděl své požehnání svému služebníkovi a dílu svých rukou. Odpusť mi, o nejmilosrdnější Králi, viny, kterých jsem se dopustil ve tvé službě a společnosti. Chválím a vyvyšuji Tě a vzdávám Ti věčné a srdečné díky za to, že jsi mne ve své nevýslovné dobrotivosti zvolil za snoubence své pravé Matky. Tvá velikost a sláva buďte mým díkůčiněním po celou věčnost.“ Vykupitel světa mu udělil své požehnání slovy: „Otče můj, odpočívej v pokoji a v milosti mého věčného Otce a mé. Prorokům a svatým, kteří tě očekávají v předpeklí, přines radostnou zvěst o jejich blížícím se vykoupení.“ Při těchto Ježíšových slovech, když spočíval v jeho náruči, přešťastný svatý Josef zemřel a Pán mu sám zavřel oči. Ve stejném okamžiku množství andělů, provázejících svého Krále a svou Královnu, slyšitelnými harmonickými hlasy zapělo chvalozpěvy. Z rozkazu Páně odnesli andělé přesvatou Josefovu duši na místo, kde byli shromážděni patriarchové a proroci, a kde ji všichni ihned poznali, protože byla obestřena září jedinečné krásy jako Vykupitelův domnělý otec a důvěrný přítel, hodný nejvyšší úcty. V souladu a podle rozhodnutí Páně způsobil jeho příchod v tomto nesčetném shromáždění svatých nevýslovnou radost, když jim oznámil jejich brzké vysvobození.

167. Nutno připomenout, že dlouhá nemoc a utrpení, které předcházely smrt svatého Josefa, nebyly jedinou příčinou jeho smrti, protože i přes všechny ty nemoci by mohl žít ještě déle, kdyby se k nim nepřipojil žár mocné lásky, hořící v jeho nitru. Aby jeho smrt byla víc triumfem jeho lásky než následkem dědičného hříchu, Pán přerušil zvláštní zázračnou pomoc, se kterou byly jeho přirozené síly schopné celý jeho život překonávat žár jeho lásky. Jakmile byla tato božská pomoc přerušena, přirozené síly byly přemoženy jeho láskou a železná pouta, kterými byla jeho přesvatá duše připoutána ke smrtelnému tělu, se ihned přetrhla a následovalo odloučení duše od těla, v čemž spočívá smrt. Láska tedy byla pravou příčinou smrti svatého Josefa, jak jsem řekla výše. Ta byla zároveň také největší a nejslavnější ze všech jeho nemocí, protože v ní je smrt spánkem těla a počátkem pravého života.

168. Když svatý Josef zemřel, velká Paní podle židovského obyčeje začala připravovat jeho tělo k pohřbu. Nedotkly se ho žádné jiné ruce než ruce ty její a ruce

andělů, kteří Jí ve viditelných lidských podobách pomáhali. Aby při tom mohla panenská Matka zachovat nejvyšší způsobnost, Bůh obestřel tělo svatého Josefa zvláštním světlem, které ho zrakům celé ukrývalo, kromě obličeje, a tak jeho nejčistší Snoubenka, ačkoli ho k pohřbu sama oblékla, viděla pouze jeho obličej. Tělo zemřelého vydávalo přelíbeznou vůni a zůstalo krásné, jako živé, takže lidé ze sousedství přicházeli, v touze ho spatřit a byli plni obdivu. Svaté tělo přeslavného světce Josefa, které vyprovázeli Vykupitel světa a jeho nejsvětější Matka spolu s velkým zástupem andělů a přátel i jiných lidí, bylo pohřbeno na obyčejném hřbitově. Při všech těchto událostech a zaměstnáních nejmoudřejší Královna zachovala klid a vážnost, a nepřipustila, aby její obličej dával najevo nějaké přílišné Vzrušení. Ani její zármutek Jí nepřekážel v obstarávání všeho, čeho bylo třeba k pohřbu jejího snoubence a k zaopatření svého Syna. V každém jejím pohybu se zračilo královsky šlechetné chování Královny lidského pokolení. Stále opakovala své vděčné uznání za všechna velká dobrodiní, prokázaná jejímu snoubenci Božím Synem. Padla Mu k nohám s novým ponížením a pokořením a řekla Mu: „Pane a Mistře celé mé bytosti a můj pravý Synu, svatost mého snoubence Tě snad držela až dosud v mé společnosti. Ač toho nejsem hodna, prosím Tě pro tvou dobrotivost, abys mne nyní neopouštěl. Přijmi mne znovu za svou služebnici a shlédni milostivě na pokorné přání a tužby mého srdce.“ Spasitel světa přijal tuto novou nabídku své nejsvětější Matky a přislíbil Jí, že Ji neopustí, dokud z poslušnosti ke svému věčnému Otci nebude muset začít svůj veřejný učitelský úřad.

Poučení nejsvětější Marie, Královny nebes.

169. Má nejdražší dcero, nestalo se bez zvláštního důvodu, že tvé srdce bylo pohnuto k velkému soucitu a útrpnosti s těmi, kteří jsou na prahu smrti a že jsi proniknuta touhou jim v té hodině pomáhat. Je pravdou, jak jsi viděla, že jsou tehdy lidské duše vystaveny neuvěřitelně prudkým a nebezpečným útokům démonů, i pokušením ze strany svých vlastních slabostí a od tvorů, kteří jsou okolo nich. Ta hodina je velkou zkouškou života, na které závisí poslední rozsudek, určující buď věčnou smrt nebo věčný život, věčné utrpení nebo věčnou slávu. Protože tě Nejvyšší blahosklonně ráčil naplnit těmito pocity, vybízím tě, aby ses ze všech sil a schopností snažila podle toho jednat. Pamatuj si, má přítelkyně, že když Lucifer a jeho spojenci pekelných temnot podle postupu přirozených událostí poznávají, že se někdo stává obětí nebezpečné, smrtelné nemoci, ihned se na ubohou, nic netušící duši chystají k útoku s celou svou zlobou a chytrostí, aby ji, pokud je to možné, různými pokušeními

přemohli. Kdykoli vidí nějakou maličkou příležitost k útoku na duši, snaží se vystupňovanou zuřivostí a zlobou vykompenzovat krátkost času.

170. Tehdy se shromáždí jako krvelační vlci a najdou přirozené i osvojené nedostatky povahy člověka, počítají s jeho náklonnostmi, návyky, zvyky a vášněmi, které ho oslabují, aby na tuto část namířili nejmocnější válečné nástroje. Ty, kteří mají nezřízenou lásku k pozemskému životu, ujišťují, že nebezpečí není tak velké a brání jiným v tom, aby jim řekli pravdu. Ty, kteří byli nedbalí v přijímání svatých svátostí, se snaží démoni učinit ještě nedbalejšími a kladou překážky a obtíže do cesty, aby zemřeli bez přijetí svatých svátostí, nebo aby je přijali bez užitku a ve špatném stavu. Jiné naplňují falešným nutkáním a studem, aby nevyznali své hříchy a neotvírali své svědomí. Některé uvádí ve zmatek a snaží se zabránit tomu, aby nahradili škodu, kterou způsobili jiným a ulevili tak svému svědomí. Jiné, kteří milují marnivost, zaplétají i během poslední hodiny do mnohých marnivých a pyšných tužeb ohledně toho, co je třeba pro ně udělat po jejich smrti. Ty, kteří byli lakomí nebo smyslní, se snaží pohnout k velké touze po tom, co v životě tak slepě milovali. Zkrátka tento krutý nepřítel využívá všechny zlé návyky a zvyklosti k tomu, aby naplnil jejich mysl obrazy tvorů a odvrátil je od jejich spásy, nebo aby je učinil spásy neschopnými. Všechny hříšné skutky uplynulého života se v rukou tohoto společného nepřítele během této hrozné hodiny smrti stávají stvrzenkami na vlastnictví hříšníka a útočnými zbraněmi. Každá hříšná touha, které člověk nezřízeně hověl, je vchodem či postranní stezkou, kterou nepřítel vchází do tvrze duše. A když do ní jednou vnikne, vydechuje tam své jedovaté výpary a rozvíří mraky temnoty, což je prací jemu vlastní, aby duše nemohla dbát na božská vnuknutí, nemohla vzbudit pravou lítost nad svými hříchy a kát se z hříšného života.

171. Obecně tito nepřátelé působí duším během té hodiny velkou škodu tím, že v nich vzbuzují marnou naději na delší život, a že budou moci vykonat později to, co jim vnuká Bůh prostřednictvím svatých andělů. Pokud povolí těmto svodům, později shledají, že jsou zrazeni a ztraceni. Ve stejném nebezpečí jsou i ti, kteří věnovali málo vážnosti spásonosné milosti svatých svátostí, protože toto pohrdání velice uráží Pána i svaté, a božská spravedlnost je obyčejně trestá tím, že ponechává duše jejich vlastní hříšné chytrosti. Ta je vede k velké netečnosti ve využívání této svátostné pomoci. Proto je Pán opouští v poslední hodině, ve které se chtěli postarat o svou spásu. I mezi spravedlivými je málo těch, které by tento odvěký nepřítel nebyl zuřivě napadl v jejich smrtelném zápase. A chlubí-li se satan, že v této hodině strhl do záhuby i svaté, jakou naději mohou mít bezbožníci, nedbalci a hříšníci, kteří celý život strávili tím,

že se stávali nehodnými božské přízně a milosti, kteří nemají žádné záslužné skutky, které by odrážely útoky jejich nepřátel? Můj svatý snoubenec Josef byl jedním z těch, kteří se těšili výsadě, že neviděli, ani nepocítili přítomnost démonů ve své poslední hodině, protože jakmile se přiblížili, aby s ním jednali jako s ostatními lidmi, pocítili mocnou sílu, která je držela opodál a svatí andělé je svrhli do jejich propasti. Když viděli, že jsou přemoženi, zmocnil se jich veliký nepokoj a zmatek. Ohromený Lucifer svolal v pekle schůzi svých následovníků, aby se s nimi poradil o této překvapující události, i aby je přinutil k opětovnému prohledání světa s úmyslem zjistit přítomnost Mesiáše. Pak se stalo něco, o čem budu vypravovat později na patřičném místě.

172. Z toho můžeš poznat velké nebezpečí, které hrozí v hodině smrti, kdy dobré i zlé skutky začnou ukazovat své účinky. Nechci ti sdělit, jak mnoho duší je tak ztraceno, aby ti tvá upřímná láska k Bohu nepřivodila smrt následkem zármutku nad touto ztrátou. Všeobecné pravidlo však je: dobrý život dává naději na dobrý konec, spoléhání na cokoli jiného je nejisté a velmi zřídka, jen pouhou náhodou, dochází takoví lidé spásy. Nejlepším opatřením je, začít s přípravou co nejdříve. Proto tě napomínám, abys na začátku každého dne, když se rozednívá, vážně myslela na to, zdali to není poslední den tvého života, a kdyby snad byl posledním (protože to nevíš), uveď svou duši do takového stavu, aby mohla vyjít smrti vstříc s úsměvem. Neodkládej ani na okamžik vzbuzení lítosti nad svými hříchy a pevné předsevzetí vyzpovídat se z nich hned jakmile shledáš, že ses v něčem provinila, a s napravením i nejmenší nedokonalosti. Ve všem tom buď tak opatrná, abys nenechala ve svém svědomí ani nejmenší chybičku, které bys nelitovala a nesmyla krví mého nejsvětějšího Syna. Buď vždy v takovém stavu, abys byla připravena se objevit před spravedlivým Soudcem, který bude zkoumat a soudit i tvé nejmenší myšlenky a všechna tvá hnutí.

173. Abys podle svého zbožného přání mohla pomáhat těm, kteří jsou v nebezpečí smrti, dávej jiným radu, kterou jsem ti teď dala. Napomínej je, aby žili opatrně, aby si zajistili šťastnou smrt. Mimo to se pomodli na ten úmysl každý den nějakou modlitbu, pros vroucně Všemohoucího, aby překazil ďábelské šalby a zničil osidla nastrojená těm, kteří jsou ve smrtelném zápase, i aby jeho pravice zahanbila všechny zlé duchy. Věz, že já jsem se na ten úmysl za smrtelníky modlila a přeji si, abys mne v tom následovala. Abys umírajícím přispěla víc, nařizuj a přikazuj démonům, aby se vzdálili od nemocných a přestali je pronásledovat. Tu moc můžeš velmi účinně používat, i když nejsi u nemocných, protože jim poroučíš ve jménu Páně a nutíš je, aby tě uposlechli pro jeho větší čest a slávu.

174. Pokud jsou v nebezpečí smrti tvé vlastní řeholnice, pouč je, aniž bys je znepokojila, o tom, co mají dělat. Vzpomeň si na to a buď jim v tom nápomocna, aby přijaly svaté svátosti a dbej o to, aby je v životě přijímaly častěji, jako přípravu na šťastnou smrt. Snaž se je povzbuzovat a těšit, vykládej jim Boží věci a jejich tajemství, která jsou obsažená v Písmu svatém. Napomínej a povzbuzuj je, aby vzbuzovaly dobré úmysly, touhy a připravily se na přijetí světla a milosti od Nejvyššího. Povzbuzuj je k naději, posiluj je proti pokušením a uč je, jak jim mají vzdorovat a zapuzovat je, snaž se je vytušit dřív, než ti je samy sdělí. Všemohoucí ti dá porozumění pro to, abys mohla použít pravý lék proti každému, protože nemoci duše je těžké rozpoznat a léčit. Všechno, co ti teď říkám, musíš konat jako milovaná dcera Páně, a proto, abys Mu tím sloužila. A já získám zvláštní výsady pro tebe i pro ty, kterým chceš v té hrozné hodině pomoci. Nešetři svými službami lásky při těchto skutcích, protože nebudeš pracovat jen sama svými silami, nýbrž mocí, kterou Bůh chce působit v tobě pro svou vlastní oslavu.

KAPITOLA XVI.

Stáří Královny nebes v okamžiku smrti svatého Josefa a některé výsady jejího svatého snoubence.

175. Svatý Josef, nejšťastnější ze všech mužů, dosáhl věku šedesáti let a několika dní. Ve věku třiceti tří let se zasnoubil s blahoslavenou Pannou Marií a žil s Ní přes dvacet sedm let jako její manžel. Když svatý Josef zemřel, bylo Jí čtyřicet jeden a půl roku. Svatému Josefovi byla zasnoubena ve stáří čtrnácti let, (jak bylo uvedeno v prvním dílu druhého svazku v dvacáté druhé kapitole). Dvacet sedm let jejího manželského života dovršilo její čtyřicátý první rok, k čemuž se musí připočítat doba od osmého září do smrti jejího požehnaného snoubence. Královna nebes zůstala ve stejném stavu přirozené dokonalosti, v jakém byla, když jí byly třicet tři roky, neboť, jak bylo uvedeno v třinácté kapitole této knihy, nebyla na Ní patrná žádná známka úbytku sil nebo pokročilejšího věku a slabosti, ale zůstávala stále ve stejném nejvýš dokonalém stavu. Cítila přirozený zármutek nad smrtí svatého Josefa, protože ho milovala jako svého snoubence, jako muže vynikajících kvalit a svatosti, i jako svého ochránce a dobrodince. Tento zármutek naší nejmoudřejší Paní byl dobře

uspořádaný a nejvýš dokonalý, ale nebyl proto ani zdaleka méně hluboký, protože její láska byla velká. Naopak, cítila tím větší zármutek, čím lépe byla informována o jeho vysoké pozici, kterou zaujímal mezi svatými, kteří jsou zapsáni v knize věčného života a ve věčné paměti Nejvyššího. Neztrácíme bez zármutku ani to, co milujeme obyčejnou měrou, ale mnohem větší je náš zármutek, pokud ztrácíme to, co jsme velice milovali.

176. Není smyslem tohoto životopisu popisovat obšírně ctnosti a dobré vlastnosti svatého Josefa, a ani mi to nebylo uloženo, kromě toho, co stačí k poukázání na důstojnost jeho a naší Královny, jejímž zásluhám (hned po zásluhách jejího božského Syna) musí být připisovány dary a milosti, které Všemohoucí udělil tomuto slavnému Patriarchovi. Nebeská Paní byla buď co by nástroj, nebo svými zásluhami příčinou svatosti svého snoubence, nebo alespoň konečným předmětem či smyslem jeho svatosti, protože celá velká dokonalost ctností a milostí byla svatému Josefovi udělena proto, aby ho učinila hodným ochráncem a snoubencem Té, kterou Bůh vyvolil za svou Matku. Podle tohoto měřítka i podle lásky Boží ke své nejsvětější Matce musíme měřit svatost svatého Josefa. Podle toho, co jsem se o této věci dozvěděla, by si Pán, pokud by na světě byl jiný, dokonalejší muž, který by toho byl více hoden, byl vyvolil toho jiného muže za snoubence své Matky. Protože si však Bůh vyvolil svatého Josefa, byl tedy nepochybně nejdokonalejším mužem na světě. Jistě že Bůh, který ho stvořil a určil ke splnění tak vysokého cíle, ho ve své nekonečné moci připravil a zdokonalil úměrně tomuto cíli. To znamená (podle způsobu našeho smýšlení), že jeho svatost, ctnosti, dary, milosti, vlité i přirozené zvyky byly uzpůsobeny tak, aby s pomocí božského vlivu odpovídaly cíli, pro který byl zvolen.

177. Vnímám jistý rozdíl mezi milostmi udělenými tomuto velkému patriarchovi a milostmi udělenými jiným světcům. Mnozí svatí byli obdařeni milostmi a dary, které jim nebyly dány pro rozmnožení jejich svatosti, ale proto, aby jiné duše pokročily ve službě Nejvyššímu. Byly to dary a milosti takřka zdarma udělené, které nezávisely na svatosti toho, kdo je obdržel. Ale u našeho blahoslaveného patriarchy, všechna božská dobrodiní přispívala k jeho osobním ctnostem a dokonalosti, protože tajemný účel, ke kterému směřovaly a který podporovaly, byl úzce spojen se svatostí jeho vlastního života. Čím více se jeho život stával andělským, tím se stával také hodnější stát se snoubencem nejsvětější Marie, schránky a pokladny nebeských tajemství. Měl být divem svatosti, čímž i vskutku byl. Tato podivuhodná svatost začala už při utváření jeho těla v lůně jeho matky. Do toho zasáhla sama boží prozřetelnost, která řídila složení čtyř hlavních šťáv jeho těla s největší jemností a přiměřeností, a opatřila ho tou vyrovnanou mírnou povahou, která učinila jeho tělo

požehnanou zemí, vhodným příbytkem výborné, dobré duše a rozvážné mysli (Mdr.8,19). Byl posvěcen již v životě své matky sedm měsíců po jeho početí a kvas hříchu v něm byl zničen pro celý jeho život, takže nikdy ani nepocítil nečisté nebo nezřízené hnutí. I když neobdržel užívání rozumu zároveň s tímto prvním posvěcením, které spočívá hlavně v ospravedlnění od dědičného hříchu, přesto jeho matka v té době pociťovala neobyčejnou radost Ducha svatého. Aniž by tomu tajemství úplně rozuměla, vzbuzovala velké úkony ctností a tušila, že její syn, nebo koho v životě nosí, bude obdivuhodný před Bohem i před lidmi.

178. Svaté dítě Josef se narodilo tělem velmi krásné a dokonalé a způsobilo svým rodičům i příbuzným neobyčejnou radost, skoro podobnou té radosti, kterou způsobilo narození svatého Jana Křtitele, i když v tomto případě byla příčina toho více skryta. Pán u něho uspíšil užívání rozumu a zdokonalil ho ve stáří tří let vlitím vědomostí a rozšířením jeho duše novými milostmi a ctnostmi. Od té doby dítě začalo poznávat Boha vírou a také přirozeným smýšlením a vědomostmi, jako příčinu a původce všech věcí. Dychtivě naslouchal a hluboce chápal všechno, čemu ho učili o Bohu a jeho skutcích. V tomto předčasně zralém věku se již cvičil v nejvyšších druzích modlitby a rozjímání, a horlivě se oddával cvičení ctností přiměřených jeho mladému věku, takže v době, kdy jiné děti začínají užívat rozum, ve stáří sedmi let nebo i později, byl již svatý Josef v užívání rozumu a ve svatosti dokonalým mužem. Byl laskavé povahy, dobrosrdečný, přívětivý, upřímný, prozrazující nejen svaté, ale i andělské sklony, rostl ve ctnosti a dokonalosti, a žil tak plně bezúhonným životem až do zásnub s nejsvětější Marií.

179. K upevnění a rozmnožení jeho dobrých vlastností přispěly také přímluvy blahoslavené Paní. Protože jakmile se dověděla, že si Pán přeje, aby s ním vstoupila do manželského stavu, prosila vroucně Pána, aby svatého Josefa posvětil a pronikl nejvýš čistým smýšlením a tužbami, které by se shodovaly s jejími. Pán její modlitby vyslyšel a ukázal jí, jak velké věci jeho pravice vykonala v mysli a v duši patriarchy svatého Josefa. Byly tak hojné, že je nelze lidskými slovy popsat. Vlil jeho duši nejdokonalejší vlastnosti všech ctností a darů. Znovu vyrovnal všechny jeho schopnosti a naplnil ho milostí, kterou podivuhodně upevnil. Ve ctnosti dokonalé čistoty byl povznesen nad serafy, protože čistotu, kterou mají oni bez těla, měl svatý Josef v pozemském smrtelném těle. Žádná z jeho schopností se nikdy ani na okamžik nezabývala nějakým nečistým obrazem nebo přirozenými tělesnými pocity. Toto osvobození od všech těchto představ a jeho andělská prostota ho činily vhodným pro

společné soužití s Nejčistší ze všech tvorů. Bez této čistoty by ani nebyl hoden tak velké důstojnosti a výsady.

180. Vynikal obdivuhodně také v jiných ctnostech, zvláště v lásce, protože žil u pramene živých vod, tekoucích do života věčného (Jan 4,14). Byl v bezprostřední blízkosti střediska žáru, který bez odporu stravuje. Nejlepší, co je možné říci o lásce našeho světce je to, co jsem o ní už řekla v předešlé kapitole. Zvláště to, že jeho láska k Bohu byla pravou příčinou jeho smrtelné nemoci i smrti. Způsob jeho smrti byl výsadou jeho neobyčejné lásky, protože jeho sladké vzdechy lásky překonaly jeho nemoci a konečně je i ukončily, protože byly mnohem silnější. Jelikož předměty jeho lásky, Kristus a jeho Matka byly stále s ním a oba s ním byli spoutáni úžeji než s kterýmkoli jiným člověkem, nevyhnutelně bylo tedy jeho nejčistší a nejvěrnější srdce stravováno účinky lásky tak blízkého spojení. Požehnán buď Původce tak velkých divů a požehnán buď nejšťastnější z pozemšťanů, svatý Josef, který tak znamenitě odpovídal jejich lásce. Zasluhuje, aby byl znám a chválen všemi pokoleními lidí a národů, protože Pán neučinil takové věci žádnému jinému člověkovi a k nikomu jinému neprojevil tolik lásky.

181. Božské vize a zjevení, kterých se svatému Josefovi dostalo, jsem již dílčím způsobem v tomto životopisu popsala (Svazek II., č. 422, 423, 471). Bylo jich však mnohem víc, než jich může být popsáno, ale největší ze všech bylo to, ve kterém se dověděl o tajemném vztahu mezi Kristem a jeho Matkou, i o tom, že bude mnoho let žít v jejich společnosti jako domnělý otec Páně a pravý manžel Královny nebes. Byla jsem však informována i o mnoha jiných zvláštních výsadách, které Nejvyšší udělil svatému Josefovi pro jeho velikou svatost, a které jsou zvlášť důležité pro ty, kteří ho správným způsobem prosí o přímluvu. Mocí těchto zvláštních výsad je přímluva svatého Josefa velmi mocná, pokud žádáme za prvé, o dosažení ctnosti čistoty a přemáhání tělesných smyslných náklonností, za druhé, o získání mocné pomoci pro uniknutí hříchu a znovuzískání Božího přátelství, za třetí, o růst v lásce a oddanosti k nejsvětější Marii, za čtvrté, o získání milosti šťastné smrti a ochrany proti démonům v poslední hodině, za páté, o naplnění démonů hrůzou při pouhém vyslovení jeho jména jeho chráněnci, za šesté, o získání tělesného zdraví a pomoci při všech těžkostech, za sedmé, o narození dětí v rodině. Ta a mnohá jiná dobrodiní Bůh uděluje těm, kdo náležitým způsobem a s dobrým úmyslem prosí o přímluvu snoubence naší Královny, svatého Josefa. Žádám všechny děti svaté Církve, aby ho uctívaly, a jistě zakusí jeho přízeň, pokud se náležitým způsobem připraví, aby si ji zasloužily a mohly ji obdržet.

Poučení, která mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

182. Má dcero, i když jsi popsala mého snoubence svatého Josefa jako nejvznešenějšího mezi knížaty a svatými nebeského Jeruzaléma, přesto ani ty nemůžeš náležitě vystihnout jeho vynikající svatost, ani ji pozemšťané nemohou dokonale poznat, dokud nedojdou v nebesích patření na Boha. Pak budou všichni plni obdivu a chvály, až je Pán uschopní porozumět tomuto tajemství. V poslední den, kdy budou všichni lidé souzeni, budou zavržení hořce oplakávat své hříchy, které jim bránily vážit si tohoto mocného prostředku k získání spásy i toho, že nevyužili možnost pro sebe snadno získat prostřednictvím tohoto přímluvce přátelství spravedlivého Soudce. Celé lidské pokolení velmi podceňuje výsady a přednosti udělené mému požehnanému snoubenci a neví, co jeho přímluva u Boha zmůže. Ujišťuji tě, má nejdražší, že on je jedním z těch svatých, kteří jsou u Boha ve velké přízni a má velkou moc při zadržování trestající Boží ruky.

183. Přeji si, abys byla božské dobrotě velmi vděčna za to, že ti dopřál tolik světla a poznání tohoto tajemství, i za dobrodiní, která ti v tom prokazuji. Od nynějška se snaž po celý svůj život pokračovat v úctě a srdečné lásce k mému snoubenci. Chval Pána za ctnosti a výsady, kterými svatého Josefa v tak vysoké míře obdaroval a za to, že mne tak velice potěšil poznáním všech jeho předností. Ve všech svých potřebách musíš využívat jeho přímluvu. Měla bys přimět i mnohé jiné, aby ho ctili, a zvláště dbej na to, aby tvé řeholnice vynikaly v úctě k němu. O co můj snoubenec Pána v nebi požádá, to je na zemi uděleno a na jeho přímluvě závisí mnoho zvláštních dobrodiní, pokud se jich lidé sami neučiní nehodnými. Všechny tyto výsady jsou odměnou za milostnou dokonalost tohoto obdivuhodného světce a za jeho velké ctnosti, protože je jimi božská dobrotivost vábena a pohlíží na svatého Josefa s velkou štědrostí a ochotou zahrnout neuvěřitelným milosrdenstvím všechny, kteří se k němu utíkají o přímluvu.

KAPITOLA XVII.

Co dělala nejsvětější Marie po smrti svatého Josefa a některé rozmluvy se svatými anděly.

184. Celá křesťanská dokonalost je obsažena ve dvou, v Církvi známých životních stavech: v činném a rozjímavém. K činnému životu se vztahuje veškerá činnost těla a smyslů, které používáme během soužití s našimi bližními ve světských záležitostech. Toto široké pole činností v sobě zahrnuje projevy mravních ctností, které

vedou k dokonalosti našeho činného života. K rozjímavému životu patří vnitřní činnost rozumu a vůle, která směřuje k nejvznešenějšímu, duchovnímu předmětu rozumného tvora. Proto je rozjímavý život vznešenější než činný, a protože je i klidnější, utěšenější a krásnější, je také sám o sobě žádoucí. Směřuje příměji k nejvyššímu cíli, k Bohu, protože pozůstává v nejhlubším poznání a milování Boha, a tak se podílí na vlastnostech věčného života, který je plně nazíravý. Tyto dva způsoby života jsou jako dvě sestry Marie a Marta (Lk.10,41), jedna tichá, uvažující, druhá starostlivá a hlučná, nebo jako jiné dvě sestry a manželky Lia a Ráchel, jedna plodná, ale nehezká, s bolavýma očima, druhá krásná a milostná, ale ze začátku neplodná. Činný život je plodnější, ale duše je při něm zaujata mnohými a různými činnostmi, které ji vedou k roztržitosti, takže se duše nemůže povznést a proniknout vysoké Boží věci, zatímco rozjímavý život je krásnější, i když není z počátku tak plodný, protože jeho ovocem má být výsledek modliteb a zásluh. Ty pak předpokládají velký pokrok v dokonalosti a v Božím přátelství, které na zem svolává Boží štědrost a dary pro jiné duše a přináší v požehnání ovoce velmi hojné a vzácné.

185. Sloučení obou těchto druhů života je vrcholem křesťanské dokonalosti. Toto slučování je ale velmi nesnadné. Zpravidla nevidíme oba tyto druhy života spojené v jedné osobě, ale existující v pozoruhodném stupni odděleně v Martě a Marii, v Lie a Ráchel, oddělující jednotlivě buď činný, nebo rozjímavý život. V žádné z nich nemohl být náležitě zastoupen činný i rozjímavý život, protože je velmi nesnadné ve větším měřítku praktikovat obojí v jednom předmětu. Přestože se svatí velice snažili, aby dosáhli tohoto dokonalého spojení a všichni učitelé duchovního života se snažili vést duše k tomu cíli, a přesto že je i mnoho návodů od učených mužů, příkladů apoštolů a zakladatelů svatých řeholí, kteří se snažili sloučit rozjímání s činností, jak dalece toho byli s pomocí Boží milosti schopni, přesto vždy poznávali, že činný život, vlivem množství jeho zájmů a podnětů mysli vyvolaných nižšími předměty, rozptyluje a rozrušuje srdce tak, jak to Pán řekl Martě. Jakkoli ti, kteří jsou zaměstnáni činně, mohou najít klid a pokoj k tomu, aby se povznesli k vyšším věcem v rozjímání, přesto se jim nikdy bez velké námahy nepodaří na delší dobu sloučit činný život s rozjímavým, mimo případů se zvláštním přispěním Nejvyššího. Proto svatí, kteří se chtěli oddat rozjímavému životu, vyhledávali poušť a samotu, které jsou pro takový způsob života vhodnější. Ti, kteří se věnovali činnému životu a péči o spásu duší vyučováním a vedením, si vyhradili nějaký čas, aby mohli přerušit

zevnější činnost a uchýlit se do samoty. Tak rozdělovali své dny mezi rozjímavý a aktivní život. Tím, že se věnovali každému způsobu života dokonale, získali zásluhy i odměnu obou druhů života, založených na lásce a milosti, jako na hlavní podpoře.

186. Pouze nejsvětější Marie jako jediná sloučila tyto dva druhy života dokonalým způsobem. Jejímu nejvyššímu a nejvroucnějšímu rozjímání nepřekáželo zaměstnání činného života. V Ní byla pečlivá Marta bez rozčilování, a tichá, klidná Marie bez tělesné nečinnosti. Měla krásu Ráchel i plodnost Lie, a jedině tato velká a moudrá Královna skutkem dokázala skloubit to, co tyto sestry vzájemně představovaly. Přestože obsluhovala svého nemocného manžela a podporovala jeho i svého nejsvětějšího Syna svou prací, nepřerušovala proto ani nezkracovala proto svá nebeská rozjímání, ani nemusela vyhledávat samotu nebo ústraní, aby mohla zjednat klid a pokoj svému srdci a povznést ho nad oblast serafínů. Přece však, když ztratila společnost svatého Josefa a osaměla, uspořádala svá cvičení tak, že se po všechen čas oddávala vnitřní činnosti božské lásky. Ihned poznala svým nazíráním do nitra svého nejsvětějšího Syna, že to byla jeho vůle, aby polevila v práci, kterou se musela zabývat ve dne v noci při obsluhování svatého Josefa, a místo této namáhavé práce, aby se nyní připojila k jeho Velebnosti v modlitbách a vznešených činnostech.

187. Pán Jí také připomněl, že k zajištění jejich nezbytného skromného živobytí postačí, když se bude věnovat práci jen krátkou dobu každý den, protože po smrti svatého Josefa hodlali jíst pouze jednou denně k večeru, zatímco dřív zachovávali jiný pořádek kvůli svatému Josefovi, aby mu byli při jídle milými společníky. Od té doby Ježíš a Marie jedli pouze jednou za den kolem šesté hodiny večerní. Mnohdy měli k jídlu jen chléb, jindy k němu blahoslavená Paní přidávala ovoce nebo zeleninu a ryby. To bývalo jediným pokrmem nejvyšších Vládců nebe a země. I když byla jejich střídmost a zdrženlivost vždy velká, byla ještě větší, když osaměli. Nikdy od toho neupouštěli kromě toho, že někdy změnili druh potravy a dobu, kdy ji přijímali. Pokud byli někým pozváni, pojedli něco málo z toho, co jim bylo nabídnuto, aniž by se toho plně zřekli. Začali tak jednat podle rady, kterou později Ježíš dal svým učedníkům ohledně toho, jak se mají chovat, když budou kázat evangelium. Jednoduchý pokrm, který nebeští Vládcové jedli, předkládala velká Paní svému božskému Synovi na kolenou, k čemuž si od Něho vyprosila svolení. Někdy pokrm také v kleče připravovala, k čemuž ji pohnulo pomyšlení, že má sloužit k občerstvení pravého Božího Syna.

188. Ani přítomnost svatého Josefa nikterak nepřekážela nejsvětější Matce v prokazování patřičné úcty svému Synovi, kdy neopominula ani nejmenší bod, který tato úcta k Němu vyžadovala. Po smrti svatého Josefa však před Ním poklekala nebo

padala na tvář mnohem častěji, protože pro takové skutky bylo přece jen v pouhé přítomnosti jejích svatých andělů více volnosti než v přítomnosti jejího snoubence, který byl člověkem. Častokrát zůstala pokorně ležet tváří k zemi, dokud Jí Pán neporučil, aby vstala. Velmi často Mu líbala nohy, někdy ruce a obyčejně byla při tom proniknuta nejhlubší pokorou, úctou a slzela. V přítomnosti svého Syna stála vždy uctivě skloněna s výrazem nejvroucnější lásky a očekávala, co si bude přát a byla vždy připravena k následování ctnosti jeho srdce. I když byla bez chyby a nedopustila se nikdy ani nejmenší nedokonalosti nebo nedbalosti ve službě a lásce ke svému nejsvětějšímu Synovi, její oči (jako oči služebnice a ochotné děvečky, o níž se zmiňuje prorok, jenže oddaněji) byly stále obráceny k rukám svého Mistra, aby získala milosti, které si přála obdržet proto, aby Jí dopomáhaly k větší dokonalosti. Lidský duch si nemůže představit, jaká božská nauka Jí pomáhala v pochopení a provádění tak mnoha a tak velkých činů ve spojení s vtěleným Slovem v době, kdy spolu žili sami, jen ve společnosti svatých andělů, kteří jim sloužili a chránili je. Jedině ti byli svědky toho všeho. Velmi vše obdivovali a chválili, obzvlášť když zjistili, že jsou sami, co se týče moudrosti a čistoty, na mnohem nižší úrovni než pouhý tvor Marie, která byla hodna takové svatosti proto, že jen Ona jediná přinesla celý zisk z milostí, které obdržela.

189. Naše Královna soutěžila se svatými anděly ve vykonávání běžných a pokorných prací, které byly nutné k zajištění pohodlí vtěleného Slova a pořádku v jejich malém obydlí, protože nebyl nikdo jiný, kdo by se o tyto věci, kromě naší nebeské Paní a těchto nejvýš šlechetných a věrných poddaných a vyslanců, staral. Andělé Jí pomáhali ve viditelných lidských postavách a chtěli si sami vzít na starost všechnu tu práci. Ale slavná Královna si přála všechnu nízkou práci dělat sama. Svýma rukama čistila dům, starala se o svůj chudičký nábytek, umývala nádobí a hrnce na vaření i jiné kuchyňské náčiní a dávala světnici do pořádku. Avšak tito dvořané Nejvyššího, skutečně zdvořilí a rychlejší, ne však pokornější ve svém jednání než Ona, udělali obyčejně tyto práce dřív, než mohla Královna nebes najít čas k tomu, aby je vykonala. Někdy je přistihla při vykonávání práce, kterou měla dělat. Na její přání v práci ustali a přenechali ji Jí, aby uspokojila svoji pokoru a zbožnost tím, že ji sama dokončí. Aby však nezasahovali více do jejích horlivých tužeb, řekla jim: „Vyslanci Nejvyššího, vy jste tak čistí duchové, že vyzařujete světlo Božství, kterým mne osvěcujete, a proto tato nízká, všední zaměstnání nepřísluší vašemu stavu, vaší přirozenosti a postavení. Ty náleží mně, té, která mimo to, že je jen hlína, je nejnižší

ze všech pozemšťanů a nejposlednější ze služebníků mého Pána a Syna. Nechte mne, moji přátelé, konat službu, která je mou povinností, protože já tím získám zásluhy, které vy ve vašem postavení a důstojnosti nepotřebujete. Já znám cenu těchto všedních prací, kterými svět pohrdá, a Pán mi nedal toto poznání proto, abych ty práce přenechávala někomu jinému, ale proto, abych je sama vykonávala."

190. „Naše Královno a Paní" odpověděli andělé, „je pravdou, že v očích a v mínění Páně jsou tyto práce cenné tak, jak je ti známo. Ale jestliže jimi ty získáš vzácnou odměnu za svou pokoru, vezmi do úvahy to, že bychom my nebyli náležitě poslušní, kdybychom vědomě zapomenuli na práci, kterou nám svěřil Nejvyšší. Zásluhy, které získáváš těmito pracemi, můžeš naše Paní, snadno nahradit umrtvováním, které je nutné pro potlačování touhy po jejich vykonávání." Nejmoudřejší Panna na tyto argumenty odpověděla: „Ne, moji páni a nejvyšší duchové, nesmíte tyto práce vidět v tomto světle. Protože pokud vy pokládáte za povinnost sloužit mi coby Matce vašeho velkého Pána, jehož tvory jste, pamatujte si, že k této hodnosti mne povznesl z prachu, a že proto můj dluh vděčnosti za to dobrodiní je mnohem větší než váš. Protože moje závazky jsou mnohem větší, moje důkazy vděčnosti musí být také větší než vaše. Pokud toužíte sloužit mému Synovi jako jeho tvorové, musím Mu ze stejného důvodu sloužit i já, protože jsem k tomu zavázána mnohem víc coby Matka takového Syna. Proto pochopíte, že jsem povinna být pokorná, vděčná a ponižovat se před Ním až do prachu víc než vy."

191. Tyto a podobné láskyplné a obdivuhodné rozepře se vedly mezi nejsvětější Marií a jejími anděly, ale palma pokory zůstala vždy v rukou jejich Královny a Paní. Svět právem o těchto tajemstvích neví, protože není hoden je znát, kvůli své marnivosti a pýše. Jeho nerozumná domýšlivost považuje za bezvýznamné a opovrženíhodně nízké, všední práce, kdežto nebeští dvořané, kteří znají jejich cenu, si jich váží. Královna všeho tvorstva je horlivě vyhledávala a dožadovala se jich jako velké vzácnosti. Ponechme však svět v jeho úmyslné nebo neúmyslné neznalosti. Pokora není pro pyšné srdcem, a ani nízké služby nejsou pro purpur a jemná roucha, a drhnutí podlahy a praní není pro ty, kteří se zdobí drahokamy a hedvábím, ani vzácné klenoty těchto ctností nejsou určeny všem lidem bez rozdílu. Ale když se nákaza světské pýchy dostane do školy pokory a pohrdání světem, zvláště pak do řeholních družin, a pokud se v nich na tento druh pokořování pohlíží jako na hanbu a potupu, pak nemůžeme zapírat, že takové smýšlení není nic jiného, než nejhanebnější a trestu nejhodnější pýcha. Jestliže my řeholníci a řeholnice pohrdáme užitkem takových

pokorných zaměstnání a pokládáme je za ponižující, jako to dělají světští lidé, jak se pak budeme moci objevit před anděly a naší Královnou, kteří považovali za nejvýš čestné práce, na které my pohlížíme jako na opovržlivé a nečestné?

192. Moje sestry a dcery této velké Královny a Paní, mluvím k vám, které jste povolány a přeneseny do snubní síně velkého Krále k pravé radosti a plesání! (Žl.44,16). Nenechte se oloupit o své právo být nazývány dětmi této Matky! Když se Ona, která byla Královnou andělů a lidí, pokořovala konáním tak nízkých a všedních prací, jako je umývání a zaměstnávala se nejobyčejnějšími ručními pracemi, jakou drzostí by se jevila v jejích očích a před zrakem samého Pána hrdost, marná pýcha a nedostatek pokory pouhých otrokyň? Daleko buď od naší družiny taková zrada, která se hodí jen pro Babylon a jeho obyvatele. Pokládejme za vyznamenání, že se nám dostalo toho, co vznešená Královna oceňovala jako korunu zásluh, a ať je příčinou největšího zahanbení a příčinou hrozné trestuhodnosti, kdyby mělo být zjištěno, že nejsme dostatečně horlivé v soutěži pokory, ve které naše Paní soutěžila se svatými anděly. Horlivě vyhledávejme pokorná, všední zaměstnání a vzbuzujme u andělů a nebeských průvodců stejnou řevnivost, která se tak líbila naší Královně a jejímu nejsvětějšímu Synovi a našemu Ženichovi.

193. Musíme pochopit, že bez opravdové a pevné pokory by bylo smělé vyhledávat odměnu nejistých duchovních nebo rozumových útěch, a snažit se o ně by bylo opovážlivou pošetilostí. Sledujme raději naši nebeskou Učitelku, která je dokonalým vzorem svatého a dokonalého života. U této, velké Královny se dary a útěchy nebes střídaly s jejím pokorným, všedním zaměstnáním, protože se mnohokrát přihodilo, že v době, kdy se modlila se svým Synem, svatí andělé sladkými, harmonickými hlasy zpívali hymny a chvály, které složila sama Marie ke chvále nekonečné Boží bytosti a podstatného sloučení Slova s lidskou přirozeností ve druhé Osobě nejsvětější Trojice. Blahoslavená Paní často žádala anděly, aby opakovali tyto hymny jejímu Pánovi a Stvořiteli, a když s nimi střídavě zpívala verše, přidávala nové hymny. Oni Ji poslechli a žasli obdivem nad hlubokou moudrostí, která se zračila v tom, co řekla a co pro ně složila. Pak, když se její Syn uložil k odpočinku, nebo když jedl, požádala je s úmyslem obveselit Ho, jako Matka jejich Stvořitele, aby Mu jejím jménem sladce hráli. Pán k tomu svolil, kdykoli o to požádala. Tím dával průchod žáru její lásky a úcty, se kterou Mu během jeho posledních letech sloužila. Kdybych chtěla vypovědět vše, co mi o tom bylo zjeveno, musela bych sepsat mnohem delší pojednání a byly by nutné mnohem větší schopnosti než jsou mé.

Z toho, co jsem naznačila, si může člověk udělat jakousi představu o jiných hlubokých tajemstvích společného života Ježíše s Marií a najít důvod ke chvále a vyvyšování velké Paní a Královny. Kéž by Ji všechny národy poznaly a chválily jako požehnanou mezi tvory a jako Matku Stvořitele a Vykupitele světa.

Poučení, která mi dala Královna nebes.

194. Má dcero, přeji si před tím, než přikročíš k popisování dalších tajemství, abys dobře porozuměla všemu, co mi Pán přikázal s ohledem na mé spolužití s mým svatým manželem Josefem. Když jsem se s ním zasnoubila, Bůh mi nařídil, abych změnila své zvyky ve stravování i jiných zevnějších povinnostech tak, abych se přizpůsobila zvyklostem svého manžela, protože byl hlavou rodiny, a podle společenského pravidla byla moje role nižší. Stejné zvyklosti zachovával i můj nejsvětější Syn, a přestože byl pravým Bohem, podřídil se před světem tomu, o kterém se lidé domnívali, že je jeho otcem. Jakmile jsme však po smrti mého snoubence, kvůli kterému jsem změnila své životní zvyklosti, osaměli, přešli jsme k jinému životnímu stylu. Pán nepožadoval, aby se svatý Josef přizpůsobil nám, ale abychom se my přizpůsobili jemu, jak to mezi lidmi vyžadoval obvyklý pořádek. Pán se neuchýlil k zázrakům, aby unikl nutnosti požívání pokrmů, nebo obvyklým lidským zaměstnáním, protože ve všem jednal jako Učitel všech ctností a veškeré dokonalosti, a byl příkladem rodičům i dětem, prelátům a představeným, podřízeným a nízkým. Rodičům byl příkladem v tom, aby se učili, jak mají milovat své děti, pomáhat jim, živit je, napomínat je, kárat a bez ustání nebo ochabnutí je přivádět na cestu spásy. Dětem byl příkladem, aby se učily, jak si mají vážit, jak mají milovat a jak ctít své rodiče, jejichž prostřednictvím obdržely své bytí, a které mají bedlivě poslouchat podle přirozeného zákona, který vyžaduje i učí poslušnosti a zavrhuje neposlušnost jako něco ohavného a hrozného. Prelátům a představeným je příkladem, jak mají milovat své poddané a vést je jako své děti, podřízeným, aby poslouchali bez odporu, i kdyby snad v jiném ohledu byli z vyšší a lepší lidské společnosti, poněvadž představený zastupuje Boha a prelát je vždy vyšší důstojnosti. Pravá láska je ale musí vždy učit, jak mají být oba jedním duchem.

195. Abys mohla získat tuto velkou ctnost, přeji si, aby ses přizpůsobila sestrám a podřízeným, a bez náklonnosti k okázalosti s nimi jednej s holubičí mírností a upřímností. Modli se, když se modlí, pracuj, jez a i ve chvílích oddechu bud' s nimi. Neboť pravá dokonalost života v klášteře závisí na přizpůsobení se společnému duchu. Pokud tak budeš jednat, povede tě Duch svatý, který řídí všechny dobře

spořádané řeholní družiny. Pokud se budeš řídit tímto pravidlem, můžeš se cvičit i ve zdrženlivosti, když budeš jíst méně než jiné, i když ti bylo předloženo stejné množství pokrmu jako ostatním. S trochou zdrženlivosti si můžeš pro lásku ke svému Ženichovi a ke mně odepřít to, co máš ráda, aniž bys tím na sebe upozornila. Pokud nejsi vážně nemocná, nikdy se nevyhýbej společným cvičením, mimo případů, kdy by ti v tom bránila poslušnost k tvým představeným. Všech společných cvičení se účastni se zvláštní úctou, pozorností a zbožností, neboť v té době tě Pán navštíví nejčastěji.

196. Přeji si také, aby ses z této kapitoly poučila, jak máš opatrně skrývat zvláštní práce, které na sebe bereš ve snaze mne následovat. Přestože jsem se s žádnou prací před svatým Josefem nemusela skrývat, z opatrnosti jsem se z důvodu dodatečného zvýšení dokonalosti a opatrnosti více uchylovala do soukromí, protože samota sama o sobě činí dobré skutky chvályhodnějšími. To se však nesmí týkat pravidelných a povinných prací, protože musíš dávat dobrý příklad, nechat své světlo svítit a předcházet každému nebezpečí pohoršení a příležitosti k odsuzování. Jsou mnohé skutky, které mohou být vykonány skrytě, aniž by to někdo viděl a které se nemají lehkovážně vystavovat nebezpečnému obdivu veřejnosti. Ve skrytosti můžeš vykonat mnoho poklon poklekáváním. Padáním do prachu na svou tvář se můžeš pokořovat a klanět se svrchované velebnosti Nejvyššího a obětovat své smrtelné, duši tížící tělo, jako oběť za nezřízené náklonnosti proti spravedlnosti a rozumu. Tak nevyjmeš žádnou část své bytosti ze služby svému Stvořiteli a Snoubenci a přinutíš tělo, aby splácelo ztráty, které způsobilo duši svými vášněmi a pozemskými náklonnostmi.

197. Se zřetelem na tento předmět se snaž stále držet své tělo v přísné poddanosti a povol mu pouze tolik občerstvení, kolik je zapotřebí, aby se udrželo v náležitém stavu pro činnost duše a nepodporovalo jeho vášně a choutky. Umrtvuj a přemáhej ho, dokud neodumře všemu, co lahodí smyslům tak, aby se ti i obyčejné a pro život potřebné úkony, zdály být spíše bolestné než lahodné, a měly chuť víc hořkou než nebezpečně příjemnou. Ačkoli jsem ti již při jiné příležitosti sdělila, jakou cenu má toto umrtvování a pokořování, měla bys být nyní tím příkladem, který jsem ti dala, ještě více přesvědčena o jejich velké ceně. Nyní ti přikazuji, abys nepohrdala žádným z těchto úkonů, nebo je nepovažovala za málo významné, ale važ si jich všech jako vzácného pokladu, který můžeš pro sebe získat. V takových věcech musíš být chtivá a hrabivá, dychtivě se chápat každé příležitosti k vykonávání všední práce, jako je mytí, čistění domu, zabývání se podřízenými službami a ošetřováním nemocných, jak jsem ti to již dříve řekla. Při všech takových činnostech nezapomínej

na můj příklad, aby tě moje pozornost a pokora povzbuzovala k tomu, abys to vše konala s radostí, že mne můžeš napodobovat, a zahanbovala se pro nedbalost, které by ses při tom dopustila. Když jsem já, která jsem se od počátku své existence Pánovi nikdy neznelíbila ani Ho neurazila, uznávala ctnost pokory za tak potřebnou pro to, abych nalezla milost před jeho očima a byla pozvednuta jeho pravicí, oč mnohem víc je zapotřebí, aby ses pokořovala až do prachu a pokládala se za nic před jeho tváří ty, která jsi byla počata v hříchu a často Ho urážela (Žl.50,7)? Pokořuj a snižuj se k nicotě a uznávej, že to, co ti Nejvyšší udělil, jsi užívala špatně, a že proto i sama tvoje existence ti má být pobídkou k pokořování. Takovým způsobem konečně najdeš poklad milosti.

KAPITOLA XVIII.

Některá tajemství a činnosti velké Paní a Královny i jejího nejsvětějšího Syna z doby, kdy žili spolu osamoceni.

198. Jak jsem již řekla na jiných místech, poznání mnoha posvátných tajemství o Ježíši a Marii je uchováno pro zvýšení mimořádné blaženosti předurčených ve věčném životě. Nejvyšší a nejskrytější tajemství se udála během čtyř let, v nichž žili po smrti svatého Josefa spolu sami a před veřejným vystoupením našeho Pána. Žádný smrtelník není schopen náležitě pochopit tak hluboká tajemství, tím méně mohu já, nezkušená a nevzdělaná žena, náležitě popsat, co mi o nich bylo zjeveno. To, co napíši, bude jen ukázka mé nedostatečnosti. Duše Krista, Pána našeho, byla nejvýš průzračným zrcadlem bez vady, ve kterém blahoslavená Matka viděla se zrcadlit všechna tajemství a svatá díla, která Pán, Hlava a zakladatel svaté Církve, obnovitel lidského pokolení, učitel věčné spásy a anděl velké rady vytvořil a uskutečnil podle věčného ustanovení nejsvětější Trojice.

199. Prací na tomto díle, které Mu svěřil věčným Otec, Kristus, náš Pán, strávil celý svůj pozemský život a propůjčil mu veškerou možnou dokonalost Bohočlověka. Měrou, kterou se blížilo naplnění a úplné dokonání jeho svátostí, se stávala stále zřejmější síla jeho božské moudrosti a všemohoucnosti. Naše velká Královna a Paní byla očitou svědkyní a její nejčistší srdce bylo jejich úschovnou. Ve všem spolupracovala se svým božským Synem jako pomocnice v díle nápravy lidstva. Proto, aby plně porozuměla plánům věčné Prozřetelnosti i postupu naplňování všech tajemství spásy, bylo zapotřebí, aby také pochopila tajemství skrytá v učení Krista,

našeho Vykupitele, dílo jeho lásky a moudrosti, v jehož rámci připravoval účinné prostředky k dosažení svého vysokého cíle. V tom mále, co mohu říci o skutcích nejsvětější Marie, musím vždy předpokládat skutky jejího nejsvětějšího Syna, protože Ona s Ním spolupracovala a napodobovala Ho jako svůj vzor a model.

200. Spasitel světa již dosáhl věku dvaceti šesti let, a čím víc se jeho nejsvětější člověčenství blížilo dokonalému vzrůstu a jeho pozemskému cíli, tím víc a více dával Kristus svými skutky najevo smysl vykoupení. Všechna tajemství evangelista Lukáš uzavírá několika slovy, kterými končí druhou kapitolu: „Ježíš pak prospíval moudrostí, vzrůstem i milostí před Bohem i před lidmi.“ Z lidí jen jeho Matka spolupracovala a rostla ve vědomostech v souladu se vzrůstem a pokroky svého Syna, a nezůstávala nevědomou v ničem, co Syn Boží a člověk mohl sdělit pouhému tvoru. Mezi těmito skrytými božskými tajemstvími naše velká Paní v těch letech také pozorovala, jak její Syn a pravý Bůh začínal víc a více rozšiřovat své plány, nejen svého nestvořeného Božství, ale i svého člověčenství tak, aby byli všichni pozemšťané jako celek zahrnuti do jeho vykoupení. Viděla, jak vážil jeho cenu v očích věčného Otce a jak, proto aby zavřel pekelné brány a pozval všechny lidi k věčné blaženosti, přišel z nebe na zem, aby vytrpěl nejbolestnější muka a smrt. Viděla také jak přesto vše, bláznovství a zloba těch, kteří měli přijít potom, co On sebe tak zničil na kříži, Ho spíše nutily k tomu, aby ještě víc otevřel brány nejhlubších pekelných propastí a svrhl je do těch hrozných muk a trápení, na která jejich zaslepená neznalost stále nedbá.

201. Vědomí a uvažování o tomto smutném osudu působilo lidské Kristově přirozenosti tak velkou bolest a zármutek, že se po těle potil krvavým potem. Při těchto úzkostech božský Učitel setrval v prosbách za všechny, kteří měli být vykoupeni. V souladu s vůlí věčného Otce s vroucí láskou toužil být obětován pro záchranu lidstva. Věděl, že i když nebudou všichni zachráněni, každým způsobem musí být božské spravedlnosti zaplaceno za urážky spáchané proti Božství tresty, které božská spravedlnost a rovnoprávnost od věčnosti připravila pro nevěřící a nevděčné hříšníky v den věčné odplaty. Když naše slavná Paní svou hlubokou moudrostí vnikla do těchto hlubokých tajemství, připojila se ke svému nejsvětějšímu Synovi v bolestném uvažování a vroucích prosbách za tyto nešťastníky, při čemž její srdce pukalo bolestí nad velkým utrpením požehnaného plodu jejího života. Mnohokrát tato nejtišší Holubice prolévala krvavé slzy, když viděla svého Syna v úzkostech a zármutku se potit krví, protože jedině tato nejmoudřejší Paní a její

Syn, pravý Bůh a člověk, byli schopni zvážit na váze svatyně, co znamená vidět na jedné straně umírat Boha na kříži proto, aby uzavřel pekelné propasti, a na druhé straně zatvrzelost a zaslepenost lidských srdcí, která se střemhlav vrhají do jícnu věčné smrti.

202. Někdy se přihodilo, že při tomto velkém zármutku byla naše nejlaskavější Matka přemožena smrtelnou slabostí, která by ji byla jistě usmrtila, kdyby tomu Bůh nebyl zabránil. Její nejmilejší Syn ji odměnil za její nejoddanější a láskyplný soucit tak, že přikázal andělům, aby Ji potěšili a vzali Ji na ruce, jindy opět, aby Jí zpívali její vlastní písně a chvály ke cti Božství a člověčenství. Někdy Ji zachytil sám Pán svýma rukama a udělil Jí nové nebeské poznání o jejím vyjmutí z toho ničemného zákona hříchu i jeho následků. Když tak někdy spočívala na jeho rukou, andělé Jí v obdivu zpívali, a Ona byla při tom uchvácena vytržením do nebeské extáze a zakoušela nové neobyčejné účinky Božství. V takových chvílích tato jediná Vyvolená a jediná dokonalá vpravdě spočívala na levici člověčenství, při čemž byla oblažována a objímána pravicí Božství (Pís.2,6). Její nejvýš milující Syn a Ženich zapřísahal Jeruzalémské dcery, aby neprobudily jeho Milou ze spánku, který léčí bolesti a rány její lásky, pokud si sama nebude přát býti probuzena. Nebeští duchové žasli, když viděli, že je vyvýšena nad všechny anděly a odpočívá na rukou svého milovaného Syna, oděna různobarevným rouchem po jeho pravici, a blahoslavili a vyvyšovali Ji nad všechno tvorstvo (Žl.44,10),

203. Slavná Královna byla obeznámena s nejhlubšími tajemstvími týkajícími se předurčení vyvolených pro zásluhy získané vykoupením a viděla je zapsané v paměti svého Syna. Mohla vidět, jak jim uděloval své zásluhy a účinně se přimlouval za jejich spasení a jak jeho láskou a milostí, které se zavržení stali nehodní, byli odměňováni předurčení podle jejich různých smýšlení a povahy. Mezi vyvolenými viděla také ty, které měl Pán ve své moudrosti a starostlivosti povolat k apoštolátu a následování. Viděla a jak je prostřednictvím svých tajných a zvažovaných ustanovení začal získávat pod prapor svého kříže, který měli i oni později před světem rozvinout, a jak jednal jako moudrý generál, který, když plánuje velkou bitvu, pověřuje různé části své armády různými povinnostmi, vybírá a určuje nejudatnější a nejschopnější na nejtěžší místa. Tak i Kristus, náš Vykupitel, když chtěl začít boj o svět a oloupit satana o jeho tyranskou vládu mocí svého Božství jako Slovo, použil tuto novou armádu, která měla být sebrána, ustanovil důstojníky a určil svým udatným a silným kapitánům a předurčil je pro jejich místa a povinnosti. Všechny přípravy a nástroje této války byly předem uspořádány v božské moudrosti jeho nejsvětější vůle v takovém pořádku, jak se vše mělo dít.

204 Toto všechno bylo také odkryto a zjeveno nejmoudřejší Matce a vlitou představou Jí bylo dáno, že mohla vidět a osobně poznat mnohé z předurčených, zvláště apoštoly, učedníky a veliký počet těch, kteří byli povoláni do Církve v prvních i pozdějších dobách. Vlivem tohoto nadpřirozeného poznání, které Jí Bůh udělil, znala apoštoly i jiné dřív, než se s nimi setkala. Tak jako se božský Mistr modlil a dosáhl pro ně povolání dřív, než je povolal, tak je i nebeská Paní učinila předmětem svých modliteb. Proto měla Matka milosti také účast na udílení darů a milostí, které apoštolově obdrželi před tím, než slyšeli nebo viděli svého Mistra, a které jim určil a připravil pro ně, aby přijali povolání k apoštolátu. Čím více se blížila doba jeho veřejného působení, tím více se za ně Pán modlil a prosil, a posílal jim silnější a účinnější vnuknutí. Stejně byly úpěnlivější a účinnější i modlitby nebeské Paní. Když se později apoštolové k Pánovi připojili a spatřili Ji tváří v tvář, říkala svému Synovi o nich, jakož i o jiných: „Tito jsou, můj Synu, ovocem tvých modliteb a svatých tužeb.“ A pěla písně chvály a díků, protože viděla jeho splněná přání, protože viděla ty, kteří byli povoláni od počátku světa, přitaženi, aby Ho následovali.

205. V moudrém uvažování o těchto divech jimi byla zcela zaujata a jala se zpívat neslýchané hymny obdivu a chval, konat hrdinské úkony lásky a klanět se tajným soudům Nejvyššího. Zcela změněna a proniknuta tímto ohněm, který pocházel od Pána, aby strávil svět, často skrytě v srdci, někdy i hlasitě volala: „Ó nekonečná lásko! Ó důkaze nevýslovné a nesmírné dobroty! Proč Tě pozemšťané neznají? Proč je tvá laskavost tak špatně splácena? Ó vy utrpení, vzdechy, žádosti a tužby mého Milého, vesměs vzácnější nad perly a všechny poklady světa! Kdo by mohl být tak nešťastný a tak nevděčný, že by Tebou, můj Milý, pohrdal? Ó děti Adamovy, koho najdete, aby za vás mnohokrát zemřel, aby vaši neznalost zbavil klamu, vaši zatvrzelost obměkčil a zmírnil vaše neštěstí?“ Po takových vroucích projevech rozmlouvala blahoslavená Matka se svým Synem a nejvyšší Král Ji těšil a rozšířil její srdce a připomínal Jí, jak Ona sama je příjemná Nejvyššímu, jak velká milost a sláva bude vysloužena předurčenými ve srovnání s nevděkem a zatvrzelostí zavržených. Zvláště Jí ukázal svou lásku k Ní i lásku nejsvětější Trojice a jak je Bůh velice potěšen její věrnou spoluprací a neposkvrněnou čistotou.

206. Jindy Jí Pán znovu ukázal, co bude dělat, až bude veřejně kázat a jak s Ním má Ona spolupracovat a pomáhat Mu v záležitostech a při správě nové Církve. Byla zpravena o zapření svatého Petra, o Tomášově nevěře, o Jidášově zradě a mnoha jiných budoucích událostech. Od té chvíle se povinnostem věrná Paní rozhodla horlivě pracovat na záchraně zrádného učedníka a podle toho rozhodnutí i jednala,

jak později budu vypravovat. Jidášova zkáza začala tím, že pohrdal její dobrou vůlí a pojal proti Matce milosti jakousi nechuť a neúctu. O těchto velkých tajemstvích byla nebeská Paní informována svým nejsvětějším Synem. Moudrost a vědomosti, které Jí byly uděleny, byly tak velké, že každý pokus o jejich úplné vysvětlení byl by marný, protože jen vědomosti Páně byly větší než to, co bylo zjeveno přesvaté Marii, která svými vědomostmi převyšovala všechny serafiny a cherubíny. Když tedy náš Pán a Vykupitel Ježíš a jeho nejsvětější Matka Marie využívali všechny tyto dary milostí a vědomostí pro dobro smrtelníků, když i jediný Kristův povzdech měl nesmírnou cenu pro všechny tvory a když k nim přidáme podobné vzdechy jeho Matky, i když ty neměly stejnou cenu, protože pocházely jen od tvora, ale přece byly v očích Božích cennější než skutky všech tvorů dohromady, jaké to bylo nesmírné množství zásluh, pokud dohromady sečteme to, co pro nás vykonali Syn a Matka svými prosbami, slzami, krvavým potem, hroznými mukami, smrtí na kříži a všemi ostatními skutky, v nichž se Matka spojovala s božským Synem jako pomocnice a společnice ve všem jeho jednání! Ó lidská nevděčnosti! Ó tvrdosti našeho tělesného srdce, tvrdší nad diamant! Kde je naše prozíravost? Kde je náš rozum? Kde je jen zcela obyčejný soucit nebo obyčejná lidem vrozená vděčnost? Není absence lítosti a soucitu u rozumných bytostí příčinou jejich věčného zatracení? Proč tedy tak úplně zapomínají na to, co by jimi snad pohnulo, na život a utrpení Páně, které nám získalo věčnou blaženost a pokoj v budoucím životě?

Poučení, která mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

207. Má dcero, je jisté, že kdybys ty, nebo kdokoliv z pozemšťanů mohl mluvit třeba i andělským jazykem, nebyli byste schopni popsat požehnání a dobrodiní, kterými mne zahrnovala pravice Nejvyššího během posledních let života mého Syna, které se mnou strávil. Ty skutky Páně jsou úplně nad schopnosti tvé i ostatních smrtelníků. Protože jsi však obdržela zvláštní osvícení o těchto svátostech, přeji si, abys chválila a velebila Všemohoucího za všechno, co mi učinil a za to, že mne povýšil z prachu k tak vysoké službě. Ačkoli tvoje láska k Pánovi musí být jako láska oddané dcery a nejvroucněji milující nevěsty, nesobecká a nevynucená. Přesto si přeji, pro podporu tvé lidské slabosti a pro posilnění tvé naděje, abys s něžností pamatovala na to, jak si Pán libuje ve své lásce k těm, kteří Ho milují s dětinnou láskou. Ó má nejdražší dcero, kdyby lidé svými hříchy nekladli žádné překážky a neodporovali této nekonečné štědrosti, jakých nezměrných dobrodiní a požehnání by se jim dostávalo! Podle způsobu tvého chápání musíš na Něho pohlížet tak, jako bys byla uražena

a zarmoucena odporem pozemšťanů, který kladou jeho bezmezné touze jim prokazovat dobro. A jdou ve svém odporu tak daleko, že si zvyknou nejen na to být nehodnými pro okoušení jeho sladkostí, ale ani nevěří tomu, že se jiní někdy podíleli na sladkosti jeho požehnání, kterou si přeje udělovat všem.

208. Nezapomínej také vzdávat díky mému nejsvětějšímu Synovi za jeho nepřetržité úsilí za spásu všech lidí, i za to, co jsem ve spojení s Ním pro ně vykonala, jak ti to bylo zjeveno. Katolíci by měli být stálejší ve vzpomínání na utrpení a smrt Páně, protože jim to tak často Církev připomíná, ale přesto se jejich vděčnost projevuje jen málo. Ještě mnohem méně je těch, kteří vzpomínají na jiné činy mého Syna a mé. Pán nenechal uplynout ani jedinou hodinu, ba ani okamžik, aby ho nevyužil k získání darů a milostí pro záchranu všech lidí od věčného zatracení, a aby je mohl učinit podílníky na své slávě. Tyto skutky vtěleného Boha budou zvláště během soudného dne svědčit proti neplodnosti a zatvrzelosti srdce věřících. Jestli ty, která jsi byla obdařena světlem a učením Nejvyššího i mým poučováním, nebudeš vděčná, tvoje zahanbení bude mnohem větší než zahanbení jiných, poněvadž tvoje vina by byla ohavnější. Ty musíš nejen spolupracovat s těmi mnoha všeobecnými požehnáními, ale také s těmi zvláštními a jednotlivými, která zakoušíš každý den. Varuj se nebezpečí zapomnětlivosti a chovej se jako moje dcera a učednice. Neodkládej ani na okamžik a oddej se dobrému životu nejlepším způsobem, jakého jsi schopna. S ohledem na tento cíl dávej bedlivý pozor na vnitřní osvícení a na pokyny svých duchovních vůdců, sluhů Páně. Buď si jistá, že pokud budeš s těmi milostmi a dobrodiními spolupracovat, Nejvyšší otevře své všemohoucí ruce a zahrne tě bohatstvím a poklady.

KAPITOLA XIX.

Kristus, náš Pán se začíná připravovat na svá veřejná kázání tím, že oznámil některým, že je Vykupitel už na světě; jeho nejsvětější Matka mu v tom pomáhá; mocnosti pekla se začínají znepokojovat.

209. Oheň božské lásky hořel v srdci našeho Vykupitele a Mistra jako v uzavřené tavící peci, dokud nenadešla příhodná doba, stanovená pro projevení jeho účinků. Protože ve stanoveném čase měl dát průchod hořící lásce svého srdce prostřednictvím svých kázání, zázraků, a nakonec i rozbít nádobu svého člověčenství, aby vylil všechnu svou lásku. I když je pravda, jak praví Šalomoun, že není možné

skrývat oheň v klíně, aniž by nehořel šat (Př.6,27), a i přestože Pán vždy projevoval svou lásku, kterou vysílal jako jiskry a plameny ve všech svých skutcích od okamžiku svého vtělení, přece v porovnání s tím, co měl vykonat ve svém vyvoleném čase a se žárem, kterým v té době hořelo jeho nitro, můžeme říci, že plameny jeho lásky až do té doby zůstávaly skryty a uzavřeny. Pán dosáhl ve věku dvaceti sedmi let dokonalé vyspělosti. Podle naší obvyklé mluvy se zdálo, že nemohl již déle zadržovat prudkost své lásky a touhy, aby splnil vůli věčného Otce a dokonal spásu lidstva. Byl plný soucitné lásky, hodně se modlil a postil, začal se stýkat a žít s lidmi. Často trávil celé noci na modlitbách v horách a býval dva nebo tři dny vzdálen z domova a od své nejsvětější Matky.

210. Nejmoudřejší Paní při této časté nepřítomnosti a vycházkách svého Syna předvídala příchod jeho práce a utrpení. Již nyní cítila meč přichystaný pro svou oddanou vroucí lásku, pronikající její srdce i duši, a celá se stravovala nejněžnějšími úkony lásky ke svému Milému. Během těchto odloučení od svého Syna Ji ve viditelných podobách provázeli její nebeští dvořané a služebníci, svatí andělé. Velká Paní s nimi rozmlouvala o svých bolestech a posílala je jako posly za svým Synem a Pánem, aby Jí přinesli zprávy o tom, co dělá i o jeho duchovních cvičeních. Svatí andělé poslouchali svou Královnu a jejich časté zprávy Jí umožňovaly ze svého úkrytu sledovat nejvyššího Krále při všech jeho modlitbách, prosbách a cvičeních. Kdykoli se Pán vrátil, uvítala Ho tak, že před Ním padla na svou tvář, klaněla se Mu a děkovala za požehnání, která získal pro hříšníky. Sloužila Mu jako milující Matka a snažila se Mu opatřit prostičké občerstvení, protože věděla, že ho jako pravý člověk podrobený utrpení potřebuje, protože se často stávalo, že celé dva nebo tři dny strávil bez odpočinku, bez jídla a bez spánku. Jak jsem napsala výše, nejsvětější Matka dobře věděla o práci a starostech, tížících Vykupitelovu duši. Pán Ji o nich vždy informoval a zpravoval Ji i o svých nových opatřeních, o skrytých požehnáních, kterých se dostávalo mnoha duším novým osvícením o Bohu a o vykoupení.

211. Naše slavná Královna, naplněna těmito vědomostmi říkala svému Synovi: „Pane můj, nejvyšší a pravé štěstí mé duše! Vidím, světlo mých očí, že tvá vroucí láska k lidem nedojde klidu a pokoje, dokud jim nezajistí věčnou spásu. To je ta pravá činnost tvé lásky a dílo, které Ti určil Otec. Tvá slova a tvé drahocenné úsilí musí k Tobě přitáhnout mnoho srdcí. Moje nejsladší Lásko, já toužím, aby všichni smrtelníci byli přivábeni a všichni spolupracovali s tvou snahou a převelikou láskou. Shlédni na mne, svoji otrokyni, ó Pane, se srdcem připraveným plnit všechna tvá přání a obětovat svůj život, kdyby to bylo třeba k tomu, aby se všichni tvorové podrobili tužbám tvé

vroucí lásky, která se tak cele věnuje tomu, abys je získal pro svou milost a své přátelství.“ K takové nabídce byla - Matka milosrdenství pohnuta vroucí touhou vidět, jak učení a úsilí našeho Vykupitele a Mistra přinesou přiměřené ovoce. Protože nejmoudřejší Paní náležitě oceňovala jejich hodnotu a váhu, přála si, aby nebyly ztraceny pro žádnou duši, i aby za ně lidé vždy náležitě děkovali. Ve své lásce si přála napomáhat Pánovi, nebo raději svým bližním, kteří slyšeli jeho slova a viděli jeho skutky, aby spolupracovali s těmito milostmi a neztratili příležitostí ke spáse. Velice toužila vzdávat Pánovi náležité díky a chválit Ho za jeho obdivuhodnou štědrost k duším, a snažila se splácet dluh uznání a vděčnosti nejen za využité milosti, ale i za ty, které lidskou vinou zůstaly nevyužité. Tyto díky, které naše velká Paní vzdávala, byly tak skryté jako obdivuhodné, protože se na všech Kristových skutcích podílela nejvyšší měrou nejen tak, že spolupracovala jako pomocnice, ale i na tom, co se týkalo účinků. Pracovala pro každou duši tak, jakoby ona sama byla tou duší, která má obdržet milost. O tom řeknu později ještě více.

212. Na tuto nabídku nejvýš milující Matky její nejsvětější Syn odpověděl: „Má nejdražší Matko! Již nastala doba, ve které v souladu s vůlí mého věčného Otce začnu připravovat některá srdce pro přijetí mého světla a učení, i abych je upozornil na vhodnou a předurčenou dobu pro spásu lidstva. Přeji si, abys mne při tom provázela a pomáhala mi. Pros mého Otce, aby osvítil srdce smrtelníků a probudil jejich duše, aby s čistým úmyslem přijaly poselství o přítomnosti jejich Spasitele a Učitele na světě.“ Od toho dne Ho Matka, podle jeho přání, provázela při všech jeho vycházkách z města Nazareta.

213. Náš Pán během tří let, které předcházely jeho veřejnému vystoupení a křtu, takto často vycházel. Ve společnosti naší slavné Královny vykonal mnoho cest do okolí Nazareta a do provincie Neftali, jak prorokoval Izaiáš (9,1), i jinam. V hovorech s lidmi začal oznamovat příchod Mesiáše a ujišťoval je, že je již na světě na izraelském území. Ovšem neřekl jim, že On sám je Mesiášem, protože první svědectví, že je Božím Synem, vydal veřejně věčný Otec, když byl u řeky Jordánu slyšet hlas: „Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem nalezl zalíbení (Mt.3,17).“ Bez toho, aby zjevil svou skutečnou důstojnost, o tom mluvil Jednorozený jen v obecné rovině tak, jak mluví člověk, který si je jistý tím, o čem mluví. Nedělal žádné veřejné zázraky, ani nevyužíval žádné zevnější projevy, ale tajně provázel své učení a výpovědi vnitřními vnuknutími a příspěvky, které poskytoval srdcím těch, s nimiž mluvil a jednal. Tak nakláněl jejich duše k víře a připravoval je, aby Ho později tím ochotněji osobně přijali.

214. Seznamoval se s takovými lidmi, o kterých ve své božské moudrosti věděl, že jsou připraveni a schopni (či lépe, méně nehodní) přijmout semeno pravdy. Méně uvědomělým vypravoval o znameních svědčících o příchodu Mesiáše, která byla všem známa, jako například o příchodu tří králů, o vraždění neviňátek a podobných událostech. Osvícenějším sděloval, že se prorocké výpovědi již splnily a vysvětloval jim pravdy s mocí božského Učitele. Dokazoval jim, že Mesiáš je již v Izraeli, poukazoval na království Boží a na cestu, kterou je k němu možné přijít. Jeho zevní krása, velká laskavost, klid, něžnost, ušlechtilé mravy a řeč, spolu s jeho všemi zastřenými, ale živými a mocnými projevy, a vnitřní pomocí milosti vedly k tomu, že výsledek tohoto obdivuhodného učení byl velmi velký. Mnoho duší opustilo cestu hříchu, jiné začaly ctnostný život, a všichni byli poučeni a uschopněni porozumět velkým tajemstvím, zvláště víře, že Mesiáš už začal panovat.

215. K těmto skutkům milosrdenství božský Učitel přidal mnoho jiných. Těšil zarmoucené, pomáhal utiskovaným, navštěvoval nemocné a žalem sklíčené, povzbuzoval malomyslné, nevědomým uděloval prospěšné rady, posluhoval umírajícím, skrytě udělil mnohým tělesné zdraví, pomáhal těm, kteří se ocitli ve velkých nesnázích a při tom je uváděl na cestu života a pravého pokoje. Všichni, kteří k Němu přicházeli s důvěrou, nebo Ho vyslechli se zbožnou a upřímnou myslí, byli naplněni světlem a účinnými Božími dary. Není možné spočítat ani odhadnout Vykupitelovy obdivuhodné skutky, které vykonal během tří let, než začal po svém křtu veřejně kázat. Vše bylo konáno tajemným způsobem, takže, aniž by se projevil jako Původce spásy, sdělil to velkému počtu duší. Skoro při všem tomto zvláštním působení byla přítomna naše velká Paní jako věrná svědkyně a spolupracovnice. Protože Jí byly všechny tyto skutky zjeveny, napomáhala při nich a vzdávala za ně díky jménem těch tvorů a smrtelníků, kteří tak byli božskou štědrostí vyznamenáni. Skládala hymny, kterými chválila Všemohoucího, prosila za duše, protože znala všechny jejich vnitřní potřeby a svými modlitbami pro ně získala nová požehnání a milosti. Ona sama je napomínala, radila jim, přitahovala je na sladké učení svého Syna a vyprávěla jim o příchodu Mesiáše. Ona však tyto skutky milosrdenství konala víc mezi ženami a napodobovala tak mezi nimi skutky milosrdenství, které její nejsvětější Syn konal mezi muži.

216. K vykupiteli a jeho nejsvětější Matce se během těch prvních let připojilo a provázelo je jen několik osob, protože ještě nepřišel čas je povolat k užšímu následování jeho učení. Dovolil jim bydlet ve svých domech, a pouze je svým božským osvěcováním poučoval a vybízel k dokonalejšímu životu. Pravidelnými

společníky nebeských Učitelů byli svatí andělé, kteří jim sloužili jako nejvěrnější poddaní a služebníci. I když se Ježíš a Marie často vraceli z těchto vycházek do svého domu v Nazaretě, přece jen při těchto cestách potřebovali víc služeb těchto nebeských dvořanů. Některé noci probděli na modlitbách pod širým nebem a při takových příležitostech je andělé chránili a kryli je před nepříznivým počasím a někdy jim přinesli i pokrm. Jindy Pán a jeho Matka prosili o jídlo, ale peníze nebo jiné věci, které nepotřebovali, s díky odmítali. Když se někdy rozešli, aby navštěvovali nemocné, šel Pán Ježíš obyčejně do nemocnice a jeho Matka k jiným nemocným osobám. Nesčetní andělé provázeli Marii ve viditelných podobách. Jejich prostřednictvím konala některé skutky lásky a byla informována o tom, co dělá její nejsvětější Syn. Nemíním podrobně popisovat divy, které v té době vykonali, ani útrapy a obtíže, se kterými se setkávali při těchto vycházkách v hostincích, nebo o překážkách, které jim do cesty kladl náš společný nepřítel. Postačí, když připomenu, že lidé na Učitele života a jeho nejsvětější Matku pohlíželi jako na chudé poutníky, kteří dávají přednost utrpení a nevyhýbají se žádné námaze, kterou považují za prospěšnou pro naše spasení.

217. Takovým skrytým způsobem božský Mistr a jeho Matka šířili zprávu o jeho příchodu mezi všemi třídami lidí. Chudým ale věnovali více pozornosti, protože ti byli obyčejně přístupnější Božím pravdám, byli méně obtíženi hříchy, byli obdařeni větším světlem, a i jejich mysl byla volnější, protože nebyla zatížena marnými starostmi. Chudí byli také pokornější a ochotnější podrobit svou vůli i rozum, a věnovat se řádnému a ctnostnému životu. Protože během těch třech let nekázal Ježíš veřejně, ani neprojevoval svou autoritu zázraky, dával se do řeči raději s chudými a nízkými, protože ty lze přivést k pravdě s menším projevováním autority. Přesto všechno byla pozornost starého hada velmi pobouřena mnohými činy Ježíše a jeho Matky, protože nezůstaly všechny zázraky, které Kristus vykonal, skryty, ačkoli moc, kterou byly vykonány, skryta byla. Satan viděl, že jeho slovy a napomínáním byli mnozí hříšníci přivedeni k pokání, napravili svůj život a unikli jeho tyranství. Jiní zase pokročili ve ctnosti a u všech, kteří poslouchali Učitele života, náš společný nepřítel zjistil velkou, neslýchanou změnu.

218. Nejvíc však pekelného hada dráždilo, že nemohl dosáhnout úspěchu u umírajících. I když během posledních hodin pozemského života duší rozmnožil svou lstivou zlobu, často se přihodilo, že když se tento krvežíznivý drak přiblížil k nemocnému, aby projevil svou zlobu, byl přerušen příchodem Ježíše a Marie a pocítil mocnou sílu, která ho i s jeho démony svrhla do nejhlubších pekelných propastí. Kdyby Ježíš a Marie vešli do světnice nemocného dřív, nemohl by démon ani vejít a

rozvinout svůj vliv nad nemocným, který umíral pod mocnou ochranou Páně. Protože drak tuto božskou moc cítil, ale uměl si ji vysvětlit, byl zachvácen zuřivým vztekem a toužebně hledal prostředky, kterými by se odškodnil. Pak se přihodilo to, o čem budu vypravovat v následující kapitole, protože tuto už nechci více prodlužovat.

Poučení nejsvětější Královny Marie.

219. Má dcero, vidím, že se divíš tomu, co jsem ti sdělila o tajemných činech mého nejsvětějšího Syna a o mém podílu na nich. Neboť na jedné straně vidíš, jak mocně působily na lidská srdce, a na druhé straně vidíš, že mnohé z těch skutků zůstaly až dosud skryté. Neměla by ses divit tomu, že lidé tato tajemství nepoznali, ale tomu, že i přesto, že byli poučeni o mnoha jiných tajemstvích, která se týkala života a skutků jejich i mého Pána, chovají se k nim tak pohrdavě a nevšímavě. Kdyby jejich srdce nebyla tak nešlechetná, a kdyby láskyplně rozjímali o božských pravdách, byli by našli v životě mého Syna i v mém, pokud je jim znám, velmi silné důvody k vděčnosti. Články víry i mnoha jinými pravdami, které učí a které hlásá Církev, by mohlo být obráceno mnoho světů, protože tyto pravdy ukazují jasně, že Jednorozený věčného Otce se přioděl smrtelným tělem hříšného člověka, aby vykoupil lidské pokolení hroznou smrtí na kříži (Flp.2,7), získal pro ně věčný život za cenu ztráty svého vlastního života, vzkřísil a osvobodil je od věčné smrti. Kdyby toto požehnání bylo správně oceňováno, kdyby smrtelníci nebyli tak nevděční svému Bohu Spasiteli a tak krutí k sobě samým, nikdo by neztrácel příležitost ke své spáse a k úniku z věčného zatracení. Ve svém velkém údivu, moje nejdražší, plač bez přestání nad tou hroznou ztrátou, kterou trpí tak mnoho nerozumných a nevděčných duší, které zapomínají na Boha, na své povinnosti i na sebe samé.

220. Už dřív při vhodných příležitostech jsem ti řekla, že počet předzvěděných pro zatracení je tak velký a těch, kteří se spasí tak malý, že není prospěšné o tom podrobněji mluvit. Pokud máš smýšlení pravé dcery Církve, nevěsty Krista, mého Syna a Pána, zemřela bys při pohledu na takové neštěstí. Co však můžeš vědět je, že všechny ztráty a neštěstí, které vidíme v křesťanských národech a vládách, jakož i mezi vůdci a poddanými Církve i ve světském stavu, vznikají a pramení ze zapomínání a z pohrdání dílem jejich vykoupení. Kdyby byl nějaký způsob jak v nich probudit smysl pro vděčnost a pro jejich povinnosti, který mají jako věřící mít, i aby jako děti uznávaly svého Stvořitele a Vykupitele i mne, jejich přímluvkyni, hněv božského Soudce by byl utišen a došlo by ke zmenšení tak velmi rozšířené zkázy a záhuby mezi katolíky. Věčný Otec, který horlí pro čest svého Syna a přísně trestá ty

služebníky, kteří znají vůli svého Pána a odpírají ji plnit, by byl opět usmířen.

221. Věřící Církve svaté velmi odsuzují hřích nevěřících židů, protože usmrtili svého Boha a Pána. To byl nejvýš ohavný zločin, který si vším právem zasloužil odsouzení a trest, který byl na tom lidu vykonán. Katolíci však zapomínají, že jejich vlastní hříchy se stávají z jiných příčin ohavnějšími, než byl hřích židů. Hřích židů byl trestuhodný, což Židé také nakonec uznali. Mimo to se jim také Pán sám vydal a nechal je jednat podle toho, co jim radilo peklo, kterým byli ke hříchu dohnáni (Lk.22,53). V našich dnech již nejsou katolíci nevědomí, protože mají plnost světla, kterým poznávají i rozumí božským tajemstvím o vtělení. Církev svatá byla založena, rozšířena a proslavila se zázraky, světci a světicemi, posvátnými spisy, učením a hlásáním pravd, které byly židům neznámé. Přes všechny tyto mnohonásobné přednosti, požehnání, pravdy a osvícení, mnozí katolíci žijí jako pohani, jako by neměli před sebou tento velký počet pohnutek, které je nutí a zavazují, nebo množství trestů, které by je mělo naplňovat hrůzou. Jak se tedy za takových okolností mohou katolíci domnívat, že jsou hříchy jiných větší nebo ohavnější než jejich? Jak si mohou myslet, že jejich tresty nebudou větší? Ó má dcero, uvaž dobře tuto pravdu, která by tě měla naplnit svatou bázní. Pokořuj se až do prachu a považuj se před Nejvyšším za nejnižší ze všech tvorů. Pozoruj skutky svého Vykupitele a Mistra, napodobuj je a se zkroušeným srdcem je využívej ke splacení svých hříchů. Podle množství osvícení, kterého se ti dostane shůry, napodobuj a následuj i mé jednání. A přeji si, abys nepracovala jen na své spáse, ale také na spáse svých bližních. To máš konat modlitbami a snášením utrpení. Ty, které můžeš, laskavě napomínej, poučuj a dělej pro ně ochotně víc, než jsi povinna. Ukaž se být ochotnější prokazovat dobro těm, kteří tě urazili, buď trpělivá se všemi a pokořuj se i pod nejnižší. Podle pokynů, které jsi dříve obdržela, se snaž s vroucí láskou a pevnou jistotou věčné odplaty pomáhat těm, kteří jsou v nebezpečí smrti.

KAPITOLA XX.

Lucifer svolává v pekle shromáždění, aby se poradil, jak překážet činnosti Krista, našeho Vykupitele a jeho přesvaté Matky.

222. Luciferova tyranská vláda nad tímto světem nebyla už tak neomezená, jak bývala po celé věky před vtělením božského Slova, protože od té hodiny, v níž Syn věčného Otce sestoupil z nebe a ve snubní komůrce své panenské Matky na sebe vzal

lidské tělo, cítil tento silně ozbrojený vyšší moc, která ho utlačovala a drtila, jak jsem vypravovala při jiné příležitosti (Lk.11,21). Po narození Krista pocítil tuto moc, když dítě Ježíš přišlo do Egypta (Svazek II., č. 130 a 643), a při mnoha jiných příležitostech byl pak tento drak přemožen a zahnán na útěk mocí božské pravdy vycházející z této velké Královny. Při porovnávání a spojování dřívějších případů s novými událostmi, o kterých jsem vypravovala v předešlé kapitole, se začal starý had velmi znepokojovat a obávat toho, jestli se na zemi neusídlila nějaká nová velká moc. Protože však bylo tajemství vtělení před ním hluboce skryté, pokračoval ve své zaslepené zášti, aniž by tušil pravdu, i když se od svého pádu z nebe velice snažil zjistit, kdy a jakým způsobem božské Slovo sestoupí z nebe a vezme na sebe lidské tělo, protože se tohoto obdivuhodného Božího díla jeho nadutost a pýcha nejvíce bála. Tato úzkost ho nutila svolávat ty mnohé hromadné schůze, o kterých jsem již několikrát v tomto životopise psala a nyní píši.

223. Když začal být pekelný drak po zkušenostech, které měli démoni i on sám s Ježíšem a Marií, ve velké nejistotě, ptal se tento nepřítel lidského pokolení sám sebe, jakou mocí byl přemožen a zahnán na útěk při svých pokusech o strhnutí nemocných a umírajících do záhuby i při jiných střetnutích s Královnou nebes. Poněvadž si sám nemohl toto tajemství vysvětlit, rozhodl se poradit se s některými ze svých společníků, kteří vynikali zlomyslností a chytrostí. Použil jazyka, kterému démoni rozuměli, zařval či zavyl v pekle, čímž svolal k sobě své poddané. Když se všichni shromáždili, pronesl k nim řeč: „Moji ministři a společníci, kteří jste mne následovali v mém spravedlivém odboji, dobře víte, že v prvním stavu, do jakého nás postavil Stvořitel všech věcí, jsme Ho uznávali za všeobecný zdroj našeho bytí a tak jsme na Něj pohlíželi. Jakmile nám však na újmu naší krásy a našich předností, tak blízkých Božství, přikázal, abychom se klaněli a sloužili osobě Slova v lidské podobě, kterou měl v úmyslu na sebe vzít, vzepřeli jsme se jeho vůli. Věděl jsem ovšem, že Mu tato úcta jako Bohu patřila, ale protože se rozhodl spojit se s lidskou přirozeností, tak sprostou a nízkou ve srovnání s mou, nemohl jsem se dívat na to, že nedal přednost mně místo lidskému tvoru. A nejen že nám přikázal klanět se Jemu, ale i uznat za svou panovnici Ženu, jeho Matku, pouhého zemského tvora. Proti takovým křivdám jsem se já a vy se mnou vzepřeli! Postavili jsme se proti nim a rozhodli se odepřít Mu poslušnost. Za to naše tehdejší chování jsme potrestáni a musíme snášet bolesti našeho nynějšího postavení. Ačkoli jsou nám tyto pravdy známy a mezi sebou je uznáváme, nebylo by dobré vyznávat to před lidmi (Jak.2,19). A toto vám přikazuji, ať se lidé nedozví o našich nynějších svízelích a slabosti.“

224. Ale jisté je, že ten Bohočlověk a jeho Matka skutečně přijdou, že jejich příchod na tento svět bude začátkem naší největší záhuby a muk, proto se musím ze všech sil snažit tomu zamezit a zničit je, třeba i za cenu podvrácení a zničení celého světa. Vy všichni víte, jak nepřemožitelná byla až dosud moje síla, když tak velká část světa poslouchala mé rozkazy a je poddána mé vůli a moci. Avšak během několika posledních let jsem při mnoha příležitostech pozoroval, jako by vaše síla ochabla a zeslábla, a že jste byli potlačeni a přemoženi. I já sám pociťuji vyšší moc, která mne omezuje a zastrašuje. Několikrát jsem s vámi prohledal celý svět, ve snaze najít příčinu těchto ztrát a útlaku, které pociťujeme. Pokud už je na světě Mesiáš, který byl slíben vyvolenému Božímu lidu, tak nejen že se nám Ho nepodařilo na celém světě najít, ale nespatřili jsme ani žádné jisté známky jeho příchodu, protože jsme nikde nepozorovali žádnou slávu a zevnější pompu, která bude přirozeně takovou osobu provázet. Přesto však mám zlé tušení, že čas jeho příchodu z nebe na zem by mohl být už blízko. Proto všichni musíme usilovat o to, abychom Ho i tu Ženu, kterou si vyvolí za svou Matku, zničili. Kdokoliv z vás se při této práci vyznamená, nebude si moci stěžovat na mou vděčnost a odměnu. Dosud jsem našel vinu a účinky hříchu u všech lidí, a neviděl jsem u nikoho takový majestát a ctnost, která by přiměla Slovo stát se člověkem a která by vyžadovala od smrtelníků, aby se Mu klaněli a přinášeli Mu oběti, protože podle takového prokazování poct Ho budeme moci poznat. Nepochybným znakem jeho příchodu a určující vlastností Mesiáše jistě bude, že hřích, ani jeho následky, obvyklé u ostatních Adamových dětí, se Ho vůbec nedotknou.“

225. „Proto jsem nyní o to víc zmaten,“ pokračoval Lucifer; „neboť jestliže věčné Slovo dosud na svět nepřišlo, nemohu si vysvětlit ty nové zkušenosti, které se nám přihodily, ani odkud pochází ten silný odpor, který nás přemáhá. Kdo nás vytáhl a vyhnal z Egypta? Kdo zničil chrámy a rozbil modly v té zemi, v níž nás všichni obyvatelé ctili? Kdo nás utiskuje nyní v Galileji a jejím okolí a brání nám obracet lidi, kteří jsou v nebezpečí smrti? Kdo brání hříchu u tak mnoha duší, které jednají, jako by byly vytrženy z naší moci a jsou příčinou toho, že i tak mnoho jiných lidí zlepšilo svůj život a hledají Boží království? Pokud necháme pokračovat tento zhoubný vliv, může nám tato tajná síla, kterou nemůžeme pochopit, způsobit velké neštěstí a muka. Je nutné tomu učinit přítrž a znovu prohledat svět, zdali se na něm nenachází nějaký velký prorok nebo světec, který usiluje o naši zkázu. Já jsem nemohl najít nikoho, komu bych mohl připisovat takovou moc. Chovám jen velkou nenávist proti té Ženě,

naší nepřítelkyni, zvláště od té doby, co jsme Ji pronásledovali v chrámě a později v jejím domě v Nazaretě, protože jsme byli vždy přemoženi a vyděšeni mocí, která Ji chrání a brání naší zlobě. Nikdy se mi nepodařilo prozkoumat její nitro nebo se k Ní přiblížit. Má Syna, a když oba, Matka i Syn byli u smrti jeho otce, žádný z nás se nemohl k tomu místu, kde byli, přiblížit. Jsou to chudí a nevážení lidé. Ona je neznámá, bezmocná žena, ale já jsem si jist, že oba musíme počítat ke spravedlivým, protože jsem se je stále snažil svést k pokleskům, které jsou u lidí obvyklé, ale nikdy se mi je nepodařilo přivést k nějakému malému chybnému nebo trestuhodnému jednání, které je tak obyčejné a přirozené u všech ostatních lidí. Já vím, že Všemohoucí skrývá před námi stav těchto duší a nepochybně se v tom pro nás skrývá nějaké nebezpečí. Byl sice před námi skrýván vnitřní stav některých jiných duší, ale to bylo jen při jistých příležitostech, zřídka a ne takovým způsobem jako u těchto dvou. I když tento člověk není Mesiášem, je jisté, že jsou spravedliví a naši nepřátelé, což je dostatečným důvodem pro to, abychom je pronásledovali, zničili, a zvláště, abychom zjistili, kdo jsou. Následujte mne všichni s veškerou pílí v tomto úmyslu, protože já budu vaším vůdcem v boji proti nim.“

226. Tímto vybídnutím uzavřel Lucifer svou dlouhou řeč, v níž dal démonům mnoho jiných informací a ďábelských rad. Já se však o nich zde nemusím zmiňovat, protože tento životopis bude obsahovat ještě jiné zmínky o pekelných úkladech, z nichž budeme moci poznat chytrost tohoto jedovatého hada. Poté kníže temnoty a s ním nesčíslné legie zlých duchů vyšly z pekla a rozběhly se po celém světě. Vytrvale procházeli mnohokrát všechna místa, vyhledávali se záští a zlomyslností všechny spravedlivé a koho poznali, že je takovým, toho pokoušeli popouzením k hříchu. I jiné lidi sváděli k páchání zlých skutků, které zplodila jejich pekelná mysl. Ale Kristus, náš Pán, ve své moudrosti skrýval po řadu dní sebe i svou Matku před zpupným Luciferem. Nedopustil, aby Ho viděl nebo poznal až do doby, kdy se odebral na poušť, kde dovolil a přál si, aby Ho po dlouhém postu pokoušel. Lucifer Ho pak pokoušel, jak budu vypravovat na příslušném místě.

227. Když byla v pekelných končinách svolána ona schůze, Kristus, jemuž coby božskému Mistrovi bylo vše známo, oddal se v té době modlitbě proti drakově zlomyslnosti a mimo jiné prosby se takto modlil: „Věčný, nejvyšší Bože a Otče, klaním se Ti a velebím tvoji nekonečnou a nezměnitelnou Podstatu. Vyznávám Tě jako nejvyšší a bezmezné dobro a podávám se v oběť tvé božské vůli za přemožení a potření pekelných mocností a jejich zlomyslných úradků proti mým tvorům. Budu za ně bojovat s mými i jejich nepřáteli a svým vlastním jednáním a vítězstvím

jim zanechám povzbuzující příklad toho, jak si mají počínat, i aby také ti, kteří mi upřímně slouží, dovedli přemáhat Luciferovu zlobu. Chraň, Otče můj, duše před úklady a krutostí pekelného hada a jeho následovníků a dej spravedlivým sílu tvé pravice, aby skrze moji přímluvu a smrt mohli vítězit nad pokušeními a nebezpečími.“ I naše velká Královna a Paní věděla o zlých Luciferových radách a viděla vše, co se dělo v nitru jejího božského Syna, i jak se modlil. Jako jeho Pomocnice v jeho vítězstvích, spojila se se svým Synem v modlitbách a prosbách k věčnému Otci. Nejvyšší všechny jejich prosby vyslyšel a Ježíš i Marie při této příležitosti získali nesmírnou pomoc a odměnu od věčného Otce pro ty, kteří ve jménu Ježíše a Marie bojují proti démonům. Účinek jejich modliteb byl tak velký, že všichni, kteří s úctou a vírou vyslovují tato svatá jména, přemáhají své pekelné nepřátele a rychle je odráží mocí té modlitby a vítězstvím našeho Spasitele a jeho nejsvětější Matky. Vlivem této mocné ochrany, která se nám nabízí proti pyšným pekelným obrům, i vlivem dalších pomůcek, které nám Pán poskytuje ve svaté Církvi, nebudeme mít žádnou výmluvu, pokud upřímně a udatně nebojujeme, nebo pokud nepřemáháme a nevítězíme nad ďáblem, úhlavním nepřítelem Boha i naším. Máme v tomto ohledu podle svých možností následovat příklad našeho Spasitele.

Poučení nejsvětější Marie, Královny nebes.

228. Má dcero, oplakávej s hořkou lítostí zatvrzelost a zaslepenost smrtelníků, protože nechápou a neuznávají ochranu, kterou mají v mém božském Synovi i ve mně, kterou jim ulevujeme v jejich nesnázích a potřebách. Můj Syn a Pán se nevyhýbal žádné námaze a použil každý prostředek, aby pro ně získal neocenitelné nebeské poklady. Uložil své nekonečné zásluhy v Církvi svaté, zvláště nejcennější ovoce svého umučení a smrti. Zanechal jim jistá zaslíbení své slavné lásky a opatřil jim ty nejsnadnější a nejúčinnější prostředky, aby je mohli všichni využívat pro svou věčnou spásu. Kromě toho jim nabízí svou i mou ochranu, miluje je jako děti, váží si jich jako zvláštních přátel, volá je svými vnuknutími, zve je svými požehnáními a milostmi, očekává je jako nejlaskavější Otec, vyhledává je jako jejich Pastýř, pomáhá jim jako nejvýš mocný, odměňuje je jako ten, kdo vládne nekonečným bohatstvím a spravuje je jako mocný Král. Na všechna tato a mnohá jiná dobrodiní, na které poukazuje víra a která nabízí a staví lidem před oči svatá Církev, lidé zapomínají a pohrdají jimi a jako by byli slepí. Více milují tmu a vydávají se zuřivosti a vzteku těch krutých nepřátel, démonů. Naslouchají jejich lžím, poslouchají jejich zlomyslné rady a důvěřují jejich léčkám. Troufají si a vydávají se neuhasitelnému ohni a hněvu nepřátel. Ďábel se je snaží zničit a připravit jim věčnou smrt jen proto, že jsou tvory Nejvyššího, který přemohl a potřel toho nejkrutějšího nepřítele.

229. Chraň se tedy, moje nejdražší, této žalostné chyby lidských dětí a uvolni své schopnosti, abys mohla jasně poznat rozdíl mezi službou Kristovou a Belialovou. Rozdíl je větší než vzdálenost mezi nebem a zemí. Kristus je věčný život, pravé světlo a cesta k věčnému životu. Ty, kteří Ho následují, miluje nehynoucí láskou a nabízí jim svůj život i své společenství s ním i věčnou blaženost, jaké oko nevidělo, ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo (Jan 14,6). Lucifer je sama tma, blud, klam, neštěstí a smrt. Nenávidí své následovníky a nutí je páchat zlo, jak dalece jen může, a nakonec je vydá věčnému ohni a hrozným mukám. Ať smrtelníci dosvědčí, zdali jim tyto pravdy nejsou známy, když jim je svatá Církev předkládá a každodenně jim je připomíná. Jestli těmto pravdám lidé věří, kam dali svůj rozum? Kdo jim ho pomátl? Kdo vypudil z jejich paměti lásku, jakou mají sami k sobě mít? Kdo je dělá tak krutými k sobě samým? Ó jaké to bláznovství, kterého nikdy nelze náležitě oplakat a kterého si Adamovy děti tak málo všímají! Po celý život pracují a lopotí se, jen aby se více zaplétali do osidel svých vášní. Vyčerpávají se pro klamné marnosti a vydávají se neuhasitelnému ohni, věčné smrti a věčnému zatracení, jako by to vše byl pouhý žert, a jako by Kristus ani nebyl přišel z nebe, aby zemřel na kříži proto, aby je zachránil. Ať se jen podívají na tu cenu a zváží, kolik sám Bůh, který znal plnou cenu blaženosti, za ni zaplatil.

230. Modloslužebníci a pohané, kteří upadají do tohoto bludu, se proviňují mnohem méně a ani se na ně Bůh tolik nehněvá, jako na věřící jeho Církve, kteří mají tak jasné vědomí této pravdy. Nechť vědí, že pokud na to lidská mysl v současné době tak zapomíná, děje se tak jejich vlastní vinou, protože ponechali volnou ruku svému nepříteli Luciferovi. Ten s neutuchající záští pracuje na odstranění překážek tak, aby se lidé při zapomínání na poslední věci a na věčná muka oddávali jako divá zvěř smyslným rozkoším a nemyslíce na sebe trávili svůj život hledáním zdánlivého dobra, až by se, jak praví Job (21,13), náhle stali obětí věčného zatracení. Takový je vskutku osud nesčíslných pošetilých lidí, kteří nenávidí omezení, které jim tato pravda ukládá. Dovol mi, má dcero, tě poučit. Chraň se tak škodlivého klamu i nebezpečné zapomnětlivosti světu oddaných lidí. Ať se vždy ve tvých uších ozývá zoufalé sténání zatracenců, které začíná s koncem jejich života a začátkem jejich věčného zatracení: Ó my bláhoví, kteří jsme měli život spravedlivých za bláznovství! Jsou započteni mezi syny Boží a jejich úděl je mezi svatými! Zbloudili jsme z cesty pravdy a spravedlnosti. Slunce rozumnosti nám nevzešlo. Chodili jsme po cestách nepravosti

a záhuby, vyhledávali jsme neschůdné cesty a svou vlastní vinou jsme opustili cestu Páně. Co nám prospěla pýcha? Co nám pomohlo chlubit se bohatstvím? Všechno pominulo jako stín. Ó kéž bychom se nikdy nebyli narodili! Toho se má dcero musíš bát a uvažovat o tom ve svém srdci, aby ses dřív, než půjdeš do země přikryté mrákotou a do věčného žaláře, ze kterého není návratu, mohla proti takovému zlu zajistit a vyhnout se mu konáním dobra. Čiň v tomto životě a z lásky to, na co jsou zatracenci nuceni tě upozorňovat v zoufalství a hrozných mukách.

KAPITOLA XXI.

Svatý Jan Křtitel obdržel velká dobrodiní od nejsvětější Marie a byl Duchem svatým vybídnut, aby vystoupil na veřejnost a začal kázat; před tím poslal nebeské Paní svůj kříž.

231. Už jsem psala o některých dobrodiních, která svatému Janovi udělila blahoslavená Panna Marie během svého pobytu v Egyptě, i o její péči o svou sestřenici Alžbětu a svatého Jana, když se Herodes rozhodl povraždit svatá neviňátka. Zmínila jsem se také, že budoucí Kristův předchůdce po smrti své matky zůstal trvale na poušti až do času stanoveného božskou moudrostí, a že žil víc životem serafa než člověka. Hovořil se svatými anděly a s Pánem všeho stvoření. To bylo jeho jediným zaměstnáním a nikdy neustával ve cvičení úkonů lásky a hrdinských ctností, se kterými začal již v lůně své matky. Milost v něm nebyla ani na okamžik neplodná a neopomenul ani jediný bod k získání co možná nejvyšší dokonalosti. Protože jeho smysly byly od pozemských věcí úplně odvrácené, nepřekážely mu, protože nebyly okny, kterými do duší tvorů vchází svůdné marnosti, které jim obyčejně přivozují smrt duše. Protože tento světec měl to štěstí, že byl obdařen božským světlem dřív, než spatřil světlo stvořeného slunce tohoto světa, přehlížel všechno, co vidí tělesné oči a neodvratně upíral svůj vnitřní zrak k Boží bytosti a její nekonečné dokonalosti.

232. Božské dary, které obdržel svatý Jan, přesahují veškeré lidské chápání, schopnosti i pomyšlení. Jeho svatost a velké zásluhy poznáme až během blaženého nazírání v nebi. Protože se však to, co jsem o tom nazřela, i to, co o jeho ctnostech napsali svatí církevní učitelé i jiní pisatelé, netýká tohoto životopisu, musím se omezit jen na to, co je nezbytné pro splnění mého úkolu. Především pak na popis podílu,

který měla nebeská Paní na jeho povznesení, protože skrze Ni svatý Jan obdržel nejvíc neocenitelných dobrodiní. Mezi ně patřilo v neposlední řadě, že mu až do sedmého roku jeho věku prostřednictvím svatých andělů každodenně posílala potravu, jak jsem se už dříve zmínila. Od sedmého roku jeho věku až do devátého mu posílala jen chléb, a po devátém roce mu přestala posílat potravu úplně, protože poznala, že bylo vůlí nebes i jeho, aby se při jeho dalším pobytu na poušti živil kořínky, medem divokých včel a kobylkami, což dělal až do doby, kdy začal veřejně kázat. I když mu Marie přestala posílat potravu, nepřestala k němu i nadále posílat anděly, aby ho těšili a informovali ho o činech a tajemstvích vtěleného Slova. Tyto návštěvy však neprobíhaly častěji než jednou týdně.

233. Tato velká dobrodiní, mimo to, že posloužila jiným účelům, povzbuzovala svatého Jana ke snášení své samoty. Ne že by ho snad drsnost jeho obydlí a přísnost jeho pokání odstrašovaly a bylo proto zapotřebí mu je oslazovat, neboť na to stačila jeho obdivuhodná svatost a milosti. Tyto projevy lásky ale zmírňovaly prudkost jeho lásky, která ho táhla ke Kristovi a jeho Matce, a způsobovaly, že jejich nepřítomnost a jeho touha po rozmluvě s nimi byly snesitelnější. Je jisté, že omezování jeho touhy po této rozmluvě působilo jeho milující duši mnohem větší bolest a utrpení, než drsnost jeho obydlí, posty a pokání i hrůzy pustých hor, a nebyl by schopen to snést, kdyby ho jeho nebeská Paní a teta nebyla stále podporovala posíláním andělů s poselstvími. Tento velký poustevník se vyptával na všechny podrobnosti o Synovi a Matce s horlivou starostlivostí milujícího ženicha (Pís.1,6), a vzkazoval jim, jak je velice miluje a touží po nich celým srdcem, které je raněno nepřítomností Předmětu své lásky. Prosil nebeskou Kněžnu skrze její posly, aby mu Ježíš a Marie poslali své požehnání a žádal anděly, aby se jeho jménem s pokornou úctou Pánovi klaněli. On sám se Mu ve své samotě neustále v duchu a pravdě klaněl. Žádal také anděly, kteří ho navštěvovali i své strážné anděly, aby činili totéž. To byly obvyklé předchůdcovy činnosti do doby, než dospěl k ideálnímu věku třiceti let, přičemž byl tímto způsobem božskou Prozřetelností připraven na svůj vytčený úkol.

234. Nyní přišel božskou moudrostí určený příhodný čas pro vyslání svatého Jana, zvěstovatele vtěleného Slova a hlasu volajícího na poušti (Iz.40,3). Jak vypravuje evangelista, během patnáctého roku panování císaře Tiberia, za nejvyšších kněží Annáše a Kaifáše, se na poušti ozvalo Zachariášovu synovi Janovi (Lk.3,1) Hospodinovo slovo. Přišel do celé jordánské krajiny a kázal křest pokání na odpuštění hříchů, připravoval srdce lidí na přijetí zaslíbeného Mesiáše, a ukazoval prstem na

Toho, který byl po věky očekáván. Tento rozkaz Páně svatý Jan uslyšel ve vytržení, ve kterém byl zvláštním Božím působením osvícen a připraven plností světla a milosti Ducha svatého. V tomto vytržení se mu dostalo hlubokého nahlédnutí do tajemství vykoupení a byl obdařen i nepřímým nazíráním Boha, které na něho působilo tak obdivuhodně, že byl úplně přenesen a změněn do nové existence svatosti a milostí. Pán mu přikázal, aby opustil poušť a připravoval cestu kázáním o vtěleném Slovu a tím vykonával úřad předchůdce i všeho, co s tím bylo spojeno, protože nyní byl pro tuto práci poučen a naplněn hojnou milostí.

235. Nový kazatel svatý Jan přišel z pouště oděn velbloudí kůží, opásán opaskem zhotoveným také z kůže, bos a hubený. Jeho vystupování bylo obdivuhodně milé, skromné, pokorné a jeho duše byla plna nepřemožitelné a velkomyslné neohroženosti, srdce hořelo láskou k Bohu i lidem, jeho slova zněla mocně a pronikala posluchače až do duše, jako jiskry z neměnné božské podstaty Všemohoucího. K tichým byl něžný, k pokorným laskavý, obdivuhodný v očích andělů i lidí, hrozný k pyšným, strašný k hříšníkům a předmětem hrůzy pro démony. Byl kazatelem hodným stát se nástrojem vtěleného Slova a takového bylo zapotřebí pro tento židovský národ, který byl tvrdého srdce, nevděčný, svéhlavý a nyní trestaný pohanskými vladaři, hrabivými a pyšnými kněžími, bez osvícení, bez proroků, bez zbožnosti a bez bázně Boží, přestože byli postiženi tak mnoha pohromami a tresty za své hříchy. Jan byl nyní poslán, aby otevřel oči svému lidu, aby lidé poznali svůj bídný stav, i aby připravili svá srdce k poznání a přijetí svého Spasitele a Učitele.

236. Poustevník Jan si před lety zhotovil velký kříž, který postavil u hlavy svého lože a konal s ním některá kajícná cvičení. Obyčejně se na něj, když se modlil, položil v poloze ukřižovaného. Nechtěl tento poklad nechat na poušti, proto dřív než ji opustil, poslal kříž po svatých andělech Královně nebe a země, a požádal je, aby Jí řekli, že tento kříž byl jeho největším a nejmilejším společníkem v jeho dlouhém vyhnanství, a že Jí ho posílá jako drahocenný poklad, protože ví, co na něm vykoná boží Syn, i proto, že mu svatí andělé sdělili, že její nejsvětější Syn a Vykupitel světa často používá při modlitbách ve své modlitebně podobný kříž. Tento Janův kříž zhotovili na jeho žádost andělé ze stromu na poušti, protože světec k takové práci neměl ani potřebnou sílu ani nářadí, kdežto andělům nescházela ani dovednost, ani nepotřebovali žádné nástroje, protože mají moc nad hmotnými věcmi. Svatá knížata se vrátila s tímto darem a poselstvím ke své Královně a Ona přijala tento dar z jejich

rukou s nejvnitřnějšími city zármutku i útěchy, s myšlenkou na to, jaká tajemství už za nedlouho budou na dřevě kříže vykonána. Oslovila ho nejněžnějšími slovy a uložila ho ve své modlitebně, kde ho potom přechovávala i s křížem, který používal její Syn. Při své smrti zanechala nejmoudřejší Paní tyto kříže i jiné památky apoštolům, jako neocenitelné dědictví a tito je nosili s sebou po různých zemích, kde kázali.

237. V těchto věcech jsem měla některé pochybnosti, které jsem předložila Matce moudrosti, které jsem řekla: „Královno nebes a moje Paní, nejsvětější a vyvolená ze všech tvorů za Matku samého Boha, poněvadž jsem nevědomá a nechápavá žena, neporozuměla jsem dobře tomu, o čem jsem psala. Pokud mi dovolíš, ráda bych ti to sdělila, protože ty Paní, jsi Mistryní moudrosti a ráčíš být mojí Učitelkou v učení o věčném životě a spasení. Nemohu porozumět tomuto: Vidím nejen svatého Jana, ale i Tebe, má Královno, uctívat kříž dřív, než na něm tvůj nejsvětější Syn zemřel, kdežto já jsem si vždy myslela, že až do hodiny, kdy Kristus dokonal naše vykoupení na svatém dřevě kříže, sloužil kříž jako potupná šibenice k potrestání zločinců, a že proto byl dřív kříž považován za znamení opovržení a hanby. I svatá Církev nás učí, že veškeré ceny a úcty se mu dostalo při styku s tělem našeho Vykupitele a ze spojení s tajemstvími lidského vykoupení.“

Odpověď a poučení udělené mi Královnou nebes, nejsvětější Marií.

238. Má dcero, mile ráda splním tvoje přání a odpovím na tvoji pochybnost. To, co jsi řekla, je pravda. Kříž byl potupný, dokud ho můj Syn a Pán nepoctil a neposvětil svým umučením a smrtí, a jen pro toto umučení a smrt mu náleží nyní ta úcta, jakou mu prokazuje svatá Církev. Kdyby mu někdo, kdo nebyl obeznámen s tajemstvími, která se ke kříži pojila a která byla dobře známa mně i svatému Janovi, vzdával takovou poctu jako já před Vykoupením, provinil by se bludem a modloslužbou, protože by ctil stvořenou věc, o níž nevěděl, že je hodna takové úcty. My však jsme prokazovali kříži tuto úctu z několika důvodů. Věděli jsme s jistotou, že Vykupitel dokoná své dílo na kříži. Věděli jsme také, že dřív než na něm zemřel, začal toto svaté znamení posvěcovat stykem s ním, když se na něj během modlitby pokládal a ochotně se na něm nabízel zemřít. Kromě toho, věčný Otec přijímal tyto předběžné skutky kříže od svého božského Syna s nevýslovným zalíbením. Všechny skutky a doteky vtěleného Slova byly nekonečně cenné a tím posvěcoval posvátné dřevo a činil ho hodným nejvyšší úcty. Kdykoli jsem já nebo svatý Jan prokazovali úctu kříži, měli jsme na mysli tato tajemství a pravdy. Nectili jsme kříž sám o sobě,

ani materiál, ze kterého byl zhotoven, protože mu nenáležela božská pocta, dokud na něm nebylo dokonáno dílo vykoupení. My jsme však očekávali skutečné dokonání díla, které na něm vtělené Slovo zamýšlelo provést. To byl pravý předmět naší úcty, kterou jsme kříži vzdávali. A to má nyní na mysli a v úmyslu také svatá Církev při uctívání svatého kříže.

239. Proto musíš přemýšlet o povinnosti své i všech smrtelníků v souvislosti se zbožnou úctou a vážností, která náleží svatému kříži. Protože pokud jsme já i svatý předchůdce ještě během života mého božského Syna na kříži horlivě napodobovali jeho lásku a úctu k němu i cvičení, která ve spojení s tím konal, co by měly dělat nevěrné děti Církve po tom, co už na něm viděly svého Stvořitele a Vykupitele ukřižovaného a mají tento obraz před očima! Chci tedy, má dcero, abys objala kříž s velkou úctou a používala ho jako neocenitelný klenot svého Ženicha, i aby sis navykla s ním provádět zbožná cvičení, o kterých víš, a která konáš, a abys na ně ze své vůle nezapomněla, pokud ti to poslušnost dovolí. Kdykoli přistoupíš k takovému cvičení, ať se to děje s nejhlubší úctou a myšlenkami na umučení a smrt tvého Pána a Milého. Snaž se rozšířiti tento zvyk i mezi řeholnicemi a horlivě je k tomu povzbuzuj, protože pro nevěsty Kristovy není vhodnější cvičení, a pokud je konáno se zbožností a úctou, stává se Pánovi velmi milé. Kromě toho si ještě přeji, abys po vzoru svatého Jana Křtitele, připravila své srdce na všechno, co si Duch svatý přeje v tobě vykonat pro svou vlastní oslavu a ve prospěch duší. Pokud se týká tebe, miluj samotu a odlučuj svou duši od shonu a zmatku stvořených věcí. Kdykoli tě tvoje povinnost k Bohu nutí jednat s tvory, snaž se to dělat tak, aby to sloužilo k tvému posvěcení a ke vzdělání tvých bližních, tak aby z tvých zevnějších styků a hovorů s lidmi vyzařovala horlivost ducha. Jeho vznešené ctnosti, které jsou ti nyní známé, i ty, které vyzařují ze životů jiných svatých, by pro tebe měly být příkladem a podnětem k tomu, aby ses snažila jako pilná včelka, zbudovat sladký plást medu svatosti a nevinnosti, po které můj božský Syn tak velice touží. Rozlišuj dobře mezi prací včely a pavouka: první obrací svou potravu ve sladkost užitečnou pro živé i mrtvé, kdežto druhý ji mění v osidla a jed. Sbírej kvítka ctností od svatých v zahradě Církve, kolik tvá mdlá snaha s pomocí milosti dovolí. Horlivě je následuj a povzbuzuj i jiné svojí výmluvností a svolávej tak požehnání na živé i na mrtvé, a přitom úzkostlivě utíkej před nebezpečím a ztrátou, jakou působí hříšné skutky.

KAPITOLA XXII.

Nejsvětější Marie obětuje věčnému Otci svého jednorozeného Syna pro vykoupení lidského pokolení; za tuto oběť Jí Bůh uděluje jasné patření na Božství; Marie se loučí se svým Synem, který odchází na poušť.

240. Láska naší velké Královny a Paní k jejímu božskému Synovi musí být pro nás vždy měřítkem, kterým je třeba měřit jak její skutky, tak i pocity její radosti nebo zármutku během jejího pozemského života. Ale samu velikost její lásky nemůžeme změřit, ani andělé to nedovedou, kromě lásky, kterou vidí v Bohu přímým nazíráním. Všechno, co kdy bude možné vyjádřit našimi nedostatečnými slovy, podobenstvími a přirovnáními, je pouze nepatrnou částí toho, co tato nebeská výheň vskutku obsahovala. Neboť Ona milovala Ježíše jako Syna věčného Otce, který je mu roven podstatou i všemi božskými vlastnostmi a ctnostmi. Milovala Ho jako svého vlastního přirozeného Syna, jak dalece byl člověkem vytvořeným z jejího vlastního těla a z její krve. Milovala Ho také, protože jako člověk byl Svatým všech svatých a velebnou příčinou veškeré ostatní svatosti (Dan.9,24). Byl nejkrásnější mezi lidskými syny (Ž.44,3). Byl nejvěrnějším Synem své Matky, jejím nejštědřejším dobrodincem, neboť On Ji svým synovstvím povznesl k nejvyšší hodnosti, které mohl tvor dosáhnout. On Ji povýšil mezi všemi a nad všechny poklady svého Božství a udělil Jí vládu nad všemi tvory spolu s takovými dary, požehnáními a milostmi, které nikdy nebyly žádné jiné bytosti uděleny.

241. Tyto pohnutky a základy její lásky byly založeny a jakoby všechny obsaženy v moudrosti této nebeské Paní spolu s mnoha jinými pohnutkami, které mohly ocenit jen její vysoké vědomosti. V jejím srdci nepřekáželo nic lásce, protože bylo nejnevinnější a nejčistší. Nebyla nevděčná, protože Ji její nejhlubší pokora vybízela k nejvěrnější spolupráci. Nebyla nedbalá, protože v Ní přehojná milost působila celou svou silou. Nebyla líná nebo ledabylá, neboť byla plna nejsnaživější a nejpečlivější horlivosti. Nebyla zapomnětlivá, protože její nejvýš spolehlivá paměť byla stále upřena na požehnání, která obdržela, i na příčiny a pravidla nejhlubší lásky. Pohybovala se v oblasti samotné božské lásky, protože žila ve viditelné přítomnosti a učila se ve škole božské lásky svého Syna, a napodobovala jeho skutky pod jeho vedením. Nic nechybělo této nejlepší Jediné mezi milovníky, co mohlo podporovat lásku bez omezení, míry a způsobu. Tento nejkrásnější Měsíc, který byl v úplňku a díval se na Slunce spravedlnosti hned, jakmile vyšlo jako božské ranní červánky

z výšin do výše, až dostoupilo poledního lesku jasného světla a milosti. Tento Měsíc, Marie, odloučený od všech hmotných věcí a úplně přetvořený světlem tohoto Slunce, právě v době, kdy zakoušela všechny účinky jeho vzájemné lásky, přízně, darů a byla na vrcholu blaženosti, v době, kdy ztráta všech těchto požehnání, která měla ve svém Synovi, byla nejtěžší, uslyšela hlas věčného Otce, který Ji volal jako kdysi její předobraz Abrahama a žádal Ji, aby pochovala všechnu svou lásku a naději, kterou měla ve svém milovaném Izákovi (Gen. 22,1-2).

242. Nejmoudřejší Matka tušila, že se blíží čas, kdy bude muset přinést tuto oběť, protože její nejmilejší Syn vstoupil do třicátého roku svého života a doba i místo pro zaplacení dluhu, který na sebe převzal, byly již blízko. Ale dokud Marie ještě plně vlastnila tento Poklad, který byl celým jejím štěstím, zdálo se jí, že je jeho ztráta ještě daleko, protože ji ještě nepociťovala. Když se tedy přiblížila ta hodina, přišla do vytržení, měla vznešené vidění a pocítila, že byla povolána a postavena před trůn nejsvětější Trojice. Z trůnu vycházel obdivuhodně mocný hlas, který Jí řekl: „Marie, má Dcero a Nevěsto, dej mi svého jednorozeného Syna v oběť.“ Živou mocí těch slov obdržela světlo a poznání vůle Všemohoucího a v ní nejsvětější Matka porozuměla ustanovení o vykoupení lidstva skrze umučení a smrt nejsvětějšího Syna, a poznala všechno, co se od té chvíle bude dít v době kázání a veřejného Spasitelova života. Protože v Ní bylo toto poznání obnoveno a zdokonaleno, cítila se být ve své duši přemožena city poddanosti, pokory, lásky k Bohu i lidem, nejněžnějším soucitem a zármutkem kvůli všemu, co má její Syn vytrpět.

243. Ale s neohroženým srdcem odpověděla Nejvyššímu: „Věčný Králi a všemohoucí Bože nekonečné moudrosti a dobroty, všechno co je mimo Tebe, existuje pouze skrze tvé milosrdenství a tvou velikost, a Ty jsi neomezeným Pánem všeho. Jak je tedy možné, že žádáš ode mne, nepatrného zemského červíka, abych Ti, podle tvé vůle, obětovala Syna, kterého mi tvá blahosklonnost svěřila? Je tvůj, věčný Otče, neboť od věčnosti, před jitřenkou jsi Ho zplodil (Žl.109,3). Ty jsi Ho zplodil a budeš plodit po celou věčnost. Přestože jsem Ho ve svém lůně a ze své krve přioděla podobou služebníka (Flp.2,7), svými prsy Ho kojila a jako jeho matka Ho opatrovala, toto nejsvětější člověčenství je také tvým majetkem tak, jako jsem jím i já, protože jsem od Tebe obdržela všechno, co jsem a to, co jsem Mu mohla dát. Co Ti tedy mohu obětovat, co by nebylo víc Tvé než mé? Vyznávám, nejvyšší Králi, že tvá velkomyslnost a dobrotivost jsou tak štědré v udělování nekonečných pokladů tvorům, že proto, abys jim byl zavázán, si přeješ od nich přijmout jako dobrovolný dar i svého Jednorozeného Syna, kterého Ty sám plodíš ze své vlastní podstaty a ze

světla svého Božství. Spolu s Ním mi přišlo všechno požehnání a z jeho rukou jsem obdržela nesmírné dary a milosti (Mdr.7,11). On je zdrojem mých ctností a všech mých životních radostí. Bylo ovšem sladkou obětí Ho odevzdat Tobě, Jedinému, který zná jeho cenu. Vydat Ho ale pro uspokojení tvé spravedlnosti do rukou krutých nepřátel za cenu jeho života, dražšího než všechna díla stvoření, to je vpravdě, nejvyšší Pane, velká oběť, kterou žádáš od jeho Matky. Avšak ne má, ale tvá vůle se staň. Nechť je tím vykoupena svoboda lidského pokolení, nechť je uspokojeno tvé právo a spravedlnost. Ať se tak projeví tvá nekonečná láska a nechť je tvé jméno poznáno a velebeno všemi tvory. Já Ho před všemi tvory vydám do tvých rukou. Do tvých rukou odevzdám svého milovaného Izáka, aby byl vskutku obětován. Obětuji Ti svého Syna, plod mého života, aby podle neměnného ustanovení tvé vůle zaplatil dluh, který nevznikl jeho vinou, ale vinou Adamových dětí, aby se jeho smrtí splnilo vše, co proroci z tvého vnuknutí napsali a předpověděli.“

244. Tato oběť, se vším co s ní souviselo, byla tou největší a nejpříjemnější obětí, která kdy od stvoření světa byla nebo až do konce světa bude věčnému Otci přinesena, kromě oběti, kterou přinesl jeho vlastní Syn, náš Vykupitel. Její oběť byla nejtěsněji spojena a nejvíce podobná oběti, kterou přinesl Kristus. Pokud největší láska spočívá v obětování vlastního života za milovaného, převýšila nejsvětější Marie beze vší pochyby daleko tento nejvyšší stupeň lásky k lidem, protože milovala svého Syna mnohem víc než svůj vlastní život, protože kdyby vlastnila životy všech lidí, ba i nesčíslně víc životů, ráda by je všechny obětovala, aby zachránila život svého Syna. Lidé nemají žádné měřítko, kterým by mohli změřit lásku této nebeské Paní a mohou ji odhadovat pouze podle lásky věčného Otce ke svému Synovi. Jak Kristus řekl Nikodémovi: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život (Jan 3,16). Totéž lze do jisté míry říci i o lásce Matky milosrdenství, takže Jí také přiměřeně vděčíme za naši spásu. Vždyť také Ona nás tak velice milovala, že vydala svého Syna pro naši spásu. Pokud by Ho tímto způsobem neobětovala, když to od Ní věčný Otec žádal, spása lidí by nemohla být uskutečněna ve stejné míře, protože k dosažení tohoto stupně bylo nutné splnit podmínku, aby matčina vůle byla v souladu s vůlí věčného Otce. Tak mnoho vděčí Adamovy děti přesvaté Marii.

245. Když nejsvětější Trojice tuto oběť velké Paní přijala, bylo vhodné, aby se Jí za ni hned odměnila nějakým dobrodiním, které by Ji v jejím zármutku potěšilo a ukázalo jasněji vůli věčného Otce a důvody této žádosti. Proto byla nebeská Paní, která stále ještě setrvávala ve vytržení a nazírání, povznesena k ještě vyššímu

vytržení, ve kterém byla připravena a osvícena způsobem popsaným na jiném místě, (I. svazek č. 623) a Bůh se Jí ukázal tváří v tvář v přímém nazírání. Během této vize, v čistém světle Boží podstaty pochopila, jak je nekonečný Bůh puzen k udělování svých nevyčerpatelných pokladů rozumným tvorům prostřednictvím skutků vtěleného Slova, a viděla slávu, která z těchto divů vzejde jménu Nejvyššího. Nebeská Matka plna duchovní radosti nad očekáváním všech těchto svatých tajemství obnovila obětování svého božského Syna věčnému Otci a Bůh Ji posílil oživujícím chlebem nebeského poznání, aby mohla s nepřemožitelnou statečností napomáhat dílu vykoupení jako spolupracovnice a pomocnice, podle rozhodnutí nekonečné Moudrosti a podle toho, jak se to skutečně dělo po celý zbytek jejího života.

246. Pak se nejsvětější Marie probrala z tohoto vysokého vytržení, jehož popisem se nebudu déle zabývat, protože bylo provázeno stejnými okolnostmi jako jiná, již dříve popsaná přímá nazírání. Byla však nyní účinky a silou, kterou skrze ně obdržela, připravena na odloučení od svého božského Syna, který už byl rozhodnut po přijetí křtu odejít na poušť, aby se tam postil a modlil. Proto zavolal svou Matku a s projevy nejněžnější lásky a soucitu Jí řekl: „Má Matko, jako člověk jsem svou existenci vzal z tvé podstaty a krve, ze které jsem přijal podobu služebníka ve tvém panenském lůně (Flp.2,7). Ty jsi mne také kojila svými prsy a starala se o mne v potu tváře svou prací. Proto se pokládám za tvého Syna víc, než kdy to kdy jiný uznal, nebo víc, než se kdy bude někdo jiný uznávat za syna své matky. Dej mi své svolení a souhlas k vykonání vůle mého věčného Otce. Již nadešla doba, kdy musím opustit tvé sladké rozmluvy a tvou milou společnost a začít dílo vykoupení lidstva. Doba klidu už skončila a nadešla hodina utrpení pro záchranu Adamových synů. Přeji si však vykonat toto dílo mého Otce s tvou pomocí a Ty budeš mou společnicí a pomocnicí při přípravě na umučení a smrt na kříži. Ačkoli Tě nyní musím zanechat samotnou, bude s Tebou mé požehnání i má láskyplná mocná ochrana. Později se vrátím požádat Tě o pomoc a společenství v mém úsilí, protože je musím vykonat v lidské přirozenosti, kterou jsem obdržel od Tebe.“

247. Při těchto slovech, kdy Matka i Syn prolévali mnoho slz, Pán ovinul své ruce kolem šíje své nejsvětější Matky, přičemž oba zachovali majestátný klid, který příslušel těmto Mistrům umění utrpení. Nebeská Paní padla k nohám svého božského Syna a s nevýslovným zármutkem i úctou odpověděla: „Můj Pane a věčný Bože. Ty jsi vpravdě mým Synem a v Tobě se splnila všechna moc lásky, kterou jsem od Tebe obdržela. Nitro mé duše je před očima tvé moudrosti otevřené. Považovala bych za maličkost, kdybych svým životem mohla zachránit tvůj život, nebo kdybych mohla

za Tebe mnohokrát zemřít. Avšak vůle věčného Otce i tvá se musí naplnit a já pro splnění této vůle přináším v oběť svou vůli. Přijmi ji Synu a Mistře celé mé bytosti. Nechť je Ti příjemnou obětí, a dej, ať mi nikdy neschází tvá božská ochrana. Mnohem víc by mne trápilo, kdybych Tě nesměla provázet při tvé práci a při tvé smrti na kříži. Kéž bych mohla tu milost získat, můj Synu, a prosím, jako tvá skutečná Matka, abys mi ji udělil za to, že jsem Ti dala lidskou podobu, kterou jsi ode mne přijal.“ Nejvýš milující Matka Ho také prosila, aby si s sebou vzal z domu nějaké jídlo, nebo aby dovolil, aby Mu ho mohla posílat tam, kam míní jít. Ale Spasitel nic takového nechtěl povolit a přitom osvítil svou Matku o tom, co je pro tuto příležitost vhodné. Šli společně ke dveřím jejich chudého domku, kde před Ním Marie opět padla na kolena, aby Ho poprosila o požehnání a políbila Mu nohy. Božský Mistr Jí dal své požehnání a hned se vydal na cestu k Jordánu. Vyšel jako dobrý Pastýř, aby hledal své ztracené ovečky a přinesl je na svých ramenou zpět na cestu věčného života, ze které byly svedeny klamem (Lk.15,5).

248. V době, kdy náš Vykupitel vyšel, aby vyhledal svatého Jana a dal se od něho pokřtít, dosáhl už třiceti let, i když mnoho času z tohoto třicátého roku neuplynulo. Odebral se přímo na břeh Jordánu, kde svatý Jan křtil (Mt.3,13) a přijal křest z jeho rukou asi třicet dní po dovršení svého dvacátého devátého roku, ve stejný den, který je v Církvi stanoven pro oslavu této události. Nejsem schopna náležitě popsat zármutek a bolest nejsvětější Marie, který pocítila při jeho odchodu, ani Spasitelův soucit s Ní. Všechna slova a popis jsou nedostatečné pro vyjádření toho, co se dělo v srdcích Syna a Matky. Protože toto utrpení mělo být součástí jejich vykupitelského utrpení, nebylo vhodné, aby byly přirozené účinky jejich přirozené vzájemné lásky zmenšeny. Bůh dopustil, aby tyto účinky pocítili v plném rozsahu, pokud to bylo v souladu se svatostí Matky i Syna. Náš božský Učitel nenalezl úlevu ani ve zrychlení svých kroků k cíli našeho vykoupení, k němuž byl vybízen silou své nesmírné lásky, ale ani myšlenka na to, co hodlal podniknout, neumenšila pocit ztráty, kterou utrpěl svým odchodem, protože to vše Ho pouze přesvědčovalo a naznačovalo mu zřetelněji utrpení, které měl podstoupit. Ó moje nejdražší Lásko! Proč nám náš nevděk a tvrdost srdce nedovoluje setkat se s tvou citlivou láskou? Proč naprostá neužitečnost člověka a ještě víc jeho nevděčnost Tě nevede k tomu, abys nás ponechal našemu osudu? Bez nás, moje věčná Dobroto a Živote, budeš právě tak šťastný jako s námi, i tak nekonečný v dokonalosti, svatosti a slávě. Nemůžeme přidat nic k tomu, co máš sám od sebe, neboť jsi na tvorech plně nezávislý. Proč tedy, má Lásko, nás

tak horlivě vyhledáváš a pečuješ o nás? Proč za cenu svého umučení a kříže pro nás vykupuješ blaženost? Jistě jen vlivem své nepochopitelné lásky a dobroty ji oceňuješ jako svou vlastní blaženost, jako by patřila Tobě i nám.

Poučení, která mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

249. Má dcero, přeji si, abys uvažovala a stále více pronikala toto tajemství, o kterém jsi nyní psala, a abys ho vtiskla do své duše tak, aby tě táhlo alespoň v něčem k následování mého příkladu. Zvaž tedy, že v patření na Boha, kterého se mi při této příležitosti dostalo, jsem pochopila vysokou cenu, kterou Bůh přikládá úsilí, útrapám umučení a smrti mého Syna i všech, kteří budou napodobovat a následovat Ježíše na cestě kříže. Nejen že jsem se s tímto vědomím uvolila vydat svého Syna na mučení a smrt, ale požádala jsem také, aby byla společnicí a podílnicí na všem jeho zármutku, na všech bolestech a mukách, a věčný Otec tuto mou žádost splnil. Pak, abych začala následovat šlépěje jeho hořkosti, prosila jsem svého Syna a Pána, aby mi odňal všechny vnitřní útěchy. Tuto žádost mi vnukl sám Pán, protože si to přál, ale i moje láska mne o tom poučila a k tomu pobízela. Tato touha po utrpení a přání mého božského Syna mne přivedly na cestu utrpení. On sám, protože mne tak něžně miloval, splnil mou žádost, neboť ty, které miluje, trestá a kárá (Př.3,12). Já, coby jeho Matka, jsem neměla být ochuzena o toto požehnané vyznamenání, abych se Mu plně podobala, což jediné činí tento život cenným. Tato vůle Nejvyššího a má vroucí prosba měla začít ihned plnit. Začala jsem pociťovat, že mi chybí jeho oblažující útěchy a začal se mnou jednat s větší zdrženlivostí. To byla také jedna z příčin, proč mne, při svatbě v Káně, a když jsem stála pod křížem (Jan 2,4;19,26) nebo i při jiných příležitostech, v době, kdy se vyhýbal používání něžných slov, nenazval matkou, ale ženou. To však ani zdaleka nebyla známka jeho menší lásky, ale spíš vynikajícím vytříbením jeho úmyslu mne přizpůsobit svému utrpení, které si pro sebe zvolil jako vzácný poklad a dědictví.

250. Z toho můžeš posoudit neznalost a chyby smrtelníků i to, jak daleko odbočili z cesty světla, když se zpravidla skoro všichni snaží vyhýbat práci, utrpení a hrozí se královské bezpečné cesty umrtvování a kříže. Plni této klamné neznalosti, nejen že mají odpor vůči všemu, co se podobá Kristovu i mému utrpení, a připravují se tak o pravé a nejvyšší požehnání tohoto života, ale znemožňují tím i svou nápravu, protože jsou všichni slabí a obtíženi mnoha hříchy, na které je jediným lékem utrpení. Hřích je páchán nízkým ukájením žádostí a je mu protivné snášení smutku, zatímco utrpení získává u spravedlivého Soudce odpuštění. Trpkost zármutku a utrpení

rozptyluje výpary hříchu, je přemáhána nadměrnost nečistých a vznětlivých vášní, je pokořována pýcha a domýšlivost, je podmaňováno tělo, je potlačována náklonnost ke zlému, ke smyslným a pozemským tvorům, vyjasňuje se soudnost, vůle a její těkavost se přivádí do patřičných mezí, zmírňují se hlásící se vášně. Nad to všechno se božská láska a slitování snáší na trpící, kteří přijímají utrpení s trpělivostí a snaží se tak následovat mého nejsvětějšího Syna. V této nauce utrpení je obnoveno všechno požehnané bohatství tvorů. Ti, kteří před ním utíkají, jsou nerozumní, a ti, kteří o této nauce nic neví, jsou pošetilí.

251. Snaž se, moje nejdražší, aby ses zdokonalovala v tomto učení. Vítej práci a utrpení, zříkej se vždy žádoucích lidských útěch. Pamatuj si také, že i v duchovních útěchách skrývá ďábel své léčky, kterými přivodí zkázu. Ty bys už měla znát jeho ustavičné snahy zničit ty, kteří jsou nakloněni duchovnímu životu. Rozkoš z rozjímání a nahlížení na Pána, i jeho malé nebo velké útěchy jsou pro ně tak lákavé, že jejich mysl překypující radostí a útěchou zaviní, že si některé duše v takovém opojení zvyknou na tyto smyslné rozkoše do té míry, že se následkem toho stávají neschopnými plnit jiné povinnosti, které patří k rozumnému životu lidských tvorů. Pokud je nutné, aby se jim věnovaly, jsou nespokojené, ztrácí vnitřní klid a sebeovládání, jsou mrzuté, svéhlavé, plné netrpělivosti vůči svým bližním a úplně zapomínají na pokoru a lásku. Když pak zpozorují svoji nespokojenost a její následky, přičítají vinu všem svým vnějším povoláním, které pro ně Pán určil, aby se při nich mohly cvičit v poslušnosti a lásce. Nevidí ani neuznávají, že všechen jejich nepokoj pochází z toho, že se neumí umrtvovat, podrobovat božské prozřetelnosti a z příchylnosti k jejich sobeckým náklonnostem. Ďábel se je snaží nalákat na pouhou touhu po klidu, samotě a po skrytém soužití s Pánem. Domnívají se, že v samotě je všechno dobré a svaté, a že všechny jejich nesnáze pochází z toho, že jim není umožněno se v soukromí oddávat svým zbožným tužbám.

252. Právě těchto chyb si se dopustila i ty. Přeji si, aby ses zaměřila právě na ně. Všechny věci mají svůj čas, jak praví moudrý muž (Kaz.3,5), jak radostné objímání tak i odříkání se ho. Snaha předepisovat Pánovi čas k důvěrnému soužití je chybou duší, které začínají Pánovi nedokonale sloužit, a které se snaží získat ctnosti. Podobnou chybou je, když se duše příliš rmoutí v případě, že takové útěchy nepociťuje. Neříkám ti ovšem, abys úmyslně vyhledávala roztržitost a zevnější zaměstnání, nebo abys v nich hledala útěchu, protože to není o nic méně nebezpečné. Poslouchej ale s klidnou myslí, kdykoli ti tvoji představení něco přikáží a ochotně

opusť útěchy, které nalézáš v soužití s Pánem, abys Ho opět našla v užitečné práci nebo při službě bližním. Tomu musíš dávat přednost před samotou a soukromými útěchami, a proto je nesmíš přílišně milovat. V horlivé snaze o dokonalost se musíš učit mnohem dokonaleji věřit, doufat a milovat. Takovým způsobem musíš, jak jsi již poznala, hledat Pána vždy, na každém místě a při každém zaměstnání. Přeji si, abys nikdy neuvažovala o tom, že jsi zbavena jeho sladkého pohledu, přítomnosti a laskavého soužití, anebo abys malomyslně pochybovala, že asi nikdy nebudeš moci najít Boha mimo svou samotu. Všechno tvorstvo je plné jeho slávy (Sir.42,16) a není žádné prázdné místo. Žiješ, hýbáš se a máš své bytí v Bohu (Sir.17,28). Těš se ze své samoty, kdykoli tě Pán nevolá k zevnějším zaměstnáním.

253. Tomu všemu ještě lépe porozumíš ve vznešenosti lásky, kterou od tebe žádám v následování mého Syna i mne. S Ním se musíš někdy radovat v jeho mládí, někdy Ho provázet v jeho úsilí pro spásu lidstva, někdy se s Ním musíš uchýlit do samoty, někdy se s Ním musíš proměnit v nového tvora, jindy s Ním obejmout trápení a kříž, a jednat podle božských poučení, která ti při tom dal. Přeji si, abys dobře pochopila, že ve mně byla stálá touha Ho napodobovat, nebo se stát Jeho skutečnou kopií ve všem, co bylo v jeho skutcích nejdokonalejší. V tom spočívala moje největší dokonalost a svatost. Přeji si, abys mne v tom následovala, na kolik toho budeš se svou nepatrnou silou a s pomocí milosti schopná. Proto musíš předně odumřít všem náklonnostem Adamovy dcery, bez jakékoli výhrady, výběru a přání, bez vytváření vlastního úsudku na to, zda máš dobro přijmout nebo odmítnout, protože nevíš, co je pro tebe vhodné, ale tvůj Pán a Ženich, který to ví a miluje tě víc, než ty miluješ sebe, bude za tebe rozhodovat, pokud se úplně odevzdáš jeho vůli. Pán ti ponechává volnou ruku jen v ohledu lásky k Němu a v touze trpět pro něho, ale všechny jiné touhy tě budou jen vzdalovat od jeho i mé vůle. Takové následky se jistě dostaví, pokud budeš následovat svou vlastní vůli a sklony, svá přání a choutky. Odpírej jim a všechny je obětuj, povznášej se nad sebe až k výšinám vznešených příbytků Pána a Mistra. Všímej si jeho vnitřních osvícení a pravdy jeho slov věčného života (Jan 6, 68). Abys je mohla následovat vezmi svůj kříž (Mt.16,24), kráčej v jeho šlépějích a choď za vůní jeho mastí (Pís.1,3), a dychti po dosažení Pána. Když Ho dosáhneš, neopouštěj Ho (Pís.3,4).

KAPITOLA XXIII.

Činnosti panenské Matky během nepřítomnosti jejího nejsvětějšího Syna a její rozmluvy se strážnými anděly.

254. Když Vykupitel světa svou milující Matku tělesně opustil, cítila se jako při zatmění nebo ve stínu, které způsobilo přemístění Slunce spravedlnosti, které Ji osvěcovalo i obveselovalo. Toto se však týkalo jen jejích smyslů, neboť její duše neztratila nic z onoho světla, ve kterém byla ponořena a povýšena nad serafy hořící láskou. Protože během nepřítomnosti lidské bytosti jejího Syna se všechno působení jejích schopností zabývalo Božstvím, zařídila všechno tak, aby se osamocena ve svém obydlí a odloučena od všeho styku s lidmi, mohla věnovat kontemplaci a chválám Páně. Chtěla se úplně oddat modlitbě a prosbám, aby semeno božského slova a učení, které měl Pán zasévat do lidských srdcí, nepřišlo v důsledku jejich tvrdosti a nevděčnosti nazmar, ale aby přineslo hojnou úrodu pro věčný život a spásu duší. Prostřednictvím svých vlitých vědomostí znala úmysly vtěleného Slova, a proto se tato nejmoudřejší Paní rozhodla nemluvit se žádným lidským tvorem, aby Ho napodobila v jeho postu a odloučenosti na poušti, jak budu dále vypravovat, protože Ona byla živým obrazem a věrnou kopií Krista, ať byl přítomen nebo ne.

255. Uzavřena ve svém domku po všechny dny nepřítomnosti svého božského Syna, trávila naše blahoslavená Paní všechen čas na modlitbách. Její modlitby byly tak vroucí, že prolévala krvavé slzy a plakala nad hříchy lidí. Poklekala a kladla se tváří k zemi víc než dvěstěkrát každý den. Toto cvičení prováděla po celý život s velkou horlivostí, jako zevnější projev pokory, lásky, úcty a klanění se Bohu. Ještě mnohokrát o tom budu v tomto životopisu mluvit. Spolupracovala takto se svým vzdáleným Synem a Vykupitelem, a přimlouvala se tak mocně a účinně u věčného Otce, že pro její zásluhy a její přítomnost na této zemi (podle způsobu naší mluvy) zapomněl na hříchy všech smrtelníků, kteří se tehdy stali nehodnými, aby jim bylo hlásáno učení jeho nejsvětějšího Syna. Marie tedy odstranila tuto překážku svými úpěnlivými prosbami a svou hořící láskou. Ona byla Prostřednicí, která pro nás vysloužila a získala požehnání, aby nás náš Pán sám učil, i abychom obdrželi z jeho vlastních rtů zákon svatého evangelia.

256. Zbývající čas po jejích dlouhých rozjímáních a vznešených modlitbách strávila velká Královna v rozmluvě se svými svatými anděly. Pán jim opět přikázal, aby sloužili své Velitelce v tělesné podobě po dobu, ve které byl její Syn vzdálen.

V takové podobě měli sloužit této Svatyni a střežit toto svaté Město jeho přebývání. Boží vyslanci s největší ochotou uposlechli a sloužili své Královně s obdivuhodnou a patřičnou úctou. Protože je láska v nepřítomnosti a při ztrátě toho, koho miluje, tak činná a netrpělivá, nachází největší útěchu v tom, že může s někým mluvit o svém bolu a znovu mluvit o jeho příčinách, oživovat památku na něj a vypravovat o přednostech a vlastnostech milovaného. Takovými hovory zahání a rozptyluje svůj žal a vyvolává ve své paměti obraz svého milovaného. Touto cestou se ubírala i nejvýš milující Matka našeho nejvěrnějšího a nejvyššího Dobra. Pokud byly její schopnosti naplněny nekonečným oceánem Božství, nepociťovala tělesnou nepřítomnost svého Syna a Pána, ale jakmile začala opět užívat smysly, které byly zvyklé na jeho milé soužití, o které byla nyní připravena, ihned pocítila neodolatelnou sílu své vroucí, čisté a upřímné lásky, kterou nemůže nikdo změřit. Její přirozenost by nemohla snášet takovou bolest a zůstat při tom naživu, kdyby nebyla Bohem podporována a posilována.

257. Aby ulevila svému zármutkem přeplněnému srdci, obrátila se na své anděly a takto si jim stěžovala: „Vy, horliví služebníci Nejvyššího, utvoření rukama mého Milého, mí přátelé a společníci, dejte mi zprávu o mém milovaném Synovi a Mistrovi. Řekněte mi, kde prodlévá, a sdělte Mu, že umírám, protože mi schází jeho oživující přítomnost. Ó sladká, dobrotivá lásko mé duše! Kde jsi, Ty krásnější nad všechny lidské syny? Kde jsi složil svou hlavu? Kde odpočívá tvé útlocitné, nejsvětější tělo po jeho námaze? Kdo Ti tam poslouží, světlo mých očí? Jak mohu zastavit tok svých slz, když postrádám jasné světlo Slunce, které mne osvěcovalo? Kde, můj Synu, najdeš odpočinek? Kde Tě tato tvá osamělá, ubohá malá včelka najde? Kterou cestou se má ubírat tato tvá malá bárka v těch ohromných vlnách tohoto oceánu lásky? Kde najdu pokoj? Ó Miláčku mých tužeb, nemohu zapomenout na pobyt s Tebou! Jak mám tedy žít z pouhých vzpomínek na Tebe, bez možnosti být s Tebou? Co si mám počít? Ó, kdo mne potěší a poskytne mi svou společnost v této hořké opuštěnosti. Koho mám hledat mezi tvory během tvé nepřítomnosti, když Ty jsi Jediný ze všech, po němž mé srdce ve své lásce touží? Nejvyšší duchové, řekněte mi, co dělá můj Pán a můj Milý? Sdělte mi něco o jeho zevnějších krocích a nezapomeňte na nic z jeho vnitřních činů, na kolik jsou vám ve světle jeho Božství objasněny. Oznamte mi všechny jeho kroky, abych Ho mohla následovat a napodobit.“

258. Svatí andělé uposlechli svou Královnu a těšili Ji v bolestech její truchlící lásky, vypravovali Jí o Nejvyšším a opakovali Jí největší chvály o nejsvětějším člověčenství jejího Syna a o všech jeho ctnostech. Informovali Ji o všem, čím se zabýval a co podnikal, i o místě, na které odešel. Informace předávali osvěcováním

jejího rozumu stejným způsobem, kterým obyčejně vyšší andělé osvěcují nižší, protože takovým způsobem hovořila s anděly, aniž by Jí v tom její tělo nebo smysly překážely. Nebeští duchové Jí vyprávěli o modlitbách vtěleného Slova, o jeho učení, o návštěvách chudých a nemocných, i o jiných skutcích, takže Ho nebeská Paní mohla podle svých možností následovat ve všech jeho činech. Zabývala se tak nejvznešenějšími a nejšlechetnějšími činy, jak ještě napíši, a tím ulevovala své bolesti a zármutku.

259. Několikrát také poslala svaté anděly, aby v jejím jménu navštívili jejího nejmilejšího Syna. Pro tyto návštěvy jim dala velmi moudré pokyny, plné hluboké, uctivé lásky. Dala jim také lněné plátno a ručníky, připravené jejíma rukama, aby mohli utřít božský Spasitelův obličej, pokud Ho uvidí vysíleného a s obličejem zalitým krvavým potem, protože blahoslavená Matka věděla, že jím potí stále častěji v té míře, čím více se blížilo uskutečnění celého díla vykoupení. Svatí andělé v tom ohledu uposlechli svou Královnu s neuvěřitelnou úctou a svatou bázní, protože věděli, že to dovolil sám Pán, aby vyhověl vroucí touze své nejsvětější Matky. Jindy Ji andělé informovali zvláštní vizí nebo zjevením od Pána, které se vztahovalo na jeho modlitby a prosby za lidstvo, které konal v horách. To se pak ve svém domku modlila stejné modlitby, ve stejné tělesné poloze a stejnými slovy. Někdy, když viděla, že Pán všeho tvorstva nemá žádnou potravu, poslala mu nějakou prostřednictvím andělů. To se však stávalo velice zřídka, protože Pán, jak jsem se zmínila v předešlé kapitole, nepovoloval vždy své Matce jednat podle toho, k čemu ji vybízela její láska. Proto Mu během čtyřiceti dnů jeho postu neposílala žádný pokrm, protože poznala, že to byla jeho vůle.

260. Někdy se nebeská Paní věnovala skládání hymnů, chvál a díků Nejvyššímu, což dělala sama nebo když zpívala střídavě s anděly. Všechny tyto chvalozpěvy měly velmi vysoký sloh a obsahovaly nejhlubší tajemství. Někdy podle příkladu svého nejsvětějšího Syna, spěchala na pomoc svým bližním. Navštěvovala nemocné, těšila zarmoucené a trpící, poučovala nevědomé, poskytovala jim úlevu a obohacovala je božskou milostí a dary. Pouze v době velkého postu našeho Pána zůstala naše Královna a Paní, jak jsem se již zmínila, v ústraní ve svém domku. Během tohoto odloučení od lidské společnosti byla obdařena skoro stále se opakujícími vytrženími, při kterých obdržela mnoho vzácných darů a pokladů Božství, protože ruka Boží vtiskla a zobrazila v její duši jako na obdivuhodně připravené plátno obrysy a obrazy své nekonečné dokonalosti. Tyto nové dary a milosti využívala ke spáse lidí, a všechny její činnosti i myšlenky se velmi podobaly Spasitelovým skutkům, jak se slušelo na Pomocnici Páně v jeho práci, konané pro

vykoupení smrtelníků. Ačkoli Jí tato dobrodiní a úzké spojení s Pánem skýtaly velké a stále nové radosti a duševní útěchy, přesto v nižší, smyslové části své bytosti cítila bolesti, které si přála a o které Spasitele žádala, aby mohla trpět spolu s Ním a podobat se Mu v utrpení. V této touze, následovat Ho v jeho utrpení, byla nenasytná a s ustavičně hořící láskou prosila věčného Otce o tuto výsadu. Obnovovala tu nejpříjemnější oběť, totiž život svého Syna i svůj vlastní, kterou přinesla ve shodě s Boží vůlí a byla stravována touhou trpět se svým Milým a snášet i největší bolesti.

Poučení, která mi dala Královna nebes přesvatá Marie.

261. Má nejdražší dcero, tělesná moudrost učinila lidi nemoudrými, pošetilými a nepřátelskými Bohu, protože taková moudrost je ďábelská, klamná, pozemská a protivící se Božímu zákonu (Řím. 8,7). Čím více se Adamovy děti namáhají, aby dosáhly hříšného předmětu svých tělesných, zvířecích vášní, a o získání prostředků k tomu, aby se jim mohly oddávat, tím víc upadají do neznalosti o božských věcech, které je jako jediné mohou přivést k jejich pravému konečnému cíli. Tato neznalost světské moudrosti je ještě ohavnější a Božím očím odpornější, pokud se vyskytuje u dětí svaté Církve. Jakým právem se opovažují děti tohoto světa nazývat se Božími syny, Kristovými bratry a dědici jeho statků? Adoptovaný syn musí být ve všem možném jako přirozený syn. Bratr se neliší krví nebo postavením od svého bratra. Někdo se nenazývá dědicem jen proto, že se nějak zajímá o majetek svého otce, ale proto, že má plné držitelské právo a stává se majitelem statků toho, kdo napsal závěť. Jak tedy mohou být Kristovými dědici ti, kteří touží a vyhledávají jen pozemské statky a jsou jimi plně uspokojeni? Jak mohou být Kristovými bratry ti, kteří se tolik vzdálili od jeho zásad, jeho učení a jeho životních pravidel? Jak se Mu mohou podobat a říkat o sobě, že jsou jeho obrazem a jsou Mu podobni, když tak často v sobě ničí veškerou podobnost k Němu a nechávají se tak často poznamenat obrazem pekelné bestie (Zj.16,2)?

262. Od Božského světla znáš, má dcero, tyto pravdy i víš, jak velice jsem se snažila stát se obrazem Nejvyššího, zvláště mého Syna a Pána. Nemysli si, že jsem ti dala tak hluboko nahlédnout do svých skutků bez nějakého záměru. Mým přáním je, aby to zůstalo zapsáno ve tvém srdci, abys to měla před očima, i aby to sloužilo jako pravidlo pro všechno tvé chování po zbytek tvého života, který nemůže být již velmi dlouhý. Nenech se zdržovat a zlákat od následování mého příkladu soužitím s tvory. Nevšímej si jich, vyhýbej se jim a pohrdej jimi, pokud překáží tvému pokroku. Abys mohla pokračovat v mé škole, chci tě vidět chudou, pokornou, opovrženou a

poníženou, ale vždy s veselou tváří a srdcem. Nesnaž se odškodnit pochvalou nebo láskou některého tvora, ani se nedej ovládat lidskými city, protože tě Nejvyšší neurčil k tak neužitečným zápletkám, nebo k tomu, aby ses zabývala něčím tak nízkým a odporujícím řeholnímu stavu, do něhož tě povolal. Přemýšlej pozorně a pokorně o důkazech jeho lásky, které jsi obdržela z jeho rukou i o pokladech jeho milostí, kterými tě zahrnoval. Lucifer, jeho ministři i všichni jeho následovníci o nich dobře ví a jsou vůči tobě plní nenávisti. Ve své úskočnosti nenechají kámen na kameni, jen aby tě zahubili. Jeho útoky budou směřovat hlavně proti tvému nitru, do něhož zašil zárodek klamu a lsti. Buď stále dobře připravená a ostražitá vůči všem jeho útokům. Uzavři brány svých smyslů, zachovej si vládu nad svou vůlí a nepovoluj jí, aby se zabývala lidskými podniky, i kdyby se ti zdály velmi dobré a spravedlivé, neboť kdybys i v nejmenším bodu překážela lásce, kterou od tebe Bůh žádá, tohoto jediného bodu nepřátelé využijí jako brány ke vstupu. Celé království Boží je v tobě (Lk.17,21), zachovej si ho tam, a tam je najdeš a v něm i všechno dobro, po kterém toužíš. Nezapomeň na mé učení a kázeň, uzamkni je ve svém nitru a pamatuj, jak velké je nebezpečí a ztráta, před kterou tě tím chci uchránit. Že jsi povolána, abys mě následovala, to je největší požehnání, jaké si vůbec můžeš přát. Já jsem ve své velké dobrotivosti ochotna ti toto požehnání udělit, pokud se na ně připravíš vysokými úmysly, svatými slovy a dokonalými skutky, které tě jedině mohou povznést do stavu, kterého si Všemohoucí i já přejeme u tebe dosáhnout.

KAPITOLA XXIV.

Náš Spasitel Ježíš jde k řece Jordánu, kde Ho svatý Jan křtí. Svatý Jan pak žádá Spasitele, aby ho pokřtil.

263. Když náš Vykupitel zanechal svou milovanou Matku v chudém obydlí v Nazaretě bez lidské společnosti, ale zcela oddanou cvičení v jeho nejvroucnější lásce, šel k řece Jordánu, kde poblíž městečka Bethanie, jinak zvaného Betharaga, na druhém břehu řeky kázal a křtil jeho předchůdce. Když náš Vykupitel vykročil z domku, pozdvihl své oči k věčnému Otci a znovu Mu obětoval s nekonečnou láskou všechno, co se právě chystal začít pro spásu lidstva. Svou práci, bolest, umučení a smrt na kříži, který za ně na sebe vzal z poslušnosti věčné Vůle, přirozený zármutek, který, jako pravý milující Syn cítil, když se loučil se svou Matkou a opouštěl její milou společnost, kterou se po dvacet devět let těšil. Pán všeho tvorstva kráčel sám,

bez jakékoli okázalosti a doprovodu služebnictva. Nejvyšší Král králů a Pán pánů (Zj.19,16) zůstal nepoznán a opovrhován svými vlastními poddanými, a to jeho poddanými do takové míry, že mu vděčili za svůj život i za své zachování. Jeho královskou výbavou byla naprostá chudoba a opuštěnost.

264. Vzhledem k tomu, že evangelisté přešli mlčením skutky, které náš Spasitel konal v raných letech svého života i mnoho jiných okolností z jeho života, které byly velmi důležité a zasluhují naši pozornost, i s přihlédnutím k tomu, že naše hrubá zapomnětlivost velice často pomíjí bez povšimnutí to, co nebylo zapsáno, je jasné, proč tak málo přemýšlíme a uvažujeme o velikosti jeho požehnání a o jeho nezměrné lásce, kterou nás tolik obohatil a kterou se nás k sobě snažil připoutat tak mnoha pouty lásky (Oz.11,4). Ó věčná lásko Jednorozeného od věčného Otce! Ó útěcho a živote mé duše! Jak málo známe a ještě méně uznáváme tvou převroucí lásku? Proč, ó Pane a sladká lásko mé duše, nám předvádíš tolik úskoků lásky, tak mnoho bdění a utrpení pro ty, které nepotřebuješ, kteří ani nebudou spolupracovat s Tvou láskou ani se starat o Tvou přízeň o nic víc, než kdyby jim bylo poskytnuto něco klamného nebo nějaké šaškovství? Ó srdce lidská, hrubší a bezcitnější než jsou divoká zvířata! Co vás tak zatvrdilo? Co vám brání? Co vás zatěžuje a dělá tak netečnými, že nechcete jít vděčně po cestách svého Dobrodince? Ó politováníhodná iluze a poblouznění lidského rozumu, jaká otupělost se tě zmocnila! Kdo vymazal z tvé paměti takové neklamné pravdy a tak památná dobrodiní, ba i památku na tvou vlastní blaženost? Jsme ještě v těle a máme své smysly? Kdo nás učinil tvrdšími a necitelnějšími, než jsou horské skály? Proč se neprobouzíme a nenabýváme znovu alespoň trochu svůj cit při pohledu na dobrodiní našeho vykoupení? Po vyřčení slov prorokem mrtvé kosti oživly a pohybovaly se (Ez.37,10), ale my odpíráme slovům a snahám toho, který všemu dává život a bytí. Tak zkažená je naše láska, tak velká naše zapomnětlivost!

265. Přijmi mne tedy, ó můj Pane a světlo mé duše, přijmi tohoto ohavného zemského červa, který leze kolem s úmyslem splnit cíl tvých krásných kroků, které jsi nyní ušel proto, abys mne našel! Tím jsi mne pozvedl k jisté naději, že v Tobě najdu pravdu, život i radosti věčného života. Nemám nic, čím bych se Ti můj Milý, odplatila, než tvou vlastní dobrotu, lásku a bytost, kterou jsi mi skrze ně dal. Za tu nekonečnou štědrost, jakou jsi mi prokázal, nelze zaplatit ničím jiným než Tebou samým. Žízním po tvé lásce a jdu, abych Tě potkala na tvé cestě. Nebraň, ó Pane a Mistře můj, pohledu na tvou dobrotu té, která Tě ve své chudobě tak pilně a

láskyplně hledala. Živote duše mé a Duše mého života, když jsem neměla to štěstí a nezasloužila jsem si Tě vidět tělesně v tomto životě a v tom požehnaném věku, dovol mi aspoň být dcerou tvé svaté Církve a částí tvého mystického těla a shromáždění tvých věrných. Žiji v tomto životě tak plném nebezpečí, v tomto křehkém těle a v této době běd a soužení, ale volám z jejich přehlubokých hlubin a vzdychám z celého svého srdce po tvých nekonečných zásluhách. Že se na nich mám podílet, o tom mám ujištění víry, povzbuzení naděje a nárok svaté lásky. Shlédni shůry na svou otrokyni a učiň ji vděčnou za tak velká požehnání, pokornou srdcem, vytrvalou v lásce a zcela oddanou a příjemnou tvé svaté vůli.

266. Zatímco náš Spasitel pokračoval v cestě k Jordánu, prokazoval svá odvěká milosrdenství tím, že poskytoval úlevu v potřebách těla i duše mnohým z těch, které potkával. Dělal to ovšem tajně, protože před přijetím křtu neukazoval veřejně svou božskou moc a své vysoké poslání. Než přišel k Jordánu, naplnil srdce svatého Jana novým světlem a radostí, což změnilo a povzneslo jeho duši. Když v sobě Jan pocítil tyto nové účinky milosti, přemýšlel o nich a plný údivu řekl: „Jaké je to tajemství? Co je to za předtuchu štěstí? Od té chvíle, co jsem poznal přítomnost Páně v lůně své matky, jsem takového vzrušení jako nyní ve své duši nepocítil! Je možné, aby ke mně snad nyní přicházel Spasitel světa, nebo aby už byl nablízku?“ Po tomto osvícení následovala duchovní vize, ve které spatřil jasněji tajemství podstatného spojení osoby Slova s člověčenstvím i jiná tajemství vykoupení. V plnosti tohoto duchovního světla vydal svědectví, která zaznamenal svatý Jan ve svém evangeliu, a ke kterým došlo, když byl Pán na poušti i potom, když se opět vrátil k Jordánu. Svatý evangelista se zmiňuje o jednom z těchto veřejných svědectví, které se událo, když ho židé žádali o vysvětlení kým je, a druhé, když předchůdce zvolal: „Hle Beránek Boží“ (Jan 1,36), jak budu vypravovat později. Ačkoli byl Jan Křtitel, když byl poslán kázat a křtít, poučen o velkých tajemstvích, přesto mu bylo při této příležitosti všechno znovu zjeveno s větší jasností a přesností, a byl upozorněn na to, že Spasitel světa přichází, aby byl pokřtěn.

267. Pán se připojil k zástupu a požádal svatého Jana o křest, jako ostatní. Jan Ho poznal, rozpakoval se, padl k jeho nohám, a jak zaznamenal evangelista svatý Matouš (3,14), řekl: „Já mám zapotřebí, abych byl pokřtěn od Tebe, a Ty přicházíš ke mně?“ Ale Spasitel odpověděl: „Nyní to dovol: neboť tak se sluší, abychom naplnili vše, čeho si žádá spravedlnost (Mt.3,15).“ Tímto váháním pokřtít Krista, svého Pána a žádostí, aby raději Kristus pokřtil jeho, podal Jan důkaz, že Ho poznal jako pravého Vykupitele. Není to přitom v rozporu s tím, co napsal sv. Jan evangelista o Janu

Křtitelovi, když židům řekl: „A já jsem Ho neznal, ale ten, který mě poslal, abych křtil ve vodě, ten mi řekl: »Ten, na něhož uvidíš sestupovat a spočinout Ducha, je ten, kdo křtí v Duchu Svatém« (Jan1,33-34).“ A není nesrovnalost ani mezi těmito slovy svatého Jana Křtitele a tím, co napsal svatý Matouš, protože svědectví nebes a hlas věčného Otce nad Kristem na březích Jordánu se udál v době, kdy měl předchůdce vidění, o němž je zmínka v předešlém odstavci. Proto do té doby tělesně Krista neviděl, a proto mohl říci, že Ho neznal, a právě proto, když pak poznal Krista svým zrakem i duševním viděním, padl ke Spasitelovým nohám.

268. Když svatý Jan ukončil křest Páně, otevřela se nebesa a Duch svatý v podobě holubice sestoupil viditelně na Kristovu hlavu a bylo slyšet hlas jeho Otce: „Toto je můj milovaný, v němž jsem nalezl zalíbení (Mt.3,17).“ Mnozí okolostojící tento hlas slyšeli, zvláště ti, kteří nebyli nehodni přijmout takovou podivuhodnou milost. Toto byl nejpřesvědčivější důkaz, jaký kdy mohl být o božství Spasitele podán, a to jak ve vztahu k věčnému Otci, který potvrdil, že je jeho Synem, ale i s ohledem na povahu daného svědectví, protože v něm byl Kristus bez jakékoli výhrady prohlášen za pravého Boha, rovného věčnému Otci v podstatě i dokonalosti. Věčný Otec chtěl být prvním, kdo vydal dosvědčení o Kristově Božství, aby byla všechna ostatní svědectví mocí tohoto svědectví potvrzena. V tomto svědectví podaném Věčným Otcem bylo obsaženo ještě jiné tajemství. Bylo to navrácení cti svému Synu před světem a odměna za to, že se tak ponížil přijetím křtu na odpuštění hříchů, přestože byl úplně bez jakékoliv viny a nikdy na Něm nemohla být nalezena vina hříchu (Žid.7,26).

269. Tento úkon pokory, kterým bylo přijetí křtu ve společnosti hříšníků, Kristus, náš Vykupitel obětoval věčnému Otci jako úkon uznání podřízenosti své lidské přirozenosti, která jako přirozenost ostatních lidských dětí, pocházela od Adama. Svým křtem ustanovil také svátost křtu, která bude smývat hříchy světa skrze jeho zásluhy. Tímto svým pokořením, kdy přijal křest za hříchy, chtěl dosáhnout a také dosáhl u věčného Otce všeobecného odpuštění pro všechny, kteří tuto svátost přijmou. Vysvobodil je z moci ďábla a hříchu, a připravil je duchovně i nadpřirozeně na novou existenci osvojených synů Nejvyššího a bratrů svého Vykupitele a Pána. Minulé, přítomné i budoucí lidské hříchy, které měl Věčný Otec stále před očima, překážely účinkům tohoto křtu. Ale Kristus, náš Pán si vysloužil použitím tohoto snadného a příjemného léku to, že byl věčný Otec po právu povinen přijmout ho jako úplnou splátku podle všech požadavků své spravedlnosti. Ani vědomí, že během celé historie tak mnozí smrtelníci tuto svátost zneužijí a nesčíslný počet dalších ji zanedbá,

neodradilo Krista od ustanovení tohoto léku. Všechny tyto překážky Kristus Pán odstranil tím, že jejich urážky vymazal svou pokorou a přijetím podoby hříšníka při svém křtu (Řím.8,3). To je význam slov: Nyní to dovol, neboť tak se sluší, abychom naplnili vše, čeho si žádá spravedlnost. Pak, aby uctil vtělené Slovo, dal náhradu za jeho pokoření, i aby potvrdil křest a upevnil jeho podivuhodné účinky, dal nebeský Otec svůj hlas a Duch svatý sestoupil. Tak byl Kristus prohlášen za pravého Božího Syna a všechny tři Osoby nejsvětější Trojice schválily svátostný obřad křtu.

270. Velký Křtitel získal z těch divů tohoto svatého křtu nejvíc užitku, protože on nejen že pokřtil svého Vykupitele a Mistra, viděl Ducha svatého a nebeské světlo sestupující na Pána s nesčíslným počtem andělů, slyšel hlas věčného Otce a viděl mnoho jiných tajemství pomocí božského zjevení, ale mimo to všechno byl on sám pokřtěn Vykupitelem. Evangelium ovšem mluví jen o tom, že o něj žádal, ale současně neříká, že mu byl odepřen. Kristus zajisté po svém křtu udělil křest také svému předchůdci a křtiteli. Kristus sám později ustanovil tuto svátost, když ji učinil všeobecným zákonem a po svém zmrtvýchvstání uložil apoštolům, aby křest veřejně udělovali. Jak později budu vypravovat, sám Pán pokřtil svou nejsvětější Matku dřív, než byl křest ustanoven pro všechny lidi a On sám při té příležitosti určil formuli, kterou se má křest udělovat. Tyto pravdy mi byly sděleny stejně jako to, že svatý Jan byl prvním ovocem křtu Krista, našeho Pána a nové Církve, kterou založil na této svátosti. Skrze ni obdržel Jan Křtitel znamení křesťana spolu s velkou plností milosti. Neměl v sobě totiž dědičný hřích, protože byl Vykupitelem posvěcen dřív, než se narodil, jak bylo popsáno na příslušném místě. Spasitel svou odpovědí: „Nyní to dovol, neboť tak se sluší, abychom naplnili vše, čeho si žádá spravedlnost“ Janovu žádost neodmítl, ale jen odložil Janův křest na dobu, kdy byl sám pokřtěn a splnil požadavky božské spravedlnosti. Ihned po svém křtu pokřtil svatého Jana, dal mu požehnání a odešel na poušť.

271. Vraťme se nyní k hlavnímu předmětu tohoto děje, jmenovitě k tomu, čím se zaměstnávala naše velká Královna a Paní. Hned jakmile byl její nejsvětější Syn pokřtěn, Jí svatí andělé, kteří svého Pána doprovázeli, přinesli zprávu o všem, co se u Jordánu událo, a to i přesto, že pomocí božského světla věděla o všem, co dělá. Byli to andělé, kteří nosili znaky umučení našeho Spasitele, jak bylo popsáno v prvním svazku. Na oslavu tajemství Kristova křtu a veřejného prohlášení jeho Božství, složila nejmoudřejší Matka nové hymny, chvalozpěvy a nesrovnatelná díkůčinění Nejvyššímu a vtělenému Slovu. Všechny jeho úkony pokory a modliteb napodobovala a snažila se Ho mnoha svými vlastními úkony provázet a ve všem

následovat. S vroucí láskou se přimlouvala za lidstvo, aby čerpalo mnoho užitku ze svátosti křtu, i aby tato svátost byla udělována po celém světě. Požádala nebeské dvořany, aby Jí pomohli velebit jejího nejsvětějšího Syna za to, že se tak pokořil a přijal křest z rukou jednoho ze svých tvorů.

Poučení, která mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

272. Má dcero, když ti vypravuji o skutcích mého nejsvětějšího Syna, často ti připomínám, s jakou vděčností jsem si jich cenila, abys poznala, jak se líbí Nejvyššímu tvá věrná spolupráce i velká tajemství a požehnání, která jsou s tím spojena. Jsi chudá v domě Páně, hříšnice a neužitečný prach, ale přesto tě žádám, abys vzala na sebe povinnost vzdávat ustavičné díky za vše, co vtělené Slovo vykonalo pro Adamovy syny a za vytvoření svatého a neposkvrněného, mocného a dokonalého zákona pro jejich spásu. Zvláště bys měla být vděčná za ustanovení svátosti křtu, kterým osvobozuje lidi od satanova tyranství, naplňuje je milostí, odívá je spravedlností a napomáhá jim, aby více nehřešili. To je ovšem povinnost všech lidí. Protože to však tvorové téměř úplně zanedbávají, ukládám ti za povinnost, abys za ně za všechny děkovala, jako bys za ně byla ty sama zodpovědná. Ty jsi zavázána Pánovi zvláštními díky i za jiné věci, protože k nikomu v jiných národech nebyl tak štědrý jako k tobě. Myslel na tebe, když zakládal svůj svatý zákon a své svátosti. Povolal a vyvolil tě za dceru své Církve a hodlal tě napájet s nekonečnou láskou svou vlastní krví.

273. A když se Dárce milosti, můj nejsvětější Syn, jako opatrný a moudrý Stavitel, v úmyslu založit svou evangelní Církev a položit její první základy ve svátosti křtu, pokořil, modlil a vyplnil všelikou spravedlnost a uznal podřízenost své lidské přirozenosti, a když se tehdy Bůh a člověk neváhal ponížit až k nicotě, z níž byla stvořena jeho nejčistší duše a vytvořeno jeho člověčenství, oč víc se musíš pokořovat ty, která ses dopustila hříchů a jsi méně než prach a opovrženíhodný popel? Vyznávej, že právem zasluhuješ jen trest, pronásledování a nenávist všech tvorů, že nikdo ze smrtelníků, který urazil svého Stvořitele a Vykupitele nemůže vpravdě říci, že se mu děje nějaká nespravedlnost nebo křivda, i kdyby na něho dolehlo všechno pronásledování a utrpení od počátku až do konce světa. Protože všichni zhřešili v Adamovi (I.Kor.15,22), jak hluboce by se měli pokořovat, když je navštíví ruka Páně (Job 19,21)! I kdybys trpěla všechna lidská soužení s největší svědomitostí a odevzdaností, a přitom plnila všechno, co ti svým poučováním a napomínáním ukládám, i přesto by ses musela považovat za neužitečnou služebnici (Lk.17,10).

Oč víc se však musíš pokořovat, když zanedbáváš tak mnoho svých povinností, které jsi povinna konat z vděčnosti za všechna požehnání, která jsi od Boha obdržela? Protože si přeji, abys přinášela patřičný užitek za sebe i za jiné, přemýšlej dobře, jak mnoho jsi povinna se snižovat až do prachu, neklást žádný odpor a nebýt nikdy spokojena, dokud tě Nejvyšší nepřijme za svou dceru a nedovolí ti jako takové přebývat ve své přítomnosti v nebeském nazírání vítězného Jeruzaléma.

KAPITOLA XXV.

Náš Vykupitel jde po svém křtu na poušť, kde konáním hrdinských ctností dobývá velké vítězství nad nepravostmi; jeho nejsvětější Matka ví o všech jeho činech a napodobuje je.

274. Svědectvím, které vydala věčná Pravda o Božství Krista, našeho Spasitele, byly jeho Osoba i jeho učení před lidmi tak dokonale stvrzeny, že mohl ihned začít svůj veřejný život, svou božskou činnost a zázraky, aby Ho všichni uznali za přirozeného Syna věčného Otce, jako Mesiáše židů a Spasitele lidstva. Přesto však božský Učitel veškeré svatosti nechtěl začít kázat ani být znám jako náš Vykupitel, dokud před tím nezvítězil nad našimi nepřáteli, světem, ďáblem a tělem, aby pak mohl o to snadněji přemáhat ďábelské léčky, které satan stále všude klade. Svým hrdinským praktikováním ctností si nám přál dát první poučení o křesťanském a duchovním životě, a naučit nás těmito vítězstvími křesťanské dokonalosti. Chtěl nám ukázat, jak máme přemáhat své slabosti, zastrašit naše společné nepřátele ustavičným bojem a vítězstvími, abychom jim snad sami nebyli vydáni následkem nerozhodnosti naší vůle. I když Pán coby Bůh ďábla nekonečně převyšoval, a jako člověk byl bez klamu hříchu nejvýš svatý a Pánem všeho tvorstva (I.Petr.2,22), přesto si přál přemoci ve své lidské přirozenosti, svou osobní spravedlností a svatostí všechny nepravosti i jejich původce. Proto vystavil své svaté člověčenství, aby na ně dorážela pokušení, přičemž skrýval před neviditelnými nepřáteli svou svrchovanost.

275. Svou samotou si Kristus, náš Pán, začal podmaňovat a učit nás, jak máme přemáhat svět, protože je známou pravdou, že svět obyčejně zapomíná na ty, které nepotřebuje pro své pozemské cíle, že nehledá ty, kteří ho sami nehledají. Proto ten, kdo světem opravdu opovrhuje, musí své opovržení ukázat tím, že s ním přeruší veškeré spojení i ve svých sklonech a tužbách. Pán přemohl také tělo a učil nás, jak ho

máme přemáhat tím, že uložil svému nejnevinnějšímu tělu tak přísný a dlouhý půst, i když jeho tělo nebylo odbojné proti dobru, ani nemělo žádnou náklonnost ke zlému. Ďábla přemohl hlásáním pravdy, jak vysvětlím podrobněji později, protože všechna pokušení přichází od otce lži a jsou přioděna pláštěm lstivých nástrah. Skutečnost, že náš Pán nechtěl začít veřejně učit a uvést se světu ve známost dřív než dosáhl vítězství nad tělem, je pro nás dalším napomenutím a varováním před slabostí našeho těla. Chtěl nás tak varovat před poctami tohoto světa, a to dokonce i před takovými, které pochází z nadpřirozených darů, dokud nejsou naše vášně přemoženy a pokud jsme nepřemohli naše společné nepřátele. Pokud nás lidská chvála zastihne neumrtvené a ještě žijící pod vlivem nepřátel, kteří v nás jsou, poskytne nám přízeň a požehnání Páně málo ochrany a vítr slávy může převrátit i vysoké hory ctností. Je velmi důležité, aby si lidé pamatovali, že poklady nebes nosíme v křehkých nádobách (II.Kor.4,7), a že pokud si bude Bůh přát oslavit své jméno skrze naši slabost, bude vědět jaké prostředky má použít, aby přivedl svá díla na světlo. My se máme jen varovat nepřátel, což nám velice prospívá.

276. Po svém křtu se Kristus bezodkladně vydal na cestu do pouště. Pouze jeho svatí andělé Ho provázeli, sloužili a klaněli se Mu, zpívali božské chvály vztahující se k tomu, co chtěl nyní podniknout pro spásu lidstva. Přišel na místo, které si vyvolil pro svůj půst. Bylo to velmi pusté místo mezi vyčnívajícími skalami, kde byla také dobře skrytá jeskyně. Zde se zastavil a zvolil si tuto jeskyni za příbytek pro dny svého postu (Mt.4,1). V nejhlubší pokoře padl na svou tvář, což vždy u Něho i jeho nejsvětější Matky předcházelo modlitbě. Chválil věčného Otce a vzdával Mu díky za díla jeho božské pravice i za to, že mu dopřál tuto samotu. Přiměřeným způsobem děkoval i té poušti za to, že Ho přijala a poskytla Mu úkryt před světem po tu dobu, kterou tam chtěl strávit. Pokračoval v modlitbách, přičemž ležel, s tváří na zemi a s rozepjatýma rukama do podoby kříže, což bylo na poušti jeho nejčastější činností. Tímto způsobem se často modlil k věčnému Otci za spásu lidstva. Během těchto modliteb se někdy z důvodu, který vysvětlím, až ve vyprávění dojdu k modlitbám v getsemanské zahradě, potil krví.

277. Mnoho divokých zvířat z pouště přišlo do okolí míst, která obýval a kterými někdy procházel jejich Stvořitel a Pán. Obdivuhodným pudem Ho zvířata poznala a svými hlasy a pohybem vydávala svědectví o jeho Božství. Okolo Spasitele se shromáždilo zvláště velké množství ptáků, kteří s neobyčejnou horlivostí projevovali svou radost nad požehnanou přítomností jejich božského Krále a Pána líbezným hlasitým zpěvem a mnoha jinými způsoby. Po tom, co se Spasitel začal postit, setrval

bez jídla celých čtyřicet dní a nabídnul svůj půst věčnému Otci jako splátku za nezřízenost a hříchy, ke kterým jsou lidé přitahováni tak ohavnou a ponižující, a přesto tak všeobecně oblíbenou nepravostí a nestřídmosti. Stejně tak, jako náš Pán přemohl tuto nepravost, přemohl i všechny ostatní a splatil tak věčnému Soudci a nejvyššímu Zákonodárci urážky, které mu byly těmito lidskými nepravostmi způsobeny. Podle osvícení, kterého se mi dostalo, náš Spasitel před tím, než přijal úřad Kazatele a Učitele a stal se naším Vykupitelem a Prostředníkem u věčného Otce, přemohl všechny nepravosti smrtelníků a zaplatil za jimi spáchané urážky praktikováním opačných ctností tak, jak to udělal v případě nestřídmosti. Ačkoli se této činnosti věnoval s nejvroucnější láskou po celý svůj pozemský život, zaměřil v době svého postu zvláštním způsobem všechno své úsilí na splnění tohoto cíle.

278. Tak jako milující otec, jehož synové se dopustili velkých zločinů, za které mají vytrpět velmi krutý trest, obětuje třeba všechny své statky, jen aby syny uchránil od tohoto trestu, stejně i náš nejvýš milující Otec a Bratr, Ježíš Kristus, chtěl zaplatit naše dluhy. Na splacení naší pýchy obětoval svou hlubokou pokoru, za naši hrabivost obětoval svou dobrovolnou chudobu a úplné odpírání si všeho, co bylo jeho, za naše nízké nečisté náklonnosti obětoval své pokání a přísné umrtvování, za naši ukvapenost a pomstychtivý hněv obětoval svou mírnost a lásku ke svým nepřátelům, za naši nedbalost a lenost obětoval své ustavičné úsilí, za naši neupřímnost a závist obětoval svou poctivou upřímnost, pravdymilovnost a vlídnost laskavého soužití s lidmi. Takovým způsobem pokračoval v usmiřování spravedlivého Soudce a domáhání se odpuštění pro nás neposlušné a zkažené děti. A nejen že pro nás toto odpuštění získal, ale ještě nám vysloužil nové milosti a dary, abychom se mohli stát hodnými jeho společnosti a patření na jeho Otce a účastníky na jeho dědictví po celou věčnost. I když mohl to vše pro nás získat i svým nejnepatrnějším skutkem, nejednal tak, jako my. Pán nám ukázal svou lásku v takové hojnosti, že pro náš nevděk a tvrdost srdce nemůžeme mít žádnou omluvu.

279. Nejsvětější Panna Marie nepotřebovala k získání informací o činnosti našeho Spasitele žádnou jinou pomoc, než své stálé vize a zjevení. Mimo to ale využívala ještě služby svatých andělů, které posílala za svým Synem. Sám Pán to tak zařídil, aby skrze tyto věrné posly On i jeho Matka mohli obveselovat své city a myšlenky skryté v hloubi svých srdcí tím, že si nechali vše znovu věrně vypravovat těmito nebeskými posly, a tak každý mohl slyšet znovu stejná slova, která druhý vyslovil, i když se o nich už dověděli jinou cestou. Jakmile se naše slavná Paní dozvěděla, že

je náš Pán už na cestě do pouště, aby tam uskutečnil svůj záměr, uzamkla dveře svého obydlí, aniž by někoho informovala o tom, že v něm je, a její odloučenost v době postu našeho Vykupitele byla tak naprostá, že její sousedé měli za to, že odešla se svým božským Synem. Vešla do světničky a setrvala v ní po celých čtyřicet dní a nocí, aniž by ji opustila nebo něco pojedla. Chovala se stejně, jako její nejsvětější Syn. Oba zachovávali stejně přísný půst. Ve všech modlitbách a cvičeních, v jeho padání tváří na zem a v poklekání následovala našeho Spasitele a neopomenula nic, ale konala vše ve stejném čase jako On, protože v té době zanechala všech jiných činností a využila informace, které dostávala od andělů i z jiných zdrojů, které jsem popsala výše. Ať byl přítomen nebo ne, Ona věděla o všem, co se dělo v Kristově duši. Všechny jeho tělesné pohyby, které dříve obyčejně viděla svými smysly, viděla nyní pomocí duchovní vize nebo je poznávala skrze anděly.

280. Když byl Spasitel na poušti, klaněl se každý den třistakrát pokleknutím, a totéž činila také naše Královna Marie ve své modlitebně. V jiném čase skládala s anděly hymny, jak jsem sdělila v předešlé kapitole. Svatá Královna tak napodobovala Krista Pána a spolupůsobila s Ním ve všech modlitbách a prosbách. Dosahovala stejných vítězství nad nepravostmi a ze své strany za ně přiměřeně splácela svými ctnostmi a úsilím. Tak se stalo, že když Kristus, coby náš Vykupitel, pro nás získal tak mnoho požehnání a nadbytečně splatil všechny naše dluhy, nejsvětější Marie, jako jeho pomocnice a naše Matka nám poskytla svou milosrdnou přímluvu a stala se naší Prostřednicí v nejdokonalejší míře, jaká je možná u pouhého tvora.

Poučení, která mi dala naše Paní a Královna.

281. Má dcero, tělesná pokání jsou pro smrtelné tvory tak potřebná a přiměřená, že neznalost této pravdy a zanedbávání tělesného umrtvování nebo pohrdání jím jsou příčinou ztráty mnoha duší a ještě větší počet jich kvůli tomu upadá do nebezpečí věčné záhuby. První příčinou, proč mají lidé trestat a umrtvovat své tělo je to, že byli počati v hříchu (Žl.50,7). Prvotním hříchem byla lidská přirozenost rozvrácena, naplněna vášněmi, přestala poslouchat rozum, začala být nakloněnou zlému a protivící se duchu (Řím.7,23). Pokud se jimi nechá duše unést, uvrhne ji první nepravost do mnoha dalších. Pokud je však toto zvířecí tělo zkroceno umrtvováním a pokáním, ztrácí svou sílu a uznává svrchovanost ducha a světla pravdy. Druhou příčinou je, že žádný ze smrtelníků se úplně neuchránil toho, aby nezhřešil proti Bohu. Trest i náhrada se musí rovnat vině, a to buď v tomto životě, nebo v budoucím.

Proto, když se duše dopouští hříchu spolu s tělem, je nutné, aby byli potrestáni oba viníci. Vnitřní lítost k usmíření nepostačí, pokud se duše snaží vyhnout trestu rovnajícímu se vině. Navíc je dluh tak velký a náhrada, kterou může tvor dát, tak omezená a nedostatečná, že stále přetrvává nejistota, zda je Soudce usmířen i po úsilí trvajícím třeba celý život. Proto by duše až do konce života neměla vyhledávat odpočinek.

282. I když je božská dobrota k lidem, kteří se podle svých omezených možností snaží pokáním splácet své hříchy, tak štědrá, a i když jim Bůh odpouští hříchy a nadto viníkům ještě slibuje nové dary milosti a věčnou odměnu, přesto jsou jeho věrní a opatrní služebníci, kteří svého Pána upřímně milují, stále nuceni si dobrovolně ukládat ještě další pokání. Neboť dlužník, který chce vykonat jen tolik, kolik je povinen a nic z vlastní vůle dobrovolně nepřidává, sice dluh splatí, ale zůstane chudým a nuzným, protože po splacení dluhu nezbude nic navíc, co by mohl Bohu předložit. Co mohou tedy očekávat ti, kteří nic nesplácí, ba ani neprojeví žádnou snahu, aby něco splatili? Třetím a nejdůležitějším důvodem k tělesnému umrtvování je povinnost křesťanů následovat svého božského Učitele a Mistra. Navíc jsme, můj božský Syn i já, usilovali o to, aby náš celý život byl ustavičným pokáním a umrtvováním těla, a to, aniž bychom se dopustili nějaké viny, nedokonalosti nebo aniž bychom měli zlé sklony. Dělo se tak proto, že to Pán pokládal za vhodné pro získání slávy svému tělu i svému svatému jménu a přál si, abych Ho ve všem následovala. Když jsme tedy volili takovou cestu života my, protože byla rozumná a přiměřená, co si musíme myslet o smrtelnících, kteří nehledají nic jiného než slasti a rozkoše, a štítí se každého pokání, útrap, urážek, postu a umrtvování? Máme tedy jen Kristus a já snášet všechny tyto obtíže, zatímco se vinou obtížení dlužníci, kteří zasluhují všechny tyto tresty, mohou střemhlav vrhat do bahna svých tělesných náklonností? Smí svých schopností, které jim byly dány ke službě Kristovi, mému Pánovi a k Jeho následování, užívat jen k tanci, ukájení svých chtíčů a pro ďábla, který uvedl na svět zlo? Toto nesmyslné stanovisko, kterého se Adamovy děti drží, je příčinou velkého hněvu spravedlivého Soudce.

283. Je ovšem pravdou, má dcero, že tělesnými mukami a umrtvováním mého nejsvětějšího Syna byl nedostatek lidských zásluh splacen, a že si přál, abych já, coby pouhý tvor, zaujala místo ostatních tvorů a dokonale a věrně s ním spolupracovala ve všech jeho kajících skutcích a cvičeních. To se ale nedělo proto, aby byli lidé vyjmuti z pokání a konání kajících skutků, ale proto, aby k nim byli povzbuzeni. Kdyby se jednalo jen o jejich záchranu, nebylo by třeba tak mnoho trpět. Náš nejsvětější

Spasitel, jako pravý Otec a Bratr, chtěl také zvýšit cenu práce a kajících skutků těch, kteří půjdou v jeho šlépějích, protože všechny snahy tvorů mají v Božích očích jen malou cenu, pokud jejich cenu nezvyšují Kristovy zásluhy. Pokud to platí o skutcích úplně ctnostných a dokonalých, čím víc to platí o těch, které jsou zamořeny tak mnoha chybami a nedostatky, které je možné najít i u největších úkonů ctností, které obvykle Adamovy děti praktikují? Vždyť i ve skutcích nejduchovnějších a nejctnostnějších osob je mnoho nedostatků. Tyto nedostatky jsou napraveny zásluhami Krista, našeho Pána, takže se mohou lidské skutky stát pro věčného Otce přijatelnými. Avšak ti, kteří zanedbávají konání dobrých skutků a zůstávají úplně nečinnými, nemohou v žádném případě počítat s tím, že budou moci pro sebe využívat dobré Kristovy skutky, když sami nemají nic, co by jimi mohlo být zdokonaleno, ale jen to, co zasluhuje zavržení. Nemluvím nyní, má dcero, o zavrženíhodné chybě některých věřících, kteří zavedli do kajících skutků světskou smyslnost a marnivost, takže za své pokání zasluhují větší trest než za své hříchy, protože při svém pokání chovají marnivé a nedokonalé úmysly a cíle a zapomínají na jeho nadpřirozený cíl, který jediný dává pokání cenu a duši život. Pokud to bude zapotřebí, promluvím o této chybě při jiné příležitosti. Nyní lituj této zaslepenosti a pracuj s velkou horlivostí, neboť i kdyby tvé skutky byly tak velké jako skutky apoštolů, mučedníků a vyznavačů, nebyly by o nic větší, než mají být. Trestej své tělo se stále větší přísností a pamatuj si, že jsi nedokonalá v mnoha věcech, že tvůj život je jen krátký a jsi tak slabá a neschopná splatit své dluhy.

KAPITOLA XXVI.

Po postu dovoluje Pán, aby Ho Lucifer pokoušel; Kristus ho přemáhá a nejsvětější Kristova Matka je stále informována o tom, co se děje.

284. V dvacáté kapitole jsem vypravovala o tom, jak Lucifer vyšel z pekelných propastí, aby vyhledal a pokoušel božského Mistra. Zmínila jsem se také, že se Pán skryl na poušti, kde po čtyřiceti dnech postu dovolil, aby se k Němu přiblížil pokušitel, jak praví evangelista Matouš (4,2). Když Lucifer přišel na poušť a nalezl toho, kterého hledal samotného, velmi se zaradoval, protože našel Ježíše odloučeného od své Matky, kterou on i jeho stoupenci díky porážkám, kterých se jim od Ní dostalo,

pokládali za svou nepřítelkyni. Protože se dosud ještě neutkal v boji s Pánem, a protože Marie nebyla přítomna, drak ve své pýše počítal s tím, že má vítězství zajištěno. Když však Lucifer i jiní démoni pozorovali svého Oponenta z blízka, začali pociťovat velký strach a skleslost. Ne proto, že by poznali jeho Božství, protože o tom neměli, když Ho viděli tak opuštěného, ani potuchy, ani ne proto, že by s Ním měli již dřívější zkušenost, protože tak dalece změřili své síly jen s nebeskou Královnou, ale proto, že viděli v jeho zevnějšku tak mnoho zdrženlivosti, vznešenosti a protože jeho skutky byly tak dokonalé a hrdinské, že je naplňovaly velkým strachem a hrůzou. Jeho chování i jeho vlastnosti byly docela jiné, než u ostatních lidí, které pokoušeli a které snadno přemohli. Lucifer se radil o těchto věcech se svými ďábly a řekl: „Jaký je to člověk, že se mu tak protiví nepravosti, kterými napadáme jiné lidi? Že na svět tak zapomíná a své tělo udržuje v tak dokonalé poddanosti a tak ho ovládá? Jak najdeme nějakou příležitost pro svá pokušení? Jak můžeme počítat s vítězstvím, když nám odňal všechny zbraně, kterými s lidmi válčíme? Mám o tomto boji mnoho pochybností.“ Tak velkou cenu a moc má pohrdaní světem a podmanění těla, že naplňují ďábla i celé peklo hrůzou. Démoni by proti nám nepovstávali s takovou pýchou, kdyby nenacházeli lidí poddané těm dvěma tyranům dřív, než je přijdou pokoušet.

285. Kristus ponechal Lucifera v klamné domněnce, že je jen pouhým lidským tvorem, i když velmi svatým a spravedlivým. Chtěl pozvednout jeho odvahu a zlomyslnost pro boj, který s ním chtěl svést, neboť takové účinky má na něho jakákoli výhoda, kterou ďábel při svých útocích u oběti svého pokušení postřehne. Když podnítil svoji odvahu svou vlastní domýšlivostí, zahájil tento boj na poušti s větší mocí a prudkostí, než jakou kdy démoni v boji s lidmi projevili. Lucifer i jeho stoupenci napínali všechny své síly a zlobu, vybičovali se až k zuřivosti proti vyšší moci, kterou brzy u Krista Pána shledali. Ale náš Spasitel mírnil všechno své počínání s božskou moudrostí, dobrotou a po právu a spravedlnosti ukrýval tajemné zřídlo své nekonečné moci. Projevoval jí jen tolik, aby to postačilo jako důkaz toho, že je člověkem tak pokročilým ve svatosti, že je schopen získat tato vítězství proti pekelným nepřátelům. Proto, aby začal boj jako člověk, obrátil se k věčnému Otci a prosil Ho z hloubi duše, ke které ďáblova schopnost nemohla proniknout, a řekl Mu: „Můj Otče a věčný Bože, vcházím nyní v zápas s nepřítelem, abych zlomil jeho moc a pokořil jeho pýchu a nenávist, kterou chová proti mým milovaným duším. Pro tvoji slávu a ve prospěch duší podrobuji se opovážlivé Luciferově domýšlivosti. Chci tím potřít jeho hlavu, aby smrtelníci, kteří budou bez své viny napadeni jeho pokušeními,

mohli najít jeho pýchu již zlomenou. Prosím Tě, můj Otče, abys pamatoval na můj boj a mé vítězství ve prospěch smrtelníků, kteří budou napadeni tímto společným nepřítelem. Posilni jejich slabost skrze mé vítězství a dej, aby zvítězili. Ať je jim můj příklad povzbuzením a ať se ode mne učí, jak mají odpírat svým nepřátelům a přemáhat je.

286. Během tohoto boje zůstali svatí andělé, kteří Krista provázeli, před Luciferovým zrakem skryti, aby snad nezačal chápat a tušit božskou moc našeho Spasitele. Svatí andělští duchové vzdávali chválu Otci a Duchu svatému, kteří se radovali ze skutků vtěleného Slova. Nejsvětější Panna ten boj také pozorovala, jak to popíši níže. Kristovo pokušení začalo ve třicátém pátém dni jeho postu na poušti a trvalo až do konce postu, jak píše evangelista. Lucifer vzal na sebe podobu člověka a představil se Pánovi jako cizinec, který Ho nikdy dříve neviděl ani neznal. Byl obklopen zářivým světlem jako anděl a předpokládal, že Pán musí cítit po tak dlouhém postu velký hlad a řekl Mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby (Mt.4,3).“ Prostřednictvím této své lstivě formulované rady, založené na domněnce, že by mohl být Božím Synem, chtěl ďábel získat informaci o tom, co mu působilo největší starost. Spasitel však odpověděl pouze těmito několika slovy: „Ne samým chlebem je živ člověk, nýbrž každým slovem, které vychází z úst Božích.“ Kristus vzal tato slova z osmé kapitoly páté knihy Mojžíšovy. Ďábel však nepochopil významu, jaký těmto slovům Kristus dal. Lucifer myslel, že tím Pán mínil, že Bůh může zachovat život člověka i bez chleba nebo jiných pokrmů. Ačkoli i to byl správný význam těch slov, vložil do nich náš božský Mistr mnohem hlubší význam. Chtěl ďáblovi těmi slovy říci: Tento Muž, se kterým mluvíš, žije v slovu Božím, kterým je božské Slovo, podstatně spojené s jeho člověčenstvím. Přestože to bylo to, co si Lucifer přál tolik zjistit, nebyl hoden porozumět slovům Bohočlověka, protože se Mu nechtěl klanět jako pravému Bohu.

287. Lucifer pocítil, že byl mocí této odpovědi i skrytou silou, která je provázela, odmítnut. Nechtěl ale ukázat svou slabost, ani se vzdát zápasu. Pán dovolil satanovi pokračovat v pokoušení, a proto svolil, aby Ho ďábel s tělem odnesl do Jeruzaléma a postavil na vrchol chrámu. Odtud mohl Pán vidět zástupy lidí, ale Jeho nikdo vidět nemohl. Lucifer se pokoušel vzbudit v Pánovi marnou touhu vrhnout se dolů z tohoto vysokého místa tak, aby Ho zástupy lidí, které by viděly, že se nezranil, prohlásily za velkého a podivuhodného Božího muže. Použil zase slova Písma svatého a řekl Mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů, neboť je psáno (v žalmu 90,11-12): Svým andělům dá příkazy o tobě a oni tě ponesou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen (Mt.4,6).

Nebeští duchové, kteří svého Krále provázeli, žasli nad tím, že dovolil Luciferovi, aby nesl Jeho tělo ve svých rukou jen proto, aby tím prospěl lidem. S knížetem temnoty bylo shromážděno nesčíslné množství démonů, protože se při této příležitosti peklo téměř vyprázdnilo od jeho obyvatel, kteří chtěli při tomto podniku poskytnout svou pomoc. Původce moudrosti odpověděl: „Také je psáno: Nebudeš pokoušet Pána Boha svého (Dt.6,16).“ Když Vykupitel světa dával tyto odpovědi, projevoval při tom neobyčejnou mírnost, nejhlubší pokoru a vznešenost, stojící tak vysoko nad všemi pokušeními satana, že to samo stačilo k tomu, aby byla Luciferova domýšlivost zkroušena i aby mu to způsobilo muka a zahanbení, která dosud ještě nepocítil.

288. Když byl takto poražen, zaútočil na Pána ještě jinak. Snažil se u Něho vzbudit touhu po statcích světa a nabídl Mu část svého panství. Proto vzal Pána na vysokou horu, ze které bylo možné vidět mnoho zemí, a řekl s úskočnou smělostí: „To vše ti dám, padneš-li na tvář a budeš se mi klanět (Mt.4,9).“ Jaká to bezmezná drzost a víc než bláznovská nesmyslnost a zrádnost! Nabízet Pánovi to, co není moje a co nikdy nemohu dát, protože země, hvězdy, království, panství, bohatství, poklady, a vůbec vše náleží Pánu a jedině On z toho může dávat nebo to zadržovat, kdy sám uzná za vhodné a kdy se Mu zlíbí! Lucifer nikdy nemůže dát nic ani z pozemských věcí, a proto jsou všechny jeho sliby falešné. Král a Pán odpověděl s majestátní důstojností: „Odstup, Satane, neboť je psáno: Pánu svému Bohu, se budeš klanět a Jeho jediného budeš uctívat.“ Rozkazem: „Odstup satane,“ Kristus odejmul Luciferovi souhlas k Jeho dalšímu pokoušení a svrhl ho i všechny jeho legie do nejhlubších pekelných propastí. Tam poznali, že jsou úplně poraženi a pohřbeni v nejhlubších propastech, kde se tři dny nemohli vůbec pohnout. Když jim opět bylo dovoleno povstat a viděli se tak poraženi a zdrceni, začali se obávat, zda Ten, který je tak přemohl, není vtěleným Božím Synem. V této nejistotě setrvali a nebyli schopni nabýt jistotu, kterou získali až při Spasitelově smrti. Lucifer byl kvůli své porážce pekelným vztekem bez sebe a byl svou zuřivostí téměř stravován.

289. Náš božský vítěz Kristus pak zapěl hymny chvál a díků věčnému Otci za to, že Mu dal toto vítězství nad tímto společným nepřítelem Boha a lidí, a za těchto vítězných písní byl množstvím andělů odnesen zpět na poušť. Nesli Ho na svých rukou, přestože On jejich pomoc nepotřeboval, protože k tomu mohl použít svou božskou moc. Ale tato andělská služba Mu patřila jako splátka za to, že snášel Luciferovu drzost, když nesl na vrchol chrámu a na vrchol hory nejsvětější Kristovo člověčenství, ve kterém podstatně a skutečně přebývalo samo Božství. Člověk by si nikdy nepomyslel, že by Pán dal satanovi takové svolení, kdyby nám to nebylo

sděleno v evangeliích. Nevím však, co zasluhuje větší obdiv. Jestli to, že se nechal přenášet Luciferem z místa na místo, nebo to, že dopustil, aby Ho Jidáš prodal, nebo to, že dovolil, aby Ho v nejsvětější Svátosti nehodně přijal tento zrádný učedník i tak mnoho hříšných údů Církve, které ví, že je jejich Bohem, a přesto Ho přijímají nehodně. Musíme se divit, že dopustil jedno i druhé, a že to stále dopouští jen pro naše dobro, aby nás k sobě přitáhl svou mírností a trpělivou láskou. Ó nejsladší Mistře mé duše! Jak jsi k duším dobrotivý, laskavý a milosrdný (Joel 2,13)! Z nejčistší lásky jsi sestoupil kvůli nim z nebe na zem, trpěl jsi, obětoval jsi i život pro jejich spásu. Milostivě na ně čekáš a snášíš je, voláš i hledáš je, přijímáš je a vcházíš do jejich srdce, dáváš se jim úplně a vroucně toužíš, aby Ti náležely. Nejvíce proniká a bolí mé srdce, že zatím co Ty nás z čisté lásky hledáš, abys nás k sobě přitáhl, my od Tebe utíkáme a za všechnu tvou převelikou lásku Ti splácíme jen nevděkem. Ó nekonečná lásko mého Boha, tak špatně splácená a tak málo uznávaná! Uděl mi, Pane, potoky slz, abych oplakávala tuto křivdu, která zasluhuje tak velké politování, a nechť jsou mi nápomocni všichni spravedliví na zemi. Když byl Pán přenesen zpět na poušť, jak praví evangelium, sloužili Mu andělé (Mt.4,11). Po skončení pokušení a postu Mu totiž posloužili nebeskými pokrmy, aby jeho nejsvětější tělo opět posílili. Při této hostině nebyli přítomni jen andělé, aby se radovali, ale z pouště přiletěli i ptáci, aby při tomto zotavení přispěli k obveselení svého Stvořitele svými harmonickými zpěvy a půvabnými pohyby. Svým způsobem se k nim připojila také divoká zvířata z pouště, odložila svou přirozenou divokost, radostně dováděla a svým hlasem projevovala radost nad vítězstvím svého Pána.

290. Vraťme se nyní do Nazareta, kde ve své světničce Kněžna andělů pozorovala boj svého nejsvětějšího Syna. Osvícena Božským světlem vše viděla. Také andělé nepřetržitě sdělovali a přenášeli poselství od Spasitele blahoslavené Královně a od Ní zase Spasiteli. Modlila se stejné modlitby, které se modlil Pán, a modlila se je i ve stejný čas. Také Ona zápasila s drakem, i když jen neviditelně a duchovně. Ze své samoty vynesla klatbu nad Luciferem a porazila ho i jeho následovníky, když ve všem spolupracovala s Kristem v náš prospěch. Když viděla, jak ďábel přenáší Pána z jednoho místa na druhé, hořce plakala nad zlobou hříchu, která snížila Krále králů k takovému zneužívání. K poctě všech vítězství, která získal nad ďáblem, složila chvalozpěvy, kterými opěvovala Božství i nejsvětější Kristovo člověčenství. Andělé k nim připravili hudební doprovod a byli pak s nimi posláni k Pánovi, aby Mu jimi blahopřáli a děkovali za požehnání, která získal pro lidské

pokolení. Kristus zase poslal zpět anděly se slovy nejsladší útěchy a radosti nad svým vítězstvím v souboji s Luciferem.

291. Protože byla věrnou společnicí Páně a podílela se s Ním na jeho úsilí a postu v poušti, poslal Jí něco z nebeských pokrmů a přikázal andělům, aby Jí je předložili a posloužili Jí. Podivuhodné při tom bylo, že také mnoho ptáků, kteří se shromáždili okolo našeho Spasitele, letělo za anděly, sice pomaleji, ale přece velmi rychle a vlétli do příbytku Královny nebes. Zatím co blahoslavená Královna jedla pokrm, který Jí poslal její Syn, zpívali a švitořili před naší Paní právě tak jako to dělali u Spasitele. Nejsvětější Panna okusila nebeský pokrm, který byl pro Ni vzácnější tím, že pocházel z rukou jejího nejsvětějšího Syna a byl Jím i požehnán. Tímto pokrmem byla po dlouhém a tvrdém postu opět obveselena a posilněna. Vzdávala díky Všemohoucímu a pokořovala se až do prachu. Úkony jejích ctností byly tak hrdinské a výtečné, že naše slova i představy jsou velmi nedostatečné k tomu, aby je obsáhly. Uvidíme je v jejich pravém světle, až se budeme radovat s Pánem. Pak Ho budeme chválit a velebit za tato nevýslovná požehnání, jak to zasluhuje od celého lidského pokolení.

Otázka, kterou jsem předložila Královně nebes, přesvaté Marii.

292. Královno nebes a Vládkyně vesmíru, tvoje blahosklonnost mi dodává odvahu se Tě zeptat jako své Učitelky a Matky, a požádat o vysvětlení některých pochybností, které vznikly v mé duši při zmínce o nebeském pokrmu, kterým andělé posloužili Spasiteli na poušti. Mám za to, že to byl pokrm stejné kvality, jakým bylo poslouženo Tobě i Pánovi při jiných příležitostech, když se vám nedostávalo obyčejného pokrmu. Nazvala jsem ho nebeským pokrmem, protože jsem pro něj nenašla jiné označení. Nevím ale, zda je toto označení vhodné, protože nemám jistotu v tom, odkud tento pokrm byl a jakého byl druhu. V nebi, pokud vím, žádný pokrm pro tělo není zapotřebí, protože tam nepokračuje pozemský způsob zachování života. I když svatí požívají smyslové rozkoše ze stvořených věcí a také chuť má asi v nebi přiměřený úkol, tak jako jiné smysly. Myslím, že její rozkoš nepochází z požívání pokrmů, ale z nějakého přetékání, duševní slávy do těla a jeho smyslů. Tak těžkopádnost a nedokonalost smyslů pozemského života nemá žádný podíl na nebeské činnosti a jejím účelu. O tom všem, protože jsem tak nevědomá, toužím být poučena tvou mateřskou laskavostí a blahosklonností.

Odpověď a poučení, jež mi dala nebeská Paní.

293. Má dcero, tvá pochybnost je oprávněná, protože v nebi vpravdě nedochází k požívání žádných hmotných pokrmů, jak jsi už poznala a poznamenala. Pokrm, který andělé přinesli mému Synovi a mně, byl skutečně nebeský pokrm a já sama jsem ti toto označení vnukla, protože síla tohoto pokrmu je nebeská a ne pozemská. Na zemi je vše hrubé, velmi hmotné a omezené. K pochopení kvality onoho pokrmu i způsobu, jakým byl připraven, ti trochu pomůže, když ti řeknu, že Pán pro zaopatření toho, co jsme potřebovali, používal některé hmotné stvořené věci, obzvláště vodu, pro její čistotu a jednoduché složení, protože Pán nepotřebuje ke svým zázrakům složité věci. Někdy použil ovoce pro přeměnu v chléb. Tyto věci obdařil takovou silou a jakostí chuti, že jimi převyšovaly všechny lahůdky tohoto světa tolik, jako je nebe vysoko nad zemí. Nic na světě k nim nelze přirovnat, protože všechny jiné pokrmy jsou v porovnání s těmito nebeskými pokrmy bez chuti. Abys tomu lépe porozuměla, vzpomeň si na příklady, o kterých se zmiňuje Písmo svaté. Například o pokrmu, který byl dán prorokovi Eliášovi, a který ho posilnil tak, že mohl jít čtyřicet dní a nocí až k hoře Choreb. Mana, která je také nazývána andělským chlebem, protože ji andělé připravovali zhušťováním výparů země (Ex.16,14) a pak ji takto zhuštěnou v podobě zrní sypali na zem, měla velkou rozmanitost chuti, jak nám praví Písmo a byla pro tělo velice výživná. Vzpomeň také na vodu, kterou můj Syn na svatbě v Káně proměnil ve víno tak dobré chuti a síly, že to vzbudilo obdiv hostů (Jan 2,10).

294. Stejným způsobem, jakým dal Pán nadpřirozenou dokonalost vodě a změnil ji v nejchutnější nápoj, dal také duchovní sílu chlebu nebo ovoci. Takový pokrm rychle obnovuje sílu těla a podivuhodně obveseluje smysly, obnovuje jejich živost a uschopňuje je pro práci a obtíže, které pak už nejsou nikterak odporné a obtížné. Takovým pokrmem posloužili svatí andělé mému nejsvětějšímu Synovi po ukončení jeho postu a takové pokrmy jsme při různých příležitostech dostali já a můj snoubenec Josef. Všemohoucí prokázal stejné dobrodiní také některým ze svých přátel a služebníků, obšťastnil je nebeským pokrmem, i když ne tak často a tak obdivuhodným způsobem jak to činil nám. Toto tedy je odpověď na tvou pochybnost. Nyní poslyš moje poučení, které se týká této kapitoly.

295. Abys lépe porozuměla tomu, co jsi napsala, musíš mít na mysli tři důvody, kvůli kterým svedl náš Pán boj s Luciferem. Pochopení toho ti poskytne velké osvícení a sílu proti satanovi a jeho následovníkům. První pohnutkou bylo zničení hříchu i semene hříchu, zaseté satanem do lidské přirozenosti při prvním Adamově přestupku. Tímto semenem je sedm hlavních hříchů: pýcha, lakomství, smilstvo a

jiné, které jsou sedmi hlavami pekelného draka. Lucifer jmenoval pro každou z těchto nepravostí náčelníka, aby tím hříchem vedl boj pekla proti lidskému pokolení. Démoni byli rozděleni na oddíly, které měly své vůdce, aby zachovali jakýsi spořádaný zmatek, který jsem popsala v první části tohoto nebeského životopisu (svazek I., č.103). Můj božský Syn proto bojoval s každým z těch knížat temnoty, porazil je a zničil jejich moc. V písmu svatém je zmínka pouze o trojím pokušení, která jsou pro smysly nejzřejmější. Ale boj i vítězství byly mnohem rozsáhlejší, protože Kristus Pán přemohl všechna ta knížata i jejich nepravosti. Pýchu přemohl svou pokorou, hněv tichostí, lakotu pohrdnutím bohatstvím a všechny ostatní nepravosti přemohl jim odpovídajícími ctnostmi. Ovšem nejvíc byli poraženi a ohromeni tito nepřátelé až u paty kříže, když nabyli jistotu, že to bylo vtělené Slovo, které je přemohlo a potřelo. Od té doby jsou bázliví, kdykoli začínají zápas s lidmi, kteří spoléhají na moc a vítězství mého Syna.

296. Druhou pohnutkou pro podstoupení toho boje byla poslušnost k přikázání věčného Otce, který si přál, aby jeho Syn nejen zemřel za lidi a vykoupil je svým mučením a smrtí, ale aby také svedl boj s démony a přemohl je silou svých jedinečných ctností. Třetí pohnutka byla následkem druhé, aby totiž zanechal lidstvu příklad a vzor pro dobývání vítězství nad jeho nepřáteli, i aby odňal všem lidem příčinu k údivu nebo překvapení nad tím, že jsou pokoušeni a pronásledováni démony. Přál si, aby všichni měli útěchu ve svých pokušeních a zápasech v tom, že jejich Vykupitel a Učitel byl dříve než my podobně pokoušen (Žid.4,15). Přestože jeho pokušení byla v některém ohledu jinačí než naše, přece byla v podstatě stejná, jenže na Něho byla podniknuta s větší satanskou mocí a nenávistí. Můj Pán dovolil satanovi použít v boji s Ním veškeré své síly, aby svou božskou mocí mohl zdrtit a oslabit peklo v boji proti lidstvu a usnadnit nám přemáhání démonů, pokud budeme chtít použít výhod, které nám získal náš Vykupitel svým bojem.

297. Smrtelníci takové poučení, pokud mají přemáhat démona, potřebují. Ale ty, má dcero, ho potřebuješ mnohem víc než mnohá pokolení kvůli velikému drakovu hněvu, který chová proti tobě, i pro tvoji přirozenou slabost v boji, když nejsi podporována mými poučeními a tímto příkladem. Především hleď, abys udržovala své tělo v poddanosti a chránila se vlivu světa. Umrtvuj své tělo a utíkej před světem tak, že se budeš před tvory uchylovat do nitra své duše, čímž budeš přemáhat oba tyto nepřátele a uchováš si požehnané světlo milosti, které tam obdržíš, abys nemilovala více, než kolik připouští dobře spořádaná láska. Proto často obnovuj vzpomínku na úzkou stezku, která ti byla naznačena, protože ti Pán dal přirozenou dispozici k vroucí lásce, a přeje si, abys všechny své schopnosti zasvětila plně lásce k Bohu. Nepovoluj

žádné hnutí svých choutek ani v nejmenších věcech a neponechávej svým smyslům žádnou svobodu, vyjma pro oslavu Nejvyššího, nebo abys vytrpěla nebo vykonala něco ve prospěch a z lásky k bližnímu. Budeš-li mne ve všem poslouchat, já se postarám, abys byla chráněna a posilována proti krutému drakovi v boji Páně (I.Sam.17,47). Bude tě kolkolem chránit tisíc štítů, které tě budou nejen chránit, ale budou i bojovat proti ďáblu. Navykni si vždy proti němu používat slova a výroky Písma svatého, ale neopovažuj se vyměňovat mnoho slov s tímto lstivým nepřítelem. Slabí tvorové se nemají pouštět do hovoru a vyjednávání s takovým zapřisáhlým nepřítelem a mistrem lži, když ani můj Syn, jenž byl všemohoucí a nekonečně moudrý, to neučinil. V tom dal duším příklad, jak mají být opatrné vůči ďáblu. Ozbroj se živou vírou, neochvějnou nadějí a láskou k pokoře, neboť to jsou ctnosti, kterými je drak přemožen, potřen a proti kterým se neodváží postavit. Utíká před nimi, protože jsou to mocné zbraně proti jeho pýše a domýšlivosti.

KAPITOLA XXVII.

Kristus, náš Vykupitel odchází z pouště a vrací se na místo, kde svatý Jan křtil. Jeho činnost do doby, kdy povolal první učedníky. Přesvatá Marie ví o všech jeho činech a napodobuje je.

298. Když Kristus, náš Vykupitel zvítězil nad ďáblem a všemi jeho nepravostmi a dosáhl vysokého mystického cíle své odloučenosti a postu na poušti, rozhodl se opustit svou samotu, aby pokračoval v díle, které Mu uložil věčný Otec pro spásu lidstva. Dřív než odešel, padl na svou tvář, chválil věčného Otce a vzdával Mu díky za všechno, co učinil skrze jeho přesvaté člověčenství pro oslavu Božství a pro dobro lidského pokolení. Přidal také vroucí modlitbu za všechny, kteří Ho budou následovat tím, že se buď na celý život, nebo na nějakou dobu uchýlí do samoty, a vzdáleni od světa a jeho lákadel Ho budou pro svůj duchovní prospěch následovat v rozjímání a svatých cvičeních. Nebeský Otec přislíbil svou přízeň i svá slova věčného života, jakož i zvláštní pomoc a požehnání své sladkosti všem, kteří se připraví na jejich hodné přijetí a na spolupráci s nimi. Když dokončil tuto modlitbu, náš Spasitel jako pravý člověk požádal o svolení k opuštění pouště a provázen anděly odešel.

299. Mistr nasměroval své kroky k Jordánu, kde dosud kázal a křtil jeho velký předchůdce svatý Jan. Svou přítomností a zjevem si tam přál získat z úst svatého

Jana nové svědectví o svém poslání a Božství. Kromě toho Ho tam táhla i jeho láska. Chtěl Jana spatřit a promluvil s ním, protože při jeho křtu bylo srdce jeho předchůdce rozplameněno a raněno božskou láskou našeho Spasitele, který k sobě neodolatelně přitahoval všechny tvory. V srdcích, která byla dobře připravena tak, jako srdce svatého Jana, hořel oheň lásky s o to větší vroucností a silou. Když k sobě svatý Křtitel viděl po druhé přicházet Spasitele, pronesl slova, která zaznamenal evangelista: „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hřích světa (Jan 1,29).“ Svatý Jan vydal toto svědectví, přičemž ukazoval prstem na Pána před těmi, kteří poslouchali jeho kázání a přijímali z jeho rukou křest. A dodal: „To o něm jsem řekl: Po mně přichází člověk, který mne předešel, protože byl přede mnou. A já jsem Ho neznal; ale proto jsem přišel a křtím ve vodě, aby on byl zjeven Izraeli.“

300. Tato slova vyřkl Křtitel proto, že Ježíše do doby, něž přišel, aby byl pokřtěn, neviděl, ani neobdržel žádné zjevení o tom, že k němu přichází stejně, jak se to stalo při této příležitosti a jak jsem to dříve popsala ve 24. kapitole. Jan pokračoval v řeči o Kristovi a vyprávěl okolostojícím, že při křtu viděl Ducha svatého sestoupit na Pána, a popsal jim, jak o Něm vydal svědectví, že je Kristus boží Syn (Jan 1,29-32). V době, kdy Ježíš přebýval na poušti, poslali židé z Jeruzaléma k Janovi zástupce, což je popsáno v první kapitole evangelia svatého Jana, aby se ho zeptali na to, kým je, a kladli mu i jiné otázky, které jsou tam zaznamenané. Svatý Křtitel odpověděl, že on křtí vodou, ale že mezi nimi stojí Ten, kterého oni neznají (protože Kristus byl mezi nimi u Jordánu). Ten, řekl svatý Jan, má přijít po mně. Tomu já nejsem hoden rozvázat řemínky u jeho obuvi. Proto, když svatý Jan opět uviděl Spasitele se vracet z pouště, nazval Ho Beránkem Božím a poukázal na své svědectví, které krátce před tím dal farizeům a zároveň dodal, že viděl Ducha svatého sestupujícího na jeho hlavu, jak mu to bylo před tím sděleno zjevením. Svatí evangelisté Matouš, Marek a Lukáš poznamenávají, že při jeho křtu zazněl z nebe hlas, zatím co svatý Jan evangelista mluví jen o zjevení Ducha svatého v podobě holubice, protože chtěl zaznamenat pouze slova svatého Jana, která řekl židům o Kristovi.

301. Královna nebes ve své samotě věděla o tomto věrném svědectví předchůdce, ve kterém vyznal, že není Kristem a ohlašoval Božství jejího Syna. Odměnou za to prosila Pána, aby odměnil svého věrného služebníka Jana. Všemohoucí vyslyšel její modlitbu, protože svatý Křtitel byl Nejvyšším povýšen nad všechny narozené z ženy. Protože svatý Jan jemu nabízené pocty odmítnul, dal mu Pán tu největší poctu, jakou bylo možné dát člověku, který byl nejblíže Vykupiteli. Když při této příležitosti

Křtitel uviděl Spasitele podruhé, byl naplněn novou velkou milostí Ducha svatého. Někteří z okolostojících, když slyšeli jeho slova: „Ejhle Beránek Boží," byli mocně pohnuti a kladli mu mnoho otázek. Ale Spasitel ho nechal vysvětlovat svým posluchačům pravdu, jak to bylo popsáno výše, a odešel směrem k Jeruzalému. Ježíš se zdržel u svého předchůdce jen kratičký čas. Nešel však přímo do města, ale zdržoval se po mnoho dní v menším městečku, kde skrytě učil a vypravoval lidem, že Mesiáš je již na světě. Vedl je po cestě spásy a pohnul mnohé, aby přijali Janův křest a připravili se pokáním na příchod Vykupitele.

302. Evangelisté nevypráví o ničem z té doby, ani o tom, co dělal Kristus hned po svém postu. Mně však bylo sděleno, že Spasitel zůstal asi deset měsíců v Judsku, než se vrátil do Nazareta, aby navštívil svou přesvatou Matku. Nevkročil ani do Galileje, dokud před tím nedopřál svatému Janovi, aby Ho opět prohlásil za Beránka Božího. Tentokrát to slyšeli Ondřej a Jan, první apoštolové. Ihned potom Pán povolal Filipa, jak vypravuje svatý Jan evangelista (Jan 1,36-43). Těchto deset měsíců Pán strávil osvěcováním duší a jejich přípravou svou pomocí, učením a neobyčejnými požehnáními. Probouzel je z jejich strnulosti, aby je pak, až začne konat zázraky, našel už lépe připravené a ochotnější Mu uvěřit a následovat Ho jako svého Vykupitele. Mnozí z těch, které v té době poučoval a cvičil ve víře, se skutečně stali jeho následovníky. S farizeji a zákoníky v té době nemluvil, protože ti nebyli v tak dobrém stavu, aby uvěřili, že už přišel Mesiáš. Nedospěli k takové víře ani později, když byla tato pravda potvrzována jeho kázáním, a když jeho zázraky i jiná svědectví jasně svědčila o Kristu Pánu (Mt.11,5). Pokorným a chudým, kteří si vlivem svého životního postavení zasloužili, aby jim bylo jako prvním hlásáno evangelium a byli poučeni (Lk.4,18), kázal Spasitel v těch desíti měsících v Judskem království. Jim ukazoval svou milosrdnou štědrost nejen jednotlivým poučováním, ale i skrytými dobrodiními a soukromými zázraky. Proto Ho přijali jako velikého proroka a svatého muže. Pohnul srdce mnoha osob, aby se zřekly hříchu a hledaly království Boží, které se nyní přiblížilo.

303. Naše požehnaná Paní zůstávala po celou tu dobu v Nazaretě. Věděla o všem, co její Syn konal a byla o tom stále informována nejen božským světlem, o němž jsem psala, ale také poselstvími, které Jí přinášely tisíce jejich andělů strážných, kteří se Jí během Vykupitelovy nepřítomnosti vždy zjevovali v tělesných podobách. Aby Ho dokonale následovala, opustila ve stejné době jako Spasitel svou samotu. Přestože nemohla již vzrůstat v lásce, přesto po překonání zlých duchů skrze půst a jiné ctnosti

Páně, projevovala větší horlivost. Nebeská Matka obdržela nové milosti a začala s velkou horlivostí napodobovat všechny skutky svého Syna ve prospěch lidského pokolení. Jednala jako jeho vyslankyně a ohlašovala jeho poslání Vykupitele lidstva. Provázena svými anděly, plna dokonalé moudrosti a obdařena mocí Vládkyně vesmíru, vycházela ze svého domku v Nazaretě do sousedních vsí a městeček a konala velké zázraky, i když jen skrytým způsobem, tak jak to dělalo vtělené Slovo v Judsku. Mluvila o příchodu Mesiáše, aniž by sdělila, kdo jím je. Mnohé poučovala o cestě života, odvracela je od hříchů, zaháněla démony, osvěcovala bloudící a nevědomé, a připravovala je na vykoupení tím, že je naváděla k víře v jejich Stvořitele. K těmto duchovním skutkům milosrdenství přidávala i mnohá tělesná požehnání, uzdravovala nemocné, těšila zarmoucené a navštěvovala chudé. Přestože působila ponejvíce jen mezi ženami, prokázala dobrodiní i mnohým mužům, protože ani těm v jejich chudobě a opovržení neodepřela svou pomoc a útěchu, když byli navštíveni Královnou andělů a vesmíru.

304. Následovala Pána ve všem, co dělal v Judsku. Také Ona chodila pěšky a trávila skoro všechen čas na vycházkách. Jen několikrát se vrátila do svého domku v Nazaretě. Během těch deseti měsíců jedla velmi málo, protože, jak jsem se zmínila v předešlé kapitole, byla nasycena a posilněna nebeským pokrmem, který Jí poslal její Syn z pouště, takže byla schopna nejen cestovat pěšky na mnohá, třeba i vzdálená místa, ale také nejíst další pokrmy. Blahoslavená Paní věděla také o všem, co dělal svatý Jan, když kázal a křtil na březích Jordánu. Několikrát k němu poslala množství andělů, aby ho povzbudili a poděkovali mu za věrnost, kterou osvědčoval jejímu Pánovi a Synovi. Při všech těchto činnostech trpěla tato milující Matka touhou po pohledu a přítomnosti svého nejsvětějšího Syna. Ale i Ježíšovo Srdce bylo raněno touhou po její čisté nebeské lásce. Dříve však, než se vrátil, aby Ji navštívil a než začal veřejně učit a konat zázraky, stalo se to, o čem budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, která mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

305. Chci ti dát dvě důležitá poučení odvozená z této kapitoly. První je, abys milovala samotu a se zvláštní náklonností ji vyhledávala, aby ses mohla podílet na požehnáních přislíbených a vysloužených mým božským Synem pro ty, kteří Ho v ní následují. Pokud to je možné, a nezavazuje tě poslušnost k soužití s bližními, snaž se vždy být sama. Pokud jsi povinna vyjít ze své samoty, nes ji s sebou ve skrytosti svého srdce tak, aby tě tvé smysly a tvá zaměstnání o ni nepřipravily. Věnuj se svým zevnějším zaměstnáním tak, jako bys je měla konat jen prozatímně, ale svou samotu

považuj za něco, co má být trvalé. Proto nesmíš dovolit, aby ti v mysli utkvěly obrazy tvorů, protože často zaměstnávají mysl víc, než samy předměty, stále obtěžují duši a odnímají jí dát svobodu srdce. Bylo by tebe nedůstojné, kdybys dovolila, aby se tvé srdce něčím obíralo nebo aby ho zaujal nějaký tvor. Můj božský Syn si v něm přeje být sám a přeji si to také já. Druhé moje poučení je, aby sis navykla přikládat své duši náležitou cenu a udržovat ji v čistotě a nevinnosti. Ačkoli si žádám, abys pracovala pro ospravedlnění všech lidí, přeji si, abys, následovala mého Syna a mne, a věnovala svou péči zvláště chudým a těm, kterými svět pohrdá. Tito maličcí často prosí o chléb rady, poučení a nenacházejí nikoho, kdo by jim ho dal, tak jako ho lidé dávají bohatým a mocným tohoto světa, kteří mívají mnoho rádců. Mnozí z těch chudých a opovržených přicházejí k tobě. Přijímej je s upřímným soucitem, potěš je laskavě tak, aby ve své prostotě mohli jednat podle udělené rady. Těm, kteří jsou lépe poučeni, se musí rada udílet jiným způsobem. Snaž se získat ty duše, které jsou vlivem své časné chudoby mnohem dražší Božím očím. Přeji si, abys neustále pracovala na tom, aby tito i všichni ostatní nemařili ovoce vykoupení, a abys od této práce nikdy neupouštěla. Buď ochotna, kdyby bylo třeba, i zemřít za zdar této práce.

KAPITOLA XXVIII.

Kristus, náš Vykupitel, začíná povolávat a vybírat učedníky v Křtitelově přítomnosti a začíná kázat. Nejvyšší přikazuje jeho blahoslavené Matce, aby Ho následovala.

306. Když náš Spasitel po svém postu už deset měsíců navštěvoval vesnice v Judsku, rozhodl se již veřejně ukázat světu. Ne že by až dosud hlásal pravdy věčného života výhradně jen soukromě, ale až dosud se veřejně neprohlásil za Mesiáše a Pána života. Nyní však podle rozhodnutí nekonečné Moudrosti nadešel čas, aby tak učinil. Proto Pán opět vyhledal svého předchůdce Jana, aby se skrze jeho svědectví (neboť to bylo jeho posláním na tomto světě) mohlo ukázat světlo ve tmě (Jan 1,5). Božským zjevením se Křtitel dozvěděl o této Spasitelově návštěvě i o úmyslu se veřejně zjevit světu jako Vykupitel a pravý Syn věčného Otce. Když Ho tedy svatý Jan viděl přicházet, zvolal s podivuhodnou radostí svého ducha před svými učedníky; „Ecce Agnus Dei“ – „Ejhle, Beránek Boží.“ Toto svědectví se však neodkazovalo jen na

dříve vyslovený stejný výrok o Kristu, ale předpokládalo také podrobnější vysvětlení, které dal svým věrným učedníkům. Bylo to, jako by jim řekl: Teď vidíte toho Beránka Božího, o kterém jsem vám vypravoval, který přišel vykoupit svět a otevřít cestu do nebe. To bylo naposledy, co Křtitel viděl Spasitele přirozeným způsobem. Kristus se mu ale zjevil ještě před jeho smrtí, jak budu vypravovat později.

307. První dva Kristovi učedníci, kteří v té době byli u svatého Jana, slyšeli jeho svědectví. Pohnuti tímto svědectvím i světlem a milostí, která jim byla vnitřně udělena, ihned šli za Pánem. Pán se k nim obrátil a laskavě se jich otázal, co hledají (Jan 1,38). Oni odpověděli, že si přejí vědět, kde bydlí, a Pán je vybídnul, aby šli za ním. A jak nám svatý Jan praví, zůstali s Ním ten den. Jedním z nich, jak evangelista praví, byl svatý Ondřej, bratr svatého Petra. Druhého nejmenuje. Mně však bylo zjeveno, že to byl sám svatý Jan, který ve své velké skromnosti nechtěl své jméno uvést. Tedy tito dva, svatý Jan a svatý Ondřej, byli prvními z ovoce Křtitelova apoštolátu, kteří se stali prvními Spasitelovými následovníky zásluhou Křtitelova výslovného svědectví a bez výslovného vybídnutí Páně. Svatý Ondřej ihned vyhledal svého bratra Šimona a řekl mu, že nalezl Mesiáše, který se nazývá Kristus a přivedl ho k Pánovi. Pán pohleděl na Petra a řekl: „Ty jsi Šimon syn Janův. Ty se budeš nazývat Kéfas, což je v překladu Petr (Skála).“ Toto vše se stalo v Judsku a na druhý den Pán odešel do Galileje. Tam našel Filipa a vybídl ho, aby Ho následoval. Filip ihned vyhledal Nathanaela, pověděl mu o tom, co se stalo i to, že nalezli Mesiáše v osobě Ježíše z Nazareta a přivedl ho. Když Nathanael promluvil s Pánem, jak je zaznamenáno v první kapitole evangelia svatého Jana, připojil se jako pátý Kristův učedník.

308. S těmito pěti učedníky, prvními kameny v základech nové Církve, přišel Kristus do Galileje, aby začal veřejně učit a křtít. V apoštolech, které dosud povolal, hned od okamžiku co se k Němu připojili, rozžehl nové světlo, roznítil oheň božské lásky a zaplavil je sladkostí svého požehnání (Žl.20,4). Není možné náležitě popsat úsilí, které božský Učitel vynaložil k povolání a vyučování těchto i dalších učedníků, aby na nich mohl založit Církev. Vyhledával je s velkou pečlivostí a starostlivostí. Často je pobízel účinnou a mocnou pomocí své milosti, osvěcoval jejich srdce a obohacoval je nesrovnatelnými dary a požehnáními. Přijal je s obdivuhodnou laskavostí, napájel je sladkým mlékem svého učení, snášel je i jejich nedokonalosti s nepřemožitelnou trpělivostí, jednal s nimi nejvýš něžně a laskavě, jako jedná nejvýš milující Otec se svými milovanými syny. Protože je naše přirozenost pro vysoká a neobyčejná vnuknutí Ducha svatého nízký a neotesaný materiál, a protože oni měli

být nejen dokonalými učedníky, ale i vzornými mistry dokonalosti pro svět i Církev, byla práce spojená s jejich přeměňováním, povznášením, poučováním a přechodem z jejich hrubého přirozeného stavu na tak nebeské a božské postavení, opravdu velkým dílem. Prací na tomto díle zanechal Pán nejkrásnější příklad trpělivosti, mírnosti a lásky všem prelátům, knížatům a vůbec všem, kterým je svěřeno vedení poddaných. Neméně významné jsou pro nás hříšníky projevy jeho otcovské laskavosti, protože se Pán nespokojil s pouhým snášením chyb a nedostatků svých učedníků, jejich přirozených náklonností a vášní, ale nechal vůči nim svou něžnou laskavost tak neobyčejně přetékat, aby nás tím vybídnul k tomu, abychom Mu důvěřovali a nemalomyslněli kvůli našim nesčetným nedokonalostem a slabostem, které jsou našemu pozemskému bytí přirozené.

309. Již dříve popsanými prostředky byla Královna nebes informována o všech obdivuhodných činech našeho Spasitele, o povolání apoštolů, učedníků a o veřejném kázání. Děkovala nebeskému Otci za tyto první učedníky a po příkladu svého Syna je uznala a přijala za své duchovní děti. Obětovala je božské Velebnosti s novými písněmi chval a radostí. Při příležitosti vyvolení těchto prvních učedníků Ji obdařil Nejvyšší novým zjevením, ve kterém byla opět poučena o jeho svatých a věčných ustanoveních, která se týkala vykoupení lidstva i o způsobu, jakým má být vykonáno skrze kázání jeho nejsvětějšího Syna. Nejvyšší Jí řekl: „Má dcero a Holubičko, vyvolená z tisíců, je zapotřebí, abys provázela mého Jednorozeného a pomáhala Mu v práci, kterou má vykonat v díle vykoupení. Čas jeho utrpení se přiblížil a já nyní chci otevřít poklady moudrosti a dobrotivosti, abych jimi obohatil lidstvo. Skrze jejich Vykupitele a Učitele si je přeji vysvobodit z otroctví hříchu a ďábla, a vylít hojnost své milosti na srdce všech smrtelníků, kteří se připraví na to, aby poznali mého vtěleného Syna a následovali Ho jako svého Náčelníka a Vůdce na cestě k věčné spáse. Přeji si povznést z prachu a obohatit chudé, svrhnout pyšné, povýšit pokorné, osvítit slepé a tápající ve tmách smrti (Iz.9,1). Chci nyní napřímit své přátele, vyvolené a oznámit velikost svého jména. Při provádění této mé svaté a věčné vůle si přeji, abys Ty, moje milovaná a vyvolená, spolupracovala s mým Synem, abys Ho provázela, následovala, napodobovala a já s Tebou budu při všem tvém počínání.“

310. Nejsvětější Marie odpověděla: „Nejvyšší Králi vesmíru, od kterého obdrželo všechno tvorstvo své bytí, i když jsem jen bídný prach a popel, budu v tvé přítomnosti mluvit k tvé dobrotivosti (Gn.18,27). Přijmi, nejvyšší Pane a Bože, srdce své služebnice, které je ochotné se obětovat pro splnění tvé vůle. Přijmi oběť vycházející

nejen z mých rtů, ale z hlubin mé duše v poslušnosti k přikázáním tvé moudrosti, zjevených tvé otrokyni. Aj, já, která ležím na tváři před tvojí nejvyšší Velebností, splň ve mně dokonale svou vůli a svá přání. Toužím, o všemohoucí Bože, kdyby to bylo možné, trpět a zemřít s tvým a mým Synem anebo místo Něho. Tím by se splnily všechny mé tužby a bylo by pro mě převelkou útěchou, kdyby meč spravedlnosti zasáhl raději mne, neboť já jsem blíž vině. On je bez hříchu, jak podle své přirozenosti, tak i podle ctností svého Božství. Všichni tvorové jsou příliš daleko od jeho důstojnosti. Přesto však je také pravdou, že kterýkoli ze skutků tvého Jednorozeného by plně postačil k vykoupení, a že pro lidstvo vykonal již mnoho. Pokud je tedy možné, abych zemřela já a zachránila tím jeho předrahý život, jsem ochotna zemřít. Jsou-li však tvá ustanovení nezměnitelná, dej mi, nejvyšší Bože a Otče, pokud je to možné, abych zemřela zároveň s Ním. Avšak i v tom se podrobuji tvé vůli stejně tak, jako jsem připravena Tě uposlechnout, následovat Ho a podílet se s ním na jeho úsilí. Pomáhej mi silou své pravice, abych mohla pospíšit a následovat Ho a splnit tvou vůli i své tužby.

311. Nemohu dále popisovat slovy, co jsem poznala o hrdinských a obdivuhodných úkonech, které naše Královna a Paní konala při této příležitosti, když Jí Nejvyšší dal tento příkaz. Jak vroucně toužila trpět a zemřít, bud' aby zachránila svého nejsvětějšího Syna od smrti, nebo aby alespoň mohla zemřít spolu s Ním. Pokud se vroucí úkony lásky upřímných srdcí, i když se týkají nemožných věcí, Bohu tak líbí, že je přijímá jako by byly skutečně vykonány a hodny odměny, jaké musely být zásluhy Matky milosti a lásky, když nabízela svůj život jako oběť své lásky? Lidský ani andělský rozum nikdy nepochopí toto vznešené tajemství lásky. Bylo by pro ni sladké trpět a zemřít. Mnohem víc Ji bolelo, že Jí nebylo dovoleno zemřít se svým Synem, a že musela žít a vidět Ho trpět a umírat, jak bude psáno později. Můžeme si tedy udělat jakousi představu o tom, jak blízko Kristově slávě musí být sláva Mariina, a jak podobná byla její milost a svatost jejímu vzoru, Kristu, neboť ve všem spolupracovala s jeho láskou a dostoupila nejvyššího stupně dokonalosti a svatosti, jaký si lze u pouhého tvora představit. S těmito pocity vyšla naše Královna z vytržení a Nejvyšší opět přikázal andělům, aby Jí pomáhali a sloužili v tom, co měla činit. A oni jako nejvěrnější služebníci Páně poslouchali a obyčejně Jí ve viditelných podobách sloužili a provázeli Ji kamkoli šla.

Poučení, která mi naše Královna a Paní udělila.

312. Má dcero, všechno co můj nejsvětější Syn dělal, dokazuje jeho božskou lásku k lidem a ukazuje na to, jak se tato jeho láska liší od lásky, kterou se milují navzájem lidé. Smrtelníci jsou zpravidla nízkého smýšlení, skoupí, hrabiví, loudaví

a obyčejně nebývají pohnuti k milování někoho jinak, než když na předmětu své lásky vidí nějakou přednost. Proto se láska tvorů zakládá jen na dobrém smýšlení o tom, koho milují. Ale božská láska, která má základ v sobě, a je schopna uskutečnit svá přání, nevyhledává tvory, protože jsou lásky hodni, ale proto, aby je učinila lásky hodnými. Proto se nesmí žádná duše vzdávat naděje v božskou dobrotu. Ale stejně tak se proto nikdo nesmí lehkomyslně a opovážlivě na tuto dobrotu spoléhat a očekávat, že v něm bude božská láska působit svou milostí, pokud je jí naprosto nehoden. Nejvyšší při udílení těchto darů své lásky jedná podle tajuplné a tvorům nepochopitelné spravedlnosti. Ačkoli je Bůh všechny miluje a přeje si, aby byli všichni spaseni, přesto při udělování těchto darů a účinků své lásky, nepopiratelně používá ve své svatyni jisté míry a váhy, podle kterých je rozdává. Člověk však nemůže toto tajemství proniknout nebo pochopit a musí dbát na to, aby nepromrhal nebo neztratil první milost a povolání, protože neví, jestli následkem této své nevděčnosti neztratí jinou milost, nebo zda ztráta první milosti nezpůsobí i ztrátu jiné milosti. Duše si může být jistá pouze tím, že jí milost nebude odepřena, pokud se jí sama nestane nehodnou. Toto působení božské lásky v duši je provázeno vnitřním osvícením, takže tam, kde toto světlo je, cítí člověk výčitky kvůli svým hříchům a je přesvědčen o svém špatném stavu a o tom, že je v nebezpečí věčného zatracení. Avšak lidská pýcha dělá mnohé lidi pošetilými a nízkými srdcem, takže tomuto světlu odporují. Jinými zase jen velmi těžko pohne. Takovým lidem nikdy neschází nějaká planá výmluva pro jejich nedbalost. Odporují tak prvním účinkům Boží lásky a stávají se neschopnými přijmout další milosti. Je jisté, že se bez pomoci milosti člověk nemůže hříchu ubránit, ani nemůže konat dobro, ba ani nemůže dobro poznat. Tak se mnozí vrhají z propasti do propasti, protože se odpíráním a odmítáním milostí stávají nehodnými další pomoci, a neodvratně tak na sebe svolávají záhubu a upadají z hříchu do hříchu.

313. Proto, moje nejdražší, opatruj světlo, které rozněcuje tvé srdce láskou k Nejvyššímu. I kdybys už neobdržela žádné jiné světlo, než to, kterého se ti dostalo z tohoto mého životopisu, je jím na tebe vložena tak velká zodpovědnost, že kdybys s ním nespolupracovala svatostí svého života, byla bys v Božích i v mých očích a před anděly i lidmi trestuhodnější než všichni ostatní lidé. Nechť je pro tebe příkladem jednání prvních učedníků mého nejsvětějšího Syna i jejich ochota, se kterou Ho následovali. Trpělivost a laskavé poučování mého Syna byly sice zvláštní milosti, ale oni s nimi věrně spolupracovali a řídili se jeho učením. Jejich lidská přirozenost byla slabá. Nestali se však neschopnými přijímat z Boží ruky další požehnání a toužili ještě

po mnohem vyšších cílech, než kterých byli svými malými silami schopni dosáhnout. Abys tuto věrnou lásku ve svém srdci přivedla k nejvyšší dokonalosti, musíš mne následovat ve všech skutcích, které jsem při této příležitosti konala i v touze zemříti pro mého božského Syna nebo s Ním, kdyby to bylo možné. Připrav své srdce na to, co ti ještě zjevím o smrti Páně a o mém životě, abys mohla ve všech věcech konat to, co je dokonalé a svaté. Uvažuj, má dcero, o mé stížnosti, kterou mám proti lidskému pokolení, o které jsem ti řekla na jiném místě, a která platí skoro o všech lidech. A sice, že zanedbávají a zapomínají se poučit o tom, co jsme já a můj nejsvětější Syn pro ně vykonali, že neoceňují vděčně požehnání každé hodiny, a ani se nesnaží přinášet patřičný užitek. Dbej na to, abys mne tak neurážela, když jsem tě učinila podílnicí na těchto vznešených tajemstvích a svatých skutcích, ve kterých najdeš mnoho světla a poučení ke konání nejvyšších a nejvznešenějších ctností. Povznes se nad sebe, pracuj pilně, abys byla schopna přijímat víc a více milostí a spoluprací s nimi si nashromáždit mnoho zásluh a velkou věčnou odměnu.

KAPITOLA XXIX.

Kristus se vrací s pěti učedníky do Nazareta; křtí svou nejsvětější Matku; jiné události z té doby.

314. Mystická budova bojující Církve, která se vypíná až k nejvznešenějším Božským tajemstvím, je plně založena na svaté katolické víře, řízena naším Vykupitelem a Mistrem, který byl moudrým a obezřetným Stavitelem. Aby zajistil pevnost prvních základních kamenů, jeho učedníků, začal je hned plnit pravdami a tajemstvími, které se týkaly jeho Božství a člověčenství. Aby se uvedl ve známost jako Mesiáš a Vykupitel světa, který sestoupil z lůna svého věčného Otce proto, aby přijal lidské tělo, bylo nutně zapotřebí vysvětlit jim, jakým způsobem se vtělil v lůně své přesvaté Matky. Slušelo se proto, aby Ji mohli poznat a ctít jako jeho pravou Matku a Pannu, a bylo vhodné jim povědět o tomto nebeském tajemství i o tom, co se týkalo podstatného spojení Božství s člověčenstvím a vykoupení. Proto byli tito Spasitelovi prvorození synové napájeni především touto pravdou, a dříve než se tito apoštolové setkali s velkou Královnou a Paní, měli již o její nebeské vznešenosti vysoké mínění. Byli poučeni, že byla Pannou před porodem, při porodu i po porodu a Kristus v nich k Ní vzbudil nejhlubší úctu a naplnil je touhou Ji co nejdříve spatřit

i poznat takového nebeského tvora. Nejen že tím chtěl Kristus uspokojit svou horlivost v šíření úcty ke své přesvaté Matce, ale chtěl také roznítit vzhledem k Ní v apoštolech nejvyšší úctu a vážnost. I když byli božským světlem osvíceni všichni, začal přesto hned svatý Jan nade všechny ostatní vynikat v lásce k Marii. Hned při prvních Mistrových slovech, která pronesl o důstojnosti a přednostech své nejčistší Matky, se u něho vyvinula láskyplná úcta k její svatosti, protože byl vyvolen a připravován pro větší úkoly ve službě své Královny, jak budu vypravovat později a jak je také zaznamenáno v evangeliích.

315. Těchto pět učedníků Páně Krista prosilo, aby jim dopřál útěchu spatřit a uctít jeho Matku. On s jejich žádostí souhlasil a hned se vydal Galilejí do Nazareta. Cestou veřejně kázal, učil a prohlašoval se za Mistra pravdy a věčného života. Mnozí byli pohnuti mocí jeho učení a proniknuti světlem a milostí, která přetékala do jejich srdcí a začali Ho poslouchat a následovat. Prozatím však nepovolával žádné další učedníky. Stojí za povšimnutí, že ačkoli těch pět učedníků pojalo tak vroucí úctu k nebeské Paní a pak i na vlastní oči viděli, že je takového vysokého postavení mezi tvory hodna, přesto všichni o svém smýšlení zachovali přísné mlčení. Božím řízením se zdáli být němými a nevědomými ve všem, co se týkalo rozhlašování toho, jak smýšleli a co cítili ohledně její vznešenosti, protože nebylo vhodné, aby tato tajemství naší svaté víry byla oznámena všem lidem bez rozdílu. Nyní vzešlo duším slunce spravedlnosti (Mal.3,20), a bylo nutné, aby jedině jeho světlo svítilo a osvěcovalo všechny národy. Přestože zářící Měsíc, jeho Matka, byla nyní v úplňku svatosti, slušelo se, aby uchovala své světlo až pro noc, ve které bude Církev oplakávat odchod Slunce do lůna věčného Otce. Tuto úlohu Marie splnila, jak budu vypravovat později, protože pak krása této velké Paní zazářila. Předtím byla její svatost i její ctnosti zjeveny pouze apoštolům proto, aby Ji poznali a ctili, i aby Ji poslouchali jako pravou Matku Vykupitele světa a Učitelku všech ctností a veškeré dokonalosti.

316. Spasitel tedy pokračoval ve své cestě do Nazareta. Přitom své nové děti a učedníky poučoval nejen o tajemstvích víry, ale i o všech ctnostech a to slovem i příkladem. V tom pak pokračoval po celou dobu, co hlásal evangelium. S tímto úmyslem vyhledával chudé a trpící, těšil nemocné a zarmoucené, navštěvoval nemocnice a žaláře, a konal zázraky milosrdenství na tělech i na duších. Neprohlašoval však, že je původcem některého z těch zázraků, dokud se nezúčastnil svatební hostiny v Káně, jak budu vypravovat v následující kapitole. Zatím co Spasitel pokračoval ve své cestě, připravovala se jeho nejsvětější Matka v Nazaretě na jeho přijetí i na přijetí jeho učedníků, protože věděla o všem, co se dělo. Proto

upravila své chudé obydlí pro pohostinství a starostlivě už předem chystala potřebné pokrmy pro jejich občerstvení.

317. Když se Spasitel světa přiblížil k domku, jeho přesvatá Matka Ho očekávala u dveří. Jakmile vkročil dovnitř, padla na svou tvář, klaněla se Mu, líbala jeho ruce i nohy a žádala Ho o požehnání. Pak za přítomnosti nových učedníků, kteří Jí naslouchali, zapěla vznešenými a obdivuhodnými slovy chvály o nejsvětější Trojici i o jeho člověčenství. To ovšem nedělala bez tajemného důvodu, protože kromě toho, že prokázala svému božskému Synovi čest a chválu, jaká Mu náležela coby Bohočlověku, chtěla Mu tak splatit chválu, kterou Ji její Syn vyvyšoval před svými učedníky. A jako její Syn v její nepřítomnosti vlil do jejich mysli úctu k důstojnosti své Matky, tak nyní jeho nejmoudřejší a nejvěrnější Matka je v přítomnosti svého Syna chtěla poučit o úctě, jaká přísluší jejich božskému Mistrovi jako jejich Bohu a Vykupiteli. Ta hluboká pokora a poklona, se kterou naše vznešená Paní Krista přijala, naplnila učedníky novou oddaností a uctivou bázní k jejich božskému Mistrovi. Od té doby jim Marie sloužila za vzor a příklad pravé zbožnosti, a ihned nastoupila úřad Učitelky a duchovní Matky Kristových učedníků tím, že jim ukázala, jak se mají chovat ke svému Bohu a Vykupiteli. Hned je to táhlo k jejich Královně, padli před Ní na kolena a prosili, aby je přijala za syny a služebníky. Jan byl první, který tak učinil a od té doby vynikal v úctě k Marii nade všemi apoštoly. Také Ona ho přijala se zvláštní láskou, protože mimo to, že se vyznačoval panickou čistotou, měl také tichou a pokornou povahu.

318. Velká Paní je přijala jako své hosty. Sloužila jim u stolu se starostlivostí Matky a se skromností a vznešeností Královny, čímž uvedla v údiv i svaté anděly. Svému Synovi sloužila s nejhlubší úctou klečíc na kolenou. Zároveň poučovala apoštoly o vznešenosti jejich Učitele a Vykupitele i o velkých pravdách křesťanské víry. Té noci, když apoštolové odešli na odpočinek, vešel sám Spasitel do světničky své nejčistší Matky, jako to obyčejně dělal a Ona nejpokornější z pokorných se vrhla k jeho nohám jako v minulých letech. I když při projevování pokory dělala všechno, co mohla, zdálo se to být této velké Královně malé a ještě menší ve srovnání s jeho nekonečnou láskou a nesmírnými dary, které z jeho rukou obdržela, a prohlašovala se za neužitečnou jako prach země. Pán Ji pozdvihl ze země a pronášel k Ní slova života věčné spásy. Pronášel je ale klidně a vážně, protože s Ní tehdy začal jednat s větší zdrženlivostí. Dal Jí tak příležitost k získání zásluh, jak jsem se o tom již zmínila na místě, kdy jsem vypravovala o jeho odchodu na poušť a k přijetí křtu.

319. Nejsvětější Paní Ho také prosila, aby Jí udělil svátost křtu, kterou ustanovil a kterou Jí dříve slíbil udělit. Aby Jí mohl být křest udělen s náležitou důstojností, jak se slušelo na Syna a Matku, sestoupily z nebe nesčetné zástupy andělských duchů ve viditelných postavách. Za jejich přítomnosti Kristus sám pokřtil svou nejčistší Matku. Hned na to bylo slyšet hlas věčného Otce, který pravil: „Toto je má milovaná Dcera, v níž mám zalíbení.“ Vtělené Slovo řeklo: „Toto je má milovaná Matka, kterou jsem si vyvolil a která mi bude pomáhat při všech mých skutcích.“ A Duch svatý dodal: „Toto je má Nevěsta, vyvolená z tisíců.“ Nejčistší Paní pocítila a obdržela tak velké a četné účinky milosti v duši, že to nemohou žádná lidská slova popsat, protože byla povznesena na nové výšiny milosti a její duše zářila novou vynikající krásou nebes. Obdržela zvláštní znamení, které Jí vtiskla svátost křtu, zejména, že je dítkem Kristovým a jeho svaté Církve. Kromě obvyklých účinků této svátosti (mimo odpuštění hříchů, které nepotřebovala), si svou pokorou, se kterou se podrobila přijetí této svátosti očišťování, vysloužila zvláštní milost. Tak získala podobná požehnání jako její Syn svým křtem, pouze s tím rozdílem, že Jí se dostalo rozmnožení milosti, což u Krista nebylo možné. Pak nejpokornější Matka propukla v chvalozpěv, který pěla spolu s anděly, padla na svou tvář před svým božským Synem a děkovala Mu za nejvýš účinné milosti, které v této svátosti obdržela.

Poučení udělené mi Královnou nebes.

320. Má dcero, vidím, že se toužíš vyrovnat učedníkům mého nejsvětějšího Syna a ráda bys dosáhla takového velkého štěstí, jakého dosáhli oni, zvláště pak svatý Jan. Je pravdou, že jsem obzvláště milovala jeho, protože byl nejčistší, prostý jako holubička a očím Páně velmi příjemný jak pro svou čistotu, tak i pro svou lásku ke mně. Jeho příklad by měl být pro tebe pobídkou ke konání toho, co od tebe můj Syn očekává. Víš, moje nejdražší, že jsem nejčistší Matka, a že s mateřskou láskou přijímám všechny, kdo vroucně touží být mými dětmi a služebníky Páně. S láskou, kterou mi Pán udělil, je přijmu s otevřenou náručí a budu jim přímluvkyní a zastánkyní. Tvoje bída, neužitečnost a slabost budou pro mě ještě větší pohnutkou k prokazování velkorysé laskavosti. Proto tě vybízím, aby ses vždy snažila být mojí vyvolenou a milovanou dcerou v Církvi svaté.

321. Avšak splnění mého slibu bude záviset na tvé snaze sloužit, zvláště na tom, zda se budeš upřímně a svatě snažit mít takovou lásku, kterou jsem milovala svatého Jana, a všechna požehnání, která z ní plynou tím, že budeš tuto lásku napodobovat tak dokonale, kolik ti tvé síly dovolí. Proto musíš slíbit, že budeš až do nejmenšího bodu věrně plnit vše, co ti nyní přikáži. Přeji si tedy, aby ses snažila o úplné umrtvení

sebelásky, abys potlačovala všechny následky prvotního hříchu tak dlouho, dokud všechny pozemské náklonnosti, které jsou jeho následkem, úplně neuhasíš a abys hleděla v sobě obnovit holubičí upřímnost a prostotu, která ničí veškerou zlomyslnost a obojetnost. Ve všem svém jednání musíš být andělem, neboť blahosklonnost Nejvyššího vůči tobě byla tak velká, že tě obdařila světlem a rozumem více andělským než lidským. Tato požehnání jsem pro tebe získala Já a proto je zajisté odůvodněné, když od tebe očekávám, že s nimi budeš ve svých skutcích i myšlenkách spolupracovat. Co se týče mne, musíš chovat stálou náklonnost a láskyplnou touhu líbit se a sloužit mi, stále dbát na mé rady a upírat svůj zrak na mne, abys poznávala a dělala, co ti přikáži. Pak budeš mou pravou dcerou a já budu tvojí Ochránkyní a milující Matkou.

KNIHA DRUHÁ

v III. svazku; v pořadí kniha VI.

Svatba v Káně; jak nejsvětější Marie provázela Vykupitele světa na jeho cestách; pokora, jakou projevovala při zázracích, které činil její božský Syn; proměnění Páně; jeho vjezd do Jeruzaléma; jeho umučení a smrt; jeho vítězství nad Luciferem a jeho démony, které dobyl svou smrtí na kříži; přesvaté vzkříšení našeho Spasitele a jeho podivuhodné na nebe vstoupení.

KAPITOLA I.

Kristus, náš Spasitel, se na žádost své nejsvětější Matky začíná zjevovat světu svým prvním zázrakem.

322. Evangelista svatý Jan, který se ve svém evangeliu v první kapitole zmiňuje o povolání Nathanaela, coby pátého učedníka Páně, začíná druhou kapitolu slovy: „Třetího dne byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš i jeho učedníci (Jan 2,1).“ Proto se zdá, že blahoslavená Paní byla na svatbě dřív než její nejsvětější Syn, který byl na svatbu pozván. Bylo mi nařízeno mými představenými, abych se zeptala, jak se to shoduje s tím, co jsem řekla v předešlé kapitole, i abych zjistila, který den je tím údajem míněn. Bylo mi pak sděleno, že vzdor různým názorům vykladačů, se tento životopis naší Královny shoduje s evangeliem, a že se události udály takto: Když Kristus Pán přišel s pěti apoštoly či učedníky do Galileje, šel přímo do Nazareta a hlásal cestou své učení. Tato cesta trvala jen krátkou dobu, ale nejméně tři dny. Když přišli do Nazareta, Pán pokřtil svou přesvatou Matku tak, jak jsem vyprávěla a hned poté odešel s učedníky do sousedních městeček a vesnic kázat. V té době obdržela blahoslavená Paní pozvání na svatbu, o které se evangelista zmiňuje. Odebrala se tedy do Kány. Byl to sňatek příbuzných čtvrtého stupně ze strany její matky, svaté Anny. Zatím co pobývala velká

Královna v Káně, rozšířila se už zpráva o příchodu Vykupitele na svět, i o tom, že si již vyvolil několik učedníků. Řízením Páně, který to tak tajně zařídil pro dosažení svého vznešeného cíle, a prostřednictvím své Matky, byl na svatbu pozván také On i se svými učedníky.

323. Třetí den, o kterém se evangelista zmiňuje jako o třetím dnu svatby v Káně, byl třetí den v týdnu, i když to výslovně neuvádí, stejně tak jako neuvádí, že to byl třetí den po povolání učedníků nebo od jeho příchodu do Galileje. Kdyby měl na mysli toto, jistě by to napsal jasněji. Za běžných okolností nebylo ani možné, aby byl Ježíš přítomen na svatbě třetí den po příchodu do Galileje z Judska, z toho místa, kde vyvolil své první učedníky, protože Kána leží na území pokolení Zabulon, blízko hranic Fenicie, daleko na sever od Judska a sousedí s pokolením Aser, což je značně daleko od místa, kde Spasitel přešel z Judska do Galileje. Kdyby se svatba v Káně slavila třetí den po zvolení prvních učedníků, byly by mezi oběma událostmi pouze dva dny, kdežto cesta z Judska do Kány vyžadovala tři dny. Mimo to musel být předtím poblíž Kány, aby mohl takové pozvání obdržet, což jistě také vyžadovalo nějaký čas. Aby pak přišel do Kány, musel jít přes Nazaret, protože Kána je blízko Středozemního moře na území pokolení Aser, jak jsem řekla. Proto by jeho Matka zajisté věděla o jeho příchodu a byla by na něho čekala místo toho, aby šla na návštěvu do Kány. Evangelista se nezmiňuje o návštěvě Páně v Nazaretě, ani o křtu blahoslavené Paní ne proto, že by se to ve skutečnosti nestalo, ale proto, že se on i ostatní pisatelé evangelií omezovali jen na to, co se týkalo jejich záměru. Svatý Jan sám říká, že mnoho zázraků, které Ježíš konal před svými učedníky, není v evangeliích zapsáno (Jan 20,30), protože je nebylo nutné všechny popisovat. Z tohoto vysvětlení lze usoudit, že sama evangelia tímto výrokem potvrzují tento životopis.

324. Když tedy Královna světa pobývala v Káně, byl její nejsvětější Syn i s učedníky pozván na svatbu, a protože On sám byl ve své blahosklonnosti příčinou tohoto pozvání, přijal ho. Šel na tuto svatbu proto, aby posvětil a potvrdil manželský stav a také proto, aby pravost svého učení potvrdil zázrakem, který tam měl vykonat a k jehož autorství se měl veřejně přihlásit. Protože se již prohlásil za Učitele tím, že přijal učedníky, bylo zapotřebí potvrdit jejich povolání i plnou moc k hlásání jeho učení, aby ho přijali a uvěřili mu. I když už konal zázraky soukromě, dosud se k jejich autorství veřejně nepřihlásil, tak, jak to učinil na svatbě. Proto evangelista říká: „To bylo první z Ježíšových znamení, učinil je galilejské Káně a zjevil svou slávu a jeho učedníci v něho uvěřili (Jan 2,11).“ Tento zázrak byl vykonán ve stejném dni, ve kterém byl Ježíš před rokem od Jana pokřtěn. Byl to také výroční den klanění svatých

Tří Králů, proto svatá římská Církev slaví tato tajemství ve stejný den, 6. ledna. Náš Pán toho dne dosáhl věku třiceti let a třinácti dnů.

325. Když Pán života vešel do domu, kde se slavila svatební hostina, pozdravil přítomné slovy: „Pokoj Páně a jeho světlo budiž s vámi," což svým příchodem doslovně splnil. Poté se obrátil k ženichovi a poučoval ho o dokonalosti a svatosti jeho životního stavu. Současně Královna nebes podobným způsobem poučovala nevěstu a připomínala jí něžnými, ale zároveň mocnými slovy její povinnosti. Oba manželé pak plnili velmi dokonale povinnosti svého stavu, do kterého byli uvedeni i ve kterém byli posilněni nejvyššími Vládci nebe i země. Nebudu se zdržovat vyvracením tvrzení, že tímto ženichem byl evangelista Jan, jak se někteří mylně domnívají. Postačí si připomenout, co jsem řekla v předešlé kapitole, že svatý Jan přišel se Spasitelem, jako jeho učedník. Pán nepřišel na tuto svatbu, aby manželství zrušil, ale proto, aby je znovu potvrdil, schválil a svou přítomností posvětil. Proto nemohl mít úmysl odloučit od sebe tyto dva mladé lidi hned po jejich sňatku. Ani evangelista Jan neměl nikdy úmysl se ženit. Naopak, když náš Spasitel napomenul ženicha i nevěstu, připojil ještě vroucí modlitbu, ve které prosil věčného Otce, aby vylil své požehnání na tuto instituci ustanovenou pro rozmnožení lidského pokolení, i aby ji v Novém zákoně obdařil svátostnou mocí k posvěcení těch, kteří ji v jeho svaté Církvi hodně přijmou.

326. Blahoslavená Panna spolupracovala při tomto díle stejně, jako při všech jiných skutcích konaných pro dobro lidského pokolení. Věděla o přáních a modlitbě svého božského Syna a připojila se v ní k Němu. A protože vzala na sebe úkol náležitě Bohu děkovat, což lidé velmi často opomíjí, začala pět chvály a díky Pánovi za toto dobrodiní a na její vybídnutí se k Ní také ve chválení Boha připojili andělé. To ovšem bylo známo jen Pánovi a Spasiteli, který se radoval z jejího moudrého jednání tak, jako se Ona radovala z jeho. Pak mluvili a stýkali se s těmi, kteří byli na svatbě, ale vždy s jich hodnou moudrostí a vážností, a jen proto, aby osvěcovali srdce všech přítomných. Nejmoudřejší Paní mluvila velmi málo, a to jen když byla tázána, nebo když to bylo nutné. Vždy raději naslouchala tomu, co říkal a pozorovala to, co činil Pán, uvažovala o tom a ukládala vše ve svém nejčistším Srdci. Všechna slova i celé chování naší velké Královny během jejího pozemského života jsou nám krásným příkladem pokory a skromnosti. Při této příležitosti byla příkladem nejen věřícím, ale obzvláště ve světě bez víry žijícím ženám, pokud by si na tento příklad při podobných příležitostech, jakými jsou například svatební hostiny, vzpomněly a učily se zachovávat mlčenlivost, zdrženlivost, uklidňovat své nitro a nedovolovat, aby se do

jejich zevnějšího chování vloudila nějaká lehkomyslnost nebo nemírná volnost. Nikdy není mírnosti a zdrženlivosti zapotřebí víc, než v dobách nebezpečí. U žen je nejvzácnější ozdobou a největší okrasou mlčenlivost, zdrženlivost a skromnost. Tyto ctnosti brání mnohému zlu a všechny ctnostné a vážené ženy jejich prostřednictvím dostávají korunující milost.

327. U stolu Pán i jeho přesvatá Matka pojedli s největší skromností některé pokrmy, ale tak, aby navenek neukázali svou velkou zdrženlivost. Když však byli sami, taková jídla nejedli, jak jsem již uvedla dříve. Tito Učitelé dokonalosti, kteří nechtěli zavrhovat obyčejný život lidí, ale přáli si ho zdokonalit, se přizpůsobovali ve všem a za všech okolností, a nechovali se nikterak výstředně nebo okázale, pokud to bylo možné učinit bez úhony na dokonalosti. Pán nejen že to sám svým příkladem ostatním vštěpoval, ale přikázal i svým apoštolům a učedníkům, aby na svých apoštolských cestách jedli, co jim bude předloženo, a neukazovali žádné výstřednosti ve způsobu svého života, které si dovolují lidé nedokonalí a málo obeznámení s cestou ctnosti. V pravdě chudí a nízcí nesmí být vybíraví v jídlech. Božím řízením, aby byla dána příležitost k vykonání zázraku, byla během jídla vyčerpána zásoba vína a laskavá Paní řekla svému Synovi: „Nemají víno“ A Pán Jí odpověděl: „Co po mně chceš, ženo? Má hodina ještě nepřišla.“ Touto odpovědí nemínil dát své Matce výtku, ale bylo v ní tajemství, protože nejmoudřejší Královna nežádala o zázrak jen pouhou náhodou, ale z božského osvícení. Ona věděla, že již nadešel vhodný čas k projevení božské moci jejího Syna, protože při své plnosti moudrosti a vědomosti o skutcích díla vykoupení byla dobře informována o tom, kdy a při jaké příležitosti je má Pán vykonat, a proto jistě věděla o vhodné chvíli, ve které má Kristus začít veřejně zjevovat svou moc. Je třeba si také povšimnout, že Ježíš tato slova nepronesl s nějakou známkou nesouhlasu, ale s klidnou a laskavou důstojností. Je pravdou, že neoslovil blahoslavenou Pannu jménem Matko, ale Ženo, což se stalo proto, že, jak jsem dříve řekla, se k Ní začal chovat s větší zdrženlivostí.

328. Tato odpověď také obsahuje tajemný cíl, protože Kristus chtěl touto odpovědí utvrdit své učedníky ve víře ve své Božství a ukázat, že jako Bůh není ve své bytosti a ve své moci konat zázraky závislý na nikom, ani na své Matce. Proto také potlačil svůj cit a nepoužil něžné oslovení Matko a nazval ji Ženou, když řekl: Co je tobě po tom, nebo, jak se to týká tebe a mne? Jako by chtěl říci: Moc činit zázraky jsem neobdržel od tebe, přestože jsi mi dala lidskou přirozenost, ve které je konám. Bude je konat samo moje Božství a pro ně ještě nenastala správná hodina. Chtěl tím také dát své nejsvětější Matce na srozuměnou, že čas ke konání zázraků

nebude určovat Ona, ale Boží vůle, i když o ně bude nejmoudřejší Paní v příhodný čas žádat. Pán si tím přál také naznačit, že konání zázraků závisí na vyšší než lidské vůli, totiž na vůli božské, která je mnohem vyšší než vůle jeho Matky, a že proto vůle jeho Matky musí být podřízena jeho vůli, jako vůli pravého Boha. Tím Kristus vlil do myslí apoštolů nové světlo, jímž porozuměli podstatnému spojení dvou přirozeností a tomu, že lidská přirozenost pochází z jeho Matky a božská od jeho věčného Otce.

329. Blahoslavená Paní dobře porozuměla tomuto tajemství a řekla s klidnou skromností služebníkům: „Všechno, co vám řekne, učiňte.“ Těmito slovy, která prozrazují její moudré pohlížení na vůli svého Syna, mluvila jako Učitelka celého lidského pokolení a učila nás smrtelníky, že pro zaopatření všech našich potřeb a přání se vyžaduje a postačí, když sami uděláme všechno, co nám Spasitel a ti, kteří Ho zastupují, přikazují. Takové poučení můžeme získat jedině od této Matky a Rádkyně, která si tolik přeje naše dobro a která dobře ví, jaké překážky klademe do cesty jeho velkým a četným zázrakům, které by konal v náš prospěch. Proto si nás přeje poučit, jak bychom správně měli přijímat prospěšné úmysly a záměry Nejvyššího. Vykupitel světa nařídil služebníkům, aby naplnili vodou štoudve nebo nádoby na vodu, které byly podle židovského obyčeje pro takové příležitosti jako je svatba, připraveny. Když je všechny naplnili, Pán je vybídnul, aby nabrali trochu toho vína, ve které byla voda proměněna, a zanesli ho vrchnímu správci svatby, který seděl v čele stolu a byl jedním ze zákonitých kněží. Ten, když víno okusil, zavolal ženicha a překvapeně mu řekl: „Každý člověk podává napřed dobré víno, a když jsou lidé opilí, méně dobré. Ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle!“

330. Když správce okoušel víno, nevěděl nic o zázraku, protože seděl v čele stolu, kdežto Kristus se svou Matkou a učedníky zaujímali nižší místa u druhého konce stolu. Kristus tak jednal v souladu s učením, které později hlásal, totiž, že když jsme pozváni na svatbu, nemáme si volit lepší místa, ale spokojit se s nižšími. Pak byl vyjeven zázrak proměnění vody ve víno a tím i vznešenost Vykupitele. Učedníci, jak praví evangelista, v Něho opět uvěřili a jejich víra byla upevněna. Nejen učedníci, ale i mnozí z přítomných uvěřili v to, že je pravým Mesiášem a šli za Ním do Kafarnaum, kam z Kány, jak nám praví evangelista, Ježíš se svou Matkou i učedníky odešel. Tam, podle výroku svatého Matouše, začal kázat a prohlašovat se za Učitele lidu. Co vypráví o Kristovu zjevení slávy tímto zázrakem svatý Jan, to nijak neodporuje tomu, že konal zázraky už dřív, ale předpokládá, že byly konány skrytě. Netvrdí ani, že jinými zázraky svou slávu nezjevil, ale pouze svědčí o tom, že si Ježíš nepřál být

znám jako jejich původce, protože pravá doba, ustanovená k tomu božskou moudrostí, ještě nepřišla. Je jisté, že vykonal mnoho obdivuhodných zázraků v Egyptě, jako bylo zřícení chrámů a model. Na všechny tyto zázraky odpovídala nejsvětější Marie hrdinskými úkony ctností, chválami a díkůčiněním Nejvyššímu za to, že bylo jeho nejsvětější Jméno tak slavně zjeveno. Snažila se povzbuzovat nové věřící, aby byli věrní ve službě jejímu božskému Synovi a zachovávali své povinnosti se vzornou moudrostí a láskou. S vroucí láskou volala k věčnému Otci, aby připravil srdce a duše lidí pro přijetí osvěcujících slov vtěleného Slova a vytrhl je z temnoty jejich neznalosti.

Poučení, jež mi dala nebeská Královna a Panovnice.

331. Má dcero, není žádná omluva pro zapomnětlivost a netečnost, kterou ukazují všechny děti Církve při šíření a prokazování slávy svému Bohu a při seznamování všech rozumných tvorů s jeho svatým jménem. Tato nedbalost je mnohem trestuhodnější nyní, kdy se věčné Slovo v mém lůně stalo tělem, učilo a vykoupilo svět právě proto, aby mohlo plnit tento úkol. Pán měl na zřeteli tento cíl a založil svou Církev, obohatil ji požehnáním a duchovními poklady, ustanovil jí kněze a obdařil ji i časnými statky. Všechny tyto dary jsou určeny nejen pro zachování Církve v nynějším stavu, ale i pro její rozšiřování a získávání dalších pokolení pro katolickou víru. Všichni mají napomáhat rozmnožování ovoce smrti jejích Vykupitele. Někteří to mohou dělat svými modlitbami a vroucí touhou po vyvýšení a oslavení jeho svatého jména, jiní udílením almužen, někteří horlivým kázáním, a jiní zase horlivými skutky lásky. Pokud je však tato chabost snad méně trestuhodná u nevzdělaných a chudých, kteří nemají nikoho, kdo by je povzbudil, je o to víc trestuhodná u bohatých, mocných a zvláště u sluhů a prelátů Církve, kteří jsou obzvláště povinni se snažit rozvíjet Boží Církev. Mnozí zapomínají na hrozný účet, který budou muset splatit, když místo Kristovy slávy hledají jen svou marnou slávu. Mrhají dědictvím Vykupitelovy krve na díla a cíle, které není slušné ani jmenovat a svojí vinou nechávají hynout nesčetné duše, které mohly být při náležité snaze získány pro svatou Církev. Přinejmenším ztrácejí zásluhy, které mohli takovou námahou získat a připravují Krista o slávu z toho, že má ve své Církvi tak věrné sluhy. Stejnou zodpovědnost mají i knížata a mocní tohoto světa, kteří přijímají z Božích rukou čest, bohatství a časné požehnání pro rozmnožení Boží slávy, ale pamatují na tuto povinnost méně, než kdokoli jiný.

332. Truchli a lituj všeho tohoto zla a podle svých sil se snaž, aby byla rozhlašována sláva Nejvyššího, aby byl znám ve všech národech, aby z každého

kamene mohli být vzbuzeni synové Abrahamovi (Mt.3,9), protože toho všeho jsi schopna. Pros Ho, aby své Církvi poslal schopné dělníky a hodné sluhy, aby tak mohl získat všechny lidi pro sladké jho evangelia, protože velká a hojná je žeň, ale málo věrných dělníků a horlivých pomocníků pro její sklizeň. Nechť je pro tebe živým příkladem ve tvém jednání vše, co jsem ti řekla z mateřské lásky a v péči o získání následovníků mého Syna a o jejich zakotvení v jeho učení a společenství. Nikdy nedopusť, aby plamen této lásky ve tvém srdci uhasl. Nechť je i moje mlčenlivost a skromnost během svatební hostiny nedotknutelným pravidlem pro tebe i tvé řeholnice při všech vnějších činnostech, v samotě, v mírnosti a opatrnosti v řeči, zvláště před lidmi, neboť tyto ctnosti jsou dvorním šatem, kterým se musí odít Kristovy nevěsty, aby našly milost v jeho božských očích.

KAPITOLA II

Přesvatá Marie provází Spasitele na jeho kazatelských cestách; snáší mnohé obtíže, pečuje o ženy, které Krista následují, a počíná si ve všem nejvýš dokonale.

333. Nebylo by od věci, kdybychom v tomto životopise popsali zázraky a hrdinské činy Krista, našeho Vykupitele a Mistra, protože se jeho nejpožehnanější Matka téměř všech účastnila a spolupracovala na nich. Neodvažuji se však provést tak obtížný úkol, který tak dalece přesahuje mé síly a schopnosti. Evangelista svatý Jan, který popsal mnoho Kristových zázraků, na konci svého evangelia říká, že Ježíš učinil ještě mnoho jiných věcí. Kdyby však měly být všechny jednotlivě popsány, ani celý svět by takto vzniklé knihy nedokázal pojmout (Jan 21,25). Když se takový úkol zdál nemožný evangelistovi, oč víc ho nemůže uskutečnit mnohem nevědomější žena, která je užitečná méně, než zemský prach? Vše, co bylo nezbytné, správné a plně dostačující pro založení a zachování Církve, sepsali čtyři evangelisté a není třeba to opakovat v tomto životopise. Avšak pro úplnost tohoto spisu a také proto, abychom nepominuli mlčením mnohé velké skutky naší vznešené Královny, které nejsou v evangeliích zaznamenány, je zapotřebí se dotknout několika zvláštností. Kromě toho myslím, že když o nich budu psát, utkví trvaleji v mé paměti a obojí mi bude k útěše a přispěje k mému pokroku. Vše ostatní, co evangelisté popsali ve svých evangeliích a o čem mi nebylo přikázáno psát, je lépe ponechat pro blažené nazírání, ve kterém svatým vše ukáže sám Pán, a ve kterém bude Pán za tak vznešená díla věčně chválen.

334. Z galilejské Kány šel Kristus Pán do Kafarnaum, velkého a lidnatého města u Tiberiadského moře. Zde, podle svatého Jana (2,12), pobyl několik, i když ne mnoho, dní, protože se blížil velikonoční čas. Pán se pomalu přibližoval k Jeruzalému, aby tam 14. března slavil tento svátek. Jeho nejsvětější Matka Ho po tom, co se zbavila svého domku v Nazaretě, stále provázela na jeho cestách, na kterých kázal a učil, až k patě kříže. Byla od Něho odloučena jen v několika případech. Například když odešel na horu Tábor (Mt.17,1), nebo při některých zvláštních obráceních, jako například ženy Samaritánky, nebo když se sama nebeská Paní zdržela s nějakými lidmi, aby prováděla katechezi. Ale vždy se k Pánovi a Mistrovi zase vrátila, a následovala toto Slunce spravedlnosti, dokud nezapadlo do moře smrti. Královna nebes cestovala stejně, jako její božský Syn, pěšky. Pokud býval cestou unaven i Pán, jak praví svatý Jan (4,6), oč více musela být unavena tato nejčistší Paní! Jaké svízele musela snášet na tak obtížných cestách, za každého počasí! Tak přísně zacházela se svým velmi jemným tělem! Co vytrpěla při této práci je samo tak velké, že se Jí za to ani všichni smrtelníci dohromady nemohou nikdy dostatečně odvděčit. Někdy z Božího dopuštění trpěla tak velkou slabostí a bolestí, že Jí byl Pán nucen zázračně ulevit. Jindy zase Jí přikázal, aby si na některých zastávkách několik dní odpočinula, anebo někdy udělil jejímu tělu při jistých příležitostech takovou lehkost, že se mohla pohybovat lehce jako na křídlech.

335. Jak jsem se již zmínila, měla nebeská Paní celé učení evangelního zákona zapsáno ve svém srdci. Přesto však byla v naslouchání kázání a učení svého božského Syna tak horlivá a pozorná, jako nová učednice. Žádala své anděly, aby Jí, kdykoli to bylo třeba a pokud nebyla přítomna, tlumočili Mistrova kázání. Kázání svého Syna poslouchala vždy v kleče, čímž mohla nejlépe projevit úctu, která jeho Osobě i učení patřila. Protože v každém okamžiku věděla, co se děje v Kristově duši i o jeho stálých modlitbách, které vysílal k věčnému Otci, jako přiměřenou náhradu za srdce svých posluchačů a vzrůst semene svého učení pro život věčný, nejvroucněji milující Matka se s božským Mistrem v jeho tužbách, prosbách a v získávání požehnání spojovala. Svou pozorností a uctivostí učila a pohnula jiné k tomu, aby si náležitě vážili učení a rad, které jim dával Spasitel světa. Přesvatá Matka znala také nitro těch, kteří kázání Páně naslouchali, jejich stav milosti nebo hříchu, jejich nepravosti i ctnosti. Tyto různé skryté vědomosti, přesahující daleko lidské schopnosti, působily v jejím nitru mnoho různých dojmů, účinků lásky a jiných ctností. Rozněcovaly v Ní horlivost pro čest a slávu Páně s vroucí touhou, aby ovoce vykoupení nebylo pro duše ztraceno.

Zároveň Ji však vědomí nebezpečí ztráty těchto plodů pro duše skrze hřích vybízelo k nejvroucnějším modlitbám v jejich prospěch. Cítila ve svém srdci pronikavou krutou bolest nad tím, že Bůh nebude všemi tvory poznán a ctěn, a tato bolest byla úměrná jejím velkým znalostem a chápání, která o těchto tajemstvích měla. Kvůli duším, které odpírají přístup milosti a božskému působení, trpěla nevýslovným žalem a prolévala krvavé slzy při pomyšlení na jejich nešťastný stav. Co tato velká Královna vytrpěla v této své starostlivosti a úsilí, přesahuje všechny bolesti, které vytrpěli všichni mučedníci světa.

336. Se všemi Spasitelovými následovníky a s těmi, které přijal do svých služeb, jednala prozíravě a moudře, zvláště s těmi, které chovala ve velké úctě a vážnosti, jako Kristovy apoštoly. Starala se o všechny jako Matka, a jako mocná Královna obstarávala pro ně vše, co potřebovali pro svou tělesnou výživu a odpočinek. Někdy, když neměla jiné zdroje, požádala anděly, aby jí pro ně i pro ženy, které byly s nimi, přinesli pokrmy. Aby jim mohla napomáhat v pokroku v duchovním životě, pracovala velká Královna tolik, že to člověk nemůže pochopit. Pomáhala jim nejen svými ustavičnými vroucími modlitbami, ale i svými vzácnými příklady a radami, kterými je pobízela a posilovala jako nejmoudřejší Matka a Učitelka. Když na apoštoly nebo učedníky doléhaly pochybnosti, což se ze začátku stávalo často, nebo když byli napadeni nějakým skrytým pokušením, přesvatá Paní jim hned přispěchala na pomoc, aby je osvítila a povzbudila svým jasným světlem a láskou, která z ní zářila, a sladkostí jejich slov byli neobyčejně potěšeni a rozradostněni. Její moudrostí bývali osvíceni, pokorou zušlechtěni, skromností uklidněni a obohaceni všemi požehnáními tekoucími z této pokladnice všech darů Ducha svatého. Za všechna ta dobrodiní, za povolání učedníků, za obrácení hříšníků a setrvání spravedlivých v dobrém, i za všechna díla milosti a ctností vzdávala Bohu náležité díky, když tyto události oslavovala slavnostními hymnami,

337. Jak nám evangelisté praví, následovaly některé galilejské ženy Krista Pána na jeho cestách. Svatý Matouš, svatý Marek a svatý Lukáš říkají, že některé z těch, které Pán zbavil ďábelské posedlosti a uzdravil z jiných nemocí, Ho provázely a sloužily Mu (Mt.27, Mr.15, Lk.8). Pán věčného života nebránil žádnému pohlaví v Jeho následování, napodobování a ze svého učení. Proto Ho některé ženy provázely a sloužily Mu hned od počátku jeho učitelské činnosti. Jedním z důvodů, proč to tak Božská moudrost zařídila, bylo přání opatřit požehnané Matce Páně na tyto cesty vhodné společnice. Naše Královna se obzvlášť zajímala o tyto zbožné, svaté ženy,

shromažďovala je kolem sebe, poučovala a vyučovala je náboženství, a přiváděla je coby posluchačky na kázání svého božského Syna. I když byla sama dokonale osvícena a seznámena s učením evangelia, i dost schopná je učit cestě života, přesto a částečně proto, aby skryla toto tajemství svého srdce, vždy používala Kristovy výroky z jeho veřejných kázání. Používala je jako text pro vyučování a napomínání těchto a mnohých jiných žen, které k Ní přišly před nebo po vyslechnutí Spasitele světa. Všechny ovšem Krista nenásledovaly, ale vlivem působení nebeské Paní obdržely všechny dostatek vědomostí o svatých tajemstvích k jejich obrácení. Tak přivedla velký počet žen k poznání Krista, na cestu spasení a k dokonalosti podle rad evangelia, přestože o nich evangelisté neříkají víc, než že některé z nich následovaly Krista. Pro evangelisty nebylo nezbytné podrobněji psát o těchto věcech ve svých evangeliích. Obdivuhodná činnost blahoslavené Paní se nespokojila s pouhým vyučováním těchto žen božské víře a ctnostem pouhými slovy, ale učila je i skutky jak se mají cvičit v horlivé lásce navštěvováním nemocných v nemocnicích, chudých, vězňů a zarmoucených, ošetřováním ran, těšením sklíčených a poskytováním pomoci každému, kdo ji potřeboval. Kdybych chtěla všechny tyto skutky popsat, bylo by zapotřebí větší část tohoto životopisu vyplnit jejich popisem, anebo ho mnohem víc prodloužit.

338. Nesčetné a velké zázraky naší velké Královny, které vykonala v době veřejného působení Krista Pána, nejsou zaznamenány v evangeliích ani nikde jinde, protože evangelisté psali jen o Kristových zázracích a to jen pokud to bylo potřebné k založení víry a Církve. Bylo zapotřebí, aby lidé byli nejdříve v této víře dobře upevněni před tím, než byly zjeveny velké skutky nejsvětější Matky. Podle toho, co mi bylo dopřáno poznat je jisté, že způsobila nejenom mnoho zázračných obrácení, ale uzdravovala slepé, nemocné a křísila mrtvé. Tato její činnost byla vhodná z mnoha důvodů. Předně, byla pomocnicí na hlavním díle, pro které vtělené Slovo přišlo na svět, zejména pak při jeho kázáních a při vykoupení, protože skrze to otevřel věčný Otec poklady své všemohoucnosti a nekonečné dobroty, které ukázal v Božském Slovu a v nebeské Matce. V neposlední řadě měla být svému Synovi, coby jeho Matka, podobná ve skutcích i zázracích. Rozmnožovala tak jeho i svou slávu, protože tím potvrdila důstojnost i učení svého Syna a pomáhala Mu nejvýš účinně v jeho poslání. Že tyto zázraky zůstaly utajeny, se stalo řízením božské Prozřetelnosti i na snažné prosby samotné Panny Marie, protože je konala v moudrém utajení s tím, aby všechny přispívaly ke zvýšení slávy a velebení Vykupitele, jehož jménem a mocí

byly konány. Stejně se chovala také při vyučování. Nekázala veřejně, ani na žádném předem určeném místě nebo v určitý čas, ani těm, o které se starali ustanovení učitelé a ministři Božího slova. Blahoslavená Paní věděla, že tato práce nebyla svěřena ženám (I.Kor.14,34). Ona se spokojila s tím, když mohla poskytnout pomoc soukromým vyučováním a rozmluvou, což dělala s nebeskou moudrostí a působivostí. Touto pomocí a svými modlitbami dosáhla Marie obrácení velkého počtu duší.

339. To snáze pochopíme, když si připomeneme, že kromě nebeských účinků svých slov, byla také obdařena nejdokonalejší znalostí přirozenosti, povahy, náklonností a špatných zvyků všech lidí, i nejvhodnějšího času a příležitosti k jejich uvedení na cestu věčného života. S těmito vědomostmi pak ještě spolupůsobily její vroucí modlitby a neobyčejná laskavost ve slovech. Všechny tyto dary byly oživovány vroucí láskou a touhou přivést duše ke spáse a k přátelství s Pánem, a proto byly výsledky jejího úsilí nesmírně velké. Zachránila mnohé duše svým pozvolným vedením a osvěcováním. Žádná z jejich proseb nezůstala nevyslyšena a žádná z jejích snah nebyla bez účinků, jaké pro ně vyprošovala. Protože dílo spásy bylo hlavním předmětem jejích snah, konala jistě větší skutky, než si lidé v tomto životě mohou představit. Při všech těchto skutcích si nebeská Paní počínala nejvýš jemně, jako nejprostší holubička, s krajní trpělivostí a snášenlivostí, přehlížela nedokonalost a hrubost nových věřících, osvěcovala neznalost velkého počtu těch, kteří se podřizovali Vykupitelovým naukám. Za všech okolností zachovávala klidnou velkomyslnost Královny, ale zároveň jedině Ona, napodobujíc Spasitele, s ní dovedla spojovat dokonalou pokoru a něžnost. Všichni se k sobě navzájem chovali s tak velkou laskavostí a plností lásky, že nemohl být omluven nikdo, kdo se pokorně takovým Učitelům nepodrobil. Mluvili a stolovali s učedníky i se ženami, které je následovaly (Mt.9,10; Jan 12,2; Lk.5,29; 7,36), přičemž zachovávali všechnu patřičnou mírnost a zdrženlivost, aby v tom všem nemohl někdo vidět něco zvláštního, nebo mít nějakou pochybnost, že Spasitel byl pravým člověkem, přirozeným a zákonitým Synem přesvaté Marie. Také proto jednal Pán i s jinými lidmi s takovou vlídností, jak je psáno ve svatých evangeliích.

Poučení, která mi dala nejsvětější Královna Marie.

340. Má dcero, je pravdou, že jsem v době, kdy jsem provázela svého božského Syna až k patě kříže, pracovala víc než je lidem známo, ba víc než si mohou představit. Moje starost o jejich blaho nebyla o nic menší ani po jeho smrti, jak poznáš při psaní třetí části tohoto životopisu. Při všem svém úsilí a námahách jsem pociťovala v duši nevýslovnou radost, když jsem viděla vtělené Slovo pracovat na

spáse lidstva a otevírat knihu zapečetěnou sedmi tajemstvími jeho Božství a přesvatého člověčenství. Lidské pokolení mi nedluží za tyto radosti nad blahem každého z nich méně, než za moji péči o jeho dosažení, protože obojí pochází z téže lásky. Přeji si, abys mne v této věci následovala, jak jsem tě už mnohokrát vybízela. I když jsi neslyšela svýma tělesnýma ušima kázání mého božského Syna, ani jeho hlas když kázal, můžeš mne i přesto napodobovat v uctivosti, se kterou jsem Ho poslouchala, protože je to stejný Pán, který mluví k tvému srdci a učí tě stejným pravdám. Proto tě vybízím, abys, kdykoli poznáš osvěcující hlas svého Ženicha a Pastýře, poklekla a uctivě naslouchala jeho slovům, klaněla se Mu plna vděčnosti a zapsala si jeho rady do svého srdce. Kdyby se to stalo na veřejném místě, kde nemůžeš projevovat tuto zevnější úctu, udělej to v nitru a poslouchej Ho ve všech věcech, jako bys byla přítomna na jeho kázání. Protože stejně jako by tě neučinilo šťastnou, kdybys Ho tehdy slyšela a neuposlechla, tak se nyní můžeš stát šťastnou, pokud uděláš to, co od Něho ve svém nitru uslyšíš, aniž Ho uslyšíš smyslovým sluchem. Jelikož ti od Nejvyššího i ode mne byla prokázána neobyčejně velká laskavost a milosrdenství, proto i tvé povinnosti jsou velké. Nebuď ospalá a netečná srdcem, abys nezůstala chudou při takovém bohatství božských osvícení.

341. Nenaslouchej však s úctou jen vnitřnímu hlasu Páně, ale také hlasu jeho sluhů, kazatelů a kněží, jejichž slova jsou ozvěnou Nejvyššího a akvadukty, kterými do duše teče požehnané učení života, a nevysychající zřídla božských pravd. V nich mluví Bůh a ozývá se hlas jeho božského zákona. Poslouchej je s takovou uctivostí, jako bys poslouchala Boha a nehledej nějaké chyby ani si nedovoluj posuzovat to, co říkají. Musíš to všechno považovat za moudré a výmluvné, a v každém z nich musíš slyšet hlas Krista, mého Syna a Pána. Varuj se, abys neupadla do pošetilé domýšlivosti světáků, kteří s velmi trestuhodnou marnivostí a pýchou, která se Bohu velmi protiví, pohrdají jeho sluhy a kazateli, protože nekáží podle jejich pokažené chuti. Když přijdou, aby slyšeli o božských pravdách, posuzují jen výslovnost a sloh, jako by Boží Slovo nebylo živé a mocné (Žid.4,12), nezávislé na rétorice nebo rafinovaném uspořádání, přizpůsobené jen slabostem posluchačů. Nepovažuj tuto radu za nedůležitou. Věnuj pozornost všemu, co ti v tomto životopisu sděluji, protože si tě jako pečlivá Učitelka přeji poučit jak o malých, tak o velkých věcech a o bodech důležitých i méně důležitých. Pamatuj si, že dělat něco dokonale je vždy velké. Také ti radím, abys jednala přívětivě jak s bohatými tak s chudými, bez výběru osob, což je tak obvyklé u Adamových dětí. Můj Syn i já zavrhujeme všechno takové rozlišování

a jsme stejně laskaví ke všem, ba ještě laskavějšími k těm, kteří jsou nejvíce opovrhovaní, nuzní a trpící (Jak.2,2). Světská moudrost hledí jen na osobu a zevnější lesk, a ne na stav duše a na ctnost. Nebeská moudrost ale vidí ve všech Boží obraz. Právě tak málo by ses měla pozastavovat nad tím, když tvé spolusestry a bližní pozorují tvé přirozené nedostatky, které jsou následkem prvotního hříchu, tvé neduhy, přetvářku, chutě a jiné slabosti. Někdy je skrývání těchto slabostí pokrytectvím a důkazem nedostatku pokory. Boží přátelé se mají bát jen hříchu a být ochotni raději zemřít než se ho dopustit. Všechny ostatní nedostatky neposkvrňují svědomí a není zapotřebí je skrývat.

KAPITOLA III.

Pokora blahoslavené Marie zůstává neovlivněna zázraky, které Pán konal; poučení o pokoře, které dala apoštolům ve vztahu k zázrakům, které měli sami konat, a jiné úvahy.

342. Hlavním poučením, které si máme ze života blahoslavené Marie vzít (pokud ho pozorně sledujeme), je ukázka čisté, hluboké pokory Královny a Učitelky pokorných. Tato ctnost je u Ní tak nevýslovně velká, že ji nikdy nebude možno dostatečně vychválit a náležitě ocenit, protože v celé své dokonalosti nebude nikdy ani anděly ani lidmi pochopena. Tak jako se přidává cukr do pokrmů a léků, aby jím byla zmenšena jejich hořká chuť, tak byly pokorou promíseny všechny ctnosti a skutky Panny Marie. Tím se stávaly příjemnými podle přání Nejvyššího a milými lidem, takže na Ni pro její pokoru Všemohoucí pohlížel se zalíbením a všechny národy Ji nazývají blahoslavenou (Lk.1,48). Nejmoudřejší Paní během celého svého života nepromarnila ani jednu příležitost, okolnost, čas nebo místo pro praktikování všech ctností, které mohla uplatnit, ale mnohem obdivuhodnější je, že žádnému jejímu skutku a žádné její ctnosti nechyběla ani nejmenší míra pokory. Tato ctnost Ji povznesla nad vše, co není Bohem. A tak, jak pokorou Marie překonala všechny tvory, tak v jistém smyslu touto ctností přemohla také samého Boha tím, že Ho pohnula k tomu, aby v Ní našel takové zalíbení, že žádná milost, kterou si přála vyprosit buď pro sebe, nebo pro jiné, Jí nikdy nebyla odepřena. Svou pokorou si podmanila všechny tvory, aby jednali podle jejích přání. Už v domě svých rodičů, jak jsem vyprávěla v první části, zvítězila nad svou matkou svatou Annou i služebníky,

když Jí dovolili se cvičit v pokoře. V chrámu se její společnice konečně smířily s jejím sebeponižováním, v manželství Jí svatý Josef dovolil dělat nejnižší práce, andělé ustoupili její touze po nízkých činnostech, apoštolové a evangelisté uposlechli její žádost, aby o Ní nehlásali chválu před světem. Svou pokorou pohnula nebeského Otce i Ducha svatého, ba i svého nejsvětějšího Syna k tomu, aby zůstala její důstojnost světu skryta, a aby s Ní bylo nakládáno tak, aby to nepřimělo lid k její chvále za to, že byla Matkou Toho, který konal tak velké zázraky a hlásal tak svaté učení.

343. Tak hlubokou a dokonalou pokoru mohla projevovat jen Nejpokornější z pokorných, protože nikdo jiný z Adamových dětí ani z andělů nemohl nikdy zaujmout pro její praktikování podobné postavení, ani kdyby jejich přirozenost nebyla nižší než její. Lépe to pochopíme, když si uvědomíme, že už po prvním uštknutí starého hada vnikl jed do ostatních smrtelníků tak hluboko, že božská Moudrost určila samy zlé následky hříchu za lék. Protože naše vlastní nedostatky, pokud si je svědomí uvědomuje, nám mají pomáhat pociťovat přirozenou degradaci našeho současného stavu bytí, které bychom si jinak nikdy všimli. Je zřejmé, že máme duchovní a nehmotnou duši, která však patří k nejnižšímu řádu duchovních bytostí, zatímco Bůh zaujímá nejvyšší a andělé střední. Co se týče našeho těla, to nejen že je utvořeno z nejnižší hmoty, totiž z hlíny, ale k tomu ještě z jejího nejnečistějšího druhu, z bláta (Gn.2,7). Tento řád nebyl věčnou Moudrostí a Mocí vytvořen bez účelu, ale s velkým záměrem, aby bláto země vždy zaujímalo své patřičné místo a bylo spokojeno s nejnižším postavením, bez ohledu na to, jak moc je ozdobené a okrášlené milostí. Nad to musí všechny milosti nosit jen v nádobě z hlíny a prachu (II.Kor.4,7). My všichni ztrácíme ze zřetele tuto pravdu o naší nízkosti, tak vlastní naší lidské přirozenosti. Proto, aby se v nás živě udržel pocit naší bídy a nízkosti je zapotřebí, abychom pociťovali útoky našich vášní a zmatek v našem jednání. I naše denní zkušenost v tom ohledu postačí, aby nás přivedla k poznání a vyznání naší zvrácenosti. My si však stále děláme nárok na plnou vznešenost a ušlechtilost těla, přestože jsme jen prach a pozemské bláto a nad to ještě svými skutky potvrzujeme, že nejsme hodni ani této nízké, pozemské existence.

344. Jedině přesvatá Marie, protože nebyla dotčena Adamovou vinou, ani nezakoušela žádný z nečistých a nebezpečných následků oné viny, byla zběhlá v umění pravé pokory a dosáhla v ní nejvyšší dokonalosti. Právě proto, že v celém rozsahu chápala postavení, které zaujímala jako pouhý tvor, se pokořovala víc než

všechny Adamovy děti, ačkoli ony nejsou zatíženy jen pozemským původem, ale i mnoha svými vlastními hříchy. Jiní lidé, pokud se stanou pokornými, byli napřed pokořeni a musejí vyznat s Davidem: „Dokud jsem nebyl zkrušen, bloudil jsem;“ a „Je pro mne k dobrému, jsem-li zarmoucen, abych se poučil o tvé vůli (Žl.118,67-71).“ Ale Matka pokory se nepokořovala skrze ponížení. Ona byla pokorná i přesto, že nebyla nikdy ponížena. Marie nikdy nebyla ponížena vinou nebo vášní, ale byla vždy velkomyslně sama od sebe pokorná. I když není možné anděly náležitě přirovnat k lidem, protože jsou z vyššího řádu a přirozenosti, a jsou bez vášní a viny hříchu, ale přesto nemohli tito vznešení duchové dosáhnout Mariiny pokory, i když se pokořovali před svým Stvořitelem jako jeho tvorové. Pro blahoslavenou Paní byl její pozemský a lidský původ motivem a prostředkem k vyniknutí v sebepokořování nad anděly, protože oni nemohli svou vyšší duchovní přirozenost využít k tomu, aby se mohli pokořit tak, jako blahoslavená Královna. Kromě toho měla důstojnost Matky Boží, Velitelky andělů i všeho tvorstva, a žádný z andělů se nemohl vykázat takovou důstojností a vznešeností, která povyšovala každý úkon pokory blahoslavené Panny a byla příčinou toho, že její pokora převyšovala všechnu dokonalost této ctnosti, kterou kdy dosáhla kterákoli jiná stvořená bytost.

345. Vznešená ctnost pokory Panny Marie byla úplně jedinečná a vlastní pouze Jí, protože ani úplné vědomí, že je Matkou Boží, ani množství všech divů, které vykonala nebo které vykonal její božský Syn, ani její postavení Opatrovnice a Správkyně všech božských pokladů, nejvýš neposkvrněné, nejmocnější a nevíce vyznamenané ze všech Božích tvorů, nebylo nikdy s to přimět její srdce k tomu, aby opustilo místo, které si zvolila v hodnocení sama sebe jako nejnižší dílo rukou Nejvyššího. Ó nevídaná pokoro! Ó věrnosti, která nebyla nikdy u smrtelníků nalezena! Ó moudrosti, které nemohou dosáhnout ani andělé! Kdo, ačkoliv je sám všemi uznáván za nejvýš vyvýšeného ze všech tvorů, může sebe podceňovat a považovat za nejnepatrnějšího? Kdo, jako Ona může skrývat před sebou chválu, kterou mu všichni jednomyslně vzdávají? Kdo z jejích následovníků může sám sebou tak pohrdat, když všichni ostatní ho obdivují? Kdo, ačkoliv je sám vyvolen pro vysoké vyznamenání, nezapomíná na svou nízkost? Kdo je pozván k takovému postavení a volí si přesto místo nejnižší, ne z nutnosti nebo ze zármutku, ani ne proto, aby projevil svou nevoli, ale celým srdcem a s nejupřímnější spokojeností? Ó děti Adamovy, jak jsme všichni neteční a tupí v této božské vědě! Jak je nutné, aby Pán před námi ukrýval naše vlastní požehnání, nebo je provázel nějakými obtížemi či protiváhou, abychom nezmařili všechnu jeho dobrotu k nám, i abychom byli

uchráněni od touhy něco uloupit ze slávy, která náleží jemu jako Původci všeho dobrého v nás! Poznejme, jak je naše pokora zbabělá a jak je nejisté, zdali jsme ji vůbec kdy měli, když je Pán téměř nucen být při udělování nějaké přednosti nebo ctnosti obezřetný a opatrný, protože je naše pokora tak slabá a málokdy se stane, aby si naše nerozumnost při takových příležitostech nedovolila buď nějakou malou krádež, nebo alespoň marné zalíbení či nerozvážnou radost.

346. Pokorné chování nejsvětější Marie ve vztahu k zázrakům Krista Pána vzbuzovalo u andělů velký obdiv, protože nebyli zvyklí vídat u Adamových dětí, ba ani mezi sebou takové sebeponižování při tak velké dokonalosti a vznešenosti jednání. Ani Spasitelovy zázraky, od kterých svatí andělé očekávali a už i zakusili důkazy jeho všemohoucnosti, v nich nevzbudily takový obdiv, jako jedinečná věrnost, se kterou blahoslavená Panna přisuzovala všechny zázračné skutky cti a slávě Boží. Sebe pak považovala za jich nehodnou do té míry, že pokládala za zvláštní dobrodiní svého božského Syna, že od nich kvůli její trestuhodnosti neupustil. Pokořovala se tak i přesto, že byla sama svými stálými modlitbami spolupracující příčinou skoro všech zázraků, které Pán konal, nehledě na to, že kdyby nebylo prostřednictví nebeské Matky mezi Kristem a lidským pokolením, svět by nikdy neobdržel evangelium, a ani by si nikdy nezasloužil zakoušet jeho účinky.

347. Zázraky a činy Krista Pána a Spasitele byly tak nové a ve světě neslýchané, že vzbuzovaly velký obdiv a slávu, což však nebyl cíl snažení nejsvětější Matky. Nebyla známa pouze apoštolům a učedníkům, kteří na Ni pohlíželi jako na pravou Vykupitelovu Matku, ale znali Ji i noví věřící, kteří Ji ctili jako pravou Mesiášovu Matku a často Jí přicházeli blahopřát za divy, které konal její Syn. Ale to všechno bylo pro ni jen novou příležitostí k projevení pokory, protože se v duchu vždy nad všechno lidské chápání ponižovala až do prachu. Avšak při veškeré své pokoře nezapomínala být vděčnou za všechny milosti a dobrodiní, kterých se Jí tak hojně dostávalo, protože mimo to, že se při sledování velkých Kristových skutků pokořovala, vzdávala za každý z nich také náležité díky věčnému Otci a tím vyplnila velkou prázdnotu nevděku lidského pokolení. Prostřednictvím skryté komunikace její nejčistší duše se Spasitelovou duší se snažila všechnu poctu posluchačů, která Jí byla prokazována, obracet na Boha, svého Syna. O některých takových případech se zmiňují i evangelisté. Například, když židé při uzdravení hluchoněmého říkali, že Kristus vymítá zlé duchy skrze Belzebula, Pán vnukl jedné ženě, aby zvolala: „Blahoslavený život, který Tě nosil, a prsy, které Tě kojily.“ Když pokorná Matka slyšela tato slova chvály, prosila svého božského Syna, aby od Ní tuto chválu odvrátil.

Pán s její žádostí souhlasil a obrátil ta slova v ještě větší, ale tehdy ještě skrytou, chválu a řekl: „Spíš jsou blahoslavení ti, kdo poslouchají Boží slovo a zachovávají je (Lk.11,28)!“ Těmito slovy potlačil chválu vzdanou své Matce, ale zároveň ji zvýšil tím, že poukázal na její svatost. Tak chtěl obrátit pozornost svých posluchačů na podstatu všech ctností, ve kterých jeho Matka nad všechny nejvýš obdivuhodně vynikala, i když si tehdy žádný z posluchačů tohoto skrytého smyslu nepovšiml.

348. Jiný podobný případ zmiňuje svatý Lukáš, když říká, že kdosi přerušil řeč Páně poselstvím, že přišla jeho Matka a bratři, a že se k Němu nemohou dostat pro velké množství lidu. Nejmoudřejší Panna se obávala, aby někdo z těch, kteří to slyšeli, nezačal při spatření Spasitelovy Matky tleskat, poprosila proto v duchu svého Syna, aby tomu předešel. A Pán Jí opět vyhověl a řekl: „Má matka a mí bratři jsou ti, kdo poslouchají Boží slovo a plní je (Lk.8,21).“ Ani těmito slovy Pán nepřipravil svou Matku o čest, jaká Jí náležela pro její svatost, ale poukázal na to, že je Ji dlužno ctít nad všechny ostatní. Řekl to však opět takovým způsobem, že tím od Ní odvrátil pozornost okolostojících a Ona dosáhla svého cíle, totiž, aby byl sám Pán chválen a ctěn za své skutky. Chci poukázat na to, že se tyto události staly, jak mi bylo zjeveno, při dvou různých příležitostech a každá na jiném místě. Proto je svatý Lukáš zaznamenal ve dvou rozdílných kapitolách, v osmé a deváté, ačkoli svatý Matouš na to poukazuje ve dvanácté kapitole, když vypravuje o uzdravení posedlého, který byl slepý a němý, a hned na to dodává, že Spasitel byl upozorněn na přítomnost své Matky a svých bratří a že si přejí s Pánem mluvit. Proto se následkem toho, co je tam dále popsáno, někteří vykladači domnívali, že se oba uvedené případy udály na jednom místě a ve stejném čase. Když jsem však byla svými představenými vybídnuta, abych se na to znovu zeptala, bylo mi sděleno, že to byly dvě rozdílné události, které se staly každá v jinou dobu, což je možné poznat i z dalšího obsahu těch kapitol. Svatý Lukáš se zmiňuje o tom, co zvolala jedna žena, když popsal uzdravení posedlého, který byl hluchoněmý. O druhém případu vypravuje v osmé kapitole po tom, když Pán vypravoval podobenství o hořčičném semenu. Oba případy následovaly vždy hned potom, o čem předtím evangelista vypravoval.

349. Abychom lépe poznali dokonalou shodu evangelistů s tím, proč blahoslavená Královna při těch příležitostech přišla za svým Synem, přeji si říci, že panenská Matka ráda naslouchala Kristovým kázáním ze dvou důvodů: Někdy Ho chtěla slyšet z důvodu, který jsem uvedla výše, jindy ho zase vyhledala proto, aby Ho poprosila o nějakou milost pro duše, která se měla týkat bud' obrácení nebo uzdravení nemocných, protože tato nejlaskavější Paní brala nápravu všech těchto zel do svých

rukou stejně, jak to udělala na svatbě v Káně. Když se dozvěděla o těchto různých naléhavých potřebách bud' prostřednictvím andělů nebo vnitřním osvícením, přicházela k Pánovi, a proto Ho také hledala i při těch příležitostech, o kterých se evangelisté zmiňují. Protože se to nepřihodilo pouze jednou, ale mnohokrát, a protože byly zástupy poslouchající kázání často velmi velké, byl při oněch zmíněných i mnoha jiných nezmíněných příležitostech upozorněn, že Ho jeho Matka a jeho bratři hledají a při těch dvou příležitostech promluvil ona slova, která svatý Lukáš a svatý Matouš zaznamenali. Není nic neobvyklého na tom, že opakoval stejná slova při dvou rozdílných příležitostech. Vždyť při různých příležitostech opakoval také jiné výroky, jako například: „Každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen (Lk. 14,11; 18,14),“ které řekl v podobenství o hostech pozvaných na svatbu a také v podobenství o a farizeovi a celníkovi, jak je možné vidět ve čtrnácté a osmnácté kapitole evangelia svatého Lukáše a v dvacáté třetí kapitole evangelia svatého Matouše.

350. Blahoslavená Panna Marie se necvičila v pokoře jen sama pro sebe, ale byla také velkou Učitelkou pokory apoštolům a učedníkům, protože bylo zapotřebí, aby byli v této ctnosti dobře založeni a upevněni, aby mohli obdržet dar konat divy a zázraky a to nejen později při zakládání Církve, ale i v prvních začátcích jejich kazatelské povinnosti. Svatí evangelisté nám praví, že Pán před sebou poslal apoštoly (Lk.9,2) a později sedmdesát dva učedníků, a že jim dal moc vymítat démony z posedlých a uzdravovat nemocné. Velká Mistryně pokorných jim radila a napomínala je slovy věčného života, jak si mají počínat při konání zázraků. Jejím poučováním a přímluvami byl hluboko do jejich srdcí zasazen duch moudrosti a pokory, takže dobře poznávali, že tyto zázraky jsou konány pouze božskou mocí a že všechna sláva z těchto skutků náleží jen samému Pánovi. Chápali, že oni jsou pouhými nástroji, a že jako štětec nezasluhuje chválu za umělecké dílo, nebo meč za dobyté vítězství, ale umělec a ten, kdo mečem bojoval, tak všechna čest a chvála za zázraky, které vykonali, náleží Pánu a Mistrovi, jehož jménem je konali. Je dobré si povšimnout, že o žádném z těch poučení, kterých se apoštolům od blahoslavené Panny dostalo, než byli posláni kázat, není v evangeliích žádná zmínka. To se však stalo úmyslně, protože všechna ta poučení jim dala blahoslavená Paní. A přece, když se učedníci vrátili ke svému Pánovi a plni radosti Mu vypravovali, že se jim v jeho jménu podvolovali i démoni (Lk.10,17), připomněl jim Pán, že jim tu moc dal On, i to, aby se z toho neradovali s výjimkou toho, že jsou jejich jména zapsána v nebesích. Tak slabá je naše pokora, že sám Spasitel musel použít takové napomenutí a protilék, aby v ní své učedníky udržel.

351. Později však, aby se stali hodnými zakladateli svaté Církve, bylo ještě více nutné, aby vynikali ve znalosti pokory, které je učil Kristus Pán i jeho svatá Matka, protože pak v Kristově jménu, pro rozšíření a upevnění víry v evangelium, které hlásali, konali ještě větší zázraky. Když pohané, kteří byli zvyklí slepě vzdávat božskou poctu čemukoli velkému nebo zvláštnímu, viděli zázraky, které apoštolové konali, chtěli je hned ctít jako bohy. A tak, když viděli, že svatý Pavel a svatý Barnabáš uzdravili v Lykaonii od narození chromého (Sk.14,9-12), prohlásili jednoho za Merkura a druhého za Jupitera. Později, když svatý Pavel nezemřel po uštknutí hadem, jehož uštknutí bylo pro ostatní lidi smrtelné, byl považován za boha (Sk.28,6). Všechny ty zázračné události a příležitosti Marie, jako Pomocnice svého božského Syna při zakládání zákona milosti plností svých vědomostí již předem viděla. Kristus v době svých kázání, která trvala tři roky, šel třikrát slavit velikonoce a blahoslavená Paní Ho pokaždé provázela a byla přitom, když v prvním roce použil bič při vyhánění prodavačů ovcí a dobytka z Božího domu. Při všech skutcích, které Spasitel v tom městě vykonal, i při jeho utrpení Ho naše velká Paní provázela s obdivuhodnou láskou a hrdinskými úkony ctností, které podle možnosti a okolností konala. Při všem si počínala nejvýš dokonale, zvláště při osvědčování své vroucí lásky, kterou čerpala od samého Pána. Protože žila jedině v Bohu a Bůh v Ní, hořela Kristova láska v jejím srdci a pobízela Ji, aby ze všech sil těla i duše vyhledávala jen dobro pro své bližní.

Poučení, která mi dala Královna nebes.

352. Starý had ve své zlobě a prohnanosti napíná všechny síly, aby zničil v lidském srdci povědomí o pokoře, které zasel Vykupitel jako símě do lidského srdce a místo ní se snaží naset do něj koukol pýchy (Mt.13,25). Aby mohla duše tento koukol vykořenit a nechat volně růst požehnání pokory, je nutné, aby přijímala a vyhledávala pokořování od svých bližních, i aby Pána s veškerou upřímností srdce bez přestání prosila o tuto ctnost i o prostředky k jejímu dosažení. Je velmi málo duší, které se věnují této vědě a dosahují v této ctnosti dokonalosti, protože to vyžaduje vítězství nad sebou samým, čehož dosahuje málo kdo i mezi těmi, kteří slibují, že se budou snažit být ctnostnými. Tato nákaza pýchy vnikla do lidských schopností tak hluboko, že má účast skoro na všech činech člověka a stěží by se našel mezi nimi jeden, který by byl bez pýchy, právě tak jako růže nikdy neroste bez trní nebo zrní bez slupek. Proto si Nejvyšší tak velice váží vpravdě pokorných a ty, kteří nad pýchou úplně zvítězili povyšuje a řadí mezi knížata svého lidu a pokládá je za své milované děti

a osvobozuje je od satanovy nadvlády. Tak se stává, že se k nim ďábel stěží odváží přiblížit, protože se pokorných i jejich vítězství nad ním bojí víc, než pekelného ohně.

353. Přeji si, moje nejdražší, abys dosáhla v plné míře neocenitelného pokladu pokory, i abys obětovala Nejvyššímu srdce ochotné a poddajné, aby do něho mohl vtisknout, jako do měkkého vosku, obraz mého pokorného jednání. Protože jsi již byla poučena o hluboce skrytých tajemstvích, která se týkají této svatosti, máš tedy velkou povinnost odpovídat mým přáním a neztrácet ani nejmenší příležitosti k pokoření a k pokroku v této ctnosti. Ani jedinou z nich nepromeškej, neboť víš, jak velice jsem je vyhledávala já, Matka samého Boha, nejčistší a plná milosti. Čím větší byly moje přednosti, tím větší byla i moje pokora, protože podle mého úsudku, daleko přesáhovaly moje zásluhy a jen zvyšovaly mé povinnosti. Vy, Adamovy děti jste byly všechny počaty v hříchu (Žl.50,7) a není ani jediného, který by se nedopustil vlastních hříchů. Pokud nikdo nemůže popřít tuto zkaženost své přirozenosti, proč se všichni nepokořují před Bohem i před lidmi? Ponižování sebe až do prachu a stavění sebe na poslední místo není příliš velkým pokořováním pro ty, kteří zhřešili, protože i tak budou ještě vždy ctěni víc, než zasluhují. Vpravdě pokorní se musí ponižovat víc, než zasluhují. Kdyby jimi všichni tvorové opovrhovali a s odporem se od nich odvraceli nebo je uráželi, kdyby se i sami považovali za hodné pekelného ohně, tím by jen spláceli spravedlnosti, ne však požadavkům pokory, protože by připouštěli jen to, co zasluhují. Ale pravá, hluboká pokora jde dál a touží po větším pokoření, než po spravedlnosti zasluhuje. Proto není žádný smrtelník, který by mohl dosáhnout takového druhu pokory, jakou jsem měla a osvědčovala já, jak jsi ji pochopila a popsala. Nejvyšší však bude spokojen a ochoten odměnit snahu těch, kteří se pokořují tolik, kolik mohou a po spravedlnosti zasluhují.

354. Ať tedy hříšníci uznají svou nízkost a pochopí, jaké pekelné nestvůry ze sebe činí následováním Lucifera v jeho pýše. Jeho pýcha zastihla krásného a obdařeného velkými dary milosti i přirozenosti. Přestože tato požehnání promarnil, byly to alespoň dary, které měl. Ale pokud se člověk, který je pouhé bláto a k tomu ještě zhřešil a je plný ošklivosti a nízkosti, nadýmá marnou pýchou, je nestvůrou. Takovým nesmyslným jednáním převyšuje pýchou i ďábla, protože přirozenost člověka není tak ušlechtilá, ani nadaná takovou milostí a krásou, jakou měl Lucifer. Ten i jeho pekelní následovníci lidmi opovrhují a posmívají se jim, protože se při takové nízkosti nadýmají pýchou. Oni dobře poznávají tuto opovrženíhodnou nesmyslnost a potřeštěnost. Proto si, dcero má, dobře zapamatuj toto poučení a

pokořuj se až pod prach a reaguj na urážky tak netečně, jako prach, kdykoli tě sám Pán nebo skrze jiné nějak pokoří. Nikdy si nemysli, že ti bylo ublíženo, anebo že tě někdo urazil. Pokud se ti protiví přetvářka a lež pamatuj, že největší urážkou je snažit se o dosažení cti a vysokého postavení. Nepřipisuj tvorům, co dopouští Bůh, aby tebe nebo jiné pokořil soužením nebo pronásledováním, protože tím bys protestovala proti pouhým nástrojům, které božské milosrdenství použilo k potrestání a pokoření lidí. Kdyby tomu lidé chtěli rozumět, poznali by, že se božským řízením právě to děje vládám za našich dnů. Pokořuj se před Bohem za sebe i své bližní, abys ukrotila jeho hněv, tak jako bys byla jen ty sama vinna a jako bys nikdy nebyla vykonala žádné zadostiučinění, protože v tomto časném životě nikdo nemůže poznat, zda již splatil své hříchy. Snaž se usmířit Boha tak, jako bys Ho urazila jen ty sama. A co se týče darů a milostí, které jsi obdržela a které stále dostáváš, ukazuj vděčnost, jako ten, kdo zasluhuje mnohem méně a dluží mnohem víc. Takovými úvahami se pokořuj víc než ostatní a stále se snaž odpovídat božské dobrotě, která se vůči tobě ukázala tak štědrou.

KAPITOLA IV.

Ďábel je vlivem Kristových zázraků a svatého Jana Křtitele velmi znepokojen a zmaten. Herodes uvěznil a dal setnout svatého Jana; něco o jeho smrti.

355. Když Vykupitel světa odešel z Jeruzaléma, chodil nějaký čas po Judsku a pokračoval v kázáních a konání zázraků. Přitom sám křtil a vysílal i své učedníky, aby křtili, jak je psáno ve třetí a čtvrté kapitole evangelia svatého Jana. Jan Křtitel také pokračoval v udílení křtu u Ainonu na březích Jordánu poblíž Salimu. Avšak křest Páně nebyl stejný jako křest svatého Jana, protože Jan nadále křtil pouze křtem vody a pokání, kdežto náš Pán křtil svým vlastním křtem, který skutečně odpouštěl hříchy a ospravedlňoval, tedy takovým křtem, jaký nyní uděluje Církev svatá a kterým se vlévá milost a ctnosti. Mimo to se k tajemné moci a účinkům Kristova křtu pojila působivost jeho slov a poučování, které potvrzoval divy a zázraky. Proto se brzy okolo Krista shromáždilo víc učedníků a následovníků, než okolo svatého Jana, čímž se splnila Křtitelova slova, že Kristus musí růst, on se zmenšovat (Jan 3,30). Nejsvětější Matka Páně bývala obyčejně v době, kdy Kristus uděloval křest, přítomna a viděla všechny velké účinky znovuzrození, kterých se duším dostávalo. Děkovala za ně s takovou vděčností, jako by dobrodiní této svátosti sama požívala, chválila

přitom písněmi a chvalozpěvy jejich Původce a jako oběť chvály Mu podávala hrdinské úkony ctností. Tak pro sebe touto obdivuhodnou činností získávala jedinečné a neslýchané zásluhy.

356. Když Bůh dovolil Luciferovi a jeho stoupencům, aby povstali po své velké porážce, kterou utrpěli Kristovým triumfem na poušti, vrátili se ke Kristovi a viděli skutky jeho nejsvětějšího člověčenství. Božská Prozřetelnost to však zařídila tak, že stále neznali hlavní tajemství, která se Krista týkala, ale i tak viděli dost na to, aby byli uvedeni ve zmatek. Lucifer pozoroval velké účinky kázání, zázraků a křtu Krista Pána i to, jak tyto prostředky osvobodily mnohé duše z jeho nadvlády a okovů hříchu nápravou jejich života. Stejné účinky viděl také v kázáních svatého Jana a jeho křtu. Nepoznal však podstatný rozdíl mezi těmito dvěma kazateli a jejich křty, ale zároveň s jistotou chápal, že pokud bude jejich činnost nadále pokračovat, bude jeho panství hrozit úplné zničení. Proto se Lucifer nemohl ubránit velkým obavám a nepokoji. Věděl však dobře, že je příliš slabý na to, aby mohl odporovat moci nebes, kterou už pocítil jako účinek kázání a učení těchto dvou nových kazatelů. Tyto myšlenky naplnily jeho pyšného ducha velkými obavami. Proto svolal další schůzi knížat temnoty a řekl jim: „Na světě se v těchto letech dějí neslýchané věci a každým dnem jich přibývá, takže mne stále více mučí obavy, zda již snad podle zaslíbení nepřišlo na svět božské Slovo. Prohledal jsem celý povrch země, ale nemohl jsem Ho najít. Avšak tito dva Muži, kteří mne svými kázáními každý den připravují o mnoho duší, ve mně vzbuzují velké obavy. Toho na poušti se mi nikdy nepodařilo přemoci a ten druhý nás všechny přemohl tak, že jsme ještě teď sklíčení a zdrceni. Pokud budou pokračovat tak, jak začali, budou všechna naše vítězství zmařena. Oba však nemohou být Mesiáši a já jsem dosud nemohl zjistit, který z nich by jím mohl být. Ale vytržení tak mnoha duší z hříšného života je dílo, které až do dneška ještě nikdo nevykonal. Z toho můžeme usoudit, že je zde nová moc, kterou musíme najít a sledovat až k jejímu kořenu. Ty dva Muže musíme zničit. Následujte mne a pomáhejte mi ze všech sil, s veškerou vaší prohnaností a bystrostí, protože jinak zmaří naše úmysly.“

357. Tito služebníci pekla se tedy rozhodli znovu pronásledovat našeho Spasitele Krista i jeho předchůdce svatého Jana. Protože však nevěděli nic o tajemstvích božské Moudrosti, byly všechny jejich plány i všechna usnesení marná a nejistá. Byli žalostně pomýleni a zmateni, protože na jedné straně viděli množství zázraků a na druhé straně je zase mátl zevnějšek kazatelů, který byl úplně jiný, než jaký si démoni u vtěleného Slova při jeho příchodu na svět představovali. Proto, aby

Luciferova zloba našla nějaké objasnění a proto, aby jeho společníci, kteří měli vyslídit a odkrýt tajnou moc, která je uvedla v takový zmatek a donutila k útěku, byli úspěšnější, nařídil Lucifer, aby byli všichni démoni svoláni na schůzi, na které si měli vzájemně sdělit, co viděli a zjistili o posledních událostech. Za dobré služby nabídl velké odměny a povýšení v jeho pekelném panství. Aby byli uvedeni do ještě větší nejistoty a zmatku, dopustil Pán, aby se démonům zdál život svatého Jana Křtitele svatější. Jan nekonal takové divy jako Kristus, ale zevnější známky jeho svatosti byly velmi pozoruhodné a zevnější ctnosti obdivuhodné. Bůh také některé zvláštní zázraky, které Ježíš učinil, před drakem skryl. Mimo to byl svatý Jan Kristovi v některých ohledech velice podobný, což ďábel viděl. Tak i nadále zůstal v nejistotě a nemohl s jistotou určit, který z nich by vskutku zasluhoval mít hodnost a úřad Mesiáše. Řekl si, „oba jsou velcí světci a proroci. Život jednoho je stejný jako život obyčejných lidí, ale přesto v některých ohledech zvláštní a nezvyklý. Druhý koná mnoho zázraků a jeho učení je skoro stejné jako učení prvního. Oba však nemohou být Mesiáši. Ale ať jsou kdokoliv, vidím v nich své velké nepřátele, světce a musím je pronásledovat tak dlouho, až je odklidím.“

358. Toto podezření začali mít démoni už v době, kdy viděli svatého Jana žít už od jeho dětství na poušti tak podivný a neslýchaný život. Už tehdy ďábel usoudil, že jsou Janovy ctnosti větší, než mohou být u obyčejného člověka. Naproti tomu však poznal také některé skutky a hrdinské ctnosti v životě Krista Pána, které byly neméně obdivuhodné, a tak je drak porovnával s Janovými činy a ctnostmi. Protože však Spasitel žil běžnější život mezi lidmi, dychtil Lucifer lépe zjistit, kým by mohl Jan být. S tímto přáním podnítil židy a farizeje v Jeruzalémě, aby vyslali k Janovi kněze a levity zjistit, kým je (Jan 1,19), zda je Kristus, jak byli k tomuto podezření vedeni Luciferem. Ďábelské našeptávání muselo být velice houževnaté, protože věděli, že Jan je z pokolení Lévi. Bylo jim dobře známo, že nemohl být Mesiášem, protože podle Písem i podle jejich znalostí zákona a zjevených pravd, měl být Mesiáš z pokolení Judova (Žl.114,2). Ale ďábel znepokojoval jejich mysl natolik, že konečně povolili jeho úskočným zlým plánům a předložili Janovi ony otázky. Ďábel tím sledoval dva cíle. Pokud je Jan Mesiášem, pak čekal, že to sdělí. Pokud ne, pak to doznání jistě zmenší jeho vliv na lidi, kteří ho za Mesiáše pokládali. Také si přál a očekával, že svatý Jan bude mít marné zalíbení, nebo si přinejmenším přivlastní všechnu, nebo aspoň část té cti, kterou u lidu požíval. Proto ďábel dychtivě naslouchal každému slovu odpovědi, kterou svatý Jan dal.

359. Avšak svatý předchůdce odpověděl s nebeskou moudrostí a vyznal pravdu takovým způsobem, že se záměry nepřítele nezdařily a jeho nejistota byla ještě větší

než dřív. Jan odpověděl, že není Kristus. Ptali se ho tedy, jestli je Eliáš, který má přijít před Kristem. Protože židé byli tak tupí, že neuměli rozlišit první a druhý Kristův příchod, ptali se ho, zdali je Eliášem. Jan odpověděl: „Nejsem“ a dodal: „Já jsem hlas volajícího na poušti, spravte cestu Páně,“ jak předpověděl prorok Izaiáš (Jan 1,20-23). Všechny tyto otázky kladli vyslanci z ďáblova popudu. Ďábel očekával, že svatý Jan, pokud je svatým člověkem, řekne pravdu, a tak jasně zjeví, kým je. Když uslyšel svatého Jana, že se nazval „hlasem,“ hrůzou uskočil a domníval se ve své neznalosti, že tím mínil věčné Slovo. Jeho nepokoj ještě vzrostl, když vzal do úvahy patrnou neochotu svatého Jana povědět židům, kým je. Proto si myslel, že to, že si dal jméno „hlas,“ byl jen skrytý způsob řeči. Ďábel z toho vyvodil, že kdyby se svatý Jan otevřeně nazval Božím Slovem, byl by tak zjevil své Božství. Proto, aby se neprozradil, dal si jméno „hlas,“ místo „slovo.“ Do takového zmatení mysli upadl Lucifer ohledně tajemství vtělení. A zatím co se domníval, že byli židé oklamáni a svedeni z cesty, byl on sám uvržen do mnohem většího bludu svým klamným výkladem božství.

360. Zuřivost takto oklamaného ďábla proti Křtitelovi přesahovala všechny meze. Pamatoval však na porážku, kterou utrpěl v boji proti Spasiteli a s vědomím, že měl při svádění svatého Jana k nějakému těžkému hříchu právě tak málo úspěchu, rozhodl se vést proti němu válku jinou cestou. A tato cesta už byla připravena. Svatý Křtitel káral Heroda pro jeho hanebný, cizoložný poměr s Herodiadou, která, veřejně opustila svého manžela Filipa, Herodova bratra, jak vypravuje evangelista (Mk.6,17). Herodes znal svatost svatého Jana i jeho výroky, a proto ho měl v bázlivé úctě a rád ho poslouchal. Co však u Heroda podporovala síla pravdy a rozumu, to bylo rázem obráceno ve zlé zlomyslnou a bezmeznou nenávistí hříšné Herodiady a její dcery, která se v mravech podobala své matce. Tato cizoložná žena hluboce zvrhlá svými vášněmi a smyslností, se ochotně propůjčila jako nástroj ďábelské nenávisti. Byla už dříve ponoukána ďáblem, aby se nějakým způsobem postarala o usmrcení svatého Jana, nyní tedy pobízela krále, aby ho odsoudil k smrti. Proto byl ten, který se nazval hlasem Božím, největší z lidských synů, uvězněn. Bylo slaveno nešťastné výročí Herodových narozenin hostinou s tancem, kterou na jeho počest uspořádali velmoži z Galileje, které Herodes vládl. Zvrhlá Herodiada přivedla na hostinu svou dceru, aby před hosty tančila. Zaslepený cizoložný král byl tancem dívky tak unesen, že jí slíbil dát cokoliv, o co by ho požádala, i kdyby to bylo půl jeho království. Ona, navedena svou matkou (a obě ďáblem), žádala víc než království, ba víc než mnohá království, totiž hlavu Jana Křtitele. Žádala, aby jí byla ihned přinesena na míse. Král kvůli

přísaze, kterou učinil i pod vlivem té zvrhlé ženy poručil, aby bylo její žádosti vyhověno. Muž považuje obyčejně za velkou pohanu, když mu někdo řekne, že je žena, protože se mu zdá, že se mu tím upírá svrchovanost, která je považována za výhradní právo mužů. Mnohem větší hanbou je však nechat se ovládat ženskými rozmary, neboť ten, kdo poslouchá, je podřízený tomu, který poroučí. A přece mnozí jsou, aniž by to pozorovali, tak nízko, a jejich ponížení je tím větší, čím méně cudnou je žena, kterou poslouchají. Protože pokud žena ztratí ctnost cudnosti, není na ní nic, co by nebylo nejvýš ohavné a opovržení hodné před Bohem i před lidmi.

361. V době, kdy byl na Herodiadinu žádost svatý Jan vězněn, dostávalo se mu mnoho pozornosti od našeho Spasitele a jeho Matky. Přesvatá paní ho mnohokrát potěšila tím, že k němu poslala své svaté anděly, které někdy požádala, aby mu přinesli také jídlo. Náš Pán mu udělil mnoho vnitřních milostí a darů. Ale ďábel, který si přál ho zničit, nedal Herodiadě pokoj, dokud ho neviděl mrtvého. Dychtivě se chopil při hostině příležitosti a pohnul Heroda k vyslovení toho nerozumného slibu a přísahy k vůli Herodiadině dceři a zmátl jeho mysl tak, že bezbožně pokládal nesplnění svého přísežného slibu za hřích a nečestnost, a v takové zaslepenosti, jak praví evangelium, odevzdal tanečnici Křtitelovu hlavu. Ve stejnou dobu byla Královna světa obvyklým způsobem zpravena o vůli svého nejsvětějšího Syna, podle které nadešla pro Křtitele hodina, aby vydal mučednickou smrtí svědectví o pravdách, které hlásal. Nejčistší Matka padla na svou tvář k nohám Krista Pána a se slzami Ho prosila, aby v té hodině byl svému služebníkovi a předchůdci nápomocen, aby ho posílil a potěšil, i aby jeho smrt byla učiněna mnohem vzácnější v jeho očích s ohledem na to, co vytrpěl pro čest a hájení pravdy.

362. Spasitel odpověděl na její prosbu s velkou radostí a řekl, že její přání splní a vybídl Ji, aby s Ním šla hned navštívit svatého Jana. Na to byli Kristus i jeho svatá Matka zázračně a neviditelně přeneseni do vězeňské cely, kde ležel svatý Jan spoutaný okovy, s mnoha ranami na těle. Ta zlá cizoložnice v úmyslu se ho zbavit, nařídila při různých příležitostech šesti jí oddaným služebníkům, aby ho zmrskali a jinak týrali, což oni, aby se své paní zavděčili, udělali. Tímto způsobem se tato tygřice snažila svatého Jana usmrtit ještě před hostinou, při které dal Herodes rozkaz, aby byl Jan sťat. Ďábel popouzel ty kruté sluhy, aby svatého Jana napadli nejhrubšími urážkami a tělesným týráním. Byli to velmi zlí muži, vhodní pro službu u takové bezectné a zlé cizoložnice. Přítomnost Krista a jeho blahoslavené Matky naplnila špinavé Křtitelovo vězení nebeským světlem, zatímco ostatní části Herodova paláce byly plné nesčetných ďáblů a patolízalů, horších než byli političtí vězni dole ve

vězení. Cela svatého Jana byla úplně posvěcena přítomností nejvyšších nebeských bytostí, které provázely velké zástupy andělů,

363. Jakmile svatý Jan před sebou uviděl Vykupitele a jeho Matku uprostřed andělských duchů, ihned z něho spadly okovy a rány se zahojily. V nevýslovné radosti padl na svou tvář a s nejhlubší pokorou a úctou prosil vtělené Slovo a jeho Matku o požehnání. Když jeho žádost splnili, setrvali s tímto svým přítelem a služebníkem po nějakou dobu v duchovní rozmluvě, ze které zde mohu opakovat jen několik myšlenek, které se vtiskly živě do mé tupé paměti. Nejlaskavějším hlasem a způsobem mu Spasitel řekl: „Jene, služebníku můj, jak horlivě jsi usiloval o to, abys byl pronásledován, uvězněn, bičován a abys mohl svůj život položit pro oslavu mého Otce ještě dřív, než budu trpět já! Splnění tvé touhy se rychle blíží, protože už brzy zakusíš odměnu za své utrpení, které očekávám i já pro své člověčenství. Takovým způsobem věčný Otec odměňuje tvou horlivost, s jakou jsi plnil své poslání coby můj předchůdce. Přestaň už nyní toužit a nastav ochotně svou šíji pod sekeru, protože tak si to přeji, tak okusíš štěstí utrpení a umírání pro mé jméno. Já obětuji věčnému Otci tvůj život, aby byl můj život ještě prodloužen.“

364. Sladkost a síla těchto slov pronikla Křtitelovo srdce a naplnila ho takovou rozkoší božské lásky, že nemohl hned ani odpovědět. Ale potom posilněn božskou milostí se rozplýval v slzách a děkoval svému Pánovi a Mistrovi za to nevýslovné dobrodiní jeho návštěvy, které nyní přibylo k těm mnoha jiným velkým dobrodiním, která přijal z jeho rukou. S povzdechy lásky z hloubi své duše řekl: „Můj věčný Bože a Pane, nikdy si nebudu moci zasloužit bolestí nebo utrpením tak velké útěchy a vyznamenání, které mi přináší tato tvá božská přítomnost a tvé Matky, mé Paní. Jsem naprosto nehoden tohoto nového požehnání. Aby bylo tvé bezmezné milosrdenství vyvýšeno, dovol mi, Pane, zemřít dříve než Ty, aby tím bylo tvé svaté jméno všude více známé. Shlédni milostivě na mou touhu, abych mohl podstoupit nejvýš bolestnou a zdlouhavou smrt. I když Herodes, hřích i peklo samo plesají nad mou smrtí, přesto já s radostí svého srdce obětuji svůj život za Tebe, můj Milý. Přijmi ho, Bože můj, jako příjemnou oběť. A Ty, Matko mého Spasitele a má Paní, obrať ve své dobrotivosti své nejlaskavější oči na svého služebníka a i nadále mi prokazuj svou lásku jako Matka a příčina všech požehnání. Po celý svůj život jsem pohrdal marnostmi a miloval jsem kříž, který má být posvěcen mým Vykupitelem. Chtěl jsem rozsévat v slzách, ale nikdy jsem nemohl být hoden takového potěšení, jako je tato návštěva, která mi osladila všechna utrpení, učinila milými má pouta a smrt samu mi učinila příjemnější a radostnější než život.“

365. Ještě během této rozmluvy, vstoupili do vězení s katem tři Herodovi sluhové, aby na Janovi vykonali krutou pomstu nemilosrdné cizoložnice. Svatý Jan nastavil svoji šíji a kat vykonal bezbožný Herodův rozkaz stětím Janovy hlavy. Nejvyšší kněz Kristus ve stejném okamžiku zachytil klesající světcovo tělo a jeho blahoslavená Matka zadržela svýma rukama uťatou hlavu a oba obětovali tuto oběť věčnému Otci na oltáři svých přesvatých rukou. To bylo ovšem možné nejen proto, že tyto dvě přesvaté Bytosti byly neviditelné, ale také proto, že se Herodovi sluhové začali mezi sebou přít o to, kdo z nich se má bezectné tanečnici a její matce zavděčit přinesením hlavy svatého Jana. V této hádce jeden z nich, aniž by si čehokoliv povšiml, vytrhl hlavu z rukou Královny nebes a ostatní ho následovali, aby ji podali Herodiadině dceři na míse. Přesvatá Křtitelova duše, provázena zástupem andělů byla poslána do předpeklí, kde její příchod obnovil radost tam uvězněných svatých duší. Ježíš a jeho Matka se vrátili na své dřívější místo. V Církvi je napsáno mnoho o svatosti a přednostech tohoto velkého předchůdce Páně. I mně byla o něm sdělena některá jiná tajemství, která bych mohla vypravovat, ale nemohu se odchylovat od svého původního cíle, protože psaním o těch tajemstvích bych prodloužila tento životopis. Chci jen říci, že tento šťastný Kristův předchůdce obdržel z rukou Vykupitele a jeho svaté Matky velké milosti v době jeho života, zvlášť při jeho šťastném narození, při pobytu na poušti, při kázáních a konečně také při jeho svaté smrti. S žádným jiným člověkem neučinila Boží pravice tak podivuhodné věci, jako se svatým Janem Křtitelem.

Poučení, která mi dala přesvatá Královna Marie.

366. Má dcero, krátce jsi popsala tajemství této kapitoly, ale přesto je v tom velké poučení pro tebe i pro všechny děti světla. Zapiš si je do svého srdce a všimni si dobře velkého rozdílu mezi nevinností a svatostí Jana Křtitele, který byl chudý, soužený, pronásledovaný a uvězněný, a mrzkou hříšností Heroda, mocného krále, žijícího v bohatství a nízkých rozkoších, kterému všichni lichotili a sloužili. Oba byli stejné lidské přirozenosti, ale úplně rozdílné v Božích očích, podle toho, jak dobře nebo špatně používali svoji svobodnou vůli a stvořené věcí, které měli kolem sebe. Pokání, chudoba, pokora, opovrhování, pronásledování svatého Jana a jeho horlivost pro slávu mého božského Syna mu vysloužily jedinečnou milost, že zemřel v našem náručí. Herodes naopak se svojí lichou pompou, pýchou, marnivostí, tyranstvím a zlomyslností byl Božími vyslanci sražen dolů, aby byl potrestán věčnými plameny. Pamatuj si, že totéž se děje na světě stále i nyní, i když tomu lidé nevěnují pozornost

a nebojí se toho. Bojí se marné moci světa a neuvažují o tom, že je to jen prchavý stín a vadnoucí tráva.

367. Právě tak málo lidé myslí na definitivní konec a na propast, do které je již na tomto světě strhují neřesti. Ačkoliv ďábel nemůže člověku vzít svobodu, ani úplně ovládnout jeho svobodnou vůli, přesto tím, že ho svádí do mnohých těžkých hříchů, nabývá nad jeho vůlí takový vliv, že je schopen ji používat jako nástroje ke zlému, k němuž svádí. Lidé, přestože jsou svědky tak mnoha hrozných příkladů, zůstávají zatvrzelí vůči strašným nebezpečím, kterým se vystavují svými hříchy, když následují Heroda a jeho cizoložnou souložnici. Lucifer, aby mohl strhnout duše do této propasti hříchu, jim vyjde vstříc s marnou pýchou a ctí tohoto světa i s jeho nízkými rozkošemi, které jim představuje jako jedině důležité a žádoucí. Nezkušené děti záhuby uvolňují pouta rozumu, aby mohly následovat ponižující rozkoše svého těla a stát se otroky jejich zapřisáhlého nepřítele. Má dcero, Spasitel i já jsme učili cestě pokory, pohrdání marnými věcmi a snášení utrpení. To je královská cesta, po které jsme nejdříve kráčeli my, a které jsme se stali učiteli. My jsme ochránci všech pronásledovaných a týraných, připraveni pomoci i zázračně a zvláštním způsobem všem, kteří k nám ve svých potřebách volají. O tuto pomoc a ochranu se následovníci tohoto světa a jeho marných rozkoší připravují, protože nenávidí cestu kříže. Ty jsi byla pozvána a povolána ke kříži a skrze kříž jsi byla vyznamenána sladkostí mého laskavého vedení. Následuj mě a snaž se mě napodobovat, protože jsi nalezla skrytý poklad (Mt.13,44) a drahou perlu, ale pokud si ji chceš přivlastnit, musíš pohrdat vším, co je pozemské a vzdát se veškeré lidské svobody, pokud je v rozporu s tím, co se líbí mému nejvyššímu Pánovi.

KAPITOLA V.

Milosti, které udělil Kristus apoštolům za jejich úctu a oddanost jeho nejsvětější Matce a smutný Jidášův konec, který na tuto úctu zapomínal.

368. Jedním z největších zázraků božské všemohoucnosti a divem všech divů bylo chování nejsvětější Panny Marie vůči apoštolům a učedníkům jejího Syna a Spasitele našeho Ježíše Krista. Lidský jazyk nemůže náležitě popsat její moudrost, a kdybych chtěla popsat jen to, co jsem o tom poznala, musela bych napsat objemnou knihu. V této kapitole se toho předmětu jen dotknu a víc povím příležitostně v další části tohoto životopisu. Co mohu říci, je všechno velmi málo, ale přece si z toho mohou věřící vybrat dost pro své poučení. Všichni, které Spasitel přijal do své

božské školy, viděli jeho nejsvětější Matku a důvěrně s Ní jednali. Proto Pán vlil do jejich srdcí zvláštní úctu a oddanost k této blahoslavené Paní. Ačkoli byla tato úcta vlita všem, nebyla u všech učedníků stejná, protože Pán uděluje své dary podle své svobodné vůle. Přihlížel k jejich smýšlení i k povinnostem a úřadu, ke kterému byl kdo určen. Rozmluvami a bližším kontaktem s velkou Královnou a Paní měla jejich uctivá láska a oddanost k Ní vzrůstat, neboť blahoslavená Paní mluvila se všemi, milovala je, těšila je, poučovala je a pomáhala jim v jejich potřebách a nikdy nikoho od sebe nenechala odejít, aniž by nebyl naplněn vnitřní radostí a útěchou větší, než od Ní žádali. Ale přesto tato míra dobrého ovoce, které pro sebe získali, závisela na stavu srdcí těch, kteří tuto milost přijali.

369. Všichni mohli mluvit s Boží Matkou a obdivovat její prozíravost, moudrost, čistotu, svatost i velkou vznešenost a každý u Ní z její nevýslovné pokory a milého jednání pociťoval sladkost. Nejvyšší to tak zařídil, protože, jak jsem dříve řekla, nepřišel ještě čas, aby byla tato mystická archa Nového zákona zjevena světu. A tak Pán, jakkoli si velmi přál dát průchod Její chvále, ale nemohl ji projeviti slovy, soustředil ji jen ve svém srdci. Stejně i svatí apoštolové, kteří byli sladce přinuceni k mlčení, našli úlevu pro své vroucí city v ještě vroucnější lásce k nejsvětější Panně Marii a ve chvále jejího Stvořitele. Protože naše slavná Paní prostřednictvím své jedinečné prozíravosti znala přirozenou povahu každého učedníka, jeho míru milosti, jeho současné vlastnosti i budoucí úřad, řídila podle toho své prosby, modlitby, své jednání s nimi, poučování, rozmluvy a získávání milostí pro podporu povolání každého z nich. Taková láskyplná horlivost v chování pouhého tvora, která se tak velice líbila vůli jeho Pána, podnítila u andělů nový bezmezný obdiv. Neméně obdivuhodná byla skrytá prozřetelnost Všemohoucího, kterou byli apoštolové uzpůsobeni tomu, aby spolupracovali s požehnáními a milostmi, které obdrželi na přímluvu nejsvětější Matky. To všechno tvořilo božskou harmonii činnosti skryté lidem a zjevné pouze nebeským duchům.

370. V přijímání těchto posvátných darů a milostí vynikali zvláště svatý Petr a Jan. První, protože byl určen za Kristova nástupce a hlavu bojující Církve, čímž zasluhoval zvláštní úctu a lásku přesvaté Matky, druhý, protože po umučení Páně měl zaujmout jeho místo v péči o nebeskou Paní na zemi. Protože tedy vláda a ochrana mystické Církve, totiž neposkvrněné Marie a viditelné bojující Církve, zvláště věřících na zemi, měly být rozděleny mezi tyto dva apoštoly, nebylo tedy divu, že byli velkou Královnou světa obzvláště vyznamenáváni. Ale protože byl svatý Jan vybrán, aby sloužil Marii a došel hodnosti adoptovaného syna Vládkyně nebes, proto hned od

počátku cítil zvláštní puzení milosti a vynikal ve službách přesvaté Marie. I když všichni apoštolové vynikali v oddanosti Panně Marii víc, než si můžeme domyslet nebo si představit, evangelista svatý Jan pronikl mnohem hlouběji tajemství tohoto Města Božího a obdržel skrze Ni taková božská osvícení, že vynikal nad všechny ostatní apoštoly. Je to také patrné z jeho evangelia (Jan 21,20). Všechno božské nazírání, které je tam zachycené, obdržel skrze Královnu nebes a vyznamenání, že byl nazýván milovaným Ježíšovým učedníkem, se mu dostalo kvůli jeho lásce k nejsvětější Matce. Protože nebeská Paní tuto lásku opětovala, stal se nejmilejším učedníkem Ježíše a Marie.

371. Evangelista Jan měl mimo panictví a čistoty ještě některé jiné ctnosti, které se nebeské Královně obzvláště líbily. Mezi těmi byla zejména holubičí prostota, která je patrná i v jeho spisech a velká laskavost a pokora, které ho činily velice mírným a povolným. Nebeská Matka vždy pohlíží na pokojné a pokorné jako na nejvěrnější následovníky jejího božského Syna. Proto přesvatá Královna vyznamenávala svatého Jana víc, než ostatní apoštoly a on sám Jí se stále rostoucí horlivostí, uctivou láskou a příchylností sloužil. Svatý Jan hned od prvního okamžiku svého povolání předčil všechny ostatní v úctě k Panně Marii a jako její nejpokornější otrok plnil věrně i její nejmenší přání. Sloužil Jí horlivěji než ostatní a kdykoliv to bylo možné, vyhledával její společnost a konal některé její ruční práce spojené s pozemským životem. Někdy se stalo, že tento šťastný apoštol soutěžil se svatými anděly v horlivé službě velké Královně, zatímco se Ona ještě dychtivěji snažila konat tyto pokorné práce sama, protože v této ctnosti nad všemi tvory vždy vítězila a žádný tvor nemohl doufat, že ji třeba v nejmenším předčí nebo se Jí vyrovná ve skutcích pokory. Tento milovaný učedník podával velice horlivě nebeské Matce zprávy o skutcích a zázracích, které konal Spasitel v době, kdy Ona sama nemohla být přítomna, a informoval Ji o nových učednících, obrácených Jeho učením. Stále dával pozor a přemýšlel, v čem by Jí mohl posloužit a každé její přání plnil s láskyplnou dychtivostí.

372. Svatý Jan vynikal také v uctivosti, s jakou mluvil s nejsvětější Matkou. V její přítomnosti Ji vždy nazýval „Paní“ nebo „má Paní“ a když o Ní mluvil v její nepřítomnosti, dával Jí jméno „Matka našeho Mistra Ježíše.“ Když o Ní mluvil po nanebevstoupení Páně, jako první Ji nazýval „Matkou Boha a Vykupitele světa,“ a když s Ní mluvil, oslovoval Ji „Matko“ anebo „Paní.“ Vymyslel také jiné názvy k její cti, jako „Smírná oběť za hříchy“ a „Paní národů.“ Především on také zavedl název „Marie Ježíšova,“ jak byla často v prvotní Církvi nazývána a dal Jí to jméno, protože věděl, že tato slova vzbuzovala v srdci blahoslavené Panny nejsladší vzpomínky.

Také já vzdávám radostné díky Pánu za to, že mne povolal ke světlu svaté víry a k řeholnímu životu, kterému jsem se zaslíbila také pod jménem Marie Ježíšova. Ostatní apoštolové dobře věděli o přízni, v jaké byl Jan u Panny Marie, a často ho prosili, aby se stal jejich poslem ve chvíli, kdy potřebovali své Královně něco sdělit nebo Ji o něco požádat. Laskavá přímluva tohoto svatého apoštola jim často získala důkazy lásky této nejněžnější Matky. O této přímluvě svatého Jana u Matky milosti řeknu později více. Dalo by se napsat mnoho o milostech a požehnáních, která svatý Jan svou přímluvou od této Paní a Královny světa získal.

373. Po svatém Petrovi a Janovi byl blahoslavené Matce nejmilejší svatý Jakub, bratr svatého Jana. Jak později při mnoha příležitostech uvidíme, obdržel z rukou naší velké Paní neobyčejné milosti. Také svatý Ondřej patřil mezi ty, kterým byla naše Královna obzvláště nakloněna, protože věděla o jeho velké úctě ke Kristovu umučení a kříži a o tom, že také zemře na kříži, jako jeho božský Mistr. Nepřestanu také mluvit o Mariině lásce k ostatním apoštolům, protože je měla v lásce všechny. Některé pro nějakou ctnost, další pro jiné ctnosti a všechny, protože byli ve spojení s jejím nejsvětějším Synem. Tuto náklonnost k nim projevovala s největší moudrostí, pokorou a láskou. Magdalena se také těšila její obzvláštní lásce, protože Marie věděla, že tato žena velmi vroucně miluje jejího Syna, a že tato velká kajícnice je zvláště vyvolena k tomu, aby na ní Bůh ukázal své velké milosrdenství vůči lidem. Nejsvětější Marie ji vyznamenávala před všemi ostatními ženami důvěrnými rozmluvami a poučováním o nejvznešenějších tajemstvích, čímž ještě více roznítila Magdaleninu lásku k Pánu Ježíši i k sobě. Svatá kajícnice se radila s nebeskou Královnou o své touze odejít do samoty, aby mohla žít v ustavičném rozjímání a pokání a něžná Matka ji poučila o hlubokých tajemstvích osamělého poustevnického života. Tomuto životu se Magdalena později se svolením a požehnáním Královny oddala. Marie ji později na poušti osobně navštívila a prostřednictvím andělů ji v hrůzách pouště často povzbuzovala a těšila. Také ostatní ženy, které provázely Ježíše, se těšily velké přízni nejsvětější Matky. Všechny tyto ženy i všichni učedníci Páně zakoušeli její jedinečnou laskavost a byli plni vroucí oddanosti a lásky k Paní a Matce milosti. Čerpali od Ní poklady milostí jako z pokladnice, do které Bůh uložil své dary pro celé lidské pokolení. Nebudu se však déle zdržovat u tohoto učení, protože ho vykládá naše svatá Církev, a strávili bychom při tom mnoho času, kdybychom to chtěli náležitě probrat.

374. Řeknu však něco, co mi bylo sděleno o nehodném apoštolovi Jidášovi, protože to k tomuto životopisu patří a je to málo známé. Bude to zároveň výstraha pro svéhlavé a napomenutím pro ty, kteří málo ctí nejsvětější Pannu Marii, protože je smutnou pravdou, že jsou ještě tací, kteří ani trochu nemilují Tvora tak lásky

hodného, kterého sám nekonečný Bůh bezmezně miluje, kterého andělé milují z celé nebeské síly, apoštolové a svatí z celé duše, kterého se mají všichni tvorové snažit milovat, a který nikdy nemůže být milován tolik, kolik zasluhuje. I tento nešťastný apoštol zbloudil z královské cesty boží lásky a jejího požehnání. V následujících odstavcích je vysvětleno, co mi bylo sděleno o tom, co bylo příčinou tohoto selhání.

375. Jidáš byl přiváben do školy našeho Učitele Krista, jeho neodolatelným učením a byl plný tak dobrých úmyslů, jaké měli ostatní učedníci. Mocně puzen těmito dobrými pohnutkami požádal Spasitele, aby ho přijal mezi své učedníky a Spasitel ho přijal s láskou milujícího Otce, který neodmítá nikoho z těch, kdo k němu přichází hledat pravdu. Z počátku si získal zvláštní přízeň a předčil některé jiné učedníky, takže si zasloužil být připočten mezi dvanáct apoštolů, protože Pán miloval jeho duši podle jejího tehdejšího stavu milosti a jeho dobrých skutků právě tak, jako miloval ostatní. Matka milosti a milosrdenství se vůči němu chovala tak, jako její Syn, i když svými vlitými vědomostmi hned věděla o jeho věrolomné zradě, kterou zakončí svůj apoštolát. Přesto mu však neodpírala svou přímluvu a mateřskou lásku, ale snažila se ještě horlivěji, kolik mohla, chránit svého božského Syna před tímto nešťastným, zrádným mužem, aby jeho hříšnost, až dojde ke skutku, neměla před lidmi ani stín omluvy. Věděla dobře, že se takový charakter nedá napravit přísností, která by ho učinila ještě zatvrzelejším, proto se nejmoudřejší Paní starala o to, aby Jidášovi nic nescházelo, a aby nepocítil žádné nepohodlí. Proto s ním jednala a mluvila mnohem jemněji a laskavěji než s ostatními. Šla v tom až tak daleko, že když se jednou mezi učedníky rozhořel spor o to, jak na tom kdo u Královny je, podobně jako se to stalo podle evangelisty (Lk.22,24) ve vztahu k Vykupiteli, nepocítil Jidáš v tomto ohledu žádnou žárlivost nebo pochybnost, protože ho blahoslavená Paní ze začátku stále vyznamenávala důkazy zvláštní lásky a on se tehdy také za tuto přízeň jevil být vděčným.

376. Jidáš však měl malou oporu ve své přirozené povaze, a tak, jako se i jiní učedníci, kteří ještě nebyli neupevněni ve ctnosti a dosud nenabyli milosti, dopouštěli některých poklesků z lidské křehkosti, si i tento nemoudrý muž začal pochvalovat svou dokonalost a všímat si víc chyb svých spolubratří než svých vlastních (Lk. 6,41). Tak se dal oklamat a nesnažil se o nápravu nebo lítost. Trám ve svých očích nechal růst a všímal si jen třísek v očích jiných. Stěžoval si na jejich malé chyby, a víc z domýšlivosti než z horlivosti napravovat chyby svých spolubratří, se tím sám dopouštěl větších hříchů. Za terč si vybral zvláště svatého Jana, pohlížel na něho jako na člověka, který se do všeho plete a v srdci ho obviňoval z toho, že se vtírá do

přízně Mistra i jeho blahoslavené Matky. Skutečnost, že on sám od nich dostával tak mnoho zvláštních projevů přízně, ho neodvrátila od jeho klamných a nespravedlivých předpokladů. Až potud spáchal Jidáš pouze lehký hřích a ještě neztratil posvěcující milost. Ten však byl důkazem jeho velmi špatných sklonů, ve kterých zatvrzele setrvával. Dobrovolně sám k sobě choval jisté marné zalíbení. To ihned přivodilo určitou míru závisti, která zplodila pomlouvačného ducha a přísnost v posuzování chyb svých spolubratrů. Tyto hříchy otevřely cestu větším hříchům, jeho horlivost ve zbožnosti ihned poklesla, láska k Bohu i lidem ochladla a jeho vnitřní světlo zmizelo a zhaslo. Na apoštoly i na nejsvětější Matku začal pohlížet s jakýmsi odporem a nacházel již málo záliby v soužití s nimi i na jejich nebeské činnosti.

377. Nejmoudřejší Paní pozorovala narůstající Jidášovy chyby. Horlivě se snažila o jeho nápravu a spásu dřív, než by se úplně uvrhl do smrti hříchu. Mluvila s ním, napomínala ho jako milované dítě s největší laskavostí a silou myšlenky. Ačkoli se občas bouře těchto trapných myšlenek, které se rodily v Jidášově nitru, utišila, bývalo to jen na krátkou dobu a brzy ho zase znovu znepokojovaly. Ponechal ďáblovi přístup do svého srdce a nechal se opanovat zuřivou nenávistí proti nejtišší Holubičce. Se lstivým pokrytectvím se snažil zapírat své hříchy nebo je zastírat uváděním různých příčin pro své jednání, jako by mohl Ježíše a Marii oklamat a ukrýt před nimi taje svého srdce. Tak ztratil vnitřní úctu k Matce milosrdenství, opovrhoval jejími radami a otevřeně Jí vyčítal její něžná slova a úvahy. Tato nevděčná drzost ho zbavila stavu posvěcující milosti. Pán se na něho rozhněval a ponechal ho jeho hříšným úmyslům. Tím, že úmyslně odmítal laskavost a přímluvu přesvaté Marie, zavřel před sebou bránu milosrdenství a své spásy. Jeho odpor proti nejsvětější Matce v něm brzy zplodil také odpor proti jeho Mistrovi. Stával se nespokojeným s jeho učením, život apoštola se mu zdál příliš těžký a soužití s učedníky nepříjemné.

378. Přesto ho však božská Prozřetelnost ihned neopustila, ale i nadále mu posílala vnitřní pomoc, i když ta byla ve srovnání s dřívější pomocí obyčejnější. Postačovala by však k jeho spáse, kdyby jí byl využíval. Spolu s touto milostí dostával ještě dostatek šetrných napomenutí nejlaskavější Paní, která ho vybízela k tomu, aby se ovládl, pokořil a poprosil svého božského Mistra za odpuštění. Jeho jménem nabízela Jidášovi milost i svoji laskavou pomoc. Aby dosáhl milosti, slibovala, že za něj bude činit pokání, pokud bude ochoten litovat svých hříchů a polepšit se. Všechny tyto nabídky předkládala Matka milosti jen proto, aby zabránila Jidášovu pádu. Věděla dobře, že nesnažit se po pádu povstat a setrvat ve hříchu je

větším zlem, než sám pád. Svědomí toho pyšného učedníka ovšem kvůli hříchům káralo, ale protože se stal v srdci zatvrzelý, hrozil se pokoření, které by mu vlastně bylo ke cti, a klesal ještě do větších hříchů. Ve své pýše odmítal prospěšné rady Kristovy Matky a rozhodl se raději svou vinu zapírat, protestoval a se zrádným jazykem tvrdil, že svého Mistra i ostatní miluje a že není žádný důvod k tomu, aby v tomto ohledu na svém chování cokoliv napravoval.

379. Je to opravdu obdivuhodný příklad trpělivosti a lásky, jaký nám dali Kristus, náš Spasitel a jeho nejsvětější Matka svým jednáním vůči Jidášovi po jeho pádu do hříchu. Protože dokud zůstával v jejich společnosti, nikdy vůči němu zevně neprojevili žádnou změnu nebo netrpělivost ve svém chování, ani s ním nepřestali jednat se stejnou laskavostí a vlídností jako s ostatními. Proto Jidášova zloba, kterou projevoval při denních rozmluvách a kontaktech jistě i zevně, zůstala tak dlouho před ostatními apoštoly skryta. Není však snadné, a zdá se být nemožné stále zakrývat směr smýšlení. Ve věcech, které nevyžadují rozvahu, jednáme vždy podle své povahy a návyků, čímž ukazujeme svou povahu a zvyky alespoň pozorným očím těch, s nimiž se často stýkáme. Protože však všichni učedníci cítili ve vztahu Krista, jeho nejsvětější Matky a Jidáše vlídnost a lásku, potlačili své podezření a nevšímali si vnějších příznaků zlomyslnosti. Proto byli všichni velmi znepokojeni a vzrušeni, když jim při poslední večeři Pán řekl, že Ho jeden z nich zradí (Mt.26,21) a každý z nich zkoumal svou duši, jestli se snad toto obvinění netýká jeho. Svatý Jan, kvůli svým důvěrnějším vztahům, měl jakési podezření o Jidášově zlomyslném počínání, a proto byl ve své lásce k Pánu víc znepokojen. Proto Ježíš zrádce označil, ale jen znamením, jak nám praví evangelium (Jan 13,26). Do té doby Pán ani v nejmenším nenaznačil, co se děje v Jidášově srdci. Tato zdrženlivost byla ještě obdivuhodnější u nejsvětější Panny Marie, která, i když byla Kristovou Matkou a pouhým tvorem, věděla, že se již blíží Jidášova věrolomná zrada, která zaviní smrt jejího Syna, kterého tak vroucně milovala jako Matka i jako Služebnice.

380. Ó lidská nerozumnosti a pošetilosti! Jak se zcela jinak chováme my, když nás někdo jen maličko urazí, i když si to plně zasluhujeme! Jak neochotně snášíme slabosti jiných, přestože sami očekáváme, že každý bude snášet ty naše! Jak neochotně odpouštíme urážku přesto, že my sami každý den a každou hodinu prosíme Pána, aby nám odpustil naše viny (Mt.6,12)! Jak rychle a bez milosrdenství odkrýváme chyby svých bližních, ale jak se pohoršujeme a hněváme pro každé slovo kritiky proti nám! Nikomu neměříme stejnou měrou, jakou si přejeme, aby jiní měřili nám, a nechceme být souzeni stejným soudem, jakým my soudíme jiné (Mt.7,l-2), To vše je zvrácenost a temnota, dech z tlamy pekelného draka, který Si přeje zastavit tok nejvzácnější ctnosti lásky a rozvrátit řád lidské i božské umírněnosti, protože Bůh je

láska a kdo ji dokonale zachovává a podle ní jedná, zůstává v Bohu a Bůh v něm. Lucifer je hněv a mstivost a všichni, kdo se těmto nepravostem podvolují, následují ďábla, který je vede do všech nepravostí, které se staví na odpor proti dobru bližního. Ačkoli krása ctnosti lásky vždy naplňovala mé srdce touhou si ji plně osvojit, přesto vidím jako v čistém zrcadle, že jsem nedospěla ještě ani na začátek této vznešené ctnosti, jak se jeví v divech božské lásky vůči nejnevděčnějšímu učedníkovi Jidášovi.

381. Abych si snad nezasloužila výtku, že jsem zatajila něco, co patří do této kapitoly, zmíním se ještě o jiné příčině Jidášova pádu. Když počet apoštolů a učedníků vzrostl, Pán se rozhodl vybrat jednoho z nich k tomu, aby se staral o přijaté almužny, které se používaly na běžné potřeby i na placení vládních daní. Ježíš oznámil své přání všem, aniž by oslovil někoho zvlášť. Všichni se báli takový úřad přijmout a hleděli se mu vyhnout, ale Jidáš se ho hned snažil získat. Aby zvýšil pravděpodobnost svého jmenování, snížil se natolik, že požádal svatého Jana, aby promluvil s nejsvětější Královnou a přiměl Ji k tomu, aby tuto záležitost se svým Synem vyjednala. Svatý Jan Jidášově žádosti vyhověl a promluvil s nejmoudřejší Matkou, ale Ona, protože věděla, že Jidášova žádost není správná a spravedlivá, ale že pochází ze ctižádosti a lakoty, nechtěla ji božskému Mistrovi přednést. Podobného vlivu se snažil Jidáš dosáhnout skrze svatého Petra a jiné apoštoly, ale jeho snaha zůstala bez úspěchu, protože Pán chtěl ve své dobrotě zabránit jeho zkáze a ospravedlnit své jednání před lidmi, pokud by přece jen musel té žádosti vyhovět. Jidášovo srdce, již nakažené hrabivostí, místo aby se tomu odporu tiše poddalo, bylo sžíráno nešťastnou touhou po tomto úřadě. Ďábel v něm podněcoval myšlenky nejbídnějších žádostí, které by byly nanejvýš nepatřičné a hříšné pro kohokoliv a tím více trestuhodnějšími byly u Jidáše, který byl učedníkem ve škole nejvyšší dokonalosti a žil ve světle Slunce spravedlnosti a jeho krásného Měsíce, Marie! Jak za dne hojných milostí, kdy Slunce Ježíš osvěcoval jeho cestu, tak ani za noci pokušení, kdy mu Měsíc Marie odkrývala nástrahy jedovatého hada, nemohla mu zůstat skryta hříšnost takových našeptávání. Protože však Jidáš od světla utíkal a svéhlavě se vrhal do tmy, odvážil se přímo požádat nejsvětější Marii, aby použila svůj vliv k dosažení jeho touhy. Ztratil všechnu bázeň a přioděl svou hrabivost pláštěm ctnosti. Přišel k Marii a řekl Jí, že svou žádost přednesl skrze svatého Petra a svatého Jana z pouhé snahy sloužit Jí a božskému Mistrovi, protože ne všichni by konali tento úřad s náležitou pečlivostí, a že proto Ji nyní žádá sám, aby pro něho od Mistra vymohla úřad pokladníka a nákupčího.

382. Slavná Paní mu odpověděla s největší šetrností: „Uvaž dobře, můj drahý, oč žádáš a zkoumej, jestli jsou tvé úmysly upřímné. Promysli si to dobře, zdali je pro

tebe dobré se domáhat toho, čeho se všichni tvoji spolubratři bojí a nechtějí to přijmout jinak, než kdyby k tomu byli přinuceni přímým rozkazem jejich Pána a Mistra. On tě miluje víc, než se miluješ ty sám a nepochybně ví, co ti prospěje. Svěř se jeho nejsvětější vůli, změň svůj úmysl a snaž se obohatit ctností pokory a chudoby. Povstaň ze svého pádu, já ti k tomu podám svou pomocnou ruku a můj Syn ti ukáže své laskavé milosrdenství.“ Kdo by se nepodvolil těmto laskavým slovům a tak vážné radě, vyslovené tak milostným nebeským tvorem, jakým byla přesvatá Marie? Ale toto vášnivé a zatvrzelé srdce nebylo obměkčeno ani pohnuto. Naopak, Jidáš se tím v duši cítil uražen a rozhněval se na nebeskou Paní za to, že mu nabízela prostředky k tomu, aby unikl tak hroznému nebezpečí. Bezmezná ctižádost a hrabivost ho popudila k zuřivosti proti Té, která se zdála být překážkou k dosažení jeho cíle, a považoval její dobře míněnou radu za urážku. Avšak nejtišší a nejlaskavější Holubička jednala tak, jako by jeho zatvrzelost neviděla a už mu nic víc neřekla.

383. Po této rozmluvě s nejsvětější Marií nedopřála hrabivost Jidášovi žádného pokoje. Odvrhnul všechnu skromnost a přirozený stud (i poslední jiskru víry), rozhodl se obrátit na samého božského Mistra a Spasitele. Jako dokonalý pokrytec se oděl beránčím rouchem, šel k Mistrovi a řekl: „Mistře, já si přeji splnit tvé přání a sloužit ti jako pokladník a příjemce almužen, které obdržíme. Budu se starat o chudé a plnit tak tvé učení, že máme činit jiným, co si přejeme, aby jiní činili nám, a budu hledět, aby se almužny udělovaly podle tvého přání, prospěšněji a řádněji než dosud.“ Takové důvody drze použil tento ošemetný pokrytec, a tak se tímto jedním skutkem dopustil mnoha velkých hříchů. Předně tím, že lhal, když skrýval svůj skutečný úmysl. Pak tím, že toužil po cti, kterou si nezasloužil, ani si nepřál se objevit v pravém světle a aby bylo pravda, co pouze předstíral jako pravdu. Také obvinil své spolubratry, diskreditoval je a sebe vychvaloval, jak to obyčejně dělají ctižádostivci. Obzvlášť je třeba si v tomto Jidášově jednání povšimnout, že pozbyl dar vštípené víry, protože chtěl oklamat Krista, svého božského Mistra tím, že na sebe vzal plášť pokrytectví. Kdyby pevně věřil, že Kristus je pravý Bůh a člověk, který proniká do tajemství srdce, nemohl by doufat, že je Ho možné oklamat. Ani by se o takové falešné jednání nepokoušel, a to nejen proto, že by byl věděl o Kristu, že je vševědoucím Bohem, ale také proto, že by nebyl očekával, že oklame vlitou a oblažující vědomost Krista jako člověka. Proto Jidáš ztratil víru ve všechny tyto Kristovy přednosti a k jiným hříchům přidal i hřích kacířství.

384. Co říká apoštol Pavel ve svém prvním listě k Timoteovi, se doslovně splnilo na věrolomném Jidášovi: „A ti, kdo chtějí hromadit bohatství, upadají do pokušení,

do léčky, do spousty nesmyslných a neblahých žádostivostí, které lidi vrhají do zkázy a záhuby. Neboť kořenem veškerého zla je láska k penězům. Když se jí někteří lidé oddali, zbloudili daleko od víry a duši si probodli nesčetnými bolestmi (I.Tim.6,9-10).“ To všechno se přihodilo nevěrnému a hrabivému učedníkovi. A jeho hrabivost je ještě víc trestuhodná proto, že měl před svým zrakem tak vynikající a obdivuhodný příklad v Kristovi a jeho Matce i v celé společnosti apoštolů. Ti přijímali jen skromné almužny. Ale tento špatný učedník očekával, že se vlivem velkých zázraků jeho Mistra i velkých zástupů lidu, které Ho následovaly, almužny rozmnoží a že bude mít k dispozici velké sumy peněz. Když však shledal, že se jeho očekávání nenaplnilo, byl velmi zklamán, jak to jasně ukázal v situaci, kdy Marie Magdalena pomazala Pána (Mk.14,4). Jeho touha po shromažďování almužen ho přiměla odhadnout cenu masti na tři sta denárů a ke stížnosti, že chudí byli zkráceni o tyto peníze, které jim mohly být rozdány. Po pravdě to však řekl proto, že se těch peněz nemohl zmocnit on sám, o chudé málo dbal. Velice se zlobil na Matku milosrdenství, protože štědře udělovala chudým almužny, na Pána proto, že nechtěl přijímat velké dary a na apoštoly a učedníky se hněval, protože o almužny nežádali. Toto vše Jidáše velice trápilo, protože následkem toho zůstával jeho měšec prázdný. Několik měsíců před Spasitelovou smrtí se často od ostatních apoštolů vzdaloval a vyhýbal se jim i Vykupiteli, protože soužití s nimi se mu zdálo nudné a připojoval se k nim jen proto, aby sebral co možná nejvíc almužen. V těch dobách nepřítomnosti mu ďábel našeptával, aby svého Mistra úplně opustil a vydal Ho židům.

385. Vraťme se ale k odpovědi, kterou dal Jidášovi Mistr, kterého žádal o to, aby ho ustanovil pokladníkem a příjemcem almužen. Uvidíme, jak skryté a hrozné jsou soudy Nejvyššího. Vykupitel ho chtěl uchránit nebezpečí, které se skrývalo v jeho žádosti a hrozilo lakomému apoštolovi věčnou záhubou. Aby se Jidáš nemohl vymlouvat na neznalost, odpověděl mu Pán: „Víš, Jidáši, o co žádáš? Nebuď tak krutý vůči sobě samému tím, že se snažíš zmocnit jedu a zbraně, která ti může přivodit smrt.“ Jidáš odpověděl: „Mistře, přeji si sloužit Ti nasazením svých sil ve službách tvých věrných následovníků a tímto způsobem to mohu činit lépe, než jakýmkoli jiným způsobem, protože chci bez umdlení plnit všechny povinnosti tohoto úřadu.“ Tato opovážlivá Jidášova smělost ve vyhledávání nebezpečí a bažení po něm, ospravedlnila Boží jednání, které ho nechalo vejít a zahynout v nebezpečí, které tolik vyhledával a tolik po něm toužil. Odpíral světlu a zatvrdil se proti němu, přestože mu byla ukázána voda i oheň, život i smrt, on vztáhl svou ruku a vyvolil si záhubu (Sir.15,16-17). Spravedlnost Nejvyššího byla očištěna a jeho milosrdenství vyvýšeno, protože Bůh tak často přicházel k branám tohoto zatvrzelého srdce, odkud byl

vyhnán, aby udělal místo démonovi. O dalších podrobnostech Jidášovy bezbožnosti se pro výstrahu smrtelníkům zmíním později, protože si nepřeji příliš protahovat tuto kapitolu, a bude vhodnější se o tom zmínit v jiných částech tohoto životopisu. Kterého smrtelníka, podrobeného hříchu, by se nezmocnila velká bázeň, když vidí, jak jeden z jeho bližních, který patřil do školy Kristovy a jeho požehnané Matky, vychovaný ve světle jeho učení a zázraků, které stejně jako ostatní konal i on sám, v tak krátké době přešel ze stavu apoštolského do ďábelského a změnil se z nevinného beránka v dravého a krvežíznivého vlka? Od všedních hříchů dospěl Jidáš k největším a nejhroznějším zločinům. Poddal se ďáblovi, který už tušil, že je Kristus pravý Bůh, a proto už začal ukazovat svůj hněv, který choval proti Pánu, na tomto nešťastném apoštolovi, který zbloudil od malého stádečka. Když už tehdy byla Luciferova zuřivost tak velká, oč větší byla potom, když ke své škodě poznal, že je Kristus skutečně pravý Bůh a Vykupitel? Jakou naději pak může mít duše, která se stala obětí ďábla, že unikne tomuto nelidskému a krutému nepříteli, který s takovým úsilím a zuřivostí usiluje o naší věčnou záhubu?

Poučení, která mi dala nejsvětější Královna nebes.

386. Má dcero, všechno co jsi napsala v této kapitole je nejvýš důležitou výstrahou pro všechny, kteří žijí v lidském těle a v krajním nebezpečí, že mohou ztratit svou věčnou blaženost. Mělo by je to poučit, aby vyhledávali moji laskavou a mocnou přímluvu a báli se soudů Nejvyššího, protože v tom spočívají účinné prostředky spasení i k získání vyšší odměny od Pána. Chci tě ještě upozornit, že mezi tajemstvími zjevenými miláčkovi Janovi při poslední večeři bylo také to, že se stal Kristovým milovaným učedníkem pro svou lásku ke mně, a že Jidáš klesl proto, že pohrdl milosrdenstvím a laskavostí, které jsem mu prokázala. Tehdy svatý Jan poznal také jiná velká tajemství, která se mě týkala, zvláště to, že se budu podílet na díle a bolestech umučení Páně, a že jemu připadne zvláštní úkol se o mne starat. Moje nejdražší, čistota, kterou od tebe požaduji, musí být větší než čistota anděla, a pokud se budeš snažit, abys jí dosáhla, staneš se mým nejdražším dítkem, jako svatý Jan a nejvýš milovanou a vyznamenávanou nevěstou mého Syna a Pána. Příklad svatého Jana a Jidášova záhuba by měly být pro tebe pobídkou a výstrahou, abys hledala jen mou lásku a byla upřímně vděčná za lásku, kterou ti projevuji bez tvých zásluh.

387. Přeji si, abys poznala ještě další světu skryté tajemství, a to je, že jedním z nejohavnějších a nejhroznějších hříchů před Pánem je malá vážnost, kterou mají lidé ke spravedlivým a přátelům Církve a zvláště malá úcta prokazovaná mně, kterou si vyvolil za svou Matku a která jsem příčinou radosti všech lidí. Když nedostatek lásky

k nepřátelům a pohrdání jimi je Pánovi a svatým nebešťanům tak odporné (Mt.18,35), jak bude moci strpět takové jednání vůči svým nejdražším přátelům, které s velikou láskou chová jako zřítelnici oka svého (Žl.33,16)? Této rady nemůžeš být v tomto životě nikdy příliš pamětlivá, a mít odpor ke spravedlivým je jednou ze známek zavržení. Varuj se tohoto nebezpečí a neposuzuj nikoho, zvláště ne ty, kteří tě kárají a napomínají (Mt.7,1). Nežádej si světských věcí a nejméně ze všeho úřad nějaké představené. Žádost, která láká lidské smysly, porušuje soudnost a zatemňuje rozum. Nezáviď nikomu jeho čest ani majetek nebo některé pozemské věci a nesnaž se dosáhnout od Pána něčeho jiného mimo jeho lásku a přátelství. Člověk je plný nejzaslepenějších náklonností a neomezuje-li je, bude brzy chtít to, co by bylo k jeho věčné záhubě. Někdy Pán, podle skrytých úradků, takové žádosti splní, aby jimi potrestal hříšné tužby a jiné hříchy, jak se to stalo Jidášovi. Takové duše obdrží za dobré skutky, které vykonají za pozemského života, pozemskou odměnu. Pokud budeš pozorovat klamný způsob života milovníků tohoto světa, uvidíš, že se považují za šťastné, když dosáhnou všeho, po čem podle své pozemské náklonnosti toužili. To však jen urychluje jejich větší neštěstí, neboť proto, že již obdrželi svou odměnu, nemohou očekávat žádnou odměnu na věčnosti. Ale spravedliví, kteří pohrdají světem a trpí mnohá protivenství, jsou osvobozeni a před takovým nebezpečím chráněni, protože jim Pán časné statky, po kterých touží a o které prosí, odpírá. Abys snad i ty neupadla do takového nebezpečí, napomínám tě a přikazuji ti, abys nikdy nebažila po pozemských statcích, ani je nehledala. Odluč se od všeho, uchovej si svou vůli svobodnou a nezávislou na ničem. Nikdy si nežádej něčeho víc, než se Bohu líbí, neboť On se postará o všechny, kteří se úplně odevzdají jeho božské Prozřetelnosti.

KAPITOLA VI.

Kristus se proměnil na hoře Tábor před svou nejsvětější Matkou; oba putují z Galileje do Jeruzaléma a připravují se na umučení; Spasitel pomazán Magdalenou v Bethanii.

388. Náš Vykupitel Pán Ježíš již více než dva a půl roku vyučoval, konal zázraky a blížil se už čas stanovený věčnou moudrostí, kdy měl božské spravedlnosti splatit vykoupení lidského pokolení svým přehořkým umučením a smrtí, a vrátit se tak ke svému věčnému Otci. Protože všechny jeho skutky byly s nejvyšší moudrostí konány pro naše poučení a spásu, rozhodl se Pán připravit a posilnit některé ze svých apoštolů před potupou, které se mu dostane při jeho umučení tím, že jim napřed zjeví slávu

stejného těla, které bude zakrátko zohavené vystaveno na kříži. Tak budou při pomyšlení na to, že ho viděli dříve proměněné, posilněni k pohlížení na tělo zohavené hroznými mukami. Přislíbil to už dřív některým z nich před všemi apoštoly, jak zapsal svatý Matouš (Mt.16,28). Jako místo pro své proměnění zvolil vysokou horu Tábor, ležící uprostřed Galileje. Vystoupil na její temeno se třemi apoštoly, Petrem a dvěma bratry Jakubem a Janem, a proměnil se před nimi (Mt.17,1; Mk.9,1; Lk.9,28). Tito tři evangelisté nám říkají, že mimo těchto tří apoštolů tam byli také dva proroci, Mojžíš a Eliáš, kteří rozmlouvali s Ježíšem o jeho umučení, a že když se proměnil, zazněl z nebe hlas, který jménem věčného Otce řekl: „Tento je můj milý Syn, ve kterém jsem si zalíbil, toho poslouchejte."

389. Evangelisté neříkají, že tam byla přítomna také nejsvětější Panna Marie, ale neříkají také, že tam nebyla, protože to nebylo součástí jejich záměru a považovali za nevhodné psát o skrytém zázraku, kterým Jí bylo umožněno, aby tam byla. Proto, abych zde mohla tuto událost zaznamenat, mi bylo sděleno, že ve stejné době, kdy byli někteří andělé posláni, aby přivedli duše Mojžíše a Eliáše z místa, kde pobývaly, jiní andělé z její stráže přinesli nebeskou Paní na horu Tábor, aby se stala svědkem proměnění svého Syna, a je nade všechnu pochybnost jisté, že ho viděla. Nebylo sice zapotřebí nejsvětější Matku utvrzovat ve víře, jak to bylo zapotřebí u apoštolů, protože Ona byla ve víře neochvějně pevná. Pán měl ale při svém proměnění na zřeteli mnoho jiných úmyslů a měl také zvláštní důvody k tomu, že nechtěl tuto velkou událost oslavit bez přítomnosti své nejsvětější Matky. Co bylo pro apoštoly dobrovolným darem, to bylo vůči Královně a Matce povinností, protože Ona byla společnicí a spolupracovnicí na díle vykoupení a provázela Ho až k patě kříže. Bylo tedy vhodné, aby byla tímto pohledem posilněna před utrpením, které očekávalo její nejsvětější duši. Kromě toho měla zůstat na zemi jako učitelka Církve, proto bylo zapotřebí, aby se stala svědkem tohoto velkého tajemství. Pro jejího Syna bylo docela snadné Jí udělit takovou milost, protože Jí odkrýval veškeré jednání své božské duše. Láska takového Syna by ani nesnesla, aby odepřela své Matce takovou milost, protože nikdy nezapomněl na nic, čím by Jí mohl nějak projevit svou něžnou lásku, a toto byl jistě nejvyšší důkaz úcty pro její vznešenost a důstojnost. Bylo mi proto sděleno, že z těchto a mnoha jiných důvodů, které zde není třeba uvádět, byla nejsvětější Marie přítomna při Proměnění svého božského Syna, našeho Vykupitele.

390. Během tohoto proměnění neviděla blahoslavená Marie jen člověčenství Krista Pána proměněné ve slávě, ale mohla přímým jasným nazíráním vidět i samo Božství, protože si Pán přál, aby se podílela na výsadách, plynoucích z účasti na této

události, mnohem hojněji a vyšším způsobem, než přítomní apoštolové. Mimo to byl velký rozdíl mezi jejím nazíráním a patřením apoštolů na slávu proměněného Krista, protože apoštolové, jak praví svatý Lukáš (9,32), nejen že na začátku tohoto tajemného oslavení, když se Pán o samotě modlil, spali, ale pojala je také velká bázeň, když slyšeli hlas z nebe, takže padli na své tváře a nevstali, dokud k nim sám Pán nepromluvil a nepozvedl je (Mt.17,6). Kdežto blahoslavená Matka sledovala všechny tyto události bez zbytečného vzrušení, protože kromě toho, že byla na takové velké projevy slávy zvyklá, byla také Bohem pro pohlížení na Božství posílena a osvícena. Proto mohla upírat své zraky na oslavené tělo, aniž by přitom pociťovala nějaký strach a oslabení smyslů, které pocítili apoštolové. Nejsvětější Matka již viděla oslavené tělo svého božského Syna při jiných příležitostech, jak bylo sděleno na jiném místě tohoto spisu (č. 695 a 851), ale při této příležitosti na Něho patřila s mnohem větším osvícením a s myslí mnohem vnímavější pro všechny divy, které v tom byly skryty. Proto také účinky, které v Ní tato vize způsobila, byly takové, že byla tímto soužitím s Bohem úplně oživena a roznícena. Dokud žila, nikdy z Ní nevymizel dojem, který v Ní zanechal pohled na slávu, ve které se ukázalo Kristovo člověčenství na hoře Tábor. Vzpomínka na tuto událost Ji během nepřítomnosti jejího božského Syna vždy velmi posilovala, pokud jinak necítila jeho slavnou přítomnost, jak uvidíme v další části tohoto životopisu. Na druhé straně však při vzpomínce na toto slavné Kristovo proměnění pociťovala mnohem bolestněji týrání, které Kristus trpěl při svém umučení a smrti.

391. Žádná lidská schopnost však není s to náležitě popsat účinky této slavné vize jejího Syna na její přesvatou duši. S největší vděčností a nejhlubším pochopením uvažovala o tom, co viděla a slyšela. Když přemýšlela o tom, jak její oči pozorovaly skvoucí slávou ozářené stejné tělo, které bylo utvořeno z její krve, které nosila ve svém životě a kojila svými prsy, i o tom, jak slyšela hlas věčného Otce, který uznával jejího Syna za svého a jak Ho ustanovil Učitelem celého lidského pokolení, plynuly z jejích rtů vznešené chvály Všemohoucímu Bohu. Se svými svatými anděly složila nové chvalozpěvy na oslavu události plné tak slavnostní radosti pro její duši i na oslavu nejsvětějšího člověčenství jejího Syna. Nebudu se šířit o tomto tajemství, ani diskutovat o tom, v čem skutečně proměnění Ježíšova těla spočívalo. Postačí nám vědět, že jeho tvář se zaskvěla jako slunce a jeho roucho zbělelo jako sníh (Mt.17,2). Tento zevnější lesk byl pouhým důsledkem slávy jeho Božství stále spojeného s jeho přesvatou duší. Tato sláva, kterou by přirozeně jeho přesvaté tělo stále zářilo, byla po jeho narození zázračně na dobu jeho pozemského života utlumena. Nyní toto utlumení jeho božské slávy pominulo a jeho tělu bylo na krátko dovoleno se podílet na slávě

jeho duše. To byl lesk, který se stal viditelný těm, kteří byli přítomni. Následně pak toto zázračné utlumení opět omezilo božskou slávu pouze na jeho duši. Protože Kristova duše byla stále v oblažujícím stavu, mělo by se za běžných okolností také jeho tělo stále podílet na této slávě. Protože se to nedělo, byla tato přechodná oslava jeho těla také zázračná.

392. Po proměnění byla nejsvětější Matka zase přenesena zpět do svého obydlí. Její božský Syn sestoupil z hory a hned Ji přišel navštívit, aby pak navždy opustil svou rodnou provincii a vydal se na cestu do Jeruzaléma. Tam o příštích Velikonocích, které měly být jeho posledními na zemi, podstoupil přebolestné umučení. Po několika dnech, které strávil v Nazaretě, odešel se svou Matkou, s učedníky, apoštoly a některými svatými ženami a procházel Galileí a Samařskem, než přišel do Judska a Jeruzaléma. Evangelista svatý Lukáš o této cestě píše a říká, že se rozhodl jít do Jeruzaléma (Lk.9,51), kam šel s radostnou tváří, plný touhy nastoupit své utrpení, aby se tak podle své vroucí, velkomyslné touhy obětoval za lidské pokolení. Do Galileje, kde vykonal tak mnoho zázraků, se již nevrátí. Protože to při odchodu z Nazareta věděl, velebil svého věčného Otce a jménem svého nejsvětějšího člověčenství Mu vzdával díky za to, že v tomto domě a v tomto okolí obdržel lidské tělo, které nyní bude vydáno utrpení a smrti. O této modlitbě Páně, kterou se při této příležitosti modlil, napíši kolik budu moci.

393. „Můj věčný Otče, v souladu s Tvou vůlí ochotně spěchám, abych učinil zadost Tvé spravedlnosti svým utrpením a smrtí. Tak Ti znovu nakloním všechny Adamovy děti, splatím jejich dluhy a otevřu jim bránu nebes, která byla před nimi zavřena. Budu hledat ty, kteří se odchýlili a zbloudili, aby se navrátili silou mé lásky. Vyhledám a přivedu do domu Jakobova ztracené (Iz.56,8), pozvednu padlé, obohatím chudé, občerstvím žíznivé, ponížím povýšené a povýším ponížené. Chci přemoci peklo a zvýšit slávu vítězství nad Luciferem (I.Jan 3, 8) a nad nepravostmi, které po světě rozsel. Chci pozvednout prapor kříže, pod kterým ctnostní a všichni, kteří se postaví pod jeho ochranu, povedou svůj boj. Přeji si nasytit své srdce urážkami a potupou, které mají v mých očích tak neocenitelnou hodnotu. Chci se ponížit až k smrti z rukou mých nepřátel, aby naši vyvolení přátelé mohli najít útěchu ve svých protivenstvích a být poctěni velkými odměnami vždy, když si zvolí být poníženi a trpět podobná pronásledování, jaká jsem snášel já. Ó milovaný kříži! Kdy mne přijmeš na svá ramena? Ó sladké zahanbení a potupo! Kdy vás budu snášet, abych přemohl smrt skrze utrpení mého úplně nevinného těla? Vy bolesti, urážky, potupy, biče, trní, týrání, i ty smrti, pojďte ke mně, chci vás obejmout, buďte mi vítány, neboť

já znám vaši cenu. Svět se vás štítí, ale já po vás toužím. Jestli vás svět ve své neznalosti zavrhuje, já, který jsem pravda a moudrost, vás miluji a objímám. Pojďte tedy ke mně, neboť tím, že vás jako člověk vítám, jako pravý Bůh vás povyšuji a chci z vás smazat znamení hříchu, i ze všech, kteří vás budou objímat. Přijďte na mne, vy bolesti a nezklamejte mne, nedbejte mé všemohoucnosti, neboť vás nechám ukázat na mém člověčenství celou vaši sílu. Já vás neodmítnu, ani vás nebudu nenávidět, jak to dělají smrtelníci. Klamná domněnka Adamových dětí, které mylně považují chudé a trpící za nešťastné, nyní přestane platit, protože když uvidí, že jejich pravý Bůh, jejich Stvořitel, Pán a Otec trpí hrozné urážky, bičování, potupu, muka a opuštěnost na kříži, poznají svůj omyl a budou si pokládat za čest, pokud budou moci následovat svého ukřižovaného Boha."

394. To jsou některé z myšlenek, které mi bylo dopřáno pozorovat v srdci Pána života, našeho Spasitele. Muka jeho smrti na kříži ukazují (což má slova nemohou vyjádřit), jak velká byla láska, se kterou je vyhledával a podstoupil. Ale přesto všechno zůstávají naše srdce zatížena hříchy a zapletena v marnostech (Žl.4,3). I když máme život a pravdu před svým zrakem, libujeme si v pýše a pokoru odmítáme. Rozkoše a radosti milujeme a k bolestem a strastem máme odpor. Jak politováníhodná chyba! Velmi se namáháme, abychom se vyhnuli nějaké nepatrné práci, a napínáme všechny síly, abychom unikli malému nepohodlí. Jako nerozumní chceme raději věčnou hanbu a zmatek, jen abychom si nenechali ujít jedinou hodinu marné, zdánlivé cti! Kdo z těch, kteří se považují za moudré, může říci, že se miluje, pokud tak jedná? Žádný jeho zapřisáhlý nepřítel mu nemůže způsobit větší škodu, než jakou si působí sám sobě, když dělá to, co se Bohu nelíbí. Toho, kdo nám pochlebuje a žertuje s námi, ale v srdci chová zradu, považujeme za svého nepřítele, a toho, kdo se nechá oklamat nějakou nepatrnou radostí a rozkoší, bychom nazvali bláznem. Pokud umíme správně posuzovat v těch případech, co můžeme říci o soudnosti těch, kteří se oddávají světu? Kdo je tak opojil? Kdo je připravil o rozum? Ó jak velký je počet bláznů!

395. Nejsvětější Panna Marie jako jediná ze všech Adamových dětí přizpůsobila celý svůj život vůli a jednání svého Syna a neodchýlila se ani v nejmenším od nejvěrnějšího následování jeho života a zachovávání jeho učení. Ona byla nejmoudřejším tvorem, plným vědomostí a moudrosti, který mohl vynahradit naši neznalost a nerozumnost, a dosáhnout pro nás věčnou pravdu uprostřed naší temnoty. To se také stalo v případě, o němž jsem mluvila, neboť nebeská Paní byla zrcadlem duše svého Syna a viděla v jeho nitru působení jeho příchylnosti a lásky. Protože to bylo také vodítkem její činnosti, plně se s Ním shodovala a spolu s Ním přednášela

své modlitby věčnému Otci slovy: „Nejvyšší Bože a Otče milosrdenství, vyznávám tvou nekonečnou a nezměnitelnou podstatu. Věčně Tě chválím a velebím, neboť jsi na mně, po mém stvoření ráčil oslavit moc svého ramene tím, že jsi mne povznesl k hodnosti Matky tvého Jednorozeného a rozšířil jsi řeky svého odvěkého milosrdenství na mne, svou pokornou otrokyni, a za to, že tvůj i můj Jednorozený ve svém těle, které přijal z mé podstaty, ráčil mne po třicet tři let ponechat ve své nejvýš oblažující společnosti a dovolil mi těšit se z jeho milostí, z jeho učení a vedení pro osvícení duše tvé služebnice. Dnes, můj Pane a věčný Otče, opouštím svou rodnou zem a s radostí následuji svého Syna a Mistra, abych byla přítomna oběti jeho života a jeho lidské existence za lidstvo. Není bolesti jako je bolest má, když vidím Beránka, který snímá hříchy světa, vydaného krvelačným vlkům, když vidím, jak Ten, který je odleskem tvé slávy a obrazem tvé podstaty (Žid.1,3), kterého jsi zplodil od věčnosti a který je Tobě rovný po všechny věky, je podroben bolestem, mukám a smrti. Když vidím vydaného potupě a na smrt kříže toho, kterému jsem ve svém životě dala život a jak krása jeho obličeje, která je radostí mých očí a potěšením andělů, je pokryta nečistotou a ranami. Ó kéž bych mohla převzít na sebe ty bolesti a žal, které Ho očekávají a mohla podstoupit smrt, abych zachránila jeho život! Přijmi, nebeský Otče, oběť mé truchlící lásky, kterou Ti obětuji ve spojení s Ním, aby se splnila tvá svatá vůle. Ó jak rychle míjí dny a hodiny, které se skončí v noci mých bolestí a hořkosti. Bude to šťastný den pro lidstvo, ale noc trápení pro mé bolestí přeplněné srdce, které má být již zakrátko oloupeno o jeho zářící slunce. Ó Adamovy děti, tak hluboce zabředlé v bludech a na sebe tak zapomínající, povstaňte konečně ze svého tvrdého spánku a poznejte tíži svých hříchů a zpustošení, které jste připravily svému Bohu a Stvořiteli! Vnímejte jejich hrozné následky i v mém smrtelném zármutku a v hořkosti mé duše! Alespoň si začněte už všímat té škody, kterou zavinil hřích!“

396. Nemohu náležitě vyjádřit všechny myšlenky a city Paní světa, které měla, když opouštěla Nazaret, ani její modlitby a prosby k věčnému Otci, její něžné a bolestné rozmluvy se svým božským Synem, velikost jejího žalu a nezměrné zásluhy. Následkem zápasu mezi láskou pravé Matky, s jakou přirozeně toužila uchránit svého Syna od hrozných muk a mezi odevzdaností do vůle Ježíšovy a jeho věčného Otce, bylo její srdce probodené mečem bolesti, jak předpověděl Simeon (Lk.2,35). Ve svém zármutku si stěžovala svému božskému Synovi slovy nejhlubší rozvahy a moudrosti, ale také plnými něžného zármutku na to, že nebude moci zabránit jeho utrpení nebo s Ním alespoň zemřít. Tyto bolesti Boží Matky byly větší než muka všech mučedníků,

kteří zemřeli nebo až do konce světa z lásky k Bohu zemřou. V takovém rozpoložení mysli a citů nejvyšší Bytosti na světě se ubíraly z Nazareta k Jeruzalému přes Galileu, kterou Spasitel neměl již více za svého života navštívit. Čím víc se blížil konec jeho prací konaných pro naši spásu, tím více se množily jeho zázračné skutky, a jak svatí spisovatelé evangelií praví, nejčetnější byly v posledních měsících mezi jeho odchodem z Galileje a příchodem do Jeruzaléma. Až do posledního dne slavnosti stánků Spasitel chodil a pracoval v Judsku, a čekal na stanovený čas, kdy se podle jeho vůle měl vydat v oběť.

397. Na těch cestách Ho provázela jeho nejsvětější Matka, mimo několika událostí, kdy se rozešli, aby se postarali na rozdílných místech o blaho duší. Při takových pochůzkách býval svatý Jan pověřen doprovodem přesvaté Matky a starostí o její potřeby. Od té doby se svatému Janovi dostávalo vysokých osvícení o velkých tajemstvích a skrytých skutcích nejčistší Panny a Matky. Mezi zázraky, které v té době nejvýš moudrá a mocná Královna vykonala, byly nejvýš vznešené vzlety lásky, jimiž, jakož i svými prosbami a modlitbami získávala ospravedlnění duší, neboť i Ona, tak jako její nejsvětější Syn, častěji udělovala lidem svá požehnání a dobrodiní, přiváděla mnohé na cestu života, uzdravovala nemocné, navštěvovala chudé a neduživé, opuštěné a nemocné, posluhovala umírajícím, zvláště těm, kteří byli nejvíce opuštěni, trpěli horšími nemocemi a snášeli větší bolesti. Všech těchto skutků blahoslavené Matky byl Jan ve svém úřadu průvodce svědkem. Protože však nyní předvídala, že brzy uvidí svého božského Syna, jak Ji opustí a navrátí se ke svému Otci, síla její lásky se tisíceronásobně zvýšila, a tak velice toužila s ním být, že často omdlévala v záchvatech lásky ve chvílích, kdy od Něho musela být delší dobu odloučena. Božský Mistr, který jako Bůh věděl, co se děje v srdci jeho milované Matky, věrně odpovídal jejím citům. Do písmene se na něm nyní splnila slova velepísně: „Zranila jsi srdce mé, Sestro má, nevěsto má, jedním z tvých očí," jako raněný a přemožený svou vlastní láskou, také On toužil po její přítomnosti. Podle toho, co mi bylo sděleno, by Kristus Pán jako člověk nebyl nikdy schopen se od své Matky vzdálit, kdyby se úplně otevřel své lásce k Té, která Ho tak velice milovala. Bylo tedy jen přirozené, že vždy spěchal, aby Jí ulevil a potěšil Ji svou přítomností a rozmluvou. Krása nejčistší duše jeho Matky Ho posilovala tak, že se Mu všechno jeho úsilí a námaha zdály příjemné. Pohlížel na Ni jako na vyvolenou a jediné ovoce všech svých námah. Pouhá její přítomnost Mu poskytovala náhradu za všechna jeho tělesná utrpení.

398. Náš Spasitel pokračoval v konání zázraků v Judsku. Jedním z nich bylo také vzkříšení Lazara v Bethanii, kam byl povolán dvěma sestrami, Martou a Marií.

Protože tento zázrak byl vykonán blízko Jeruzaléma, zpráva o něm se brzy roznesla po celém městě. Kněží a farizeové byli tímto zázrakem pobouřeni, a proto hned svolali radu (Jan 11,47), na které se usnesli, že Vykupitele usmrtí a vydali nařízení, aby ti, kteří ví, kde se zdržuje, to oznámili. Po vzkříšení Lazara se Ježíš uchýlil do města jménem Efrem, a tam zůstal až do svátku přesnic. Když se přiblížil čas, aby tento svátek oslavil svou smrtí, začal se otevřeněji ukazovat se svými dvanácti apoštoly, kterým soukromě řekl, aby se připravili na cestu do Jeruzaléma, kde Syn člověka, On sám, bude vydán starším a farizeům, jako vězeň spoután, zbičován, vysmíván a ukřižován (Mt.20,18). Kněží zatím bedlivě slídili v naději, že bude mezi těmi, kteří přicházeli na slavnost přesnic. Šest dní před tím opět navštívil Bethanii, kde vzkřísil Lazara a byl hostem dvou Lazarových sester, které připravily hostinu pro Pána, jeho Matku a všechny, kteří Ho provázeli. Lazar, kterého Pán před několika dny vzkřísil, byl s nimi také u stolu.

399. Když náš Spasitel ležel podle židovského obyčeje při této hostině na podušce, Magdalena naplněna božským osvícením a nejvýš šlechetnými city vešla do hodovní síně. Aby i zevně projevila svou vroucí lásku ke Kristovi, svému božskému Mistrovi, pomazala jeho nohy, tím že na ně i na jeho hlavu Vylila z alabastrové nádoby velmi libě vonící mast z pravého nardu a jiných vonných přísad. Pak utřela jeho nohy svými vlasy, jak to udělala při jiné příležitosti ve farizeově domě, o čemž vypravuje sv. Lukáš (7,38). O tom, že se ostatní tři evangelisté na pohled v popisování tohoto druhého pomazání v některých bodech rozcházejí, mi bylo sděleno, že měli na mysli některá jiná pomazání, nebo mluvili o jiné ženě než o Magdaleně, která k tomuto zbožnému skutku byla pohnuta vnuknutím Ducha svatého a svou vroucí láskou ke Kristovi, našemu Spasiteli. Vůně této masti naplnila celý dům, protože jí bylo mnoho a byla vzácné jakosti. Magdalena s ní nešetřila, ale nádobu na důkaz své velké lásky a oddanosti k Mistrovi rozbila. Lakomý apoštol Jidáš, který se toužil té masti zmocnit proto, aby ji prodal a obohatil svůj měšec, kritizoval toto tajemné pomazání svého Mistra a popudil i některé další apoštoly předstíráním chudoby a lásky k chudým (Jan.12,5). Řekl, že je to zkracování chudých o almužnu, takové peníze vydat za drahou mast a pak jí tak mrhat. Avšak to vše bylo tak předurčeno božskou Prozřetelností, kdežto Jidáš jednal jen jako lakomec a nespokojený pokrytec.

400. Učitel pravdy a života proti tomuto nařčení z nerozvážného mrhání Magdalenu obhájil a přikázal Jidášovi i ostatním, aby ji netrápili (Mt.26,10), protože svůj skutek nevykonala nadarmo. Řekl jim, že chudí proto nepřijdou o svou almužnu, kterou dostávají každý den, ale příležitost prokázat čest jeho Osobě se každý den

nenaskýtá, a že toto pomazání touto velkomyslnou ženou bylo vykonáno z osvícení Ducha svatého a jako prorocké oznámení mystického pomazání, které měl Spasitel brzy podstoupit v mukách, smrti a pohřbu. Avšak tento zrádný učedník si to nevzal k srdci, ale naopak zahořel ke svému Mistrovi kvůli této obhajobě Magdalenina jednání zuřivou nenávistí. Lucifer využil této nálady zvrhlého Jidášova srdce, ponoukal ho k dalším vznětům lakoty, hněvu a velké nenávisti k Původci života. Od té chvíle začal přemýšlet, jak by Ho vydal na smrt a rozhodl se, že jakmile přijde do Jeruzaléma, zradí Ho farizeům a vynasnaží se Ho v jejich očích zdiskreditovat, což také potom udělal. Po té hostině odešel tajně do Jeruzaléma a řekl Ježíšovým nepřátelům, že jeho Mistr učí novým zákonům, které odporují Mojžíšovým i císařským zákonům, že se oddává hodování a přátelí se se zkaženými, nemravnými osobami, že přijal mezi své následovníky mnohé osoby hříšného života, muže i ženy, a že by se měli bezodkladně postarat o zastavení takové zkázy, než se vzmůže tak, že by pak bylo pozdě ji napravit. Protože farizeové byli téhož mínění a byli ponoukáni stejným knížetem temnoty, s radostí přijali jeho radu. Dohodl se tedy s nimi na ceně za zradu Krista, našeho Spasitele,

401. Všechny Jidášovy myšlenky byly dobře známé nejen jeho božskému Mistrovi, ale také jeho přesvaté Matce. Pán o této věci nic neřekl Jidášovi a jednal s ním i nadále jako laskavý Otec a osvěcoval jeho zatvrzelé srdce. Ježíšova Matka však zdvojnásobila svá napomínání a laskavou snahu zachránit Jidáše před propastí. Té noci, kdy byla výše zmíněná hostina, což bylo před květnou nedělí, si zavolala Jidáše stranou, aby s ním mohla promluvit v soukromí a líčila mu se slzami v očích, laskavými a přesvědčujícími slovy, jaké mu hrozí hrozné nebezpečí, pokud setrvá ve svém úmyslu. Prosila ho, aby se vzdal svých plánů a pokud se mu zdá, že mu Mistr ukřivdil, ať se pomstí na Ní, protože by to bylo menším zlem, protože Ona je pouze tvorem, kdežto jeho Mistr je pravým Bohem. Aby ukojila lakotu tohoto nenasytného srdce, nabízela mu nějaké dary, které k tomu účelu dostala od Magdaleny. Ale všechny její pokusy se minuly na této zatvrzelé duši účinkem, ani žádné její laskavé slovo neobměkčilo toto nad diamant tvrdší srdce. Naopak, protože nemohl na přesvědčující napomínání nejmoudřejší Královny najít žádnou odpověď, vzplanul tím větším vztekem a svůj hněv projevil svým zarytým mlčením. Přesto se však nestyděl vzít od Ní to, co mu nabízela, neboť jeho lakota byla stejně velká jako věrolomnost. Nejsvětější Marie ho pak opustila a odešla ke svému Synovi a Mistrovi, a plna hořkého zármutku a s pláčem se vrhla k jeho nohám. Ve svém velkém žalu a soucitu si přála podat nějakou útěchu nejsvětějšímu člověčenství svého Syna, kterého nyní viděla zarmouceného až k smrti, což později řekl svým učedníkům (Mt. 26,38). Tyto

bolesti trpěl Kristus za hříchy těch lidí, kteří měli zneužívat jeho umučení a smrt, jak budu později vypravovat.

Poučení, která mi dala Královna nebes blahoslavená Panna Marie.

402. Má dcero, denně poznáváš a jasněji v tomto životopisu ukazuješ, že můj Syn a já s Ním jsme milovali vroucí láskou cestu Kříže a utrpení, a ochotně jsme je po celý život snášeli. Poznáváš to stále dokonaleji a slyšíš toto učení opakovaně a velice často, proto se musíš horlivěji snažit jednat podle toho v denním životě. Tuto povinnost máš ode dne, kdy si tě můj Syn vyvolil za nevěstu. Bude tě zavazovat víc a více, takže nebude jiná možnost, než přijmout a milovat obtíže až do té míry, že největší bolestí pro tebe bude být bez nich. Obnovuj denně ve svém srdci tuto touhu, neboť já si přeji, abys byla velice zběhlá v této vědě, kterou svět tak velice pohrdá. Přitom si však pamatuj, že Bůh neposílá utrpení na tvory jen proto, aby trpěli, ale proto, aby je učinil schopnějšími a hodnějšími pro přijetí požehnání a pokladů pro ně připravených, které jsou nade všechno lidské chápání vzácnější (I.Kor.2,9). Pro potvrzení této pravdy a jako záruku svých přislíbení připustil své proměnění na hoře Tábor za mé přítomnosti a několika apoštolů. V modlitbě, kterou tehdy přednesl svému věčnému Otci, a o které jsem věděla a které jsem rozuměla pouze já, se pokořil před svým Otcem a vyznával Ho, (jak to dělal vždy při svých modlitbách), jako pravého Boha, nekonečného v dokonalosti a vlastnostech a prosil Ho, aby udělil část slávy jeho vlastního těla všem těm, kteří z lásky k Němu a ve snaze ho následovat trápí sami sebe a snáší obtíže, a aby ta sláva byla udělena každému z nich v náležité míře po vzkříšení těl z mrtvých při posledním soudu. Protože věčný Otec tuto žádost vyslyšel, je jistá úmluva mezi Bohem a člověkem. Sláva, které se dostalo tělu Krista Pána, byla zárukou slávy, kterou Kristus zajistil všem svým následovníkům. Proto má tedy kratičká námaha, snášená při odpírání si pozemských radovánek a rozkoší, sebeumrtvováním a snášením utrpení pro Krista, velkou cenu (II.Kor.4,17).

403. Pro zásluhy této Kristovy modlitby ta sláva, která patří Jemu, po právu náleží lidem, protože jsou údy mystického Kristova těla (II.Tim.4,8). Avšak toto spojení s Kristem, skrze které člověk takové odměny nabývá, musí být získáno milostí a Jeho následováním ve snášení podobných utrpení, kterými si je zasloužil Vykupitel. Pokud každé tělesné utrpení zasluhuje korunu, oč větší korunu zaslouží trpělivé snášení a odpouštění bezpráví a křivd, a jejich odplácení dobrem, jako jsme to činili Jidášovi, kterému nejen že Pán neodňal apoštolství a neprojevoval vůči němu žádnou roztrpčenost, ale trpělivě ho snášel až do konce, až se Jidáš stal už úplně neschopným nějaké milosti tím, že se plně oddal ďáblovi. Během našeho pozemského života je

Pán velmi zdrženlivý v našem trestání, ale tuto zdrženlivost pak po smrti vynahradí přísností trestů. Když nás tedy Bůh trpí tak dlouho, oč víc se má ubohý pozemský červ snášet s jiným, když jsou oba stejné přirozenosti a jakosti. Světlem této pravdy a láskou Pána a Ženicha se musí řídit míra i délka tvé trpělivosti s jinými a horlivost pro jejich spásu. Neříkám, že musíš dovolovat to, co je proti Boží cti, neboť to by nebyla pravá horlivost pro dobro bližního, ale musíš je milovat jako Boží tvory a nenávidět jen hřích. Musíš však trpět a nevšímat si toho, co se děje proti tobě a stále vyhledávat, pokud to závisí na tobě, spásu jiných. Neztrácej mysl, pokud hned nevidíš výsledek, ale stále předkládej věčnému Otci zásluhy mého nejsvětějšího Syna, mé přímluvy i přímluvy andělů a svatých, neboť protože je Bůh láska a oni jsou služebníky Nejvyššího, s radostí použijí tuto lásku ve prospěch těch, kteří ještě putují.

KAPITOLA VII.

Posvátná tajemství, která předcházela slavný Kristův vjezd do Jeruzaléma; vjezd do města a přijetí jeho obyvateli.

404. Mezi Božími skutky, které konal zevně, bylo největším dílem to, že se vtělil, trpěl a zemřel pro spásu lidstva. Toto tajemství by lidský rozum nebyl schopen nikdy pochopit, kdyby nám to sám jeho Původce nebyl tak mnoha důkazy potvrdil. I přes všechny tyto důkazy ještě ti, kteří jsou moudří podle těla, považují za těžké uvěřit tomu, co tolik slouží k jejich dobru a spáse. Jiní, ačkoliv tomu věří, nevěří všem okolnostem s tím spojených. Praví katolíci však věří a vyznávají toto tajemství tak, jak jim je Církev svatá předkládá. Zjevným vyznáváním naší víry v takto zjevená tajemství vyznáváme zároveň svou víru v tajemství, která jsou v nich obsažena, a která není nutné vysvětlovat podrobně každé zvlášť, protože nejsou tak nutná pro spásu. Zjevení některých Bůh odložil na příhodnou dobu, jiná jsou určena ke zjevení až v poslední den, kdy budou lidem zjevena všechna tajemství v přítomnosti spravedlivého Soudce (I.Kor.4,5). Když mi Pán nařídil sepsat tento životopis, měl v úmyslu, jak jsem často napsala a ještě častěji poznala, zjevit mnohá z těch skrytých tajemství bez příměsi lidských úsudků a domněnek. Proto jsem mnohá z nich popsala tak, jak mi byla zjevena, ale přitom vím, že mnohá jiná obdivuhodná a úctyhodná tajemství zůstávají ještě skryta. Na taková tajemství chci zbožnou víru katolíků připravit. Pro ty, kteří věří základním tajemstvím katolické víry, by nemělo být těžké

uvěřit tomu, co s nimi souvisí. Neboť na těchto základních tajemstvích víry spočívá vše, co jsem napsala a ještě napíši, zvláště ohledně umučení našeho Vykupitele.

405. Ve svátek, který následoval po hostině, při které Magdalena v Bethanii pomazáním uctila našeho božského Mistra, vyhledal Pán ústraní. Jeho nejsvětější Matka po tom, co ponechala Jidáše zatvrzelosti svého srdce, se odebrala ke svému božskému Synovi, a jako obyčejně, se k Němu připojila v modlitbách a svátých cvičeních. Náš Pán měl nyní podstoupit nejdůležitější zápas svého pozemského života, mající, jak praví David (Žl.18,7), svůj počátek od končin nebeských, aby v něm bojoval se satanem a přemohl ho i hřích a smrt. Když tento nejposlušnější ze všech synů dobrovolně přijal muka kříže, se nyní, kdy se tito nepřátelé blížili, znovu obětoval svému věčnému Otci. Položil se tváří na zem, vyznával Ho, klaněl se Mu a s nejpokornější odevzdaností Ho prosil, aby přijal urážky a bolesti, potupu a smrt kříže, které jeho Syn vytrpí pro jeho oslavu a za vysvobození lidského pokolení. Nejsvětější Matka se uchýlila na jednu stranu modlitebny a doprovázela svého milovaného Syna a Pána v jeho modlitbách a z vroucí lásky s Ním prolévala slzy.

406. Během této modlitby před půlnoční hodinou se ukázal věčný Otec a Duch svatý ve viditelné podobě i s množstvím andělů jako svědky. Věčný Otec přijal oběť Krista, svého nejsvětějšího Syna a formálně schválil, aby jeho přísné spravedlnosti bylo na jeho Osobě zadostiučiněno na odpuštění světu. Věčný Otec pak oslovil přesvatou Matku a řekl: „Marie, naše Dcero a Nevěsto, chci, abys teď znovu potvrdila tuto oběť svého Syna, když jsem i já ochoten vydat Ho za vykoupení lidstva.“ A pokorná, nejupřímnější Holubička odpověděla: „Pohleď Pane, já jsem jen prach a popel, nehodná toho, aby tvůj Jednorozený a Vykupitel světa, byl také mým Synem. Jsem vždy poddána tvé nevýslovné blahosklonnosti, která Mu dala bytí v mém životě, a obětuji Ho i sebe cele v oběť podle tvé božské vůle, a prosím Tě, Pane Bože a Otče, dovol mi trpět s tvým i mým Synem.“ Věčný Otec přijal tuto poddanost nejsvětější Marie jako příjemnou oběť a pozvednuv ze země Syna i Matku, řekl: „To je ovoce požehnané země, po kterém jsem toužil.“ Hned na to povznesl Kristovo člověčenství na trůn své velebnosti a posadil ho sobě po pravici, rovného sobě v moci a velebnosti.

407. Blahoslavená Matka zůstala na svém místě, ale úplně změněna a povznesena v obdivuhodném světle a radosti duše. Když spatřila svého Jednorozeného sedět po pravici věčného Otce, pronesla první slova sto devátého žalmu, kterým David tuto událost tajemně prorokoval: „Řekl Pán Pánu mému, seď na pravici mé.“ Navazujíc na tato slova nebeská Královna složila mystické hymny chvály ke cti věčného Otce a vtěleného Slova. Když skončila, věčný Otec dodal celou

další část onoho žalmu, čímž prohlašoval svou nezměnitelnou vůli, že celý význam těchto hluboce mystických slov se nyní uskuteční a splní. Je velmi těžké popsat mými nedostatečnými slovy to, co jsem poznala v tomto velkém tajemství, ale pokusím se o to s pomocí Páně, abychom i my něco pocítili z tohoto skrytého, obdivuhodného tajemství, i z toho, co poznala Panna Marie a andělští duchové.

408. Věčný Otec pak pokračoval a řekl svému božskému Synovi: „Dokud nedám tvé nepřátele za podnož tvým nohám.“ Protože jsi se podle mé věčné vůle ponížil, zasloužil sis být povýšen nad všechno tvorstvo a to ve stejné lidské přirozenosti, kterou jsi ode mne obdržel, vládni po mé pravici po všechny věky věků. Pro celou věčnost dávám tvé nepřátele pod tvé nohy, tvou vládu a poddávám je tvému člověčenství jako jejich Bohu a Vykupiteli tak, že ti, kteří Tě neuposlechnou a neuznají, uzří tvé člověčenství vyvýšené a oslavené. I když toto ustanovení nenabude úplnou platnost, dokud nebude vykoupení lidstva dokonáno, přeji si, aby už nyní byli mí dvořané svědky toho, co později uvidí démoni i lidé. Vyhrazuji Ti místo po své pravici ve stejném okamžiku, ve kterém jsi se ponížil až k potupné smrti kříže. To, že Tě nyní vydávám tvým nepřátelům, aby s tebou jednali podle své zloby, dělám pro svou slávu a útěchu, a proto, aby pak byli k jejich velkému zahanbení postaveni pod tvé nohy. „Tvé mocné žezlo napřáhne Jahve: ze Siónu vládni uprostřed svých nepřátel (Žl.109,2).“ Neboť já, všemohoucí Bůh, který jsem Ten, který vskutku a pravdě jsem, spravuji a posílám nepřemožitelné žezlo své moci tak, aby pak, až zvítězíš nad smrtí dokonáním vykoupení lidského pokolení, Tě uznali za svého Vykupitele a Vůdce a Pána všeho. Přeji si však již nyní, dřív než podstoupíš smrt, a ve chvíli, kdy lidé, pohrdaje Tebou, připravují tvé zničení, abys obdivuhodně zvítězil. Ustanovuji, abys zvítězil jak nad jejich nenávistí a zlobou tak i nad smrtí, a aby mocí tvé ctnosti byli přinuceni Tě ctít, vyznávat a klanět se Ti z jejich svobodné vůle. Aby byli mocí tvé ctnosti démoni potřeni a zahanbeni, aby proroci a spravedliví, kteří Tě očekávají v předpeklí, spolu s mými nebeskými duchy uznali tvé podivuhodné povýšení, které se děje podle mé dobré vůle a mého zalíbení. „Ty vládni ve dni své síly v lesku svatém, z lůna před jitřenkou zplodil jsem Tebe (Žl.109,3).“ V den této tvé síly a moci, kterou zvítězíš nad svými nepřáteli, já jsem v Tobě a s Tebou jako Počátek. Z tohoto Zřídla, věčným plozením mého ducha jsi vyšel před světlem milosti, kterou jsme Ustanovili zjevit se tvorům, a z toho Počátku jsi vyšel oděn světlem a slávou, která obveseluje a oblažuje svaté. A také pokud jsi člověkem, tvůj počátek je s Tebou a byl jsi počat v den tvé moci. Neboť od toho okamžiku, kdy jsi přijal lidskou přirozenost časným zplozením z tvé Matky, měl jsi již zásluhy svých skutků, které máš i nyní a zasluhoval jsi slávu a čest, kterou Tě bude tvá ctnost korunovat dnes i ve dnech mé věčnosti.

„Jahve přísahal, neodvolá to: Ty jsi knězem na věky podle řádu Melchisedechova (Žl.109,4).“ Já, jenž jsem Bůh všemohoucí, schopný splnit všechny své sliby, neodvolatelně ustanovuji, jako nezměnitelnou přísahou, že Ty budeš nejvyšším Knězem nové Církve a evangelního zákona podle řádu Melchisedechova ve Starém zákoně. Neboť Ty budeš pravým knězem, který bude obětovat chléb a víno předobrazené obětí Melchisedechovou (Gen.l4,18). Nebudu želeti tohoto ustanovení, protože tato oběť bude čistá a přijatelná a bude obětí chvály k mé cti. „Pán bude Tobě po pravici, bíti bude v den svého hněvu krále (Žl.109,5).“ Toto vykonáš skutky svého člověčenství, podporován pravicí svého Božství v plnosti jeho síly. Tvým člověčenstvím, já, jenž jsem jeden Bůh s Tebou, zničím tyranství knížete temnosti a tohoto světa, jakož i odpadlých andělů a bezbožných lidí, kteří Tě nebudou chtít uznat, sloužit a klanět se Ti jako svému Pánu a Bohu. Takto je potrestám ještě dříve než Tě Lucifer a jeho následovníci poznají, a to bude pro ně den mého hněvu. Pak přijde také den pro ty lidi, kteří Tě nepřijali ani nenásledovali tvůj svatý zákon. Všechny je potřu a pokořím ve svém spravedlivém hněvu. „Mezi národy bude soud konat, dokonale porážet, tříštit hlavy po širé zemi (Žl.109,6).“ Když takto ospravedlním svoji spravedlivou při se všemi Adamovými dítkami, které nepoužily ve svůj prospěch tvého milosrdenství, které jsi jim prokázal tím, že jsi je dobrovolně vykoupil z moci hříchu i od věčné smrti, já, Pán, budu soudit všechny národy podle své nestrannosti a spravedlnosti. Až oddělím spravedlivé ze středu hříšníků a zavržených, vyplním místa, která ztratili odpadlí andělé, kteří si nedovedli udržet své příbytky v říši milosti. Zároveň zkruším na zemi veliké množství lidí, kteří následkem své zatvrzelosti a převrácené vůle setrvali ve své pýše. „Z potoka na cestě bude píti, protož pozdvihne hlavu (Žl.109,7).“ Tvoji hlavu pozdvihne sám trestající Pán Bůh, abys mohl soudit zemi a spravedlivě naložit s pyšnými. Jako bys pil z proudu Božího hněvu, tak namočíš šíp v krvi svých nepřátel a mečem jeho trestu zničíš je v jejich očekávání blaženosti. Tak se tvoje hlava pozvedne a povýší nade všechny tvé nepřátele, kteří neposlouchají zákon a nejsou věrni tvým naukám a učení. To bude tvá spravedlivá odměna za to, že jsi pil z potoka potupy a protivenství až k smrti kříže za jejich vykoupení.

409. Podobné, ale mnohem hlubší porozumění bylo dáno nejsvětější Panně o tomto mystickém žalmu, který při této příležitosti opakoval věčný Otec. Ačkoli některé verše jsou psány jako by se vztahovaly na jinou osobu, přece jen se všechny týkají věčného Otce a vtěleného Slova. Tajemství obsažená v tomto sto devátém žalmu mohou být shrnuta do dvou vět: hrozby hříšníkům, nevěřícím a špatným

křesťanům, protože neuznávají Vykupitele světa nebo nezachovávají jeho zákony, a přislíbení věčného Otce, která učinil svému vtělenému Synovi, že vzdor všem nepřátelům oslaví jeho jméno a povýší Ho nad ně nade všechny. A jako záruku nebo jako závdavek všeobecného povýšení Krista po jeho nanebevstoupení, a zvláště při soudném dni, nebeský Otec ustanovil, aby jeruzalémští obyvatelé uvítali Krista při jeho vjezdu do města následujícího dne po této tajemné vizi s velkou ctí a slávou. Poté nebeský Otec a Duch svatý se svatými anděly, kteří byli s údivem přítomni tomuto velkému tajemství, zmizeli a Kristus s jeho blahoslavenou Matkou zůstali sami, aby zbývající část této požehnané noci strávili v božských rozmluvách.

410. Ráno následujícího dne, který se shoduje s naší květnou nedělí, se Pán se svými učedníky ubíral do Jeruzaléma. Provázelo Ho mnoho andělů, kteří, když viděli, jak velice miluje lidi a jak mnoho se stará o jejich věčnou spásu, pěli písně chval. Když urazili asi dvě míle a přišli k vesnici Bethfage, poslal dva učedníky k jistému vlivnému muži, který tam bydlel. Od toho přivedli oslici s oslátkem, na kterém ještě nikdo neseděl. Pán pokračoval v cestě do Jeruzaléma a učedníci zatím položili na oslici i oslátko své pláště a jiná roucha, protože Pán měl použít obě tato zvířata, jak předpověděli proroci Izaiáš (62,11) a Zachariáš (9,9) již před mnoha stoletími, aby se kněží a zákonici nemohli vymlouvat na neznalost. Všichni čtyři evangelisté popisují tento podivuhodný slavný Kristův vjezd a vypravují, co přítomní svým tělesným zrakem viděli. Jak se blížil k Jeruzalému, učedníci a s nimi všechen lid i malé děti začali pozdravovat Ježíše jako pravého Mesiáše, Syna Davidova, Spasitele světa a svého zákonitého Krále. Někteří z nich volali: „Pokoj buď na zemi a sláva na výsostech. Požehnaný, který přichází jako Král ve jménu Páně;“ jiní: „Hosana Synu Davidovu; zachraň nás, Synu Davidův. Požehnáno buď království, které nyní přišlo, království našeho praotce Davida!“ Někteří sekali větve z palem a jiných stromů na znamení vítězství a radosti a jiní prostírali na zem svá roucha, aby připravili cestu pro vítězného Podmanitele, Krista, našeho Pána.

411. Všechny tyto projevy úcty a obdivu, které tito lidé prokazovali božskému vtělenému Slovu, byly předurčeny pro zjevení moci jeho Božství, zvláště v této době, kdy Ho právě v tomto městě kněží a farizeové s velkou pozorností sledovali a ukládali mu o život. Protože kdyby nebyl lid v nitru pohnut božskou mocí, přes všechno jeho obdivování zázraků, které Pán činil, by nebylo možné svolat takové shromáždění. Mnozí z nich byli pohané a jeho výslovní nepřátelé, ale přesto Ho pozdravovali jako Mesiáše, Spasitele, Krále, a podrobili se chudému, opovrhovanému a pronásledovanému Muži, který nepřijížděl na vítězoslavném voze taženém bujnými oři s pompou a okázalostí boháčů, ale bez branné moci a beze vší zevnější lidské

moci. Zevně to všechno chybělo, protože vjel do Jeruzaléma sedě na zvířeti, kterým lidská marnivost a domýšlivost pohrdá. Jedinou známkou jeho důstojnosti byla jeho tvář, která prozrazovala vážnost a klidný majestát jeho duše, ale všechno ostatní scházelo a příčilo se tomu, co svět vychvaluje a velebí. Ta zevnější radost toho dne tedy hlásala jeho božskou moc, která přímo hýbala srdci lidí, aby Ho uznali za svého Krista a Vykupitele.

412. Aby bylo možné věrně splnit slib věčného Otce, Pán nejen že pohnul srdce lidí města Jeruzaléma svým božským světlem k tomu, aby Ho uznali za Vykupitele, ale způsobil, že jeho triumf pocítili všichni tvorové, zvláště ti, kteří byli schopni přemýšlet (č. 408). Ježíšův vjezd do Jeruzaléma oznámil archanděl Michael také svatým otcům, a prorokům v předpeklí, kteří mohli také prostřednictvím zvláštní vize vidět, co se při této příležitosti dělo. V těchto podzemních příbytcích uznávali a vyznávali Krista a klaněli se našemu Pánovi a Mistrovi jako svému pravému Bohovi a Vykupiteli světa. Složili nové chvalozpěvy k poctě jeho obdivuhodného vítězství nad smrtí, hříchem a peklem. Božské působení účinkovalo také v srdcích mnoha dosud žijících zbožných lidí ve světě. Neboť ti, kteří uvěřili nebo poznali Krista, našeho Pána, nejen v Palestině a okolních zemích, ale i v Egyptě a v jiných zemích, byli pohnuti, aby se v duchu Vykupitelovi klaněli. To také dělali s neobyčejnou radostí, kterou v nich způsobil zásah božské milosti, i když přímo nevěděli, co je příčinou toho hnutí v jejich srdci. Ale bylo to prospěšné jejich duším, protože byli upevněni ve své víře i v konání dobrého. Aby vítězství našeho Spasitele nad smrtí bylo ještě slavnější, Nejvyšší rozhodl, že toho dne nebude mít smrt nad smrtelníky žádnou moc, takže během těch dvaceti čtyř hodin nikdo z lidí nezemřel, i když by jich podle přirozeného řádu mělo zemřít mnoho.

413. K tomuto vítězství nad smrtí přibylo ještě další vítězství nad peklem, které, ač bylo skrytější, bylo ještě slavnější, protože jakmile lidé začali prohlašovat a vzývat Krista jako svého Spasitele a Krále, který přišel ve jménu Páně, pocítili pekelní duchové moc Boží pravice a všichni, kdekoli se na světě skrývali, byli svrženi do tmavých pekelných propastí. Během té krátké doby, ve které Kristus absolvoval svou vítěznou cestu, nezůstal na světě ani jeden ďábel, ale všichni, třesoucí se hněvem a zděšením, byli svrženi do pekelných propastí. Tam byli naplněni ještě větší hrůzou, když si hned začali vzájemně sdělovat své podezření, že je už Mesiáš asi na světě, o čemž budu vypravovat v následující kapitole. Během Spasitelova vítězného vjezdu do Jeruzaléma, andělé, kteří tomu přihlíželi a kteří Ho na této cestě provázeli, pěli nové chvalozpěvy v obdivuhodné nebeské harmonii. Když Ježíš za jásotu všeho obyvatelstva vjel do města, sestoupil s oslátka a zamířil své božsky krásné kroky k

chrámu, kde vzbudil obdiv všech zástupů zázraky, které při této příležitosti vykonal, jak zaznamenávají svatí evangelisté Matouš (21,12) a Lukáš (19,45). Naplněn horlivostí pro dům svého Otce, zpřevracel stoly těch, kteří na chrámovém nádvoří prodávali a kupovali, a vyhnal ty, kteří z tohoto posvátného místa udělali místo k obchodu a lotrovskou peleš. Ale se slavným vjezdem do města Pán také přerušil své božské působení, které tak blahodárně uzpůsobilo srdce jeruzalémských obyvatel. Ačkoli to spravedlivým velmi prospělo a mnoho dalších bylo ospravedlněno, přesto se někteří vrátili ke svým nepravostem a nedokonalostem, protože nevyužili světlo a vnuknutí, které jim bylo zasláno shůry. Přestože tak mnozí vítali a uznávali Krista, našeho Spasitele, za jeruzalémského Krále, žádný Mu neposkytl pohostinství ani Ho nepřijal do svého domu (Mk.11,11).

414. Pán zůstal v chrámu, kde učil a kázal až do večera. Chtěl svým příkladem potvrdit to, co učil, že to posvátné místo mají mít v úctě a nechtěl ani dovolit, aby Mu někdo přinesl sklenici vody. Nepřijal žádné občerstvení a večer se vrátil do Bethanie (Mt.21,17-18), odkud denně do Jeruzaléma přicházel až do dne svého umučení. Nebeská Matka a Paní, nejsvětější Marie, zůstala toho dne v Bethanii, kde ve svém ústraní v nadpřirozeném zjevení viděla všechno, co se stalo během toho obdivuhodného triumfu jejího Syna a Pána. Byla svědkyní všeho, co dělali nebeští duchové a pozemšťané, i co se stalo démonům v pekle a jak vším tím věčný Otec jen splnil své sliby, které dal svému vtělenému Synovi, když Mu předal moc a vládu nad všemi jeho nepřáteli. Viděla také všechno, co Spasitel při té příležitosti dělal v chrámě. Slyšela také hlas nebeského Otce, kterým odpověděl na Kristovu modlitbu: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Těmi slovy dal lidem na vědomí, že mimo slávu a triumf, kterého se vtělenému Slovu toho dne i při jiných příležitostech dostalo, jak bylo popsáno v tomto životopise, Ho ještě oslaví a vyvýší po jeho smrti. To byl význam těch slov nebeského Otce a v tom smyslu jim rozuměla a plně je pochopila nejsvětější Matka ve zvláštním povznesení své duše.

Poučení, která mi udělila nejsvětější Matka.

415. Má dcero, částečně jsi popsala a mnohem více pochopila to, co se týká tajemného triumfu mého nejsvětějšího Syna při jeho vjezdu do Jeruzaléma a během jeho příprav. Ale mnohem lépe všemu porozumíš, až budeš patřit tváří v tvář na Pána, protože smrtelníci, pokud jsou na tomto světě, nemohou taková tajemství pochopit. Nicméně i z toho co jsi napsala, můžeš poznat a pochopit mnohé o tom, jak vysoké jsou soudy Páně a jak vzdálená jsou od smýšlení lidí (Iz.55,9). Nejvyšší hledí do srdce a nitra lidí, kde je skryta krása královské dcery (Žl.44,14), kdežto lidé hledí jen na

zevnějšek a na to, co mohou vidět smysly. Proto jsou spravedliví a vyvolení pro svou pokoru a sebeponižování u Pána ve velké vážnosti, ale pyšné pokořuje a zavrhuje pro jejich domýšlivost a samolibost. Tuto pravdu, má dcero, chápe jen málo lidí, proto děti temnoty neví, jak se mají snažit o dosažení nějaké jiné cti nebo povýšení než pozemského. Je bolestné říci, že také děti svaté Církve, i když dobře ví i uznávají, že pozemská čest a sláva je marná, nepodstatná a nemá větší trvanlivost než polní kvítí a byliny, přesto podle tohoto vědomí nežijí. Protože jim jejich svědomí nevydává svědectví věřící spolupráce s ohledem na milosti a cvičení ctností, vyhledávají falešné a klamné chvály a lidskou přízeň, i když jedině Bůh sám může poctít a povýšit ty, kteří si zaslouží jeho pozornost. Svět obyčejně úmyslně posuzuje nesprávně skutečné zásluhy, zahrnuje poctami ty, kteří je nejméně zasluhují nebo ty, kteří se po nich pídí a dovedou je chytře a bezohledně získat.

416. Má dcero, utíkej před takovým klamem a lidská chvála ať se tě ani nedotkne. Odmítej lidské pochlebování a lichocení. Věnuj každému jen tolik pozornosti a úcty, kolik zasluhuje, protože děti tohoto světa jsou ve svém úsudku velmi zaslepené. Žádný smrtelník nikdy nemůže od lidí zasluhovat takovou čest a tolik chvály, jako můj nejsvětější Syn. On se jí ale ochotně zřekl a posoudil podle její pravé ceny to, co Mu lidé poskytli při jeho vjezdu do Jeruzaléma. Připustil to jen proto, aby ukázal svou božskou moc, a aby potom bylo jeho umučení o to potupnější. Chtěl tak lidi poučit o tom, že nemají přijímat pocty jen proto, aby si na nich zakládali, ale pro vyšší cíle, aby tím byla rozmnožena a povznesena Boží čest a sláva. Pokud při tom nemáme na mysli takového cíle, všechny pocty jsou úplně marné, neužitečné, bezúčelné a neprospěšné, protože nikdy nemohou poskytnout pravé štěstí tvoru, který je určen pro věčnou slávu. Protože vidím, že si přeješ vědět, proč jsem nebyla přítomna při tomto triumfu mého nejsvětějšího Syna, vyhovuji tvému přání a upozorňuji tě na to, co jsi již mnohokrát v tomto životopise vypravovala o jasném nazírání do nitra mého Syna, jež bylo stále přede mnou. Tímto nazíráním mi bylo umožněno poznat, kdy a proč si přeje, abych nebyla přítomna. Při takových příležitostech jsem se vrhla k jeho nohám a prosila Ho o to, aby mi oznámil svou vůli a přání, co bych měla dělat. Pán mi někdy jasně a výslovně řekl, co mám dělat, jindy to ponechal mému rozhodnutí a nechal mě jednat podle mého rozumu a božského osvícení. Tak tomu bylo i tehdy, když se rozhodl vejít slavně do Jeruzaléma. Ponechal na mé vůli, zda Ho chci provázet nebo zůstat v Bethanii. Poprosila jsem Ho tedy, aby mi dovolil se neúčastnit této mystické události, ale aby mne vzal s sebou, až půjde podstoupit své utrpení a smrt. Myslela jsem, že bude lepší a jemu milejší, když Mu

nabídnu své podílnictví na jeho potupě a bolestech při jeho umučení, než kdybych se podílela na zevnější cti, kterou Mu prokazovali lidé. Protože jsem byla jeho Matkou, něco z té cti by se jistě vztahovalo i na mne, pokud bych se byla ukázala těm, kteří Ho chválili a oslavovali. Věděla jsem, že tato oslava, po níž jsem netoužila, byla Pánem určena k projevení jeho nekonečné moci a Božství, a proto se mě nikterak netýkala, ani by ta čest, kterou by prokazovali mně, nezvýšila poctu, která náležela Jemu, jako Spasiteli lidského pokolení. Abych se však mohla také náležitě radovat z tohoto tajemství a Všemohoucího za tyto divy patřičně chválit, bylo mi dáno v božském světle a ve zvláštním zjevení vidět vše, co jsi o této události napsala. Toto moje jednání by tě mělo poučit a povzbudit k mému následování. Kráčej v mých pokorných šlépějích, odluč své náklonnosti od všeho pozemského, povznes své tužby k nebeským výšinám, pohrdej veškerou lidskou ctí, utíkej před ní a v božském světle ji považuj za marnost a trápení ducha (Kaz.1,14).

KAPITOLA VIII.

Zlí duchové se shromáždili v pekle, aby rokovali o slavném vjezdu Krista Pána do Jeruzaléma; výsledky této porady a kroky, na kterých se usnesli kněží a farizeové v Jeruzalémě.

417. Všechna tajemství spojená s triumfem našeho Spasitele byla velká a úžasná, ale neméně obdivuhodné byly také neviditelné účinky božské moci na démony, když při Kristově vjezdu do Jeruzaléma byli svrženi do pekelných propastí. Po celé dva dny, od soboty až do úterka toho týdne zůstali zdrceni pravicí Všemohoucího a dávali svá prudká muka v těch pekelných propastech se nalézajícím zavrženým duším najevo svým děsivým, zmateným a zoufalým vytím. Celá pekelná říše byla tehdy plná neobyčejných muk a zmatku. Kníže temnoty Lucifer více zmaten než ostatní, svolal k sobě všechny ďábelské zástupy a z vyvýšeného místa k nim mluvil jako jejich náčelník.

418. „Nemůže to být jinak, než že ten Muž, který nás tak pronásleduje a ničí náš vliv a který tak drtí mou moc, je víc než prorok. Protože Mojžíš, Eliáš, Eliseus a jiní z našich starých nepřátel nás nikdy nepřemohli tak úplně, i když také oni činili zázraky. Také se jim nikdy nepodařilo ukrýt přede mnou tak mnoho svých skutků jako tomuto. Zvláště o jeho vnitřní činnosti vím velmi málo. Jak by mohl pouhý člověk činit takové věci a projevovat tak velkou moc nad všemi tvory, jaká se mu veřejně připisuje? A tu chválu a oslavování jeho skutků přijímal z úst lidí bez jakéhokoli pohnutí nebo

domýšlivostí. Na oslavu svého slavného vjezdu do Jeruzaléma ukázal znovu svou moc nad námi i nad celým světem. Ještě i teď se cítím slabý, abych Ho mohl napadnout, zničit a vyhladit jeho jméno ze země živých (Jer.11,19). Při jeho nynějším triumfu Ho vyvyšovali a nazývali požehnaným nejen jeho přátelé, ale i mnozí z těch, nad kterými jsem panoval, to činili také a nazývali Ho Mesiášem, zaslíbeným jejich zákonem. Všechny je přivedl k tomu, aby Ho ctili a klaněli se Mu. Zdá se, že to zajisté přesahuje pouhou lidskou moc. Pokud není víc než člověk, pak dosud nebyl ještě nikdo, kdo by se tolik a v takové míře podílel na božské moci. Dělá nám a bude dělat velkou škodu. Od doby, kdy jsme byli svrženi z nebe, jsme ještě nikdy nezažili tak zničující porážky, ani já jsem se dosud nesetkal s tak drtivou mocí, dokud na svět nepřišel tento člověk. Pokud by snad byl vtěleným Slovem, jak se obáváme, bylo by nutné o tom důkladně uvažovat, protože pokud Ho necháme žít, přitáhne k sobě všechny lidi svým učením a příkladem. Ve své nenávisti jsem se již několikrát pokusil o jeho usmrcení, ale bez úspěchu. Když jsem v jeho zemi popudil jeho krajany k tomu, aby Ho svrhli ze skály, On pohrdlivě prošel uprostřed nich a ubíral se odtud (Lk.4,30). Při jiné příležitosti se jednoduše stal neviditelný pro farizeje, které jsem přiměl k tomu, aby Ho ukamenovali."

419. „Nyní však máme s přispěním jeho učedníka a našeho přítele Jidáše naději na lepší výsledek. Už jsem Jidášovu mysl zpracoval tak, že je ochoten prodat a zradit svého Mistra farizeům, které jsem také popudil k zuřivé nenávisti. Ti dychtí Mu připravit nejkrutější smrt, což bezpochyby také učiní. Čekají jen na vhodnou příležitost, kterou se vynasnažím ze všech sil připravit, protože Jidáš i kněží a farizeové jsou ochotni vykonat vše, co jim navrhnu. Přesto však v tom vidím také velké nebezpečí, které vyžaduje naši největší pozornost, protože pokud je tento člověk Mesiášem, kterého jeho lid očekává, bude obětovat svou smrt i všechno své utrpení za vykoupení lidstva, čímž splatí jejich viny a získá pro ně nekonečné zásluhy. Otevře nebe a smrtelníkům připraví cestu k požívání radostí, které nám Bůh odňal. Takový výsledek, pokud tomu nezabráníme, bude pro nás opravdu hroznou mukou. Kromě toho tento člověk zanechá světu nový příklad trpělivosti v utrpení a ukáže všem ostatním lidem její velkou záslužnost, protože On je nejvýš tichý a pokorný srdcem a ještě nikdy Ho žádný neviděl netrpělivého nebo rozčileného. Těmto ctnostem bude učit všechny lidi. Ve mně už pouhé pomyšlení na ně budí hrůzu, protože tyto ctnosti jsou mi nejvýš odporné i všem, kteří se řídí mým vedením nebo jsou proniknuti mým smýšlením. Proto je nutné, abychom se sjednotili na dalším postupu při pronásledování tohoto zvláštního Muže, Krista, a abyste mi sdělili svůj názor v této záležitosti."

420. Pak se knížata temnoty rozlítila neuvěřitelnou nenávistí a vztekem proti našemu Vykupiteli a dlouho se radili o tomto záměru. Velice litovali toho, že se snad dopustili velké chyby tím, že s tak chytráckou zlomyslností zosnovali jeho smrt. Proto se usnesli, že se nyní s dvojnásobnou prohnaností a chytrostí vynasnaží napravit škodu, kterou si způsobili a zabrání jeho smrti, protože nyní už byli přesvědčeni, že jejich podezření, že Kristus je Mesiášem, bylo oprávněné. I když se celkem na ničem určitém v této záležitosti neusnesli, pomyšlení, že Kristus je Mesiášem, působilo Luciferovi velkou úzkost a muka, takže schválil nové rozhodnutí, zabránit smrti Spasitele a uzavřel schůzi slovy: „Věřte mi, přátelé, že je-li tento člověk také pravým Bohem, vykoupí svým utrpením a smrtí všechny lidi, naši vládu svrhne a smrtelníky povznese k nové blaženosti a panování nad námi. Udělali jsme velkou chybu, když jsme chtěli jeho smrt. Dejme se hned do práce, abychom svou chybu napravili.“

421. S tímto úmyslem se Lucifer a všichni jeho ministři odebrali do města a okolí Jeruzaléma, a tam, jak praví evangelia, využili svůj vliv na Piláta a jeho manželku, aby zabránili smrti Páně (Mt.27,19) a kladli i jiné překážky, které vskutku povstaly, ale nejsou v evangeliích zaznamenány. Mimo jiné dotírali na Jidáše s novými návrhy a zrazovali ho od zamýšlené zrady svého božského Mistra. Když se jim jejich našeptáváním nepodařilo změnit jeho úmysl ani ho přinutit, aby upustil od svého rozhodnutí, ukázal se mu Lucifer ve viditelné, tělesné podobě a snažil se různými důvody přimět Jidáše k tomu, aby prostřednictvím farizeů nepřivodil Kristovi smrt. Protože věděl o bezmezné hrabivosti tohoto učedníka, nabízel mu ďábel velké bohatství, pokud nevydá Ježíše jeho nepřátelům. Lucifer se nyní mnohem víc snažil odvrátit Jidáše od jeho úmyslu, než se ho dřív snažil přimět k tomu, aby zaprodal svého nejtiššího božského Mistra.

422. Ale běda, bído lidského poblouznění! Jidáš se poddal satanovi, když ho sváděl ke zlému, ale nyní nechtěl jednat podle jeho rady a od zlého se odvrátit, protože ďábel nemohl přivolat na pomoc sílu božské milosti, která jedině může uchránit člověka před pádem do hříchu a přimět ho ke konání pravého dobra. Pro Boha by ovšem nebylo nemožné, změnit srdce tohoto nevěrného učedníka, ale přesvědčování ďábla, který ho od boží milosti odtrhl, nemělo v tomto případě žádný výsledek. Pán však jednal spravedlivě, když Jidášovi neposkytl další pomoc po tom, co se Jidáš sám oddal tak velké zatvrzelosti v době, kdy byl ještě ve škole samého božského Mistra a nepřestával odpírat jeho učení, vnuknutím a velkým milostem. Ve své velké domýšlivosti si nevšímal rad Páně ani jeho nejsvětější Matky. Opovrhoval i živým příkladem, jejich života a soužití s nimi i s apoštoly. Proti všem těmto dobrým vlivům napomáhajícím k dobrému se tento bezbožný učedník zatvrdil víc než ďábelskou zatvrzelostí a nade všechnu zlobu, která kdy byla shledána u člověka se

svobodou jednat správně. Když nastoupil takovou cestu zla, dospěl až tak daleko, že Krista a jeho Matku nenáviděl, což ho učinilo neschopným hledat u nich nějaké smilování, nehodným nějakého světla, aby se poznal a slepým ke všem důvodům přirozeného zákona, který by ho mohl zdržovat od ublížení nevinnému Původci tak mnoha milostí, jichž se mu dostalo. Toto je opravdu úžasný příklad a hrozná výstraha pro pošetilé slabosti a zlomyslnost lidí, neboť všichni, pokud nemají bázeň, mohou být strženi do podobného nebezpečí a záhuby a uvést na sebe podobnou nešťastnou a žalostnou zkázu,

423. Když démoni zjistili, že nemají šanci v tom směru Jidáše ovlivnit, obrátili se na farizeje. Mnohými návrhy a argumenty se je snažili odvrátit od pronásledování Krista, našeho Pána a Spasitele, ale pochodili u nich tak, jako u Jidáše. Ze stejného důvodu jako Jidáš nemohli být farizeové odvráceni od svého úmyslu ani od zlého skutku, který si předsevzali. Někteří opatrní zákoníci sice znovu zvážili, jestli to, na čem se dohodli je radno vykonat, ale protože nebyli podporováni Boží milostí, byli zase brzy přemoženi svou nenávistí a nevraživostí proti Spasiteli. Další Luciferovy pokusy s Pilátovou manželkou i se samým Pilátem vedly k lepším výsledkům. Pilátovu manželku, jak je psáno v evangeliích, přiměli k ženskému soucitu a k naléhání na Piláta, aby se varoval odsoudit toho spravedlivého Člověka (Mt.27,19). Těmito a jinými vnuknutími, které dávali také Pilátovi, ho přiměli k tomu, že se uchyloval k tolika různým úskokům, kterými se chtěl vyhnout vynesení rozsudku smrti nad nevinným Spasitelem. O tom však budu mluvit až na patřičném místě. Když byli Lucifer a jeho stoupenci výsledkem svého úsilí zcela zklamáni, změnili opět svůj záměr a ve svém vzteku se rozhodli přimět farizeje, katany a jejich pomocníky k tomu, aby týrali Pána nejhoršími ukrutnostmi, a tak přemírou týrání přemohli nepřekonatelnou Vykupitelovu trpělivost. Pán povolil všechny tyto ďábelské úklady, aby tak bylo dosaženo vysokého cíle vykoupení. Nedovolil však, aby se katané dopustili na nejsvětější Spasitelově osobě některých nemravných ukrutností, ke kterým je démoni ponoukali.

424. Ve středu po slavném vjezdu do Jeruzaléma zůstal Kristus Pán v Bethanii a nešel do Jeruzaléma. Toho dne se zákoníci a farizeové sešli v Kaifášově domě, aby se poradili o tom, jak by usmrtili Spasitele světa (Mk.14,1). Uvítání, kterého se Vykupiteli dostalo a které následovalo krátce po vzkříšení Lazara a četných zázracích, které v těch dnech vykonal, podnítilo jejich zášť na nejvyšší míru. Mimo to se už rozhodli vzít mu život pod falešnou záminkou ochrany veřejného dobra, jak proti své vůli prorokoval Kaifáš (Jan.11,49). Satan, který viděl jejich rozhodnutí, našeptal některým z nich, aby to neprovedli o velikonoční slavnosti, aby se snad lid, který ctil

Krista jako Mesiáše nebo velkého proroka, nevzbouřil. Lucifer se tímto odkladem snažil získat příležitost k úplnému zamezení smrti Páně. Ale Jidáš, který byl nyní plně ve spárech své lakoty, nenávisti a byl docela zbaven milosti, která by ho zachránila, přišel na sněm kněží s velmi vzrušenou myslí, a začal s nimi vyjednávat o zradě svého Mistra. Uzavřel s nimi smlouvu, že dostane třicet stříbrných. Spokojil se s takovou cenou za toho, který v sobě obsahoval všechny poklady nebes. Kněží, aby jim snad neušla příležitost, klidně snesli i nepříjemnou okolnost, že je to tak blízko Velikonoc. To vše bylo řízeno božskou Prozřetelností, která řídila tyto události.

425. Současně se stalo, že náš Spasitel řekl svým učedníkům, co zaznamenal svatý Matouš: „Velikonoce, jak víte, budou za dva dny a Syn člověka bude vydán, aby byl ukřižován (Mt.26,2).“ V době kdy Kristus tato slova pronesl, nebyl Jidáš přítomen. Když se ale k apoštolům s tak zuřivým rozpoložením ducha, ve kterém zaprodal Ježíše, vrátil, začal od apoštolů, ba i od Pána a jeho přesvaté Matky, zrádně vyzvídat, kam z Bethanie půjdou a co bude Mistr v příštích dnech dělat. Toto vše zjišťoval věrolomný učedník jen proto, aby si připravil vše pro zradu svého Mistra předním farizeům. Jako dokonalý pokrytec se Jidáš snažil zakrýt své zrádné úmysly předstíráním zájmu a starostlivosti. Avšak Spasitel i jeho nejsvětější Matka dobře znali příčinu jeho horečného počínání, protože je andělé ihned informovali o Jidášově hanebné smlouvě s farizei, v níž se zavázal, že jim Krista vydá za třicet stříbrných. Když se zrádce toho dne přiblížil k naší velké Paní, aby se Jí zeptal, kde zamýšlí Pán jíst beránka, Ona mu s nevýslovnou mírností odpověděla: „Kdo může, Jidáši, poznat tajné soudy Nejvyššího?“ Od té doby ho přestala varovat, aby se nedopouštěl hříchu, ale jak Ona tak i Pán trpěli jeho přítomnost, až si sám zoufal nad tím, že pro něho není již záchrany a věčné spásy. Když už si však byla tato nejtišší Holubička jistá neodvratnou Jidášovou záhubou a vydáním svého nejsvětějšího Syna do rukou jeho nepřátel, propukla před anděly v nejněžnější nářek, protože oni byli jediní, s nimiž mohla mluvit o bolesti, která drásala její srdce. V jejich přítomnosti dovolila, aby se vylilo a přeteklo moře její bolesti a vyjádřila ji slovy nejvyšší moudrosti a lásky. Vzbudila úžas u těchto svatých andělů, kteří viděli tak vysoké, nové ctnostné jednání pouhého tvora v nejtrpčím hoři a bolestech.

Poučení, která mi dala Královna nebes.

426. Má dcero, vše, co jsi poznala a zapsala v této kapitole, obsahuje velká a poučná tajemství pro smrtelníky, kteří o nich budou rozjímat. Předně moudře uvažuj o tom, jak můj nejsvětější Syn pro to, aby přemohl ďábla a oslabil jeho moc nad člověkem, mu ponechal přirozené pronikavé vědomosti anděla, ale skryl před ním mnohé věci, jak jsi to již jinde několikrát popsala. Tím, že je Všemohoucí utajil,

zmařil zlobu tohoto draka způsobem nejvýš přiměřeným jeho laskavé a neodolatelné Prozřetelnosti. Proto Bůh před ďáblem zatajil také podstatné sloučení božské a lidské přirozenosti, a nechal ďábla se s ohledem na toto tajemství dopouštět velkých omylů, takže mnohdy jednal proti svým zájmům, dokud se mu sám Pán nezjevil a přesvědčil ho o božské slávě, kterou jeho duše požívala hned od okamžiku jeho početí. Podobně dovolil ďáblovi, aby byl přítomen při některých zázracích, které konal během svého nejsvětějšího života, ale mnohé jiné před ním skryl. Podobným způsobem jedná Pán pro dobro duší i v našich dnech, protože přestože se ďábel svou přirozenou mocí může dovědět o všech skutcích každé duše, Bůh to nedopouští a mnohé skutky před ním skrývá z důvodů, které jsou známé jen jeho božské Prozřetelnosti. Později mu je nechává, pro jeho větší pokoření, poznat. Tak také nechal, po dokončení díla vykoupení, ďábla pro zvýšení jeho muk a zahanbení poznat mnohá, dříve nepovšimnutá tajemství. Pekelný drak stále číhá a zkoumá skutky každé duše, a to nejen zevnější, ale také její vnitřní činnost. Avšak můj nejsvětější Syn je od té doby, co se narodil a zemřel za ně, s velkou láskou chrání.

427. Tato požehnaná ochrana by byla u mnohých mnohem obecnější a trvalejší, kdyby se jí sami nečinili nehodnými tím, že se sami poddávají nepříteli posloucháním jeho svůdných, zlomyslných a lstivých rad. Tak jako se ctnostní a Boží přátelé stávají pomalu nástroji v rukou Páně a odevzdávají se plně jeho božskému řízení, takže je pak sám řídí, vede a nedopouští, aby na ně měly vliv jiné síly, podobně také mnozí ze zvrhlíků a těch, kteří zapomínají na svého Stvořitele a Vykupitele a vydávají se ďáblu stále opětovanými hříchy, jsou puzeni ke všem druhům hříchů a stávají se pouhými nástroji jeho mrzké zloby. Příklad toho máme v nevěrném učedníkovi a ve vražedných farizeích pronásledujících svého Vykupitele. Žádný ze smrtelníků není v tomto ohledu bez viny. Jako Jidáš a kněží ze své vlastní vůle odmítli následovat ďáblovu dobrou radu a upustit od pronásledování Krista, našeho Spasitele, tak, ba ještě snadněji mohli odepřít účast na pronásledování Krista v době, kdy k tomu byli sváděni poprvé a kdy mohli využít milost, která jim tehdy ještě pomáhala. Později už byli podporováni jen svou svobodnou volbou a vedeni svými špatnými zvyky. Že v druhém případě byli zbaveni milosti a pomoci Ducha svatého, bylo spravedlivé, protože se jí vzdali a úplně se poddali ďáblovi. Rozhodli se následovat ho ve všech jeho nepravostech a nechali se úplně ovládat jeho zkažeností, aniž by kdy uvažovali o dobrotě a moci svého Stvořitele.

428. Z toho můžeš vyvodit, že tento pekelný had nemá žádnou moc vést někoho k dobrému, ale má jí velmi mnoho k uvádění těch duší, které nedbají o to, aby se vymanily z hříšného stavu, do hříchů. Vpravdě ti pravím, má dcero, že kdyby smrtelníci toto nebezpečí náležitě poznali, trnuli by hrůzou, protože neexistuje žádná stvořená moc, která by mohla zabránit duši, která jednou povolila hříchu, aby se pak nevrhala z propasti do propasti. Po Adamově hříchu je váha lidské přirozenosti, zatížená smyslnými a vznětlivými vášněmi, tažena k hříchu jako kámen k zemi. K těmto sklonům se ještě připojují špatné návyky a obyčeje, satanova moc nad těmi, kteří zhřešili a jeho ustavičné týrání. Co jsou zač ti, kteří jsou tak velkými nepřáteli svého vlastního blaha a pohrdají takovým nebezpečím? Jedině Všemohoucí ho může vysvobodit a pouze jeho pravice k tomu má prostředky. Přesto všechno žijí smrtelníci tak bezstarostně a nedbají na to, že je čeká záhuba, jako by každý z nich měl moc kdykoli podle libosti tomuto stavu předcházet, nebo ho napravit. Mnozí sice ví a veřejně vyznávají, že bez Boží pomoci nemohou z hříchu povstat, ale zůstávají jen při tom vědomí až do doby, kdy si na něj zvyknou a stane se z něho jen nejasný pocit. Místo aby pak s láskou hledali Boží pomoc, uráží Ho a hněvají. Očekávají, že jim pomůže svou milostí, až budou hříšným životem unaveni anebo nebudou moci už déle pokračovat v ohavné bezbožnosti a nevděčnosti.

429. Boj se, má nejdražší, tohoto hrozného nebezpečí a varuj se prvního hříchu, neboť po prvním hříchu budeš schopna méně odporovat druhému a posílíš ďáblovu moc nad sebou. Pamatuj, že tvůj poklad je nejvýš drahocenný a nádoba, v níž ho nosíš, je křehká. Jediným pádem ho můžeš všecek ztratit (II.Kor.4,7). Chytrost a úskočnost, které proti tobě pekelný had používá, jsou velké a tvůj rozhled jen malý. Proto musíš usebrat své smysly a uzavřít je zevnějším věcem. Musíš ukrýt své nitro za ochrannou zeď, kterou pro tebe postavil Všemohoucí, odkud můžeš odrážet všechny nelidské útoky svých nepřátel. Pro vzbuzení této bázně postačí, abys zvážila, jak byl Jidáš potrestán, což ti bylo jasně zjeveno. O tom všem, jak máš následovat můj příklad v jiných věcech, jak se máš chovat vůči těm, kteří tě nenávidí a pronásledují, jak je máš milovat a snášet s láskou a trpělivostí, a jak se máš s opravdovou horlivostí modlit k Pánovi za jejich spásu tak, jak jsem to činila za zrádce Jidáše, jsem tě již dříve často poučovala. Přeji si, abys v tom všem vynikala i poučovala své řeholnice a všechny, s kým přicházíš do styku. Neboť při pohledu na trpělivost a tichost mého nejsvětějšího Syna i na můj příklad, budou hříšníci a všichni smrtelníci nevýslovně zahanbeni, protože jeden druhému v bratrské lásce neodpouštěli. Hříchy nenávisti a mstivosti budou v soudný den trestány s větší přísností než jiné. Ty v tomto životě zapuzují nekonečné Boží milosrdenství nejrychleji a přivodí na lidi věčné tresty, vyjma, že by toho litovali a polepšili se. Ti, kteří jsou laskaví a přívětiví ke svým

nepřátelům a pronásledovatelům, a zapomínají na jim způsobené křivdy, se tak mnohem více podobají vtělenému Slovu, protože Kristus vždy těm, kteří se dopustili hříchu, hleděl odpouštět těm a zahrnoval je milostmi. Následováním Beránka v jeho lásce a mírnosti se stává duše schopnou přijmout a zachovat si ducha lásky k Bohu i bližnímu, který ji činí přístupnou všem vlivům Boží milosti a dobrotivosti.

KAPITOLA IX.

Náš Spasitel Ježíš Kristus se loučí v Bethanii se svou nejsvětější Matkou, aby ve čtvrtek při poslední večeři začal své utrpení; přesvatá Paní žádá s ostatními o svaté přijímání a pak jde s Magdalenou a jinými svatými ženami za Ním.

430. Pokračujme nyní v našem ději a vraťme se k našemu Spasiteli do Bethanie, kam se po svém slavném vjezdu do Jeruzaléma i se svými apoštoly vrátil. V předešlé kapitole jsme předběhli postup událostí výkladem toho, co podnikli démoni před zradou Krista a jaký byl výsledek porad pekelných duchů, Jidášovy zrady a velerady kněží a zákoníků. Nyní navážeme na události v Bethanii, kde naše velká Královna svému božskému Synovi během tří dnů mezi květnou nedělí a zeleným čtvrtkem posluhovala. Celou tu dobu, kromě času, který v pondělí a úterý strávil v Jeruzalémě a učil v chrámě, strávil Původce života se svou přesvatou Matkou. Ve středu, jak jsem již řekla, nešel do Jeruzaléma. Na svých posledních cestách poučoval své učedníky jasněji a podrobněji o tajemstvích svého umučení a vykoupení lidstva. Přestože všichni naslouchali učení a výstrahám svého Boha a Mistra, ty nepůsobily na všechny stejně, ale v závislosti na schopnostech každého z nich i pohnutkách a cítění jejich srdcí. Stále ještě byli těžkopádní v chápání a ve své slabosti neprojevovali horlivou lásku, jak ukázaly další události a jak uvidíme později.

431. Avšak naši nejsvětější Matku toho dne před svým utrpením Pán informoval o tak vznešených svátostech, svatých tajemstvích vykoupení a milostech nového zákona, že mnohá z nich zůstanou skryta a budou zjevena až v blaženém nazírání v nebesích. I o těch, která jsem poznala, mohu říci jen velmi málo, ale do srdce velké Královny vložil její Syn vše, co David nazývá neznámými a skrytými věcmi Boží moudrosti (Žl.51,8). Zvláště pak většinu tajemství jeho mimořádných skutků, jako naše vykoupení, oslavení předurčených a z toho pocházející vyvýšení jeho svatého jména. Pán pověděl Marii o všem, co má dělat v době jeho mučení a smrti, a znovu Ji osvítil božským světlem. Při všech těchto rozmluvách s Ní Pán hovořil s novou

královskou odměřeností, která odpovídala jeho velikosti i předmětu, o kterém jednali, neboť pro tuto chvíli ustala všechna něžná laskavost Syna a Nevěsty. Protože však přirozená láska nejněžnější Matky a vroucí soucit její nejčistší duše dosáhly tak vysokého stupně, že to přesahuje schopnosti lidského chápání, a protože soužití a rozmluvy s jejím božským Synem se nyní blížily ke konci, žádný lidský jazyk nedovede popsat ty něžné a truchlivé city jejího nejčistšího srdce a vzdechy, které vycházely z nitra její duše. Byla tou mystickou hrdličkou, která už začínala cítit opuštěnost, kterou nemohla kompenzovat ani zmírnit společnost žádného nebeského ani pozemského tvora.

432. Přišel čtvrtek, předvečer umučení a Spasitelovy smrti. Hned časně ráno za svítání k sobě zavolal Pán svou milovanou Matku a Ona hned přispěchala, padla před Ním na svou tvář a řekla: „Mluv, můj Pane a Mistře, neboť tvá služebnice slyší.“ Pán Ji pozdvihl a mluvil s Ní slovy útěchy a s nejněžnější láskou: „Matko má, hodina stanovená věčnou moudrostí mého Otce pro dokonání spásy a navrácení lidského pokolení k dřívějšímu stavu, a uložená mi jeho nejsvětější a nejpřijatelnější vůlí, se již přiblížila. Patří se, abychom jí nyní podřídili svou vůli, jak jsme se k tomu často zavazovali. Dej mi své svolení k započetí mého utrpení a jeho dokonání smrtí, a jako má pravá Matka dovol, abych se vydal svým nepřátelům z poslušnosti k mému věčnému Otci. Z téhož důvodu i Ty se mnou ochotně spolupracuj na tomto díle věčného vykoupení, protože od Tebe, v tvém lůně jsem přijal podobu člověka schopného utrpení, ve které mám vykoupit svět a zadostiučinit božské spravedlnosti. Tak jako jsi ze svobodné vůle souhlasila s mým vtělením, tak nyní žádám, abys také souhlasila s mým umučením a smrtí na kříži. Obětuj mne nyní ze své svobodné vůle rozhodnutí mého věčného Otce. Bude to od Tebe oběť jako odplata za to, že jsem Tě učinil svou Matkou, neboť můj Otec mne poslal proto, abych utrpením svého těla, ztracené ovce, Adamovy děti přivedl zpět do jeho domu (Mt.18,12).

433. Tato a jiná podobná Spasitelova slova, která při této příležitosti pronesl, zranila nejvýš milující Mariino srdce a způsobila Jí největší bolest, jakou dosud zakusila. Neboť nyní přišla hodina, které se hrozila a nebylo z ní žádného úniku, ani odvolání k rychle míjejícímu času ani k žádné soudní stolici, proti neodvolatelnému ustanovení věčného Otce, které určilo dobu života jejího milovaného Syna. Když na Něj nyní nejmoudřejší Matka pohlížela jako na Boha, nekonečného ve svých vlastnostech a ctnostech, pravého Bohočlověka v podstatném spojení s osobou Slova, a viděla Ho posvěceného a nevýslovně vyvýšeného tím spojením s Božstvím, vzpomínala na poslušnost, kterou Jí jako Matce po mnoho let prokazoval a na požehnání, která Jí v té dlouhé době, co s Ní žil, udělil a poznala, že má brzy být

zbavena milosti soužití s Ním, pohlížení na jeho krásnou tvář a naslouchání jeho sladkým, oživujícím slovům. Poznala také, že má nejen to vše najednou ztratit, ale nad to Ho má sama vydat do rukou tak zlých nepřátel, potupě, mukám a krvavé oběti smrti na kříži. Jakou krutou bolest muselo všechno toto uvažování a okolnosti, které nyní tak jasně vyvstaly v její mysli, způsobit jejímu něžnému, milujícímu srdci a naplnit ho nezměrným zármutkem! Ale s velkomyslností Královny potlačovala tuto nepřemožitelnou bolest, padla opět na svou tvář k nohám svého božského Syna a Mistra, líbala mu s nejhlubší úctou jeho nohy a odpověděla:

434. „Pane a nejvyšší Bože, Původce všeho co je, Ty jsi Synem mého života a já jsem tvá služebnice. Jedině blahosklonnost tvé nevýslovné lásky mne pozvedla z prachu k důstojnosti být tvou Matkou. Je zcela správné, abych já, bídný červíček, uznala a děkovala tvé nejštědřejší dobrotě a uposlechla vůli věčného Otce i tvou. Nabízím a odevzdávám se jeho božské libovůli, aby se na mně, tak jako na Tobě, Synu a Pane můj, splnila jeho věčná a úctyhodná vůle. Největší obětí, jakou mohu přinést, je, že nebudu moci zemřít s Tebou, a že náš úděl nemůže být zaměněn, protože trpět podobně jako Ty a v tvé společnosti by bylo velkou úlevou v mých bolestech a každé utrpení by mi bylo sladkým, kdybych je mohla podstoupit ve spojení s Tebou. Vědomí, že všechna ta muka snášíš pro spásu lidstva, bude mou jedinou úlevou v mých bolestech. Přijmi, Bože můj, tuto oběť mé touhy zemřít s Tebou i oběť mého života, kdy Ty, nejnevinnější Beránku a odlesku podstaty věčného Otce, podstoupíš smrt (Žid.1,3). Přijmi také smrtelné úzkosti mých bolestí, když se budu dívat na ty nelidské ukrutnosti tvých nepřátel, které budou provádět na tvé vznešené Osobě v důsledku hříšnosti lidstva. Ó vy nebesa a živly i všichni tvorové v nich, vy vznešení duchové, vy patriarchové a proroci, pomozte mi truchlit nad smrtí mého Milého, který vám dal bytí, a plačte se mnou nad bídou lidí, kteří jsou příčinou této smrti a kteří, protože nepoužívají ve svůj prospěch tohoto velkého požehnání, ztratí život věčný tak draze koupený! Ó vy nešťastníci, kteří jste předvedeni jako zatracenci! A jak šťastni jste vy, kteří jste předurčeni, kteří vyperete a vybělíte svá roucha v Beránkově krvi (Zj.7,14), vy, kteří jste dovedli těžit z této požehnané oběti, chvalte Pána všemohoucího! Ó Synu můj, nekonečná rozkoši mé duše, uděl statečnost a sílu své zarmoucené Matce. Přijmi ji za svou učednici a společnici, aby se mohla podílet na tvém umučení a ukřižování, a aby věčný Otec mohl přijmout oběť tvé Matky ve spojení s tvou.“

435. Těmito a podobnými projevy svých citů, které slovy nedovedu popsat, odpověděla Královna nebes svému nejsvětějšímu Synovi a nabízela se Mu za

pomocnici a společnici v jeho umučení. Pak, náležitě poučena, připravena a božským světlem osvícena o všech tajemstvích, která Pán života uskuteční pro dosažení všech jeho velkých cílů, nejsvětější Matka se svolením Páně přidala ještě další žádost těmito slovy: „Miláčku duše mé a světlo mých očí, můj Synu, nejsem hodna od Tebe žádat, po čem z hloubi své duše toužím, ale Ty, ó Pane, jsi životem mé naděje a v té důvěře Tě prosím, pokud to budeš chtít, abys mne učinil účastnicí té nevýslovné Svátosti tvého těla a tvé krve. Rozhodl ses ji ustanovit jako záruku své slávy a já toužím Tě svátostně přijmout do svého srdce a podílet se na účincích této nové, obdivuhodné Svátosti. Dobře vím, že si žádný tvor nemůže zasloužit tak nesmírnou milost, kterou ses rozhodl dovršit všechna díla tvé štědrosti. Nemám nic, co bych Ti mohla nabídnout a čím bych Tě přiměla, abys mi ji udělil, než Tebe samého a tvé nekonečné zásluhy. Jestli trvalost těchto zásluh tvého lidství, které jsi obdržel v mém lůně, poskytuje mi jisté právo, nechť to právo nepozůstává jen v tom, aby ses mi daroval v této Svátosti, ale raději, abys mne učinil svou skrze toto nové přijetí, jež mi navrátí tvou nejsladší společnost. Všechny své tužby a snahy jsem věnovala hodnému přijetí tohoto svatého přijímání již od toho okamžiku, co jsi mně o něm pověděl a od té doby, co si se pevně rozhodl zůstávat v Církvi svaté pod způsobami proměněného chleba a vína. Navrať se tedy, Pane a Bože můj, do svého prvního příbytku, který jsi nalezl ve své milované Matce a otrokyni, kterou jsi pro přijetí Tvého těla připravil tím, že jsi Ji vyjmul z poskvrny hříchu. Přijmu tedy lidství, které jsem Ti dala ze své vlastní krve a tak zase budeme spojeni v obnoveném úzkém objetí. Tato naděje rozněcuje mé srdce nejvroucnější láskou, a kéž bych nikdy nebyla odloučena od Tebe, nekonečného dobra a lásky mé duše.“

436. Královna nebes při této příležitosti pronesla mnoho slov jedinečné lásky a úcty, neboť se s neobyčejnou láskou svého srdce snažila získat od svého nejsvětějšího Syna svolení k přijetí jeho nejsvětějšího těla a krve. Pán Jí odpověděl s velkou laskavostí a svolil k tomu, o co žádala. Slíbil Jí požehnání svatého přijímání v hodině ustanovení nejsvětější Svátosti. Nejčistší Matka konala pak s největší zbožností úkony hrdinské pokory, vděčnosti, díků, úcty a živé víry v toužebném očekávání přijetí nejsvětější Eucharistie. Po tom se stalo, co budu nyní vypravovat.

437. Spasitel přikázal svatým andělům z její stráže, aby Ji provázeli ve viditelných podobách, sloužili Jí a těšili Ji v jejím zármutku a opuštěnosti. Tomuto příkazu andělé vyhověli nejvýš věrně. Pán také vyslovil přání, aby po jeho odchodu s jeho učedníky do Jeruzaléma, šla zakrátko za ním ve společnosti svatých žen, které je provázely z Galileje, a aby je poučila a povzbudila, aby se snad nepohoršovaly, až Ho

uvidí trpět velká ponížení, muka a hroznou smrt na kříži. Ke konci této rozmluvy Syn věčného Otce udělil své Matce požehnání a chystal se nastoupit poslední cestu, která vedla k jeho utrpení a smrti. Bolest, která zaplavila srdce Syna i Matky, přesahuje všechny lidské představy, protože byla úměrná lásce, kterou se navzájem milovali a tato láska byla opět úměrná důstojnosti a velikosti těchto nejsvětějších osob. Přesto však, že můžeme tak málo slovy vypovědět, není nám dovoleno opomenout s největším soucitem rozjímat a následovat je na jejich bolestné cestě. Neboť pokud zapomeneme udělat to, co podle našich schopností a možností udělat můžeme, nebudeme moci uniknout výtce, že jsme nevděčníky tvrdého srdce.

438. Když se náš Spasitel rozloučil se svou nejmilejší Matkou a zarmoucenou Nevěstou, vzal své učedníky a ve čtvrtek před polednem nastoupil poslední cestu z Bethanie do Jeruzaléma k poslední večeři. Když vycházel, pozvedl své oči k věčnému Otci, velebil Ho slovy díků a chvály, a znovu vyznal svou vroucí lásku k Němu a s největší láskou a poslušností nabízel své utrpení a smrt za vykoupení lidského pokolení. Tato modlitba a oběť našeho Spasitele a Mistra vytryskla z tak nevýslovné lásky a vroucnosti jeho duše, že to nelze popsat. Zdá se mi, že vše, co říkám, spíš odporuje pravdě a tomu, co chci říci. „Věčný Otče a můj Bože," řekl Kristus Pán, „v souladu s tvou svatou vůlí jdu nyní, abych trpěl a zemřel za vysvobození lidí, mých bratří a tvorů tvých rukou. Vydávám se za jejich spásu, abych shromáždil ty, které rozptýlil a rozdělil Adamův hřích (Jan.11,52). Jdu, abych připravil poklady, kterými tvorové, stvoření podle tvého obrazu a podobenství, budou obohaceni a ozdobeni, aby mohli být znovu připraveni na výši tvého přátelství a k věčné blaženosti, i aby bylo tvé jméno poznáno a velebeno všemi tvory. Pokud bude záležet na Tobě a na mně, žádná duše nebude připravena o nejvýš hojnou spásu a tvá neporušitelná spravedlnost bude ospravedlněna přede všemi, kteří pohrdnou tímto hojným vykoupením."

439. Pak nejsvětější Matka ve společnosti Magdaleny a jiných svatých žen, které následovaly Spasitele z Galileje, opustila Bethanii a následovala Původce života. Tak jak božský Mistr poučoval apoštoly a připravoval je na své umučení, aby Ho neopustili, až Ho budou vidět potupeného a až je bude pokoušet ďábel, tak se také Královna a Mistryně všech ctností snažila připravit oddanou družinu svých učednic ke zmužilému patření na hrozné bičování, muka a smrt jejich božského Mistra. I když byly tyto ženy v důsledku své ženské přirozenosti křehčí a slabší než apoštolové, ukázaly některé z nich víc odvahy v dodržování učení, v důvěře v předešlé povzbuzování a příklad své velké Paní a Královny. Ze všech nejvíc, jak říkají

evangelisté, vynikala Marie Magdalena, protože ta byla plameny lásky přímo stravována. I ve své přirozenosti byla velkomyslná, statečná a energické povahy, náležitě vzdělaná a ušlechtile věrná. Ona první se ze všech učednic nabídla za společnici Ježíšovy Matky. Nabídla Jí také, že Ji bude provázet po celou dobu mučení a toto své rozhodnutí splnila jako nejvěrnější přítelkyně nejsvětější Matky.

440. Nejsvětější Matka napodobovala Spasitele a spojovala se s Ním v modlitbách a oběti, kterou v té době přinášel. Protože, jak jsem již vícekrát řekla, v čistém zrcadle, které Jí poskytovalo božské světlo, mohla vidět všechny činy svého božského Syna, aby je mohla co nejlépe napodobovat. Její svatí andělé strážní, byli poslušní Spasitelova příkazu, provázeli Ji a sloužili Jí ve viditelných podobách. S těmito nebeskými duchy rozmlouvala o velkém tajemství umučení, které jejím společnicím i všem lidem bylo ještě skryto. Ti to náležitě chápali a hluboce uvažovali o nezměrném žáru lásky, jaký hořel v čistém, upřímném srdci Matky a o síle, která ji táhla po libé vůni mastí vzájemné lásky její a Krista, jejího Syna, Ženicha a Vykupitele. Předkládali věčnému Otci oběť chvály a smíru, kterou přinášel jeho Prvorozený a jediná Dcera ze všech tvorů. Protože všichni smrtelníci byli necitliví k tomu dobrodiní a k povinnosti, kterou jim ukládala láska Krista, jejich Pána, proto tato blahoslavená Matka požádala svaté anděly, aby dobrořečili, oslavovali a ctili Otce, Syna i Ducha svatého a oni ochotně splnili přání své velké Kněžny a Královny.

441. Nemám slova a náležitý pocit zármutku, abych mohla patřičně popsat to, co mi bylo o této chvíli zjeveno. Jak svatí andělé žasli, když na jedné straně viděli vtělené Slovo a jeho nejsvětější Matku, jak s nejvroucnější láskou k lidstvu jdou, aby uskutečnili jeho vykoupení, a na druhé straně viděli ohavnost, nevděk, tvrdost srdce a nedbalost lidí v plnění povinností, které jim toto požehnání ukládalo, které by přimělo k uznání i démony, kdyby se jim dostalo takového dobrodiní. Úžas andělů nepovstal z jejich neznalosti, ale z hněvu vzbuzeného naším nesnesitelným nevděkem. Já jsem jen slabá žena a jsem méně než zemský červíček, ale ve světle, které mi bylo v té věci uděleno, bych si přála pozvednout svůj hlas tak, aby byl slyšet po celém světě, a aby probudil všechny děti marnivosti a milovníky klamu (Žl.4,3) k pochopení jejich povinné vděčnosti ke Kristovi a jeho svaté Matce. Padám na svou tvář a přeji si zapřísahat všechny lidi, aby nebyli tak otupělí srdcem a takovými nepřáteli sami sobě, aby nechtěli povstat ze své ztrnulosti a zapomnětlivosti, která nás neustále drží v nebezpečí smrti a připravuje nás o nebeský život a blaženost, kterou nám vysloužil náš Vykupitel a Pán svou hořkou smrtí na kříži.

Poučení, která mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

442. Má dcero, jelikož byla tvá duše obdařena zvláštním darem osvícení, vybízím tě znovu, aby ses vrhla do moře tajemství, které obsahuje umučení a smrt mého božského Syna. Zaměř všechny své schopnosti a napni všechny síly svého srdce i duše, aby ses stala alespoň trochu hodnou porozumění a rozjímání o ponížení a bolestech Syna věčného Otce, které vytrpěl při své smrti na kříži za spásu lidstva. Uvažuj také o mých skutcích a bolestech, které jsem vytrpěla ve spojení s jeho přehořkým umučením. Má dcero, přeji si, abys toto učení, lidmi tak velice zanedbávané, studovala a učila se, abys byla schopna následovat svého Ženicha a napodobovat mne, tvou Matku a Učitelku. Psaním a hlubokým cítěním všeho čemu tě v těchto tajemstvích budu učit, by ses měla plně odloučit od lidské a světské příchylnosti i od sebe samé tak, abys mohla svobodně kráčet v našich šlépějích v opuštěnosti a chudobě. A protože ti prokazuji zvláštní přízeň tím, že tě volám stranou a poučuji o plnění vůle mého nejsvětějšího Syna a že skrze tebe chceme poučovat i jiné, měla bys spolupůsobit s tímto hojným vykoupením jako by bylo získáno jen ve tvůj prospěch a jako by, pokud bys netěžila z jeho požehnání, bylo vše ztraceno. Tak velice si ho musíš vážit, protože v lásce, která Ho přiměla za tebe zemřít, pohlížel na tebe s tak velkou láskou, jako bys ty byla jediná, která potřebovala lék jeho umučení a smrti.

443. To je míra, kterou musíš měřit své povinnosti a svou vděčnost. Protože ty vidíš nízkost i nebezpečnost lidského zapomínání na toto dobrodiní a víš, že právě za tyto lidi jejich Bůh a Stvořitel zemřel. Měla by ses tedy nejvíce snažit Mu splácet za jejich netečnost vroucí láskou, tak jako by patřičné díky za ta dobrodiní byly plně ponechány jen tvé věrnosti a vděčnosti. Zároveň truchli nad zaslepeností a pošetilostí lidí, protože pohrdají věčnou blažeností a hromadí proti sobě hněv Páně tím, že maří bezmezné účinky jeho lásky ke světu. Proto ti dávám poznat tak mnoho tajemství i můj jedinečný zármutek v hodině loučení, když šel podstoupit své přesvaté umučení a smrt. Nejsou slova, která by mohla popsat hořkost mé duše, kterou jsem v té chvíli zakusila. Ale uvažování o tom by tě mělo přimět k tomu, abys žádnou obtíž nepovažovala za příliš velkou a nehledala odpočinek a útěchu na zemi, vyjma v utrpení a umírání pro Krista. Truchli se mnou, neboť toto věrné spolupůsobení mi náleží za to, že tě obdařuji těmito milostmi.

444. Přeji si, abys také zvážila, jak hrozným zločinem v očích Páně, mých i v očích všech svatých je, že lidé pohrdají a zapomínají často přijímat svaté přijímání, a že k němu přistupují bez přípravy a vroucí zbožnosti. Hlavně proto, abys mohla pochopit a napsat tuto výstrahu, jsem ti zjevila, co jsem při této příležitosti dělala a

jak jsem se mnoho let připravovala na přijetí mého nejsvětějšího Syna v nejsvětější Svátosti, i to další, co ještě napíšeš pro poučení i zahanbení lidí. Když jsem se snažila stát hodnější této milosti tak vroucími úkony lásky, pokory a vděčnosti, přestože jsem byla bez viny a jakékoli překážky hříchu a plna všech milostí, považ, jak se musí snažit ostatní děti Církve, které se každý den a každou hodinu dopouštějí nových hříchů a trestuhodných skutků, aby se staly hodnými přijmout krásu Božství a člověčenství mého nejsvětějšího Syna! Čím se budou moci omluvit při posledním soudu lidé, kteří pohrdali touto nevýslovnou láskou a požehnáním, které měli stále ve svaté Církvi přítomné, ochotné je naplnit plností svých darů, a hledali raději povyražení ve světských rozkoších a sloužili klamným marnostem tohoto pozemského života? Žasni nad tímto bláznovstvím, jako nad ním žasli andělé a chraň se, abys i ty sama neupadla do takových chyb.

KAPITOLA X.

Náš Spasitel Ježíš Kristus slaví podle zákona se svými apoštoly poslední večeři a myje jim nohy; jeho nejsvětější Matce se dostává plného poznání a porozumění o všech těchto tajemstvích.

445. Náš Vykupitel, jak jsme řekli, ve čtvrtek k večeru před svým umučením a smrtí šel do Jeruzaléma. Na této cestě poučoval apoštoly o nastávajících tajemstvích a oni Mu sdělovali své pochybnosti a nesnáze. On jako Učitel moudrosti a laskavý Otec jim odpovídal slovy, která sladce pronikala jejich srdce. Ačkoli je vždy miloval, v těchto posledních hodinách, jim jako božská Labuť projevoval svou lásku ve svém hlase i jednání s mnohem větší silou a vlídnou něžností. Vědomí blížícího se utrpení a očekávání velkých muk nejen že Mu nepřekáželo v projevování lásky, ale jako oheň se mrazem více soustřeďuje, tak i jeho láska se očekáváním těch utrpení o to víc projevovala. Žár lásky, který hořel v Ježíšovu Srdci, vyšlehl, aby svým pronikavým žárem překonal předně ty, kteří Mu byli nejblíže a pak také ty, kteří se ho snažili navždy uhasit. Kromě Krista a jeho požehnané Matky, jsme my, obyčejní smrtelníci, obyčejně urážkou popuzeni k nelibosti, nebo kvůli nezdaru a neštěstí pozbýváme mysl, zlobíme se a pokládáme za velkou věc, když se nemstíme těm, kteří nám ublížili, ale láska božského Mistra nebyla zaplašena blížícím se utrpením a ponížením, ani umenšena neznalostí a nevěrností apoštolů, které se měl zakrátko dočkat.

446. Apoštolové se Ho ptali, kde si přeje připravit velikonoční večeři (Mt.26,17), protože ve čtvrtek večer židé jedli velikonočního beránka. Byl to největší a

nejslavnější národní svátek. Všechny jejich svátky měly sice nějaký zvláštní význam, ale toto požívání velikonočního beránka mělo největší prorocký význam o Mesiáši a tajemstvích spojených s jeho dílem. Apoštolové však sotva tušili, jak úzký vztah to má ke Kristovi. Božský Mistr jim sdělil, kde chce jíst velikonočního beránka a poslal svatého Petra a svatého Jana do Jeruzaléma, aby vše připravili. Mělo to být v domě, do kterého uvidí vejít služebníka se džbánem vody. Jeho pána pak měli Kristovým jménem požádat, aby připravil večeřadlo pro jeho poslední večeři s apoštoly. Tento muž bydlel blízko Jeruzaléma. Byl zámožný, vlivný a také oddaný našemu Spasiteli a byl jedním z těch, kteří viděli jeho zázraky a uvěřili v ně i v jeho učení. Původce života odměnil jeho zbožnost a oddanost tím, že zvolil jeho dům pro slavení velkého tajemství a tím ho posvětil na chrám pro budoucí věřící. Oba apoštolové ihned odešli za svým posláním. Řídili se Kristovým slovem a požádali pána onoho domu o pohostinství pro Pána života, aby u něho mohl oslavit svátek nekvašených chlebů.

447. Srdce tohoto majitele domu bylo osvíceno zvláštní milostí, ochotně nabídl své obydlí i se vším nábytkem potřebným ke slavení večeře podle zákona. Ukázal jim velkou síň, ověšenou čalouny a příslušně vyzdobenou pro tajemství, která nebyla jemu i apoštolům ještě známa, a která tam měl Pán slavit. Po náležité přípravě přišel do této síně Spasitel s ostatními apoštoly. Jeho nejsvětější Matka a svaté ženy, které Ji provázely, přišly brzy za nimi. Jakmile Královna nebes vkročila, jako obyčejně pokorně padla na svou tvář a klaněla se svému božskému Synovi. Požádala Ho o požehnání a prosila, aby Jí řekl, co má udělat. Pán Ji vybídl, aby šla do vedlejší světnice, odkud mohla vidět vše, co se mělo té noci podle vůle Prozřetelnosti dít a kde měla, nakolik to bylo zapotřebí, těšit a poučovat ženy, které Ji provázely. Naše Paní uposlechla a hned vešla s ostatními ženami do označené světnice. Napomínala je, aby setrvaly ve víře a modlitbách, kdežto Ona sama, protože věděla, že hodina jejího svatého přijímání se blíží, stále upírala svůj vnitřní zrak na to, co konal její nejsvětější Syn a připravovala se na hodné přijetí jeho těla a krve.

448. Když nejsvětější Matka odešla, náš Pán a Mistr Ježíš a jeho apoštolové zaujali svá místa, aby slavili slavnost beránka. Pán zachovával všechny zákonné obřady (Ex.12,3), jak je sám předepsal skrze Mojžíše. Při této poslední večeři udělil apoštolům porozumění všem obřadům obrazného zákona, který byl zachováván patriarchy a proroky. Ukázal jim, jak byla pod tímto zákonem skryta skutečná pravda, zvláště vše to, co měl On sám coby Vykupitel světa uskutečnit. Dal jim poznat, že se nyní Mojžíšův zákon a jeho obrazný smysl vyprázdní jeho skutečným naplněním. Poznali, že když nyní začalo svítit světlo nového zákona milosti, byly stíny rozptýleny

a přirozený zákon, který byl znovu potvrzen Mojžíšovými předpisy, byl nyní trvale postaven na skutečný základ, zušlechtěn a zdokonalen Ježíšovým učením, že účinnost svátostí Nového zákona odstranila platnost Starého zákona, který byl pouze obrazný a bez účinků. Řekl jim také, že slavením této večeře ukončil obřady a povinnosti, které Starý zákon vyžadoval. Byly pouhou přípravou a předobrazem toho, co nyní uskuteční, proto nyní dospěly ke svému konci a staly se nepotřebnými.

449. Toto vysvětlení osvítilo apoštoly, a dalo jim poznat hluboká tajemství této poslední večeře. Jiní učedníci, kteří byli přítomni, neporozuměli těmto tajemstvím tak dokonale jako apoštolové. Jidáš jim nevěnoval pozornost a rozuměl všemu ze všech nejméně, ba vůbec ničemu, protože byl plně pod vlivem své hrabivosti a myslel jen na svou předem dojednanou zradu, a na to, jak by ji vykonal co nejtajněji. Pán nevyjevil nic o jeho tajné zradě, protože to tak nejlépe sloužilo plánům a spravedlnosti jeho nejvyšší Prozřetelnosti. Nechtěl ho vyloučit z poslední večeře a jiných tajemství, ponechal ho, aby se vyloučil sám svou vlastní zlomyslností. Božský Mistr se k němu choval vždy jako ke svému učedníkovi a chránil jeho čest. Svým příkladem tak poučil děti svaté Církve o tom, s jakou úctou mají jednat s jeho služebníky a kněžími, jak mají chránit jejich čest a vystříhat se řečí o jejich slabostech, které jim zůstávají i přesto, že zastávají vysoké úřady. Nikdo z nich, jak můžeme směle předpokládat, není horší, než byl Jidáš a nikdo z věřících nebude nikdy takový, jakým byl Kristus, náš Pán a Spasitel, ani nikdo, jak nás učí víra, nebude mít jeho božskou autoritu a moc. Protože jsou všichni lidé nekonečně méně významní, než náš Spasitel, ať se tedy k jeho sluhům chovají tak laskavě, jak se Kristus choval ke svému zrádnému apoštolovi. I když jsou snad nehodní, jsou vždy lepší, než byl Jidáš. Tato povinnost vůči kněžím je stejně naléhavá i u představených, neboť i Kristus Pán, který trpěl Jidáše a tak pečoval o jeho dobrou pověst, byl jeho nekonečně vysokým představeným.

450. Při této příležitosti Vykupitel složil nový chvalozpěv, kterým velebil věčného Otce za to, že skrze svého Syna splnil předobrazy Starého zákona a tím zvelebil slávu svého jména. Padl na zem a ve svém lidství se kořil Bohu, vyznával, klaněl se a chválil Božství jako nekonečně vyšší než jeho lidství. Pak oslovil věčného Otce a dal průchod citům svého srdce touto vznešenou modlitbou:

451. „Můj věčný Otče a nekonečný Bože, tvá božská a věčná vůle se rozhodla stvořit tuto mou lidskou přirozenost, abych mohl být hlavou všech, kteří jsou předurčeni pro tvou slávu a blaženost, a kteří mají dosáhnout své pravé blaženosti využíváním mých zásluh ve svůj prospěch. Proto, abych je vykoupil z Adamovy viny, jsem s nimi žil třicet tři let. Nyní, můj Pane a Otče, přišla vhodná a vítaná hodina ke

splnění tvé věčné vůle, ve které má být lidem zjevena velikost tvého svatého jména a tvé nevystižitelné Božství má být poznáno a velebeno všemi národy skrze svatou víru. Už je čas, abych podle Tvého pověření otevřel sedmi pečetěmi uzavřenou knihu, i aby byly náležitě vysvětleny staré předobrazy (Zj.5,7). Staré oběti zvířat, které předobrazovaly oběť, ve které nyní sám sebe obětuji za Adamovy děti, za údy mého mystického těla, za ovce mého stáda, musí nyní přestat. Prosím Tě, abys nyní shlédl na tu mou oběť okem milosrdenství. Když býval v minulosti tvůj hněv ukrocen těmito starými obraznými oběťmi, které mám nyní odstranit, dej nyní můj Otče, aby byly úplně zrušeny, protože jsem připraven se vydat jako dobrovolná oběť, zemřít za lidstvo na kříži a obětovat se jako krvavá oběť mé lásky (Ef.5,2). Proto, Pane, zmírni svou přísnou spravedlnost a shlédni na lidské pokolení očima milosrdenství. Ustanovme pro lidi nový zákon, kterým by mohli odstranit překážky jejich neposlušnosti a otevřít si brány nebes. Dej ať nyní ti, kteří budou následovat mé šlépěje a poslouchat můj zákon, najdou volnou cestu a otevřené brány, aby mohli se mnou vejít k patření na tvé Božství."

452. Věčný Otec tuto modlitbu našeho Vykupitele milostivě přijal a poslal nesčetné zástupy svých andělských dvořanů, aby byli nápomocni při obdivuhodných skutcích, které měl Kristus na tom místě vykonat. Během těchto událostí ve večeřadle, byla nejsvětější Marie ve svém ústraní povznesena k nejvyššímu nazírání, ve kterém viděla vše, co se tam dělo tak, jako by byla přítomna. Tak mohla, jako věrná pomocnice osvícená nejvyšší moudrostí, s Kristem spolupůsobit. Hrdinskými, nebeskými úkony ctností napodobovala skutky Krista, našeho Spasitele, protože všechny v jejím srdci vyvolávaly příslušný souzvuk a působily mystickou, božskou ozvěnu podobných proseb a modliteb. Kromě toho složila přesvatá Panna nové vznešené chvalozpěvy, které se vztahovaly na vše, co přesvaté Kristovo člověčenství mělo nyní vykonat z poslušnosti k božské vůli a ve shodě s naplněním všeho, co znázorňovaly předobrazy Starého zákona.

453. Bylo by pro nás velmi obdivuhodné, stejně jako bylo pro anděly a bude pro všechny svaté, kdybychom mohli porozumět božskému souladu skutků a ctností v srdci naší velké Královny, které byly jako nebeský pěvecký sbor. Nemátly se, ani jedny druhým, i přes jejich velký počet, který se při této příležitosti vyskytoval, nepřekážely. Protože byla naplněna poznáním, o kterém jsem se zmínila, věděla, jak se nyní skrze vznešené a účinné svátosti Nového zákona tajemně splňují a uskutečňují obřady a znamení Starého zákona. Poznávala nesmírnost ovoce vykoupení v předurčených a zkázu zavržených, povýšení Božího jména a přesvatého Kristova

člověčenství, rozšíření poznání a víry v pravého Boha po celém světě. Dobře porozuměla tomu, jak byla nebesa po tak dlouhé věky zavřena, aby Adamovy děti do nich mohly nyní vejít skrze založení a rozšíření nové evangelní Církve a s pomocí jejích sluhů. Chápala také, že její božský Syn byl nejpodivuhodnějším a nejdovednějším zakladatelem všech těch požehnání, která budila obdiv a chválu celého nebeského dvora. Za tyto vznešené výsledky, aniž by z nich nejmenší opomenula, velebila nyní naše Královna věčného Otce a vzdávala Mu nevýslovné díky s útěchou a radostí ve své duši.

454. Také však uvažovala nad tím, že všechna tato obdivuhodná díla budou stát jejího božského Syna velké utrpení, potupu, urážky a muka jeho mučení a nakonec hořkou smrt na kříži, což všechno bude snášet ve stejném člověčenství, Které od Ní přijal, a že velký počet Adamových dětí, pro které trpěl, bude nevděčně promrhávat hojné ovoce vykoupení. To vědomí naplnilo nejčistší srdce milující Matky nejhořčím bolem. Protože však byla živým a věrným obrazem svého nejsvětějšího Syna, všechny tyto city a účinky nalezly místo v jejím velkomyslném, velkém srdci, a proto nebyla znepokojena a malomyslná, ani nezapomínala těšit a poučovat své společnice. Aniž by pozbyla kontakt se svým vysokým poznáváním, snížila se ve svých slovech útěchy a vyučování o věčném životě na jejich úroveň smýšlení. Ó, jak neobyčejná to Učitelka a nadlidský vzor, který máme ve všem následovat a napodobovat! Je ovšem pravda, že ve srovnání s tímto mořem milosti a světla, jsou naše přednosti nepatrné. Je však také pravda, že naše utrpení a zkoušky v porovnání s jejími jsou takřka jen zdánlivé a nestojí ani za povšimnutí, protože Ona trpěla víc, než všechny Adamovy děti dohromady. A přece ani proto, abychom Ji následovali, ani pro naše věčné blaho, nechceme trpělivě snést ani nejmenšího protivenství. Všechna nás rozčilují, zaráží a vyrušují z klidu. Dáváme volný průchod svým vášním, zlostně odporujeme a jsme plni nepokoje a trpkosti. Ve své tvrdohlavosti ztrácíme rozum, necháváme se úplně ovládat zlými pohnutkami a řítíme se k propasti. K záhubě nás svádí i zdar a štěstí a nemůžeme se tedy spolehnout na naši zkaženou přirozenost. Pamatujme při takových příležitostech na naši nebeskou Paní proto, abychom se udrželi na správné cestě.

455. Po večeři a po náležitém poučení učedníků, jak praví svatý Jan (13,4), Kristus, náš Spasitel povstal od stolu, aby jim umyl nohy. Napřed padl na zem před svým věčným Otcem a oslovil Ho podobnou modlitbou jako před večeří. Nyní se však nemodlil hlasitě, ale jen v duchu, takto: „Věčný Otče, Stvořiteli vesmíru, já obraz a podoba tvé podstaty, zplozený tvým Duchem (Žid.1,3), a ten, který se podle tvé vůle nabídnul za oběť na vykoupení světa skrze své utrpení a smrt, chci nyní začít konat

tato tajemství a svaté dílo pokořením se do prachu, aby byla pokorou tvého Jednorozeného zahanbena Luciferova pýcha. Abych zanechal příklad pokory svým apoštolům a své Církvi, která musí být postavena na pevných základech této ctnosti, chci nyní, můj Otče, umýt nohy svým apoštolům, i tomu nejposlednějšímu z nich, Jidášovi, zabředlému v jeho vlastní zlomyslnosti. Padnu před ním v nejhlubším a nejupřímnějším sebeponížení na kolena, abych mu nabídl své přátelství a spásu. Přestože je ze všech smrtelníků mým největším nepřítelem, neodepřu mu odpuštění jeho nevěrnosti a zrady, ani své nejlaskavější jednání, pokud by se uvolil je přijmout. Nechť celý svět ví, že jsem před ním otevřel náruč svého milosrdenství, a že zatvrzele a s pohrdáním odmítal mé vstřícné kroky.

456. Tak se modlil Spasitel před mytím nohou svých učedníků. Mezi všemi tvory neexistují slova ani žádná přirovnání, kterými by se dal patřičně vyjádřit božský příval lásky, se kterým přistoupil k vykonání tohoto díla milosrdenství, protože prudkost ohně je v porovnání s tím docela malá, přítok příboje jen slabý, pád kamene k zemi liknavý, a kdybychom si mohli představit všechnu sílu a činnost všech živlů na světě spojenou dohromady, byl by to jen nedostatečný obraz síly jeho lásky. Nesmíme však přehlédnout, že jen božská láska a moudrost mohla vymyslet pokoření, kterým by se jeho Božství i přesvaté člověčenství snížilo až pod nohy pouhých tvorů i pod nohy nejhoršího z nich, Jidáše, protože Ten, který je Slovem věčného Otce, Svatý svatých, podstata Božství, Pán pánů a Král králů, padl na kolena před nejhříšnějším z lidí a svými rty se dotknul nohou tohoto nejnečistějšího a nejzvrhlejšího ze svých tvorů. To vše dělal s nadějí na záchranu svého zbloudilého učedníka a pro zabezpečení jeho nezměrného štěstí.

457. Mistr povstal od modlitby s tváří prozrazující klid a mír požádal učedníky, aby se posadili jako osoby výše postavené, kdežto On sám zůstal stát, jako by byl jejich služebníkem. Pak odložil plášť, který nosil přes nesešívané roucho, které zahalovalo celou jeho postavu mimo noh, na kterých nosil sandály, které při svých cestách někdy sundával, i když je jinak míval pravidelně na nohou od té doby, co mu je dala jeho Matka v Egyptě na nohy. Tyto sandály, tak jak stárnul, rostly s nohou, jak jsem napsala dříve (II. svazek.,č.691). Když odložil plášť, který byl šatem, o kterém píše evangelista Jan (13,4), přepásal se jedním koncem velkého ručníku, jehož druhou část nechal splývat dolů. Pak nalil vodu do mísy určené k umývání nohou apoštolů, kteří s obdivem sledovali jednání svého božského Mistra.

458. Nejprve přistoupil k hlavě apoštolů, svatému Petrovi. Když však tento vznětlivý apoštol viděl u svých nohou klečet Pána, kterého uznal a prohlásil za

Božího Syna, obnovil svou víru, osvícen a přemožen, když viděl, jak se Pán ponižuje před jeho nicotností, a řekl: „Nikdy mi umývat nohy nebudeš!“ A Pán života odpověděl s jakýmsi rozhorlením: „Nyní nevíš, co činím, ale poznáš to později.“ Bylo to, jako by mu řekl: uposlechni napřed můj rozkaz a vůli a nedávej přednost své vůli před mou, čímž rušíš a převracíš pořádek ctností. Především se musíš vzdát svého pohledu a věřit, že to, co dělám, je správné. Pak, když uvěříš a poslechneš, porozumíš skrytým tajemstvím mého jednání. Ale k této vědomosti musíš jít cestou poslušnosti. Bez poslušnosti nemůžeš být vpravdě pokorný, ale jen domněle. Ani tvá pokora nemůže mít přednost před mou. Já jsem se ponížil až k smrti, a abych se tak ponížil, zvolil jsem k tomu cestu poslušnosti. Ale ty, který jsi mým učedníkem, nejednáš podle mého učení. Pod rouškou pokory jsi neposlušný a tím, že tak převracíš správný řád, olupuješ se jak o pokoru, tak i o poslušnost, když se řídíš svým domýšlivým úsudkem,

459. Svatý Petr však tomu učení, které obsahovala první odpověď Páně, neporozuměl. Přestože patřil do jeho školy, ještě nepoznal božské účinky tohoto umývání a kontaktu. Zmítán svou nerozvážnou pokorou Pánovi odpověděl: „Nikdy nedovolím, abys mi myl nohy!“ Ale Pán odpověděl s větší vážností: „Neumyji-li tě, nebudeš mít se mnou podíl.“ Touto hrozivou odpovědí potvrdil Pán poslušnost jako bezpečnou cestu. Podle lidského vnímání měl svatý Petr zajisté nějakou omluvu pro to, že nebyl ochoten svolit, aby vtělený Bůh poklekl před pozemským, hříšným člověkem, jakým byl on a dovolit Tomu, kterého nedávno uznal a ctil jako svého Stvořitele, aby vykonal tak neslýchaný skutek sebeponížení. Ale jeho odpor nebyl omluvitelný v očích božského Mistra, který se nemohl mýlit v tom, co chtěl dělat. Protože kdykoli není zjevný blud v tom, co se přikazuje, je nutné slepě a bez vytáček uposlechnout. Tímto tajemstvím chtěl Pán napravit neposlušnost našich prvních rodičů Adama a Evy, protože skrze tento hřích přišel hřích na svět. A protože případy neposlušnosti prvních rodičů a svatého Petra si byly podobné, pohrozil mu Pán také podobným trestem, když mu řekl, že pokud neuposlechne, nebude s Ním mít podíl, totiž, že bude vyloučen ze zásluh a ovoce vykoupení, skrze které se jedině stáváme hodnými jeho přátelství a slávy. Pohrozil také, že mu odepře přijetí Jeho těla a krve, ve kterých měl být nyní pod svátostnými způsobami chleba a vína stále přítomen. Spasitel dal Petrovi na srozuměnou, že jakkoli si toužebně přál se darovat nejen částečně, ale cele, přesto by mohla neposlušnost připravit o toto požehnání i apoštola.

460. Touto hrozbou Krista Pána byl svatý Petr tak pokárán a poučen, že se ihned z celého srdce podrobil vůli Páně a řekl: „Pane, nejen nohy, ale i ruce a mou hlavu.“ Čímž chtěl říci: Nabízím své nohy, aby chodily v poslušnosti, své ruce, aby vše dělaly

z poslušnosti a svou hlavu, aby se vzdala všech svých úsudků, které by se příčily předpisům poslušnosti. Pán přijal tuto Petrovu povolnost a řekl mu: „Kdo se vykoupal, nepotřebuje, než aby si umyl nohy, protože je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni (Jan 13,10),“ protože mezi nimi seděl nečistý Jidáš. To Kristus řekl, protože učedníci, kromě Jidáše, byli ospravedlněni a očištěni jeho učením, a proto potřebovali očištění pouze od nedokonalostí a všedních hříchů, aby mohli hodněji a lépe připraveni přistoupit ke svatému přijímání. Tak to vyžaduje plné podílnictví na božských účincích a přijetí hojných milostí s mnohem větší působností a hojností, protože všední hříchy, roztržitost a vlažnost velmi překáží dosažení tohoto užitku. Pak Pán umyl nohy svatému Petrovi i všem ostatním apoštolům, kteří s tím, s velkým úžasem a se slzami v očích, vyslovili souhlas, protože byli všichni naplněni novým osvícením a dary milosti.

461. Božský Mistr přikročil k mytí noh Jidáše, jehož věrolomná zrada nedovedla zabránit Kristově lásce, aby mu skrytě neudělil ještě větší důkazy své lásky než ostatním apoštolům. Aniž by dopustil, aby to jiní zpozorovali, projevil Jidášovi zvláštní lásku dvěma způsoby. Předně laskavým a něžným způsobem, s jakým k němu přistoupil, poklekl u jeho nohou, umyl je, políbil a přitiskl na svá prsa, a za druhé tím, že se snažil pohnout jeho duší svými vnuknutími, přiměřenými velké pokleslosti Jidášova svědomí. Pomoc, kterou Pán Jidášovi poskytnul, byla sama o sobě větší, než jakou poskytl všem ostatním apoštolům. Protože však byla zlovůle tohoto apoštola příliš velká, jeho nepravosti s ním už pevně srostlé, soudnost jeho schopností velmi rozrušena a zeslabena, a protože nadobro opustil Boha a poddal se ďáblovi, kterého ve svém srdci vyvýšil, odpíral všem božským pobídkám a vnuknutím, které byly s umýváním jeho nohou spojené. Kromě toho se obával důsledků, které by mělo porušení jeho smlouvy se zákoníky a farizei. Protože osobní Kristova přítomnost i vnitřní tlak jeho vnuknutí rozbouřily Jidášův smysl pro spravedlnost, rozpoutal se v jeho temné duši hurikán protichůdných myšlenek, které ho naplnily strachem, hořkostí a zuřivým hněvem, a které ho ještě více vzdálily svého Spasitele. Božský balzám poskytnutý jeho duši se změnil ve smrtonosný jed pekelné zloby a naprosté zkázy.

462. Tak se stalo, že Jidášova zloba vzdorovala pomocnému doteku božských rukou, do kterých věčný Otec vložil zázračnou moc obohacovat všechny tvory svým požehnáním. Dokonce, i kdyby nedostal žádnou jinou pomoc než tu, která přirozeně plynula z viditelné osobní přítomnosti Původce života, mohla být zloba tohoto nešťastného učedníka při jeho spolupráci snadno překonána. Zevnější zjev Krista Pána byl velmi okouzlující a vábivý. Jeho tvář vyzařovala klid a důstojnost a byla příjemně výrazná a krásná, ohraničená bohatými kadeřemi zlatě kaštanových vlasů a

vousů, volně rostoucích po způsobu Nazaretských. Jeho upřímné a čisté oči zářily milostí a majestátem. Jeho ústa, nos a všechny rysy jeho obličeje byly nejvýš dokonalé proporce a celá postava byla úchvatně milostná, takže k sobě vábil všechny, kteří Ho bez zlomyslnosti v srdci pozorovali. Kromě toho pouhý pohled na Něho působil u pozorovatelů vnitřní radost a osvícení, které v duši budilo nebeské myšlenky a pocity. Tuto božskou Bytost, tak milostnou a úctyhodnou, viděl nyní Jidáš u svých nohou, jak se mu snaží zalíbit novými projevy náklonnosti a jak se ho pokouší získat novými podněty lásky. Avšak Jidášova zvrhlost byla tak velká, že nic nemohlo pohnout nebo obměkčit jeho zatvrzelé srdce. Naopak Spasitelova laskavost ho dráždila, takže na jeho tvář ani nepohlédl a nevšímal si jeho jednání, protože od doby, co ztratil víru a milost, byl plný nenávisti vůči svému Mistrovi a jeho nebeské Matce a nikdy se jim nepodíval do tváře. Lucifer se v jistém ohledu v přítomnosti Krista Pána bál víc než Jidáš. Tento ďábel se ubytoval v Jidášově srdci a nyní nemohl snést pokoření božského Mistra před svými učedníky a snažil se Jidáše opustit a dostat se ven z večeřadla. Ale Pán ho svou všemohoucí mocí držel, aby zdrtil jeho pýchu. Později však byl z večeřadla vyvržen a vyletěl pln vzteku a podezření, že je Kristus asi přece jen pravým Bohem,

463. Když Pán dokončil umývání nohou, vzal na sebe opět svrchní roucho, posadil se mezi apoštoly a začal mluvit, jak to zaznamenal svatý Jan: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem a říkáte to dobře, neboť jím jsem. Jestliže jsem vám tedy já, Pán a Mistr, umyl nohy, musíte i vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám totiž příklad, abyste i vy činili tak, jak jsem já učinil vám. Vpravdě, vpravdě vám říkám, služebník není větší než jeho pán, ani posel větší než ten, který ho poslal (Jan 13,12-16).“ Pán pak pokračoval předkládáním velkých tajemství a pravd, která zde nebudu uvádět, protože si je čtenář může přečíst v evangeliích. Tato řeč osvítila apoštoly ještě víc o tajemstvích nejsvětější Trojice a o Vtělení, připravila je novými milostmi na svatou Eucharistii a utvrdila je v poznání ohromného významu jeho učení a zázraků. Petr a Jan byli osvíceni ze všech nejvíce, i když každý z apoštolů nabyl větší nebo menší poznání, podle svých schopností a božské vůle. Vše, co říká svatý Jan o svém dotazu, kdy se Pána ptal na to, kdo je ten, který Ho zaprodá a o odpovědi Páně, se stalo ještě při večeři, když milovaný učedník položil svou hlavu na Mistrova prsa. Svatý Petr ve své horlivé oddanosti Pánovi a ve své velké lásce dychtil zjistit, kdo je zrádcem, aby ho mohl potrestat a zradě zamezit. Avšak svatý Jan, i když zrádce poznal podle chleba omočeného v omáčce, který pán Jidášovi podal, to nechtěl Petrovi říci. On jediný toto tajemství znal, ale poučen

láskou, kterou získal ve škole svého božského Mistra, pohřbil to tajemství ve svém srdci.

464. Když svatý Jan spočíval na Ježíšových prsou, dostalo se mu tehdy i mnoha výsad. Bylo mu dopřáno poznat mnoho velkých tajemství o božském člověčenství a o Královně nebes, jeho přesvaté Matce. Při této příležitosti byl pověřen péčí o Ni, protože mu Spasitel přibitý na kříži neřekl: Ona bude tvou Matkou, a neřekl ani, ty budeš jejím synem, ale: „Hle Matka tvá," protože to nebyla záležitost rozhodnutá v té chvíli, ale jen veřejně ohlášené, dříve provedené rozhodnutí. O všech tajemstvích spojených s umýváním nohou, o slovech a projevech svého Syna byla jeho nejčistší Matka náležitě zpravena vnitřní vizí, jak již jsem psala na jiných místech, a za vše vzdávala díky a velebila Nejvyššího. A když pak byly tyto obdivuhodné skutky Páně dokončeny, viděla je jinak než ti, kteří jim nerozuměli, protože viděla splněné to, o čem už předem věděla a co bylo zapsáno v jejím srdci tak, jako byla přikázání zapsána na Mojžíšových deskách. Marie poučovala také své společnice o všem, co jim bylo zapotřebí lépe objasnit a čemu nemohly porozumět.

Poučení, která mi udělila velká Paní světa, přesvatá Marie.

465. Má dcero, přeji si, aby ses jako nevěsta Páně a moje milovaná učednice zvláště horlivě cvičila ve třech ctnostech, které jsi uvedla v předešlé kapitole, a které praktikoval můj Syn a Pán. Je to ctnost lásky k bližnímu, pokora a poslušnost, ve kterých chtěl Ježíš ke konci svého života vyniknout. Není pochyb, že svou lásku k lidem ukazoval po celý svůj život, protože pro ně konal tak podivuhodné skutky hned od okamžiku svého početí v mém lůně. Ale ke konci svého života, kdy ustanovil evangelijní právo Nového zákona, vyšlehl oheň jeho vroucí lásky hořící v jeho srdci v mocněji stravující plameny. Při této poslední příležitosti se Spasitelova láska k Adamovým dětem projevila v plné síle, protože byla puzena smrtelnými bolestmi, které Ho obklopily, a pobízena vnějším odporem lidí k utrpení, jejich svévolnými neštěstími, bezmezným nevděkem a zvrhlostí ve snaze o zničení cti a života Toho, který byl ochoten obětovat všechno za jejich věčnou blaženost. Tímto zápasem byla jeho láska roznícena do té míry, že už nemohla být uhašena (Pís.8,7). A tak, když měl nyní opustit svět, byl donucen použít svou veškerou vynalézavost k tomu, aby mohl prodloužit své dobrodiní a soužití s lidmi s tím, že jim zanechal své učení, skutky, příklady a spolehlivé prostředky pro podílnictví na účincích jeho božské lásky.

466. Přeji si, abys byla odbornicí v umění, jak milovat své bližní kvůli Bohu. Budeš jí, pokud právě urážky a utrpení, které ti způsobí, budou v tobě budit větší lásku. Musíš si pamatovat, že budeš pevná a neochvějná jen tehdy, když na tebe

nebude účinkovat ani dobrodiní ani lidská chvála. Protože milovat ty, kteří ti dělají dobře, je povinnost, ale pokud nejsi opatrná, nemůžeš vědět, zda je v takovém případě miluješ kvůli Bohu nebo pro kvůli dobrodiní, které ti prokázali. To by znamenalo, že miluješ víc svůj prospěch nebo sebe samu, než svého bližního kvůli Bohu. Kdo miluje pro něco jiného než kvůli Bohu, nebo jen z marné zdvořilosti, ten se ještě nenaučil pravé lásce, protože ještě je zaujat slepou láskou k svému pohodlí. Ale pokud miluješ ty, kteří neuspokojují tvé žádosti, jsi vedena k jejich milování kvůli Bohu s hlavní pohnutkou a předmětem své lásky, milovat Ho v jeho tvorech, ať je to kdokoliv. Musíš se cvičit v konání tělesných i duchovních skutků milosrdenství. Protože však máš méně příležitostí ke konání tělesných skutků milosrdenství než k duchovním, musíš podle vůle Pána stále rozmnožovat duchovní skutky lásky k bližním, zvláště své modlitby, prosby, zbožné úkony a provázet je moudrými, svatými radami a napomínáním, a tak podporovat duchovní blaho duší. Pamatuj si, že můj Syn a Pán neudělil nikomu žádné tělesné dobrodiní, aniž by je neprovázel duchovním dobrodiním. Kdyby je byl nekonal s touto plností dobra, utrpěla by tím božská dokonalost jeho skutků. Z toho můžeš usuzovat na to, že máme dávat přednost duchovním dobrodiním před tělesnými. Proto musíš vždy hledat hlavně duchovní dobra, i když světsky smýšlející lidé dávají přednost časným dobrům, přičemž zapomínají na věčná a na ta, která směřují k přátelství a milosti Nejvyššího.

467. Ctnosti pokory a poslušnosti byly jednáním mého nejsvětějšího Syna při umývání nohou apoštolů velmi vyvýšeny. Jestliže se ty při svém vnitřním osvícení o tomto zvláštním příkladu nepokořuješ až do prachu, je tvé srdce opravdu zatvrzelé a v poznávání Pána jsi velmi tupá. Proto nyní věz, že nikdy nemůžeš o sobě říci nebo se považovat za dostatečně pokornou, i kdybys byla opovrhována a pošlapávána všemi lidmi, jakkoli hříšnými, neboť ti nebudou nikdy tak špatní jako Jidáš a ty nikdy nebudeš tak dobrá, jako tvůj Pán a Mistr. Ale pokud si zasloužíš být ozdobena ctností pokory, to tě učiní dokonalou a hodnou, aby ses mohla nazývat Kristovou nevěstou a stát se Mu poněkud podobnou. Bez pokory nemůže být žádná duše povýšena na vysoký stupeň úzkého spojení s Pánem, protože kdo je vysoko, musí se napřed ponížit, a jen nízcí mohou být a budou povýšeni (Mt.23,12). Duše Pán stále povyšuje podle toho, jak se samy pokořují.

468. Abys perlu pokory neztratila právě v okamžiku, kdy se budeš domnívat, že ji máš již zabezpečenou, pamatuj si, že nemáš dávat přednost jejímu cvičení před poslušností, ani se v ní nesmíš cvičit jen ze své vlastní vůle, ale z poslušnosti k představeným. Kdybys dávala přednost svému názoru před názorem představených, i kdybys to dělala z domnělé pokory, proviníš se pýchou, protože by to nebylo jen známkou odporu k vyhledávání nejnižšího postavení, ale stavěním sebe nad

představené. Z toho můžeš pochopit, že couvat, jako svatý Petr, před milostí a požehnáním Páně, je chybou, která tě oloupí nejen o tobě nabízené dary a poklady, ale i o ctnost pokory, kterou hledáš a kterou považuješ za nejdůležitější. Opomíjíš tím také vděčné uznání vysokých cílů a snahu po vyvýšení a oslavení jeho nejsvětějšího jména, která Pán v takových skutcích hledá. Tobě nepřísluší se pouštět do zkoumání jeho tajných, vysokých soudů, ani je opravovat svými důvody a námitkami, protože se snad pokládáš za nehodnou jeho milostí anebo neschopnou k vykonávání tobě uložené práce. To vše je semeno pýchy Lucifera, zakryté domnělou pokorou, který se tímto způsobem snaží připravit tě o spojení s Pánem, o jeho dary a přátelství, po kterém tak velmi toužíš. Ať je pro tebe neporušitelným pravidlem to, že jakmile zpovědník nebo představení schválí božský původ darů a požehnání, přijmi je jako takové s patřičnými díky a úctou. Nedej se pak svést k novým pochybnostem a kolísavé bázni, ale spolupracuj s milostmi Páně s pokornou bázní a klidnou poslušností.

KAPITOLA XI.

Kristus, náš Spasitel, slaví svátostnou večeři proměněním svého pravého těla a své krve v nejsvětější Svátosti; jeho modlitby a prosby. Přijímání jeho přesvaté Matky a jiná tajemství.

469. S velkou obavou začínám psát o nevýslovně velkém tajemství svaté Eucharistie a o tom, co se dělo při jejím ustanovení. Protože když pozvednu zrak své duše ke světlu, které mne obklopuje a řídí při psaní tohoto díla, to vysoké poznání, které mi bylo o těch velkých divech a tajemstvích uděleno, mi ukazuje, jak jsem maličká v porovnání s tou velikostí, kterou v něm spatřuji. Moje schopnosti jsou zmateny, takže nemohu najít slova, abych vysvětlila, co vidím a chápu, protože mé chápání je daleko od skutečnosti, která je mé duši ukázána. Přestože se nedovedu náležitě vyjádřit a jsem velmi nedostatečná k takovému pojednání, musím psát, abych mohla pokračovat v tomto životopisu a popsat, jakou účast měla velká Paní světa na těchto divech. Pokud nebudu mluvit tak náležitě, jak to tento předmět vyžaduje, ať je mi omluvou mé ohromení a mé nepatrné schopnosti. Není snadné vyhovět přísnému požadavku pronášených slov, když by vůle ráda nahradila nedostatek rozumu a zároveň požívala útěchu z toho, co není možno ani radno vyjevit.

470. Kristus a apoštolové požívali předepsanou večeři, když leželi na podlaze okolo stolu, který byl asi jen šest nebo sedm palců vysoko nad podlahou. Tak to bylo

podle židovského zvyku. Po umývání nohou Pán požádal, aby byl připraven jiný, vyšší stůl, takový, který užíváme při jídle v naší době. Tímto úkonem chtěl Pán ukončit zákonem předepsanou večeři i nižší, obrazný zákon a ustanovit novou večeři nového zákona milosti. Přál si, aby se od toho dne konala přesvatá tajemství na stolech či oltářích, které používá katolická Církev. Stůl ve večeřadle byl pokryt velmi drahým plátnem a byl na něj postaven velký talíř či tác a velký koflík na víno, podobný kalichu. To vše bylo připraveno podle vůle Krista, našeho Spasitele, který svou božskou mocí a moudrostí řídil všechny tyto podrobnosti. Pán domu dostal vnuknutí, aby poskytl tyto drahé nádoby, které byly vyrobeny z něčeho, co se podobalo drahému kamenu, jako emeraldu. Apoštolové pak často tyto nádoby, pokud to okolnosti dovolovaly, používali k proměňování. Pán zasedl k tomuto stolu s apoštoly i s některými jinými učedníky a požádal je, aby položili na stůl několik nekvašených chlebů a něco vína, z kterého nalil do kalicha.

471. Pak Pán života promlouval k apoštolům slovy plnými lásky. Ačkoli jeho promluvy obyčejně vždy pronikaly srdce, při této příležitosti byly jako plameny velkého žáru lásky, který stravoval duše jeho posluchačů. Znovu jim jasně vysvětlil tajemství svého Božství a díla vykoupení. Uložil jim za povinnost, aby mezi sebou zachovávali pokoj a vzájemnou lásku, které nyní zanechá záruku v tajemství, které bude slavit. Připomenul jim, že pokud se budou navzájem milovat, bude je milovat i věčný Otec a to takovou láskou, jakou miloval Jeho. Dal jim na vědomí, že pro splnění tohoto slibu je vyvolil k založení nové Církve a zákona milosti. Znovu je osvícením poučil o nejvyšší důstojnosti, vznešenosti a přednostech jeho nejsvětější Matky. Svatý Jan byl ze všech apoštolů o těchto tajemstvích kvůli úřadu, který byl na něj vložen, osvícen nejvíce. Velká Paní ve svém ústraní v božském nazírání pozorovala vše, co její Syn ve večeřadle dělal. Svým neobyčejným rozumem vnikala do významu jeho skutků mnohem hlouběji než apoštolové a andělé, kteří byli také přítomni v tělesných podobách a klaněli se svému Pánovi, Stvořiteli a Králi. Rukama těchto andělů byli z jejich příbytků přineseni do večeřadla Enoch a Eliáš, protože si Pán přál, aby tito Otcové přirozeného a psaného zákona byli přítomni při ustanovení zákona evangelia, a aby se podíleli na jeho tajemstvích.

472. Když všichni přítomní plni údivu očekávali, co zamýšlí Původce života udělat, zjevila se ve večeřadle také osoba věčného Otce a Duch svatý tak, jako se zjevili při Kristově křtu v Jordáně a při proměnění na hoře Tábor. Ačkoli všichni apoštolové i učedníci cítili tuto božskou přítomnost, jen některým z nich Ho bylo dopřáno vidět. Mezi nimi byl zvlášť svatý Jan evangelista, který byl vždy nadán orlím

zrakem k tomu, aby mohl pronikat božská tajemství. Celé nebe bylo přeloženo do večeřadla v Jeruzalémě, protože to bylo velmi důležité a vznešené dílo, kterým byla založena nová Církev, byl ustanoven zákon milosti a zajištěna věčná spása. Pro lepší porozumění skutkům vtěleného Slova musím čtenáři připomenout, že Ježíš měl v jedné Osobě dvě přirozenosti, božskou a lidskou, spojené v jedné božské Osobě Slova. Proto se skutky obou přirozeností právem připisují jedné a téže Osobě, tak jako tuto Osobu nazýváme Bohočlověkem. Proto když říkám, že vtělené Slovo mluvilo nebo se modlilo k věčnému Otci, nesmí to být vnímáno, jako bych mínila, že se modlil nebo mluvil jako Bůh, protože v božství byl roven Otci, ale že se modlil nebo mluvil jako člověk, nižší a skládající se z těla a z duše, tak jako my. V tomto smyslu Kristus vyznával a velebil nekonečnost a nepostižitelnost věčného Otce, když se modlil za celé lidské pokolení:

473. „Otče můj a věčný Bože, vyznávám, chválím a velebím tvou nekonečnou podstatu a tvé nepochopitelné Božství, ve kterém jsem já jedno **s** Tebou a Duchem svatým, od věčnosti zplozený tvým duchem, jako podoba tvé podstaty a obraz tvé nerozdílné přirozenosti (Jan 10,30; Žl.109,3; Žid.1,3). Ve stejné přirozenosti, kterou jsem na sebe vzal v panenském lůně své Matky, si přeji dokončit vykoupení lidského pokolení, jak jsi mi uložil. Přeji si navrátit lidské přirozenosti nejvyšší dokonalost a plnost božské dobrotivosti. Pak si přeji odejít z tohoto světa na tvou pravici a přivést s sebou všechny, které jsi mi dal, aniž bych jediného z nich ztratil následkem nedostatku ochoty z naší strany při poskytování pomoci (Jan 17,12). Mou rozkoší je být s lidskými syny (Př.8,31). Protože by bez mé přítomnosti a mé pomoci byli sirotky, přeji si, Otče, jim zanechat jistý a neklamný důkaz své neuhasitelné lásky a záruku věčné odplaty, kterou pro ně máš přichystanou. Přeji si, aby v mých zásluhách nacházeli snadno přístupný a mocný lék proti následkům hříchů, kterým podléhají následkem neposlušnosti prvního člověka a chci jim v celém rozsahu navrátit právo na věčnou blaženost, pro kterou byli stvořeni.“

474. „Protože však bude málo těch, kteří se v této spravedlnosti udrží, budou potřebovat ještě jinou pomoc, aby se mohli vrátit a posilnit na cestě ospravedlnění a posvěcení tím, že budou stále zásobováni novými velkými dary a milostmi tvé dobrotivosti na jejich nebezpečné pouti životem. Od věčnosti jsme rozhodli, že mají obdržet stvořenou existenci a podílet se na naší božské dokonalosti a blaženosti po celou věčnost. Tvá láska, která mne přiměla, abych přijal přirozenost schopnou utrpení a ochotně přijal potupu kříže (Flp.2,8) neměla pokoj, dokud nenašla nové prostředky, kterými by ses mohl spojovat s lidmi podle jejich schopnosti a naší moudrosti a moci. Tyto prostředky musí sestávat z viditelných a smyslům přístupných

znamení, přizpůsobených jejich schopnostem jako vnímavým bytostem a působících neviditelné účinky v duchovní, nehmotné části jejich přirozenosti.“

475. „Abych pomohl dosažení tvých vysokých cílů pro tvou chválu a slávu, věčný Pane a Otče, jménem mým i jménem všech ubohých, postižených Adamových dětí žádám tvou věčnou vůli o schválení. Pokud jejich hříchy volají po tvé spravedlnosti, jejich nuznost a bída se dovolává tvého nekonečného milosrdenství. Zároveň k tomu také přidávám všechny skutky mého člověčenství, které je nerozlučně spojeno s mým Božstvím. Obětuji svou poslušnost, ve které přijímám utrpení a smrt, svou pokoru, v níž se ponižuji a podrobuji nespravedlivému soudu lidí, chudobu a úsilí mého života, urážky, které vytrpím při svém mučení a smrti, a lásku, která mne nutí to vše podstoupit pro rozmnožení tvé slávy a pro rozšíření poznání Tvé osoby, abys byl ctěn od všech tvorů, schopných přijmout tvou milost a blaženost. Ty věčný Pane a můj Otče jsi mne učinil bratrem a vládcem lidí a určil jsi je pro věčné požívání radostí našeho Božství (Kol.1,18). Jako tvé děti mají být se mnou dědici věčné blaženosti (Řím.8,17), a jako údy mého těla se mají podílet na účincích mé bratrské lásky (I.Kor.6,15). Proto, pokud záleží na mně, si přeji je získat pro své přátelství a vidět je podílníky na dobrech Božství, k čemuž byli určeni při svém počátku v jejich přirozené hlavě, prvním člověku.“

476. „Pobízen touto bezmeznou láskou, Pane a Otče, ustanovuji, aby od nynějška mohl člověk vejít s Bohem do plného přátelství a milosti skrze svátost křtu, a aby tak mohl učinit hned, jakmile uvidí světlo světa. Jejich žádost o znovuzrození v milosti, kterou jako nemluvňata nemohou sami projevit, přednesou místo nich, s tvým svolením, jejich starší. Nechť se neodkladně stanou dědici tvé slávy, ať jsou vnitřně a nesmazatelně poznamenáni jako děti mé Církve, ať je z nich smazána skvrna prvotního hříchu, ať obdrží dary víry, naděje a lásky, kterými budou schopni konat skutky tvých dětí: poznávat Tě, důvěřovat Ti a milovat Tě pro Tebe samého. Nechť získají také ctnosti, kterými by mohli omezovat a řídit nezřízené náklonnosti a byli schopni rozeznávat dobré od zlého. Ať se stane tato svátost branou mé Církve, která uschopní lidské pokolení přijímat všechny další milosti a uzpůsobí je pro nové dary a požehnání milosti. Ustanovím také, aby kromě této svátosti mohli přijmout další svátost, která je upevní a utvrdí ve svaté víře, kterou přijmou a stanou se statečnými v hájení víry, jakmile začnou užívat rozum. A jelikož se lidská křehkost snadno odchyluje od zachovávání mého zákona, a protože má láska nechce dopustit, abych je ponechal bez snadného a vhodného léku, chci ustanovit svátost pokání, skrze kterou lidé, kteří uznají své hříchy a s lítostí se z nich vyznají, mohou znovu nabýt

spravedlnosti a dojít slávy, která jim byla slíbena. Tak se Lucifer a jeho pomocníci nebudou moci chlubit, že je brzy připravili o výhody a přednosti, které nabyli křtem."

477. „Skrze ospravedlnění těmito svátostmi se lidé stanou způsobilými se ve vyhnanství jejich smrtelného života podílet na největších důkazech mé lásky, zvláště aby mne mohli přijímat svátostně přítomného nevýslovným způsobem pod způsobami chleba a vína. Pod způsobami chleba zanechám své tělo a pod způsobami vína svou krev. V každé způsobě budu vskutku a vpravdě přítomen a ustanovuji tuto tajuplnou svátost Eucharistie jako nebeský pokrm přiměřený schopnostem, které mají putující lidé. Kvůli nim učiním tyto zázraky a zůstanu s nimi až do skonání světa (Mt.28,20). Pro posilu a ochranu těch, jejichž konec života se blíží, ustanovím svátost nemocných, která bude zároveň jistou zárukou tělesného zmrtvýchvstání takto pomazaných. Aby všichni mohli přiměřeně napomáhat v posvěcení údů mystického těla Církve, v němž všichni v nejlepším souladu a pořádku musí zaujímat svá patřičná místa, ustanovím svátost svěcení kněžstva. Oddělím a vyznamenám některé z jejich členů zvláštním stupněm svatosti a postavím je nad jiné věřící jako nositele svátostí a své vyvolené kněze. I přesto, že všichni všechnu svou moc obdrží ode mne, přeji si, aby jim byla rozdávána skrze jednoho z nich, který bude mým vikářem a hlavou, který bude zastupovat mou Osobu a jednat jako můj nejvyšší kněz. Jemu svěřím klíče od nebe a všichni na zemi ho budou poslouchat. Pro další zdokonalení mé Církve ustanovím také poslední svátost manželství, k posvěcení přirozeného spojení muže a ženy pro rozmnožení lidského pokolení. Tak budou všechny stupně v mé Církvi obohaceny a ozdobeny mými nekonečnými zásluhami. To, věčný Otče, je má poslední vůle, kterou činím všechny smrtelníky dědici mých zásluh, uložených ve velké pokladnici milostí mé nové Církve."

478. Tuto modlitbu Kristus, náš Vykupitel, přednesl v přítomnosti apoštolů, ale jen v duchu, bez jakéhokoli vnějšího projevu. Nejsvětější Matka, která Ho ze svého úkrytu pozorovala a následovala, coby Matka vtěleného slova padla na svou tvář a přednášela věčnému Otci stejné prosby jako její Syn. I když nemohla k zásluhám a skutkům svého božského Syna nic přidat, přesto stejně, jako při jiných příležitostech, coby jeho Pomocnice připojila své prosby k jeho, aby tím svým věrným společenstvím pohnula věčného Otce k většímu milosrdenství. A věčný Otec na Ně shlédl a milostivě přijal modlitby Syna i Matky, vysílané za spásu lidí. Kromě modliteb Ji její božský Syn pověřil ještě dalším úkolem. Aby bylo možné porozumět tomu, o co šlo, musíme si připomenout (popsáno v předešlé kapitole), že když Pán umýval apoštolům nohy, byl ve večeřadle přítomen Lucifer, protože byl přinucen

zůstat a pozorovat Kristovy skutky. Ten hned chytře počítal s tím, že jsou některá velká požehnání určena pro apoštoly. Ačkoli drak cítil, že je jeho síla o mnoho zmenšena, a že proti Vykupiteli nic neznamená, přesto se ve své nezkrotné zuřivosti a pýše snažil tato tajemství vypátrat, aby mohl osnovat budoucí zlomyslné plány. Velká Paní však poznala tyto Luciferovy záměry a věděla, že jejich zmaření bylo ponecháno na Ní. Proto s horoucí horlivostí a láskou k Nejvyššímu, jako svrchovaná Královna poručila drakovi i všem jeho tlupám, aby opustili večeřadlo a sestoupili do pekelných propastí.

479. K uskutečnění tohoto záměru dalo rámě Všemohoucího blahoslavené Panně novou moc, které odbojný Lucifer ani všichni jeho následovníci nemohli odpírat. Byli svrženi do pekelných propastí, kde museli zůstat, dokud jim nebylo povoleno znovu vyjít, aby byli svědky Spasitelova umučení a smrti, a aby byli konečně přesvědčeni, že je Kristus Mesiášem, Vykupitelem, pravým Bohem i člověkem. Abych byla dobře pochopena opakuji, že Lucifer a jeho démoni byli přítomni zákonem předepsané večeři i umývání nohou, a později také celému Kristovu mučení. Nebyli však přítomni ustanovení svaté Eucharistie, ani tomu, když ji učedníci přijímali. Pak byla velká Královna povznesena na vysoký stupeň nazírání tajemství, která měla být nyní vykonána, a svatí andělé Jí zpívali, coby druhé udatné Judith, k tomuto slavnému vítězství nad drakem. V té době Kristus, náš Pán, vzdával věčnému Otci vznešené díky a chvály za požehnání, která byla na jeho prosbu lidskému pokolení udělena.

480. Nato Kristus, náš Pán vzal do svých ctihodných rukou chléb, který ležel v misce a v duchu požádal věčného Otce o svolení a spolupráci, aby se nyní a vždy v budoucnosti mocí slov, která nyní vyřkne a později, kdykoli budou opakována v jeho svaté Církvi, vskutku a v pravdě stal přítomný v hostii, a aby On sám vždy uposlechl tato posvátná slova. Když tuto žádost přednášel, pozvedl své oči k nebi s výrazem tak velebného majestátu, že naplnil apoštoly, anděly a jeho panenskou Matku novou, neobyčejně hlubokou úctou, pak pronesl konsekrační slova nad chlebem, čímž proměnil jeho podstatu v podstatu svého pravého těla. Hned poté také vyslovil konsekrační slova nad vínem a proměnil je ve svou pravou krev. Jako odpověď na ta slova proměňování bylo slyšet hlas věčného Otce, který řekl: „Toto je můj milovaný Syn, v němž se mi zalíbilo, ve kterém budu mít zalíbení až do konce světa, a který bude s lidmi po všechen čas jejich vyhnanství.“ Podobné potvrzení vydal i Duch svatý. Nejsvětější Kristovo člověčenství v osobě Slova podalo důkazy nejhlubší úcty Božství obsaženému ve Svátosti jeho těla a krve. Panenská Matka ve svém úkrytu padla na zem a klaněla se s jedinečnou úctou svému Synovi v nejsvětější Svátosti. Pak také její andělé strážní, všichni andělé nebeští a s nimi i duše Enocha a Eliáše

jménem svým i jménem všech patriarchů a proroků starého zákona padli a klaněli se svému Pánovi v nejsvětější Svátosti.

481. Všichni apoštolové a učedníci, kromě zrádce, uvěřili v nejsvětější Svátost a klaněli se jí s velkou pokorou a úctou, každý podle svých schopností. Slavný nejvyšší kněz Kristus pozvedl své vlastní proměněné tělo a krev, aby se mu všichni přítomní při této první mši svaté zvláštním způsobem klaněli, což všichni učinili. Při tomto pozdvihování byli jeho nejčistší Matka, svatý Jan, Enoch a Eliáš obdařeni zvláštním nazíráním na tajemství Ježíšovy přítomnosti pod svátostnými způsobami. Ti porozuměli mnohem hlouběji tomu, jak bylo ve způsobě chleba přítomno jeho tělo a ve způsobě vína jeho krev, i jak byl v obou způsobách, vlivem nedělitelnosti spojení jeho duše s jeho tělem a krví, přítomen živý a pravý Kristus. Porozuměli také tomu, jak v nich byly ve spojení s Osobou Slova přítomny také osoby Otce a Ducha svatého a jak proto, vlivem nedělitelné existence a spojení Otce, Syna a Ducha svatého, obsahuje svatá Eucharistie dokonalé člověčenství Páně se třemi Božskými Osobami. Tomu všemu nejhlouběji porozuměla nebeská Paní a ostatní podle stupně stavu svých duší. Porozuměli také síle konsekračních slov, obdařených nyní takovou božskou mocí, že pokud jsou od doby poslední večeře Páně kterýmkoli knězem pronesena nad příslušnými způsobami s úmyslem učinit totéž, co tehdy učinil Kristus, změní chléb v jeho tělo a víno v jeho krev, takže nadále, ač zůstávají způsoby zevně nezměněné, nejsou už pouhým chlebem a vínem, ale tělem a krví Páně. Viděli, že tato změna se stává tak nepochybně a neomylně, že by spíš pominula země než účinek konsekračních slov, pokud jsou Kristovým knězem náležitým způsobem pronesena.

482. Nebeská Královna také pochopila ve zvláštní vizi, jak je nejsvětější Kristovo tělo skryté pod způsobami chleba a vína, aniž by se změnily způsoby nebo se nějak proměnilo nejsvětější Kristovo člověčenství, protože Tělo nemůže být proměněno ve způsoby, ani způsoby nemohou nabýt podobu těla. Způsoby mají i nadále stejnou velikost a vlastnosti, které měly dřív, a každá jejich část zůstává po proměnění na stejném místě, kde byla před proměněním. Nejsvětější tělo je v nich přítomné v neviditelné podobě a také si ponechává svou velikost, aniž by se smísilo se způsobami. Zůstává celé v celé hostii, a je celé i v každé částečce hostie, aniž by bylo v hostii stěsnáno nebo hostie tělem zvětšena. Neboť ani velikost jeho těla nemá vzájemný vztah ke způsobám, ani existence způsob nezávisí na nejsvětějším těle. Obojí má úplně jiný druh existence a Kristovo tělo plně prostupuje způsoby bez jakékoli překážky, i když by hlava přirozeně potřebovala jiné místo než ruce, nebo ruce jiné místo než hruď nebo kterákoli jiná část těla. Božskou mocí ale

konsekrované tělo vchází v nezmenšených rozměrech do maličkého rozměru způsob, protože nemá žádnou vazbu na místo, které by přirozeně zaujímalo, protože odložilo všechny tyto vztahy, ale přesto zůstává celým tělem. Kromě toho není oslavené Kristovo tělo vázáno pouze na jediné místo nebo na jedinou hostii, ale může být současně přítomné v nesčetných konsekrovaných hostiích.

483. Přesvatá Matka také poznala, že nejsvětější tělo, které není přirozeně závislé na způsobách, jak je popsáno výše, v nich přestává být svátostně přítomné, pokud chléb nebo víno podlehly zkáze nebo změně. Kristus, původce těchto zázraků to tak chtěl a rozhodl. Proto trvání nejsvětějšího těla a krve Páně v neporušených způsobách chleba a vína spočívá na libovolném a dobrovolném rozhodnutí Stvořitele této Svátosti. Jakmile se způsoby přirozeným stravovacím procesem stráví nebo zkazí a zmizí (jak se to děje například po svatém přijímání se svátostnou hostií, která se žaludečními šťávami rozkládá a mění, nebo když se to stane z nějaké jiné příčiny), pak Bůh, v posledním okamžiku, kdy už má být změněna poslední částečka způsob, tvoří zase novou podstatu. Tato nová podstata, v níž již není Bůh osobně přítomen, živí lidské tělo a konečně splývá s lidským způsobem existence, totiž s duší. Toto obdivuhodné stvoření nové podstaty pro převzetí změněných strávených způsob závisí na vůli Páně, který si nepřeje další trvání svého těla v porušených způsobách, a stejný postup vyžaduje také přirozený zákon. Protože lidská podstata nemůže růst jinak, než pomocí nějaké jiné podstaty, která když je nově přidána, brání další existenci způsob.

484. Tyto a jim podobné zázraky stále koná pravice Všemohoucího v této velebné svátosti svaté Eucharistie. Paní nebes a země jim všem dobře rozuměla a hluboce je chápala. Podobně i svatý Jan, Otcové Starého zákona a apoštolové, kteří byli přítomni, porozuměli těmto tajemstvím každý podle stupně svých schopností. Marie viděla, jak velké požehnání pro všechny lidi je v Eucharistii obsaženo, ale předvídala také nevděk smrtelníků vůči této nevýslovné Svátosti, ustanovené pro jejich dobro. Proto se rozhodla ze všech svých sil odčiňovat naše hanebné a nevděčné chování. Vzala na sebe povinnost vzdávat díky věčnému Otci a jeho božskému Synovi za toto neobyčejné, obdivuhodné dobrodiní, prokázané lidskému pokolení. Tato vřelá touha zůstala v její duši po celý její život a mnohokrát prolévala krvavé slzy, které si vynutila bolest jejího nejčistšího srdce, jako splátku za naši hanebnou a netečnou zapomnětlivost.

485. Ještě víc jsem se divila, když Ježíš, náš Bůh, po pozdvihování nejsvětější Svátosti, které jsem dříve popsala, a které všem umožnilo se Eucharistii poklonit, ji svýma přesvatýma rukama rozlámal a nejdříve sám jednu její část, jako první a nejvyšší ze všech kněží, požil. Uznal se za člověka nižšího, než je Božství, které má

nyní přijmout v tomto vlastním proměněném těle a krvi. Pokořil se, a takřka s chvěním své nižší části bytosti se sám před tímto Božstvím ponížil, čímž nás učil nejen uctivosti, s jakou máme přistupovat ke svatému přijímání, ale také nám tím ukázal, jakou bolest mu působí ta neuctivá opovážlivost a smělost mnoha lidí, se kterou Ho přijímají a s Ním v této vznešené Svátosti zachází. Účinky svatého přijímání byly v Kristově těle naprosto zázračné a božské, protože na krátkou dobu dary slávy, stejně jako na hoře Tábor, obklopily jeho tělo, i když toto proměnění bylo zjeveno jen jeho blahoslavené Matce a částečně také svatému Janovi, Enochovi a Eliášovi. To byla poslední útěcha v jeho pozemském životě, kterou nechal pocítit svému člověčenství, jako nižší části své Bytosti. Od té chvíle až do smrti odmítal všechny takové úlevy. Panenská Matka ve zvláštní vizi také poznala, jak Kristus, její božský Syn přijal sám sebe v nejsvětější Svátosti a jakým způsobem byl přítomen v jeho božském Srdci. To vše nevýslovně působilo na naši Královnu a Paní.

486. Když Kristus Pán přijímal své vlastní tělo a svou vlastní krev, složil chvalozpěv ke cti věčného Otce a obětoval se Mu v nejsvětější Svátosti jako oběť za spásu lidstva. Vzal jiný kousek proměněného chleba a podal ho archandělu Gabrielovi, který ho přinesl a podal nejsvětější Marii. Svatí andělé se tím, že byl jeden z nich vyznamenán tímto posláním, považovali za dostatečně odškodněné za to, že byli vyloučeni z kněžské hodnosti, která byla udělena lidem. Výsada, že i jeden z nich alespoň držel svátostné tělo jejich Pána a pravého Boha, je naplnila novou nesmírnou radostí. Naše velká Královna slzela útěchou a očekávala toto svaté přijímání. Když se k Ní svatý Gabriel s nesčetnými jinými anděly přiblížil se svatým proměněným chlebem, přijala ho jako první po svém Synovi a napodobila jeho sebeponížení, úctu a svatou bázeň. Nejsvětější Svátost byla umístěna v hrudi nad srdcem nejsvětější Panny a Matky, jako v zákonité schránce a svatostánku Nejvyššího. Od té hodiny tam toto nevýslovné tajemství svaté Eucharistie zůstalo uloženo až do doby, kdy po vzkříšení Petr sloužil první mši svatou a znovu konsekroval, jak budu vypravovat na příslušném místě. Všemohoucí si to tak přál pro útěchu velké Královny, i aby splnil svůj slib, že zůstane s lidskými dětmi až do skonání světa (Mt.28,20), protože po své smrti nemohlo jeho nejsvětější člověčenství ve své Církvi přebývat jiným způsobem, než jako proměněné tělo a krev. Proto byla tato pravá mana uložena v nejčistší Marii jako v živé arše spolu s celým zákonem evangelia, stejně jako byly dříve její prorocké předobrazy uloženy v Mojžíšově arše (Žid.9,4). V srdci Paní a Královny nebes zůstaly svátostné způsoby nestráveny a nezměněny až do dalšího proměňování. Když

přesvatá Matka přijala nejsvětější Tělo, vzdávala díky věčnému Otci a svému božskému Synovi novými chvalozpěvy, podobnými těm, kterými děkovalo svému Otci vtělené Slovo.

487. Po tom, co Spasitel nejdříve vyznamenal nebeskou Kněžnu, podal svátostný chléb apoštolům (Lk.22,17) a řekl jim, aby ho mezi sebou rozdělili a pojedli. Tím jim udělil kněžskou moc a oni ji začali vykonávat tím, že každý sám sobě podal svaté přijímání. Učinili to s největší úctou, prolévali při tom hodně slz a klaněli se nejsvětějšímu tělu a krvi našeho Pána, které přijímali. Byli obdařeni kněžskou mocí, a jako zakladatelé svaté Církve požívají vyznamenání prvenství před všemi ostatními (Ef.2,20). Svatý Petr podal na Kristovu žádost dvě části proměněného chleba dvěma patriarchům, Enochovi a Eliášovi. Toto svaté přijímání je naplnilo velkou radostí a povzbudilo je k nové naději na blažené nazírání, které pro ně bylo o mnoho staletí oddáleno. Proto byli takto posilněni, aby mohli v této naději žít až do konce světa. Když vzdali za toto požehnání nejvýš vroucí díky Všemohoucímu, odnesli je opět svatí andělé zpět na místo jejich pobytu. Pán si přál vykonat tento zázrak proto, aby se zavázal včlenit starý přirozený i psaný zákon do účinků vtělení, vykoupení a všeobecného vzkříšení, neboť všechna tato tajemství jsou obsažena v nejsvětější Eucharistii. Tím, že se ve svatém přijímání dal těmto dvěma svatým mužům, kteří dosud žijí ve svém smrtelném těle, bylo toto požehnání rozšířeno na celé lidské pokolení, na ty, kteří žili pod přirozeným i psaným zákonem, kdežto všechna následující pokolení budou zahrnuta do nového zákona milosti s apoštoly jako vůdci. Enoch a Eliáš to vše dobře chápali, vrátili se mezi své vrstevníky a vzdávali svému a našemu Vykupiteli díky za toto mystické požehnání.

488. Jiný, velmi podivuhodný zázrak se stal, když nejsvětější Svátost přijímali svatí apoštolové. Když věrolomný a zrádný Jidáš slyšel rozkaz svého Mistra, aby přijali svatou Eucharistii, rozhodl se ve své nevěře, že ji nepožije, ale že, pokud bude moci, nepozorovaně nejsvětější Tělo ukryje a přinese ho kněžím a farizeům, aby jim dal možnost obvinit Ježíše kvůli tomu, co nazýval svým tělem. Pro případ, že by se mu to nepodařilo, byl rozhodnut s božskou Svátostí provést jiný odporný akt zloby. Paní a Královna nebes, která v jasném nazírání pozorovala a poznávala všechny vnější i vnitřní účinky, které svaté přijímání u apoštolů způsobilo, viděla také hříšné úmysly zatvrzelého Jidáše. V jejím nejčistším srdci se zvedla všechna horlivost pro čest a slávu jejího Pána, kterou měla jako jeho Matka, Nevěsta a Dcera. Poznala, že je Boží vůlí, aby použila svou moc jako Matka a Královna a nařídila svatým andělům, aby z Jidášových úst vyňali jak konsekrované části chleba, tak vína a vrátili je tam, odkud byly vzaty. Slušelo se, aby při této příležitosti chránila čest svého božského Syna a zabránila Jidášovi způsobit Kristu Pánu tak hanebnou potupu. Svatí andělé

uposlechli svou Královnu, a když přišla řada na Jidáše, aby přijímal, vyňali konsekrované části z jeho úst, očistili je od styku s Jidášem, nejhorším člověkem ze všech lidí a navrátili je na jejich místo, aniž by to apoštolové zpozorovali. Tak Pán až do konce chránil čest svého zlomyslného a zatvrzelého apoštola. To vše andělé vykonali v několika okamžicích a pak obdrželi svaté přijímání další apoštolové, protože Jidáš nebyl ani první ani poslední mezi přijímajícími. Po přijímání náš Spasitel vzdal věčnému Otci díky a tím ukončil zákonem předepsanou svátostnou večeři, aby započal tajemství svého umučení, o němž budu vypravovat v následujících kapitolách. Královna nebes plna obdivu vše sledovala a radostnými chválami velebila Nejvyššího.

Poučení, která mi dala Královna nebes.

489. Ó má dcero! Kéž by všichni věřící katolické Církve otevřeli svá tvrdá, kamenná srdce, aby dosáhli pravého porozumění posvátného a tajemného požehnání svaté Eucharistie! Kdyby se tak jen odloučili od pozemských věcí, vykořenili a odmítli své pozemské náklonnosti, potlačili své vášně, věnovali se s živou vírou a s pomocí božského světla uvažování o svém velkém štěstí, že mohou přijímat svého věčného Boha v nejsvětější Svátosti, a o tom, že je jim umožněno se skrze svaté přijímání a stálé spojení podílet na všech účincích této nebeské many! Kdyby alespoň náležitě oceňovali tento převzácný dar, okusili jeho sladkost a podíleli se na skryté moci jejich všemohoucího Boha! Pak by jim v jejich vyhnanství nic nescházelo. V této šťastné době zákona milosti nemají smrtelníci žádný důvod si stěžovat na svou slabost a své vášně, protože v tomto nebeském chlebě mají po ruce sílu i zdraví. Nevadí, že jsou pokoušeni a pronásledováni ďáblem, protože častým přijímáním této Svátosti budou schopni nad ním slavně zvítězit. Věřící sami nesou vinu za svou chudobu a dřinu, protože nevěnují pozornost tomuto božskému tajemství, ani nevyužívají pro sebe božskou sílu, kterou jim můj nejsvětější Syn předložil k požívání. V pravdě ti říkám, má nejdražší, že Lucifer a démoni se tolik bojí nejsvětější Eucharistie, že pokud se k ní musí přiblížit, působí jim to větší muka, než kdyby zůstali v pekle. I když vcházejí do kostelů, aby pokoušeli duše, jdou do nich s odporem a nutí sami sebe ke snášení krutých muk v naději na zničení duší a jejich svedení ke hříchu, zvláště na svatých místech, kde je nejsvětější Svátost. Jedině jejich nenávist vůči Pánovi a vůči duším je dohání k tomu, že se vystavují mukám, která jim působí jeho skutečná svátostná přítomnost.

490. Kdykoli je nesen svátostný Spasitel ulicemi, kterými obvykle létají, rychle se rozprchnou a neodvážili by se přiblížit k těm, kteří Ho doprovázejí, kdyby z dlouhé

zkušenosti nevěděli, že se jim podaří přimět je k nějakému opomenutí úcty, která náleží jejich Pánovi. Proto se zvláštním úsilím pokoušejí věřící v kostelích, protože ví, jak velkou urážku mohou způsobit samému Pánovi, který zde ve Svátosti lásky čeká, aby mohl posvěcovat lidi a přijímat od nich lásku a vděčnost za svou něžnou a neumdlévající lásku. Z toho také můžeš pochopit sílu těch, kteří se na přijetí tohoto andělského chleba náležitě připravují, i jak se démoni bojí duší, které přijímají Pána zaslouženě, zbožně, a které se snaží uchovat čisté do příštího svatého přijímání. Je však velmi málo těch, kteří žijí s tímto úmyslem, a nepřítel ustavičně číhá a snaží se strhnout je zpět do jejich zapomnětlivosti, roztržitosti a netečnosti, aby nemusel čelit tak mocným zbraním, které mají lidé v rukou. Zapiš si toto napomenutí do svého srdce, a protože to Všemohoucí bez tvé zásluhy zařídil tak, že můžeš přijímat denně, snaž se používat všechny možné prostředky, aby ses uchovala od jednoho svatého přijímání ke druhému v dobrém stavu. Je to vůle Páně i má, abys tímto mečem vedla boj Všemohoucího ve jménu Církve proti neviditelným nepřátelům, protože během našich časů nakupili na učitelku národů mnoho utrpení a zármutku a není nikoho, kdo by ji potěšil nebo si to bral k srdci. I ty kvůli tomu plač a naříkej, a v zármutku roztrhni své srdce, protože v době, kdy je všemohoucí a spravedlivý Soudce tak velice popouzen k hněvu proti katolíkům, kteří ustavičně i pod rouškou jejich svaté víry uráží jeho spravedlnost nezměrnými přestupky, nenachází nikoho, kdo by si toho povšiml a uvažoval o té hrozné škodě, nebo aby se zkroušeným a pokorným srdcem přistupoval k přijímání tak snadno dosažitelného léku, který se mu nabízí ve svaté Eucharistii, ani žádný neprosí o mou přímluvu.

491. Ačkoli se velkou měrou takto proviňují všechny děti Církve, mnohem trestuhodnějšími jsou v tom ohledu nehodní a lehkomyslní kněží, protože jejich neuctivost, se kterou zacházejí s nejsvětější Svátostí je příčinou toho, že jsou i jiní katolíci vedeni k podceňování této Svátosti. Když lidé vidí, že jejich kněží přistupují k božským tajemstvím se svatou bázní a chvěním, učí se chovat ke svému Bohu a přijímat Ho podobným způsobem. Ti, kteří Ho tak ctí, budou v nebi zářit jako slunce mezi hvězdami, neboť těm, kteří se k Němu v nejsvětější Svátosti chovali patřičně a přijímali Ho s veškerou úctou, se dostane zvláštní měrou sláva člověčenství mého božského Syna. Tu však nezískají ti, kteří často nepřistupovali se zbožností ke stolu Páně. Mimo to budou mít zbožní na prsou, v nichž tak často přechovávali svatou Eucharistii, překrásný zářící nápis označující, že byli nejvýš důstojnými svatostánky nejsvětější Svátosti. To bude velkou mimořádnou odměnou pro ně, pro anděly a svaté, a bude to zdroj radosti a obdivu. Budou také požívat zvláštní výsadu, že budou

schopni hlouběji vnikat do tajemné přítomnosti Páně v nejsvětější Svátosti a poznávat všechny ostatní v ní skryté divy. Toto bude tak velká výsada, že by sama stačila pro jejich věčnou blaženost, i kdyby v nebi už nebyly žádné jiné radosti. Kromě toho podstatná sláva těch, kteří zaslouženě a zbožně přijímali nejsvětější Svátost, bude v několika ohledech převyšovat slávu mnohých mučedníků, kteří nepřijímali nejsvětější tělo a krev našeho Pána.

492. Dopřeji ti také, má nejdražší dcero, slyšet z mých úst, jaké byly mé pocity v době, kdy jsem měla během svého smrtelného života obdržet svaté přijímání. Abys mohla lépe pochopit, co říkám, připomeň si vše, co jsem ti nařídila napsat o mých darech, zásluhách a skutcích mého života. Byla jsem uchráněna od prvotního hříchu a již v okamžiku mého početí jsem obdržela vědomí o Bohu a nazírání na Něj, jak jsi už mnohokrát napsala. Věděla jsem víc než všichni svatí, v lásce jsem převyšovala nejvyšší serafy, nikdy jsem se nedopustila žádného hříchu, ustavičně jsem se cvičila ve ctnostech v hrdinské míře a v nejmenší z nich jsem byla větší než všichni svatí ve své nejvyšší dokonalosti. Úmysl a cíl mých skutků byl vždy ten nejvyšší a mé zvyky a dary byly nesmírně ušlechtilé. Svého nejsvětějšího Syna jsem napodobovala co možná nejvěrněji, pracovala jsem nejvýš svědomitě, trpěla jsem s dychtivostí a spolupracovala se skutky Páně tak úzce, jak se ode mne slušelo. Neustále jsem se cvičila v lásce a získávala nové vznešené zásluhy a milosti. Ale přesto jsem se považovala za dokonale odměněnou tím, že mi bylo dovoleno přijmout Pána v nejsvětější Svátosti, a to i kdyby to bylo třeba jen jednou. Ba považovala jsem se za nehodnou této jediné milosti. Uvaž pak, jaké mají být tvé pocity i všech ostatních Adamových dětí, když je jim dovoleno přijímat tuto tajemnou Svátost. A pokud je pro největší ze svatých jediné sváté přijímání nadbytečnou odměnou, co si musí myslet kněží a věřící, když je jim dovoleno ji přijímat tak často? Otevři své oči v té hluboké tmě a zaslepenosti, která obklopuje lidi kolem tebe, a pozvedni je k božskému jasu, abys pochopila tato tajemství. Pohlížej na všechny své skutky jako na nedostatečné, na všechna utrpení jako naprosto nepatrná, na všechna svá díkůvzdání jako na příliš nízká vzhledem k tomu, co dlužíš za tak nádherné požehnání, jako je mít v Církvi svaté Krista, mého božského Syna, přítomného v nejsvětější Svátosti proto, aby obohacoval všechny věřící. Pokud nemáš nic, čím bys projevila svou vděčnost za toto a všechna ostatní požehnání, která jsi obdržela, alespoň se pokoř až do prachu a tak setrvej a s veškerou upřímností vyznávej svou nehodnost. Chval Nejvyššího, dobrořeč Mu, oslavuj Ho a uchovávej se stále v takovém stavu, abys Ho byla hodna přijímat a ochotna snést mnohá mučednictví za takovou milost.

KAPITOLA XII.

Modlitba našeho Pána v zahradě a její tajemství; co o ní věděla nejsvětější Matka.

493. Těmi podivuhodnými tajemstvími, která náš Spasitel Ježíš ve večeřadle slavil, byla dobře založena a upevněna vláda, kterou Mu podle nevyzpytatelného ustanovení věčný Otec svěřil. Protože večerní hodiny čtvrtka, ve kterém slavil poslední večeři, už značně pokročily, rozhodl se podstoupit hroznou bitvu svého utrpení a smrti, kterou mělo být naše vykoupení dokončeno. Vstal, aby odešel z večeřadla, ve kterém slavil zázračnou hostinu, a i nejsvětější Marie opustila své ústraní a pospíšila k Němu. Při setkání Knížete věčnosti tváří v tvář s nebeskou Královnou, pronikl srdce Syna i Matky meč bolesti, kterou jim způsobila muka nad vše pomyšlení velkého žalu. Bolestná Matka se vrhla k Ježíšovým nohám a klaněla se Mu jako pravému Bohu a Vykupiteli. Pán na Ni pohlížel s božským majestátem a zároveň s překypující láskou Syna, a řekl Jí jen tato slova: „Má Matko, já s tebou budu ve tvém soužení, vykonejme vůli věčného Otce a spásu lidu.“ Velká Královna se s celým srdcem nabízela za oběť a žádala Ho o požehnání. Když ho obdržela, vrátila se do svého ústraní, kde mohla zvláštním přispěním Páně pozorovat vše, co se týkalo jejího Syna. Tak Ho mohla provázet a spolupracovat s ním na všem co dělal, v té míře, která Jí náležela. Majitel domu, který byl přítomen setkání Ježíše se svou Matkou, byl pohnut božským vnuknutím a nabídl Panovnici nebes k užívání svůj dům i se vším zařízením na dobu jejího pobytu v Jeruzalému. Ona jeho nabídku s pokornými díky přijala. Zůstalo s Ní jejích tisíc andělů strážných ve viditelných podobách a některé z nábožných žen.

494. Náš Vykupitel a Mistr opustil dům, ve kterém bylo večeřadlo, se všemi muži, kteří byli přítomni při slavení večeře, zakrátko se ale mnozí z nich rozešli do ulic města za svými záležitostmi. Pán se v doprovodu pouze dvanácti apoštolů ubíral k Olivetské hoře, která byla za městem blízko východních jeruzalémských zdí. Jidáš ve své věrolomné starosti o dokončení zrady na svém božském Mistrovi soudil, že Ježíš hodlá, podle svého zvyku, strávit noc v modlitbách. To se mu zdálo být nejvýš vhodnou příležitostí k vydání svého Mistra do rukou spiklenců. Když pojal toto příšerné rozhodnutí, zůstal pozadu a nechal Mistra a jeho apoštoly odejít. Jakmile je nepozorován posledními ztratil z dohledu, odešel rychle za svou vlastní zkázou a záhubou. Náhle v něm povstala bouře strachu a úzkosti, niterních svědků hříšného

skutku, který chtěl vykonat. Hnán bouřlivým hurikánem myšlenek, které povstaly v jeho zlém svědomí, dorazil bez dechu k domu nejvyššího kněze. Na této cestě se stalo, že Lucifer, který viděl Jidáše spěchat, aby připravil Ježíši Kristu smrt, se obával, jak jsem vypravovala v desáté kapitole, že by Ježíš přece jen mohl být pravým Mesiášem, přišel Jidášovi vstříc v podobě jistého velmi zlomyslného Jidášova přítele, který byl zasvěcen do zamýšlené zrady. V této podobě mohl Lucifer s Jidášem mluvit, aniž by byl poznán. Snažil se ho přesvědčit o tom, že se mu nejdříve zdál být záměr prodat jeho Mistra, kvůli zlým skutkům, které se Mu připisují, dobrý, ale prý po zralé úvaze se mu nyní zdá, že by nebylo radno Ho vydat kněžím a farizeům, protože Ježíš přece jen nebyl tak zlý, jak si Jidáš myslel. Ani nezasluhuje smrt a mimo to by se mohl nějak zázračně vyprostit a svého zrádce dostat do velkých nesnází.

495. Tak se snažil Lucifer, zachvácený novými obavami, vyvrátit svá vnuknutí, kterými dříve srdce zrádného učedníka proti jeho Stvořiteli naplnil. Myslel si, že tím svou oběť zmate, ale jeho nové padoušství bylo marné. Jidáš, který svévolně ztratil svou víru a nebyl trápen tak silnými obavami jako Lucifer, dal raději přednost vydání svého Mistra na smrt před hněvem farizeů v případě, že by Ho v pokoji nechal žít. Naplněn těmito obavami a svou ohavnou hrabivostí, nedbal na Luciferovy rady, i když měl tušení, že mluvil s ďáblem a ne s přítelem, jehož podobu na sebe ďábel vzal. Protože byl zbaven Boží milosti, ani nezatoužil a ani nemohl být nikým přemluven k tomu, aby se odvrátil od své zlomyslnosti. Když se kněží a farizeové dověděli, že je Ježíš v Jeruzalémě, shromáždili se, aby se poradili o slíbené zradě. Jidáš přišel do jejich shromáždění a řekl jim, že právě opustil svého Mistra a jeho učedníky, když šli na Olivetskou horu, a že se mu to zdá být nejvhodnější příležitostí k jeho zatčení, protože během této noci učinili již dostatečné přípravy a opatření, aby Mu znemožnili útěk z jejich rukou prostřednictvím své rafinovanosti a mazaných triků. Bohaprázdní kněží se velmi zaradovali a hned začali rychle shánět vojenské síly, aby nejnevinnějšího Beránka zatkly.

496. Zatím náš božský Pán s jedenácti apoštoly pracoval na naší spáse i spáse těch, kteří mu připravovali smrt. Byl to neslýchaný zápas mezi nejhlubší lidskou zlobou a nezměrnou Boží dobrotou a láskou! Pokud tento úžasný zápas mezi dobrem a zlem začal už příchodem prvního člověka, pak jistě dosáhl nejvyššího bodu při Spasitelově smrti, protože tehdy dobro i zlo stály proti sobě tváří v tvář a napnuly své největší síly. Lidská zloba odnímala život a čest Stvořiteli a Vykupiteli, a jeho nesmírná láska dobrovolně obojí obětovala za spásu lidstva. Vyjádřeno naším způsobem uvažování, musela se nejsvětější Kristova duše, ba i samo Božství obrátit k jeho nejsvětější Matce, aby tak našlo v celém tvorstvu nějakou bytost, která by

jeho lásku opětovala, aby tak měl nějakou omluvu pro přehlížení toho, co vyžadovala jeho spravedlnost. Neboť u tohoto tvora, přesvaté Marie, mohl očekávat, že jeho umučení a smrt přinese dokonalé ovoce. V její nesmírné svatosti našla jeho spravedlnost jakousi náhradu za lidskou zlobu. Ve velké pokoře a stálé lásce této velké Paní mohly být uloženy poklady jeho zásluh tak, aby později mohla, jako nový fénix ze znovu rozžhaveného popela, povstat Církev z jeho oběti. Útěcha, kterou Kristovo lidství čerpalo z jistoty ohledně svatosti jeho blahoslavené Matky, Mu dodávala sílu i novou odvahu k přemožení zloby smrtelníků. Kristus se cítil být dostatečně odškodněn za vytrpění takových krutých bolestí tím, že k lidstvu patřila také jeho nejmilejší Matka.

497. Všechno co se dělo, pozorovala naše velká Paní ze své světnice u večeřadla. Pozorovala zlověstné myšlenky tvrdošíjného Jidáše, jeho odloučení od ostatních apoštolů, jeho rozhovor s Luciferem v podobě Jidášova přítele a vše ostatní, co se událo, než došel ke kněžím, aby jim pomohl rychle připravit vše pro zajetí Pána. Žal, který tehdy pronikal čisté srdce panenské Matky, úkony ctností, které vzbuzovala při pohledu na takovou bezbožnost a vše ostatní co v té době činila, není možné náležitě popsat. Můžeme jen říci, že vše konala s dokonalou moudrostí, svatostí a se schválením nejsvětější Trojice. Litovala Jidáše a plakala nad ztrátou tohoto zrádného učedníka. Snažila se podat náhradu za jeho zlobu tím, že se klaněla, vyznávala, chválila a milovala Pána, kterého vydal s tak ďábelskou zlomyslností a hanebnou zradou. Snažně se nabízela, kdyby to bylo možné, zemřít místo svého božského Syna. Modlila se za ty, kteří osnovali zajetí a smrt jejího božského Beránka, neboť na ně pohlížela jako na drahé bytosti, které je nutné oceňovat podle nekonečné ceny jeho nejdražší krve a života, za kterou, jak tato nejmoudřejší Paní už předem věděla, budou vykoupeni.

498. Náš Spasitel přešel přes potok Cedron (Jan 18,1) a šel na Olivetskou horu do Getsemanské zahrady. Tam řekl všem apoštolům: „Zůstaňte tu a já se zatím půjdu tamhle pomodlit (Mt.26,36).“ Modlete se, abyste nepřišli do pokušení (Lk.22,40).“ Božský Mistr jim dal tuto radu, aby byli pevní v pokušení, o kterých jim při večeři řekl, že se nad Ním všichni pohorší, až Ho uvidí tuto noc trpět, a že satan je chce napadnout, prosívat a popudit je svým falešným ponoukáním, protože jak je předpovězeno, budou bít Pastýře a ovce se rozprchnou (Zach.13,7). Poté Pán života, ponechal osm apoštolů na tom místě, kde se zastavili a vzal s sebou svatého Petra, svatého Jana a svatého Jakuba. Odešel s nimi na jiné místo, kde je ostatní neviděli ani neslyšeli (Mk.14,33). Když s těmito třemi apoštoly osaměl, pozvedl oči k věčnému Otci a podle svého zvyku Ho vyznával a chválil, v nitru však prosil, aby splnil

Zachariášovo proroctví a nechal smrt přiblížit k nejnevinnějšímu z lidí a rozkázal meči božské spravedlnosti, aby se nad Pastýřem obnažil a spustil se na Bohočlověka s celou svou smrtící silou. V této modlitbě se Kristus, náš Pán znovu obětoval věčnému Otci na usmíření jeho spravedlnosti, pro záchranu lidského pokolení a dovolil, aby všechna muka jeho mučení a smrti byly vykonány na té části jeho lidské bytosti, která byla schopna utrpení. Od té chvíle nepřipustil žádnou útěchu nebo úlevu, která jinak přetékala z nesmrtelné do smrtelné části jeho bytosti, tak aby v této opuštěnosti jeho muka a utrpení dosáhly co možná nejvyššího bodu. Věčný Otec tuto žádost vyslyšel a přijal tuto úplnou oběť přesvatého člověčenství.

499. Tato modlitba byla jako stavidlo, jehož prostřednictvím měly najít řeky jeho utrpení přístupu jako nezdolný příval oceánu, jak předpověděl David (Žl.68,2). Ihned se začal rmoutit a pociťovat duševní úzkost, a proto řekl apoštolům: „Má duše je smutná až k smrti (Mk.14,34).“ Protože tato slova a zármutek Krista Pána obsahují velká tajemství pro naše poučení, popíšu něco z toho, co mi bylo zjeveno a co jsem mohla pochopit. Pán dopustil, aby tento zármutek jeho nejsvětějšího člověčenství dostoupil přirozeně i zázračně co možná nejvyššího stupně. Tento zármutek pronikal nejen všechny nižší mocnosti jeho lidského života v rozsahu, který připouštěl znepokojování jeho přirozených žádostí, ale také vyšší mocnosti jeho těla i duše, kterými poznával nevyzpytatelné soudy a ustanovení božské spravedlnosti a zavržení tak mnoha lidí, za které měl zemřít. To byla pravá příčina mnohem většího zármutku, jak uvidíme dále. Pán neřekl, že je smutný kvůli své smrti, ale až k smrti, protože zármutek, který pocházel z odporu ke Smrti, kterou měl podstoupit, byl jen menším strachem. Oběť jeho přirozeného života, mimo to, že byla nutná pro naše vykoupení, byla požadována také jako splátka za radost, kterou ve svém lidském těle zakusil při slavném proměnění. Náš Pán považoval za nutné vložit na účet slávy, kterou při proměnění svého nejsvětějšího těla obdržel, tělesné utrpení, které považoval za přiměřenou náhradu toho, co dostal. To nám také potvrdili ti tři apoštolové, kteří byli svědky jak slavného, tak bolestného tajemství. Oni tomu nyní, poučeni zvláštním osvícením, také sami porozuměli.

500. Kromě toho vyžadovala i nesmírná láska našeho Spasitele k nám, aby byl dán plný průchod jeho tajuplnému zármutku. Protože kdyby ho zastavil dřív, než dosáhl nejvyššího bodu, jeho láska by nebyla uspokojena, ani by nebylo tak zřejmé, že jeho láska nebyla uhašena množstvím utrpení (Pís.8,7). Zároveň tím ukázal svou lásku k apoštolům, kteří s Ním byli a kterých se nyní zmocňoval velký nepokoj, když viděli, že hodina jeho utrpení a smrti, kterou jim tak často a mnohými způsoby předpovídal, se nyní přiblížila. Toto vnitřní vzrušení a obavy je přivedly do velkých

rozpaků a zmatku, ale žádný z nich se neodvážil o tom promluvit. Proto se je nejlaskavější Spasitel snažil uklidnit trochu tím, že jim sdělil, že je smutný až k smrti. Pohledem na jeho utrpení a úzkost měli být povzbuzeni v obavách a úzkostech svých duší. V zármutku Páně bylo ještě i jiné tajemství, které se týkalo zvláště těchto tří apoštolů, Petra, Jana a Jakuba, kteří byli víc než ostatní proniknuti vznešenou představou o velikosti a Božství svého Mistra, s ohledem na vznešenost jeho učení, svatosti skutků a moci jeho zázraků. Lépe poznávali jeho nadvládu a víc se divili jeho moci nad vším tvorstvem. Proto, aby byli upevněni ve víře, že byl člověkem schopným utrpení, bylo zapotřebí, aby na vlastní oči viděli jeho vpravdě lidský zármutek a utrpení. Svědectvím těchto tří apoštolů, vyznamenaných takovou milostí, byla později Církev svatá dobře opevněna proti bludům, které se ďábel snažil rozšiřovat proti víře v člověčenství Krista, našeho Spasitele. Také ostatní věřící mají útěchu ve svých souženích, která spočívá na této pevně založené víře.

501. Vnitřně o této pravdě osvícené apoštoly povzbudil Pán života slovy: „Zůstaňte zde, bděte a modlete se se mnou.“ Chtěl je tím povzbudit k tomu, aby v praxi zachovávali vše, čemu je učil, a aby je upevnil ve víře. Také jim tím připomněl nebezpečí ochabnutí, nutnost bdělosti a modlitby, aby byli schopni nepřítele poznat a vzdorovat mu a zůstat vždy pevnými v naději, že po potupě a umučení uvidí jeho jméno vyvýšené. Po tomto povzbuzení poodešel Pán stranou od těch tří apoštolů, padl svou božskou tváří na zem a modlil se k věčnému Otci: „Otče můj, je-li to možné, ať mě tento kalich mine (Mt.26,39).“ Tuto modlitbu Kristus Pán vyslovil, přestože přišel z nebe výslovně proto, aby skutečně trpěl a zemřel za lidi, a na potupu svého utrpení pohlížel jako by nebyla ničím. Ochotně ji přijal a odmítal všechnu lidskou útěchu, i přestože s vroucí láskou spěchal do spárů smrti, k ponižování, bolestem a protivenstvím a přikládal tak velkou cenu lidem, že se rozhodl vykoupit je za cenu své krve. Protože se mocí své božské i lidské moudrosti a své neuhasitelné lásky ukázal být tak povznesený nad přirozený strach ze smrti, zdá se, že ta prosba, aby od Něj byl ten kalich odňat, nepovstala z pohnutky pocházející jedině od Něho. Že je tomu tak skutečně, mi bylo zjeveno ve světle, kterého se mi dostalo ohledně tajemství, která jsou obsažena v této Spasitelově modlitbě.

502. Abych to mohla náležitě vysvětlit, musím upozornit, že při této příležitosti Ježíš jednal s věčným Otcem o nejvýš důležité záležitosti, zejména o tom, jak velký vliv má mít vykoupení získané jeho umučením a smrtí na tajné předurčení svatých. V této modlitbě Kristus ze své strany obětoval věčnému Otci svá muka, svou předrahou krev a smrt jako nadbytečně velkou cenu za všechny smrtelníky a za každého

člověka, který se do té doby narodil a ještě se až do konce světa narodí. Ze strany lidstva uvedl nevěrnost, nevděk a pohrdání, kterými bude hříšný člověk oplácet za jeho hrozná muka a smrt. Uvedl také ztrátu, kterou Mu způsobí ti, kteří nebudou chtít využít jeho dobrotu a sami se odsoudí k věčnému trápení. Zemřít za své přátele a za předurčené bylo pro Spasitele příjemné a toužebně si to přál, ale zemřít za zavržence bylo pro Něho opravdu trpké a bolestné, protože v tomto případě neměl žádný důvod, který by Ho vybízel přijmout za ně bolest a smrt. Byla to tato bolest, kterou Pán nazval kalichem, protože u židů bylo ve zvyku používat označení kalich pro znázornění něčeho, co vyžadovalo velkou námahu a bolest. Spasitel použil toto slovo již při jiné příležitosti, když se tázal Zebedeových synů, zda mohou pít kalich, který bude pít Syn člověka (Mt.20,22). Tento kalich tedy byl pro Krista Pána tak hořký, protože věděl, že jeho pití nejen že bude pro zavržené bez užitku, ale ještě zvětší jejich tresty, bolesti a zahanbení, protože jím pohrdli (I.Kor.1,23).

503. Pochopila jsem, že Kristus touto modlitbou prosil svého Otce, aby od Něj odňal kalich smrti za zavržence. Protože se už nemohl smrti vyhnout, prosil, pokud je to možné, aby nebyl nikdo ztracen. Poukazoval na to, že pokud je jeho vykoupení za všechny nadměrné, mělo by platit pro všechny tak, aby všichni, pokud je to možné, měli užitek z jeho účinků. Ale pokud to možné není, že se podřizuje vůli svého věčného Otce. Náš Spasitel v různých přestávkách opakoval tuto modlitbu třikrát (Mt.26,44), modlil se stále ve své úzkosti, přičemž měl na zřeteli důležitost a nesmírnost věci, o kterou se jednalo (Lk.22,43). Podle našeho způsobu vyjadřování, probíhal mezi nejsvětějším člověčenstvím a Kristovým Božstvím zápas, protože člověčenství ve své vroucí lásce k lidstvu, které bylo stejné přirozenosti, žádalo, aby skrze jeho umučení dosáhli všichni věčné spásy, kdežto jeho Božství, ve svých tajných a vysokých soudech stanovilo jistý počet předurčených a ve své božské spravedlnosti nemohlo připustit, aby bylo uděleno požehnání těm, kteří jím pohrdali, a kteří se ze své svobodné vůle stali nehodnými věčného života odmítáním laskavých úmyslů Toho, který jim ten věčný život získal a nabízel. Z tohoto zápasu vzešla ta Kristova úzkost, ve které se tak dlouho modlil a ve které tak vroucně apeloval na moc a velebnost svého všemohoucího, věčného Otce.

504. Tato úzkost Krista, našeho Spasitele vzrůstala úměrně s velikostí jeho lásky a s jistotou jeho poznání, že lidé budou ve využívání zásluh jeho umučení a smrti ve svůj prospěch stále lhostejní. Jeho úzkost dostoupila až takového stupně, že z jeho těla vyprýštily a na zem stékaly velké krůpěje krvavého potu. I když tato podmíněná prosba zůstala bez účinku pro zavržené, na které se vyřčená podmínka vztahovala,

přesto ji pro smrtelníky získal a zajistil větší hojnost milostí. Pro ty, kteří nekladli překážky, byla tou modlitbou rozmnožena požehnání, svatým a spravedlivým se dostalo většího užitku z vykoupení, a mnoho darů a milostí, kterých se zavržení stali nehodnými, bylo přiděleno vyvoleným. Kristova lidská vůle se přizpůsobila vůli Božské a přijala utrpení za každého zvlášť. Za zavržené jako dostačující k získání potřebné pomoci, pokud využijí jeho zásluh, a pro předurčené, jako mocný prostředek, z něhož mohou brát užitek pro zajištění své spásy spoluprací s milostí. Tak byl ustanoven řád a rovněž uskutečněna spása mystického těla jeho svaté Církve, jehož byl Kristus Pán zakladatelem i hlavou.

505. Pro potvrzení tohoto rozhodnutí ještě v době, kdy náš Mistr stále trpěl úzkostí, poslal věčný Otec na zem potřetí archanděla Michaela, aby Krista posílil poselstvím a výslovným potvrzením toho, co už poznal prostřednictvím vlitých vědomostí své nejsvětější duše, protože anděl nemohl říci Pánovi nic, co by už dřív nevěděl, ani nemohl přidat žádné další účinky jeho vnitřnímu vědomí. Ale, jak jsem napsala výše (č.498), Kristus se zřekl útěchy, kterou by z této vědomosti a lásky mohl čerpat pro svou lidskou přirozenost a nechal ji do nejvyšší míry trpět tak, jak to pak také na kříži vyslovil. Místo této úlevy a útěchy, kterou si odepřel, se mu ve vztahu k lidským smyslům dostalo do jisté míry náhrady v tomto archandělovu poselství, protože nyní cítil poznání toho, co Mu už bylo dříve známo vnitřním vědomím, a protože skutečné zakoušení je jakýmsi dalším a novým přídavkem, který má působit na citové tělesné mocnosti. Svatý Michael Mu jménem věčného Otce sdělil a přednesl slyšitelnými slovy jen to, co už věděl. Totiž to, že není možné zachránit ty, kteří to nechtějí, a že věčný Otec je velmi potěšen počtem spravedlivých, i když je jich méně a zavržených mnohem víc. Sdělil mu také, že k těm prvním náleží i jeho nejsvětější Matka, která je vzácným ovocem jeho vykoupení, a že jeho vykoupení přinese užitek patriarchům, prorokům, apoštolům, mučedníkům, pannám a vyznavačům, kteří se budou vyznamenávat láskou a konáním obdivuhodných skutků na oslavu jména Nejvyššího. Z těchto anděl dále připomněl některé zakladatele řeholních řádů a skutky každého z nich. Archanděl se dotknul mnoha dalších skrytých tajemství, o kterých se zde není zapotřebí zmiňovat, ani mi nebylo přikázáno, abych o nich psala, proto to, co jsem už napsala, postačí ke sledování předmětu našeho děje.

506. V přestávkách této modlitby, jak praví evangelisté, přicházel Kristus k apoštolům a napomínal je, aby bděli a modlili se, aby neupadli do pokušení (Mt.26,41; Mk.l4,38; Lk.22,40). To dělal tento nejbdělejší Pastýř proto, aby ukázal hodnostářům a představeným Církve, jak pečlivě mají bdít nad svým stádem. To že

Kristus ze starostlivosti o své stádečko přerušoval svou modlitbu, která byla tak důležitá, dělal proto, aby je poučil, že pro spásu svých svěřenců musí také odkládat různé jiné zájmy a zaměstnání. Abychom porozuměli tomu, jak moc to apoštolové potřebovali, se musím zmínit o tom, že pekelnému drakovi, který byl vyhnán z večeřadla a svržen do pekelné propasti, Spasitel dovolil opět vyjít, aby svými zlovolnými útoky napomáhal splnění rozhodnutí Páně. Mnozí démoni se ihned vyřítili a hnali se k Jidášovi a výše popsaným způsobem se ho snažili odvrátit od zrádného prodeje. Když ho nemohli odvrátit, obrátili svou pozornost na jiné apoštoly a domnívali se, že ve večeřadle obdrželi z rukou Páně nějaký velký dar na památku. Lucifer se snažil zjistit, jaký to byl dar, který by mu mohl překážet. Náš Spasitel viděl krutost a hněv knížete temnoty a jeho pomocníků, proto jako nejlaskavější Otec a bdělý představený spěchal na pomoc svým malým dětem a nově získaným poddaným, svým apoštolům. Vzbudil je a napomenul, aby bděli, byli ostražití proti svým nepřátelům a modlili se, aby neupadli náhle a nepřipraveni do pokušení, které jim hrozilo.

507. Pán se proto také vrátil ke svým třem apoštolům, protože byli více vyznamenáváni než ostatní a měli proto také více příčin k bdělosti a k následování příkladu svého Mistra. Ale nalezl je spící, protože se nechali přemoci zrádným znechucením a zármutkem, a pak byli zachváceni takovou ochablostí a netečností, že usnuli. Před tím, než k nim Pán promluvil, se na ně chvíli díval a zaplakal nad nimi, protože viděl, že jsou v důsledku své lenosti a nedbalosti obtíženi a pohrouženi ve smrtonosném stínu. I řekl Petrovi: „Šimone, ty spíš? Neměl jsi sílu jednu hodinu bdít?“ A hned dodal: Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení (Mk.14,37-38), neboť moji i vaši nepřátelé nespí jako vy.“ Že napomínal obzvláště Petra, bylo způsobeno tím, že byl ustanoven za hlavu všech ostatních, a ne jen proto, že nejvíce Pána ujišťoval, že Ho nezapře a že je ochoten za Něho i zemříti, i kdyby se všichni ostatní nad Ním pohoršili a opustili Ho, ale také proto, že to ujištění dal z celého svého srdce a dobrovolně. Zasloužil si proto víc pokárání a napomenutí než ostatní. Je jisté, že Pán víc trestá ty, které miluje, a naše dobrá předsevzetí se Mu vždy líbí, i když je snad později nesplníme, jako se to stalo nejhorlivějšímu z apoštolů, svatému Petrovi. Když Pán přišel po třetí, vzbudil je všechny, protože již přicházel Jidáš, aby svého Mistra vydal do rukou jeho nepřátel, jak budu vypravovat v následující kapitole.

508. Vraťme se nyní do večeřadla, kam se uchýlila Královna nebes se svatými ženami. Ze své světničky v božském světle viděla zcela jasně všechna tajemství a vše, co její nejsvětější Syn v zahradě dělal. Ve chvíli, kdy se Spasitel se třemi apoštoly, Petrem, Janem a Jakubem odloučil od ostatních apoštolů, se také nebeská Královna odloučila od ostatních žen a šla do jiné světnice. Když od nich odcházela, vybídla je,

aby bděly a modlily se, aby nevešly v pokušení, a vzala s sebou tři Marie, přičemž s Marií Magdalenou jednala tak, jako by byla jejich představenou. Když s těmito třemi důvěrnějšími společnicemi osaměla, prosila věčného Otce, aby Ji zbavil veškeré lidské útěchy jak v tělesné tak i duchovní části její bytosti, tak aby Jí nic nebránilo na nejvyšší míru trpět spolu s jejím božským Synem. Prosila, aby Jí bylo dopřáno na jejím panenském těle cítit a podílet se na všech bolestech ran a mučení, které má vytrpět Ježíš. Nejsvětější Trojice tuto její žádost vyslyšela a následovně Matka trpěla všechna muka svého nejsvětějšího Syna právě tak, jako On, jak budu vypravovat později. Tato muka byla tak velká, že kdyby Ji pravice Všemohoucího nebyla zachovala, byly by ji mnohokrát usmrtily. Naproti tomu byla tato utrpení, která sám Bůh dopustil, také jakousi zárukou a začátkem nového života, protože při své velké lásce by pokládala za nesrovnatelně bolestnější, vidět svého božského Syna trpět a zemřít, aniž by Jí bylo dovoleno podílet se na jeho mukách.

509. Královna nebes požádala tři Marie, aby s Ní zůstaly a pomáhaly Jí v jejím utrpení, k čemuž byly obdařeny větším světlem a milostí než ostatní ženy. Ve světnici, v níž byla jen s třemi Mariemi, začala nejčistší Matka pociťovat neobyčejný zármutek a úzkost a řekla jim: „Má duše je zarmoucena, protože můj milovaný Syn bude nyní trpět, zemře a mně není dovoleno trpět jeho muka a zemřít s Ním. Modlete se, mé přítelkyně, abyste nebyly přemoženy pokušením.“ Když to řekla, poodešla od nich a následovala Pána v jeho prosbách, pokud mohla a pokud věděla, že je to v souladu s lidskou vůlí jejího Syna. Pokračovala v modlitbách a prosbách, přičemž cítila stejnou úzkost, kterou cítil v zahradě Spasitel. Ona také v přestávkách přistupovala ke svým společnicím a povzbuzovala je, protože věděla, jak je ďábel nenávidí. Plakala nad těmi, kteří měli být zavrženi, protože byla velmi osvícena o tajemstvích věčného předurčení ke spáse a zatracení. Aby ve všem spolupůsobila a napodobila Vykupitele světa, potila se také velká Paní krví, podobně jako Ježíš v zahradě a z vůle Boží Ji navštívil archanděl Gabriel, tak jako Krista, jejího Syna, navštívil archanděl Michael. Tento nebeský kníže Jí vysvětlil vůli Nejvyššího podobným způsobem, jako ji vyložil svatý Michael Kristu Pánu. U obou byla stejná příčina modliteb i zármutku, a proto si byli poměrně podobni také ve svém jednání i vědomostech. Bylo mi sděleno, že naše nejmoudřejší Paní si opatřila nějaké plátno pro případ potřeby při mučení jejího milovaného Syna a při této příležitosti poslala některé ze svých andělů s utěradlem do zahrady, v níž se její Syn potil krví, aby utřeli a osušili jeho ctihodný obličej. Pán pro lásku ke své Matce a pro rozmnožení jejích

zásluh dovolil těmto služebníkům Nejvyššího splnit její něžné a zbožné přání. Když se přiblížil okamžik, kdy měl být náš Spasitel zajat, oznámila to bolestná Matka třem Mariím. Všechny tři propukly v hořký pláč nad touto potupou, zvláště Marie Magdalena, která vynikala vroucí láskou a úctou ke svému Mistrovi.

Poučení, která mi dala Královna nebes, Marie.

510. Má dcero, všechno, co jsi poznala a napsala v této kapitole, poslouží tobě i všem pozemšťanům, kteří o tom budou pozorně uvažovat, k mocnému povzbuzení. Uvažuj ve své duši, jak cenné a důležité je věčné předurčení ke spáse nebo k zavržení duší, když na ně můj nejsvětější Syn pohlížel s tak velkou starostlivostí, že Mu nemožnost záchrany všechny lidi způsobila až k smrti velký zármutek, k smrti, kterou měl za všechny podstoupit. Tímto zápasem nám ukázal důležitost a vážnost této otázky. Prodloužil své prosby a modlitby ke svému věčnému Otci a jeho láska k lidem byla příčinou, že jeho nejsvětější krev, při vědomí, že zlá vůle učiní lidi nehodnými podílu na užitku jeho smrti, prýštila z jeho těla. Pán, můj Syn zajisté ospravedlnil své jednání, když obětoval tak nezměrnou hojnost své lásky a zásluh za vykoupení spásy lidstva. Podobně se ospravedlnil i věčný Otec tím, že světu poskytnul tak přístupným a lehce dosažitelným lék pro tak nesmírně odlišné osudy, jako je smrt a život, oheň a voda (Sir.15,17).

511. Jaký důvod nebo omluvu uvedou lidé na obhajobu své zapomnětlivosti na svou věčnou spásu, když jsme ji, já i můj božský Syn, pro ně získali s takovými oběťmi a neúnavným bděním? Nikdo ze smrtelníků nebude mít žádnou omluvu pro svou pošetilou nedbalost a mnohem víc neomluvitelné budou děti svaté Církve, protože ony obdržely dar víry v tato obdivuhodná tajemství a přece svým životem ukazují, že se jen nepatrně liší od bezvěrců a pohanů. Nemysli si, má dcero, že je zbytečně psáno: „Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených (Mt.22,14).“ Boj se tohoto výroku a obnov ve svém srdci péči a horlivost o svou spásu přiměřenou smyslu a povinnostem vznikajícím z poznání tak velkých tajemství. I kdyby se nejednalo o tvou věčnou spásu, máš odpovídat láskyplné dobrotivosti, s jakou ti zjevuji tak velká božská tajemství. Že tě nazývám svou dcerou a nevěstou mého Pána, by tě mělo přimět k tomu, aby sis vůbec nevšímala marných viditelných věcí a věnovala se jen lásce a ochotnému snášení utrpení pro Něho. To jsem ti ukázala svým příkladem, protože jsem stále s největší dokonalostí využívala všechny své schopnosti jen pro tyto dvě věci. Abys toho mohla dosáhnout i ty, přeji si, aby ses bez přestání modlila a bděla se mnou jednu hodinu, to jest po dobu tvého života. Protože ve srovnání

s věčností je celý život mnohem kratší než jedna hodina, ba mnohem kratší než pouhý okamžik. S takovým smýšlením sleduj tajemství utrpení, s takovým smýšlením o nich piš, pociťuj je a vtiskni si je do srdce.

KAPITOLA XIII.

Zradou Jidáše je náš Spasitel vydán do rukou svých nepřátel a zajat; co při tom dělala nejsvětější Marie a některá jiná tajemství této události.

512. V době, kdy se náš Spasitel modlil ke svému Otci za spásu lidského pokolení, se snažil věrolomný učedník Jidáš rychle vydat Krista do rukou Kněží a farizeů. Ve stejné době Lucifer a jeho démoni, kteří nebyli schopni odvrátit umíněnou Jidášovu vůli i ostatních Kristových nepřátel od jejich úmyslu usmrtit Krista, jejich Stvořitele a Mistra, změnili taktiku své satanské zloby a začali popouzet židy v jejich jednání se Spasitelem k větší ukrutnosti a drzosti. Jak jsem už několikrát napsala, byl ďábel plný velkých obav, že by tento zvláštní člověk mohl být Mesiášem a pravým Bohem. Nyní se tedy rozhodl zjistit, zda je jeho zlé tušení oprávněné nebo ne, a proto podněcoval židy a jejich sluhy k nejkrutějším urážkám Spasitele. Sdílel s nimi svou úděsnou nenávist a pýchu, čímž doslovně splnil Šalomounovo proroctví (Mdr.2,17-20). Ďábel si myslel, že pokud nebude Kristus Bohem, ale jen pouhým člověkem, jistě zeslábne a bude v tomto pronásledování a mukách přemožen. Pokud však Bohem je, ukáže to tak, že se sám, svou mocí a novými zázraky, osvobodí.

513. Podobné myšlenky vnutil satan také kněžím a farizeům. Na Jidášův podnět rychle sehnali dohromady velký zástup lidí, ve kterém byli pohanští vojáci, vojenský důstojník a mnoho židů. Když jim dali Jidáše jako rukojmí, vyslali tento zástup, aby se zmocnil nejnevinnějšího Beránka, který je očekával a věděl o všech myšlenkách a plánech svatokrádežných kněží, jak to výslovně předpověděl prorok Jeremiáš (Jer.11,18). Všichni tito služebníci nepravosti, vyzbrojeni zbraněmi, provazy a řetězy, hořícími pochodněmi a lucernami, vyšli z města směrem k Olivetské hoře. Hlavní strůjce zrady, Jidáš, velmi naléhal, aby byli opatrní, protože se ve své nevěrnosti a zrádnosti obával, že by mohl nejtišší Mistr, kterého považoval za kouzelníka, učinit nějaký zázrak, který by mu pomohl k útěku. Choval se tak, jako by zbraně a lidská opatrnost něco zmohly, kdyby se Ježíš rozhodl použít svou božskou moc! Jako by snad Kristus nemohl svou moc využít, jak to udělal při jiných příležitostech. Pokud by se Kristus sám a dobrovolně nevydal mukám a potupné smrti na kříži, nebyla by jim jejich opatrnost nic platná!

514. Když se už přibližovali, vrátil se Pán potřetí k apoštolům, a když je našel spící, řekl jim: „Nyní už můžete spát a odpočívat si. Už je po všem. Nadešla ta hodina: hle, Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků. Vstaňte! Pojďme! Hle, ten, jenž mě vydává je nablízku (Mk.14,41-42).“ Ta slova promluvil Mistr svatosti ke třem nejvíc privilegovaným apoštolům. Nechtěl je pokárat přísněji, než tímto nejmírnějším, laskavým způsobem. Protože byli rozespalí, nevěděli, jak praví Písmo, co by svému Pánovi odpověděli (Mk.14,40). Vstali, a Ježíš s nimi šel k ostatním osmi apoštolům, kteří také přemoženi a sklíčeni velkým zármutkem usnuli. Mistr pak nařídil, aby všichni společně s Ním, Hlavou mystického těla, šli vstříc nepřátelům. Tím je poučil o významu síly vzájemné a dokonalé jednoty pro přemáhání ďáblů, jejich následovníků a pro předcházení jejich vítězství. Provázek trojnásobný se nesnadno přetrhne (Kaz.4,12) a ten, kdo je silný proti jednomu, může být přemožen dvěma, což je možné docílit sjednocením. Pán opět apoštoly napomenul a upozornil je na to, co se nyní stane. Bylo už slyšet zmatený lomoz přicházející tlupy vojáků a jejich pomocníků. Náš Spasitel jim pak vyšel vstříc na cestu a s jedinečnou láskou, velkomyslnou odvahou a něžnou zbožností se v duchu modlil: „Ó utrpení, toužebně z hloubi mé duše žádané, vy bolesti, rány, protivenství, námahy, ponižování a potupná smrti, pojďte, pojďte, pojďte rychle, neboť žár lásky, který hoří pro spásu lidí, si dychtivě žádá spatřit vaše setkání s jediným nevinným ze všech tvorů. Dobře znám vaši cenu, proto jsem vás hledal, toužil po vás a prosil o vás, a s radostí vám z mé svobodné vůle přicházím vstříc. Koupil jsem vás, když jsem vás s horoucí touhou vyhledával a vážím si vás pro vaši záslužnost. Chci napravit a zvýšit vaši hodnotu a povznést vás k nejvyšší důstojnosti. Ať přijde smrt, abych tím, že ji přijmu, aniž bych ji zasluhoval, nad ní zvítězil a získal život pro ty, kteří byli potrestáni smrtí za své hříchy (Oz.13,14). Dovoluji svým přátelům, aby mne opustili, protože jen já sám si přeji a jsem schopen podstoupit tento boj a dobýt pro ně vítězství a oslavu (Iz,53,3).“

515. Když Dárce života pronášel tato slova a modlitbu, přistoupil k Němu Jidáš, aby dal svým společníkům sjednané znamení (Mt.26,48), obvyklé, nyní však neupřímné a předstírané políbení pokoje, podle kterého měli poznat Ježíše, kterého měli od ostatních oddělit a hned zajmout. Taková opatření přijal nešťastný apoštol nejen z touhy po penězích a z nenávisti ke svému Mistrovi, ale také ze strachu, který se ho zmocňoval. Hrozil se nevyhnutelného budoucího setkání s Ním, pokud by nebyl při této příležitosti usmrcen. Tohoto zahanbení se bál víc, než smrti své duše nebo

smrti svého božského Mistra. Aby tomu předešel, spěchal s dokončením své zrady a toužil spatřit umírat Dárce života v rukou svých nepřátel. Zrádce rychle přistoupil k nejtišššímu Pánovi a jako dokonalý pokrytec, skrývající svou nenávist, vtiskl na jeho tvář políbení pokoje a řekl při tom: „Zachovej Tě Bůh, Mistře.“ Tímto zrádným činem bylo Jidášovo zavržení dovršeno a Bůh byl ospravedlněn, když mu přestal nadále poskytovat svou milost a pomoc. Nenávist a zaslepenost tohoto nevěrného učedníka dosáhly nejvyššího stupně, protože v srdci popíral a nevěřil ve stvořenou ani nestvořenou moudrost, prostřednictvím které musel Kristus o jeho zradě vědět a s pominutím faktu, že ho může zničit, chtěl zakrýt svou zlomyslnost předstíraným přátelstvím pravého učedníka. To vše jen proto, aby vydal tak hrozné a ukrutné smrti svého Stvořitele a Mistra, kterému byl zavázán vděčností za tak mnohá dobrodiní. Tímto jediným skutkem, zradou, se Jidáš dopustil tak mnoha hrozných hříchů, že není možné vystihnout jejich velikost, protože jsou v tomto skutku zahrnuty zrada, vražda, svatokrádež, nevděčnost, krutost, neposlušnost, faleš, lež, bezbožnost a jedinečné pokrytectví. Toho všeho se dopustil tím jediným skutkem proti Božské Osobě, která se stala člověkem.

516. Naproti tomu z Pána vyzařovala nevýslovná dobrotivost a spravedlnost, protože se na Něm v nejvyšší míře naplnila Davidova slova: „S těmi, kteří nenáviděli pokoj, byl jsem pokojný; když jsem k nim mluvíval, bojovali proti mně bez příčiny (Žl.119,7). Pán toto proroctví splnil dokonale tím, když odpověděl Jidášovi na zrádný polibek: „Příteli, nač jsi přišel?“ Vyslal do srdce tohoto zrádného učedníka nové, nejvýš jasné světlo, ve kterém Jidáš viděl ohavnou zlobu své zrady i trest, který ji bude následovat, pokud se nepolepší upřímným pokáním, kterým ještě mohl od božské dobroty dosáhnout odpuštění. Jidáš jasně vyčetl z těch několika Kristových slov: „Příteli hleď, abys touto zradou nezneužil mou dobrotu a nepřivodil si zatracení. Pokud hledáš mé přátelství, já ti ho kvůli tomuto činu neodepřu, pokud budeš svého hříchu litovat. Zvaž dobře, jak nerozvážně jednáš, když mne vydáváš do rukou nepřátel předstíráním přátelství, pod rouškou lživého míru a polibkem úcty a lásky. Vzpomeň si na dobrodiní, která jsi od mé dobrotivosti obdržel, a že jsem Synem Panny, která tě tak často vyznamenávala svou láskou a těšila mateřskými radami v době tvého apoštolátu. I kdyby se jednalo jen o Ni, neměl by ses dopouštět tak zrádného skutku, jako je zaprodání a vydání jejího Syna. Její laskavá tichost nikterak nezasluhuje tak pobuřující bezpráví, protože Ona k tobě nebyla nikdy nelaskavá. Ale přestože jsi Jí nyní tak ublížil, neopovrhuj její přímluvou, protože Ona jediná bude mít moc ovlivňovat má rozhodnutí a kvůli Ní ti nabízím odpuštění a život, protože mne o to mnohokrát prosila. Ujišťuji tě, že tě milujeme, protože máš ještě život, ve

kterém je naděje a ve kterém ti neodepřeme své přátelství, pokud ho budeš hledat. Pokud ho ale odmítneš, zasloužíš si naše opovržení, věčný trest a bolesti.“ Avšak símě božských slov se v srdci tohoto nešťastného zatracence neujalo. Jeho srdce bylo tvrdší než diamant a krutější než srdce divoké šelmy. Protože odpíral božské dobrotivosti, upadl nakonec do zoufalství, jak budu vypravovat v následující kapitole.

517. Když dal Jidáš polibkem znamení, octli se Pán a jeho učedníci tváří v tvář vojákům, kteří Ho přišli zajmout, a tvořili tak dva nejvýš se protivící nepřátelské šiky, které kdy svět viděl. Na jedné straně stál Kristus, náš Pán, pravý Bůh a člověk, jako kapitán všech spravedlivých, podporovaný svými jedenácti apoštoly coby vojevůdci a zápasníky jeho Církve s nesčetným množstvím andělských duchů, kteří byli při tomto výjevu plni úcty a úžasu. Na druhé straně stál Jidáš, strůjce zrady, plný pokrytectví a nenávisti, mnoho židů a pohanů, připravených dát průchod své zlobě s největší ukrutností. Ty obklopoval Lucifer a mnoho jeho ďáblů, podněcujících a podporujících Jidáše a jeho pomocníky v tom, aby vložili směle své svatokrádežné ruce na jejich Stvořitele. S nevystižitelnou láskou k utrpení, s velkou mocí a autoritou se pak Pán obrátil k vojákům se slovy: „Koho hledáte (Jan 18,4-5)?“ Oni odpověděli: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem to.“ Těmito nevýslovně vzácnými a požehnanými slovy se prohlásil za našeho Vykupitele, protože pouze tím, že se dobrovolně nabídnul, aby nás svým umučením a smrtí vykoupil, mohla být naše naděje na věčný život postavena na pevný základ.

518. Jeho nepřátelé ovšem nemohli porozumět nebo vystihnout pravý význam slov: Já jsem to. Ale jeho nejsvětější Matka a andělé jim rozuměli a do velké míry jim porozuměli také apoštolové. Bylo to jako by řekl: „Já jsem, který jsem (Ex. 3,14),“ jak jsem řekl svému prorokovi Mojžíšovi, protože já jsem sám od sebe a všichni tvorové mají svůj počátek a bytí ze mne. Já jsem věčný, neobsáhlý, nekonečný, jeden v podstatě a vlastnostech. Já jsem se stal člověkem a skryl jsem svou slávu, abych skrze umučení a smrt, k níž mne chcete odsoudit, spasil svět. Protože Pán mluvil s božskou mocí, jeho nepřátelé to nemohli snést a jakmile jeho slova uslyšeli, všichni postoupili zpět a padli na zem (Jan 18,6). A to se stalo nejen vojákům, ale i psům, které s sebou přivedli a koním, na kterých někteří přijeli. Všichni padli na zem a zůstali nehybní jako kameny. I Lucifer a jeho démoni s nimi byli sraženi, nemohli sebou hnout a zakoušeli nové zahanbení a muka. Zůstali tak nehybní asi sedm nebo osm minut, přičemž nevydávali žádné známky života, jako by byli mrtví. Ó slovo Boží, tak tajemné ve svém významu a víc než nepřemožitelné v moci! Ať se moudří

před Tebou nechlubí svou moudrostí a chytrostí, ani silní svou silou (Jer.9,23). Ať se pokoří marnivost a domýšlivost babylonských dětí, když vidí, že jedno slovo z úst Páně, vyslovené s takovou mírností a pokorou, zmate, zničí a vyhladí všechnu pýchu a lidskou i pekelnou moc. A my děti Církve z toho také poznejme, že všechna Kristova vítězství se získávají vyznáváním pravdy, ponecháváním místa Božímu hněvu (Řím.12,19), projevováním mírnosti a pokory srdce (Mt. 11, 29), přemáháním, přičemž budeme my sami přemoženi holubičí prostotou, klidem a poddajností ovečky, prosti odporu a vzteklosti dravých vlků.

519. Náš Pán pohlížel smutně na obraz věčného zavržení, vykreslený těmi, kteří před Ním leželi a naslouchali prosbám své nejsvětější Matky, která Ho prosila, aby je nechal povstat, protože jejich osud ponechal závislý na její přímluvě. Když byl čas, aby povstali, prosil věčného Otce a řekl: „Můj Otče a věčný Bože, do mých rukou jsi dal všechny věci (Jan 13,3) a svěřil jsi mi vykoupení, které požaduje tvá spravedlnost. Chci je vykonat a vydávám sebe na smrt s celým svým srdcem, abych získal pro své bratry možnost se podílet na tvých pokladech a na věčné blaženosti pro ně připravené.“ Tímto projevem své mocné vůle dal Pán celé té bídné bandě lidí, ďáblů a zvířat svolení povstat a vrátit se do stejného stavu, ve kterém byli před pádem na zem. Spasitel se jich znovu zeptal: „Koho hledáte?“ Oni řekli: „Ježíše Nazaretského.“ Pán jim odpověděl velmi mírně: Řekl jsem vám, že já jsem to. Jestliže mne hledáte, nechte tyto odejít (Jan.18,8). Těmi slovy dal služebníkům a vojákům svolení, aby Ho jali a provedli své plány, které, aniž by to věděli, znamenaly uvalení všech našich neduhů a bolestí na jeho Božskou Osobu (Iz.53,4).

520. První, kdo spěšně přistoupil, aby vložil ruce na Pána života, byl služebník nejvyššího kněze jménem Malchus. Vzdor strachu a zděšení všech apoštolů, byl svatý Petr víc než ostatní roznícen horlivostí pro obranu cti a života božského Mistra. Měl meč, který vytasil, napadl Malcha a od hlavy mu úplně uťal jedno ucho (Jan 18,10). Tímto úderem meče by byla způsobena mnohem vážnější rána, kdyby jí božská prozřetelnost Mistra trpělivosti a tichosti nebyla zabránila. Pán nechtěl, aby při jeho zajetí zemřel někdo jiný mimo Něho. Jedině jeho rány, krev a utrpení měly napomáhat dosažení věčného života lidského pokolení, a to všem těm, kteří to budou chtít. Ani nebylo jeho vůlí a neshodovalo se s jeho učením, aby byla jeho Osoba hájena zbraní, ani si nepřál Církvi zanechat takový příklad, který by měla následovat při své obraně. Na potvrzení tohoto učení, které vždy všem vštěpoval, vzal uťaté ucho, přiložil ho na jeho původní místo, ránu zahojil a učinil Malcha zdravějším než byl dřív. Ale dřív, než to udělal se obrátil ke svatému Petrovi a napomenul ho slovy:

„Zastrč ten meč svůj do pochvy, neboť všichni, kdo se chápají meče, mečem zahynou. Nepřeješ si, abych pil kalich, který mi dal Otec? Což si myslíš, že bych nemohl volat o pomoc ke svému Otci, jenž by mi okamžitě poslal více než dvanáct pluků andělů? Jak by se potom naplnila Písma, že to musí být takto (Jan 18,11; Mt.26,52-54)?“

521. Tak byl tímto laskavým napomenutím svatý Petr, hlava Církve, poučen a osvícen o tom, že jeho zbraně pro založení a obranu Církve mají být duchovní, že zákon evangelia neučí válkám a dobývání vítězství hmotnými zbraněmi, ale pokorou, trpělivostí a dokonalou láskou, že tyto zbraně přemáhají ďábla, svět a tělo, že božské ctnosti budou vítězit nad nepřáteli Církve a nad mocnostmi a intrikami tohoto světa, že zbraně pro útočení a obranu nejsou pro následovníky Krista, našeho Spasitele, ale jen pro knížata tohoto světa, aby jimi chránili své pozemské statky a práva, ale že meč Církve má být duchovní, zasahující víc duši než tělo. Pak se Kristus Pán obrátil ke svým nepřátelům a židovským služebníkům a s velkou velebností a vznešeností jim řekl: „Jsem snad lupič, že jste vytáhli s meči a holemi? Zatímco když jsem s vámi byl každý den v Chrámě, ruce jste na mne nevztáhli. Ale je to vaše hodina a moc temnoty (Mt. 26,55; Lk.22,52-53).“ Všechna slova našeho Spasitele obsahují velmi hluboká tajemství a není možné je náležitě všechna pochopit nebo vysvětlit, zvláště ta, která říkal při svém mučení a smrti.

522. Tito služebníci mohli být touto výtkou našeho božského Mistra snadno obměkčeni a měli za svou zlobu se zastydět, ale oni toho byli daleci, protože byli zemí zlořečenou a neplodnou. Přesto však je chtěl Dárce života o této pravdě poučit, aby se tak jejich zloba stala ještě více neomluvitelnou, aby je za tento hřích i všechny hříchy spáchané v přítomnosti samotné nejvyšší svatosti a spravedlnosti spravedlivě pokáral, což by samo o sobě mohla být mocná pomůcka pro jejich obrácení, pokud by si ho byli přáli. Kromě toho tím Pán jasně ukázal, že věděl o všem, co se stane, a že se vydává do jejich rukou a na smrt z vlastní dobrovolné vůle. Z této a jiných vznešených důvodů vyřkl Pán výše uvedená slova, pronikající jejich mysl, protože dobře věděl o příčině jejich zloby, nenávisti a zášti. Věděl, že je to hlavně proto, že veřejně káral nepravosti kněží a farizeů, a protože svým příkladem a svými zázraky získal dobrou vůli pokorných a zbožných lidí i mnoho hříšníků pro své přátelství a milosti. Připomněl jim, že ten, který měl moc dosáhnout takové výsledky na veřejnosti a nemohl být zajat v chrámu nebo ve městě, ve kterém učil, nemohl by zajisté být zajat ani na otevřeném místě, kdyby k tomu sám nesvolil. Dal jim jasně na vědomí, že příčinou, proč Ho nemohli zajmout dřív bylo jen to, že k tomu lidem a ďáblům nedal moc, dokud nepřišla hodina, kterou sám ustanovil. Aby jim naznačil,

že už nastala hodina, kdy měl být zajat, týrán a mučen, řekl: „Ale je to vaše hodina a moc temnoty (Lk, 22,53).“ Jako by tím řekl: Až dosud bylo zapotřebí, abych byl s vámi jako váš Mistr a učitel a proto jsem nedovolil, abyste mi vzali život. Nyní však toužím dokončit smrtí dílo vykoupení, které mi uložil můj věčný Otec, proto vám nyní dovoluji, abyste mne zajali a vykonali na mně svou vůli. Hned potom se vrhli na nejtiššího Beránka jako zuřiví tygři, pevně Ho spoutali provazy a řetězy, aby Ho tak mohli vést do domu nejvyššího kněze, jak budu nyní vyprávět.

523. Nejčistší Kristova Matka bedlivě sledovala vše, co se dělo při tomto zatčení, které nazíráním viděla jasněji, než kdyby při něm byla osobně přítomna, protože pomocí této nadpřirozené vize pronikala i všechna tajemství jeho slov a skutků. Když viděla vycházet z domu nejvyššího kněze tlupu vojáků a služebníků, předvídala již moudrá Paní neuctivost a urážky, kterými budou zasypávat svého Stvořitele a Vykupitele. Proto, aby učinila, co bylo v její moci, pozvala své svaté anděly strážné a mnoho jiných andělů, aby spolu s Ní vzdávali úctu a chválu Pánovi všeho tvorstva, aby tak vytvořila protiváhu potupě a urážkám, kterých se Mu dostane od služebníků temnoty. Požádala o to také ženy, které se s Ní modlily. Oznámila jim, že její nejsvětější Syn dal nyní svým nepřátelům svolení, aby Ho zajali a špatně s Ním zacházeli, a že ti se právě chystají s největší bezbožností a krutostí toto svolení využít. Provázena svatými anděly a zbožnými ženami praktikovala věrná Královna vnitřní i zevnější úkony nejoddanější víry a lásky, vyznávala, klaněla se, chválila a velebila nekonečné Božství a nejsvětější člověčenství svého Stvořitele a Pána. Svaté ženy ji napodobovaly v poklekání a padání na tvář, a andělská knížata odpovídala na chvalozpěvy, kterými velebila, ctila a oslavovala Kristovo Božství a člověčenství. V míře, ve které děti nepravosti rozmnožovaly neuctivost a urážky, se Marie snažila předkládat Pánovi náhradu svými chválami a poctami. Tak stále utišovala božskou spravedlnost, aby nepovstala proti svým pronásledovatelům a nezničila je, protože jen nejsvětější Marie byla schopna zadržet tresty za tak velké urážky.

524. Velká Paní nejen že utišovala spravedlivého Soudce, ale i vymáhala milosti a požehnání od božské dobrotivosti pro ty osoby, které Ho popouzely, a tak splácela dobrem těm, kteří zahrnovali Krista za jeho učení a dobrodiní bezprávím. Toto milosrdenství dosáhlo nejvyššího stupně u nevěrného a zatvrzelého Jidáše, protože když nejútlocitnější Matka viděla, jak zrazuje Ježíše polibkem předstíraného přátelství a pomyslela na to, jak krátce před tím v jeho ústech spočívalo svátostné Tělo Páně,

s jehož přesvatou tváří bylo tak brzo potom dovoleno přijít do styku stejným nečistým rtům, byla proniknuta velkou bolestí a zároveň také unesena láskou. Prosila Pána, aby udělil nové milosti tomuto muži, kterému bylo dopřáno dotknout se tváře, na kterou se přejí dívat andělé, a aby mu tyto milosti, pokud bude chtít, umožnily zachránit se před záhubou. Její Syn, náš Pán, vyslyšel prosbu své nejsvětější Matky a udělil Jidášovi mocnou milost právě v tom okamžiku, kdy vykonal svůj zrádný čin. Kdyby na ni tento nešťastný muž dal a začal s ní spolupracovat, byla by mu Matka milosrdenství vyprosila mnoho dalších milostí a také odpuštění jeho hříchu. Udělala to tak u mnoha jiných velkých hříšníků, kteří byli ochotni Jí vzdát slávu a získat tak pro sebe věčnou slávu. Avšak Jidáš si toho nevšímal, a tak ztratil všechnu možnost spásy, jak budu vypravovat v následující kapitole.

525. Ve chvíli, kdy velká Paní viděla, jak všichni služebníci a vojáci, kteří přišli Ježíše zajmout, na jeho božské slovo padli na zem, propukla spolu s anděly v písně chval jeho nekonečné moci a síly jeho člověčenství, kterou obnovil vítězství Nejvyššího nad Faraónem a jeho vojskem v Rudém moři (Ex.15,4). Velebila Pána zástupů, protože se chtěl tak obdivuhodným způsobem vydat na mučení a smrt, aby zachránil lidské pokolení z Luciferova zajetí. Pak prosila Pána, aby dovolil všem oněmělým a poraženým nepřátelům povstat a opět užívat své smysly. K této prosbě byla pohnuta svou velkomyslnou laskavostí a hlubokým soucitem s muži, které Pán stvořil ke svému obrazu a podobenství. Chtěla tím také v nejvyšším stupni splnit zákon lásky k nepřátelům a činit dobře těm, kdo nás pronásledují, zákon, který vštěpoval a zachovával její Syn a Mistr (Mt.5,44). Věděla také, že se musí splnit proroctví o vykoupení lidstva. Ačkoli se to vše dělo, nepřekáželo to přesvaté Marii v modlitbě, aby pohnula Nejvyššího k udělení milostí. Neboť v nekonečné moudrosti i v rozhodnutích jeho nejsvětější vůle byly všechny tyto prostředky předzvězeny jako působící tyto účinky takovým způsobem, který byl v nejlepším souladu s tím, který Pán předváděl a předvídal. Není však zapotřebí pouštět se nyní do dalšího vysvětlování těchto tajemství. Když se služebníci nejvyššího kněze chopili Spasitele a spoutali Ho, jeho nejsvětější Matka cítila na svých rukou bolest, kterou Mu působily provazy a řetězy tak, jako by byla sama svázána a spoutána okovy. Stejným způsobem cítila na svém těle týrání a rány, které potom Pánu zasazovali, neboť, jak jsem dříve řekla, tato milost byla udělena jeho Matce, jak během jeho utrpení uvidíme. Tento její citelný podíl na jeho utrpení Jí byl jakousi úlevou v bolestech, které by byla trpěla ve své milující duši při pomyšlení, že s Ním není v jeho mukách.

Poučení, která mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

526. Má dcero, ve všem co jsi poznala a napsala o těchto tajemstvích, přivodíš na sebe (a na všechny smrtelníky) přísný soud, pokud nepřemůžeš svou malomyslnost, nevděčnost a špatnost stálým rozjímáním o mučení a smrti ukřižovaného Ježíše. To je velká věda svatých, které světáci věnují tak málo pozornosti. Je to chléb života a duchovní potrava maličkých, která jim dává moudrost a pro jejíž nedostatek hynou hladem milovníci tohoto pyšného světa (Sir.15,3). Přeji si, abys byla v této vědě pilná a moudrá, neboť spolu s ní obdržíš všechny dobré věci (Mdr.7,11). Můj Syn a Pán nás této vědě učil, když řekl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k mému Otci, než skrze mne (Jan 14,6).“ Řekni mi tedy, má dcero, nemělo by být samozřejmé, že když se můj Pán a Mistr stal skrze své umučení a smrt životem a cestou pro lidi, že i lidé, pokud chtějí touto cestou jít a podle této pravdy žít, musí následovat Krista ukřižovaného, zraněného, zbičovaného a potupeného? Zamysli se nad nerozumností lidí, kteří chtějí přijít k Otci bez následování Krista, a očekávají, že budou kralovat s Bohem bez utrpení, ba bez pomyšlení na to, že by měli přijmout nějaký díl jeho utrpení a smrti, nebo Mu za to, co udělal, děkovat. Chtějí, aby jim Bůh v tomto a pak také ve věčném životě uděloval rozkoše, zatímco Kristus, jejich Stvořitel trpěl nejhořčí bolesti a muka, aby tak vešel do nebe a ukázal jim svým příkladem, jak mají i oni hledat cestu a světlo.

527. Věčný pokoj nelze sloučit s hanbou, kterou zasluhuje ten, kdo se patřičně nesnažil, aby věčného pokoje dosáhl. Není pravým synem svého otce ten, kdo ho nenapodobuje, ani není dobrým učedníkem ten, kdo nenásleduje svého Mistra, ani dobrým sluhou ten, kdo nenásleduje svého Pána. Ani já nepokládám zá dobré dítě, které se mnou a s mým božským Synem netrpí. Avšak naše láska a touha po jejich věčné spáse nás nutí sesílat útrapy a tresty na ty, kteří na tuto pravdu zapomínají a kterým si protiví utrpení, aby, když je nechtějí přijímat dobrovolně, je byli alespoň přinuceni je snášet, a byli tak připraveni nastoupit cestu spásy. A ani to všechno ještě nestačí, protože jejich náklonnosti a slepá láska k viditelným věcem je zdržují a dělají jejich srdce těžkopádným a tvrdým. Olupují je o myšlenky na vyšší věci a náklonnost k nim, které by je mohly povznést nad ně samé i nad všechny stvořené věci. Proto se stává, že lidé nenachází radost ve svém soužení, odpočinek ve svých pracích, útěchu v zármutku a ani pokoj v protivenstvích. Neboť na rozdíl od svatých, kteří se chlubili svými protivenstvími, jako by se jimi splnila jejich nejvroucnější přání, tito nic takového nechtějí a nenávidí vše, co je bolestné. U mnoha věřících jde tato

neznalost ještě dál. Někteří z nich očekávají, že je Bůh vyznamená nejdůvěrnější láskou, jiní, že jim odpustí bez pokání, a další očekávají velké výhody. Nic z toho neobdrží, protože neprosí ve jménu Krista Pána a nechtějí se Mu podobat a následovat Ho v jeho utrpení.

528. Proto, má dcero, obejmi kříž a nepřipouštěj si v tomto pozemském životě mimo něj žádnou jinou útěchu. Rozjímáním a cítěním bolestí přesvatého mučení v srdci dosáhneš vrcholu dokonalosti a i lásky, kterou miluje nevěsta. Dobrořeč mému nejsvětějšímu Synovi a chval Ho za lásku, se kterou se vydal za spásu lidstva. Pozemšťané věnují tomuto tajemství málo pozornosti. Já však, coby očitá svědkyně tě ujišťuji, že mimo vystoupení na nebe a usednutí po pravici svého věčného Otce, Kristus nic tak vysoce neoceňoval a po ničem tak vroucně netoužil, jako po tom se vydat na mučení, smrt a plně do rukou svých nepřátel. Přeji si také, abys s velkým zármutkem plakala nad tím, že Jidáš má ve svých nepravostech a věrolomnosti mnohem víc následovníků než Kristus v ctnostech. Je mnoho nevěřících, mnoho špatných katolíků a mnoho pokrytců, kteří se sice za křesťany vydávají, ale přitom prodávají a vydávají Krista, a přejí si Ho znovu ukřižovat. Oplakávej všechno to zlo, které chápeš a znáš, abys mne v tom napodobila a následovala.

KAPITOLA XIV.

Útěk apoštolů po zajetí jejich Mistra; jeho přesvatá Matka věděla o všem, co se dělo, jak si počínala; Jidášova záhuba a obavy démonů kvůli tomu, co museli zakusit.

529. Po zajetí našeho Spasitele Ježíše se splnilo jeho proroctví, které vyslovil při poslední večeři, že se nad Ním všichni apoštolové pohorší (Mt.26,31), a že je satan napadne, aby je tříbil jako pšenici. Neboť když viděli, že byl jejich Mistr zajat a že ani jeho tichost, ani slova plná sladkosti a moci, ani jeho zázraky a jeho učení potvrzované tak bezúhonným životem nedovedly utišit nenávist kněží a farizeů, upadli do velké sklíčenosti a zármutku. Zcela přirozeně oslabil strach z osobního nebezpečí jejich statečnost a důvěru v rady jejich Mistra, a začali kolísat ve víře. Každý byl zachvácen úzkostlivými myšlenkami na to, jak uniknout hrozícímu pronásledování, kterého se báli kvůli tomu, co se stalo jejich Vůdci a Mistrovi. Apoštolové využili přílišnou pozornost vojáků a služebníků, kterou věnovali během spoutávání nejtiššímu Beránkovi, a nepozorovaně utekli. Jejich nepřátelé, pokud by to byl Dárce života dopustil, by je jistě také všechny zajali, zvláště kdyby zpozorovali, že utíkají jako zbabělci nebo zločinci (Mt.26,56). Ale ještě nenastal čas pro jejich

zatčení a mučení. Bylo také jasně naznačeno, že to byla vůle Páně, když Kristus řekl, že pokud hledají Jeho, aby jeho společníky nechali na pokoji. Tato slova měla moc božského rozhodnutí a byla touto událostí potvrzena. Nenávist kněží a farizeů se vztahovala i na apoštoly a byla dost silná na to, aby chtěla usmrtit i je. Proto se nejvyšší kněz Annáš ptal božského Mistra na jeho učedníky a učení (Jan 18,19).

530. Během útěku apoštolů váhal už znepokojený a jaksi zmatený Lucifer, mezi dvěma rozdílnými strategiemi své zdvojnásobené zlomyslnosti. Přál si, aby byli Spasitelovo učení i všichni jeho učedníci ze světa vyhlazeni tak, aby po nich nezbyla ani památka. Proto by byl velmi rád, kdyby je židé také zajali a usmrtili. Neměl však naději na to, že by se mu toho podařilo snadno dosáhnout, proto se snažil apoštoly různými vnuknutími znepokojovat a pobízet je k útěku, aby neviděli trpělivost a jiné ctnosti svého Mistra, které při svém utrpení prokazoval. Lstivý drak se obával toho, že by apoštolové mohli být tímto potvrzováním učení a jeho živým příkladem utvrzeni a posilněni ve víře natolik, že by pak víc odporovali jeho pokušením, které pro ně chystal. Myslel si, že když je oslabí hned, že bude mít méně práce s tím, aby je přivedl k úplnému odpadu následným pronásledováním, ke kterému by snadno přiměl nepřátele jejich Mistra, kteří budou takovému záměru jistě velmi nakloněni. Tak pekelný drak oklamal sám sebe svou vlastní zlomyslnou kalkulací. Když tedy viděl, že jsou apoštolové plni zbabělého strachu a velmi vzrušeni zármutkem svých srdcí, radoval se z jejich špatné situace a považoval to za nejvhodnější čas k pokušení. Napadl je se vzteklou zuřivostí tak, že je naplnil silnými pochybnostmi a podezřeními proti Pánovi života a pobízel je, aby se Ho vzdali a dali se na útěk. Vnuknutí k útěku se snadno podvolili, ale mnohým pochybnostem o víře odporovali, i když někteří poklesli více, a jiní méně, a i když nebyli všichni stejně vzrušeni či pohoršeni.

531. Odloučili se jeden od druhého a rozprchli se různými směry, protože by se společně těžko ukryli, jak by si přáli. Pouze svatý Petr a svatý Jan spolu zůstali, aby šli za svým Bohem a Mistrem a viděli konec jeho neštěstí (Mt.26,58). Ale v srdci každého z jedenácti apoštolů zuřil velký boj zármutku a žalu, který svíral jejich srdce a zanechával je bez útěchy a nejmenšího oddechu. Na jedné straně bojoval rozum, milost, víra, láska a pravda, a na druhé pokušení, podezření, bázeň, zbabělost a zármutek. Rozum a pravda jim vytýkaly nestálost a nevěrnost, protože opustili svého Mistra a zbaběle utíkali před nebezpečím, ač krátce před tím byli varováni a nabídli se za Něj i zemřít, kdyby toho bylo třeba. Vzpomněli si také na svou neposlušnost, když se opomenuli modlit a posilnit se tak proti pokušením, jak jim to Pán přikázal. Vzpomínka na laskavé rozhovory, na jeho společnost, na jeho učení a na jeho

zázračnou moc, i jejich přesvědčení, že je pravým Bohem, je pobízela k tomu, aby se vrátili, vyhledali Ho a vydali se, jako věrní služebníci a učedníci, nebezpečí smrti. K tomu všemu se ještě připojovala vzpomínka na jeho milou Matku, pomyšlení na její velký zármutek, touha vyhledat Ji a být s Ní v jejím soužení. Proti tomu se však stavěla jejich nesmělost, zvětšující se obavy před židy, strach před smrtí a zahanbením. Báli se vyhledat bolestnou Matku, protože si mysleli, že by je přiměla se vrátit k Mistrovi, nebo že by je nepřátelé mohli snadno ve stejném domě s Ní najít. Velice je děsila obzvlášť bezbožná a hrozná vnuknutí ďáblů, kteří je naplňovali mučivými pochybnostmi o tom, zda by nebylo sebevraždou se vydat nebezpečí jisté smrti, protože pokud nemohl Mistr vysvobodit sebe, oč méně bude moci z rukou kněží vysvobodit je. Apoštolové přemýšleli také o tom, že jejich Mistr bude jistě usmrcen, a že se tím jejich svazky s Ním uvolní, protože Ho už nikdy neuvidí, i o tom, že ačkoli se Kristův život zdál být bezúhonný, přesto hlásal některá velmi náročná učení, z nichž o některých nebylo dříve nic slyšet, a že tím na sebe uvalil nenávist učených zákoníků a kněží, jakož i hněv a roztrpčení všeho lidu. Navíc by bylo na pováženou následovat Člověka, který měl být odsouzen k hrozné a potupné smrti.

532. Takový boj vedli apoštolové ve svém nitru. Satan se jim pod záštitou tohoto rozčilení stále snažil vnukat pochybnosti o Kristovu učení a jeho proroctvích, která se týkala tajemství jeho umučení. Protože nemohli ve svém vnitřním zápase najít ani nejmenší záruku toho, že se jejich Mistrovi podaří z rukou kněží vyváznout, uvrhly je jejich obavy do velkého zármutku a žalu, v němž se rozhodli utéct před nebezpečím a zachránit si svůj život. Byli zachváceni velkou plachostí a bázlivostí, takže se té noci necítili nikde bezpeční a každý stín nebo šum je polekal tak, že se třásli strachem. Pomyšlení na Jidášovu zradu jejich strach ještě zvyšovalo, protože když ho po jeho zrádném vydání Pána s žádným z jedenácti apoštolů neviděli, báli se, že popouzí kněze k hněvu proti nim. Protože svatý Petr a Jan milovali svého Mistra víc, projevili větší odpor vůči bázni a ďáblovi a rozhodli se, že půjdou z povzdálí za svým Pánem. Při tomto rozhodnutí se hodně spoléhali na známost svatého Jana s Annášem, který se střídal s Kaifášem v úřadu nejvyššího kněze. Toho roku byl nejvyšším knězem Kaifáš, který vyřkl prorockou radu, že je lépe, aby zemřel jeden člověk za lid, než aby zahynul celý národ (Jan 18,14). Tato známost vznikla tak, že svatý Jan byl vážený jako muž z vyššího, ušlechtilejšího kmene a tím, že se projevoval přívětivým a zdvořilým chováním, a že byl příjemným člověkem. Spoléhajíc se na tyto příznivé okolnosti, následovali tito dva apoštolové Pána s menší bázní. Hluboko v srdci jim tkvěla myšlenka na jejich nebeskou Královnu. Vzpomínali na její trpkou bolest, toužili Jí přinést úlevu a pokud by to bylo možné, Ji i potěšit. V této zbožné a láskyplné touze vynikal především svatý Jan.

533. Nebeská Kněžna, která pobývala ve večeřadle, jasně poznávala a viděla vše, nejen svého nejsvětějšího Syna trpícího v zajetí, ale i to, co se dělo v duši i zevně s apoštoly. Pozorovala jejich soužení a pokušení, jejich myšlenky a rozhodnutí, kde každý z nich je a co dělá. I když o tom všem nejšlechetnější Holubice věděla, nepociťovala vůči apoštolům žádnou nevoli a nikdy je ani v nejmenším neobviňovala z nevěrnosti. Naopak, ona byla vždy tím, kdo je přiváděl na lepší myšlenky, jak uvidíme později (č. 746 a 747). Od té hodiny se za ně začala modlit. S něžnou láskou a se soucitem Matky je v duchu oslovila: „Ó vy prosté ovečky, vyvolené Pánem, vy opouštíte svého nejlaskavějšího Pastýře, který se o vás stará a pase vás na pastvinách věčného života? Proč, když jste žáky tak pravdivého učení, opouštíte svého Dobrodince a Mistra? Jak můžete zapomenout na sladké a láskyplné rozmluvy, které tak poutaly vaše srdce? Proč posloucháte mistra lži a následujete hltavého vlka, který hledá vaši záhubu? Ó nejtrpělivější a nejsladší Pane, jak mírným, laskavým a milosrdným Tě činí tvá láska k lidem! Rozšiř svou něžnou lásku na toto malé stádečko, které je nyní souženo a rozehnáno vztekem hada. Nevydávej těm bestiím ty duše, které vyznávají tvé jméno (Žl.72,!9). Vložil jsi velkou naději do těch, které jsi vyvolil za své služebníky a skrze které jsi již vykonal velké věci. Dej ať není taková milost marná, a neodmítej ty, které jsi svobodně vyvolil za základy své Církve. Ať se Lucifer nechlubí, že před tvýma očima přemohl nejlepší členy tvého domu. Synu a Pane můj, pohleď na své milované učedníky, Jana, Petra a Jakuba, které jsi tolik vyznamenával svou láskou a přízní. Obrať své milosrdné oči také na ostatní a znič pýchu draka, který je nyní s nezkrotným vztekem pronásleduje.“

534. Ve všem, co nejsvětější Marie při této příležitosti činila, a v zalíbení, které působila Všemohoucímu svojí svatostí, předčila velikostí všechno, co kdy mohli andělé i lidé vykonat. Přes všechny tělesné i duševní bolesti, které Jí působila muka jejího božského Syna a hrubé urážky páchané proti jeho božské Osobě (k níž blahoslavená Matka chovala nejvyšší úctu, které je tvor schopen), byla přemožena zármutkem, který Jí působil pád apoštolů, jehož velikost byla schopna náležitě pochopit jedině Ona. Musela pozorovat jejich slabost a zapomnětlivost, kterým podlehli přes všechna božská dobrodiní, jeho učení a napomínání, a to tak brzy po poslední večeři, během které je tak láskyplně varoval, podal jim svaté přijímání a povýšil je k velké kněžské důstojnosti. Viděla, že jsou vlivem lstivých a zuřivých útoků Lucifera a jeho démonů, i vlivem své neopatrnosti při zvládání většího nebo

menšího zmatku a strachu v nebezpečí pádu do ještě větších hříchů. I když byla její bolest velká jako moře, rozmnožovala a zesilovala stále své prosby, aby jim získala dostatečnou pomoc a rychlé odpuštění od svého Syna, aby se mohli vrátit ke své víře, k jeho přátelství a milosti. Ona jediná byla mocným a účinným nástrojem k dosažení těchto výsledků. V těch hodinách v sobě soustřeďovala naše velká Paní všechnu víru, všechnu svatost, všechno klanění a božskou poctu svaté Církve, protože v Ní byly uschovány a uzavřeny jako v živé, neporušitelné arše a jako v chrámu a svatyni, zákon evangelia a oběť. Ona sama tehdy tvořila celou Církev, protože Ona jediná zachovala plnou víru, naději a lásku, plnou úctu a klanění za velký dar naší víry, k čemuž nepřispívala plným dílem jen sama za sebe, ale i za apoštoly a za celé lidské pokolení. Ona zaplatila, jak dalece to bylo pro tvora možné, za nedostatky a chyby ostatních mystických údů Církve. Praktikovala hrdinské úkony víry, naděje a lásky ke svému Synovi a k pravému Bohu, uctívala Ho padáním na svou tvář a poklekáváním, dobrořečila Mu obdivuhodnými chvalozpěvy a nedovolovala, aby hluboký a hořký žal překážel krásnému, harmonickému stavu a plnému působení všech jejích schopností, jak to Všemohoucí předurčil. To, co říká Sirach o hudbě, že není vhodná v zármutku (Sir.22,6), to se nevztahuje na Ni, protože jedině blahoslavená Marie byla schopna a dovedla uprostřed zármutku zvýšit harmonickou krásu ctností.

535. Prozatím ponechám jedenáct apoštolů jejich smutnému stavu, který byl výše popsán, předběhnu trochu běh událostí a budu nyní vypravovat o smutném konci zrádce Jidáše, abych pak mohla pokračovat ve vyprávění o umučení Páně. S tlupou, která zajala Pána, přišel zrádný učedník do domu nejvyššího kněze Annáše a potom do domu Kaifáše, kde se zákoníky a farizeji čekal na výsledek. Když nevěrný učedník viděl, jak je jeho božský Mistr zahrnován zlořečením, urážkami, zasypáván ranami, i jak to vše snášel s obdivuhodnou mlčenlivostí, tichostí a trpělivostí, začal o své zradě přemýšlet. Uvědomil si, že jedině ta je příčinou takové kruté nespravedlnosti páchané na nevinném člověkovi a jeho Dobrodinci. Vzpomínal na zázraky, které viděl, na učení, které slýchal, na dobrodiní, kterého se mu z Kristových rukou dostalo, připomněl si laskavost a mírnost nejsvětější Matky, lásku s jakou se snažila o jeho obrácení a zlomyslnost, se kterou urazil Syna i Matku kvůli tak nepatrnému zisku. Všechny hříchy, které spáchal, se nahromadily před jeho duchovním zrakem jako temná, neproniknutelná hora plná zmatku.

536. Jak jsem se výše zmínila, pozbyl Jidáš božskou milost ve chvíli, kdy dokonal svou zradu a dotknul se při zrádném polibku našeho Spasitele Ježíše Krista. Podle tajných soudů Nejvyššího, i když byl nyní Jidáš ponechán svému vlastnímu rozumu, božská spravedlnost a nestrannost zakořeněná v přirozeném rozumu dopustila, aby v jeho mysli tyto úvahy vyvstaly, a aby byly ještě doplněny mnoha

vnuknutími Lucifera, který ho ovládl. Jidáš sice tyto věci posuzoval správně, ale tyto pravdy v něm vyvolával ďábel, který k nim přidal i mnoho jiných falešných a svůdných myšlenek. Ne proto, aby z nich vyvodil spásonosnou naději a lék, ale proto, aby ho přesvědčil o tom, že už není možné tuto škodu napravit, a aby ho přivedl k zoufalství, ke kterému Jidáš konečně svolil. Lucifer v něm vyvolal velkou lítost nad jeho špatným skutkem, ovšem ne pro dobrý účel. Jeho lítost se nezakládala na tom, že urazil božskou Pravdu, ale na tom, že nyní bude u lidí v potupě a že jeho Mistr ho potrestá, protože znal jeho zázračnou moc a věděl, že Mu nikde na světě neunikne. Všude a vždy bude proti němu krev Spravedlivého volat o pomstu. Naplněn takovými a jinými myšlenkami, které mu ďábel našeptával, upadl do velkého zmatku, zatemnělosti a zuřivého hněvu proti sobě samému. Utekl od lidí a pokusil se vrhnout dolů z nejvyšší střechy kněžského domu, ale nemohl to provést. Jako dravá šelma vztekle kousal své rameno a ruce, tloukl se do hlavy, rval si vlasy, utíkal pryč s hrozným proklínáním a zlořečením sobě samému, jako nejnešťastnějšímu a nejbídnějšímu ze všech lidí.

537. Když Lucifer viděl, že je Jidáš tak bez sebe, vnukl mu myšlenku, aby vyhledal kněze, vrátil jim peníze a vyznal se z hříchu. Jidáš to hned spěchal udělat a zvolal silným hlasem: „Zhřešil jsem, když jsem vydal nevinnou krev (Mt.27,4)!“ Oni mu však tvrdě odpověděli, že to měl vědět dřív. Ďábel ponoukal Jidáše k tomuto činu proto, aby zabránil, pokud to bude možné, Kristovu usmrcení z důvodů, které už byly a ještě budou uvedeny (v č.1130). Toto odmítnutí kněží, tak plné bezbožné krutosti, vzalo Jidášovi veškerou naději a přesvědčilo ho, že už není možné smrt jeho Mistra odvrátit. I ďábel si myslel totéž, i když se o odvrácení smrti našeho Pána pokusil ještě později skrze Piláta. Protože už mu však Jidáš nemohl nijak posloužit, rozmnožil jeho úzkost a zoufalství a přesvědčil ho o tom, že pokud chce ujít větším trestům, musí svůj život ukončit. Jidáš tomuto hroznému pokušení podlehl, vyběhl z města a oběsil se na suchém fíkovém stromě (Mt.27,5). Tak ten, který byl vrahem svého Stvořitele, se stal vrahem také sebe sama. To se stalo v pátek ve dvanáct hodin, tři hodiny před smrtí našeho Spasitele. Nebylo by vhodné, aby se dokonání našeho vykoupení časově příliš blížilo ohavnému konci zrádného učedníka, který svého Mistra tak velice nenáviděl.

538. Démoni ihned popadli Jidášovu duši a přivedli ji do pekla. Když visel na stromě, jeho tělo puklo a vyhřezly všechny jeho vnitřnosti (Sk.1,18). Všichni, kteří viděli tento hrozný trest nevěrného a zlomyslného učedníka za jeho zradu, byli naplněni úžasem a hrůzou. Tělo viselo na stromě po tři dny vystavené zrakům

veřejnosti. Židé se v té době pokoušeli sejmout ho ze stromu a tajně pohřbít, protože pohled na něj působil velkou hanbu farizeům a kněžím, kteří nemohli popřít takové svědectví jeho špatnosti. Ale všechny pokusy odpoutat Jidášovo tělo od stromu a odvléci ho byly marné. Tělo zůstalo v takovém stavu na stromě po tři dny, a až po uplynutí tří dnů, podle rozhodnutí božské spravedlnosti, strhli sami démoni jeho tělo ze stromu a přinesli ho k jeho duši, aby spolu s ní trpělo věčný trest v nejhlubší pekelné propasti. Protože to, co mi bylo o Jidášových bolestech a trestech zjeveno, zasluhuje hrůzu budící pozornost, podle příkazu, který jsem dostala, sdělím, co o tom vím. Mezi temnými propastmi pekelných žalářů byla jedna velmi velká propast, zařízená pro mnohem hroznější muka, než ostatní, a ta byla dosud prázdná. Démoni do ní nemohli uvrhnout žádnou duši, i když je jejich ukrutnost už od Kainových dob mnohokrát pobízela k tomu, aby se o to pokusili. Celé peklo žaslo nad nezdarem těchto pokusů, protože nevěděli, jaké se v tom skrývá tajemství. Až po příchodu Jidášovy duše, se jim ji hned podařilo uvrhnout a pohřbít v tomto vězení, ve kterém dosud nebyl žádný zatracenec. Tajemstvím této propasti bylo, že větší muka a palčivější pekelné plameny byly od stvoření světa určeny pro ty, kteří po přijetí křtu sami zaviní své zatracení zanedbáváním svatých svátostí, nevěnováním pozornosti učení, utrpení a smrti našeho Spasitele, a lhostejností k přímluvě jeho nejsvětější Matky. Protože byl Jidáš prvním, kdo se tak neobyčejně na těchto milostech podílel, ale tak hrozně jich zneužil, byl také prvním, kdo byl uvržen do toho místa muk připraveného pro něho a ty, kteří se mu podobají a následují ho.

539. Bylo mi nařízeno, abych toto tajemství popsala podrobněji, jako strašlivou výstrahu pro všechny křesťany, ale zvláště pro kněze, hodnostáře a řeholníky, kteří se často stýkají s tělem a krví Krista Pána, a kteří jsou podle svého úřadu a stavu jeho nejbližšími přáteli. Abych se vyhnula pokárání, ráda bych našla slova a výrazy, které by byly dost silné, aby udělaly silný dojem na naši bezcitnou zatvrzelost, abychom si z toho všichni vzali spásonosné ponaučení a byli naplněni bázní před tresty, které očekávají všechny špatné křesťany, každého podle jeho životního postavení. Démoni mučí Jidáše s nevýslovnou krutostí, protože nechtěl upustit od zrady svého Mistra, jehož mučením a smrtí byli přemoženi a zbaveni vlády nad světem. Svůj velký hněv, který pojali proti Spasiteli a jeho přesvaté Matce, si zchlazují, nakolik je jim to dovoleno, na všech, kteří napodobují zrádného učedníka a následují ho v pohrdání zákonem evangelia, svatými svátostmi a ovocem vykoupení. Tím ovšem démoni vykonávají spravedlivý trest na těch údech mystického Kristova těla, které přerušily spojení se svou hlavou Kristem a svévolně se od Něho odloučily a vydaly se prokleté

nenávisti a nezkrotnému vzteku svých nepřátel. Jako nástroje božské spravedlnosti trestají vykoupené za jejich nevděčnost vůči svému Vykupiteli. Děti svaté Církve by měly tuto pravdu dobře zvážit, protože ta jistě pohne jejich srdcem a přinutí je, aby se snažily uniknout tak hroznému osudu.

540. Po celou dobu mučení Krista Pána se Lucifer pohyboval se svými démony okolo a dychtivě zkoumal okolnosti každé události, aby zjistil, jestli je Kristus Pán skutečně Mesiášem a Vykupitelem světa. Na jedné straně se zdálo, že Kristovy zázraky dokazují pravdivost jeho domněnky, ale oproti tomu často jeho jednání a bolesti, které snášel, a ve kterých se tak velmi podobal jiným lidem se slabou lidskou přirozeností, ukazovaly opak. Nejsilnějším důvodem k potvrzení Luciferova podezření byla Vykupitelova moc, kterou pocítil, když řekl „Já jsem to.“ Ta ho i všechny jeho pomocníky srazila k zemi a zbavila veškeré síly. To se stalo krátce po tom, co mu bylo dovoleno vyjít z pekla, kam byli démoni svrženi z večeřadla. Tehdy je však od poslední večeře vyhnala Marie, ale Lucifer i jeho pomocníci tušili, že její moc má spojení s Ježíšovou mocí a museli připustit, že tato moc Matky i Syna je něco úplně nového, co dosud nezakusili. Když mu bylo v zahradě dovoleno opět povstat, radil se s ostatními a vyslovil názor, že to nemůže být pouhá lidská moc, ale nepochybně moc toho, kdo je Bohem a zároveň člověkem. „Pokud zemře, jak jsme to naplánovali, dokončí tím vykoupení lidstva a splatí dluh Boží spravedlnosti. Pak naše vláda skončí a všechny naše plány budou zmařeny. Chybili jsme, když jsme hledali jeho smrt. Když už nemůžeme zabránit jeho smrti, vyzkoušejme, jak daleko půjde jeho trpělivost, podněcujme jeho nepřátele, aby Ho týrali s nejvýš bezbožnou ukrutností. Popouzejme proti Němu jejich zuřivý hněv, vnukejme jim, aby jeho Osobu zahrnuli novými urážkami, potupou, ponižováním a mukami. Dožeňme je k tomu, aby na Něj vylili všechen svůj vztek, aby vyčerpali jeho trpělivost a při tom bedlivě pozorujme výsledek.“ Démoni se snažili tyto návrhy uskutečnit, ale poznali, že vlivem skrytých tajemství, o kterých byla zmínka výše a bude ještě i později (v č. 579, 627, 631), se všechny jejich plány nezdařily. Kdykoli katany popouzeli, aby Pána mučili nějakým způsobem, který se neslučoval s jeho královskou a božskou Osobu, nedovolil Pán, aby takové hanobení šlo dál, než se slušelo, i když jim ve všem ostatním nechal úplnou volnost.

541. Velká Vládkyně nebes, Marie, také zasahovala s cílem brzdit nestoudnou Luciferovu zlomyslnost, protože dobře znala všechny záměry pekelného draka. Někdy coby Královna použila svou velkou moc, kterou zamezila tomu, aby byly některé pekelné pokyny katanům předány, jindy zase svými modlitbami zabránila

jejich provedení, anebo poslala své svaté anděly, aby tyrany zmátli nebo je od jejího Syna odehnali. Ta muka, o kterých ve své velké moudrosti věděla, že je její Syn chce podstoupit, připustila, a ve všem plnila Boží vůli. Věděla vše o nešťastné Jidášově smrti, o jeho mukách a místě jeho věznění v pekle, znala jeho ohnivé lože, na kterém má ležet po celou věčnost coby mistr všech pokrytců a vůdce všech těch, kteří našeho Vykupitele Ježíše Krista zapírají jak myslí, tak i skutky. Těch, kteří podle proroka Jeremiáše (17,13) opustili pramen živé vody, to jest Krista, jejichž jména jsou zapsána a zapečetěna na zemi, daleko od nebe, v němž jsou zapsána jména předurčených. To vše Matka milosrdenství věděla a hořce plakala nad osudem nešťastného apoštola, a prosila za blaho lidí, a za jejich ochranu před tak velkou zaslepeností a hroznou záhubou. Ve všem však byla v souladu se spravedlivými a tajnými ustanoveními božské Prozřetelnosti.

Poučení, která mi dala Královna nebes Marie.

542. Má dcero, žasneš, a to ne bez příčiny, nad tím, co ses dozvěděla a co jsi napsala o nešťastném Jidášovu osudu a o pádu apoštolů, kteří byli žáky Kristovy školy a byli chováni na jeho prsou, syceni jeho učením, příkladem jeho života a jeho zázraky, kteří se těšili z milého a něžného soužití s Ním a mnoha jiných dobrodiní, kterých se jim na mou přímluvu dostalo. Ale vpravdě ti říkám, kdyby všechny děti sváté Církve o tomto příkladu pozorně uvažovaly, našly by v tom spásonosná napomenutí pro tento pozemský život a upozornění na nebezpečí, která je obklopují i při těch mnohých milostech a požehnáních, kterých se jim stále z rukou Páně dostává. Všichni nemohou jako apoštolové vidět Pána tělesným zrakem a žít s Ním jako s živým obrazem veškeré svatosti. I ode mne se Apoštolům dostalo mnoha osobních poučení a byli očitými svědky mého bezúhonného a svatého jednání. Obdrželi velké důkazy mé dobrotivosti a lásky, pocházející přímo od Boha a tekoucí skrze mne na ně. Pokud právě v době, kdy tyto milosti v samotné přítomnosti svého Boha a Spasitele dostávali, na ně všichni i na povinnost s nimi spolupůsobit zapomněli, kdo by byl tedy ještě tak smělý a nebál se v tomto životě nebezpečí věčné záhuby, i kdyby od Všemohoucího obdržel nevím jak mnoho milostí? Oni byli apoštoly, vyvolenými jejich božským Mistrem, pravým Bohem, a přesto jeden z nich klesl hloub než kdokoli jiný z lidského pokolení, a ostatní ochabli ve víře, která je základem všech ctností. Avšak vše se dělo podle spravedlivých ustanovení Nejvyššího. Proč se tedy nebojí ti, kteří nejsou apoštoly, nepracovali tolik v Kristově škole a nezasloužili si tak mou přímluvu?

543. Co se týče Jidášova zatracení a jeho spravedlivého trestu, o tom jsi napsala dost, aby se z toho dalo poznat, k jakým koncům může dospět člověk, pokud povoluje nepravostem, ďáblovi a nechce slyšet a následovat hlas milosti. Kromě toho ti říkám, že nejen muka zrádného učedníka Jidáše, ale i těch mnoha jiných křesťanů, kteří sami pracují na svém zavržení a budou posláni na stejné místo trestů, které bylo pro ně i pro Jidáše od počátku světa připraveno, jsou větší než trápení mnohých ďáblů, protože můj nejsvětější Syn nezemřel za anděly, ale za lidi. Ani ovoce a výsledky vykoupení nebyly určeny ďáblům, ale výhradně k libovolnému využívání dětmi Církve prostřednictvím svatých svátostí. Pohrdání těmito nesmírnými milostmi není ve skutečnosti hřích démonů, ale křesťanů, a proto musí za toto pohrdání očekávat zvláštní a přiměřený trest. Chyba, že Lucifer a jeho démoni nepoznali Krista coby pravého Boha, je příčinou největšího trápení, které musí snášet po celou věčnost. Proto jsou v důsledku této chyby plni zvláštní nenávisti k těm, kteří byli vykoupeni, a zvláště ke křesťanům, protože ti mají největší prospěch z vykoupení Beránkovou krví. Proto se démoni tolik snaží na křesťany působit tak, aby na tyto milosti zapomínali a zneužívali je, aby se pak v pekle mohli s o to větší zuřivostí na špatných křesťanech mstít. Kdyby neexistovalo nestranné ustanovení božské spravedlnosti, podle kterého, jsou muka vyměřena podle velikosti provinění, mstili by se na nich démoni ještě krutěji. Ale dobrota Páně se vztahuje i na toto místo a omezuje ďábelskou zlobu svou nekonečnou mocí a moudrostí.

544. Přeji si, moje drahá, abys dík poklesku jedenácti apoštolů poznala křehkost lidské přirozenosti, která i při tak velkých milostech a požehnáních, které od Pána obdržela, tak snadno upadá do návyku hrubé nedbalosti a nevděčnosti, kterou ukázali apoštolové svým útěkem od svého nebeského Mistra, kterého opustili v duchu pochybností. Lidé se vydávají tomuto nebezpečí vlivem svých pozemských a smyslných náklonností, které mají jako důsledek minulých hříchů a návyků, které si utvořili pozemským, tělesným a smyslným životem, prázdným všeho duchovního. Následkem toho požadují a milují milosti a Boží dobrodiní jen tělesným způsobem. Jakmile v nich takovou útěchu nenalézají, obracejí se ke smyslným útěchám, jsou jimi uneseni a ztrácí správný pojem o duchovním životě, protože na něj pohlížejí a oceňují ho podle nízkého měřítka pouhé smyslnosti. Proto se apoštolové, ač byli mým nejsvětějším Synem tak vysoce omilostněni, dopustili tak hrubé nerozvážnosti a hříchu, protože zázraky, učení a příklady působily pouze na jejich city, a protože, ač byli povzneseni ke spravedlnosti a dokonalosti, připouštěli, aby na ně účinkovaly jen zevně. Proto byli nyní rozrušeni pokušením, kterému povolili. Jednali jako lidé, kteří si dávali malou práci s tím, aby vnikli do tajemství a do ducha toho, co viděli a slyšeli

ve škole svého Mistra. Tímto příkladem, má dcero, i mým poučováním bys měla být už dobře připravena k tomu, abys mohla být mou duchovní a ne pozemskou učednicí, abys dovedla pohrdat pouhou povrchností i v milostech, které ti uděluje Pán nebo já. Když je obdržíš, neulpívej pouze na tom, co je na nich hmotného a smyslného, ale povznes se v duchu k tomu, co je v nich vznešeného a duchovního. K tomu, co lze vidět vnitřními a duchovními, a ne zvířecími smysly (I.Kor.2,14). Když může duchovnímu životu překážet už jen to, co je pouze smyslné, oč více to platí o životě, který je úplně pozemský, zvířecí a tělesný? Jasně vyjádřeno si přeji, abys zapomněla a vymazala ze své paměti všechny obrazy a vzpomínky na tvory, aby ses stala způsobilou přijímat má spásná poučení a schopnou napodobovat mne.

KAPITOLA XV.

Náš Spasitel Ježíš Kristus je spoután jako vězeň a vlečen do Annášova domu; události s tím spojené a čím v té době trpěla jeho nejsvětější Matka.

545. O utrpení, potupě a smrti našeho Spasitele Ježíše Krista by se mělo mluvit tak živými a působivými slovy, aby vnikala do duše jako dvojsečný meč, způsobující našemu srdci nejhlubší bolest (Žid.4,12). Bolesti, kterými Pán trpěl, nebyly obyčejné, a není bolest, jakou byla bolest jeho (Pláč 1,12). Protože jeho tělo nebylo takové, jaká jsou těla jiných lidí, ani Pán netrpěl za sebe a za své hříchy, ale za nás a za naše hříchy (I.Petr.2,21). Proto slova a výroky, kterými popisujeme jeho muka a bolesti by neměly být obyčejné a všední. Lituji, že svým slovům nedovedu dát dostatečnou sílu a nemohu najít slova, která má duše požaduje k vylíčení tohoto tajemství! Budu tedy mluvit jak nejlépe dovedu a podle svých schopností, které jsem obdržela, ač mé schopnosti zeslabují a omezují velikost toho, co jsem poznala, a má nedostatečná slova nemohou vyjádřit to, co chápe srdce. Nechť živost a síla víry, kterou jako děti Církve vyznáváme, doplní to, čeho se nedostává mým slovům. Pokud jsou naše slova jen obyčejná, ať je oproti tomu neobyčejný náš soucit a nevšední naše bolest. Ať jsou naše myšlenky nejvznešenější a naše porozumění nejvýš opravdové, naše uvažování nejhlubší, díky srdečné a naše láska nejvroucnější. Neboť vše, co uděláme, bude stále velmi nedostatečné a daleko od toho, co vyžaduje skutečnost a od toho, co jsme povinni coby přátelé a děti přijaté za vlastní skrze jeho přesvaté umučení a smrt.

546. Když byl nejtišší Beránek Ježíš zajat a pevně spoután, vedli Ho ze zahrady do domu nejvyšších kněží, napřed do domu Annášova (Jan.18,13). Hlomozící tlupa vojáků a služebníků, varována zrádným učedníkem, který jim řekl, že je jeho Mistr čarodějem, a že může snadno uniknout z jejich rukou, pokud Ho náležitě nespoutají provazy a řetězy dřív, než se vydají na cestu, učinila, plna nedůvěry, všechna možná opatření (Mk.14,44). Lucifer a jeho společníci temnoty je skrytě dráždili a podněcovali, aby zesílili své bezbožné a svatokrádežné týrání Pána až přes všechny meze lidskosti a slušnosti. Protože to byli ochotní spolupracovníci Luciferovy zloby, nezapomněli na žádnou urážku, které by se mohli proti osobě svého Stvořitele dopustit, a která by byla v mezích, které určil Všemohoucí. Spoutali Ho těžkým železným řetězem s takovou důmyslností, že měl řetěz okolo pasu i okolo krku. Dva volné konce připevnili k velkým kruhům čili okovům na rukou, kterými spoutali ruce Pánovi, který stvořil nebesa, anděly a celý vesmír. Ruce Mu pak nespoutali vepředu, ale vzadu. Tento řetěz přinesli z domu nejvyššího kněze Annáše, kde sloužil ke zvedání padacích dveří vězení. Museli ho z jeho místa násilně urvat a opatřit ho uzamykatelnými okovy. Ale ani s tak neslýchaně bezpečným spoutáním nebyli ještě spokojeni. Ve své nedůvěře přidali ještě dva silné provazy. Jeden uvázali Pánu Ježíši kolem krku, na prsou zkřížili, navázali dva velké uzly a uvázali ho kolem těla a dlouhé konce ponechali vepředu volné, aby Ho za ně mohli služebníci vést a cestou Jím různými směry smýkat. Také druhý provaz sloužil ke spoutání rukou. Také ten ovázali kolem pasu a za dlouhé konce smýkali Pánem jiní dva katané zezadu.

547. Takovým způsobem se Všemohoucí a Svatý nechal spoutat a učinit bezmocným, jako by byl největším zločincem lidské společnosti a nejslabší ze všech lidí, protože na sebe vzal všechny nepravosti a slabosti našich hříchů (Iz.53,6). Když Ho poutali, bili Ho při tom a mluvili hrubé, urážlivé řeči. Jako jedovatí hadi chrlili ze sebe svatokrádežný jed nadávek a rouhání proti Tomu, kterému se klaní andělé i lidé a který je veleben na nebi i na zemi. Střežili ve svém středu Spasitele a s velkým křikem a hlomozem opustili zahradu. Jedni táhli Pána provazy dopředu a jiní zdržovali jeho kroky smýkáním provazy uvázanými na okovech, které měl na rukou, dozadu. Chvílemi Ho s neslýchaným násilím nutili utíkat dopředu, až upadl a chvílemi Jím zase smýkali dozadu, anebo ze strany na stranu, podle svých ďábelských choutek. Mnohokrát Ho násilně srazili na zem. Protože měl ruce svázané vzadu, padl přitom pokaždé tváří na zem, takže jeho tvář byla zraněna a rozedrána. Při těchto pádech se na Něj vrhli, bili a kopali Ho, šlapali po něm i po hlavě a po tváři. Všechny ty ďábelské kousky provázeli výskáním a hanebnými urážkami, jak předpověděl prorok Jeremiáš (Jer. 25, 30).

548. Po celou dobu, co Lucifer podněcoval tyto služebníky zla, pozoroval všechny činy a pohyby našeho Spasitele, jehož trpělivost podrobil takové zkoušce proto, aby zjistil, zda je Kristus pouhým člověkem, neboť ta nejistota a úzkost trápila jeho zlomyslnou pýchu víc, než vše ostatní. Když byl nucen uznat Kristovu mírnost, trpělivost a laskavost, i to, že při všech těch urážkách a bolestech stále zachovává bez změny a vzrušení svou klidnou důstojnost, rozzuřil se pekelný drak tak, že byl vztekem jako pominutý a s ostatními démony se pokoušel chopit provazů, aby jimi mohli smýkat mnohem silněji, než jeho lidští spojenci, a tak snad přemoci Spasitelovu tichost. Bránila mu v tom však nejsvětější Marie, která ze svého úkrytu v jasném vidění viděla vše, co se dělo s jejím božským Synem. Jakmile Marie zpozorovala, co chce Lucifer udělat, použila svou moc a jako Královna mu poručila, aby s tím přestal. Lucifera ihned opustila všechna síla, takže nemohl provést svůj zlý úmysl. Neslušelo se, aby jeho zloba přímo přispívala k Vykupitelově utrpení a smrti. Luciferovi bylo však dovoleno podněcovat ostatní démony proti Pánovi a ti zase měli volnou ruku v podněcování Ježíšových úhlavních nepřátel mezi židy, protože ti měli svobodnou vůli, aby se tomu podvolili nebo ne. Lucifer využil této svobody v celém rozsahu. Proto řekl ostatním zlým duchům: „Co je to za člověka, který nás svou trpělivostí a svými skutky trápí a ničí? Od Adama až dosud nikdo nezachoval při tak dlouho trvajícím utrpení tak klidnou mysl. Dosud jsme nenašli u žádného smrtelníka takovou pokoru a tichost. Jak bychom mohli zůstat klidní, když vidíme na světě tak neobyčejný a mocný příklad, který k Němu přitahuje jiné lidi? Pokud to je Mesiáš, jistě otevře nebe a zavře cestu, po které jsme až dosud vodili lidi do věčných muk, my budeme přemoženi a všechny naše plány budou zničeny. I kdyby byl jen pouhým člověkem, nemohu dovolit, aby zanechal ostatním lidem takový příklad. Pospěšte si tedy, služebníci mé velké moci, pojďte, pronásledujte Ho prostřednictvím jeho lidských nepřátel, kteří jsou povolní mému vlivu a přijali něco z naší vlastní zuřivé nenávisti.“

549. Dárce naší spásy skrýval svou moc, kterou měl k potření svých nepřátel, aby tak bylo naše vykoupení větší, podroboval se ve všem vlivu bezbožného vzteku, k němuž Lucifer a jeho pekelné tlupy židy podněcovaly. Za stálého týrání vedli Pána svázaného řetězy do Annášova domu, před kterého Ho předvedli jako zločince hodného smrti. Tak spoutané obyčejně předváděli židé zločince, kteří zasluhovali největší trest. A nyní použili ten zvyk u Ježíše, aby tak vyhlásili jeho odsouzení ještě před soudním výslechem. Bohaprázdný kněz Annáš se posadil pyšně a domýšlivě

na vyvýšeném místě, tedy na soudní stolici ve velké síni a Lucifer s množstvím zlých duchů se postavil hned vedle něho. Sluhové a vojáci před něj předvedli svázaného, spoutaného Ježíše a řekli: „Konečně přivádíme toho zlého Muže, který svým čarodějnictvím a zlými skutky znepokojoval celý Jeruzalém a Judsko. Tentokrát Mu jeho kouzelné umění nepomohlo k útěku z našich rukou a moci."

550. Náš Spasitel byl provázen nesčíslnými anděly, kteří Ho vyznávali a klaněli se Mu plni úžasu nad nepochopitelnými soudy jeho moudrosti (Řím.11,33), podle kterých Pán dovolil, aby byl pokládán za hříšníka a zločince. Nespravedlivý nejvyšší kněz předstíral spravedlnost a horlivost pro čest Páně, o jehož život usiloval. Nejtišší Beránek mlčel a neotevřel svá ústa, jak předpověděl prorok Izaiáš (53,7). Nejvyšší kněz se Krista pánovitě a pyšně zeptal na jeho učedníky (Jan 18,19) a jaké učení hlásal a učil. Tuto otázku Mu dal jen proto, aby mohl nesprávně vyložit jeho odpověď, pokud byl Ježíš vyslovil nějaké slovo, které by Annášovi poskytlo takovou příležitost. Avšak Mistr svatosti, který je vůdcem i tím, kdo opravuje nejmoudřejší (Mdr.7,15), obětoval věčnému Otci toto pokoření, když byl před nejvyššího kněze předveden jako zločinec a byl vyslýchán jako překrucovač zákona a původce falešného učení. Náš Vykupitel s pokornou a klidnou tváří odpověděl na otázku o svém učení: „Mluvil jsem k světu veřejně, vždy jsem učil v synagoze a v Chrámě, kde se shromažďují všichni Židé, a nic jsem nemluvil potajmu. Proč se mě vyptáváš? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem učil; ti vědí, co jsem já říkal (Jan 18,20-21)." Protože učení Krista Pána pocházelo od jeho věčného Otce, promluvil proto tak, aby toto učení i čest svého Otce obhájil. Odkázal je na posluchače svých kázání, za jedno proto, že ti, kteří Ho nyní obklopovali, by Mu neuvěřili a překrucovali by vše, co by jim řekl, a za druhé, protože pravda a síla jeho učení se podbízela a vtírala sama svou vznešeností i do myslí jeho největších nepřátel.

551. O apoštolech Pán neřekl nic, protože to nebylo při této příležitosti zapotřebí a také proto, že v té chvíli svým jednáním moc dobré světlo na svého Mistra nevrhali. Přestože byla jeho odpověď tak plná moudrosti a velmi přiměřená dané otázce, vystoupil jeden sluha nejvyššího kněze se zdviženou rukou a drze udeřil Pána Ježíše do jeho ctihodné a svaté tváře se slovy: „Tak odpovídáš nejvyššímu knězi?" Pán přijal tuto bezmeznou urážku a modlil se za toho člověka, který Ho udeřil a byl ochoten, kdyby bylo třeba, nastavit ještě i druhou líc pro další ránu. Jednal tak podle učení, které sám lidem vštěpoval (Mt.5,39). Aby se však ten krutý a opovážlivý útočník nemohl nestoudně chlubit svou bezbožností, Pán mu s velkým klidem a mírností

řekl: „Pokud jsem mluvil špatně, prokaž to špatné, ale pokud jsem mluvil dobře, proč mě biješ (Jan 18,23)?“ Ó jaký to úžasný pohled pro nebeské duchy! Neboť to je Ten, při jehož pouhém zvuku jeho hlasu se třesou nebeské základy a chvěje se celá obloha! To je ten Pán, o němž Job praví, že je moudrý srdcem a silný v moci. Kdo se mu kdy protivil a měl pokoj? Ten, který přenáší hory, a ti, kteří byli svrženi v jeho hněvu a nevěděli o tom. Ten, který hýbe Zemí, který přikazuje Slunci nevycházet a hvězdy zavírá pod pečetí, ten, který dělá velké a nevystižitelné věci, jehož hněvu nemůže žádný člověk odolat a před kterým se klaní ti, kteří nesou okrsek zemský (Job 9,4-atd.). To je Ten, který z lásky k lidem trpělivě snesl, aby Ho služebník udeřil a zranil jeho tvář políčkem!

552. Bezbožnost rouhavého služebníka Pán pokáral patřičnou odpovědí. Avšak ani toto zahanbující pokárání, ani hanebná netečnost nejvyššího kněze, který dovolil, aby v jeho přítomnosti byla spáchána taková zločinná křivda, nepohnula jím ani ostatními židy a nepřivedla je k mírnějšímu jednání s Dárcem života. Zatím co toto potupné zacházení s Pánem pokračovalo, svatý Petr a druhý učedník, kterým nebyl nikdo jiný než svatý Jan, přišli do Annášova domu. Protože tam byl svatý Jan dobře známý, snadno si vymohl vstup, kdežto svatý Petr zůstal venku. Později vrátná, která znala svatého Jana, dovolila vejít také svatému Petrovi, aby viděli, co se s Pánem stane (Jan 18,16). Oba učedníci zůstali ve sloupové síni, přiléhající k soudní síni nejvyššího kněze. Svatý Petr přistoupil k ohni, který vojáci zapálili v ohradě blízko síně, protože té noci bylo zima. Služka, která tam stála a podívala se blíž na svatého Petra, zpozorovala, že je sklíčen. Přistoupila k němu, poznala, že je Ježíšovým učedníkem a řekla: „Nejsi i ty z učedníků tohoto člověka (Jan 18,17)?“ Děvečka tuto otázku vyslovila s pohrdáním a výtkou. Petr se ve své velké slabosti a nerozhodnosti podvolil pocitu studu a překonán také strachem řekl: „Nejsem.“ Když to řekl, odešel pryč z toho místa, aby se vyhnul dalším otázkám. Ale brzy poté šel za svým Mistrem do Kaifášova domu, kde Ho ještě dvakrát zapřel, jak budu dále vypravovat.

553. Petrovo zapření bolelo Pána víc než políček, který dostal od Annášova služebníka, protože tento hřích přímo odporoval jeho nesmírné lásce, zatímco bolesti a utrpení mu byly milé a vítané, protože jimi mohl splácet naše hříchy. Po prvním Petrovu zapření se za něho Kristus modlil ke svému věčnému Otci a rozhodnul, aby mu na přímluvu blahoslavené Panny Marie bylo odpuštěno i po třetím zapření. Velká Paní, jak jsem řekla, pozorovala ze své modlitebny vše, co se dělo. Protože měla ve svém srdci ve svátostné způsobě milostnou a smírnou oběť svého Syna a Pána, obracela se k Němu ve

všech svých prosbách a žádostech, přičemž praktikovala nejvyšší úkony soucitu, díků, klanění a úcty. Hořce kvůli Petrovu zapření plakala a neustala, dokud nepozorovala, že mu Pán neodepře potřebnou pomoc, aby mohl po svém pádu povstat. Nejčistší Matka cítila také všechny rány a muka svého Syna na těch místech svého panenského těla, na kterých trpěl Spasitel. Když byl Pán spoután řetězy a provazy, cítila v zápěstích tak velké bolesti, že Jí pod nehty prosakovala krev, jako by byly její ruce skutečně spoutány a mačkány. Podobným způsobem cítila na svém těle i jiné rány. Jak těchto muk přibývalo, tak přibývalo i v jejím srdci bolestí, když viděla Krista Pána tolik trpět, takže bolestí ronila krvavé slzy. Pocítila políček právě tak, jako by ta svatokrádežná ruka byla udeřila současně jejího Syna i Ji. Při této hříšné potupě a rouhavé urážce učiněné Pánu, vyzvala své svaté anděly, aby společně s Ní chválili a velebili svého Stvořitele ze soucitu nad urážkami, které Mu působili hříšníci a s velkým zármutkem a žalem rozmlouvala s anděly o příčině svého soužení a zármutku.

Poučení, které mi udělila velká Paní a Královna.

554. Má dcero, ty jsi povolána a pozvána k vykonání velkých skutků, protože jsi pod vlivem božského osvícení poznala tajemství utrpení, kterým trpěl můj nejsvětější Syn i já za lidské pokolení, a protože víš o malé náhradě, které se nám za všechny naše bolesti od bezcitných a nevděčných lidí dostává. I ty dosud žiješ ve smrtelném těle a jsi podrobena této neznalosti a slabosti, ale mocí pravdy jsi byla nyní pohnuta k velkému obdivu, zármutku a soucitu nad nedostatkem pozornosti a zájmu, který pozemšťané k těmto velikým tajemstvím vykazují a nad ztrátou, kterou trpí vlivem své vlažnosti a netečnosti. Co si tedy myslí andělé, svatí a co si myslím i já, když vidím tento svět i všechny věřící v tak nebezpečném a hrozném stavu netečnosti, přestože mají umučení a smrt mého božského Syna před očima, mě mají za matku, přímluvkyni a mají příklad jeho i mého nejčistšího života? Vpravdě ti pravím, má nejdražší dcero, jedině má přímluva a zásluhy Božího Syna, které obětuji věčnému Otci, jsou schopny oddálit tresty a ukrotit jeho hněv, zadržet zkázu světa a přísné tresty, které zasluhují děti Církve, které znají jeho vůli, ale neplní ji (Jan 15,15). Já jsem však velmi rozhořčena, že nacházím tak málo lidí, kteří mají se mnou soucit a snaží se mého Syna v jeho bolestech potěšit, jak říká David (Žl. 68,21). Tato tvrdost srdce jim v soudný den způsobí velké zahanbení, protože tehdy poznají s velkou lítostí, kterou už nic nenapraví, že byli k mému božskému Synovi, ke mně i k sobě nejen nevděční, ale i nelidští a krutí.

555. Uvažuj, má nejdražší, o své povinnosti a povznes se nad všechny pozemské věci i nad sebe samu, neboť já tě zvu a volám, abys mne napodobila a následovala v samotě a opuštěnosti, ve které mne zanechali tvorové, kterým jsme můj Syn i já stále udíleli tak mnohá požehnání a milosti. Uvažuj ve svém srdci, kolik to Pána stálo, aby smířil lidstvo s věčným Otcem (Kol.1,22) a znovu jim vydobyl jeho přátelství. Plač a truchli nad tím, že tak mnozí žijí ve velké zapomnětlivosti a tak mnoho se jich ze všech sil snaží, aby zničili a ztratili, co bylo koupeno krví samého Boha a co jsem se hned od svého početí snažila a dosud snažím získat pro jejich spásu. Vzbuď v srdci nejhlubší lítost nad tím, že v jeho svaté Církvi je tak mnoho následovníků pokryteckých a svatokrádežných kněží, kteří pod pláštěm klamné zbožnosti stále Krista odsuzují, a že pýcha a přepych bývají spolu s jinými velkými nepravostmi povyšovány k autoritě a vychvalovány, zatímco pokora, pravda, spravedlnost a všechny ctnosti jsou potlačovány a tupeny, přičemž vládne hrabivost a marnivost. Málokdo zná Kristovu chudobu a ještě méně je těch, kteří ji přijímají za svou. Svatá víra je blokována a mezi národy se nerozšiřuje vlivem bezmezné ctižádosti mocných tohoto světa. U mnohých katolíků je víra nečinná a mrtvá, a co by mělo být živé, je blízké smrti a věčnému zatracení. Na rady svatého evangelia se zapomíná, po přikázáních Páně se šlape, láska skoro vymřela. Můj Syn a pravý Bůh trpělivě a tiše nastavuje své tváře, aby byl políčkován a zraňován (Pláč 3,30). Kdo odpouští urážky proto, aby Ho napodobil? Právě opak toho je definován jako zákon tohoto světa, a to nejen u nevěřících, ale i u dětí víry a světla.

556. Přeji si, abys mne při poznávání těchto hříchů napodobovala v tom, co jsem dělala při mučení a po celý svůj život, zvláště v konání ctností směřujících proti těmto nepravostem. Náhradou za jejich rouhání jsem velebila Boha, náhradou za jejich přísahy jsem Ho chválila, náhradou za jejich nevěru jsem praktikovala úkony víry a podobně jsem jednala u všech ostatních hříchů, které páchali. A to si přeji také od tebe, pokud budeš na tomto světě žít. Utíkej také nebezpečnému styku s tvory, poučena příkladem svátého Petra, neboť nejsi silnější než byl tento Kristův apoštol. A jestli ve své slabosti klesneš, ihned nad svým hříchem plač a hledej moji přímluvu. Své chyby splácej trpělivostí v souženích, přijímej je s radostnou myslí a bez nepokoje, ať jsou jakákoliv, ať je to nemoc nebo obtíže pocházející od tvorů nebo vyvstávající z odporu těla vůči duchu, anebo ze zápasu s viditelnými nebo neviditelnými nepřáteli. Ve všech těchto případech můžeš trpět, a takto vzniklé útrapy musíš snášet s vírou, nadějí a velkomyslným smýšlením. Upozorňuji tě, že pro duši neexistuje žádné prospěšnější a užitečnější cvičení, než že něčím trpí, protože utrpení poskytuje světlo, vyvádí z klamu, odlučuje srdce od viditelných věcí a pozvedá je k Pánu. Těm, kteří trpí, vyjde Pán vstříc, protože je s trpícími a poskytuje jim svou ochranu a pomoc (Žl.40,13).

KAPITOLA XVI.

Kristus je vlečen do Kaifášova domu, kde je křivě obviněn a tázán na to, zda Je Božím Synem; svatý Petr Ho zapírá po druhé a po třetí; co při tom všem dělala nejsvětější Marie.

557. Když se Pánu Ježíši do sytosti vysmáli, poslal Ho Annáš spoutaného ke knězi Kaifášovi, který byl Annášovým tchánem. Ten toho roku úřadoval jako kníže a nejvyšší kněz, u něhož byli shromážděni zákonici a přední židovští muži, kteří se shromáždili, aby vymohli odsouzení nejnevinnějšího Beránka (Mt.26,57). Nepřemožitelná trpělivost a tichost Pána všech ctností (Žl. 23,10) ohromovala pekelné duchy tak, že kvůli tomu byli plni zmatku a tak velkého vzteku, že to slovy nelze popsat. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo vniknout do vnitřní svatyně jeho člověčenství a nepozorovali na nejtišším Pánovi žádné nezřízené hnutí, žádnou známku stížnosti, žádné vzdychání, ba ani nejmenší snahu po nějaké lidské úlevě, což byly obvyklé projevy srdcí jiných lidí, byl pekelný drak na nejvyšší míru trápen a překvapen, něčím tak úplně novým a neslýchaným u slabých a nedokonalých smrtelníků. Proto ve svém vzteku zdvojnásobil dráždění zákoníků a kněžských služebníků a přiměl je k tomu, že Pána zasypávali hanebnými urážkami a potupami. Ve všem, co jim ďábel vnukal, byli velice horliví a vykonávali to do té míry, do které to připouštěla božská vůle.

558. Všechna sběř pekelných duchů a nemilosrdných Kristových nepřátel opustila Annášův dům a vlekla našeho Spasitele ulicemi ke Kaifášovu domu, přičemž Ho ustavičně s hanebným vztekem a krutostí týrali. Když nejvyšší kněz a všichni u něho shromáždění uviděli s velkým hlukem předvedeného Ježíše, podrobeného nyní jejich moci a soudu bez naděje na únik, začali se hlasitě a potupně smát. Ó tajemství nejvyšší nebeské moudrosti! Ó bláznovství a neznalosti pekla, a zaslepená hlouposti smrtelníků! Jak nesmírnou vzdálenost vidím mezi jednáním Nejvyššího a vaším! Právě v té době, kdy Král slávy, jako Pán všech ctností a mocný v boji (Žl.23,8) vítězí nad nepravostmi, smrtí a všemi hříchy svými ctnostmi, trpělivostí, pokorou a láskou, chvástá se svět, že Ho přemohl a podrobil své nadutosti a pyšné domýšlivosti! Jak zcela odlišné myšlenky měl Kristus náš Pán, než služebníci nepravosti! Dárce života obětoval věčnému Otci vítězství, které získal nad hříchem svou tichostí a pokorou.

Modlil se za kněze, zákoníky i služebníky, a splácel svou trpělivostí a bolestí dluh lásky živený jejich pronásledováním, a omlouval je jejich neznalostí. Stejné modlitby a prosby za své nepřátele i za nepřátele svého božského Syna ve stejném čase vysílala také jeho blahoslavená Matka, čímž následovala a napodobovala Pána ve všech jeho činech, protože, jak jsem už mnohokrát napsala, viděla vše, jako by byla osobně přítomna. V jednání Syna a Matky panovala krásná shoda, obdivuhodná harmonie a soulad, nejvýš příjemný očím věčného Otce.

559. Nejvyšší kněz Kaifáš, plný hrozné nenávisti vůči Pánovi života seděl na svém soudcovském trůně. Byli s ním Lucifer i jeho démoni, kteří přišli z domu Annášova. Zákoníci a farizeové jako krvežízniví vlci obklopili mírného Beránka, všichni byli plni radosti, jakou cítí člověk, který vidí předmět své nenávisti zahanbený a ponížený. Po společné dohodě hledali svědky, které by mohli podplatit, aby falešně svědčili proti našemu Spasiteli (Mt.26,59). Ti, které získali, vystupovali, aby vypovídali svá obvinění a svědectví, ale jejich svědectví se neshodovala a žádné z těch lživých obvinění nebylo vhodné a nemohlo být dokázáno, protože sama jeho přirozenost byla nevinná a svatá (Mk.14,59; Žid.7,26). Aby nebyli poraženi, přivedli ještě další dva svědky, kteří svědčili, že slyšeli Ježíše říci, že může zbořit Boží chrám, postavený lidskou rukou, a ve třech dnech postavit jiný, nezhotovený lidskou rukou (Mk. 14, 58). Ani toto svědectví nemělo velkou cenu, ale přesto na něm založili své obvinění, že si přisvojuje božskou moc. Kdyby toto svědectví nebylo samo sebou falešné, a kdyby ten výrok pronesl všemohoucí Pán, byl by úplně pravdivý a nemohl být žádnou domýšlivostí nebo falší. Avšak Pán nevztáhl tato slova na hmotný Boží chrám, jak to svědkové chtěli všem namluvit. Tehdy, když Pán vyhnal prodávající a kupující z chrámu a byl tázán, jakou mocí to činí, odpověděl: „Zrušte chrám tento," to znamená: zrušte toto svaté člověčenství „a třetího dne je obnovím," což také skutečně uskutečnil při svém zmrtvýchvstání, aby tím dosvědčil svou božskou moc.

560. Náš Spasitel neodpověděl na všechny ty pomluvy a lži, které byly vypovídány proti jeho nevinnosti, ani slovo. Kaifáš popuzen trpělivou mlčenlivostí Pána povstal a řekl: „Proč neodpovídáš na to, co proti tobě tak mnoho svědků svědčí?" Pán však neodpověděl nic ani na to, protože Kaifáš i všichni ostatní nejen že nebyli ochotni Mu uvěřit, ale úskočně chtěli využít jeho odpověď k pomluvě a k uklidnění lidu při svém dalším jednání proti Galilejskému, aby se o nich neříkalo, že Ho odsoudili na smrt bez příčiny. Toto pokorné mlčení, které by mělo zlostného kněze uklidnit, ho ještě více podráždilo, a to proto, že tím byl zmařen jeho zlý záměr. Lucifer, který nejvyššího kněze i všechny ostatní podněcoval, bedlivě pozoroval

Spasitelovo jednání. Avšak drakův úmysl byl jiný než nejvyššího kněze. Drak chtěl Pána jen popudit anebo od Něho uslyšet nějaké slovo, z něhož by mohl zjistit, zda je skutečně Bohem.

561. Proto satan rozdráždil Kaifáše až k nejvyšší zuřivosti, v níž se s velkým hněvem a pýchou Pána Ježíše zeptal: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Kristus, Syn Boží (Mt.26,63)?“ Tato otázka zajisté hned usvědčila nejvyššího kněze z největší pošetilosti a hrozného rouhání, protože pokud by byla míněna upřímně, dovolil by, aby byl Kristus postaven před soud s nejistotou, zda je pravým Bohem nebo ne, a tím by se dopustil hrozného a odvážného zločinu. Pochybnost by v takovém případě měla být řešena zcela jiným způsobem, který by byl v souladu s požadavky zdravého rozumu a spravedlnosti. Když Kristus, náš Spasitel slyšel, že je zapřísahán skrze živého Boha, v duchu se klaněl Bohu a velebil toho, kterého se dovolávaly tak svatokrádežné rty. Pán proto z úcty k Božímu jménu odpověděl: „Tys to řekl. Ale říkám vám: od nynějška uzříte Syna člověka (kterým jsem já), jak sedí na pravici Moci a přichází na nebeských oblacích (Mt.26,64).“ Tato božská odpověď měla různé účinky na ďábly a na lidi. Lucifer a jeho démoni ji nemohli snést a okamžitě pocítili vyšší moc, která je svrhla do pekelné propasti a drtila je pravdou, která v ní byla obsažena. Nebyli by se znovu odvážili přiblížit se ke Kristu, našemu Spasiteli, kdyby je božská Prozřetelnost nechala opět upadnout do pochybností, zda ten člověk, Kristus, řekl pravdu, nebo se jen chtěl takovým způsobem dostat z rukou židů. Tato nejistota jim dodala novou odvahu, a proto přišli na bojiště ještě jednou. Konečné vítězství nad ďábly bylo vyhrazeno až samému kříži, na kterém měl Spasitel přemoci je i smrt, jak prorokoval Zachariáš a jak uvidíme později.

562. Avšak nejvyšší kněz, rozhněván odpovědí Páně, místo aby na ni pohlížel jako na řešení své pochybnosti, povstal znovu z křesla, roztrhnul své roucho na znamení horlivosti o Boží čest a zvolal: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Teď jste slyšeli rouhání. Co si o tom myslíte (Mt.26,65)?“ Skutečné rouhání však bylo v těch Kaifášových slovech, protože popřel pravdu, že Kristus je Božím Synem už svou přirozeností, a připisoval božské Osobě hříšnost, která je v naprostém rozporu s jeho přirozeností. Tak pošetile jednal tento zlomyslný kněz, který měl mocí svého úřadu poznat a prohlásit všeobecnou pravdu. Stal se sám ohavným rouhačem, když prohlásil, že Ten, jenž je svatost sama, se rouhal. Dřív, pod vlivem ďábla, zneužil svůj úřad tím, že prorokoval, že je lépe, aby zemřel jeden člověk, než aby zahynul všechen lid a nyní mu jeho hříchy zabránily pochopit své vlastní proroctví. Protože příklad a mínění knížat a prelátů povzbuzuje pochlebování a ochotu nižších, bylo celé

shromáždění bezbožných proti Spasiteli rozjitřeno, pročež všichni křičeli: „Je hoden smrti (Mt.26,66)!“ Podrážděni ďábelským vztekem se vrhli na nejtiššího Mistra a vylévali si na Něm svůj hněv. Někteří Ho bili do tváře, jiní Ho kopali, rvali Ho za vlasy a vousy, plivali na Jeho úctyhodné tváře, dávali Mu políčky a zášijky, což se mezi židy dělávalo jen největším zločincům.

563. Lidé se nikdy nedopouštěli tak hrozných urážek a tupení, jakými zahrnovali našeho Vykupitele. Svatý Lukáš a svatý Marek říkají, že židé a katané zahalovali jeho obličej, políčkovali Ho a bili i pěstmi a říkali při tom: „Proroku prorokuj nám, kdo Tě udeřil?“ Důvodem tohoto jednání bylo jisté tajemství, zvláště radost, s jakou náš Spasitel snášel všechny tyto urážky a rouhání (jak budu hned vypravovat), která způsobila, že jeho obličej zářil neobyčejnou krásou, a proto se těchto služebníků zla zmocnil nesnesitelný úžas a zmatek. Snažili se to připisovat čarodějnictví a kouzelnictví, a proto ve své nízkosti a špatnosti zakrývali tvář Páně nečistým hadrem, aby neviděli božské světlo a mohli si na Něm směleji vylévat svůj ďábelský vztek. Všechnu tu potupu, pohanu, urážky a bití viděla i cítila nejsvětější Panna, a jejich rány Jí působily stejnou bolest a zraňovaly Ji na stejných částech těla a ve stejné době, kdy byly Pánu zasazovány. Rozdíl byl pouze v tom, že Pánovi způsobovali přímo políčky a týrání židé, kdežto jeho přečisté Matce byly na její snažnou prosbu zázračným způsobem působeny Všemohoucím. Podle přirozeného zákona prudkost jejích vnitřních bolestí by byla způsobila její smrt, kdyby nebyla posilována Boží mocí, aby mohla pokračovat v utrpení se svým milovaným Synem a Pánem.

564. Vnitřní úkony, které náš Spasitel při tomto barbarství a neslýchaném týrání prováděl, nemůže lidský rozum a schopnosti změřit. Jedině přesvatá Marie je plně chápala, aby je mohla nejvýš dokonale napodobovat. Ale protože božský Mistr zakoušel nyní na své vlastní osobě, jak velice budou potřebovat soucit ti, kteří Ho měli následovat a zachovávat jeho učení, snažil se o to víc, aby jim vyprosil milost a požehnání pro takové příležitosti, při kterých je učil svým vlastním příkladem úzké cestě dokonalosti. Během těch i za následujících urážek a muk, Pán ustanovil pro své dokonalé a vyvolené duše blahoslavenství, která jim před nějakým časem přislíbil. Pohlížel na chudé v duchu, kteří Ho budou v této ctnosti následovat, a řekl: „Blahoslavení jste, že jste zbaveni pozemských statků, neboť svým umučením a smrtí vám odkazuji nebeské království jako bezpečný a jistý majetek dobrovolné chudoby. Blahoslavení jsou, kteří tiše snáší protivenství a pronásledování, neboť mimo útěchu, že mne následovali, obdrží zemi srdcí a dobrou vůlí lidí, skrze své pokojné soužití a půvab svých ctností. Blahoslavení, kteří rozsévají s pláčem a slzami, neboť v nich

obdrží chléb porozumění a života a pak budou sklízet ovoce věčné radosti a blaženosti.“

565. „Blahoslavení jsou také ti, kteří lační a žízní po spravedlnosti a pravdě, neboť já jim získám uspokojení přesahující daleko jejich tužby jak v království milosti, tak v království slávy. Blahoslavení, kteří mne následují v nabízení odpuštění a přátelství, soucitně litují těch, kteří je uráží a pronásledují, neboť já jim slibuji plnost milosrdenství od mého Otce. Blahoslavení budou čistí srdcem, kteří mne napodobují v křižováni svého těla proto, aby zachovali čistotu své duše. Slibuji jim vizi pokoje a mého Božství, když se mi stanou podobní požíváním mne. Blahoslavení jsou pokojní, kteří se vzdávají svého práva, neodporují zlomyslným a jednají s nimi s upřímným a klidným srdcem bez msty, ti budou nazýváni mými dětmi, protože napodobují mého věčného Otce a já je zapíši do své paměti a do své mysli jako osvojené syny. Ti, kteří trpí pronásledování pro spravedlnost, budou blahoslavenými dědici mého nebeského království, protože trpí se mnou, a kde jsem já, budou také oni na věčnosti. Radujte se chudí, potěšte se, kteří trpíte nebo budete trpět, chlubte se svým údělem, vy malí a opovrhovaní tímto světem, kteří trpělivě snášíte ponížení, snášejte je s vnitřní radostí, neboť všichni mne následujete na cestě pravdy. Zříkejte se marnivosti, opovrhujte okázalostí a domýšlivostí falešného a klamného Babylona, procházejte ohněm a vodou utrpení až dosáhnete mě, světlo, pravdu a vašeho vůdce, vedoucího vás k věčnému odpočinutí a občerstvení.“

566. Takovými božskými činy a touhami pro dobro hříšníků se náš Pán zabýval v době, kdy byl obklopen zlomyslnými nepřáteli jako hladovými psy (Žl.21,17), kteří Ho pronásledovali a zasypávali urážkami, týráním, rouháním a ranami. Panna Marie, která velmi pozorně vše, co se dělo, sledovala, Ho provázela ve všech jeho činech a prosbách a vysílala stejné prosby za jeho nepřátele, které vysílal její nejsvětější Syn. Vzala si na starost všechna požehnání, která její Syn uštědřil spravedlivým a předurčeným a stala se jejich matkou, pomocnicí a ochránkyní. Jménem všech těch složila chvalozpěvy díků za to, že Pán určil tak vysoké postavení v království milosti těm, kteří jsou chudí a tímto světem opovrhovaní. Z toho důvodu, ale i k vůli tomu, co viděla později v Kristově duši, si v době umučení Páně i pro zbytek svého života znovu za svůj úděl zvolila práci, opovržení, utrpení a bolesti.

567. Svatý Petr následoval Pána Ježíše z domu Annášova do domu Kaifášova, ale šel z opatrnosti opodál za zástupem nepřátel, protože měl strach, že by ho židé mohli také zajmout. Tuto bázeň částečně potlačovala jeho láska k Mistrovi a přirozená srdnatost. Ve velkém zástupu lidí, kteří vcházeli i vycházeli z Kaifášova domu, a ve tmě nebylo pro apoštola těžké se do Kaifášova domu dostat. Ale podobně jako

u Annáše tak i zde si vrátná, která stála u dveří vedoucích na nádvoří, povšimla svatého Petra a hned šla k vojákům, kteří stáli nedaleko u ohně, a řekla jim: „Tento člověk je jedním z těch, kteří chodili s Ježíšem Nazaretským.“ A jeden z nich řekl: „Ty jsi jistě Galilean a jeden z nich.“ Svatý Petr zapřel a dodal s přísahou, že nebyl Ježíšovým učedníkem a hned odešel od skupiny stojící u ohně. Ale ve své touze vidět konec, i když odešel z nádvoří, zůstal ještě poblíž. Jeho přirozená láska a soucit s Pánem ho ještě zdržovaly na místě, odkud viděl Pána, jak velice trpí. Tak obcházel skoro hodinu, někdy se soudní síni přibližoval a někdy se vzdaloval, až ho poznal příbuzný Malcha, kterému Petr uťal ucho a řekl mu: „I ty jsi Galilean a učedník Ježíšův, viděl jsem tě s Ním v zahradě.“ Petr se domníval, že je prozrazen, a byl zachvácen ještě větším strachem. Začal s přísahou tvrdit a proklínat se, že toho Člověka nezná (Mt.26,72). A hned poté kohout zakokrhal po druhé. Tak se do písmene splnilo, co Božský Mistr Petrovi předpověděl, že před tím než kohout dvakrát zakokrhá, Ho třikrát zapře.

568. Pekelný drak se velmi snažil svatého Petra zničit. Byl to Lucifer, který pobídl ony dvě služky, které snáze podlehly jeho vlivu a potom vojáky, aby obtěžovali apoštola svou pozorností a otázkami. Současně, když viděl Petrovu nebezpečnou nerozhodnost a změnu mysli, ukazoval mu v živých představách krutá muka, která mu hrozí. Takto pokoušený Petr Pána poprvé prostě zapřel, při druhém zapření už přidal přísahu a při třetím se zaklínal a přísahal. Tak padal z jednoho hříchu do druhého, vždy těžšího a podléhal tak krutému pronásledování svých nepřátel. Když však nyní svatý Petr uslyšel zakokrhat kohouta, rozpomenul se na výstrahu svého božského Mistra (Lk.22,61). Královna nebes se za něho ve své něžné lásce přimluvila a Pán se na něho podíval očima nekonečného milosrdenství. Ze své modlitebny ve večeřadle pozorovala Petrovo zapření i se všemi jeho okolnostmi a příčinami, které ho přivedly k tak hlubokému pádu. Viděla, jak byl stísněn přirozeným strachem a ještě víc nemilosrdnými Luciferovými útoky. Vrhla se na zem a se slzami prosila za Petra, poukazovala na jeho křehkost a dovolávala se milosrdenství svého božského Syna. Pán sám pohnul Petrovým srdcem a pomocí světla, které mu seslal, ho laskavě pokáral a vybídnul, aby uznal svůj pád a oplakal svůj hřích. Svatý apoštol ihned opustil dům nejvyššího kněze a propukl v hořký pláč z velké lítosti nad svým hříchem. Aby se mohl v hořkosti svého srdce svobodněji vyplakat, odešel do jeskyně, která se až dosud nazývá jeskyní kokrhajícího kohouta. Tam proudy slz vyléval svou bolest a zahanbení. Po uplynutí tří hodin byly mu jeho hříchy odpuštěny. Po celý ten čas se mu dostávalo svatých vnuknutí a povzbuzování, až se opět navrátila milost. Nejčistší Matka a Královna k němu poslala jednoho svého

anděla, který ho tajně těšil a povzbuzoval k naději na odpuštění, aby snad neoddaloval úplné odpuštění nedostatkem důvěry v Boží dobrotu. Boží Matka přikázala andělovi, aby se mu neukazoval, protože se apoštol dopustil hříchu teprve nedávno. Proto anděl splnil své poslání, aniž by ho apoštol spatřil. Svatý Petr byl těmi vnuknutími potěšen a posilněn ve svém velkém zármutku a tak skrze přímluvu nejsvětější Marie dosáhl úplného odpuštění.

Poučení, která mi dala velká Královna a Paní.

569. Má dcero, tajuplná svátost trpělivosti mého Syna, se kterou snášel všechnu potupu a urážky, je zapečetěná kniha, která může být otevřena a pochopena pouze božským osvícením. Ty ji poznala, protože byla pro tebe částečně otevřena, i když vlivem svých omezených schopností o tom píšeš mnohem méně, než jsi viděla. Protože však ti bylo toto tajemství ve skrytosti tvého srdce objasněno a stalo se pochopitelným, přeji si, aby tam bylo také vepsáno, a abys prostřednictvím tohoto živého příkladu studovala tuto božskou vědu, které tě tělo a krev nemohou naučit, protože ji svět nezná, ani si nezasluhuje ji poznat. Tato filosofie spočívá v poznání a milování šťastného údělu chudých, pokorných, pronásledovaných, opovrhovaných a těch, kteří jsou dětem marnosti neznámí. Tuto školu založil ve své Církvi můj nejsvětější, milovaný Syn, když vyhlásil a ustanovil osm blahoslavenství (Mt.5,2-11). Později, když sám přijal všechna utrpení svého mučení, stal se našim učitelem, který, jak jsi sama viděla, vykonával to, co učil. Nicméně, i když se to katolíkům staví na oči a mohou o tom během celého svého pozemského života zřetelně číst v této knize života, je jen velmi málo a porůznu duší, které do této školy přichází tuto knihu studovat. Zatímco bloudících a pošetilých, kteří si této vědy ve své neochotě k poučení nevšímají, je nesčetné množství.

570. Chudobou všichni pohrdají. Touží po bohatství a žádný není ochoten uznat svou prázdnotu. Je nekonečný počet těch, kteří se nechávají unést hněvem, mstivostí a zavrhují mírnost. Málo je těch, kteří oplakávají svou skutečnou bídnost, a skoro všichni vyhledávají jen pozemské útěchy. Zřídka kdo miluje spravedlnost a jedná upřímně se svými bližními. Milosrdenství skoro vymřelo, čistota srdce je poskvrněna a porušena, mír je omezován. Nikdo neodpouští, nikdo nechce trpět pro spravedlnost ani to nejmenší trápení a bolesti, které si každý spravedlivě zasloužil. Tak, moje nejdražší, je málo těch, kteří dosáhnou požehnání, které přislíbil můj Syn a já. Často je spravedlivý hněv Všemohoucího popuzen proti učitelům pravého náboženství, protože před zrakem živého příkladu jejich Mistra žijí skoro jako pohané, ba mnozí z nich vedou život ještě horší. To jsou vskutku ti, kteří opovrhují ovocem vykoupení,

které poznali a vyznávají. V zemi svatých páchají bezpráví (Iz.26,10) a činí se nehodnými léků, které se jim předkládají s větším milosrdenstvím.

571. Od tebe, má dcero, žádám, abys statečně pracovala pro toto požehnání a snažila se mne podle tobě udělené milosti dokonale následovat v hlubokém porozumění této nauce, která je skryta před moudrými a rozumnými tohoto světa (Mt.11,25). Den po dni ti zjevuji nová tajemství mé moudrosti, abys je trvale uložila ve svém srdci a mohla vztáhnout svou ruku ke statečným skutkům (Př.31,19 a 20). A nyní ti povím o cvičení, které jsem praktikovala a ve kterém mne do jisté míry můžeš následovat. Už víš, že od prvního okamžiku mého početí jsem byla plná milosti, bez nejmenší poskvrny nebo následku prvotního hříchu. Prostřednictvím této zvláštní výsady jsem byla požehnána ve všech ctnostech, aniž bych cítila nechuť nebo odpor k jejich konání, a konala jsem je bez vědomí, že jsem povinna splácet za své hříchy. Avšak božským osvícením jsem byla poučena o tom, že podle přirozenosti jsem dcerou Adama, který zhřešil, a proto jsem se cítila povinna pokořovat se až do prachu, přestože jsem neměla na tom hříchu žádný podíl. A jelikož jsem měla stejné smysly jako ti, kteří skrze smysly zhřešili a které jsou tak jako tehdy až dosud v lidské přirozenosti činné, pokládala jsem si za povinnost je umrtvovat, pokořovat je a odpírat jim požívání toho, co jim přirozeně patří, a to jen pro ten svůj původ od Adama. Jednala jsem jako nejvěrnější dcera rodiny, která převzala na sebe dluh svého otce a svých bratří, jako by byl její vlastní, i když neměla žádný podíl na jeho vzniku. Jednala jsem jako dcera, která se snaží dluh splatit tím horlivěji, čím více miluje svou rodinu a čím více ho není schopna rodina sama splatit, a nedopřeje si žádného oddechu, dokud se jí to nepodaří. Tak jsem se chovala vůči celému lidskému pokolení, jehož bídu a hříchy jsem oplakávala. Protože jsem byla Adamovou dcerou, umrtvovala jsem své smysly a schopnosti, kterými lidé zhřešili a pokořovala jsem se jako člověk, který zhřešil a provinil se hříchem neposlušnosti, i když jsem ho byla úplně prosta. To vše jsem činila nejen za Adama, ale za všechny, kteří jsou podle přirozenosti mými bratry. Ty mne ovšem nemůžeš následovat za stejných podmínek, protože jsi podílnicí na jejich hříchu a provinění. Ale já ti ukládám za povinnost, abys bez ustání pracovala a namáhala se za sebe i za své bližní, a pokořovala se až do prachu, protože zkroušené a pokorné srdce svolává z nebe od božské dobroty smilování svého Mistra.

KAPITOLA XVII.

Jak trpěl náš Spasitel od zapření svatým Petrem až do rána; jak velký byl zármutek jeho nejsvětější Matky.

572. Svatí evangelisté nepíší nic o tom, co a kde vytrpěl náš Spasitel po týrání, kterého se Mu dostalo v Kaifášově domě a po tom, co ho zapřel svatý Petr. Všichni pokračují až událostmi, které se přihodily ráno, kdy se opět sešla vysoká rada, aby Ježíše vydala Pilátovi, jak budu vypravovat v následující kapitole. Nebyla jsem si jistá, zda by bylo vhodné psát o tom, co mi bylo zjeveno o tom, co se dělo v době, kterou evangelisté vynechali, protože mi bylo sděleno, že v tomto životě nemůže být vše poznáno a že není ani dobré, aby bylo lidem vše sděleno. Až v soudný den budou tato a mnohá jiná tajemství ze života a umučení Páně oznámena všem lidem. Nemohu najít slova, kterými bych popsala to, co bych mohla projevit jinak. Nenacházím náležité výrazy pro vyjádření toho, co jsem pochopila a tím méně k popsání skutečnosti samotné. Všechno je nedostatečné a nad mé schopnosti. Abych však uposlechla rozkazy, které mi byly dány, řeknu to, co bude možné, abych se vyhnula výtce, že jsem skrývala pravdu, která přímo kárá a zahanbuje naši marnivost a zapomnětlivost. Před celým nebem vyznávám tvrdost svého srdce, když jsem nezemřela zármutkem a studem nad tím, že jsem spáchala tak velké hříchy, které stály mého Boha a Původce mého života a mé bytosti tak mnoho. Nesmíme přehlížet zlobu a tíhu hříchu, která byla příčinou takového týrání a tupení Původce milosti a slávy. Byla bych nejnevděčnější ženou, kdybych se nyní nehrozila hříchu víc než smrti, nebo než samého ďábla, a musím sdělit a prohlásit, že to je povinností všech dětí svaté katolické Církve.

573. Týráním, které Pán vytrpěl před Kaifášem, byl hněv tohoto velekněze, jeho přívrženců a sluhů značně ukojen, ale ne úplně. Protože však bylo už k půlnoci, celá rada těchto špatných mužů se usnesla postarat se o to, aby byl dobře hlídán a bezpečně do rána vězněn, aby snad neunikl, když budou spát. Proto nařídili, aby byl tak, jak byl svázán, uzamčen v jedné vězeňské cele, do které vnikalo jen málo světla, a která byla určena pro nejhorší zločince ve státě. Protože tato cela nebyla už mnoho let čištěna, byla tak špinavá a plná takového zápachu, že by naplnil celý dům, kdyby nebyla tak vzdálena a dobře uzavřena. Cela nebyla čištěná proto, že byla hluboko a také proto, že se jí každý štítil kvůli opovržení, ve kterém u všech byla, protože v ní bývali uvězněni nejhorší zločinci. Všichni si mysleli, že není vhodné z ní dělat lepší obydlí, než jaké zasluhují divoké šelmy, nehodné jakékoliv lidské laskavosti.

574. Rozkaz rady bezbožníků byl vykonán. Služebníci vlekli Stvořitele nebe a země do tohoto špinavého podzemního žaláře, aby Ho tam uvěznili. Protože byl Pán

dosud spoután tak, jak Ho spoutali v zahradě, zlovolní sluhové s Ním jednali po libosti podle své nenávistné krutosti, ke které je popouzel kníže temnoty. Táhli Ho provazy dopředu tak, že klopýtal a padal, pak Ho s rouhavými nadávkami kopali a bili pěstmi. V jednom koutě toho podzemního vězení vyčníval z podlahy kámen, který, protože byl velmi tvrdý, nebyl vysekán a odstraněn. K tomuto kameni, který se podobal kusu sloupu, katané velmi krutým způsobem Pána Ježíše přivázali. Přitáhli Ho ke sloupu a přivázali k němu tak, že musel být sehnut a nemohl si ani sednout ani se vzpřímit. V takové velmi bolestné poloze, pevně přivázaného a spoutaného Ho zde zanechali. Zamkli dveře a klíč dali na starost nejhoršímu z nich.

575. Ale stará pýcha nedala pekelnému drakovi odpočinout. V touze dozvědět se, kým Kristus je a zda se mu podaří zlomit jeho nezdolnou trpělivost, vymyslel nový pekelný plán, k jehož provedení podnítil žalářníka, kterému byl klíč svěřen, a některé jiné služebníky. Tomu, který měl klíč od božského skrytého Pokladu, největšího na nebi i na zemi, vnukl myšlenku, aby pozval některé stejně zlomyslné společníky, jako byl on sám, aby s ním sestoupili do vězení a chvíli se bavili s Pánem života a donutili Ho, aby jim řekl nějaké proroctví nebo udělal něco zvláštního, neslýchaného, protože Ho považovali za věštce nebo čaroděje. Pohnut tímto ďábelským vnuknutím pozval některé vojáky a služebníky, kteří k tomu ochotně svolili. Zatímco se tito zlomyslníci o tom radili, zástupy andělů, které Vykupitele při jeho mučení provázely a viděly tak bolestně přivázaného v takové nečisté místnosti, padly před ním na své tváře a klaněly se Mu jako svému pravému Bohu a Pánu, a prokazovaly Mu o to větší úctu a klanění, oč více obdivovaly lásku, která Ho přiměla k tomu, aby se podrobil kvůli lidem takovému ponížení a týrání. Zpívaly Mu některé z chvalozpěvů, které k jeho cti a chvále složila jeho nejsvětější Matka, jak jsem se výše zmínila. Celý zástup andělských duchů Ho prosil ve jménu přesvaté Paní, aby, když nechce použít svou všemohoucnost k úlevě ve svém utrpení, jim dovolil rozvázat provazy a pouta, aby si mohl ulevit od té mučivé polohy, a aby Ho směli bránit před tou tlupou katanů, kteří jsou nyní popouzeni démony k tomu, aby Ho zahrnuli novými urážkami.

576. Pán však nechtěl andělům dovolit, aby Mu tuto službu prokázali a řekl jim: „Služební duchové mého věčného Otce, nežádám nyní v mém utrpení o žádnou úlevu a toužím snášet tato muka a urážky, abych ukojil svou vroucí lásku k lidem a svým vyvoleným přátelům zanechal příklad k následování a pro útěchu v jejich utrpeních, i aby si náležitě vážili pokladu milosti, který jim ve velké hojnosti vysluhuji skrze své bolesti. Zároveň tím chci ospravedlnit své jednání, aby v den mého hněvu všichni poznali, jak spravedlivě budou zavržení odsouzeni za to, že pohrdali mým přehořkým

utrpením, kterým jsem se je snažil zachránit. Řekněte mé Matce, aby se potěšila v tomto utrpení, neboť přijde den radosti a odpočinku. Ať mne nyní doprovází při mých skutcích a utrpeních pro lidstvo, protože její láskyplný soucit i vše, co dělá, mi poskytuje útěchu a obveselení.“ Hned potom se andělé odebrali ke své velké Královně a Paní a potěšili Ji tímto poselstvím, i když Ona už jiným způsobem poznala vůli svého božského Syna i vše, co se dělo v Kaifášově domě. Když viděla tuto novou ukrutnost, při které Krista Pána nechali připoutaného v tak obtížné a bolestné poloze, cítila také Ona ve svém nejčistším těle stejné bolesti, tak jako cítila políčky, bití pěstmi a jiná týrání, kterými Dárce života trpěl. Veškeré utrpení Páně působilo zázračně i na panenské tělo této nejprostší Holubičky. Stejné bolesti cítili Syn i Matka a stejný meč pronikal obě jejich srdce pouze s tím rozdílem, že Kristus trpěl jako Bohočlověk a jediný Vykupitel lidstva, kdežto Marie trpěla jako tvor a věrná pomocnice svého nejsvětějšího Syna.

577. Když přesvatá Královna zpozorovala, že ta banda zvrhlých zlosynů, podnícená ďáblem, chce vejít do žaláře, plakala hořce v očekávání toho, co tam budou dělat. Předvídala zlomyslné Luciferovy úmysly, a chystala se použít svou vyšší moc, aby na Kristově osobě zabránila provádění něčeho, co by bylo proti slušnosti, k čemuž se drak ty nešťastné muže snažil přinutit. Ačkoli vše, co dosud na Vykupiteli páchali, bylo nejvýš neslušné a neuctivé, byly přece jen ještě urážky, které by byly mnohem neslušnější, a které se ďáblovi dosud nepodařilo provést. Proto se jimi snažil nyní vyzkoušet tichou trpělivost Páně. Úkony přesvaté Paní, které v té době a během celého mučení Páně praktikovala, byly tak vznešené a nevídané, obdivuhodné a hrdinské, že by nemohly být náležitě popsány a patřičně vychváleny, i kdyby bylo popsáno mnoho knih jenom jimi. A protože v tomto životopisu je není možné popsat, musíme ponechat jejich úplné zjevení až pro nebeské nazírání.

578. Služebníci zla vnikli do cely, rouhavě pásli své zraky na oběti nastávajícího povyražení, urážek a posměchu, za což nyní Pána všeho tvorstva pokládali. Přistoupili k Němu a začali Ho znečisťovat ošklivými výměty svých úst, které na Něho plivali, zasypali Ho políčky, ranami pěstí a nepopsatelně urážlivými pošklebky. Pán však ani neotevřel svá ústa a neřekl nic, nepozvedl svůj zrak a neztratil pokorný klid, který se zračil na jeho tváři. Bohaprázdní tupitelé si přáli na něm vynutit nějaké slovo, zvláštní výrok nebo skutek, aby si pak z Něho mohli tropit posměch jako z čaroděje. Když však viděli jeho nezměnitelnou mírnost a tichost, nechali se ďábly podnítit k ještě horším činům. Odvázali božského Mistra od kamenného sloupu, postavili Ho doprostřed cely, zavázali Mu oči a pak jeden po druhém přistupovali a bili Ho pěstmi, políčkovali a kopali Ho, přičemž se každý snažil překonat ostatní v prudkosti úderů

a v surové ukrutnosti. Žádali Ho, aby prorokoval, kdo Ho udeřil. Bylo to podobné týrání, jenže mnohem prudší a delší než to, které musel strpět od židů u Kaifáše, což zaznamenali evangelisté Matouš (26,67), Marek (14,65), Lukáš (22,64), ale pomíjejí mlčením vše, co následovalo.

579. Nejtišší Beránek snášel mlčky tuto záplavu urážek a rouhání. Lucifer trápen nedočkavou touhou spatřit na Něm nějakou známku netrpělivosti se kvůli jeho klidné mysli, se kterou Spasitel všechno snášel, velmi rozzuřil. Proto vnukl svým otrokům a přátelům, aby Pána úplně obnažili a pokračovali v týrání, které mohl vymyslit jen prokletý ďábel. Tyrani byli ochotni vykonat, co jim ďábel vnuknul a chtěli to ihned provést, ale nejmoudřejší Paní prosila vroucí, usilovnou modlitbou nebeského Otce a také sama coby Královna zakročila svou mocí, aby k tomu nedošlo. Nebeského Otce prosila, aby přerušil své spolupůsobení s podružnými nebo stvořenými příčinami takového jednání a sama poručila schopnostem těch služebníků, aby přestaly vykonávat své přirozené služby. Tak se stalo, že žádný z těch lotrů nemohl provést nemravnosti, ke kterým je ponoukal ďábel, a vybízela jejich zvrhlost. Některé z těch nápadů ihned zapomněli a jiné nemohli provést, protože jejich údy byly jako zmrzlé nebo ochrnuté tak dlouho, dokud nezměnili svůj úmysl. Jakmile od svého záměru upustili, mohli opět své údy používat, protože ochrnutím nebyli postiženi za trest, ale jen proto, aby jim bylo zamezeno vykonat něco neslušného. V jiných ukrutnostech, týrání a neuctivosti, které nebyly tak neslušné, nebo které Pán připustil, jim byla ponechána volnost.

580. Mocná Královna přikázala také ďáblům, aby mlčeli a zakázala jim jednat podle neslušných záměrů jejich vůdce Lucifera. Tímto zákazem mocné Paní drak pozbyl úplně svou moc ve věcech, které si Marie přála zahrnout do svého zákazu. Ani nemohl více dráždit nerozumný hněv těch zvrhlých mužů a oni nemohli jít v neslušnosti dál, než kolik Paní dovolila. Přestože na sobě pociťovali podivuhodné a zvláštní účinky jejích rozkazů, nebyli hodni poznat božskou moc, i když na sobě pozorovali, jak se u nich střídá ochrnutí s nabýváním plné síly. Připisovali pouhému kouzelnictví Mistra pravdy. Ve své ďábelské zaslepenosti pokračovali v urážení, posměchu a týrání Krista, dokud nezpozorovali, že noc už daleko pokročila, a že se blíží ráno. Pak Ho zase přivázali ke sloupu a i se všemi ďábly odešli. Božskou moudrostí bylo rozhodnuto, aby blahoslavená Matka svou mocí zabezpečila náležitou důstojnost, která osobě jejího nejsvětějšího Syna patřila, před nepatřičnými útoky Lucifera a jeho pomocníků.

581. Spasitel opět ve vězení osaměl, obklopen andělskými duchy, plnými obdivu nad skutky a tajnými soudy Páně, a nad tím, že si přál tak trpět. S nejhlubší úctou se Mu klaněli, velebili a vychvalovali jeho svaté jméno. Vykupitel světa vysílal ke svému nebeskému Otci dlouhou modlitbu za děti svaté Církve, za rozšíření svaté víry, za apoštoly, zvláště za svatého Petra, který v té době oplakával svůj hřích. Modlil se také za ty, kteří Ho uráželi a týrali, ale především se modlil za svou nejsvětější Matku a za všechny ty, kteří budou při Jeho následování na tomto světě pronásledováni a opovrhováni. Zároveň na tyto úmysly obětoval své mučení a smrt, kterou měl zakrátko podstoupit. Jeho žalem sklíčená Matka Ho v těch modlitbách následovala a přednášela stejné prosby za děti svaté Církve i za její nepřátele, bez jakéhokoli pocitu hněvu, trpkosti nebo odporu vůči nim. Popuzena byla jen vůči ďáblovi, protože byl kvůli své nenapravitelné zatvrzelosti zcela neschopen laskavosti. S bolestným steskem Pánovi řekla:

582. „Božská lásko mé duše, Synu a můj Pane, Ty zasluhuješ být ctěn, chválen a veleben všemi tvory, neboť jsi odleskem věčného Otce a výrazem jeho podstaty (Žid. 1,3), nekonečný ve své bytosti i v dokonalosti. Ty jsi počátek veškeré svatosti (Zj.1,8). Ale pokud Ti mají všichni tvorové s úplnou poddaností sloužit, proč Tebou nyní, Pane a můj Bože, opovrhují a tvou Osobu, která je hodna nejvyšší úcty a klanění hanobí, uráží a týrají? Proč dostoupila lidská zloba takové výše? Proč se lidská pýcha opovažuje vyvyšovat až nad nebesa? Jak se může nenávist stát tak silnou? Ty jsi jediné nezastíněné slunce spravedlnosti, které osvěcuje a rozptyluje tmy hříchu (Jan 1,9). Ty jsi pramen milosti, který žádnému neodpírá svou vodu. Ty ve své štědré lásce dáváš bytí a život všemu co na této zemi žije a všechny věci na Tobě závisí, zatímco Ty žádné nepotřebuješ (Sk 17,28). Co tedy našli ve tvých skutcích a co hledají ve tvém umučení, že s Tebou tak krutě jednají? Ó nejkrutější zlobo hříchu, která jsi tak znetvořila nebeskou krásu, a zastínila světlo jeho obličeje! Ó krutý hříchu, který tak nelidsky pronásleduješ Toho, který napravuje všechny tvé zlé následky! Ale já vím, Synu a můj Mistře, já vím, že jsi Tvůrcem pravé lásky, Původcem lidské spásy, Mistrem a Pánem všech ctností (Žl.23,10). Přeješ si sám dělat to, čemu učíš pokorné žáky své školy. Přeješ si ponížit pýchu, zahanbit domýšlivost a stát se příkladem, který přivede všechny k věčné spáse. A když žádáš, aby Tě všichni v nevýslovné trpělivosti následovali, je to tedy především má povinnost, neboť já jsem Ti poskytla látku a přioděla Tě tímto tělem, které je nyní vydáno utrpení, ranám, poplivání, úderům pěstmi. Ó kéž bych mohla já sama trpět tyto bolesti, a Tebe, můj nejnevinnější Synu, jich ušetřit! Protože to však není možné, umožni mi alespoň

trpět s Tebou až do smrti. Ó vy nebeští duchové, kteří plni obdivu nad dlouhým utrpením mého Syna uznáváte jeho nezměnitelné Božství i nevinnost a vznešenost jeho člověčenství, snažte se Mu splácet za urážky a rouhání, kterými Ho lidé zasypávají, protože je hoden slávy a chvály, moudrosti, cti, síly a moci (Zj.5,12). Vybídněte nebesa, planety, hvězdy a živly, aby Ho uznávaly a vyznávaly, a pohleďte a vizte, zdali je kde jiná bolest jako má bolest (Pláč l,12)!“ Nejčistší Paní vysílala mnoho takových vzdechů, kterými ulevovala své hořkosti, zármutku a bolesti.

583. Trpělivost nebeské Kněžny během mučení a smrti jejího milovaného Syna a Pána byla jedinečná, takže vše, co trpěla, se Jí nikdy nezdálo jako příliš mnoho, ani její utrpení nestačilo k naplnění toho, co požadovala její láska, která mohla být změřena pouze láskou a důstojností jejího Syna a velikostí jeho utrpení. Ani na žádnou z těch urážek a na potupu, kterou byl Pán zahrnován, nepohlížela tak, jako by se Jí týkala. Nemyslela na to, jaký podíl těch utrpení sama snáší, i když je všechna tak intenzivně cítila a spolu s Pánem je trpěla. Stěžovala si na ně jen proto, že jimi byla urážena božská Osobnost jejího Syna a proto, že působí škodu útočníkům. Modlila se za ně za všechny, aby jim Nejvyšší jejich hříchy odpustil a udělil jim osvícení, aby mohli získat ovoce vykoupení.

Poučení, která mi dala Královna nebes, přesvatá Marie.

584. Má dcero, v evangeliu (Jan 5,27) je napsáno, že věčný Otec dal svému i mému jedinému Synovi moc v poslední den, v den všeobecného soudu, soudit a odsoudit zatracence. To je nejvýš správné nejen proto, aby všichni hříšníci viděli svého Soudce, který je odsoudí podle nejspravedlivější Boží vůle, ale také proto, aby viděli a poznali jeho lidství, kterým byli vykoupeni a ve kterém se proti nim postaví se všemi mukami a urážkami, které vytrpěl, aby je zachránil od věčného zatracení. Stejný Soudce a Pán, který je bude soudit, vystoupí proti nim také jako žalobce. A protože nebudou moci napravit ani splatit zločiny, ze kterých je obviní, zmocní se jich velký zmatek a zahanbení, které bude jen začátkem věčných muk, které si zasloužili svou zatvrzelou nevděčností. Tehdy se celému světu stane zřejmou velikost jeho nejvýš milosrdného vykoupení a spravedlnost jejich zavržení. Velký byl zármutek a přehořký žal mého nejsvětějšího Syna nad tím, že všichni nevyužijí ovoce jeho vykoupení. Stejná myšlenka pronikala nesmírně bolestně také mé srdce a pojila se k zármutku, který jsem měla, když jsem viděla, jak na Něho plivají, bijí Ho pěstmi a rouhají se tak hrozně, že to člověk nemůže ani pochopit. Já jsem však jasně všechna ta utrpení pochopila, a proto tomu odpovídala i velikost zármutku i míra mé úcty a lásky k osobě Krista, mého Syna a Pána. Ale vedle tohoto smutku bylo tím největším

vědomí, že se ještě i po všem tomto hrozném utrpení Páně tak mnoho lidí, přestože mají na dohled a na dosah všechny ty nesmírné poklady milosti, vrhá do záhuby.

585. Přeji si, abys mne v tomto zármutku následovala a plakala nad tím hrozným neštěstím, neboť ze všech ztrát, kterými lidé trpí, si žádná jiná nezasluhuje být tolik oplakávána, jako tato, ani k ní žádná nemůže být přirovnána. Můj Syn i já pohlížíme se zvláštní láskou na ty, kteří nás v tomto hoři následují a rmoutí se kvůli záhubě tak mnoha duší. Snaž se, má nejdražší, vynikat v tomto cvičení a stále se modli. Ani si nedovedeš představit, jak příjemné jsou Všemohoucímu takové modlitby. Pamatuj na příslib, že kdo prosí, obdrží (Lk.11,9), a že těm, kteří tlučou na bránu nekonečných pokladů, bude otevřeno. Abys za to měla co nabídnout, zapiš do svého srdce, co můj nejsvětější Syn a tvůj Ženich vytrpěl pod rukama těch nehodných a zvrhlých lidí, i jeho nepřemožitelnou trpělivost, mírnost a mlčenlivost, s jakou se podroboval jejich bezbožným rozmarům. Snaž se od nynějška, posilována tímto příkladem, aby nad tebou neměl žádnou vládu hněv ani žádná jiná vášeň Adamových dcer. Ať je ve tvém srdci zakořeněna stále činná ošklivost vůči pýše a bázeň, abys nějak neurazila svého bližního. Snažně pros Pána za trpělivost, tichost, mírumilovnost a za lásku k utrpení i ke Kristovu kříži. Objímej tento kříž se zbožnou láskou a následuj Krista, svého Ženicha, abys Ho nakonec dosáhla (Mt.16,24).

KAPITOLA XVIII.

V pátek ráno se shromáždila vysoká rada, aby potvrdila žaloby vznesené vůči Spasiteli Ježíši, a aby Ho poslala k Pilátovi; přesvatá Marie se svatým Janem a třemi Mariemi Mu jdou vstříc.

586. V pátek, když se rozednilo, jak praví evangelisté, (Mt.27,1; Mk.15,1; Lk.22,66; Jan 18,28) , starší lidu, nejvyšší kněží a zákoníci, ke kterým, podle zákona, lid vzhlížel s největší úctou, se sešli, aby společně rozhodli o Kristově smrti. Tu si všichni přáli, ale dbali na to, aby před lidem zachovali zdání spravedlnosti. Toto shromáždění se konalo v Kaifášově domě, kde byl Pán uvězněn. Opět rozkázali, aby byl Ježíš přiveden z vězení do síně před radu, aby Ho vyšetřovali. Sluhové spravedlnosti spěchali dolů, aby Pána přivlekli tak, jak byl spoután. Když Ho odvazovali od kamenného sloupu, posmívali se Mu s velkým opovržením slovy: „Tak, Ježíši Nazaretský, jak málo Ti nyní pomáhají tvé zázraky v obhajobě. Moc, kterou jsi se chlubil, že můžeš znovu ve třech dnech postavit chrám, Tě nyní úplně opustila a nepomohla Ti k útěku. Nyní budeš draze platit za svou domýšlivost a tvé

pyšné snažení bude poníženo. Pojď nyní před nejvyššího kněze a zákoníky. Očekávají Tě, aby učinili konec tvé šalbě, a pošlou Tě k Pilátovi, který Tě rychle odklidí.“ Když Pána od sloupu odvázali, vlekli Ho před veleradu. Pán neotevřel ústa, ale týrání, políčky, sliny a nečistota jejich úst, kterou Ho poplivali, a kterou nemohl setřít, protože byl spoután, Pána tak zhyzdily, že byli členové velerady jati jakousi hrůzou, ale ne soucitem. Jejich hněv plný zášti vůči Pánovi byl příliš velký.

587. Opět se Pána ptali, aby jim pověděl, jestli je Kristus (Luk.22,67), to jest Pomazaný. Stejně jako všechny jejich dřívější otázky tak i tato Mu byla položena se zlomyslným rozhodnutím nezohlednit ani nepřipustit pravdu, ale aby jeho odpovědi mohli použít k nactiutrhání a vykonstruování žaloby proti Němu. Pán však, protože byl zcela ochoten za pravdu zemřít, nezapřel, ale zároveň si ji nepřál vyznat takovým způsobem, aby ji mohli zamítnout anebo si z ní něco použít k přibarvení svých pomluv, protože to nebylo vhodné vzhledem k jeho nevinnosti a moudrosti. Proto svou odpověď přioděl tak, že pokud by farizeové chtěli připustit alespoň maloučko laskavého citu, byli by schopni poznat tajemství, které se v jeho slovech skrývalo. Pokud by však takový cit neměli, pak by z jejich odpovědi bylo jasné, že zlo, které mu připisovali, je výsledkem jejich zlomyslných úmyslů a nespočívá v jeho odpovědi. Proto jim řekl: „Jestliže vám to řeknu, neuvěříte, a budu-li vám klást otázky, neodpovíte. Ale od nynějška bude Syn člověka sedět po pravici moci Boží (Lk.22, 67-69)!“ Kněží řekli: „Ty jsi tedy Syn Boží?“ A Pán odpověděl: „Vy to říkáte, já jsem.“ Což znamenalo, jako by řekl: Správně jste usoudili, jsem Synem Božím, protože moje skutky, moje učení i vaše Písmo svaté, jakož i to, co se mnou nyní uděláte, potvrzuje pravdu, že jsem Kristus, který byl zákonem přislíben.

588. Avšak toto shromáždění bezbožníků nebylo ve stavu připustit božskou pravdu, i když ji sami správně z předchozích události posoudili, a mohli Jí snadno uvěřit. Oni ji však nechtěli připustit ani jí uvěřit a raději ji nazvali rouháním zasluhujícím smrt. Protože Pán znovu potvrdil to, co již dříve řekl, zvolali všichni: „Na co ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst (Lk. 23,71).“ A hned se jednohlasně usnesli, aby jako člověk zasluhující smrt byl předveden Pontskému Pilátovi, který jménem římského císaře spravoval Judsko a byl dočasným pánem Palestiny. Podle zákona římského císařství, byly velké tresty vyhrazeny senátu nebo císaři a ve vzdálených provinciích jeho zástupcům. Případy, jako když byl někdo zapleten do vraždy, byly považovány za tak důležité, že zasluhovaly větší pozornost a nesmělo se v nich rozhodovat bez předchozího výslechu a bez poskytnutí příležitosti k obhajobě a ospravedlnění. V těchto případech dávala

spravedlnost římského lidu více průchod požadavkům přirozeného rozumu, než u jiných národů. V Kristově případě se kněží a zákoníci těšili nadějí, že když ortel smrti nad Kristem vynese pohan Pilát, budou pak moci lidu říci, že byl odsouzen římským vladařem, a že by se to jistě nestalo, kdyby Ho neshledal hodným smrti. Byli tolik zaslepeni svými hříchy a svým pokrytectvím, že ani nepoznali, jak mnohem víc a svatokrádežněji se proviňují oni, než pohanský soudce. Ale Pán to zařídil tak, že svým chováním před Pilátem jasně ukázali všechnu svou zlobu, jak hned uvidíme.

589. Pochopové tedy vedli našeho Spasitele Ježíše Krista do Pilátova domu, aby Ho stále spoutaného tak, jak Ho spoutali v zahradě, předvedli před jeho soudnou stolici. Jeruzalém byl plný cizinců, kteří sem přišli z celé Palestiny, aby zde oslavili velký svátek přesnic, beránka a nekvašených chlebů. Protože se zpráva o zajetí Páně už mezi lidem rozšířila a protože jim všem byl Pán života znám, shromáždilo se v ulicích nesčetné množství lidu, aby Ho viděli, jak je veden spoutaný řetězy. Ve svých názorech na Mesiáše se různili. Někteří pokřikovali, ať zemře, ať zemře tento bezbožný podvodník, který klamal celý svět. Jiní říkali, že Jeho učení se nezdá být tak špatné, ani jeho skutky, vždyť činil mnoho dobrého. A ti, kteří v Něj uvěřili, byli velmi zarmouceni a plakali. Celé město bylo k vůli Kristovi plné zmatku a hluku. Lucifer a všichni démoni dávali bedlivý pozor na vše, co se dělo, protože Lucifer skrytě vnímal, že je přemožen nepřemožitelnou trpělivostí a tichostí Krista Pána. Byl svou pýchou a nadutostí popuzen k nevázanému vzteku, a pronásledován myšlenkou, že takové ctnosti nemůže mít obyčejný člověk. Naproti tomu však nemohl pochopit, jak by se mohlo s Božstvím slučovat svolení, aby byl tak pohrdán, týrán, zemdlen tělesnou slabostí a jako by úplně zničen. Kdyby byl pravým Bohem, řekl si drak, jeho Božství by nikdy nedovolilo takového ponížení a moc vrozená jeho božské přirozenosti a udělená jeho člověčenství by zajisté bránila takové slabosti. Lucifer rozumoval jako ten, kdo neví nic o zadržení přetékání božství na lidskou přirozenost, což Pán učinil tajně proto, aby si zajistil co možná nejvyšší stupeň utrpení, jak jsem se zmínila výše (č.498). Toto zlé tušení a pochybnosti podráždily satanovu pýchu k ještě zuřivějšímu úsilí v pronásledování Pána, aby zjistil, kým tento člověk je, že dovede takovým způsobem snášet tak velká muka.

590. Zatím co se děly tyto věci, vyšlo slunce. Nejsvětější Matka viděla vše z dáli, nyní se však rozhodla opustit svou samotu a jít za svým Synem do Pilátova domu a provázet Pána až k smrti na kříži. Když už velká Královna a Paní chtěla večeřadlo opustit, přišel svatý Jan, aby Jí sdělil vše, co se dosud stalo, neboť tento milovaný učedník tehdy ještě nevěděl o vizích, ve kterých Jí byla všechna muka jejího nejsvětějšího Syna zjevována. Po tom, co svatý Petr svého Mistra zapřel, odešel svatý

Jan stranou a z povzdálí pozoroval, co se dělo. Uznával svůj útěk v zahradě za špatnost, a když nyní přišel k Matce Boží, vyznal se Jí z toho a prosil za odpuštění. Pak vypověděl vše, co se dělo v jeho srdci, co dělal a co viděl, když svého Mistra provázel. Svatý Jan pokládal za dobré připravit trpící Matku na setkání se svým nejsvětějším Synem, aby v jeho současném stavu nebyla přemožena strašným pohledem na Něho. Proto se Jí snažil poněkud přiblížit jeho utrpení slovy: „Ó, Paní má, v jakém stavu bolestí je náš božský Mistr! Člověku při pohledu na Něho puká srdce, neboť ranami pěstí, políčkováním a popliváním je jeho překrásný obličej tak znetvořen a znečištěn, že Ho vlastníma očima stěží poznáš.“ Nejmoudřejší Paní naslouchala jeho líčení, jako by o tom nic nevěděla, a propukla v srdcelomný pláč. Svaté ženy, které také s přesvatou Paní vyšly a slyšely Janovo vypravování, byly při jeho slovech naplněny velkým zármutkem a hrůzou. Královna nebes požádala apoštola, aby Ji a zbožné ženy doprovázel a všechny je povzbuzovala slovy: „Zrychleme své kroky, aby mé oči mohly spatřit Syna věčného Otce, který v mém lůně přijal lidskou podobu. A uvidíte, mí nejdražší přátelé, k čemu mého Pána a Boha dovedla láska k lidem a co Ho stojí, aby je vykoupil z hříchu a smrti a otevřel jim bránu nebes.“

591. Královna nebes šla ulicemi Jeruzaléma provázena svatým Janem a některými svatými ženami. Všechny svaté ženy s Ní nešly, byly s ní pouze tři Marie a některé jiné zvlášť zbožné ženy provázely nejsvětější Matku až do konce. Provázeli Ji ovšem také její andělé strážní, které požádala, aby Jí otevřeli cestu k jejímu božskému Synovi. Svatí andělé uposlechli a jednali jako její stráž. V ulicích slyšela lidi vyslovující své názory a pocity ke smutným událostem s Ježíšem Nazaretským, které se nyní všude přetřásaly. Ti, kteří měli laskavější srdce, nad jeho osudem naříkali, ale těch bylo velmi málo. Jiní mluvili o úmyslu jeho nepřátel Ho ukřižovat. Další vypravovali o tom, kde se nyní Kristus nalézá a jak byl veden ulicemi spoután jako velký zločinec. Někteří hovořili o tom, jak zle se s Ním zachází a jak to vše snáší. Jiní se ptali, co udělal zlého, že je s Ním tak krutě nakládáno. Jiní zase v údivu a pochybách volali: K tomu Ho tedy přivedly jeho zázraky? Nepochybně to vše byl jen klam, když se nyní nemůže bránit ani osvobodit! Všechny ulice a náměstí byly plné vzrušeně mluvícího lidu. Ale ve všem tom rozčilení nepřemožitelná Královna, ačkoli byla plna nejtrpčího zármutku, zachovala statečnost, klidnou mysl a modlila se za ty, kteří nevěřili a páchali zlo, jako by neměla žádnou jinou starost, než jim vyprošovat odpuštění hříchů a milost. Milovala je tak upřímnou láskou, jako by z jejich rukou dostávala dary a požehnání. Nedopustila, aby v jejím srdci povstalo nějaké rozhořčení nebo hněv proti bohaprázdným účastníkům mučení a usmrcení jejího milovaného

Syna, ani zevně ve svém chování neprojevila žádné známky takových citů. Na všechny pohlížela s láskou a touhou činit jim dobře.

592. Někteří lidé, kteří Ji v ulicích potkali, Ji poznali jako Matku Ježíše Nazaretského a pohnuti přirozeným soucitem Jí řekli: „Ó bolestná Matko! Jaké neštěstí Tě potkalo! Jakým drásavým zármutkem musí být zraněno tvé srdce!“ Jiní Jí však bezcitně řekli: „Proč jsi Ho nechala mezi lidem zavádět takové novoty? Bylo by lépe, kdybys Ho od toho zrazovala a bránila Mu v tom. Ale bude to výstraha pro jiné matky, které budou tvým neštěstím poučeny, jak mají vychovávat své děti.“ Takové a ještě horší názory byly pronášeny v doslechu této nejupřímnější Holubičky a Ona je všechny s vroucí láskou vyslechla, a přijímala soustrastné projevy od laskavých a zlomyslné a zraňující od nevěřících. Nebyla překvapena nevděčností neochotných a nevědomých, ale prosila věčného Otce, aby všem udělil potřebné milosti.

593. Mezi vzrušenými proudícími davy lidu vedli andělé Císařovnu nebes k ostrému záhybu ulice, kde potkala svého nejsvětějšího Syna. S nejhlubší úctou před Ním padla na kolena a klaněla se jeho nejsvětější Osobě horlivěji, uctivěji, hlouběji a s větší vroucností, než to kdy budou moci všichni tvorové učinit. Pak povstala a Matka i Syn na sebe vzájemně pohlédli s nevýslovnou něžností, přičemž spolu, proniknuti nevýslovným žalem, duchovně rozmlouvali. Nejmoudřejší Paní pak ustoupila stranou a šla za Kristem Pánem. Pokračovala z povzdáli ve vnitřním soužití s Kristem a s věčným Otcem. Slova její duše nejsou pro smrtelný a porušitelný jazyk, ale mezi jinými modlitbami zarmoucená Matka řekla: „Nejvyšší Bože a můj Synu, dobře je mi známa tvá vroucí láska k lidem, která Tě vedla k tomu, abys ukryl nekonečnou moc svého Božství pod způsobou pomíjejícího těla (Flp.2,7) utvořeného v mém lůně. Vyznávám tvou nevystižitelnou moudrost také v přijímání urážek, týrání a v sebeobětování, ač jsi Pánem všeho tvorstva, za vysvobození člověka, který je pouhým sluhou, jen prach a popel (Gn.3,19). Tvá dobrota má být všemi tvory chválena, velebena, vyznávána a vyvyšována. Ale jak mohu já, tvoje Matka, někdy přestat žádat, aby se všechna ta bezpráví obrátila na mne a ne na tvou božskou Osobu, která jsi krásou andělů a slávou věčného Otce? Jak mohu přestat žádat, aby už byl těmto bolestem konec? Jakou bolestí a žalem je naplněno mé srdce, když Tě vidím tak zraněného, tvůj překrásný obličej tak znečištěn, a když vidím, že jedině Stvořiteli a Vykupiteli je v hořkém utrpení odpírána útrpnost a soucit! Pokud však není možné, abych Ti jako tvá Matka ulevila, přijmi tedy jako oběť bolest, kterou mám proto, že Ti nemohu poskytnout úlevu, jaká přísluší pravému, nejsvětějšímu Božímu Synovi.“

594. Obraz jejího božského Syna, tak zraněného, znečištěného a spoutaného, se do duše naší Královny vtiskl tak silně, že z ní po celý další život nevymizel a byl vždy tak zřetelný, jako by ho svýma očima stále viděla. Kristus, náš Bůh, přišel do Pilátova domu provázen mnohými členy vysoké rady a nesčetným množstvím lidu. Protože se židé chtěli před zákonem zachovat čistí, aby mohli slavit Velikonoce a jíst z velikonočních obětí, omlouvali se Pilátovi, aby jim prominul, že nechtějí vejít s Ježíšem do jeho soudního dvora. Jako nejvýš nesmyslní pokrytci si nevšímali svatokrádežné nečistoty, kterou poskvrnili své duše tím, že se stávali vrahy nejnevinnějšího Bohočlověka. Pilát, ačkoli byl pohan, vyhověl jejich obřadní úzkostlivosti, a když viděl, že se zdráhají vejít do soudního dvora, vyšel k nim ven. Podle obvyklé římské formality se jich zeptal: „Jakou obžalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Oni mu odpověděli: „Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti Ho vydali (Jan 18,29-30).“ To bylo stejné, jako by řekli: Přesvědčili jsme se o jeho zločinech a jsme tak dbalí spravedlnosti a svých povinností, že bychom proti němu nepodali žádnou žalobu, kdyby nebyl velkým zločincem. Pilát však dále naléhal otázkou: „Jaké pak jsou to zločiny, jimiž se provinil?“ Oni odpověděli: „Shledali jsme, že tento člověk pobuřuje náš národ, brání placení daně císaři a prohlašuje se za krále Krista (Lk.23,2). Staví se do role Božího Syna, hlásal nové učení od Galileje a přes celé Judsko až po Jeruzalém.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho tedy vy a suďte podle vašeho zákona, protože já na něm nenalézám žádnou vinu, za kterou bych Ho mohl odsoudit.“ Ale židé odpověděli: „Nám není dovoleno někoho odsoudit na smrt, ani vykonat takový ortel.“

595. Nejsvětější Matka se svatým Janem a ženami, které Ji následovaly, byla této rozmluvě přítomna, protože pro ně svatí andělé uvolnili místo, odkud mohli vše vidět i slyšet. Zahalena pláštěm prolévala krvavé slzy, které si vynutila bolest, která pronikala její panenské srdce. Ve svých vnitřních úkonech ctností věrně napodobovala úkony svého nejsvětějšího Syna a svými bolestmi a trpělivostí napodobovala skutky jeho těla. Prosila věčného Otce, aby Jí udělil milost, aby, pokud to bude přirozeně možné, svého božského Syna až do jeho smrti neztratila z dohledu. Tato milost Jí byla udělena s výjimkou doby, kdy byl uvězněn. Protože pokládala za spravedlivé, aby při všech falešných židovských obviněních vyšla najevo nevinnost Spasitele a nespravedlnost jejich soudu, modlila se nejmoudřejší Paní vroucně, aby soudce nebyl oklamán, a aby jasně poznal, že mu byl Kristus předveden z pouhé nenávisti kněží a zákoníků. Mocí její modlitby Pilát jasně pravdu poznal a byl přesvědčen o Kristově nevině a o tom, že je obětí nenávisti (Mt.27,18). Kvůli Ní Pán také mluvil s Pilátem otevřeněji, i když Pilát nespolupracoval s pravdou, kterou měl

příležitost poznat. Neprospělo to jemu, ale nám a zároveň to posloužilo k usvědčení kněží a farizeů ze lstivého jednání.

596. Židé si ve své zlosti přáli, aby se Pilát přiklonil k jejich záměru a bezodkladně nad Ježíšem vynesl rozsudek smrti. Když však viděli jeho váhání, pozvedli zuřivě své hlasy a znovu opětovně obviňovali Ježíše z popouzení lidu v Judsku proti vládě a z toho, že klame a bouří lid (Lk.23,5) tím, že se nazývá Kristem, tedy pomazaným králem. Zdůrazňovali obzvlášť toto zlomyslné obvinění s nadějí, že tím v Pilátovi vzbudí obavy o časný prospěch své vlády, kterou byl Římany pověřen. U židů byli králové na krále pomazáváni, proto tvrdili, že když se Ježíš nazývá Kristem, zamýšlí se prohlásit králem. Pohan Pilát nevěděl nic o královském pomazání, proto se ho snažili přesvědčit, že nazývat se Kristem je u židů stejné, jako nazývat se židovským králem. Pilát se tedy Pána zeptal: „Co říkáš na to, co tito proti tobě svědčí?“ Ale Spasitel neřekl za přítomnosti žalobců ani slovo, a Pilát se velmi divil, když viděl takovou mlčenlivost a trpělivost. Ve snaze se dozvědět něco bližšího o tom, zda je Ježíš opravdu král, vzal Ho do soudního dvora a tam se Ho tváří v tvář zeptal: „Řekni mi, zda jsi opravdu židovským králem.“ Pilát se nemohl smířit s myšlenkou, že by byl Ježíš skutečně králem, protože věděl, že Kristus nepanoval. Proto si přál zjistit, zda si Ježíš dělal nebo měl nějaký nárok na královský titul. Náš Spasitel mu odpověděl: „Ty to říkáš sám ze sebe, anebo ti to o mně řekli jiní (Jan 18,34)?“ Pilát odpověděl: „Cožpak já jsem Žid? Tvůj národ a velekněží mi Tě vydali. Co jsi udělal?“ Ježíš odpověděl: „Mé království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by byli bojovali, abych nebyl vydán Židům. Ale mé království není odtud.“ Soudce částečně této Ježíšově výpovědi věřil, a proto řekl: „Tak Ty jsi král?“ Ježíš odpověděl: „Ty to říkáš: jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, naslouchá mému hlasu.“ Pilát se této odpovědi podivil a zeptal se: „Co je pravda?“ Ale na odpověď nečekal, zanechal Ježíše v soudním dvoře, vyšel ven a řekl židům: „Neshledávám na něm žádný důvod k odsouzení! Ale vy máte zvyk, abych vám někoho o Velikonocích propustil. Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ Barabáš byl zloděj a vrah, který kohosi v hádce zavraždil. Všechen lid vykřikl: „Přejeme si, abys nám propustil Barabáše a Ježíše ukřižoval (Jan 18,38-40).“ Tolik naléhali, až jim bylo vyhověno.

597. Pilát byl Ježíšovými odpověďmi a umíněností židů velmi znepokojen. Protože na jedné straně viděl, jak byli židé rozhodnuti pro Ježíšovu smrt a věděl dobře, jak těžké by bylo je upokojit, kdyby jejich žádosti nevyhověl. Naproti tomu jasně vnímal, že pronásledují Ježíše jen proto, že Ho na smrt nenávidí, a že jejich

obviňování z pobuřování lidu bylo falešné a směšné (Mt.27,18). Ve věci obvinění, že se prohlašuje králem, byl Pilát také Ježíšovou odpovědí upokojen a přesvědčen o opaku, což také potvrzovala jeho pokora, chudoba a trpělivé snášení jejich pomluv. Ve světle milosti, kterého se Pilátovi dostalo, byl plně přesvědčen, že Ježíš je naprosto nevinen, ačkoli nikdy nepronikl tajemství jeho Božství a velikost té nevinnosti. Živá Kristova slova vzbudila v Pilátově mysli o Pánovi vznešenou představu, takže myslel, že je s Ním spojené nějaké velké tajemství. Proto si Ho přál propustit. Konečně se rozhodl, že Ho pošle k Herodovi. Avšak všechno toto přemítání skončilo nezdarem, protože se Pilát svým hříchem stal nehodným dalšího světla. Věnoval všechnu svou pozornost jen pozemským zájmům, nechal se jimi ovládat, nedbal na požadavky spravedlnosti a jednal stále víc podle našeptávání Lucifera, jak jsem se zmínila výše (č.423), než podle pravdy, kterou tak jasně poznal. Přestože porozuměl pravým okolnostem, hrál dál úlohu nespravedlivého soudce, protože pokračoval v projednávání případu nevinného člověka s jeho zapřisáhlými nepřáteli a falešnými žalobci. Tak se dopustil ještě většího zločinu, když odsoudil Ježíše k nelidskému bičování a pak k smrti bez jakékoliv jiné příčiny, než že chtěl uspokojit židy.

598. Ale přestože byl Pilát z těchto i jiných příčin velmi špatný a nespravedlivý soudce, protože odsoudil Krista, kterého považoval za pouhého člověka, i když dobrého a nevinného, byl jeho hřích mnohem menší, než hřích kněží a farizeů. A to nejen proto, že byli vedeni nenávistí, krutostí a jinými nepravostmi, ale také proto, že hřešili tím, že nechtěli uznat Krista za pravého Mesiáše a Vykupitele, Boha a člověka, jenž byl přislíben Zákonem, který uznávali a kterému věřili. Pro jejich vlastní odsouzení Pán dopustil, aby Ho ve svém vlastním obvinění nazývali Kristem a pomazaným Králem, a tak svými vlastními rty vyznali, co v soudním řízení zneuznali a potupili. Byli povinni věřit pravdě, kterou slovy vyznávali a dojít k poznání pravého pomazání Spasitele, které bylo předobrazeno pomazáváním králů a kněží za starých časů. Pomazání Spasitele spočívalo v pomazání, o jakém se zmiňuje David (Žl.44,8), a které se lišilo od jejich pomazání dávných králů tím, že Božské pomazání vzniklo z jeho spojení s člověčenstvím, kterým byla Kristova duše pomazána dary milosti a slávy odpovídajícími podstatnému spojení. Všechna tato tajemství pravdy byla prozřetelností skryta za obviňováním židů, i když jim ve své věrolomnosti nechtěli uvěřit a ve své nenávisti je vykládali falešně. Oni totiž připisovali Spasiteli touhu stát se králem, aniž by jím byl. Ale pravý opak byl pravdou, protože Ježíš byl v každém ohledu nejvyšším Pánem, ale nechtěl ukazovat nebo užívat moc pozemského krále. Nepřišel na tento svět, aby Mu bylo slouženo, ale aby sloužil (Mt.20,28). Ještě větší

zaslepenost židů byla v tom, že očekávali, že Mesiáš bude pozemským králem a přitom lživě tvrdili, že Ježíš se vydává za krále. Zdá se, že Mesiášem měl být podle jejich představ mocný král, kterému by nemohli odporovat. To by pak ovšem museli krále poslouchat z přinucení a ne ze svobodné vůle, jak si blahovolně přál Pán Ježíš.

599. Naše velká Paní tato skrytá tajemství hluboce chápala a ve své moudrosti a čistotě srdce je používala ke vzbuzování hrdinných úkonů ctností. Jiné Adamovy děti, počaté v dědičném hříchu a poskvrněné i svými vlastními hříchy, jsou obyčejně znepokojeny, stísněny a puzeny k netrpělivosti a jiným nezřízeným vášním úměrně tomu, jak se zvětšuje jejich žal a soužení. Ale nejsvětější Marii, která nebyla puzena hříchem nebo jeho následky či pouhou přirozeností, vybízela vznešená milost právě k opačnému jednání. Velké pronásledování a mnoho vody utrpení a bolestí neuhasily v jejím srdci žár božské lásky (Pís. 8,7), ale byly novým palivem pro oheň božské lásky v její duši, který se projevoval prosbami za hříšníky o to víc a vroucněji, čím víc rostla lidská zloba. Ó, Královno ctností, Paní tvorstva a nejdobrotivější Matko milosrdenství! Jak tvrdé je mé srdce, jak netečné a bezcitné, že má duše není úplně zničena zármutkem nad tím, co poznávám o tvém utrpení a o utrpení tvého božského Syna! Že ještě žiji při všem, co vím o tom, co by mne mělo rmoutit až k smrti. Je zločinem proti lásce a zbožnosti prosit o milosti od nevinného, jehož vidíme trpět muka. Jakým právem můžeme my tvorové říci, že milujeme Boha, našeho Vykupitele a Tebe, má Královno, která jsi jeho Matkou, pokud jen Vy sami, Ty a On, pijete z kalicha tak velkého utrpení a bolestí, zatímco my popíjíme z kalicha rozkoší Babylona? Ó kéž bych tuto pravdu náležitě pochopila! Kéž by vnikla hluboko do mého srdce a pronikla mou duši při pohledu na takové nelidské mučení mého Spasitele a na muka jeho trpící Matky! Jak bych se mohla domnívat, že mi někdo křivdí, když mne pronásleduje, že mi ubližuje, když si mne nevšímá? Jak bych si mohla stěžovat na utrpení, i kdyby mne celý svět obviňoval, podceňoval a přezíral? Ó velká Vůdkyně mučedníků, Královno statečných, Mistryně všech následovníků tvého Syna, pokud jsem tvou dcerou a učednicí, jak mne ráčíš nazývat, a jak si to ode mne Pán přeje, nezamítej mou toužebnou žádost jít po křížové cestě ve tvých šlépějích. Kdybych ze slabosti klesla, Ty Paní a má Matko vypros mi odvahu a zkroušené srdce, které bylo po právu pokořeno pro jeho ohavnou nevděčnost. Vypros mi svými modlitbami lásku k věčnému Otci, která je tak drahocenná, že ji může od Pána získat jen tvá mocná přímluva a vysloužit ji jen Vykupitel.

Poučení, která mi dala veliká Královna nebes.

600. Má dcero, příliš velká je nedbalost a nevšímavost lidí, se kterou zapomínají uvažovat o skutcích mého nejsvětějšího Syna ve snaze proniknout s pokornou úctou tajemství, která v nich ukryl pro spásu všech. Mnozí však neví a jiní se diví tomu, že Pán dovolil, aby byl předveden jako zločinec před nespravedlivé soudce a vyslýchán jimi jako bídný zločinec, že s Ním směli zacházet jako s bláznem a On nepoužil svou božskou moudrost, aby obhájil svou nevinu a usvědčil židy a všechny své nepřátele ze zlomyslnosti a zášti, i když to mohl docela snadno udělat. Ale s takovými pocity, které nás přivádí v údiv, by měla být spojena také obzvlášť hluboká úcta k soudům Páně, který všechny věci spojené s vykoupením řídil podle své dobroty, nestrannosti a způsobem odpovídajícím všem jeho vlastnostem. Nikomu ze svých nepřátel neodpíral dostatečnou pomoc k tomu, aby každý mohl jednat dobře, kdyby jen k tomu chtěl použít svou svobodnou vůli. On si přál, aby všichni došli spásy (I.Tim.2,4), a jestli jí všichni nedosáhnou, nikdo nebude mít právo si naříkat na jeho převelkou dobrotu.

601. Ale kromě toho si přeji, má nejdražší, abys porozuměla užitečným poučením, která obsahují jeho skutky, protože v každém z nich si můj Syn počínal jako Vykupitel i Učitel lidí. V mlčenlivosti a tichosti, kterou zachovával během svého mučení, přičemž dopustil, aby byl pokládán za hříšného a nerozumného člověka, zanechal lidem poučení tak důležité, jak zůstává Adamovými dítkami nepovšimnuté a nepoužívané. Protože si nevšímají Luciferovy nákazy hříchu, který je ve světě stále páchán, nehledají u lékaře lék utrpení, který Pán ve své nesmírné lásce zanechal ve slovech i skutcích. Ať lidé vezmou do úvahy, že jsou počati v hříchu (Žl.50,7) a poznají, jak silně v nich vzrostlo pekelné símě pýchy, domýšlivosti, marnivosti, samolibosti, hrabivosti, pokrytectví, lsti a všech ostatních nepravostí. Každý se obyčejně snaží, aby zvýšil svou prestiž, marnou slávu a namáhá se, aby došel chvály a věhlasu. Učení a ti, kteří se považují za moudré, si přejí, aby se jim tleskalo a pohlíželo se na ně jako na vysoce postavené, přičemž se rádi chlubí svými vědomostmi. Nevzdělaní chtějí budit zdání moudrosti. Bohatí se chlubí svým bohatstvím a přejí si být pro něj váženými. Chudí se chtějí stát i zdát se bohatými a touží, aby je bohatí za takové měli. Mocní požadují, aby se jich každý bál, ctil je a poslouchal. Všichni se snaží dosáhnout téhož klamného cíle, aby se zdáli být něčím, čím ve skutečnosti nejsou, a ve skutečnosti nedosáhnou ani toho, jakými se vskutku zdají být. Omlouvají své chyby, vychvalují své ctnosti a schopnosti, připisují si dobra a požehnání, jako kdyby je nedostali od Boha. Přijímají je, jako by je jim byl Bůh povinen udělovat, přičemž je nepovažují za dary jeho štědré dobrotivosti. Místo aby za ně děkovali, zneužívají je jako zbraně proti Bohu a také proti sobě samým.

Obyčejně jsou všichni oteklí smrtelným jedem hada a žádostiví ho pít tím víc, čím hlubší jsou jejich rány a čím více slábnou následkem jeho politováníhodných útoků. Cesta kříže a následování Krista s pokornou křesťanskou upřímností je opuštěna, protože je velmi málo těch, kteří po ní kráčí.

602. Proto, aby můj Syn potřel Luciferovu hlavu a přemohl pýchu a domýšlivost, zachovával při svém mučení trpělivě mlčenlivost a dovolil, aby s Ním jednali jako s nerozumným, bláznivým zločincem. Jako hlasatel tohoto učení a jako lékař nemoci hříchu, nechtěl popírat to, z čeho Ho vinili, ani se nechtěl hájit, ospravedlňovat a vyvracet jejich žaloby. Dal nám tak zářný příklad toho, jak máme odrážet a odporovat útokům pekelného hada. Pán uvedl ve skutek učení moudrého muže: trocha hlouposti váží víc než moudrost a sláva (Kaz.10,1), protože je lépe, aby byla někdy lidská křehkost považována za nerozum a špatnost, než aby se marně ukazovala ctnost a moudrost. Takových, kteří jsou v této nebezpečné chybě zapleteni, kteří se chtějí zdát moudrými, mluví mnoho a množí svá slova jako blázni, je nekonečný počet (Kaz.10,14). Ti vlastně ztrácejí to, čeho se tak velice snaží dosáhnout, protože budou považováni za nerozumné. Všechny tyto nepravosti vznikají z pýchy, která je v lidské povaze zakořeněna. Ty však, má dcero, zachovávej učení mého Syna i mé. Oškliv si lidskou chloubu, trp tiše a mlčky a nedbej toho, jestli tě svět považuje za nevědomou, neboť ten neví, v čem spočívá pravá moudrost.

KAPITOLA XIX.

Pilát posílá židy s Ježíšem k Herodovi, kde pokračují ve svých žalobách; Herodes jedná s Ježíšem pohrdavě a posílá Ho zpět k Pilátovi; Marie následuje Spasitele.

603. Jedním z obvinění, která kněží a farizeové Pilátovi přednesli, bylo, že náš Spasitel svým učením bouří lid po celém Judsku, od Galileje až sem (Lk. 23,5). To bylo příčinou toho, že se Pilát ptal, jestli je ten člověk Galilean. Když mu bylo sděleno, že se Ježíš v této zemi narodil a byl vychován, myslel si, že to bude vhodná záminka k vyřešení jeho nesnází s Ježíšem, a že tak unikne dotěrnosti židů, kteří se s takovým úsilím domáhali odsouzení Ježíše k smrti. Herodes byl v těch dnech v Jeruzalémě na židovské velikonoční slavnosti. Byl to syn prvního Heroda, který dal povraždit neviňátka, aby tak usmrtil Ježíše brzy po jeho narození (Mt.2,16). Tento vrah přijal židovskou víru, když si vzal za manželku židovku, a proto také jeho syn

Herodes zachovával Mojžíšův zákon a nyní přišel do Jeruzaléma z Galileje, ve které byl vladařem. Pilát byl s Herodem znepřátelen, protože oba byli vladaři dvou hlavních palestinských provincií, Judska a Galileje. Před nedávnem Pilát ve své horlivosti pro nadvládu římského císařství zavraždil některé Galilejce při veřejných obřadech v chrámě a smísil tak krev povstalců s krví svaté oběti. Herodes se pro toto znesvěcení na Piláta velmi hněval, a proto Pilát, aby Herodovi dal jakési zadostiučinění, které ho nic nestálo, rozhodl se poslat mu Krista Pána, aby byl vyšetřován a souzen jako Herodův poddaný. Pilát také očekával, že Herodes Ježíše propustí jako nevinnou oběť zloby a nenávisti kněží a zákoníků.

604. Kristus Pán byl tedy veden z Pilátova domu do Herodova paláce. Byl dosud spoután provazy a řetězy tak, jak Ho spoutali v zahradě, a provázeli Ho jeho žalobci, zákoníci a kněží. Šel s nimi také velký počet vojáků a služebníků, kteří Krista vedli na provazech a razili cestu ulicemi, které byly přeplněny zástupy lidí žádostivých vidět neobyčejné divadlo. Vojáci razili cestu mezi zástupy a služebníci s kněžími, kteří tak dychtivě toužili po Spasitelově krvi, kterou si přáli prolít ještě téhož dne, spěchali s Pánem, ba skoro běželi s velkým povykem ulicemi. Marie se svými společníky také opustila Pilátův dům, aby následovala svého nejmilejšího Syna a byla Mu společnicí na cestách, které měl ještě před svou smrtí vykonat. Naše Paní by nemohla následovat svého milého Syna tak zblízka, aby Ho měla v dohledu, kdyby nebyla požádala anděly, aby Jí razili cestu. Andělé Jí umožnili, aby mohla být stále svému Synovi nablízku a mohla se těšit z jeho přítomnosti, i když s tím byla spojena také živější účast na všech jeho mukách a bolestech. Dosáhla splnění všech svých přání. Když procházela ulicemi blízko Spasitele, viděla všechny rány pěstmi, které Mu zasazovali, i všechny urážky, kterých se Mu dostávalo od služebníků a hanlivé řeči lidí, kteří mluvili buď sami od sebe, nebo opakovali to, co slyšeli od jiných.

605. Když Herodes uslyšel, že k němu Pilát posílá Ježíše Nazaretského, velmi se z toho zaradoval. Věděl, že Ježíš byl velkým přítelem Jana Křtitele, kterého dal setnout (Mk.6,27) a slyšel mnoho zpráv o jeho kázáních. Z marné a pošetilé zvědavosti pojal touhu, aby před ním Ježíš učinil něco nového a zvláštního pro jeho pobavení (Lk.23,8). Dárce života tedy přišel před vraha Heroda, proti kterému volala Křtitelova krev o pomstu hlasitěji, než svého času krev Ábelova (Gn.4,10). Avšak tento nešťastný cizoložník, který nevěděl o hrozném soudu Všemohoucího, přijal Pána s hlasitým smíchem, jako nějakého kouzelníka nebo zaklínače. V tomto hrozném nepochopení začal Pána vyslýchat a vyptával se Ho v přesvědčení, že Ho tak bude moci přinutit k vykonání nějakého zázraku pro ukojení jeho zvědavosti. Ale Pán moudrosti a rozvahy stál před svým nehodným soudcem s pokornou skromností

a neodpověděl mu ani slovo. Za své zlé skutky si Herodes plně zasloužil trest, že neslyšel slova života, která by byl jistě slyšel, kdyby jim byl ochoten naslouchat s úctou.

606. Kněžská knížata a židovští kněží stáli okolo a stále opakovali stejná obvinění a stejné žaloby, které přednášeli u Piláta. Pán však, k velkému Herodovu zklamání, ke všem těm pomluvám mlčel. V Herodově přítomnosti Pán nechtěl své rty otevřít ani k zodpovězení jeho otázek, ani k vyvracení křivých žalob. Herodes byl naprosto nehoden slyšet pravdu, což byl pro něho největší trest, jakého se mají velice obávat všechna knížata a mocní tohoto světa. Herodes byl Spasitelovou mlčenlivostí a tichostí velmi rozmrzen, a zklamán ve své marné zvědavosti. Avšak tento nespravedlivý soudce se snažil zakrýt své zahanbení posměchem a zesměšňováním nevinného Mistra. Posmíval se Mu s celou četou svého vojska. Herodovi služebníci se k nim připojili a nakládali s Ježíšem jako s pomatencem a nepříčetným člověkem. Oblékli Ho do bílého roucha, aby tím naznačili, že je nepříčetný, a že se Mu proto má každý vyhýbat jako nebezpečnému člověkovi. Ale tajnou prozřetelností Nejvyššího tento šat naznačoval Spasitelovu čistotu a nevinnost a tito služebníci nepravosti tím mimovolně vydali svědectví o pravdě, kterou se snažili zastřít tím, že se posmívali zázračné moci Páně. Když se Mu naposmívali, poslal Ho Herodes zpět k Pilátovi.

607. Herodes poděkoval Pilátovi za jeho pozornost, kterou mu projevil tím, že k němu poslal Ježíše Nazaretského, aby byl postaven před jeho soudnou stolici. Sdělil Pilátovi, že na Něm nenašel žádnou vinu, ale že se mu zdá být člověkem neuvědomělým a naprosto bezvýznamným. Řízením božské Prozřetelnosti se Herodes s Pilátem toho dne smířili a nadále žili v přátelství. Veden mnoha Herodovými i Pilátovými vojáky, s ještě většími zástupy lidu, a za křiku a rozčilení davu se vracel Ježíš od Heroda k Pilátovi. A stejní lidé, kteří Ho nedávno pozdravovali a ctili jako Spasitele, Mesiáše a požehnaného Páně (Mt.21,9), nyní, přemluveni kněžími a vysokou radou, změnili své smýšlení a stejného Pána zavrhovali a odsuzovali. Takový vliv má obyčejně špatný příklad vůdců ve svádění lidu. V takovém zmatku a potupě šel Pán ulicemi Jeruzaléma, přičemž si v duchu, nevýslovné lásce, pokoře a trpělivosti opakoval slova, která už dávno před tím vyřkl Davidovými ústy: „A já, červ a ne člověk, na posměch lidem, lidu k opovržení, všichni, kdo mě vidí, mě tupí, ústy se pošklebují, potřásají hlavou (Žl.21,7-8)!“ Pán byl červem a ne člověkem nejen proto, že nebyl počat jako jiní lidé, jsa pravým Bohem a člověkem, ale také proto, že se s Ním nejednalo jako s člověkem, ale jako s bídným a opovrženým červem. Při všem tom posměchu, kterým byl zahrnován a takřka zašlapán, nevydal žádný hlas, právě

tak jako malý, nepatrný červíček, kterým lidé pohrdají a pošlapávají ho jako nicotného, bezvýznamného tvorečka. Všechny ty nesčetné zástupy, které našeho Spasitele viděly, mluvily o Něm a potřásaly hlavami, jako by odvolávaly své dřívější mínění a názory o tomto Nazaretském Prorokovi.

608. Ačkoli jeho bolestná Matka niterně věděla o všem, co se dělo, nebyla osobně přítomna, když kněží proti Kristovi přednášeli před Herodem svá urážlivá obvinění a když Herodes rychle chrlil své otázky, které kladl Dárci života, protože zůstala venku a nevešla do soudní síně, kam byl Pán uveden. Když však vyšel ven, potkala se s Ním a pohlédli na sebe navzájem se stejnou bolestí v duši, která odpovídala lásce takového Syna a takové Matky. Pohled na bílé roucho, kterým dali najevo, že je žádoucí na Něho pohlížet jako na nepříčetného blázna, zranil její srdce novou bolestí, ale ze všech lidí jen Ona jediná pochopila tajemství Jeho čistoty a nevinnosti, kterou toto roucho znázorňovalo. Klaněla se Mu s nejhlubší úctou a následovala Ho ulicemi města zpět k Pilátovi, v jehož domě měla být uskutečněna božská vůle, týkající se našeho vykoupení. Na této cestě od Heroda k Pilátovi v důsledku tlačenice lidu a velkého spěchu, několikrát Pánovi podrazili nohy, následkem čehož několikrát upadl na zem. Krutým taháním za provazy, kterými byl svázán, protrhli některé žíly, ze kterých pak tekla jeho přesvatá krev. Ruce měl vzadu pevně svázané, proto si jimi nemohl při vstávání pomáhat. V důsledku toho lidé, kteří se za Ním tlačili a nemohli se zastavit, ba se o to ani nesnažili, šlapali po božském Spasiteli a kopali Ho. Místo toho, aby rány, které Mu byly způsobeny bitím a při pádech, pohnuly vojáky k soucitu, byly jim k smíchu, protože vlivem ďábelského štvaní úplně pozbyli všecek lidský soucit a byli jako divoké šelmy.

609. Nejbolestnější a milující Matka byla při pohledu na tu nezměrnou krutost pohnuta k nejhlubšímu soucitu. Obrátila se ke svým svatým andělům a požádala je, aby sebrali božskou krev pro to, aby nebyla pošlapána a zneuctěna nohama hříšníků. Nebeští služebníci to rychle a ochotně provedli. Kromě toho jim také přikázala, aby Mu, pokud její božský Syn ještě upadne na zem, přispěchali rychle na pomoc a zabránili tomu, aby Ho ti zločinci týrali a šlapali po jeho nejsvětějším těle. Protože však byla ze všech lidí nejmoudřejší, nepřála si, aby byl její příkaz vyplněn bez schválení Páně. Proto je vyzvala, aby to Pánovi sami navrhli a požádali Ho o svolení, i aby Mu zároveň sdělili, jakou úzkostí trpí jeho Matka, když Ho vidí tak zneuctěného pod nohama hříšníků. Aby přiměla Pána k rychlejšímu schválení této žádosti, prosila Ho skrze svaté anděly, aby to velké ponížení, jakým je pošlapávání a bití chátrou, zaměnil za skutek poslušnosti tím, že schválí žádost své ztrápené Matky, která se

však současně považovala za jeho otrokyni utvořenou ze zemského prachu. Andělé všechny tyto žádosti jejím jménem přednesli Kristu Pánu. Ovšem ne proto, že by o nich nevěděl. On věděl o všem a sám skrze svou božskou milost byl původcem těchto žádostí, ale Pán si přál, aby se všechny tyto věci děly podle náležitého postupu, který přísluší rozumu. Velká Paní si byla tohoto přání vědoma a ve své velké moudrosti cvičila ctnosti různými způsoby a různými aktivitami, které byly ve všech těchto věcech v souladu se záměry Páně.

610. Náš Spasitel Ježíš Kristus se poddal přáním a žádostem své nejsvětější Matky a dovolil andělům, coby jejím služebníkům, aby jednali podle jejího přání. Proto na zbývající cestě k Pilátovu domu už andělé nedopustili, aby byly Pánu podráženy nohy, nebo aby byl sražen na zem, anebo aby po Něm někdo šlapal, jak se to dělo dřív. Co se však týkalo jiných bezpráví, v tom Pán dal průchod zaslepené zlomyslnosti a nerozumnému vzteku sluhů zákona a davu, aby si ho bez překážky a plně zchladili na jeho božské Osobě. Jeho nejsvětější Matka vše poslouchala a sledovala s rozdrásaným, ale nepřemoženým srdcem. Do jisté míry to vše viděly i ostatní Marie a svatý Jan, kteří stále se slzami v očích Pána spolu s jeho nejčistší Matkou následovali. Nemohu se zdržovat popisováním bolestí těchto i jiných zbožných žen, které provázely naši Královnu, protože bych se příliš vzdálila od svého tématu, zvláště kdybych popisovala jednání Magdaleny, která nejvíce vynikala vroucí láskou ke Kristovi, pro kterou se Pánovi nejvíce zalíbila. Na ní se vyplnila Kristova slova, která řekl, když jí odpustil hříchy, totiž že ten, komu se odpustily větší hříchy, více miluje (Lk.7,43).

611. Pilát byl opět s Kristem tváří v tvář ve svém paláci a židé znovu bouřlivě žádali, aby Ho odsoudil k smrti kříže. Pilát přesvědčen o Kristově nevině a velké nenávisti židů, byl rozmrzen tím, že Herodes poslal Ježíše znovu zpět, aby Ho soudil. Viděl, že nějaké rozhodnutí bude muset přijmout, proto se snažil židy různými způsoby uspokojit. Jedním z nich byla soukromá porada s některými služebníky a přáteli kněží a velekněží, které vybízel, aby přemluvili své Pány a přátele, aby už nežádali propuštění lotra Barabáše, ale místo něho aby žádali propuštění našeho Vykupitele, a aby se spokojili s tím, že Ho nějak potrestá dřív, než Ho propustí. K tomuto kroku se Pilát odhodlal dřív, než přišli po druhé, aby vymáhali odsouzení Ježíše. Návrh, aby si zvolili propuštění Barabáše nebo Ježíše byl židům předložen ne jednou, ale dvakrát nebo třikrát. Poprvé jim ho předložil před tím, než Ježíše poslal k Herodovi a po druhé po jeho návratu. Evangelisté o tom píší trochu rozdílně, ale podstatně neodporují pravdě (Mt.27,17). Pilát promluvil k židům a řekl: „Přivedli jste mi tohoto člověka sem a obviňujete Ho, že svým učením bouří lid, a já jsem Ho před vámi vyšetřoval a přesvědčil jsem se, že vaše obvinění není pravdivé. I Herodes, ke

kterému jsem Ho poslal, a kterému jste opakovali své žaloby, Ho odmítl odsoudit na smrt. Postačí tedy, když Ho nyní potrestám, aby se polepšil. Pokud mám o velikonocích propustit jednoho vězně, propustím Krista, pokud o to požádáte, a Barabáše potrestám.“ Ale celý zástup židů, když poznal, jak velice si Pilát přeje Ježíše propustit, vzkřikl jako jedním hlasem: „Dost, dost, ne Krista, ale Barabáše nám propusť!“

612. Zvyk udělovat o velikonoční slavnosti svobodu jednomu vězni byl zaveden židy na vděčnou památku osvobození jejich předků z otroctví přechodem Rudého moře, kdy Všemohoucí pobil všechny egyptské prvorozence a pak židy osvobodil z faraonovy moci utopením faraóna i jeho armády v Rudém moři (Ex.12,29). Z vděčnosti za toto dobrodiní židé každoročně vybrali největšího zločince a odpustili mu jeho zločiny, zatímco méně provinilým takové milosrdenství odpírali. Ve smlouvě s Římany si tuto výsadu výslovně vyhradili a vládcové se podle toho řídili. Ale v tomto případě se podle svého požadavku nezachovali, i když Ježíše prohlašovali za největšího provinilce. Podle zákona měli tedy žádat, aby byl propuštěn Ježíš, ale oni trvali na své žádosti, aby byl Ježíš potrestán a propuštěn Barabáš, kterého považovali za méně trestuhodného. K takové zaslepenosti a zvrácenosti je svým hněvem a nenávistí přivedl ďábel, takže ztratili světlo rozumu i ve vlastním zájmu a jednali proti sobě.

613. Mezitím co Pilát vyjednával s židy, jeho manželka Prokula uslyšela, o co se jedná, a poslala mu vzkaz: „Nic neměj s tímto Mužem! Propusť Ho, neboť jsem dnes měla o Něm vidění!“ Toto Prokulino varování mělo svůj původ v působení Lucifera a jeho ďáblů. Protože když viděli, co všechno katané na osobě Krista páchali a současně pozorovali jeho neměnnou trpělivost, se kterou snášel všechny urážky, byli tím ohromeni. I když si Lucifer ve své pyšné nadutosti nedokázal vysvětlit, jak by se Kristovo Božství mohlo podrobit tak velkým urážkám a připustit, aby jeho tělo snášelo tak velké týrání, a nemohl dospět k žádnému určitému přesvědčení, zda je tento Ježíš Bohočlověkem nebo ne, přesto byl tento pekelný drak přesvědčen, že všechny zde shromážděné lidi proniká nějaké velké tajemství, které jemu a jeho zlým záměrům způsobí velkou škodu a porážku, pokud se mu nepodaří překazit jeho postup ve světě. Když se svými ďábly dospěl k tomuto závěru, se pokoušel mnohokrát přesvědčit farizeje, že by podle spravedlnosti měli přestat ve svém pronásledování Krista. Avšak tato vnuknutí, protože pocházela ze zlomyslnosti a neměla žádnou sílu dobra, neúčinkovala na zatvrzelá a zvrácena srdce židů. V zoufalství nad svým neúspěchem se démoni obrátili na Pilátovu manželku a ve snách jí ukázali, že ten Muž je spravedlivý a úplně bez viny, a že pokud Ho její manžel odsoudí, ztratí svůj

úřad a ji potká velké neštěstí. Nutili ji, aby poradila Pilátovi, aby Ježíše propustil a potrestal Barabáše, pokud nechce přivolat na jejich dům a jeho obyvatele neštěstí.

614. Prokula byla touto vizí velmi vystrašena, a ihned jakmile uslyšela, o čem židé s jejím manželem vyjednávají, poslala mu vzkaz, o kterém se zmiňuje svatý Matouš, aby neměl nic s tímto spravedlivým a neodsuzoval Ho k smrti. Podobné obavy vnukl Lucifer také Pilátovi, a varování jeho manželky je ještě rozmnožilo. Protože ale všechny jeho pohnutky vycházely pouze ze světského uvažování, a protože nespolupracoval s pravou pomocí, kterou mu Spasitel poskytl, všechny ty obavy brzdily jeho nespravedlivé jednání jen do doby, kdy se neobjevily silnější pohnutky, jak poznáme dále. V této chvíli však začal Pilát potřetí dokazovat (jak nám to popisuje svatý Lukáš), že Kristus Pán je nevinen, že na něm nenašel žádnou vinu, pro kterou by zasluhoval smrt, a že Ho tedy potrestá a pak propustí (Lk.23,22). Jak uvidíme v následující kapitole, skutečně Krista potrestal, aby zjistil, zda budou židé uspokojeni. Židé však nejen že se s tím nespokojili, ale naopak žádali, aby byl Kristus ukřižován. Pak Pilát požádal o vodu a propustil jim Barabáše. Následně si před vším lidem umyl ruce a řekl: „Já nemám žádný podíl na smrti tohoto spravedlivého Muže, kterého jste vy odsoudili. Co děláte je vaše věc, protože já jsem si umyl ruce, abyste poznali, že nejsou poskvrněny krví tohoto Nevinného.“ Pilát myslel, že se tímto obřadem úplně zbavil viny, a tak všechnu zodpovědnost může svalit na židovská knížata a na lid, který odsouzení žádal. Hněv židů byl tak hloupý a slepý, že pro uspokojení svého požadavku souhlasili s Pilátem, a uvalili na sebe a na své děti zodpovědnost za tento zločin. Hlasitě pak na sebe svolávali hrozný soud a kletbu: „Jeho krev na nás a na naše děti (Mt.27,25)!“

615. Jaká to neslýchaná pošetilost a krutá zaslepenost! Jak nepochopitelná lehkomyslnost! Nespravedlivé odsouzení Spravedlivého a krev Nevinného, kterého byl sám soudce nucen prohlásit za nevinného, si přejete vzít na sebe a na své děti, aby jeho krev až do konce světa mohla volat proti vám! Ó nevěrní a bohaprázdní židé! Na tak lehkou váhu berete krev Beránka, který na sebe vzal hříchy světa, a život Člověka, který je zároveň Bohem! Jak je možné, že si na sebe berete takové břemeno a vkládáte je i na své děti? Vždyť i kdyby byl jen vaším bratrem, dobrodincem a mistrem, byla by vaše odvážnost hrozná a vaše nenávist ohavná. Právem zasluhujete trest, který vás stihl. A to břemeno, které jste uvalili na sebe a na své děti, vám nedopřává žádný pokoj a odpočinek nikde na celém světě. Je spravedlivé, aby vás toto břímě tížilo víc než nebe a země. Žel však, že i když byla božská krev určena k obmytí a očištění všech Adamových dětí, a byla vskutku vylita na všechny děti svaté Církve, je

přesto ještě mnoho jejích příslušníků, kteří se svými skutky stávají vinnými touto krví a stejně jako židé ji svolávají na sebe slovy i skutky. Židé však nevěděli nebo nevěřili, že je to Spasitelova krev, kdežto katolíci ví a vyznávají, že je to krev jejich Vykupitele.

616. Hříchy a špatný život křesťanů volají hlasitěji než jazyky těch, kteří potupili Kristovu krev, i jejich schválení viny na Jeho smrti, které na sebe uvalili. Ať je Kristus urážen, popliván, bit, natažen na kříž, opovrhován, ať ustoupí Barabášovi a zemře, ať je týrán, bičován, trním korunován pro naše hříchy, my se příliš nezajímejme o to, že hodně Jeho krve teklo za nás, což nás bude obviňovat po celou věčnost. Ať vtělený Bůh trpí a zemře, jen když nám nechá svobodu, abychom mohli užívat zdánlivá dobra tohoto světa, užít si hodiny rozkoše, využívat tvory pro naše pohodlí, korunovat se růžemi, žít v radostech. Ať naši moc nikdo neomezuje a nehledá priority mimo nás. Budiž nám dovoleno pohrdat pokorou, zavrhovat chudobu, hromadit bohatství, dopouštět se podvodu, neodpouštět žádnou urážku, oddávat se tělesným rozkoším a budiž nám dopřáno vše, co spatří naše oči a po čem zatoužíme. Takové budiž naše životní pravidlo bez ohledu na cokoliv jiného. A jestli tím vším křižujeme Krista, ať jeho krev přijde na nás a na naše děti.

617. Ptejte se zavržených v pekle, zda takové smýšlení nedokládali svými skutky, jak to popsal Šalomoun, a zda právě proto, že tak bláznivě ve svém srdci uvažovali, nebyli nazýváni bezbožníky, kterými také skutečně byli. Co jiného než zavržení mohou očekávat ti, kteří zneužívají Kristovu krev a promrhávají ji na sobě, protože jí nepoužívají tak jako ti, kteří v ní hledají lék? Kde najdeme mezi dětmi Církve někoho, kdo by ochotně připustil, aby byla dána přednost zloději a zločinci před ním? Učení o pokoře je zachováváno tak málo, že člověk budí obdiv už tím, když dá přednost jinému, právě tak dobrému a čestnému nebo i čestnějšímu než je on sám. I když je jisté, že není nikdo, kdo by byl tak dobrý jako Kristus, a stěží lze nalézt tak zlého jako byl Barabáš, přesto je nesčetný počet lidí, kteří se vzdor tomuto příkladu cítí být uraženi a poníženi, pokud jim není dána přednost a nejsou zahrnováni poctami, bohatstvím, hodnostmi a vším, co je součástí světské okázalosti a chlouby. Takové věci vyhledávají, s nimi se spokojují a o ně pečují. Takovými věcmi se lidé zabývají ve svých myšlenkách a vynakládají na ně všechny své síly bezmála od té chvíle, kdy začínají užívat rozum a schopnosti, až do poslední chvíle, dokud je neztratí. Nejsmutnější je, že i ti, kteří se svým povoláním a stavem takových věcí odřekli a obrátili se k nim zády, se jich nezbavují. Spasitel jim přikázal, aby zapomněli na svůj lid a na dům svého otce (Žl.44,11), ale oni mu věnují nejlepší část svého života tím, že rodičům věnují mnoho pozornosti a starají se o řízení jejich

záležitostí, přejí jim a starají se o rozmnožení jejich pozemských statků. A zdá se jim být maličkostí, že se zabývají takovými marnostmi. Místo aby zapomněli na dům svého otce, zapomínají na dům svého Boha, ve kterém žijí a kde se jim dostává božské pomoci, aby dosáhli spásy, cti a vážnosti, které jim svět dát nemůže, a kde dostávají vše potřebné bez jakékoli jejich starosti a znepokojováni. Za všechna tato dobrodiní se ukazují být nevděčnými tím, že se odchylují od pokory, která přísluší jejich stavu. Tak pokora našeho Spasitele Ježíše Krista, jeho trpělivost, urážky a potupa kříže, napodobování Kristových skutků a zachovávání jeho učení, to vše je přenecháváno chudým a opovrženým, slabým a pokorným tohoto světa, zatím co cesty Siónu jsou opuštěné a plné kvílení, protože je tak málo těch, kteří přicházejí oslavovat Krista Pána slavným následováním (Pláč1,4).

618. Pilát si neuvědomil nesmyslnost prohlášení, když se prohlásil za nevinného tím, že si umyl ruce a svalil zodpovědnost za Kristovu krev na židy, což před svým svědomím a před lidmi pokládal za své dostatečné očištění, protože tímto obřadem, tak plným pokrytectví a klamu, chtěl uspokojit své svědomí i lid. Je sice pravdou, že židé byli hlavními aktéry a že byli víc vinni tím, že byl odsouzen nevinný Bohočlověk, i tím, že sami na sebe výslovně vzali vinu. Tím ale nebyl Pilát zproštěn viny, protože s vědomím neviny Krista Pána neměl připustit, aby byla dána přednost lotrovi před Kristem, ani neměl trestat a kárat Krista, na kterém nebylo co kárat nebo napravovat (Lk.23,25). Ještě méně byl oprávněn odsoudit Ho a vydat jeho zapřisáhlým nepřátelům, jejichž nenávist a krutost byla tak zřejmá. Není spravedlivým soudcem ten, kdo zná pravdu a spravedlnost, a nepřičítá jí větší váhu než lidským ohledům a svým osobním zájmům, protože lidi zbabělého srdce to olupuje o zdravý úsudek. Protože nemají sílu a dokonalost ducha, kterou soudce potřebuje, nemohou odpírat své hrabivosti nebo lidským ohledům. Ve svých zaslepených vášních nedbají na spravedlnost a hledí tak jako Pilát na to, jen aby nepoškodili své časné postavení.

619. Za pomoci svatých andělů měla naše Paní v Pilátově domě takové místo, ze kterého mohla slyšet vyjednávání soudce se zákoníky a kněžími o Kristově nevině a o propuštění Barabáše místo Ježíše. Všechen křik těchto lidských tygrů vyslechla mlčky a s obdivuhodnou tichostí, v čemž byla živým obrazem svého nejsvětějšího Syna. Ačkoli se ve svém zevnějším chování a skromnosti nijak nezměnila, přece všechna zlomyslná slova židů pronikala její srdce jako dvojsečný meč. Ale volání jejími ústy nevyslovené bolesti doléhalo ke sluchu věčného Otce příjemněji a mileji než nářek krásné Ráchel, která, jak praví Jeremiáš, plakala nad svými dětmi, protože jich nebylo (Jer.31,15). Naše nejkrásnější Ráchel, nejčistší Marie, nehledala pomstu, ale

odpuštění pro své nepřátele, kteří odnímali Jednorozeného Otcova a jejího jediného Syna. Napodobovala všechny úkony nejsvětější Kristovy duše a následovala Ho ve skutcích nejvznešenější svatosti a dokonalosti, neboť muka, která trpěla, nemohla přerušit její lásku, útrapy nemohly zmenšit její horlivost, povyk a shon nemohl odvrátit její pozornost, křivdy a urážky nepřekážely její vnitřní usebranosti. Za všech okolností praktikovala nejvzácnější ctnosti v nejvyšším stupni.

Poučení, která mi dala velká Paní nebes, nejsvětější Marie.

620. Má dcero vidím, že se divíš, když z toho, co jsi napsala, poznáváš, že Pilát a Herodes projevovali při umučení mého božského Syna méně nelaskavosti a krutosti než kněží, velekněží a farizeové, a velmi ses pozastavovala nad tím, že Pilát a Herodes byli světští a pohanští soudcové, kdežto kněží a farizeové byli učitelé izraelského lidu, kteří vyznávali pravou víru. Jako odpověď na tvé myšlenky ti připomínám učení, které není nové a které jsi pochopila při dřívější příležitosti. Přeji si, abys ji ve své mysli obnovila a po celý další život jí byla pamětlivá. Věz tedy, moje nejdražší, že pád z nejvyššího místa je nesmírně nebezpečný a škoda jím způsobená je buď nenapravitelná, nebo je ji možné napravit jen s velkými obtížemi. Lucifer měl v nebi velmi vysoké postavení jak s ohledem na přirozené dary, tak s ohledem na dary milosti, protože svou krásou převyšoval všechny tvory, ale svým hříchem spadl do nejhnusnější propasti bídy a klesl do zatvrzelejší svéhlavosti, než všichni jeho následovníci. První rodiče lidského pokolení, Adam a Eva, byli povýšeni k největší hodnosti a obdařeni vynikajícími milostmi a Boží přízní, protože vyšli z ruky Všemohoucího. Svým pádem však zavinili svou záhubu i všech svých potomků a víra učí, jakou cenu bylo zapotřebí zaplatit za jejich vykoupení. Jejich záchrana i záchrana jejich potomstva byla dílem nekonečného milosrdenství.

621. Mnoho jiných duší dosáhlo vysoké dokonalosti a pak s té výše velmi žalostně klesly, takže dospěly až tak daleko, že si bezmála zoufaly, protože shledaly, že nemohou povstat. Takový smutný stav nastává z mnoha příčin. První z nich je malomyslnost a pocit úplného zničení, které cítí člověk, který klesl z vysokého stavu ctností, protože ví, že ztratil nejen velké milosti, ale ví i to, že nemůže ani očekávat, že dosáhne větší, než byly ty, které ztratil. Necítí ani víc síly k zachování milostí, které snad s obnoveným úsilím může získat, než jí měl u těch, které už získal, ale následkem své nevděčnosti ztratil. Z této nebezpečné nedůvěry pochází vlažnost, nedostatek vroucnosti a vytrvalosti, horlivosti a zbožnosti, protože nedůvěra dusí v takových duších všechno stejně, tak jako zase naopak duševní živost a vroucí naděje překonává mnohé těžkosti, posiluje a podněcuje slabé lidské tvory ke konání velkých

skutků. Další neméně nebezpečnou překážkou je, že duše zvyklé na Boží milosti a požehnání, kterých se jim dostává buď prostřednictvím jejich stavu, jako je tomu u kněží a řeholníků, nebo prostřednictvím cvičení se ve ctnostech a hojnosti božské přízně, jako je tomu u duchovně založených osob, obyčejně činí své hříchy těžšími jakýmsi zlehčováním těchto milostí a zneužíváním duchovních věcí. Následkem hojnosti božských milostí upadají do nebezpečné otupělosti ducha. Začínají si málo vážit božských milostí a darů, a ztrácejí k nim úctu. Následkem toho přestávají spolupracovat s Boží milostí a překážejí jejímu působení. Ztrácejí milost svaté bázně Páně, která probouzí a posiluje vůli k dodržování božských přikázání, k bdělosti při vyhýbání se hříchům a k vyhledávání věčného života a přátelství s Bohem. Tomuto zřejmému nebezpečí podléhají zvláště vlažní kněží, kteří často přijímají svatou Eucharistii a jiné svátosti bez svaté bázně a úcty i učení, moudří a mocní tohoto světa, kteří s velkou nechutí napravují a zlepšují svůj život. Ti ztratili schopnost správně oceňovat a mít úctu k léčivým prostředkům svaté Církve, zvláště ke svatým svátostem, ke kázání a poučování. Tak tyto léky, které mají u jiných hříšníků velmi velkou spásonosnou sílu a zapuzují neznalost, oslabují lékaře duchovního života.

622. Jsou ještě jiné příčiny takového nebezpečí, které však musíme přenechat samému Pánu, protože hříchy těch duší, které jsou buď svým stavem, nebo pokrokem ve ctnostech více připoutány k Bohu, jsou na váze Boží spravedlnosti váženy docela jinak než hříchy těch, kterým se dostalo méně milosrdenství. I když jsou hříchy všech podstatně skoro stejné, přesto je okolnosti činí rozdílnými. Protože kněží a učitelé, mocní a hodnostáři, kteří jsou v důsledku svého postavení a pověsti považováni za pokročilé ve svatém životě, dávají svým pokleskem nebo jakýmkoliv hříchem, kterého se dopustili, velké pohoršení. V jejich domýšlivosti a opovážlivosti je mnohem víc sebevědomé smělosti vůči Bohu, kterého lépe znají a mnohem více Mu dluží, kterého však urážejí s větší rozvahou a vědomím, než lidé nevzdělaní a neuvědomělí. Je tedy z výroků Písma svatého a všech posvátných spisů patrné, že hříchy katolíků, a zvláště těch, kteří jsou vzdělaní a osvícení, uráží Boha víc. Jako je životní doba každého člověka předurčena a čas, ve kterém si má zasloužit odměnu vyměřen, tak je také ustanovena míra a počet hříchů, které Pán ve své trpělivosti povolí. Tato míra božské spravedlnosti je stanovena nejen podle počtu a množství hříchů, ale také podle jejich jakosti a váhy. Tak se může stát, že u duší, kterým se dostalo z nebe většího osvícení a větších milostí, tíže hříchů doplní to, co se nedostává na jejich počtu a tak může být ta duše i při menším počtu hříchů od Boha opuštěna dříve a trestána mnohem přísněji, než jiné s větším počtem hříchů. Také nemohou

všichni očekávat, že jejich konec bude stejný jako u Davida a svatého Petra, protože nemají ke svému dobru tolik dobrých skutků, kterých by mohl být Pán pamětlivý. Podle zvláštních výsad některých, není možné určovat míru pro všechny ostatní, protože podle tajných soudů Páně nejsou všichni určeni na zvláštní místa.

623. Podle tohoto vysvětlení, moje nejdražší, si budeš schopná vysvětlit to, čemu si se divila, a porozumět tomu, jak trpké neštěstí na sebe přivolávají mnohé duše, které Všemohoucí vykoupil svou krví, uvedl na cestu světla a táhl je k sobě, a jak někteří mohou klesnout z vyššího stavu do větší a zvrácenější zatvrzelosti než ti, kteří zaujímali nižší postavení. Tato pravda je dobře znázorněna v tajemství utrpení mého Syna, při němž se mnohem více provinili kněží, zákoníci a všichni lidé, kteří byli svému Bohu mnohem víc dlužni než pohané, kteří pravé náboženství neznali. Přeji si, aby tě tato pravda, ukázaná jejich příkladem, přesvědčila o tomto hrozném nebezpečí a vzbudila v tobě svatou bázeň, i abys s ní spojila pokorné díky a vysoké oceňování dobrodiní Páně. Ve dnech hojnosti pamatuj na hodinu nedostatku (Sir.l8,25). Uvažuj dobře o jednom i o druhém a pamatuj si, že svůj poklad nosíš v křehké nádobě, a že ho můžeš snadno ztratit (II.Kor.4,7). Buď přesvědčena o tom, že se udělování takových milostí a dobrodiní neděje na základě zásluh, ani že na ně máš podle spravedlnosti nárok, ale že je dostáváš z pouhé štědrosti a Boží laskavosti. To, že tě Nejvyšší vyznamenal tak důvěrným soužitím, není zárukou toho, že bys nemohla klesnout, ani žádným svolením k tomu, že bys mohla žít bezstarostně, bez uctivosti a bázně. Všechno, co se ti přihodí, se děje v závislosti na počtu a velikosti tvých požehnání, protože v poměru k nim proti tobě vzrůstá hněv pekelného hada, a číhá na tebe bedlivěji, než na jiné duše. Už poznal, že Pán nebyl tak štědrý v lásce k lidem mnoha pokolení jako k tobě, a pokud budeš tak mnohé milosti a milosrdenství přijímat s nevděkem, staneš se nejbídnějším tvorem, hodným přísného trestu, proti kterému nebudeš moci nic namítat.

KAPITOLA XX.

Na Pilátův rozkaz byl náš Spasitel bičován, korunován trním a vysmíván. Jak si v té době počínala nejsvětější Marie.

624. Pilát poznal zarputilost židů vůči Ježíši Nazaretskému, a nechtěl Ho odsoudit k smrti, protože věděl, že je nevinen. Myslel si, že kruté bičování Ježíše utiší hněv nevděčného lidu a zmírní nenávist kněží a zákoníků. Jestli Kristus v něčem nevyhověl jejich úřadům, uznají snad, že je dostatečně potrestán a upustí od svého

pronásledování a požadování jeho smrti. K takovému názoru dospěl Pilát podle toho, co mu řekli při projednávání žaloby, protože neprávem a pošetile Krista obviňovali, že nezachovává sobotu a jiné obřady, jak je patrné z evangelia sv. Jana (9,16). Ale Pilát se ve své vypočítavosti velice zmýlil a jednal jako člověk nezkušený a věcí neznalý, protože se Mistr veškeré svatosti nemohl provinit nějakým nedostatkem v zachovávání Zákona, který nepřišel zrušit, ale naplnit (Mt.5,17). I kdyby bylo obvinění pravdivé, nezasluhoval by za ně tak potupný trest. Židovské zákony ani zdaleka nevyžadovaly takové nelidské a kruté bičování, pro potrestání takových obyčejných přestupků v nich byly stanoveny jiné tresty. A ještě víc se tento soudce zmýlil v očekávání smilování nebo přirozené dobrotivosti od židů. Jejich hněv a nenávist proti nejtiššímu Mistrovi nebyly lidské, ani ne takové, které obyčejně bývají upokojeny porážkou a pokořením nepřítele. Vždyť lidé mají srdce z masa a nějaká láska je jim vrozena a je zřídlem alespoň nějakého soucitu, ale tito nevěrní židé představovali, či spíše byli změněni v ďábly, kteří tím vztekleji zuří proti těm, kteří se stali bezmocnými a nešťastnými, kteří, když vidí někoho, že si nemůže nijak pomoci, říkají: nyní ho pronásledujme, neboť nemá nikoho, kdo by ho bránil nebo vytrhl z našich rukou.

625. Nenávist kněží a jejich stoupenců proti Dárci života byla nesmiřitelná, protože, když Lucifer viděl, že nemůže židy odvrátit od úmyslu Krista zabít, je naplnil svou vlastní hroznou zlobou a zuřivou krutostí. Pilát, který byl postaven mezi poznanou pravdu a své osobní, pozemské uvažování, se řídil tím druhým, mylným uvažováním a nařídil, aby byl Ježíš přísně potrestán bičováním, přestože Ho sám prohlásil za nevinného (Jan 19,1). Hned na to tito satanovi sluhové s mnoha jinými přivedli Ježíše, našeho Spasitele, na místo, kde se takové tresty konaly. Bylo to ohrazené nádvoří, přiléhající k domu, které bylo určené k týrání zločinců, které chtěli donutit k doznání jejich vin. Nádvoří bylo obehnáno nízkou otevřenou stavbou, či spíše sloupovím, na kterém byla střecha. Některé sloupy byly nižší a stály volně. K jednomu z těch nižších sloupů, který byl z mramoru, Ježíše velmi pevně přivázali, protože ho stále považovali za kouzelníka a obávali se, že by jim mohl uniknout.

626. Nejdříve z něho strhli bílé potupné roucho, což učinili neméně potupně, jako když Ho do něho v domě zvrhlého Heroda oblékali. Při rozvazování provazů a řetězů, kterými Ho v zahradě spoutali, s nelidskou krutostí rozdrásali jeho rány, které mu způsobila pouta na rukou a na zápěstí. Když Mu uvolnili ruce, poručili Mu s hanebným rouháním, aby svlékl nesešívané roucho. Bylo to roucho, které Mu jeho

nejsvětější Matka oblékla v Egyptě, když začal chodit, jak jsem vyprávěla na příslušném místě. Jiné roucho na sobě nyní neměl, protože Mu plášť, když Ho zajali v zahradě, vzali. Syn věčného Otce uposlechl katany a začal se svlékat, přičemž byl ochoten snášet hanbu úplného obnažení svého nejsvětějšího a nejcudnějšího těla před takovým množstvím lidí. Avšak jeho trýznitelé, kterým se zdálo, že se, jak jeho cudnost vyžadovala, svléká příliš pomalu, aby svlékání uspíšili, strhli z Něho šat násilím, a jak se říká, odřeli ovečku s vlnou. Kromě širokého plátěného pásu, který nosil pod nesešívaným rouchem, a kterým Ho jeho Matka také opásala v Egyptě, stál nyní Pán úplně nahý. Tato roucha, která Pán nikdy nesvlékal, rostla s jeho nejsvětějším tělem. To platí také o jeho střevících či sandálech, které Mu jeho Matka obula. Ale, jak jsem už při jiné příležitosti napsala, Pán často, když hlásal své učení, chodil bos.

627. Dověděla jsem se, že někteří učitelé říkali, nebo byli přesvědčeni, že náš Spasitel při bičování a ukřižování, ke svému většímu pokoření dovolil katanům, aby Ho zbavili všeho šatu. Když jsem však byla pod poslušností vybídnuta, abych zjistila pravdu v této záležitosti, bylo mi sděleno, že božský Mistr byl připraven snášet všechny urážky, které byly v mezích slušnosti. Katané se Ho pokoušeli zneuctít a zahanbit úplným obnažením jeho těla a chtěli Mu strhnout i ten opasek, který pokrýval jeho kyčle, ale nepodařilo se jim to, protože jakmile se ho dotkli, jejich ruce ochrnuly, jako se jim to stalo, když Ho chtěli obnažit ve vězení v Kaifášově domě. Každý z těch šesti katanů, kteří Ho bičovali, se o to pokusil, ale každý se stejným výsledkem. Později však tito služebníci nepravosti tuto přikrývku trochu nadzvedli, aby Ho mohli bolestněji zranit bičováním. To Pán dovolil, ne však, aby byl zbaven všeho šatu a úplně obnažen. Avšak ani tento zázrak, kdy jim bylo bráněno a jejich ruce při jejich brutálním pokusu zchromly, nepohnul a neobměkčil srdce těchto lidských šelem. Ve své ďábelské vzteklosti to všechno připisovali čarodějnictví a kouzelnictví Autora pravdy a života.

628. Takto obnažený stál Pán před velkým množstvím lidu a šest katanů Ho krutě přivázalo k jednomu sloupu, aby Ho mohli pohodlněji bičovat. Pak Ho střídavě vždy dva bičovali s tak nelidskou krutostí, kterou mohli mít jen lidé tak posedlí Luciferem, jako byli tito katané. První dva bičovali nevinného Spasitele tvrdými, silnými uzlovatými provazci a ve svém bezbožném vzteku Ho šlehali ze všech sil. Tímto prvním bičováním naběhly na božském těle Páně velké pruhy a zsinalé, krví podlité boule, kterými bylo jeho celé tělo pokryto a zhyzděno. Z mnoha těchto ran prosakovala krev. Když první dva katané konečně ustali, pokračovali v bičování další dva. Tito Ho šlehali tvrdými, koženými řemínky a zaměřovali své rány na zraněná

a bolavá místa, čímž krví podlité boule protrhli a přesvatá krev stříkala na všechny strany, i na šaty katanů, až je promočila, a tekla také proudem na dlažbu. Tito dva pak ustoupili třetímu páru katanů, kteří začali Pána bít velmi tuhými karabáči z nevydělané, usušené kůže, spletenými na způsob karabáčů z vrbových prutů. Tito mrskali Pána ještě krutěji, protože nešlehali dosud nezraněné tělo, ale protínali hlouběji rány způsobené předešlým bičováním. Mimo to byli také tajně podníceni větším vztekem, k němuž je podnítili démoni, které znovu rozlítila Kristova trpělivost.

629. Protože byly nyní na nejsvětějším Kristově těle otevřeny žíly a celé tělo už bylo jako jedna nepřetržitá rána, třetí pár katanů už nenašel místo pro nové rány na zdravá místa. Jejich neustávající šlehy nelidsky drásaly neposkvrněné panenské tělo našeho Vykupitele Ježíše Krista a mnoho částek těla, které karabáče utrhaly, bylo roztroušeno po dlažbě. Šlehání bylo tak kruté, že se už na ramenou pod krví bělely velké části vyčnívajících holých kostí. Na jiných místech už byly také víc než ve velikosti dlaně kosti obnaženy. Aby úplně zničili krásu, kterou Pán převyšoval všechny ostatní lidi (Žl.44,3), rozšlehali Mu také obličej, ruce a nohy, takže neponechali na celém těle jediné místečko, na kterém by ještě mohli všemi silami ukázat svou zuřivost a hněv proti nejnevinnějšímu Beránkovi. Božská krev tekla hojně na dlažbu a tu a tam se jí shromáždilo velké množství. Bičování obličeje, rukou a nohou bylo nevýslovně bolestivé, protože tyto části těla jsou plné jemných a citlivých nervů. Úctyhodná Kristova tvář byla tak zraněná a oteklá, že Ho krev a otekliny úplně oslepily. K tomu ještě katané plivali na Pána své ošklivé výměty a zahrnovali Ho potupnými názvy (Pláč.3,30). Přesný počet ran, které byly Spasiteli zasazeny od hlavy až do paty, byl 5 115. Velký Pán a Tvůrce všeho tvorstva, který ve své božské přirozenosti nemohl trpět, se stal v lidském těle pro nás mužem bolesti, jak bylo předpovězeno, a naše bolesti vzal na sebe. Byl opovržen a nejposlednějším z lidí, mužem bolestí, před kterým si lidé zahalují tvář (Iz.53,3).

630. Velké zástupy, které šly za Pánem, naplnily nádvoří Pilátova domu i okolní ulice, protože všichni čekali, jak tato věc dopadne a každý o tom mluvil podle svých názorů. V tomto zmatku panenská Ježíšova Matka snášela neslýchané urážky a byla hluboce zraňována také urážkami a rouháním, kterými byl židy i pohany zasypáván její božský Syn. Když přivedli Ježíše na místo, kde měl být bičován, uchýlila se ve společnosti tří Marií a svatého Jana do kouta nádvoří. Pomocí božské vize pozorovala celý průběh bičování a všechna muka našeho Spasitele. Přestože je neviděla tělesnýma očima, nezůstalo jí nic skryté, a viděla vše tak, jako by stála docela blízko.

Lidská mysl nemůže pochopit, jak velké a jak různé byly bolesti a zármutek velké královny a Paní andělů, stejně jako nemůžeme pochopit i mnohá jiná tajemství Božství. To vše nám bude zjeveno k oslavě Syna a Matky až na věčnosti. Už jsem se několikrát zmínila v tomto životopise, a zvláště v části o mučení, že blahoslavená Matka cítila na svém těle všechna muka svého Syna. To platí také o bičování, které cítila ve všech částech svého panenského těla právě tak pronikavě, jako je cítil Kristus na svém těle. Ona ovšem neprolévala krev, jen tu, která Jí se slzami tekla z očí, ani její tělo nebylo rozdrásáno. Tělesné bolesti Ji však změnily a znetvořily tak, že Ji svatý Jan a svaté ženy nemohli ani poznat. Kromě tělesných muk trpěla také nevýslovnými duševními bolestmi, protože tam se její bolest zvyšovala podle míry jejího nazírání (Kaz.l,18). Její bolesti nevyplývaly jen z její přirozené lásky jako matky a z nejvyšší lásky ke Kristovi jako k jejímu Bohu, ale byly úměrné její schopnosti, s níž přesněji než všichni ostatní tvorové oceňovala Kristovu nevinnost, důstojnost jeho božské Osoby, ohavnost urážek, kterými Ho uráželi věrolomní židé a Adamovy děti, které On vysvobozoval z věčné smrti.

631. Když konečně katané bičování ukončili, odvázali Pána od sloupu a s pánovitou a rouhavou domýšlivostí Mu rozkázali, aby se rychle oblékl do svého šatu. Ale během bičování nejtiššího Pána jeden z katanů, popuzen ďáblem, skryl Kristův šat, aby prodloužil jeho nahotu, a aby déle zůstal vystaven jejich posměchu a vyražení. Tento zlý úmysl byl však dobře znám Matce Páně. Proto využila svou moc jako Královna, a poručila Luciferovi a všem jeho ďáblům, aby z toho místa odešli, a oni hned, přinuceni vyšší mocí, utekli. Pak požádala anděly, aby přinesli tuniku jejímu nejsvětějšímu Synovi na dosah, takže se mohl hned obléci a zakrýt své nejsvětější, rozdrásané tělo. Toto vše bylo vykonáno rychle. Bezbožní katané nepoznali, že to byl zázrak, ani jak se to stalo. Připisovali to ďábelským kouzlům. Při tom dlouhém obnažení kromě ran Pán velmi trpěl také zimou, protože toho rána, jak nám praví evangelisté, byla zima (Mk.14,54; Lk.22,55; Jan 18,18). Krev Pánu přimrzala na ranách, které se zapálily a nevýslovně bolely. Zima Mu také odňala sílu a odolnost, přestože oheň jeho nekonečné lásky napínal své síly na nejvyšší míru, aby jen mohl ještě více trpět. Ačkoli je rozumným tvorům soucit vrozený, pro Něho ho v jeho mukách a nahotě nebylo, mimo jeho bolestné Matky, která nad Ním soucitně plakala a litovala Ho jménem celého lidského pokolení.

632. Mezi jinými božskými tajemstvími, skrytými moudrým tohoto světa, nad kterými člověk také velmi žasne, je, že nenávist židů, kteří byli také z masa a krve jako jsme my, nebyla ukojena ani když uviděli Krista rozdrásaného a zraněného 5 115 šlehy, a že při pohledu na tak rozedranou bytost nebyli pohnuti přirozeným

soucitem, ale že je to ještě víc popudilo. Jejich nenávist chtěla způsobit své oběti ještě větší, neslýchaná muka. Jejich nezkrotný hněv ihned plánoval další potupnou ukrutnost. Šli k Pilátovi a před jeho rádci mu řekli: „Tento podvodník, a svůdce lidu, Ježíš Nazaretský, si přál ve své marnivé chlubivosti, aby Ho všichni uznávali za židovského krále. Abychom mohli jeho pýchu pokořit a zahanbit jeho domýšlivost, žádáme, abys nám dovolil Mu dát královské odznaky, jaké zasluhuje za ty své fantastické nároky.“ Pilát přivolil k nespravedlivé žádosti židů a nechal je dělat, co si přáli.

638. Hned tedy přivedli Ježíše do soudní síně, kde Pánovi opět s krutostí svlékli oděv, a aby Ho přede vším lidem potupili jako falešného krále, přioděli Ho velmi roztrhaným a špinavým purpurovým, pláštěm. Na jeho přesvatou hlavu vstavili čepici upletenou z trnových prutů tak, aby se mnoho tvrdých, ostrých trnů zarylo hluboko do hlavy a některé i do očí a do uší. Korunování trnovou korunou bylo jednou z největších muk, která náš Pán vytrpěl. Místo žezla Mu dali na znamení potupy do ruky třtinu. Přes ramena Mu přehodili fialový pláštík, který byl podobný tomu, který je na velkém plášti, který kněz používá při požehnání, protože to patřilo ke královskému rouchu. Takto jako lžikrále židé přioděli Toho, jenž byl přirozeně a vším právem Králem králů a Pánem pánů (Zj.19,16). Pak za přítomnosti kněží a farizeů se kolem Něho shromáždili a zahrnovali Ho rouhavým posměchem. Někteří posměšně poklekávali a pravili: Zdráv buď, Králi židovský. Jiní Ho bili pěstmi, někteří Mu brali třtinu z ruky a bili jí trním korunovanou hlavu a jiní na Něho plivali. Všichni popuzeni vzteklými ďábly se Mu všemožným způsobem rouhali a tupili Ho.

634. Ó, nepochopitelná lásko, přesahující všechnu míru! Ó, trpělivosti nikdy nevídaná a u lidí nepředstavitelná! Kdo, ó, Pane a můj Bože, když Ty sám jsi pravý a mocný Bůh v podstatě i ve svých dílech, Tě mohl přinutit, abys trpěl takové ponížení a taková neslýchaná muka, potupu a rouhání? Kdo z lidí naopak, Bože můj, neučinil mnoho věcí, které Tě uráží a měly by Tě nutit k tomu, abys za ně odmítl trpět a dávat jim milosti? Kdo by všemu tomu mohl uvěřit, kdybychom neznali tvou nekonečnou dobrotu? Jaké je však nyní naše smýšlení, když to vše vidíme a s pevnou vírou pohlížíme na tak obdivuhodné požehnání a zázraky lásky? Jak na nás působí světlo pravdy? Jakpak nás to dojímá, když i při pohledu na tvé bolesti, bičování, korunování trním, urážky a potupu, bez nejmenšího studu a bázně vyhledáváme rozkoše, bohatství, pohodlí, přednosti a marnosti tohoto světa? Vpravdě je velký počet bláznů (Kaz.10,14), neboť největší pošetilostí a nepoctivostí je uznávat dluh, ale nechtít ho zaplatit, přijímat milosti a nikdy za ně neděkovat, mít před očima největší dobro a pohrdnout jím, žádat si ho a nepoužívat ho, odvracet se a prchat před životem a hledat

věčnou smrt. Nejnevinnější Ježíš při těch velkých a mnohých urážkách ani neotevřel ústa. Ale zuřivá nenávist židů nebyla ukojena ani posměchem a tupením božského Mistra, ani mukami a pohrdáním jeho nejvznešenější Osobou.

635. Pilát se domníval, že pohled na člověka tak hrozně ztýraného jako byl Ježíš Nazaretský, jistě pohne srdcem a naplní studem tento nevděčný lid. Proto nařídil, aby byl Ježíš přiveden ze soudní síně k otevřenému oknu, odkud Ho všichni mohli vidět korunovaného trnovou korunou, zohaveného bičováním, v potupném rouchu jako lžikrále. Pilát sám promluvil k lidu a řekl: „Ecce Homo!“ - „Ejhle člověk (Jan 19,5)!“ Vizte tohoto Člověka, jehož považujete za svého nepřítele! Co Mu mohu ještě víc udělat, než jsem udělal, když jsem Ho tak přísně potrestal? Jistě se Ho už nemusíte obávat. Já na něm nenalézám nic hodného smrti. Co tento soudce řekl, bylo jistě pravda. Ale svými vlastními slovy odsoudil také svou hanebnou nespravedlnost, protože věděl a prohlašoval, že je to člověk spravedlivý a nezasluhuje smrt. Přesto přezevšechno nařídil, aby byl mučen a ztýrán tak, že Ho to podle přirozeného zákona mohlo několikrát usmrtit. Ó, zaslepená sebelásko! Ó, pekelná zlobo, která oceňuješ jen vliv těch, kteří mohou udělit nebo vzít pouhé pozemské hodnosti! Jak hluboce takové pohnutky zatemňují rozum, jak velice překrucují cestu spravedlnosti, jak úplně převracejí největší pravdy, když soudí spravedlivého podle měřítka nespravedlivých! Třeste se, pozemští soudcové (Žl.2,10), hleďte ať rozsudky, které vynášíte, nejsou plné podvodu, protože vy sami budete souzeni a odsouzeni svými nespravedlivými rozsudky! Protože však byli kněží a farizeové ve své velké nenávisti neodvolatelně rozhodnuti našeho Spasitele usmrtit, a nemohlo je uspokojit nic jiného než jeho smrt, odpověděli Pilátovi: „Ukřižuj! Ukřižuj (Jan 19,6)!“

636. Když požehnaná mezi ženami, nejsvětější Marie, spatřila, jak Pilát lidu ukazuje jejího božského Syna a uslyšela jeho slova „Ecce Homo,“ padla na kolena a veřejně se Mu klaněla jako Bohočlověkovi. To také učinil svatý Jan, svaté ženy a všichni strážní andělé naší Paní, protože poznali, že nejen Spasitelova Matka, ale i sám Bůh si přál, aby tak učinili. Nejmoudřejší Paní pronášela k věčnému Otci, k andělům a zvláště ke svému nejmilejšímu Synovi vzácná slova, která mohlo vymyslet jen její čisté a láskou planoucí srdce. Vyjádřila jimi svůj žal, soucit a hlubokou úctu. Ve své velké moudrosti také přemýšlela o tom, jakým způsobem a jakými prostředky by bylo možné nejvhodněji předložit důkazy o jeho nevinnosti právě v době, kdy byl židy tak urážen, vysmíván a opovrhován. S tímto nejvýš dobrým úmyslem obnovila všechny výše uvedené prosby, zvláště tu, aby Pilát jako soudce stále tvrdil, že je Ježíš, náš Vykupitel nevinen, a aby celý svět poznal, že Ježíš nezasluhoval smrt, ani nebyl vinen žádným ze zločinů, které Mu židé přičítali.

637. Tyto modlitby nejsvětější Matky byly příčinou toho, že Pilát cítil s Ježíšem velký soucit. Když Ho viděl tak strašně zbičovaného a potupeného litoval, že ho tak krutě potrestal. I když byl Pilát svou přirozeností vlivem své měkké a soucitné povahy takovým pocitům nakloněn, přesto tento soucit s Ježíšem u něho způsobilo ono světlo, které obdržel na přímluvu Královny a Matky milosti. Stejné světlo přimělo tohoto nespravedlivého soudce po korunování trním k tomu, aby s židy ve snaze propustit Ježíše delší dobu vyjednával, jak je zapsáno v devatenácté kapitole Janova svatého evangelia. Když židé opět Piláta žádali, aby Pána ukřižoval, odpověděl jim: „Vezměte Ho a ukřižujte, neboť já na něm žádné viny nenalézám.“ Oni odpověděli: „Podle našeho zákona má umřít, protože se prohlašoval za Božího Syna.“ Tato odpověď naplnila Piláta ještě větším strachem, protože podle jeho představy o božství si myslel, že by mohla být pravda, že je Ježíš Božím Synem. Proto vešel s Ježíšem opět do soudní síně, kde se Ho soukromě otázal: „Odkud jsi?“ Ale Ježíš mu neodpověděl, protože Pilát nebyl schopen porozumět jeho odpovědi, ani si ji nezasluhoval. Přesto však na Krále nebes naléhal a řekl Mu: „Se mnou nemluvíš? Nevíš, že mám moc Tě propustit a mám moc Tě ukřižovat?“ Pilát chtěl Pána pohnout k tomu, aby se hájil a sdělil mu, co chtěl vědět. Pilát si myslel, že člověk tak hrozně zbědovaný a zmučený s radostí přijme od soudce jakoukoliv nabídku, která je v jeho prospěch.

638. Avšak Mistr pravdy se nehájil, ale s neobyčejnou důstojností Pilátovi odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti to nebylo dáno shůry. Proto ten, kdo mně tobě vydal, má větší hřích.“ Sama tato odpověď učinila Piláta neomluvitelným za odsouzení Krista, protože z ní mohl poznat, že ani on ani císař nemá žádnou soudní moc nad tímto člověkem, Ježíšem. Že jen z mnohem vyššího rozhodnutí byl bez příčiny a nespravedlivě vydán jeho soudu, a že se proto Jidáš a kněží dopustili většího hříchu než on tím, že Ho nepropustil, ale že on se také dopustil stejného zločinu, i když ne v tak vysokém stupni. Pilát však nepochopil tyto tajemné pravdy, ale při Kristových slovech se ho zmocnil ještě větší strach, a proto se ještě víc snažil Ho propustit. Kněží, kteří už dostatečně znali jeho úmysly, mu hrozili, že se znelíbí císaři, když propustí a nechá ujít smrti člověka, který chtěl být králem. „Pokud Ho propustíš, nejsi císařův přítel, protože každý, kdo se vyhlašuje králem, se protiví císaři.“ Na to kladli důraz, protože římští císaři nikdy nedovolili, aby si někdo v jejich císařství bez jejich svolení osvojoval královské tituly nebo odznaky. Kdyby to dovolil Pilát, jednal by proti císařskému ustanovení. Tímto zlomyslným vyhrožováním židů byl Pilát velmi vzrušen, a když se už kolem šesté hodiny posadil na soudní stolici, aby

vynesl rozsudek, ještě jednou se obrátil k židům a řekl jim: „Hle, váš král!“ Ale oni všichni křičeli: „Pryč s Ním, pryč s Ním, ukřižuj Ho!“ Pilát jim řekl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Na to všichni jedním hlasem vzkřikli: „Nemáme krále, jen císaře!“

639. Pilát se nechal překonat zatvrzelostí a zlomyslností židů. O velikonočním pátku tedy zasedl na soudní stolici, která se řecky nazývá Lithostrotos a hebrejsky Gabbatha a vynesl rozsudek smrti nad Původcem života, jak budu vypravovat v následující kapitole. Židé hned s velkým jásáním a radostí ze soudní síně odešli a rozhlašovali odsouzení nejnevinnějšího Beránka. To, že nepoznali, koho se tolik snažili zničit, bylo příčinou našeho vykoupení. To vše bylo dobře známo bolestné Matce, která, i když nebyla v soudní síni, viděla všechno jednání ve zvláštní vizi. Když kněží a farizeové spěchali ze síně s jásotem nad odsouzením Krista k smrti kříže, nejčistší srdce nejsvětější Matky naplnila nová bolest a pronikla ho mečem nezměrné hořkosti. Jelikož bolest nejsvětější Marie při této příležitosti převyšovala všechno lidské pomyšlení, bylo by marné o ní víc mluvit, a musí to být ponecháno zbožnému rozjímání křesťanů. A právě tak nemožné je vypočítat také její vnitřní úkony úcty, klanění, lásky, soucitu, žalu odevzdanosti.

Poučení, které mi dala velká Královna a Paní nebes.

640. Má dcero, divíš se zatvrzelosti a nenávisti židů i slabosti Piláta, který znal jejich zlou povahu a dal se jimi přemoci, přestože byl plně přesvědčen o nevině mého Syna a Pána. Chci tvůj úžas zmírnit tím, že ti dám poučení a vhodnou výstrahu, která tě naučí opatrně kráčet po cestě věčného života. Věz tedy, že se dávná proroctví, která se týkají tajemství vykoupení a všechna svatá Písma musela s jistotou splnit, protože dříve pominou nebe a země, než aby se nesplnilo to, co bylo rozhodnuto božskou myslí (Mt.24,35; Sk.3,18). Aby se uskutečnila nejvýš potupná smrt, předpovězená pro mého Pána (Jer.11,19), bylo nutné, aby byl lidmi pronásledován. Že však těmito lidmi byli židé, kněží a nespravedlivý Pilát, to bylo jejich neštěstím, nikoli volba Všemohoucího, který si přeje, aby byli všichni lidé spaseni (I.Tim.2,4). Ke zkáze je přivedla jejich vlastní bezbožnost a zloba, protože vzdorovali velké milosti, kterou obdrželi tím, že měli ve svém středu svého Vykupitele a Mistra. Znali Ho, rozmlouvali s Ním, slyšeli jeho učení a kázání, byli svědky jeho zázraků a dostalo se jim tak velkých milostí, kterých se, při všech jejich tužbách, nedostalo ani dávným patriarchům (Mt. 13, 17). Proto byla Spasitelova záležitost ospravedlněna. Veřejně, svýma vlastníma rukama vzdělával svou vinici a zaléval ji milostmi (Mt.21,33). Ona

mu však přinesla jen trní a hloží, a její správcové Mu vzali život, protože Ho nechtěli uznat, i když měli příležitost i větší povinnost Ho uznat, než všichni ostatní lidé.

641. To co se stalo hlavě, Kristu Pánu, Božímu Synovi, se bude dít až do konce světa také všem údům jeho mystického těla, to znamená spravedlivým a předurčeným. Bylo by odporné vidět tělo, které by mělo údy nehodící se k hlavě, nebo děti, které nevykazují žádnou příbuznost s otcem, anebo učedníky, kteří se ničím nepodobají svému Mistrovi. Hříšníci musí ovšem existovat vždy (Mt.18,7), protože na tomto světě budou stále žít spravedliví mezi nespravedlivými, vyvolení se zavrženými, pronásledovaní s pronásledovateli, vrazi s vražděnými, utiskovatelé s utiskovanými. Tyto rozdílné role jsou určovány buď zlobou, nebo dobrotou lidí. Běda tomu, skrze koho na svět přichází pohoršení a kdo ze sebe dělá ďáblův nástroj. Takové jednání začali v nové Církvi kněží a Pilát, kteří pronásledovali Hlavu tohoto mystického těla, a dále během času to dělali a dělají všichni, kteří pronásledují jeho údy, svaté a předurčené, čímž následují židy a ďábla v jejich zlém díle.

642. Dobře si tedy rozmysli, má nejdražší, který z těchto osudů si přeješ zvolit, když pohlížíš na mého Syna a na mne. Pokud vidíš, jak je tvůj Vykupitel, Ženich a Vůdce týrán a mučen, korunován trním, nasycen pohanou, a zároveň si přeješ mít s Ním účast a být údem jeho mystického těla, nebylo by jistě vhodné, ba ani možné mít s Ním účast a přitom si libovat v tělesných rozkoších. Musíš být pronásledovanou a ne pronásledovatelkou, utiskovanou a ne utiskovatelkou. Musíš být tou, která nese kříž, bojuje proti pohoršením a ne tou, která je dává, musíš být tou, která trpí, ale nepůsobí bolest jiným. Musíš se naopak snažit o jejich obrácení a spasení, jak dalece je to v souladu s bezvadností tvého stavu a povolání. Toto je podíl Božích přátel a dědictví jeho dětí v tomto životě. V tom spočívá podílení se na milosti a slávě, kterou pro ně získal můj Syn a Pán svými mukami, svou potupou a smrtí na kříži. Já jsem také na tomto díle spolupracovala a platila za to bolestným utrpením, jak jsi poznala, a přeji si, abys to nikdy nenechala vymizet ze své paměti. Všemohoucí je ovšem dost mocný na to, by mohl své vyvolené na tomto světě povýšit, dát jim víc bohatství a přízně než jiným, a dát jim lví sílu k podrobení všeho lidstva své neviditelné moci. Bylo by však nevhodné je vyvyšovat tímto způsobem. Lidé by tím mohli být svedeni k mylné domněnce, že velikost spočívá v tom, co je viditelné, a že štěstí spočívá v pozemských statcích. A byli by snad svedeni i k odpadnutí od ctností a k poskvrnění slávy Páně, a přestali by zakoušet působení božské milosti a neusilovali by o věci

duchovní a věčné. To je učení, které máš podle mého přání stále studovat, každodenně v něm pokračovat, a uvádět ve skutek všechno, čemu jsi se naučila a čemu jsi porozuměla.

KAPITOLA XXI.

Pilát vynáší nad Původcem života ortel smrti; Pán na sebe bere kříž, na kterém má zemřít; jeho nejsvětější Matka Ho následuje; co při této příležitosti dělala, aby omezila, ďáblovu moc.

643. K velké spokojenosti a radosti kněží a farizeů Pilát vynesl ortel smrti na kříži nad tím, který je sám Život, nad Ježíšem, naším Spasitelem. Když to oznámili Pánovi, který byl přes všechnu svou nevinnost odsouzen, zavedli Ho do jiné části Pilátova domu, kde z něho strhli šarlatový plášť, ve kterém se Mu jako lžikráli posmívali. To vše se stalo z Božího dopuštění, z jejich strany se to ovšem stalo vinou zlomyslných židů, kteří si přáli, aby podstoupil smrt kříže ve svém vlastním rouchu, aby mohl být poznán. Lidmi mohl být poznán jenom podle roucha, protože jeho obličej byl k nepoznání zohyzděn bičováním, nečistými plivanci a trnovou korunou. Opět Mu oblékli nesešívané roucho, které Mu na přání Královny nebes přinesli andělé, protože ho katané hodili do kouta v jiné místnosti domu, kde ho nechali, když Ho přioděli potupným šarlatovým pláštěm. Židé si však těchto okolností ani nevšimli, protože byli příliš zaměstnáni touhou co nejrychleji Krista usmrtit.

644. V důsledku rychlého rozšíření zprávy o odsouzení Ježíše Nazaretského, spěchali lidé v zástupech k Pilátovu domu, aby viděli, jak povedou Ježíše na popravu. Protože obvyklý počet obyvatelstva byl zvýšen příchodem četných cizinců, kteří přišli slavit Velikonoce, bylo město plné lidu. Všichni byli velmi vzrušení a naplnili všechny ulice okolo Pilátova paláce. Bylo to o velikonočním pátku, v den přípravy, neboť toho dne se židé připravovali na velikonoční sobotu, která byla jejich největším svátkem, ve kterém nesměli konat žádné služebné práce, ani vařit jídlo. To vše se dělo v pátek. Před zraky zástupů vyvedli ven našeho Spasitele v jeho vlastním šatu, s obličejem tak zohaveným ranami, krví a slinami, že by v Něm žádný nepoznal téhož Ježíše, kterého znali dřív. Na přání bolestné Matky svatí andělé několikrát setřeli některé nečisté sliny, ale jeho nepřátelé tak vytrvale pokračovali v tomto ošklivém tupení, že se nyní objevil opět celý pokrytý jejich hnusnými výměty. Při pohledu na tak bolestiplný obraz povstal v lidu zmatený křik a hluk, že z toho nebylo možné nic

rozumět. Ale nad všechny vynikaly hlasy kněží a farizeů, kteří ve své bezmezné radosti na lid volali, aby se utišil a vyklidil ulice, kterými měla božská Oběť jít, i aby nad Ním mohli vyslechnout veřejné vyhlášení rozsudku smrti. Lidé byli ve svých názorech rozděleni a zmateni podle toho, jak jim velelo srdce. Tomuto výjevu byli přítomni různí lidé, kterým se dostávalo Ježíšovy zázračné pomoci a laskavosti a takoví, kteří slýchali a přijali jeho učení a stali se jeho následovníky a přáteli. Ti nyní projevovali svou soustrast, někteří hořce plakali, jiní se ptali, co ten člověk udělal, že si zasloužil takový trest, jiní byli ohromeni, znepokojovali se a byli zmateni tímto všeobecným nepořádkem a shonem.

645. Z jedenácti apoštolů byl přítomen pouze svatý Jan, který s bolestnou Matkou a třemi Mariemi stál na dohled od Krista v jednom odlehlém koutku. Když tento svatý apoštol uviděl, v jakém stavu božského Mistra vyvádějí ven, přišla mu v tom okamžiku na mysl vzpomínka, s jakou láskou Ho Mistr miloval a byl proniknut takovým žalem, že mu stydla krev v žilách a ve tváři vypadal jako mrtvola. Tři Marie upadly do dlouhé mdloby, ale Královna ctností zůstala nepřemožena, a přestože její velkodušné srdce bylo přesyceno nepopsatelným žalem, nikdy neomdlela, protože neměla nedokonalosti jako jiní. Ve všem svém jednání si počínala nejvýš moudře, statečně, důstojně a tiše utěšovala Jana i zbožné ženy. Prosila Pána, aby je posilnil, aby Ji mohli provázet až na konec mučení. Mocí této modlitby byli apoštol a svaté ženy posilněni a povzbuzeni, takže zase přišli k sobě a mohli s Paní nebes mluvit. Ve všech těch hořkostech a ve všem zmatku, i když ustavičně prolévala mnoho slz, neudělala nic nepatřičného nebo nerozvážného, ale vždy si uchovávala důstojnost Královny. Všechnu svou pozornost upírala na svého Syna a Boha. Modlila se k věčnému Otci a obětovala Mu Ježíšovy bolesti a muka. Svými skutky napodobovala vše, co dělal náš Spasitel. Poznávala zlobu hříchu, pronikala a chápala tajemství vykoupení, apelovala na anděly a přimlouvala se za přátele i nepřátele. I když dávala volný průchod své mateřské lásce a jí odpovídající bolesti, praktikovala současně i všechny ctnosti, čímž vzbuzovala nejvyšší obdiv celého nebe a v nejvyšší míře působila radost věčnému Božství. Protože nemohu popsat všechny pocity, které přeplňovaly přečisté srdce Matky moudrosti, ani ty, které občas vyslovovaly její rty, ponechám představu o tom zbožné mysli věřících.

646. Kněží a sluhové se snažili zástupy uklidnit, aby mohli vyslechnout rozsudek vynesený nad Ježíšem Nazaretským, protože hned jakmile Mu byl oznámen, přáli si, aby byl v jeho přítomnosti přečten také lidu. Když se konečně lid utišil, začali silným hlasem číst rozsudek tak, aby to mohli všichni slyšet. Ježíš při tom stál na místě, kde

byl všemi viděn jako zločinec. Rozsudek byl vyhlášen také v různých ulicích a také u paty kříže. Později byl mnohokrát opsán a těmi opisy uveřejněn a rozšířen. Bylo mi sděleno, že to byly věrné opisy, jen některá slova byla přidána. Nebudu je probírat, protože mi byl tento rozsudek doslovně ukázán a předávám ho zde beze změny.

DOSLOVNÉ PODÁNÍ ORTELE SMRTI, VYNESENÉHO NAD JEŽÍŠEM NAZARETSKÝM, NAŠÍM SPASITELEM.

647. „Já Pontský Pilát, vladař nižší Galileje a správce Jeruzaléma, věren Římskému mocnářství, jsa v sídle výkonným soudcem, rozhoduji a prohlašuji, že odsuzuji k smrti Ježíše z lidu Nazaretského a rodem z Galileje, člověka buřičského a protivícího se našim zákonům, našemu senátu a velkému císaři Tiberiovi Caesarovi. Pro vykonání tohoto rozsudku prohlašuji, aby zemřel na kříži, na který bude přibit hřeby, jak se obyčejně činí zločincům, protože kolem sebe každý den shromažďoval mnoho lidí, chudých i bohatých, a stále je pobuřoval po celém Judsku, přičemž se vydával za Božího Syna a izraelského krále. Přitom tomuto věhlasnému městu Jeruzalému a jeho chrámu i nedotknutelné říši hrozil zkázou, zavrhoval placení daně císaři a opovážil se vejít vítězně do tohoto města Jeruzaléma a do Šalomounova chrámu, provázen velkým množstvím lidu nesoucím palmové ratolesti. Nařizuji prvnímu setníkovi, jménem Quintus Kornelius, aby Ho pro jeho větší zahanbení vedl jmenovaným městem Jeruzalémem, spoutaného tak, jak je, a na můj rozkaz zbičovaného. Ať je oblečen ve svém vlastním šatu, aby mohl být všemi poznán a ať nese kříž, na kterém má být ukřižován. Ať jde všemi ulicemi mezi dvěma jinými lotry, kteří jsou za své loupeže a vraždy také odsouzeni k smrti, tak, aby tento trest byl příkladem všemu lidu i všem zločincům.“

„Přeji si také a tímto rozsudkem nařizuji, aby tak byl tento zločinec veden veřejnými ulicemi, vyveden ven za město pagorskou branou, nyní zvanou branou Antonianskou. Za vyhlašování ortele hlasatelem, který připomene všechny zločiny uvedené v mém rozsudku, bude přiveden na vrchol hory jménem Kalvarie, kde se obyčejně popravují nejhorší viníci. Tam zůstane jeho tělo přibité a ukřižované na kříži, který ponese, jak bylo nařízeno výše, mezi dvěma výše zmíněnými lotry. Nad křížem, na jeho hořejším konci, bude dán nápis s jeho jménem a titulem ve třech jazycích: hebrejsky, řecky a latinsky, a ve všech a v každém z nich bude napsáno: TOTO JEST JEŽÍŠ NAZARETSKÝ, KRÁL IZRAELSKÝ, aby tomu všichni mohli rozumět, a aby to bylo všeobecně známo. Zároveň přikazuji, aby se nikdo, pod

žádnou záminkou, pod trestem ztráty svého majetku a života, a pod trestem, jaký je stanoven za vzpouru proti Římskému mocnářství, neodvážil drze překážet vykonání tohoto mnou stanoveného spravedlivého rozsudku. Přikazuji, aby byl rozsudek vykonán s veškerou přísností podle římských a židovských ustanovení a zákonů. V roce od stvoření světa 5 233, dvacátého pátého března."

Pontius Pilatus Judex et Gubernator Galilaeae
inferioris pro Romano Imperio qui supra propria manu.
(Pontský Pilát, soudce a vladař nižší Galileje pro římské
mocnářství, který toto vlastnoručně podepsal).

648. Podle výše uvedeného výpočtu, byl svět stvořen v březnu. Ode dne, kdy byl stvořen Adam až do vtělení Slova uplynulo 5 199 roků. Připočítáme-li devět měsíců, které strávil v životě své nejsvětější Matky a třicet tři let jeho života, dostaneme počet 5 233 roky a tři měsíce, které podle římského počítání uplynuly od výročí jeho narozenin do 25. března, do dne jeho smrti. Podle počítání Římské Církve není více než devět měsíců a sedm dní do prvního roku, poněvadž Církev začíná počítat roky od 1. ledna druhého roku po stvoření světa. Podle úsudku všech církevních učitelů jsem poznala, že ten letopočet, který se shoduje s letopočtem Římské Církve, v Římském martyrologiu, je správný. Uvedla jsem to již v kapitole o vtělení Krista Pána v první knize, v druhé části, v jedenácté kapitole.

649. Když byl nad naším Spasitelem vynesený Pilátův rozsudek silným hlasem oznámen, katané vložili těžký kříž, na kterém měl být ukřižován, na jeho citlivá a zraněná ramena. Aby ho mohl nést, rozvázali pouta na jeho rukou, ale ne jiná, protože Ho chtěli za volné dlouhé konce provazů ovázaných kolem těla táhnout a sem tam smýkat. Aby Ho mohli více týrat, udělali z provazů dvě smyčky okolo jeho krku. Kříž byl patnáct stop dlouhý, ze silného, těžkého kmene. Hlasatel začal provolávat rozsudek a všechno množství vzrušeného a hlučícího lidu, katané a vojáci, se za velkého hluku, hřmotu a nepořádku začali přemisťovat jeruzalémskými ulicemi od Pilátova domu k hoře Kalvárii. Pán a Vykupitel světa, Ježíš, před tím než přijal kříž, na něj pohlédl s tváří plnou velké radosti, kterou by asi projevoval ženich při pohledu na bohatě ozdobenou nevěstu. Když ho přijímal, oslovil ho takto:

650. „Ó kříži, drahý mé duši, nyní už přichystaný pro ukojení mé touhy, pojď ke mně a přijmi mne na svá ramena, abych přibit k nim jako na oltáři mohl být věčným Otcem přijat jako oběť k jeho věčnému smíření s lidským pokolením. Sestoupil jsem z nebe proto, abych na sebe přijal smrtelné a citu schopné tělo a zemřel na tobě. Neboť ty budeš žezlem, se kterým zvítězím nad svými nepřáteli, klíčem, kterým

otevřu brány nebes pro všechny vyvolené (Iz.22,22), svatyní, ve které provinilí Adamovi synové najdou milosrdenství a pokladnou pro obohacení své chudoby. Na tobě si žádám oslavit a doporučit lidem potupu a pohanu, aby je moji přátelé přijímali s radostí, vyhledávali je s toužebnou žádostí a následovali mne na cestě, kterou jim tebou otevřu. Můj Otče a věčný Bože, vyznávám Tě jako Pána nebe a země (Mt.11,25), podrobuji se tvé moci a tvým božským přáním, přijímám na svá ramena dřevo pro obětování mého nevinného, citlivého člověčenství a přijímám je ochotně pro spásu lidí. Přijmi, věčný Otče, tuto oběť jako oběť příjemnou tvé spravedlnosti, aby od tohoto dne nemuseli být už více služebníky, ale spolu se mnou syny a dědici tvého království (Řím. 8, 17).“

651. Z těchto posvátných tajemství a z toho, co se dělo, nezůstalo nic skryté velké Paní světa Marii, protože se Jí dostávalo jejich nejdůvěrnějšího poznání a pochopení, mnohem většího než andělům. Události, které nemohla vidět svým tělesným zrakem, viděla svou duší a zjevenými vědomostmi, které Jí ukazovaly, co se dělo v nitru jejího nejsvětějšího Syna. Tímto božským světlem poznávala nekonečnou cenu dřeva kříže, které se mu dostalo, jakmile přišlo do styku s božským člověčenstvím Ježíše, našeho Vykupitele. Ihned ho přiměřeným způsobem uctívala. To činili i nebeští duchové, kteří svou Královnu provázeli. Marie napodobovala svého božského Syna v projevech lásky, se kterými přijal kříž, a oslovila ho slovy, která odpovídala jejímu postavení Pomocnice Vykupitele. Modlitbami k věčnému Otci následovala svého nejsvětějšího Syna ve vznešeném smýšlení jako pravého, živého vzoru, přičemž nezapomněla ani na jediný bod. Když nebeská Matka uslyšela volání hlasatele, který oznamoval a opakoval na ulicích rozsudek, na protest proti obvinění, které bylo v rozsudku udáno, i aby poukázala na slávu a čest Páně, složila píseň chvály a úcty o nevině a bezhříšnosti svého nejvýš svatého Syna a Boha. Při skládání této písně Jí pomáhali andělé, se kterými ji společně uspořádala a opakovala, zatím co se obyvatelé Jeruzaléma svému Stvořiteli a Spasiteli rouhali.

652. Protože byla všechna víra, znalosti a láska tvorů v době mučení v nejvyšší podstatě zakotvena ve šlechetné duši Matky moudrosti, měla jedině Ona nejsprávnější pojem a úsudek o utrpení a smrti Boha za lidstvo. Ani na okamžik neopomíjela dávat pozor na potřebné zevnější skutky, ale přitom její rozum pronikal všechna tajemství vykoupení i způsob jakým má být uskutečněno skrze neznalost právě těch lidí, kteří měli být vykoupeni. Začala hluboce uvažovat o velké důstojnosti toho, kdo trpí, co trpí, od koho a za koho trpí. O důstojnosti Kristovy osoby, našeho Vykupitele, ve

které je spojena božská a lidská přirozenost, o jejichž dokonalosti a vlastnostech měla kromě Pána samého nejvyšší a nazíravé poznání jedině nejsvětější Marie. Proto také jen Ona jediná ze všech tvorů přikládala mučení a smrti svého Syna a pravého Boha patřičnou důležitost. A toho, co trpěl, nebyla pouze očitou svědkyní, ale cítila to na sobě osobně, čímž zavdala podnět k závisti nejen lidem, ale i samým andělům, kterým se takového vyznamenání nedostávalo. Ti však dobře věděli, že jejich velká Královna cítí a trpí na duši i na těle stejná muka a bolesti, jako její nejsvětější Syn, i to, že se nejsvětější Trojici nevýslovně líbila. Proto se snažili svými chválami a klaněním podat náhradu za bolesti, kterými nemohli trpět. Když někdy bolestná Matka nemohla být očitou svědkyní toho, co její Syn trpěl, cítila na svém panenském těle a v duši účinky jeho muk dřív, než o nich byla spravena. Pak překvapeně občas pravila: „Ach, jaké nové mučení zase pro mého nejmilejšího Pána a Mistra vymysleli!“ A pak se Jí dostalo nejjasnějšího poznání o tom, co Pán trpí. Nejvýš milující Matka byla ve svých utrpeních a v napodobování příkladu Krista Pána tak obdivuhodně věrná, že si nikdy v tělesných bolestech nedopřála nějakou úlevu formou odpočinku, pokrmu, spánku, ani žádnou duchovní úlevu, ve formě utěšujících myšlenek nebo úvah, jedině když je obdržela božským působením shůry. Jen v takových případech pokorně a vděčně přijímala úlevu, aby opět nabyla sil k ještě větší horlivosti v pozorování předmětu své bolesti a příčin jeho utrpení. Stejně moudrou pozornost věnovala zlomyslnému počínání židů a jejich sluhů, potřebám lidského pokolení, záhubě, která mu hrozí a nevděčnosti lidí, pro které trpěl. Tak dokonale a důvěrně věděla o všech těch věcech a pociťovala je mnohem víc, než všichni tvorové.

653. Všemohoucí Boží pravicí byl prostřednictvím blahoslavené Marie proti Luciferovi a jeho pekelným duchům vykonán další skrytý a úžasný zázrak. I přesto, že pekelný drak a jeho spojenci nemohli pochopit pokořování Páně, dávali bedlivý pozor na vše, co se při mučení Páně dělo. Nyní, když na sebe vzal Pán kříž, všichni tito nepřátelé pocítili zvláštní chvění a slabost, což je naplnilo velkým úlekem, zmatkem a úzkostí. Kníže temnoty pozoroval tyto neobyčejné a neodolatelné pocity a obával se, že mučením a smrtí Krista Pána hrozí jeho panování nějaká hrozná a nenapravitelná zkáza. Aby se mu to nestalo v přítomnosti Krista, našeho Boha, rozhodl se pekelný drak utéct i se všemi svými následovníky a ukrýt se v pekelných propastech. Když to však chtěl provést, zabránila mu v tom velká Královna a Paní všeho tvorstva, protože Ji Nejvyšší osvítil a sdělil Jí, co má udělat, a zároveň Ji obdařil svou mocí. Nebeská Matka se obrátila k Luciferovi i jeho tlupám a svým

panovnickým rozkazem zabránila jejich útěku a nařídila jim, aby zůstali a byli svědky konce mučení na hoře Kalvárii. Démoni nemohli rozkazu mocné Královny odporovat, protože poznávali a cítili, že skrze Ni působí božská moc. Podrobeni její nadvládě se ubírali za Kristem jako vězni vlečící se v okovech na Kalvárii, kde se nad nimi věčná moudrost rozhodla slavit vítězství z trůnu kříže, jak uvidíme později. Nic nelze přirovnat k ohromení a strachu, který od toho okamžiku začal tížit Lucifera a jeho démony. Podle našeho způsobu vyjadřování, šli na Kalvarii jako zločinci odsouzení k hrozné smrti, zachvácení zděšením a ohromením před neodvratným trestem. Tento trest Lucifera a pekelných duchů byl úměrný jejich zlomyslné povaze a zlu, které spáchali tím, že uvedli na svět hřích, pro jehož nápravu nyní sám Bůh podstupuje smrt.

654. Náš Spasitel se ubíral na Kalvárii a nesl na svých ramenou, podle výroku proroka Izaiáše, vládu a knížectví (Iz.9,6), které nebylo ničím jiným než jeho křížem, na kterém si měl podmanit a z něho spravovat svět, kde si zasloužil, aby bylo jeho jméno povýšeno nad všechna jména a aby vysvobodil lidské pokolení z tyranské satanovy moci, kterou vládl nad Adamovými syny (Kol.2,15). Izaiáš to nazývá jhem a žezlem utiskovatele a vykonavatele rozsudku, který naléhavě vymáhal daň za první vinu. Náš Spasitel, Kristus, aby zničil toto tyranství a zlomil žezlo jeho panování a jho našeho otroctví, vzal kříž na svá ramena, tedy na tu část těla, na které se nosí jho otroctví a žezlo královské moci. Kristus nám tím chtěl naznačit, že ďábla o tuto moc oloupil a přenesl ji na svá ramena, aby Ho od té doby zajaté Adamovy děti uznávaly za svého zákonitého Pána a pravého Krále. Všichni smrtelníci Ho měli následovat cestou kříže (Mt.16, 24) a učit se, že skrze kříž byli podřízeni jeho moci (Jan 12,32) a stali se jeho poddanými a služebníky, vykoupenými jeho vlastní krví a smrtí (I.Kor.4,20).

655. Avšak žel a škoda, že jsme tak velice zapomnětliví! To, že židé a jejich pomocníci při mučení nepoznali toto tajemství skryté knížatům tohoto světa, a že se štítili dotknout Kříže našeho Spasitele, protože ho považovali za dřevo potupy a hanby, byla jejich vlastní, velmi velká vina. Není ale tak velká, jako ta naše, protože nám bylo jeho tajemství již zjeveno, a my se přesto rozhořčujeme jenom nad zaslepeností těch, kteří našeho Pána a Boha pronásledovali. Neboť jestli je obviňujeme proto, že nepoznali to, co poznat měli, oč většího pokárání jsme hodni my, kteří víme a vyznáváme, že Kristus je náš Vykupitel a přece Ho pronásledujeme a křižujeme svými hříchy (Žid.6,6)? Ó, má nejsladší Lásko, Ježíši, světlo mého rozumu a slávo mé duše! Nespoléhej na mou línou netečnost v nesení svého kříže po tvé cestě! Prokaž mi dobrodiní, vezmi ho na sebe a táhni mne za sebou, abych běžela za

vůní tvé nejsladší lásky (Pís.1,8), tvé nevýslovné trpělivosti, nejhlubší pokory, abych i já toužila po opovržení a úzkostech, abych se snažila podílet se na tvém ponížení, urážkách a bolestech. Ať je to mým podílem a dědictvím v tomto pozemském a strastiplném životě, ať je to mou slávou a mým odpočinkem. Ať kromě kříže a jeho potupy nepožaduji život nebo útěchu, a ať si nechci dopřávat nějakého odpočinku nebo radostí. Protože se židé a všechno zaslepené množství lidu vyhýbalo a bránilo se styku s křížem Toho, který byl tak nevinně odsouzen, aby na něm zemřel, Pán si jím otevřel průchod a vyklidil cestu. Jeho věrolomní pronásledovatelé pohlíželi na jeho slavné ponížení jako na nákazu a utíkali, když se k nim blížil. I ve všech ostatních ulicích, kde bylo plno povykujícího a křičícího lidu, se všichni, jakmile se blížil hlasatel oznamující rozsudek, tlačili na stranu.

656. Katané, postrádající veškerou lidskou laskavost a soucit, táhli našeho Spasitele s neuvěřitelnou krutostí a potupou. Někteří Jím smýkali za provazy kupředu, aby zrychlil chůzi, jiní Ho zase táhli dozadu, aby jeho chůzi zpomalovali. Následkem tohoto smýkání a velké váhy kříže se Pán potácel dozadu a dopředu, a často padal na zem. Nárazy na drsné kameny utrpěl velké rány zvláště na kolenou, které se každým dalším pádem zvětšovaly. Těžký kříž Mu také způsobil velkou ránu na rameni, na kterém ho nesl. Při nejisté, potácivé chůzi Ho kříž občas uhodil do přesvaté hlavy, někdy zase hlava narazila na kříž, v důsledku čehož trny koruny vnikaly stále hlouběji do hlavy a zraňovaly ta místa, která dosud zraněna nebyla. K těmto hrozným tělesným mukám přidávali služebníci nepravosti mnoho urážlivých slov a hrubých nadávek. Protože se na ně díval pohledem plným božího milosrdenství, plivali na Něho a házeli Mu bláto do tváře tak nemilosrdně, že Ho oslepili. Tak se, ke své vlastní újmě, odsoudili ke ztrátě milosti, která byla spojena právě s těmito jeho pohledy. Ve spěchu, s jakým Ho v touze vidět Ho umírat hnali, Mu nedopřáli ani nejmenší oddech. Jeho nejnevinnější tělo, které bylo během tak mála hodin zaplaveno takovým přívalem muk, bylo zraněno a zeslabeno tak, že by si každý při pohledu na Něho mohl myslet, že při takových bolestech a mukách může každou chvíli vypustit duši.

657. Z Pilátova domu následovala bolestná a žalem sklíčená Matka v doprovodu svatého Jana a zbožných žen svého božského Syna na jeho bolestné cestě se zástupem lidu. Protože Jí valící se zástupy znemožnily dostat se k Pánovi dostatečně blízko, prosila věčného Otce, aby Jí bylo umožněno stát u paty kříže svého požehnaného Syna a na vlastní oči Ho vidět umírat. S božským svolením požádala svaté anděly, aby zařídili vše tak, aby Jí bylo umožněno dosáhnout toho, co si přála. Svatí andělé Ji s největší uctivostí uposlechli a vedli svou Královnu rychle postranními ulicemi, aby

se mohla setkat se svým Synem. Tak se stalo, že se setkali tváří v tvář s výrazem vzájemného uznání, ale i vzájemného obnovení bolestí a vnitřního žalu. Nemluvili spolu, ani by jim zuřivá krutost katanů nějakou rozmluvu nebyla dovolila. Ale nejmoudřejší Matka se klaněla svému božskému Synovi a pravému Bohu, obtíženému křížem, a v duchu Ho prosila o to, aby když nemůže zmírnit tíži Jeho kříže, ani když Jí nebylo dovoleno požádat své svaté anděly, aby Mu pomohli, aby vnukl aspoň vykonavatelům krutého díla, aby Mu opatřili někoho, kdo by Mu pomáhal. Tuto prosbu Kristus Pán vyslyšel, a tak se stalo, že Šimon Kyrénský byl pak přinucen nést kříž s Pánem (Mt.27,32). Někteří farizeové a katané k tomu byli pohnuti přirozeným soucitem, jiní obavou, aby snad Kristus, dárce života, nezemřel vyčerpáním dřív, než Ho budou moci přibít na kříž.

658. Bolest, kterou cítila nejprostší Holubička a panenská Matka, když na vlastní oči spatřila svého Syna nesoucího kříž na Kalvárii, byla nad všechno lidské pomyšlení velká, protože jen Ona sama Ho byla schopna znát a milovat tak, jak toho byl hoden. Nemohla by tuto bolest přežít, kdyby Ji božská moc nebyla posilovala a zachovala při životě. S nejhořčím žalem promluvila ve svém srdci k Pánovi: „Synu můj a věčný Bože, světlo mých očí a živote mé duše, přijmi, ó Pane, jako oběť bolest, kterou mám proto, že Ti nemohu ulehčit břímě kříže a nést ho sama, jako Adamova dcera, protože podle práva bych na něm měla zemřít z lásky k Tobě já tak, jak si Ty nyní přeješ zemřít z vroucí lásky k lidskému pokolení. Ó, nejmilovanější Prostředníku mezi viníky a spravedlností! Jak můžeš milovat milosrdenství při tak velkých křivdách a ohavných urážkách! Ó, nezměrná lásko, která snášíš taková muka a urážky jen proto, abys získala větší pole pro svou horlivost a své působení! Ó, nekonečná a nejsladší lásko, kéž bych měla všechna srdce a všechnu vůli lidí, aby ti nemohli splácet takovým nevděkem, jakého se ti dostává za vše, co trpíš! Ó, kdo bude mluvit k srdcím smrtelníků, aby je poučil, co Ti dluží za to, že jsi tak draze platil za jejich záchranu od věčné záhuby!“ Velká Paní vyjevila mnoho takových i jiných, nejvýš moudrých myšlenek, které svými slovy nemohu popsat.

659. Jak praví evangelista, byly v zástupu i jiné ženy, které šly za Spasitelem, a které hořce plakaly a naříkaly (Lk.23,27). Láskyplný Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou, ale plačte nad sebou a nad svými dětmi. Neboť hle, přijdou dny, kdy řeknou: 'Blaze neplodným a lůnům, která nerodila, a prsům, která nekojila.' Tehdy začnou říkat horám: 'Padněte na nás' a k pahrbkům: 'Přikryjte nás!' Neboť činí-li toto na stromu zelenému, co se bude dít se suchým?“ Těmito tajemnými slovy projevil Pán uznání slzám, které tyto ženy prolévaly nad

jeho mukami a do jisté míry je tímto svým oceněním schválil. Na příkladu těchto žen nás chtěl Pán poučit o tom, proč máme prolévat slzy, aby dosáhly svého účelu. Tyto soucitné učednice Páně tehdy neznaly pravou příčinu svého pláče. Plakaly tedy jen nad jeho utrpením a potupou, a ne proto, co bylo jejich příčinou. A proto bylo zapotřebí, aby byly napomenuty a poučeny o pravdě. Bylo to, jako by jim Spasitel řekl: Plačte nad svými hříchy, nad hříchy svých dětí a to, co trpím, připisujte těmto hříchům. Já netrpím za své hříchy, protože žádné nemám a mít nemohu. Schvaluji sice váš soucit se mnou jako dobrý a oprávněný, ale mnohem víc toužím, abyste plakaly nad svými hříchy, pro které trpím, protože takovým pláčem získáte pro sebe a své děti cenu mé krve a mého vykoupení, které si zaslepení lidé nevšímají. Neboť přijdou dny, zvláště dny posledního soudu a trestu, kdy budou považovány za šťastné ty, které nezplodily děti a předzvězení budou volat k horám a pahorkům, aby je chránily před mým hněvem. Neboť pokud jsou jejich hříchy, které jsem nyní jen převzal, na mně, který jsem úplně bez viny, takto trestány, jak hrozný trest čeká teprve ty, kteří jsou neplodní a nepřináší žádné ovoce z mých milostí a zásluh?

660. Slzy a soucit těchto žen byly odměněny osvícením, takže tomu Kristovu poučení porozuměly. Aby mohlo být zbožné přání blahoslavené Matky splněno, dostali farizeové a katané vnuknutí a myšlenku, že Ježíšovi, našemu Spasiteli někdo musí pomoci donést kříž na horu Kalvárii. V té chvíli šel náhodou kolem Šimon Kyrénský, otec učedníků Páně Alexandra a Rufa (Mk.15,21). Nazýval se Kyrénským, protože byl rodákem z Kyrény, města v Lybii a přišel do Jeruzaléma. Tento Šimon byl nyní židy přinucen část cesty kříž nést. Oni sami se kříže nechtěli ani dotknout, ba ani se k němu přiblížit, protože byl nástrojem potrestání člověka, kterého považovali za všeobecně pověstného a známého zločince. Touto předstíranou opatrností a vyhýbáním se jeho kříži, chtěli v lidu vzbudit hrůzu před Ježíšem. Šimon vzal kříž a Ježíš šel za ním mezi dvěma lotry, čímž mělo být vzbuzeno zdání, že je Ježíš podobný lotr jako ti dva. Panenská Matka šla velmi blízko za Ježíšem tak, jak si to přála a vyprosila u věčného Otce. Při všem úsilí a mukách svého Syna se odevzdala do jeho božské vůle, takže, když vlastníma očima pozorovala a jak svou duší, tak i svým tělem se podílela na všem jeho utrpení, nikdy nedopustila, aby v jejím srdci povstal nebo aby se zevně projevil nějaký pocit nebo přání, které by mohlo být vykládáno tak, že lituje oběti, kterou učinila, když obětovala svého Syna mukám a smrti kříže. Její dobrotivá láska k lidem, její milosrdenství a svatost byly tak velké, že jimi potlačila všechna taková hnutí lidské přirozenosti.

Poučení, která mi dala velká Královna a Paní nebes.

661. Přeji si, aby ovocem poslušnosti, ze které píšeš můj životopis, bylo, že se staneš pravou učednicí mého nejsvětějšího Syna a mojí. Hlavním cílem vznešených a posvátných tajemství, která jsou ti sdělována a učení, které ti tak často opakuji je, aby ses zapírala a odřekla se sama sebe, abys odloučila své srdce od všech náklonností ke stvořeným věcem a nepřála si je mít a používat k ničemu jinému, než k sebeumrtvení. Pokud se budeš řídit touto radou, překonáš překážky, které se ďábel snaží klást do cesty tvé nebezpečně mírné a měkké povaze. Já tě znám, proto ti radím a vedu tě poučováním a napomínáním jako tvá matka a učitelka. Z božského učení znáš tajemství Kristova mučení a smrti i jedinou pravou cestu života, kterou je kříž. Víš, že ti, kteří jsou povoláni, nebudou všichni vyvoleni. Je mnoho těch, kteří chtějí Krista následovat, ale je velmi málo těch, kteří se k tomu skutečně rozhodnou, protože mnozí, jakmile pocítí tíhu kříže, odhodí ho. Namáhavá práce je velmi bolestná a odporná lidské přirozenosti, která žije podle těla, a plody ducha jsou skrytější a málo je těch, kteří se dají vést světlem. Proto je mezi smrtelníky mnoho takových, kteří zapomínají na věčné pravdy, vyhledávají jen tělesné věci a stále se oddávají jen tělesným rozkoším. Horlivě usilují o čest a utíkají před potupou, honí se za bohatstvím a nenávidí chudobu, touží po zábavě a umrtvování se přímo hrozí. To vše jsou nepřátelé Kristova kříže (Flp.3,18) a s velkým odporem před ním utíkají, protože ho mají za potupný, jako ti, kteří ukřižovali Krista Pána.

662. Po světě se rozšířil ještě jiný klam. Mnozí si namlouvají, že následují Krista, svého Mistra, i když ničím netrpí, ani se nenamáhají a nevykonávají žádné práce. Spokojují se s tím, že nepáchají těžké hříchy a všechnu svou dokonalost vkládají do jisté opatrnosti nebo jalové sebelásky, která jim brání si něco odepřít nebo konat ctnosti, které vyžadují nějakou námahu. Tohoto klamu by se snadno vyvarovali, kdyby zvážili, že můj Syn nebyl jen Vykupitelem, ale také Učitelem, a že zanechal tomuto světu poklady svého vykoupení nejen jako prostředek proti věčné záhubě, ale i jako potřebný lék proti nemocem hříchu, zakořeněného v lidské přirozenosti. Nikdo nevěděl tolik o lásce a nerozuměl lépe jejím vlastnostem, než můj Syn a Pán, který byl a je moudrost a láska sama, a současně nebyl nikdo víc schopen si splnit všechna svá přání než On (I. Jan 4,16). Přesto, že to mohl snadno udělat, nezvolil si život, ve kterém by si užíval tělesného pohodlí, ale život plný námahy a bolestí, protože měl za to, že jeho kázání by bylo neúplné a nedostatečné k vykoupení lidstva, kdyby ho nenaučil, jak má přemáhat ďábla, tělo a sebe sama. Přál si vštípit nám to, že svého vznešeného vítězství dosáhl skrze kříž, námahu, pokání a snášení pohrdání. To vše

jsou známky a důkazy pravé lásky a zvláštní hesla vyvolených.

663. Ty, má dcero, znáš cenu svatého kříže i čest, jakou propůjčuje potupám a soužením. Obejmi kříž a nes ho s radostí, a následuj mého Syna a tvého Mistra (Mt.16,24). Tvou slávou v tomto pozemském životě ať je také soužení a pronásledování (Řím.5,3), pohrdání, nemoci, chudoba, pokořování a všechno, co je smrtelnému tělu nepříjemné. Abys mne ve všech svých cvičeních mohla následovat a těšit, nesmíš vyhledávat úlevu nebo útěchu v pozemských věcech. Nesmíš přemýšlet o tom, čím trpíš, ani hledat útěchu v soucitu jiných osob. Tím méně smíš činit svá soužení velkými nebo se pokoušet dělat takový dojem u jiných vypravováním o pronásledování nebo nepříjemnostech, která musíš snášet od jiných tvorů. Nikdy ať tě nikdo neslyší si stěžovat na to, jak mnoho trpíš, ani nepřirovnávej své utrpení k tomu, kterým trpí jiní. Nechci tím říci, že je hříchem přijmout nějakou rozumnou a mírnou úlevu nebo se zmínit o svém utrpení. U tebe však, má drahá, by mnoho úlevy, i když by nebyla hříchem, bylo nevěrností tvému Ženichovi a Pánovi, protože na tebe osobně vložil větší zodpovědnost, než na mnohá lidská pokolení a tvá odezva v utrpení a lásce by byla chybná a nedostatečná, pokud by nebyla v každém ohledu úplná a věrně oddaná. Pán si od tebe přeje mít tak věrnou odezvu, že nesmíš své slabé přirozenosti dovolit ani jediný povzdech pro pouhou přirozenou úlevu a útěchu. Jestliže tě pudí sama láska, nech se unášet její sladkou silou a odpočívej jedině v ní. Láska ke kříži ti ihned poskytne takovou přirozenou úlevu a takovým způsobem, jaký je ti znám z mého jednání a mého úplného sebeobětování. Toto ať je pro tebe hlavním pravidlem: Všechna lidská útěcha je nedokonalá a nebezpečná tak, že máš ochotně přijímat jedině tu útěchu, kterou ti posílá Nejvyšší sám nebo skrze své svaté anděly. Ale i tato dobrodiní božské pravice musíš přijímat jen potud, pokud ti dodávají sílu k větší stálosti v utrpení a vzdalují tě od toho, co slouží smyslům.

KAPITOLA XXII.

Náš Spasitel Ježíš Kristus ukřižován na hoře Kalvárii; sedm posledních slov, která pronesl na kříži; přítomnost jeho bolestné Matky při jeho utrpení.

664. Náš Spasitel, nový a pravý Izák, Syn věčného Otce, konečně došel na obětní horu. Byla to stejná hora, na kterou Patriarcha Abraham přivedl jeho předobraz Izáka (Gen. 22,9). Na nejnevinnějším Božím Beránkovi má však být vykonán přísný ortel, který byl pro patriarchova syna zrušen. Hora Kalvárie byla pokládána za místo

hanby a potupy, které bylo určené k popravování odsouzených zločinců, jejichž mrtvoly, které tam byly pohozeny, činily ho svým zápachem ještě opovrženíhodnější. Náš nejmilejší Ježíš přišel na temeno této hory tak vysílený, zraněný, rozedraný a znetvořený, že byl pravým obrazem bolestí a muk. Božská moc, která svým podstatným spojením činila jeho nejsvětější člověčenství božským, Mu nepomáhala mírnit bolesti, ale posilovala Ho, aby nezemřel a zůstal živ tak dlouho, dokud nebude smrti dovoleno odejmout Mu na kříži život, aby mohl uspokojit svou lásku na nejvyšší míru. Bolestná a zarmoucená Matka v hořkosti své duše přišla na vrchol hory Kalvárie a zůstala velmi blízko svého božského Syna. Následkem duševních bolestí vypadala, jako by to ani nebyla Ona. Byla tak celá změněná láskou a bolestmi, které Jí působil pohled na to, co Ježíš trpěl. Blízko Ní stáli svatý Jan a tři Marie, kteří byli jediní, kterým se na její přímluvu a z dobroty věčného Otce dostalo té výsady, že setrvali blízko Spasitele a jeho kříže.

665. Když nejmoudřejší Matka poznala, že nastává okamžik, v němž má být splněno tajemství vykoupení, a že se katané chystají před ukřižováním Pána Ježíše obnažit, obrátila se v duchu k věčnému Otci a takto Ho prosila: „Můj Pane a věčný Bože, Ty jsi Otcem svého jednorozeného Syna. Věčným plozením je zplozen, Bůh z pravého Boha, totiž z Tebe a jako člověk se narodil z mého lůna a přijal ode mne tuto lidskou přirozenost, v níž nyní trpí. Já jsem Ho chovala a napájela svými prsy a jako nejlepšího ze všech synů, jaký se vůbec z lidí mohl narodit, miluji Ho mateřskou láskou. Jako jeho Matka mám přirozené právo na Osobu jeho nejsvětějšího člověčenství a tvá Prozřetelnost nikdy nezkracuje práva svých tvorů. Toto právo matky nyní přenechávám Tobě a znovu odevzdávám do tvých rukou tvého i mého Syna jako oběť na vykoupení lidstva. Přijmi, můj Pane, tuto příjemnou oběť, neboť to je víc než budu moci kdykoliv obětovat, když odevzdávám i sebe jako oběť k utrpení. Tato oběť je větší nejen proto, že je můj Syn z tvé vlastní podstaty pravým Bohem, ale také proto, že mne stojí mnohem větší hoře a bolesti. Neboť kdyby naše losy byly zaměněny a bylo mi dovoleno zemřít, aby tím byl zachován jeho nejsvětější život, pokládala bych to za velkou úlevu a za splnění mého největšího přání.“ Věčný Otec přijal tuto modlitbu vznešené Královny s nevýslovným zalíbením a uspokojením. Patriarchovi Abrahamovi bylo dopřáno vytvořit pouze předobraz této oběti a pokusit se obětovat svého syna, ale skutečné vykonání takové oběti Bůh vyhradil pro sebe a svého jednorozeného Syna. Sára, Izákova matka o tomto mystickém obřadu vůbec nevěděla, protože to rychlá Abrahamova poslušnost znemožnila, ale také proto, že se Abraham obával toho, aby ji snad mateřská láska nepřiměla překazit vykonání božího

rozkazu. Ale u nejsvětější Marie tomu tak nebylo. Jí mohl věčný Otec bez obavy sdělit svou neměnnou vůli, aby se s Ním mohla, jak dalece jí síly stačí, spojit v oběti jeho Jednorozeného.

666. Nepřemožitelná Matka dokončila svou modlitbu a zpozorovala, že se bezbožní katané připravují podat Pánovi nápoj, víno se žlučí a myrhou, jak zaznamenali evangelisté svatý Matouš (27,34) a svatý Marek (15,23). Podle Šalomounových slov: Podej silný nápoj zarmoucenému a trpícímu, a víno tomu, kdo trpí hořkostí srdce, židé obyčejně dávali těm, kteří měli být popraveni, silné, kořeněné víno, aby rozjařili jejich mysl a pomohli jim snášet jejich muka statečněji. Tento zvyk však nyní změnili proto, aby zvětšili Spasitelova muka, protože do nápoje, který byl určen pro posilu odsouzených, zlomyslní židé přimíchali žluč, aby tou hořkostí způsobili utrpení Spasitelově chuti. Blahoslavená Matka o jejich úmyslu věděla a ve své mateřské něžnosti prosila Pána, aby tento nápoj nepil. Ježíš z úcty k prosbě své Matky sice neodmítl toto nového utrpení úplně, okusil tu směs, ale nechtěl víc pít (Mt.27,34).

667. Bylo už šest hodin, což je našich 12 hodin v poledne, když katané, v úmyslu ukřižovat našeho Spasitele obnaženého, z Něho svlékli nesešívanou tuniku. Protože ta tunika byla velká a zepředu nebyla otevřená, katané ji přetáhli Pánovi přes hlavu, aniž by mu dříve sejmuli trnovou korunu. Protože to roucho z Něho strhávali s velkou rychlostí a surovostí, strhli s ním z hlavy také trnovou korunu. Tím otevřeli Pánovi na hlavě všechny rány. Některé trny se přitom ulomily a zůstaly vězet v hlavě. Následně pak se stejnou bezcitností, se kterou Mu korunu z hlavy strhli, Mu ji zase na hlavu narazili a způsobili rány v ranách. Brutálním strháváním roucha obnovili také rány po celém jeho těle. Protože roucho k ranám přischlo, přidalo toto svlékání, jak praví David, k jeho ranám nové bolesti (Žl.68,27). Během celého mučení Ježíše čtyřikrát svlékli a opět oblékli. Poprvé se tak stalo před bičováním u sloupu, po druhé, když Ho chtěli obléci do posměšného šarlatového pláště, po třetí, když Mu ten plášť strhli, aby Ho oblékli do jeho roucha a po čtvrté, když Ho oloupili o šat na hoře Kalvárii. Toto poslední svlékání bylo nejbolestivější, protože na jeho těle bylo mnohem více ran, jeho svaté tělo bylo velmi zesláblé a nebyl tu žádný úkryt proti ostrému větru, který byl na hoře Kalvárii prudší a studenější, protože i tomuto živlu bylo dovoleno, aby rozmnožil muka Kristova smrtelného zápasu na kříži.

668. Ke všem těm mukám se přidružilo ještě zahanbení, když byl zbaven všeho roucha v přítomnosti své nejsvětější Matky, její zbožné společnosti a před kolem stojících shromážděných zástupů. Svou božskou mocí si však ponechal spodní krátké roucho, které Mu jeho Matka ovinula kolem beder už v Egyptě, protože stejně jako při bičování tak i při ukřižování Mu ho katané nemohli vzít a byl s ním i pohřben. Bylo

mi mnohokrát zjeveno, že tomu tak skutečně bylo. On ovšem toužil zemřít v největší chudobě, aby neměl nic z toho, co stvořil a měl na tomto světě. Byl by rád zemřel oloupen i o tuto pokrývku, kdyby jeho požehnaná Matka nebyla vroucně prosila o to, aby si ji ponechal. Pán jí v tomto ohledu vyhověl. Kvůli Ní zaměnil krajní chudobu při své smrti za dokonalou poslušnost, když se jako Syn podrobil své Matce. Svatý kříž ležel na zemi a biřici připravovali rychle vše pro ukřižování Krista mezi dvěma lotry. Mezitím se náš Vykupitel a Pán modlil ke svému nebeskému Otci těmito slovy:

669. „Můj věčný Otče, Pane a Bože, tvé nevystižitelné Velebnosti, nekonečné dobrotě a spravedlnosti obětuji celé své člověčenství a vše, co jsem vykonal sestoupením z tvého lůna a přijetím smrtelného těla, schopného trpět, pro vykoupení lidí, mých bratří. Spolu se mnou Ti, Pane, obětuji také svou nejmilejší Matku, její lásku, její nejdokonalejší skutky, její zármutek a utrpení, její horlivou a moudrou službu a péči o mně, její napodobování mých skutků i její věrnost až k smrti. Obětuji Ti malé stádečko mých apoštolů, svatou Církev, shromáždění věřících, takové, jaké je nyní a jaké bude až do konce světa a s ním Ti obětuji i všechny Adamovy děti. Toto všechno kladu do tvých rukou, pravý a všemohoucí Pane a Bože. Co se týká mých přání, trpím a umírám za všechny a toužím, aby byli všichni spaseni, s podmínkou, že mne budou všichni následovat a těžit z mého vykoupení. Tak mohou přejít z ďáblova otroctví do stavu tvých dětí a stát se mými bratry a spolupodílníky na milosti, kterou jsem si zasloužil. Zvláště Ti, ó můj Pane, obětuji chudé, opovržené a trpící, kteří jsou mými přáteli, kteří mě na křížové cestě následují. Žádám, aby byli spravedliví a předurčení zapsáni ve tvé věčné paměti. Prosím tě, můj Otče, abys zadržel trest a nezvedal metly své spravedlnosti nad lidmi. Netrestej je tak, jak si za své hříchy zasluhují. Buď od nynějška jejich Otcem tak, jako jsi mým. Prosím Tě také, aby obdrželi shůry při uvažování o mé smrti se zbožnými city a láskou pomoc a osvícení. Prosím Tě i za ty, kteří mne pronásledují, aby se obrátili k pravdě. Ale nade všechno Tě prosím o vyvýšení tvého nevýslovného, nejsvětějšího jména.“

670. O této modlitbě a prosbách našeho Spasitele Ježíše věděla také jeho nejsvětější Matka. Napodobila Ho, a pokud se týkalo Jí, přednášela věčnému Otci stejné prosby. Nejmoudřejší Panna nikdy nezapomínala a nezanedbávala první slova, která uslyšela z úst svého božského Syna, a která Jí řekl jako nemluvně: „Staň se mi podobnou, má Nejmilejší.“ Stále se naplňovalo jeho přislíbení, že jako odměnu za novou lidskou existenci, kterou Mu dala ve svém panenském lůně, Jí On udělí svou všemohoucností nový život Boží milosti a povýší ji nad všechny ostatní tvory. K této milosti patřily také její hluboké vědomosti a osvícení, která se týkala všeho jednání

nejsvětějšího člověčenství jejího Syna, ze kterého jejímu vědomí a pozornosti nic neuniklo. Cokoli tímto způsobem zpozorovala, to napodobovala. Stále pečlivě studovala a pronikala činy Páně a hned je také sama statečně a horlivě po celý svůj život praktikovala. Ani zármutek Jí v tom nebyl překážkou, úzkost Jí nebránila, pronásledování Ji nezdržovalo, hořkost jejího utrpení Ji neoslabovala. Kdyby byla velká Královna přítomna umučení Páně s takovými pocity jako ostatní spravedliví, bylo by to vskutku obdivuhodné, ale ne tak obdivuhodné jako to, jakým způsobem je snášela. Ona byla jedinečná a neobyčejná ve všem svém utrpení, protože, jak jsem napsala výše, Marie cítila na svém panenském těle všechna muka Krista Pána, a to jak vnitřní tak vnější. Kvůli této podobnosti můžeme říci, že také nebeská Matka byla bičována, korunována trním, poplivána, bita pěstmi, obtížena křížem a přibita na kříž, protože tyto i všechny ostatní bolesti na svém nejčistším těle cítila. I když je cítila jiným způsobem, cítila je v takové shodě a míře, že Matka byla úplně věrnou kopií svého Syna. Kromě velikosti její důstojnosti, která už kvůli tomu musela u nejsvětější Matky odpovídat v nejvyšší míře Kristově důstojnosti, bylo v tom skryté ještě jiné tajemství. Totiž to, že Kristova touha vidět svou vznešenou lásku a dobrotivost, kterou projevil svým umučením, napodobenou v celé velikosti pouhým tvorem, se splnila na Ní, protože nikdo neměl větší právo na toto vyznamenání, než jeho nejsvětější Matka.

671. Aby mohli katané zjistit, na kterých místech mají v kříži vyvrtat díry pro hřeby, poručili panovačně Stvořiteli vesmíru (jaká to hrozná smělost!), aby se položil a rozepjal na kříži. A Učitel pokory bez váhání uposlechl. Oni však, puzeni svou nelidskou krutostí, nenaznačili místa pro díry podle velikosti jeho těla, ale dále, přičemž měli na zřeteli nová muka své oběti. Tento nelidský úmysl byl znám Matce světla a způsobil jejímu nejčistšímu srdci jednu z největších bolestí, které při mučení Páně vytrpěla. Prohlédla úmysl těchto služebníků hříchu a předvídala, jaká muka to způsobí jejímu nejmilejšímu Synovi, až budou jeho údy vytahovány z kloubů a přibíjeny na kříž. Nemohla však učinit nic, aby tomu zabránila, protože bylo vůlí Páně, aby tyto bolesti za lidi vytrpěl. Když povstal z kříže a kati se dali do vrtání děr, naše velká Paní přistoupila k Pánovi, vzala jednu jeho ruku, poklonila se Mu a s největší úctou ruku políbila. Katané tomu nebránili, protože si mysleli, že pohled na Matku způsobí Pánovi ještě větší utrpení. Nechtěli Ho ušetřit žádných muk, která Mu mohli způsobit. Neznali však skrytá tajemství, protože Pán při svém mučení neměl z ničeho vnitřní útěchu a radost kromě toho, když mohl v duši své nejsvětější Matky pozorovat svoji krásnou podobu a plnost ovoce svého mučení a smrti. Tato radost do jisté míry potěšila Krista Pána také v této hodině.

672. Když katané vyvrtali v kříži díry, opět poručili Kristu Pánu, aby se na něj položil, aby Ho na něj přibili. Nejvyšší a všemohoucí Král, coby zdroj trpělivosti uposlechl a podle přání biřiců se položil na požehnané dřevo a rozepjal své ruce. Pán byl tak zesláblý, znetvořený a vysílený, že kdyby ti zuřiví ukrutníci dali jen trochu místa přirozenému rozumu a laskavosti, nemohli by se odhodlat k tomu, aby působili ještě další muka tomuto nevinnému, tichému Beránkovi, trpícímu pokorně taková nevýslovná muka a bolesti. Oni však byli vzdáleni nějakému lepšímu citu, protože soudcové i katané (podle hrozného a tajného soudu Páně) byli ve své zlobě a smrtelné nenávisti proměněni v ďábly, postrádající jakýkoli cit rozumných pozemšťanů a byli puzeni jen ďábelským vztekem a zuřivostí.

673. Nyní jeden z katů uchopil ruku Ježíše, našeho Spasitele a položil ji na vyvrtanou díru, a druhý začal kladivem zarážet velký drsný hřeb do dlaně. Žíly a svaly se potrhaly, kosti nejsvětější ruky, která stvořila nebe i zemi, byly odděleny. Když natáhli druhou ruku, zjistili, že nedosahuje k vyvrtané díře, protože se svaly a nervy druhé ruky bolestí stáhly, a mimo to biřici zlomyslně vyvrtali díry příliš daleko od sebe, jak jsem se zmínila výše. Aby si pomohli, vzali řetěz, kterým byl Pán spoután v zahradě, zaklesli ho kolem ruky v zápěstí a s neslýchanou ukrutností táhli, až ruku dotáhli na vyvrtanou díru a přibili druhým hřebem. Na to se chopili jeho nohou, položili jednu na druhou, ovázali je stejným řetězem a s barbarskou ukrutností je táhli k třetí díře. Pak prohnali dlouhý hřeb skrz obě nohy a přibili je ke kříži. Tak bylo nejsvětější tělo, v němž přebývalo Božství, přibito nehybně na svatý kříž a jeho svaté údy, které byly dílem a výtvorem Ducha svatého, byly nataženy a od sebe odděleny tak, že mohly být spočítány kosti jeho těla, které byly násilím vyšinuté a vykloubené ze svého přirozeného místa. Kosti jeho hrudi, stejně jako kosti v ramenou, v loktech, zápěstích a v celém těle povolily krutému násilí a byly vytrženy z kloubů a od sebe odděleny.

674. Není možné lidským jazykem popsat muka našeho božského Spasitele, která vytrpěl, když byl přibíjen na kříž. Jedině až při posledním soudu se dozvíme víc proto, aby hříšníci poznali, jak spravedlivý je rozsudek, který nad nimi bude vynesen, a také, aby se tím zvětšila chvála a vyvýšení svatých. Nyní však, když nám víra v tuto pravdu poskytuje příležitost a nutí nás, abychom používali svůj rozum (pokud ho máme), žádám, vyzývám a prosím děti svaté Církve, aby každý z nich přemýšlel o těchto úctyhodných tajemstvích. Rozjímejme o nich, uvažujme o všech okolnostech a najděme mocné pohnutky k tomu, abychom nenáviděli hřích a pevně si umínili se mu

vyhnout, jako příčině všeho utrpení, které snášel Původce života. Pozorujme jeho panenskou Matku tak sklíčenou na duchu a zdrcenou mukami na svém nejčistším těle, abychom skrze tuto bránu světla mohli vejít k patření na slunce ozařující naše srdce. Ó, Paní a Královno ctností! Ó, pravá Matko nesmrtelného Krále věků, který se stal člověkem! Je sice pravda, má Paní, že tvrdost našich nevděčných srdcí nás činí velmi nezpůsobilými a nehodnými trpět tvé bolesti, jakož i bolesti tvého nejsvětějšího Syna a našeho Pána, ale skrze svou dobrotivost nás učiň podílníky na milostech, kterých nezasluhujeme. Očisti a osvoboď nás od otupující vlažnosti a hrubé nedbalosti. Pokud jsme příčinou těchto utrpení, jaká by to byla spravedlnost, kdybys za ně trpěla jen Ty a tvůj milovaný Syn? Nechť ten kalich mine rty nevinných, aby z něj mohli okusit viníci, kteří to zasluhují. Ale bohužel, kde je náš zdravý rozum? Kde je naše moudrost a poznání? Kde je světlo našich očí? Kdo nás tak úplně připravil o rozum? Kdo nás oloupil o naše lidské, citlivé srdce? Zdali jsem, o Pane, nedostala od Tebe svou bytost, stvořenou k tvému obrazu a podobenství? Zdali jsi mi Ty nedal život a sílu? A jestliže všechny živly a všichni tvorové, které stvořila tvá ruka k mé službě (Sir.39,30), mi stále nepřipomínají tvou nekonečnou lásku, mělo by aspoň tvé potupné přibití na kříž, všechna tvá muka a bolesti, která jsi vytrpěl pro mou spásu postačit k tomu, aby mne k Tobě přitáhly pouty soucitu, vděčnosti, lásky a důvěry ve tvou nevýslovnou laskavost. Pokud mě ani tolik hlasů nevzbudí, ani taková láska neroznítí mou lásku, jestli mě tvé mučení, smrt a ani tak velká dobrodiní nepřimějí a nepřinutí k vděčnosti a lepšímu životu, jaký konec mohu očekávat za svou pošetilost?

675. Když katané přibili Spasitele na kříž, uznali za nutné zahnout konce hřebů, které vzadu vyčnívaly, aby se tíhou těla neuvolnily a nevytáhly. Proto zvedli kříž, aby ho obrátili. Tak by tělo Páně spočívalo tváří na zemi a tíha kříže na Něm. Této nové ukrutnosti se zděsili všichni okolostojící a v zástupu se ozvaly soucitné výkřiky. Ale bolestná a soucitná Matka zakročila a zabránila tomu svou prosbou, kterou přednesla věčnému Otci, aby nedopustil takovou bezmeznou potupu, kterou žoldnéři zamýšleli. Přikázala svým svatým andělům, aby přispěchali svému Stvořiteli na pomoc. Když tedy katané zvedli kříž s Ukřižovaným a chtěli ho nechat padnout tváří na zem, svatí andělé Jeho i jeho kříž zachytili a drželi nad kamenitou, páchnoucí zemí, takže se jeho božská tvář země ani nedotknula. Katané zahnuli konce hřebů a zázraku si ani nevšimli, protože nejsvětější Kristovo tělo bylo tak blízko u země a andělé drželi kříž tak pevně, že židé mysleli, že spočívá na tvrdé skále.

676. Pak přitáhli spodní část kříže s ukřižovaným Bohem k jámě, do které měl být kříž vsazen. Někteří z nich se opřeli rameny o horní část kříže, jiní ho tlačili

nahoru svými halapartnami nebo kopími, a tak zvedli Spasitele na kříži, který potom upevnili v díře, kterou v zemi vykopali. Tak náš pravý život a naše spása visela ve vzduchu na posvátném dřevě před zraky nesčetného množství lidu z různých národů a zemí. Nesmím zapomenout se zmínit ještě o jednom barbarství, kterého se na Pánovi dopustili, když Ho s křížem zvedali. Někteří opřeli ostré špice svých kopí a halaparten do jamek pod Jeho pažemi a hrozně Ho tam zranili. Při pohledu na to se ze zástupu lidu ozvaly nové a silnější výkřiky protestu. Židé se rouhali, dobrosrdeční lidé naříkali, cizinci žasli, někteří upozorňovali své sousedy na to, co se děje, jiní se s hrůzou a soucitem odvraceli. Někteří si vzali z tohoto bolestného divadla výstrahu a jiní Ho prohlašovali za spravedlivého člověka. Všechny tyto různé projevy smýšlení, jako ostré šípy pronikaly zraněné srdce bolestné Matky. Z přesvatého Kristova těla proudilo nyní mnoho krve, zvláště z ran okolo hřebů, které se tíhou těla a při zapadnutí kříže do jámy zvětšily. To byly prameny, které se nyní otevřely, ke kterým nás prorok Izaiáš vybízí spěchat s radostí, bychom uhasili svou žízeň a obmyli se od poskvrn hříchů (Iz.12,3). Nebude omluven nikdo z těch, kteří rychle nepřijdou a nenapijí se z těchto pramenů, protože se tyto vody prodávají bez zlata a stříbra, dávají se úplně zdarma těm, kdo je chtějí přijmout (Iz.55,1).

677. Potom ukřižovali také dva lotry, jejichž kříže postavili jeden po pravici a druhý po levici Spasitele, čímž chtěli židé naznačit, že Ježíš, jako největší zločinec zasluhuje nejvýznačnější místo. Farizeové a kněží však na ty dva lotry zapomněli, a všechen jed své zuřivosti obrátili jen proti tomu, který byl bez hříchu a byl už svou přirozeností svatý. Pokyvovali posměšně hlavami (Mt.27,39), házeli na kříž Páně i na jeho královskou Osobu kamení a bláto, přičemž říkali: „Ha, ty který boříš Boží chrám a ve třech dnech ho zase stavíš, pomoz nyní sám sobě. Jiným pomáhal, ale sám sobě pomoci nemůže. Je-li Syn Boží, ať sestoupí z kříže a uvěříme v něho (Mt.27,42).“ Oba lotři se ze začátku Pánovi také posmívali a říkali: „Jsi-li Boží Syn, pomoz sobě i nám.“ Toto rouhání lotrů Pána velice rmoutilo, protože byli tak blízko smrti a ztráceli užitek, který plyne ze smrtelných bolestí, kterými mohli z části zaplatit za své spravedlivě trestané zločiny. Brzy potom však jeden z nich využil pro sebe té největší příležitosti, které se kdy na světě hříšníkovi dostalo, obrátil se a dosáhl odpuštění hříchů.

678. Když velká Královna andělů nejsvětější Marie viděla, že židé ve své nevěře a zatvrzelé nenávisti soupeřili ve zneuctívání Krista a v rouhání se Mu, coby nejhoršímu z lidí, a že se snaží vyhladit jeho jméno ze země živých, jak prorokoval Jeremiáš (11, 19), byla roznícena novou horlivostí pro čest svého Syna a pravého

Boha. Padla před ukřižovaným Kristem na kolena, klaněla se Mu a prosila věčného Otce, aby se postaral o čest svého Jednorozeného a ukázal to tak zřejmými znameními, aby jimi byla nevěra židů zahanbena a jejich úmysl zmařen. Když věčnému Otci tuto žádost přednesla, s horlivostí a mocí Královny vesmíru oslovila všechno nerozumné tvorstvo a řekla: „Necítící nerozumní tvorové, stvoření rukou Všemohoucího, projevte svůj soucit, který Mu v nesmiřitelné a pošetilé nenávisti odpírají lidé schopní myslet. Vy nebesa, ty slunce, měsíci, vy hvězdy a planety, zastavte se ve svém letu a přerušte své služby, které poskytujete smrtelníkům. Vy, živly, změňte své vlastnosti, země, uvolni svou pevnost, ať se tvé skály roztrhnou. Vy hroby a hrobky mrtvých se otevřete a vyšlete to, co je ve vás pro postrach živých. Ty mystická, obrazná chrámová opono, roztrhni se na dva díly a svým rozdělením pohroz nevěřícím trestem, vydej svědectví pravdě o slávě jejich Stvořitele a Vykupitele, kterou se oni snaží zatemnit.“

679. Mocí této modlitby a rozkazů Marie, Matky Ukřižovaného, Bůh rozhodl, aby se to vše stalo při smrti jeho Jednorozeného. Pán také v době, kdy se tyto věci na zemi děly, ale také v době předešlé, osvítil a pohnul srdce mnoha okolostojících, aby vyznali, že ukřižovaný Ježíš je svatý, spravedlivý a pravý Boží Syn. Takto osvítil například setníka a mnoho jiných, jak se zmiňují evangelia. Ti pak odcházeli z Kalvárie a kajícně se bili do prsou. Mezi nimi byli nejen ti, kteří dříve slyšeli a uvěřili jeho učení, ale také velký počet těch, kteří Ježíše nikdy dříve neviděli a nebyli svědky jeho zázraků. Ze stejného důvodu také Pilát nezměnil nápis na kříži, který byl připevněn nad Spasitelovou hlavou a byl napsán židovsky, řecky a latinsky. Když židé namítali a žádali, aby nepsal: Ježíš Nazaretský, Král Židovský (Judeorum), ale že se prohlašoval židovským králem, Pilát jim jen odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem a nic měnit nebudu. Všechno neživé tvorstvo z Boží vůle uposlechlo rozkaz nejsvětější Marie. Od dvanácté hodiny v poledne až do třetí odpoledne, kdy Pán zemřel, ukazovalo velké rozrušení a změny v chování, jak uvádí evangelia. Slunce se zatmělo, planety ukazovaly velké změny, země se třásla, mnohé hory se roztrhly, skály tříštily jedna o druhou, hroby se otvíraly a některá těla mrtvých vstala a vyšla z nich. Změny v živlech a v celém vesmíru byly tak znatelné a neobyčejné, že byly pozorovány na celém světě. Všichni židé v Jeruzalémě byli vystrašeni a ohromeni, přesto však je jejich urážlivá nevěra a zloba učinila nehodnými pravdy a bránila jim přijmout to, co jim nerozumné tvorstvo hlásalo.

680. Vojáci, kteří Ježíše, našeho Spasitele, ukřižovali, podle obyčeje dovolili katanům si vzít majetek těch, které popravili. Ti se nyní dělili o roucho nevinného Beránka. Vrchní plášť, který Kristus odložil, když apoštolům umýval nohy, a který božským řízením přinesli na horu Kalvárii, rozřízli nyní na čtyři díly, a každý

si vzal jeden díl. Ale nesešívanou sukni, tajemným Božím ustanovením nerozdělili, ale táhli o ni losy a připadla celá tomu, který určený los vytáhl. Tak se naplnilo proroctví dvacátého prvního žalmu. Mystický význam nerozdělené tuniky vykládají svatí a učitelé církve různě. Jeden z těch výkladů říká, že i když židé četnými ranami rozdrásali a roztrhali nejsvětější člověčenství Krista Pána, nemohli se dotknout a poškodit Božství, které bylo uzavřeno v jeho nejsvětějším člověčenství. A kdokoli bude tahat los ospravedlnění podílením se na jeho Božství, obdrží ho celé.

681. Protože dřevo kříže bylo trůnem jeho velebnosti a stolicí učení o životě, a poněvadž Kristus byl nyní na ni povýšen, potvrdil své učení příkladem a pronesl v tomto okamžiku slova nejvyšší lásky a dokonalosti: „Otče, odpusť jim: nevědí, co činí (Lk.23,34).“ Tuto zásadu křesťanské a bratrské lásky si božský Učitel přisvojil a vyhlásil ji svými ústy (Jan 15,12; Mt.25,44-45). Nyní ji potvrdil a praktikoval na kříži nejen tím, že svým nepřátelům odpustil a projevil k nim lásku, ale také omlouval neznalostí ty, jejichž zloba dostoupila nejvyššího stupně, jakého byli lidé schopni při pronásledování, v rouhání a při ukřižování svého Boha a Vykupitele. Takový byl rozdíl v jednání nevděčných lidí, kterým se dostalo tak velkých osvícení, poučení a požehnání, a Ježíšovým jednáním v jeho nejvroucnější lásce, když trpěl bolestmi, které Mu působila trnová koruna, hřeby, kříž a rouhání, kterého se Mu dostávalo od lidí. Ó, nepochopitelná lásko! Ó, nevýslovná dobroto! Ó, lidem nepochopitelná, anděly obdivovaná a pro démony hrozná trpělivosti! Jeden ze zločinců ukřižovaný s Ježíšem, zvaný Dysmas, rozpoznal některá z těchto tajemství. Protože ho současně nejsvětější Marie podporovala modlitbami a přímluvami, byl ve svém nitru vzhledem ke svému Vysvoboditeli a Pánovi osvícen prvním slovem na kříži. Pohnut pravou lítostí a zkroušeností nad svými hříchy, se obrátil ke svému druhovi a řekl: „Ty se ani Boha nebojíš, ačkoli podstupuješ stejný trest! A my ovšem spravedlivě, my platíme za své činy; ale on nic zlého neudělal.“ A pak řekl: „Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš se svým královstvím (Lk. 23, 40-42).“

682. Na tomto nejšťastnějším lotrovi, na setníkovi a jiných, kteří vyznali Ježíše Krista na kříži, se začal projevovat výsledek vykoupení. Největšího dobrodiní se ale dostalo Dysmasovi, který si zasloužil uslyšet druhé Spasitelovo slovo na kříži: „V pravdě ti říkám, dnes budeš se mnou v ráji (Lk.23,43).“ Ó, přešťastný lotře, který si jediný ze všech lidí uslyšel slova, po kterých velmi toužili všichni svatí a spravedliví této země! Takové slovo neslyšeli ani dávní patriarchové a proroci. Ti se pokládali za velmi šťastné, když mohli sestoupit do předpeklí a čekat dlouhá staletí na ráj, který

jsi ty, šťastnou změnou svého smýšlení, získal v jednom okamžiku. Přestal jsi loupit světské statky svých bližních a okamžitě jsi z rukou svého Pána vytrhl nebe. Ty jsi je uchvátil ve spravedlnosti a on ti je udělil v milosti, neboť ty jsi byl posledním učedníkem jeho učení na zemi a jednal jsi podle ní ze všech nejrychleji, jakmile jsi ji uslyšel z jeho úst. Laskavě jsi napomenul svého bratra, vyznal jsi svého Stvořitele, pokáral jsi ty, kteří se Mu posmívali, ve svém utrpení jsi Ho napodobil v trpělivosti, požádal jsi Ho pokorně, jako svého Vykupitele, aby nezapomněl na tvou bídu, a On jako tvůj chvalořečník ihned splnil tvou žádost a neotálel s odměnou, kterou vysloužil pro tebe i pro všechny smrtelníky.

683. Když Ježíš ospravedlnil dobrého lotra, obrátil svůj láskyplný zrak na svou bolestnou Matku, která se svatým Janem stála u paty kříže. Promluvil k nim, přičemž nejdříve oslovil svou Matku, a řekl Jí: „Ženo, hle tvůj syn!“ a pak řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá Matka (Jan 19,26)!“ Pán Ji nazval ženou a ne matkou, protože výraz matka má v sobě něco něžného a útěšného, a už pouhé vyslovení tohoto slova by pro Něho bylo jakousi úlevou. V době svého mučení však nechtěl připustit žádnou zevnější útěchu, protože se jí pro tu dobu zřekl, jak jsem se zmínila dříve. Slovem „ženo,“ aniž by to výslovně pronesl, chtěl říci: Ženo, požehnaná mezi ženami, nejmoudřejší z Adamových dcer, Ženo silná a statečná, nepřemožená žádným vlastním hříchem, spolehlivá ve službě a nejvěrnější v lásce, kterou ani proudy vod mého mučení nemohly uhasit nebo jí překážet (Pís.8,7), já nyní jdu ke svému Otci a nemohu s tebou déle zůstat. Můj milovaný učedník se teď o Tebe bude starat a sloužit Ti jako své matce a bude tvým synem. Královna nebes tomu všemu dobře rozuměla. A svatý apoštol Ji přijal od té hodiny za svou matku, protože byl znovu osvícen, aby poznal a vážil si tohoto největšího pokladu Božství, největšího ze všech tvorů, nejbližšího člověčenství našeho Spasitele, Ježíše Krista. V tomto světle Ji ctil a sloužil Jí po celý její zbývající život, jak budu vypravovat později. Naše Paní ho s pokornou poddaností a poslušností přijala za svého syna. Vždy vše konala s největší možnou dokonalostí a svatostí, aniž by zapomněla na nějakou příležitost a nenechala se ani velikostí nynějšího utrpení svého velkodušného a nejvýš moudrého srdce strhnout dolů, přislíbila tam tehdy, že bude svatého Jana po celý život poslouchat.

684. Blížila se už devátá hodina denní, ač podle tmy a zmatku v přírodě se zdálo, že je to spíše neklidná noc. Náš Spasitel pronesl silným hlasem čtvrté slovo na kříži, takže Ho všichni okolostojící mohli slyšet: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil (Mt.27,46)?“ Ačkoli Pán řekl tato slova svým hebrejským jazykem, přece jim všichni neporozuměli, protože začínají slovy „Eli, eli,“ mnozí se domnívali, že volá

Eliáše a proto se Mu posmívali a říkali: „Uvidíme, jestli přijde Eliáš a vysvobodí Ho z naší moci.“ Avšak tajemství, které se v těchto slovech skrývá, bylo stejně hluboké, jako bylo pro židy a pohany nesrozumitelné. Církevní učitelé ho vykládají mnoha různými způsoby. Já zde podám výklad, který mi byl zjeven. Opuštěnost, o níž Kristus mluví, neznamenala odloučení Božství od člověčenství a rozdělení podstatné jednoty, ani zastavení blaženého nazírání jeho duše. Obojímu se těšil od okamžiku svého početí Duchem svatým v panenském lůně a nemohl o to nikdy přijít. Je však jisté, že nejsvětější Kristovo člověčenství bylo natolik opuštěné Božstvím, že už přestalo oddalovat smrt a prodlužovat hořké bolesti svého utrpení, ačkoli Ho z druhé strany věčný Otec úplně neopustil, protože projevoval své znepokojení tím, že způsobil tak velké změny na viditelném tvorstvu, aby tím vydal svědectví jeho cti v jeho smrti. Náš Spasitel Ježíš Kristus si těmito slovy stěžoval na zcela jinou opuštěnost, která měla svůj původ v nesmírné lásce k lidem. Zvlášť v lásce k těm, o kterých předem věděl, že budou ztraceni a zavrženi, k těm, kteří Mu v jeho poslední hodině způsobili stejnou úzkost, jako během modlitby v Getsemanské zahradě. Litoval, že jeho dostatečné a přehojné zásluhy vykoupení, přinesené za celé lidské pokolení, zavrženým neprospějí, a že o ně bude zkrácen ve věčné blaženosti, pro kterou je stvořil a vykoupil. Protože se to děje z vůle věčného Otce, proto si na to něžně a bolestné postěžoval slovy: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ totiž v tom, jak dalece Mu Bůh odepřel záchranu zavržených.

685. Na potvrzení této bolesti Pán dodal: „Žízním!“ Utrpení Páně a jeho úzkost mohly samozřejmě přivodit velkou přirozenou žízeň. On však nyní neměl čas si stěžovat na takovou žízeň, nebo požadovat její uhašení. O takové žízni Pán, který byl tak blízko smrti, nechtěl mluvit. Chtěl tím ale vyjádřit velké tajemství. Žíznil po pohledu na zajaté Adamovy děti, které využívají svobodu, kterou pro ně vysloužil a jim nabídl, kterou však mnozí zneužívají. Žíznil dychtivou touhou po tom, aby s Ním všichni spolupůsobili ve víře a lásce, která Mu patří, aby těžili z jeho zásluh a utrpení, aby přijali jeho přátelství a milost, kterou pro ně nyní získal, aby neztratili věčnou blaženost, kterou chtěl zanechat jako dědictví těm, kteří si ji přáli zasloužit a obdržet. To byla skutečná žízeň našeho Spasitele a Mistra, které rozuměla jedině nejsvětější Panna Marie, která hned také s vroucí láskou začala v duchu zvát všechny chudé, soužené, pokorné, opovrhované a utiskované, aby se přiblížili ke svému Spasiteli a alespoň částečně uhasili jeho žízeň, kterou nelze uhasit úplně. Avšak nevěřící židé a žoldnéři, projevili svou nešťastnou tvrdost srdce, upevnili houbu naplněnou octem a žlučí na třtinu a s posměchem ji přiložili k jeho ústům, aby se z ní napil. Tak se naplnilo to, co prorokoval David: „V mé žízni mne napájeli octem (Jan 19,29; Žl.68,22).“ Náš nejtrpělivější Spasitel tento nápoj okusil s mystickou poddaností

odsouzence, ale s ohledem na svou Matku ihned přestal pít, protože Matka milosti měla být branou a prostřednicí těch, kteří měli těžit z umučení a vykoupení lidstva.

686. Ve spojení s tímto tajemstvím řekl Spasitel šesté slovo: „Dokonáno jest (Jan 19,30)!“ Nyní je ukončeno dílo, pro které jsem přišel z nebe a uposlechl příkaz svého věčného Otce, který mne poslal, abych trpěl a zemřel pro spásu lidstva. Nyní jsou splněny výroky svatého Písma, proroctví, předobrazy Starého zákona a ukončena doba mého pozemského smrtelného života, počatého v životě mé Matky. Nyní jsou zanechány světu mé příklady, mé učení, mé svátosti a léky proti nemoci hříchu. Co se týče dluhu Adamových dětí, je nyní usmířena spravedlnost mého věčného Otce. Nyní je má svatá Církev obohacena prostředky proti hříchům páchaným lidmi. Celé dílo mého příchodu na svět je, pokud se týká mne, coby Obnovitele, zdokonaleno. Nyní je v bojující Církvi položen pevný základ Církve vítězné a nic jím nemůže pohnout nebo ho změnit. Taková tajemství jsou obsažená ve slovech: „Dokonáno jest.“

687. Když v plné dokonalosti dokončil a založil dílo vykoupení, bylo vhodné, aby vtělené Slovo tak, jak od Otce vyšlo, aby vešlo do smrtelného života (Jan 16,28), opět vešlo skrze smrt zpět do nesmrtelného života nebeského Otce. Proto náš Spasitel, Kristus, dodal poslední slovo, které vyslovil: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha (Lk.23,46).“ Pán řekl tato slova silným hlasem, takže je všichni přítomní slyšeli. Když tato slova pronášel, pozvedl své oči k nebi, jako člověk mluvící s věčným Otcem a s poslední slabikou vypustil duši a sklonil hlavu. Božskou mocí těchto slov byl Lucifer a všichni démoni svrženi do nejhlubších pekelných propastí, kde zůstali nehybně ležet, jak budu vypravovat v následující kapitole. Nepřemožitelná Královna a Paní všech ctností chápala tato tajemství, která jsou mimo chápání všech tvorů, protože Ona byla Matkou Spasitele a společnicí v jeho utrpení. Aby Jí bylo umožněno se na něm podílet až do konce, stejně jako na svém těle cítila všechna muka svého Syna, tak nyní, i když zůstala na živu, cítila a snášela bolest a zápas jeho smrti. Marie ve skutečnosti nezemřela jen proto, že Bůh zázračně zachoval její život, ačkoli podle přirozeného řádu by následovala smrt. Tato zázračná pomoc byla obdivuhodnější než všechny ostatní milosti, které obdržela v době mučení Páně, protože tato poslední bolest byla silnější a pronikavější. Vše, co vytrpěli mučedníci a lidé odsouzení k smrti od počátku světa, není srovnatelné s tím, co vytrpěla požehnaná Marie během mučení Pána Ježíše. Velká Paní zůstala u kříže až do večera, kdy bylo přesvaté Ježíšovo tělo (jak budu vypravovat) pohřbeno. Avšak odměnou za

tuto poslední smrtelnou úzkost bylo vše, co bylo dosud z tohoto smrtelného života v panenském těle nejčistší Matky, víc než kdy předtím povzneseno a oduševněno.

688. O mnohých tajemstvích spojených s Kristovými činy na kříži se evangelisté nezmiňují, a my katolíci si můžeme vytvořit pouze obezřetné představy, založené na neomylné jistotě naší víry. Ale v tom, co mi bylo v rámci tohoto životopisu zjeveno a co se týká této části utrpení, je také modlitba, kterou Kristus přednesl svému věčnému Otci dřív, než vyslovil sedm posledních slov, která evangelisté zaznamenali. Označuji to za modlitbu, protože to bylo předneseno nebeskému Otci, ale ve skutečnosti to byla poslední vůle či závěť, kterou ustanovil jako pravý a nejvýš moudrý Otec, aby odkázal svůj majetek rodině, to jest celému lidskému pokolení. I přirozený rozum nám říká, že ten, kdo je hlavou rodiny a pánem velkého nebo malého majetku, by nebyl dobrým dárcem svých statků a dbalým svého úřadu a důstojnosti, kdyby před svou smrtí ve své vůli neoznámil, jak se má nakládat s jeho majetkem a statky, aby každý člen rodiny věděl, co mu náleží a co si bez soudního řízení může spravedlivě a pokojně přivlastnit. Z tohoto důvodu, i aby měli klidnou mysl pro přípravu na hodinu smrti, ustanovují světští lidé poslední vůli. I řeholní osoby se vzdávají věcí, které jim byly svěřeny k dennímu používání, protože tyto pozemské věci rády naplňují mysl nepokojem a starostmi, čímž brání jejímu pozvednutí ke Stvořiteli. Ovšem našeho Spasitele nemohly světské věci znepokojovat, protože je neměl, a kdyby je měl, nemohl by jimi být ve své nekonečné moci znepokojován. Přesto však bylo vhodné a patřičné, aby v této hodině odkázal své duchovní bohatství a poklady, které nahromadil během své pozemské pouti. 1

689. O těchto věčných statcích učinil náš Spasitel poslední pořízení na kříži, rozdělil je, označil ty, kteří mají být jeho zákonitými dědici i ty, kteří mají být vyděděni a uvedl také příčiny pro jedno i pro druhé. Vše dělal po poradě se svým věčným Otcem, jako nejvyšším Pánem a nejvýš spravedlivým Soudcem všech tvorů, neboť v této závěti se znovu připomínají všechna tajemství o předurčení svatých a o zavržení hříšníků. Byla to závěť tajná a pro lidstvo zapečetěná. Rozuměla jí pouze blahoslavená Panna Marie, protože mimo to, že Jí byly známy skutky a činnost božské Kristovy duše, měla být také hlavní dědičkou všeho tvorstva. Tak jako byla pomocnicí při vykoupení, byla také spoluvykonavatelkou poslední vůle, protože Syn vše svěřil jejím rukám, tak jako Otec odevzdal všechno tvorstvo Jemu. Ona byla označena za vykonavatelku jeho poslední vůle i správkyni všech pokladů získaných a náležejících jejímu Synovi, coby Bohu, pro jeho nekonečné zásluhy. Toto poznání mi

bylo předáno jako součást tohoto životopisu k povznesení naší Královny, i aby k Ní hříšníci mohli přicházet jako k Opatrovnici všech pokladů, které před zraky svého věčného Otce získal její Syn, náš Vykupitel. Veškerá pomoc a podpora je v rukou nejsvětější Panny Marie a Ona ji má rozdělovat podle své nejněžnější laskavosti a štědrosti.

Závěť, kterou ustanovil Kristus, náš Pán na kříži ve své modlitbě přednesené věčnému Otci.

690. Když bylo na Kalvárii vztyčeno svaté dřevo kříže, na kterém se vznášelo vzhůru ukřižované vtělené Slovo, dřív než pronesl některé z posledních sedmi slov, se Kristus v duchu modlil ke svému nebeskému Otci a řekl: „Můj Otče a věčný Bože, vyznávám a velebím Tě z tohoto stromu kříže a přináším Ti oběť chvály v mém mučení a smrti, protože podstatným spojením s božskou přirozeností jsi povznesl mé člověčenství k nejvyšší důstojnosti Krista, Bohočlověka, pomazaného tvým vlastním Božstvím. Vyznávám Tě pro hojnost nejvyšších možných milostí a pro slávu, kterou jsi od prvního okamžiku mého vtělení mému člověčenství uděloval, a protože od věčnosti až do této hodiny jsi mi udělil plnou moc nad vesmírem jak ve vztahu k milosti tak i přirozenosti. Ustanovil jsi mne Pánem nebe i země (Mt.28,18), slunce, měsíce, hvězd, ohně, vzduchu, pevnin, moře a všech živých i neživých tvorů na nich a v nich. Učinil jsi mne vládcem ročních období, dnů a nocí, s plnou mocí a vládou podle mé svobodné vůle a učinil jsi mne Hlavou, Králem a Pánem andělů i lidí (Ef.l,21), abych je spravoval a řídil, abych trestal zlé a odměňoval dobré (Jan 5,22). Dal jsi mi vládu a moc podle libosti nakládat se všemi věcmi od nejvyššího nebe až do nejhlubších pekelných propastí (Zj.20,1). Do mých rukou jsi vložil věčné ospravedlnění lidstva, císařství, království, knížectví, velkých i malých, bohatých i chudých, a všech, kteří jsou schopni tvé milosti a slávy. Učinil jsi mne tím, který ospravedlňuje, vykupuje a oslavuje, neomezeným Pánem celého lidského pokolení, života a smrti, svaté Církve, jejích pokladů, zákonů a požehnání milosti. Vůbec všechno jsi, Otče můj, odevzdal mně a podřídil mé vůli a mým rozhodnutím, a proto vyznávám, vyvyšuji a velebím tvé svaté jméno.“

691. „Nyní v této chvíli, můj Pane a věčný Otče, když se navracím z tohoto světa na tvou pravici skrze tuto smrt kříže, kterou dokončuji svůj úkol vykoupení lidí, který mi byl uložen, přeji si, aby se stejný kříž stal soudnou stolicí naší spravedlnosti a našeho milosrdenství. Přibit na něm si žádám soudit ty, za které dávám svůj život. Když jsem ospravedlnil své stanovisko, přeji si rozdělit poklady zásluh získané mým příchodem na svět a mým mučením a smrtí, spravedlivým i nespravedlivým, podle

toho, jak každý za své skutky lásky nebo nenávisti zasluhuje. Snažil jsem se získat všechny smrtelníky a zval jsem je k účasti na svém přátelství a milosti. Od prvního okamžiku mého vtělení jsem pro ně ustavičně pracoval. Snášel jsem nepohodlí, únavu, urážky, potupu, výtky, bičování, korunování trním a nyní podstupuji hořkou smrt na kříži. Vzýval jsem tvou nesmírnou laskavost za všechny, bděl jsem na modlitbách, postil jsem se, putoval a učil je cestě věčného života. Pokud jde o mne, snažil jsem se zajistit věčnou blaženost všem lidem tak, jako jsem ji pro všechny vysloužil, aniž bych z nich někoho vylučoval. Založil a zřídil jsem zákon milosti, pevně a navždy jsem založil Církev, ve které mohou být všechny lidské bytosti spaseny."

692. „Avšak našemu vědomí a prozíravosti je známo, můj Bože a Otče, že následkem jejich zloby a odbojné svéhlavosti nechtějí všichni lidé přijmout naši věčnou spásu, ani využít našeho milosrdenství a cesty, kterou jsem jim otevřel svým úsilím, životem a smrtí, ale že mnozí půjdou raději po svých hříšných cestách do záhuby. Ty jsi spravedlivý, můj Pane a Otče, a tvé soudy jsou nejvýš spravedlivé (Žl.68,28). A proto je spravedlivé, když jsi mne ustanovil soudcem živých i mrtvých, dobrých i zlých (Sk.10,42), abych dobrým dal odměnu za to, že mi sloužili a následovali mne a hříšníkům trest za jejich zvrhlou zatvrzelost, aby se spravedliví podíleli na mých dobrech a zlí, aby byli zbaveni dědictví, které nechtěli přijmout. Nyní tedy, můj věčný Otče, ve jménu mém i tvém a pro tvou oslavu, činím svůj poslední odkaz podle mé lidské vůle, která se shoduje s tvou věčnou božskou vůlí. Předně uvádím svou nejčistší Matku, která mi dala lidskou existenci. Ji ustanovuji za jedinou a hlavní dědičku všech mých darů přirozenosti, milosti a slávy. Ona bude paní a majitelkou všeho, co je mé. Dary milosti, kterých je jako pouhý tvor schopna, obdrží již nyní, kdežto dary slávy Jí slibuji udělit, až k tomu nadejde čas. Přeji si, aby byla Paní andělů i lidí, a měla nad nimi plné vlastnické právo, vládu a vyžadovala ode všech službu a poslušnost. Démoni se Jí musí bát a být Jí poddáni. Všechno nerozumné tvorstvo, nebesa, hvězdy, planety, živly se všemi živými tvory, s ptáky a rybami a se všemi zvířaty, které v nich jsou, bude Jí také poddáno, bude Ji uznávat za svou Paní a bude Ji se mnou oslavovat. Přeji si také, aby byla pokladní a správkyní všech nebeských i zemských statků. Cokoliv v mé Církvi rozhodne a zařídí pro mé děti, lidské syny, bude potvrzeno třemi božskými Osobami. Cokoli bude žádat pro smrtelníky nyní, později a vždy, my učiníme podle její vůle a jejího přání."

693. „Svatým andělům, kteří byli poslušní tvé svaté a spravedlivé vůle, ustanovuji za obydlí nejvyšší nebe, jako jejich pravý a věčný příbytek a s ním i blaženost věčného patření a požívání našeho Božství. Přeji si, aby ho věčně požívali

jako svůj majetek, stejně jako naší společnosti a přátelství. Ustanovuji, aby uznávali mou Matku jako svou zákonitou Královnu a Paní, aby Jí sloužili, provázeli a chránili Ji, aby Ji všude a vždy nosili na rukou a poslouchali Ji ve všem, co si bude přát, co nařídí nebo rozkáže. Ďábly, kteří se protiví naší dokonalé a svaté vůli, zavrhuji a zbavuji naší společnosti a patření na nás. Znovu je odsuzuji k tomu, aby u nás byli v ošklivosti a k věčné ztrátě našeho přátelství a slávy, ke ztrátě patření na mou Matku, na svaté a mé přátele, spravedlivé. Vykazuji a určuji jim za obydlí na věčné časy místa, která jsou nejvzdálenější od našeho trůnu, totiž pekelné propasti ve středu země, kde není žádné světlo, které jsou plné hrůz a neproniknutelné tmy (Juda,6). Ustanovuji, aby toto bylo jejich údělem a dědictvím, což si zvolili sami svou pýchou a svéhlavostí proti božské Bytosti a jeho ustanovením. V těch věčných žalářích budou trápeni věčným, neuhasitelným ohněm."

694. „Z množství lidu v plnosti své dobré vůle volám, vybírám a odděluji všechny spravedlivé a předurčené, kteří se pomocí mé milosti zachrání mým následováním, plněním mé vůle a posloucháním mého svatého zákona. Tyto, hned po mé nejčistší Matce ustanovuji dědici všech mých tajemství, mých požehnání, mých svátostných pokladů, tajemství skrytých v Písmě svatém, mé pokory, tichosti srdce, ctností víry, naděje a lásky; opatrnosti, spravedlnosti, statečnosti a mírnosti, mých božských darů a dobrodiní, mého kříže, námah, opovržení, chudoby a nahoty. To bude v tomto smrtelném životě jejich údělem a dědictvím. Protože si musí to vše zvolit, aby pracovali úspěšně, jako záruku mého přátelství jim odkazuji utrpení, které jsem si zvolil, aby ho mohli snášet s radostí. Nabízím jim svou ochranu, mé svaté nadšení, mé milosti a mocnou pomoc, má požehnání a ospravedlnění, každému podle jeho způsobilosti a stupně lásky. Slibuji, že jim budu Otcem, bratrem a přítelem a oni budou mými vyvolenými a milovanými dětmi, a jako takové je ustanovuji dědici všech mých zásluh a pokladů bez omezení. Přeji si, aby se všichni, kteří se stanou schopnými, podíleli se na dobrech mé svaté Církve a na svátostech. A když ztratí mé přátelství, opět ho mohou získat a nabýt mé milosti a požehnání skrze mou očisťující krev. Všem bude otevřena a přístupná přímluva mé Matky a svatých. Ona je bude uznávat za své děti, chránit je a považovat za vlastní. Mí andělé je budou bránit, řídit, chránit a na svých rukou je ponesou, aby neklopýtli, a pokud padnou, pomohou jim povstat (Žl.90,11-12)."

695. „Také je mou vůlí, aby mí spravedliví a vyvolení stáli vysoko nad zavrženými a nad ďábly, aby se jich mí nepřátelé báli a poslouchali je, aby jim všechno rozumné i nerozumné tvorstvo sloužilo, aby všechen vliv nebes, planet a hvězd jim byl příznivý a působil dobře na jejich život, aby je země, její živly a zvířata

živila, všichni tvorové, kteří jsou moji a slouží mi, budou jejich a budou jim také sloužit jako mým dětem a přátelům, (I.Kor.3,22; Mdr.16,24), a jejich požehnání bude z nebeské rosy a zemské tučnosti **(**Gn.27,28). Přeji si s nimi mít své potěšení (Př.8,31), sdělovat jim svá tajemství, důvěrně s nimi obcovat a žít s nimi v bojující Církvi pod způsobami chleba a vína, jako neklamná záruka věčné blaženosti a slávy, která je jim slíbena. Ustanovuji je účastníky a dědici této slávy, aby jí mohli se mnou v nebi požívat věčným právem a v neklamné blaženosti.“

696. „Souhlasím s tím, aby předvedeným k zavržení (ačkoli byli stvořeni pro jiné, mnohem vyšší cíle), bylo dovoleno mít za svůj podíl a dědictví žádost těla a očí (I.Jan 2,16), i pýchu se všemi jejími následky. Aby jedli a spokojovali se zemským prachem, to je s bohatstvím, s vášněmi, porušeností těla a jeho rozkošemi, s marnivostí a domýšlivostí světa. O takové statky usilovali a věnovali jim všechno snažení myšlenek i těla, takovými činnostmi vyčerpali své síly, dary a požehnání, které jsme jim udělili a oni si svou svobodnou vůlí zvolili klam, přičemž pohrdali pravdou, které jsem je učil skrze svatý zákon (Řím.2,8). Zavrhli zákon, který jsem vepsal do jejich srdce, vnuknutý mou milostí. Pohrdli mým učením, mými požehnáními a naslouchali mým i svým nepřátelům. Přijali jejich lži a marnosti (Ž1.4,3), činili nepravost, následovali své choutky, hledali potěšení ve mstě, pronásledovali chudé, pokořovali spravedlivé, posmívali se prostým a nevinným, snažili se vyvyšovat a být povzneseni nad všechny libanonské cedry v jednání podle zákona nepravosti (Ž1.36,35).“

697. Protože to vše činili proti naší božské dobrotivosti a zatvrzele setrvali ve své zlobě, a poněvadž se zřekli synovských práv, které jsem pro ně vysloužil, i já je vyděďuji ze svého přátelství a ze své slávy. Tak jako Abraham oddělil děti otrokyně a určil pro ně majetek, ale hlavní dědictví vyhradil pro Izáka, syna svobodné (ne otrokyně) Sáry (Gn.25,5), i já odkládám stranou jejich nárok na mé dědictví a dávám jim pomíjející statky, které si sami zvolili. Odlučuji je od naší společnosti i od mé Matky, od andělů a svatých, a odsuzuji je do věčného žaláře a pekelného ohně ve společnosti Lucifera a jeho ďáblů, kterým dobrovolně sloužili, a zbavuji je veškeré naděje na úlevu. To je, můj Otče, rozsudek, který vynáším jako Hlava a Soudce lidí i andělů, (Ef.4,15; Kol.2,10), a to je závěť ustanovená před mou smrtí, a je to výsledek mého vykoupení, podle kterého je každý odměněn tak, jak si zasloužil podle svých skutků, podle tvé nevystižitelné moudrosti a podle rovnoprávnosti tvé nejpřísnější spravedlnosti (II.Tim.4,8).“ Takovou modlitbu přednesl Kristus, náš Spasitel na kříži svému věčnému Otci. Byla zapečetěna a uložena v srdci přesvaté Marie, jako

mystická a posvátná závěť, aby mohla být skrze její přímluvy a starostlivou péči ve své době a od toho okamžiku používána ve svaté Církvi tak, jak pro to byla dříve připravena a zdokonalená moudrou Boží prozřetelností, u které je všechno minulé i budoucí vždy jednou přítomnou dobou.

Poučení, která mi dala Královna nebes, Marie.

698. Má dcero, snaž se ze všech sil své mysli po celý svůj život pamatovat na tajemství, která ti byla zjevena v této kapitole. Já, jako tvá Matka a Učitelka budu Pána prosit, aby svou božskou mocí vtiskl do tvého srdce vědomosti, které jsem ti předala, aby v něm zůstaly navždy vtisknuté, a aby byly ve tvé paměti po celý tvůj život stále živé. Mocí tohoto požehnání měj vždy na paměti ukřižovaného Krista, který je mým božským Synem a tvým Ženichem. Nikdy nezapomínej na to, co vytrpěl na kříži a na jeho učení, kterému nás na něm učil. Toto je zrcadlo, které máš používat pro úpravu svých ozdob a pramen, ze kterého máš čerpat svou vnitřní krásu jako pravá královská dcera (Žl.44,14), abys byla připravena se ujmout vlády jako nevěsta nejvyššího Krále. Protože tě tento čestný titul zavazuje k tomu, aby ses Ho ze všech sil snažila napodobovat do té míry, do jaké to tvé postavení dovoluje a nakolik s jeho milostí můžeš, a protože to má být pravým výsledkem mého učení, přeji si, abys ode dneška žila ukřižována s Kristem, abys byla úplně podobná svému vzoru a modelu, a byla mrtvá pro tento pozemský život (II.Kor.5,15). Přeji si, aby v tobě vymizely všechny následky prvního hříchu, abys žila jen pro působení a hnutí božských ctností a zřekla se dědictví prvního Adama, aby se v tobě mohlo zrodit ovoce druhého Adama, kterým je Ježíš Kristus, tvůj Vykupitel a Učitel.

699. Ve tvém životním postavení je nutný velmi tvrdý kříž, na kterém musíš zůstat ukřižována. Nesmíš rozšiřovat svou stezku vyhledáváním úlev a oslabujícím výkladem svou řeholi zlehčovat a dělat pohodlnější, ale zároveň také nejistou a plnou nedokonalostí. To je klam, do kterého upadají děti Babylona a Adama, když se podle svého stavu snaží najít ulehčení ve své práci, kterou mu ukládá Boží zákon. Ve snaze si koupit nebe velmi lacino opomíjejí spásu své duše, nebo se vydávají do nebezpečí, že ji ztratí, protože se děsí omezování a úplného sebeovládání, které je nutné pro dokonalé a přísné zachovávání božských zákonů a předpisů. Z toho vyvstává touha najít nějaká vysvětlení a dobrozdání, která by zpříjemnila stezky a cesty vedoucí k věčnému životu, bez ohledu na učení mého božského Syna, který řekl, že cesta k životu je velmi úzká (Mt.7,14). Zapomínají, že i sám Pán kráčel po této úzké cestě, aby se nikdo nemohl domnívat, že může dojít k životu věčnému po cestě širší

a pohodlnější pro tělo i jeho hříchy zkažené náklonnosti. Toto nebezpečí je větší u duchovních a řeholních osob, kterým už jejich stav ukládá za přísnou povinnost následovat Mistra a přizpůsobit se jeho životu chudoby. Proto si musí volit cestu kříže. Někteří z nich však rádi vyhledávají hodnosti a vyšší úřady, které jsou s řeholním stavem spojeny, a to jen pro své časné výhody a rozmnožení své cti a chvály. Aby toho dosáhli, ulehčují si kříž, který slíbili nést, takže vedou tělesný, málo omezený a velmi ulehčený život klamnými úlevami a marnými výmluvami. Během jim vymezeného času by si měli uvědomit pravdu výroku Ducha svatého: V očích člověka jsou všechny jeho cesty přímé, ale Jahve zpytuje srdce (Př. 21, 2).

700. Přeji si, abys byla daleka takového klamu, proto musíš žít přesně podle přísných požadavků svého povolání tak, aby ses nemohla, pevně přibita s Kristem na kříži, odchylovat na žádnou stranu. Musíš odložit všechny své časné výhody třeba i kvůli tomu nejmenšímu bodu nejvyšší dokonalosti tvého stavu. Tvoje pravá ruka, má dcero, musí být přibita ke kříži poslušností. Nevyhrazuj si pro sebe ani nejmenší pohyb, nejmenší činnost, slovo nebo myšlenku, která by se neřídila touto ctností. Nesmíš se držet žádné pozice, která by byla podle tvé volby, ale jen takové, kterou ti určí jiní. Nesmíš se dělat moudrou ve své domýšlivosti, ale nevědomou a slepou, aby ses plně řídila pokyny svých představených (Př.3,7). Ten, který slibuje, praví moudrý muž (Př.6,2), svazuje své ruce a svým slovem bude zavázán a spoután. Ty jsi svázala své ruce slibem poslušnosti a tím jsi pozbyla svobodu a právo si něco přát nebo nepřát. Svou levou ruku jsi přibila ke kříži slibem chudoby, který ti odnímá veškeré právo nakládat podle své vůle s předměty, po kterých obyčejně touží oči. Neboť jak v žádostech, tak v používání věcí musíš přesně napodobovat Krista, který je na kříži chudý a o všechno oloupený. Třetím slibem, slibem čistoty, jsou přibity na kříž tvé nohy, aby všechny tvé kroky a pohyby byly čisté a krásné. Proto ve své přítomnosti nesmíš strpět ani nejmenší slovo, které by směřovalo proti čistotě, ani si nesmíš dovolit na někoho pohlížet nebo dotýkat se některého lidského tvora, strpět smyslný obraz nebo nějakou smyslnou představu ve své mysli. Tvé oči a všechny tvé smysly mají zůstat zasvěceny čistotě a nesmíš je používat k ničemu jinému, než k tomu, abys je upírala na ukřižovaného Ježíše. Čtvrtým slibem stálé klausury (stálého odloučení) se budeš stále zdržovat v srdci mého božského Syna, kterému tě odkazuji. Aby se ti tato nauka zdála sladká a cesta méně úzká, rozjímej ve svém srdci obraz mého Syna a Pána, který byl plný krve, muk a bolestí konečně přibit na kříž, žádná část a žádný úd jeho nejsvětějšího těla nebyly ušetřeny zranění a krutých bolestí. Pán a já jsme měli velkou starost a soucit se všemi lidmi. Pro ně jsme trpěli a snášeli tak hořké bolesti,

abychom je povzbudili, aby neodmítali mnohem menší utrpení za své věčné dobro, i aby opětovali tak obětavou lásku. Proto ať smrtelníci prokazují vděčnost a ochotu podstupovat drsnou a trnitou cestu, přijímání křížů a následování Krista (Mt. 16,24). Tak půjdou přímou cestou k nebi a dosáhnou věčné blaženosti.

KAPITOLA XXIII.

Kristovo vítězství nad ďáblem; jeho smrt a Habakukovo proroctví; sněm ďáblů v pekle.

701. Úctyhodná skrytá tajemství této kapitoly odpovídají na mnohá jiná tajemství uvedená na různých místech tohoto dlouhého životopisu. Jedním z nich je, že Lucifer ani jeho démoni během celého Spasitelova života, ani při jeho zázracích, nemohli nikdy zjistit, zda je Pán skutečně Bohem a Vykupitelem světa, přičemž následně také nedokázali docenit důstojnost blahoslavené Panny Marie. Božská Prozřetelnost to tak zařídila proto, aby mohlo být celé tajemství vtělení a vykoupení dokonáno vhodnějším způsobem. I když Lucifer věděl, že má Bůh na sebe vzít lidské tělo, nevěděl nic o způsobu a okolnostech vtělení. Protože mu bylo dovoleno, aby si utvořil úsudek v souladu se svou pýchou, byl plný přeludů. Někdy, když viděl Kristovy zázraky, věřil, že Bohem je, jindy, když viděl Pána chudého, poníženého, trpícího a unaveného, zase tuto domněnku zavrhoval. Mučen těmito si odporujícími důkazy zůstával na pochybách a stále pátral, až do předurčené hodiny Kristovy smrti na kříži, kdy mocí umučení a smrti jeho přesvatého člověčenství, kterou Lucifer sám přivodil, byl úplným rozluštěním tohoto tajemství přesvědčen a poražen.

702. Toto vítězství Krista a Spasitele bylo vykonáno tak vznešeným a zázračným způsobem, že cítím těžkopádnost a nedostatečnost svých slov. Stalo se to způsobem velmi duchovním a příliš vzdáleným smyslovému chápání, kterým musím celý tento děj popsat. Abych mohla vše náležitě vyjevit, přála bych si, abychom byli schopni se vzájemně dorozumívat prostřednictvím mimosmyslového nazírání, kterým se dorozumívají andělé, protože takového způsobu dorozumívání by bylo třeba k tomu, abychom správně porozuměli tomuto velkému zázraku Boží všemohoucnosti. Řeknu, co budu moci a lepší pochopení této věci ponechám více světlu víry, než významu svých bezvýznamných slov.

703. V předešlé kapitole jsem řekla, že Lucifer a jeho démoni v okamžiku, kdy viděli Pána brát kříž na svá svatá ramena, chtěli odletět a vrhnout se do pekla, protože v tom okamžiku začali cítit s větší silou působení jeho božské moci. Božským řízením je toto nové mučení přesvědčilo, že smrtí tohoto nevinného Muže, který nemohl být pouhým člověkem a jehož zničení sami zosnovali, jim hrozí velká zkáza. Proto si přáli utéct a přestali ponoukat židy a žoldnéře, jak to do té chvíle dělali. Ale rozkaz nejsvětější Marie, posílený božskou mocí, je zadržel, spoutal řetězy jako nejhroznější draky a přinutil jít za Kristem na Kalvárii. Konce těch mystických řetězů, kterými byli spoutáni, byly dány do rukou velké Královny Marie, která je mocí svého božského Syna držela všechny v poddanosti a zajetí. Přestože se mnohokrát pokusili utrhnout a zuřili bezmocným vztekem, nemohli překonat moc nebeské Paní. Přinutila je přijít až na Kalvárii a stát kolem kříže, kde museli na její rozkaz bez hnutí stát a pozorovat konec velkých tajemství, která se tam pro spásu lidí a pro záhubu démonů odehrávala.

704. Lucifer a jeho pekelné zástupy byli tak přemoženi bolestmi a muky, které jim působila přítomnost Páně a jeho požehnané Matky, a strachem před hrozící zkázou, že by pro ně bylo velkou úlevou, kdyby jim bylo dovoleno se vrhnout do pekelných propastí. Když jim to však nebylo dovoleno, vrhali se jeden na druhého a vztekle se navzájem rvali, jako zdivočelí sršni v hnízdě, nebo jako plémě ohavných tvorů, kteří zmateně hledají nějakou tmavou skrýš. Ale jejich zuřivý vztek nebyl jako vztek zvířecí, ale jako vztek ďáblů, kteří jsou mnohem krutější než draci. Pak se zpupná Luciferova pýcha cítila být úplně přemožena a všechny pyšné myšlenky, že si postaví trůn nad nebeskými hvězdami a vypije vody Jordánu, byly zahanbující (Iz.14,13; Job 40,23). Jak slabý a zničený byl nyní ten, který si tak často myslel, že převrátí celý svět! Jak bídný a zahanbený byl ten, který svedl tak mnoho duší falešnými sliby a marným vyhrožováním! Jak se tento nešťastník ulekl, když uviděl šibenici, na které chtěl pověsit Mardochea (Est. 7,9)! Jaké hrozné zahanbení pro něho, když viděl pravou Ester, nejsvětější Pannu Marii, prosit za osvobození svého lidu, zahubení zrádce a potrestání jeho pýchy! Tam naše nepřemožitelná Judit sťala jeho hlavu (Jdt.13,8), tam šlápla na jeho pyšnou šíji. Ó, Lucifere, nyní vím, že tvá domýšlivost a pýcha je mnohem větší než tvá síla (Iz.16,6). Namísto lesku jsi nyní pokryt červy (Iz.14,11) a hniloba tě obklopuje a stravuje tvou zdechlinu! Ty, který jsi soužil národy, jsi nyní více zraněn, spoután a sevřen, než celý svět. Od nynějška se nebudu bát tvých falešných hrozeb, nebudu více poslouchat tvé špatnosti, protože vidím, jak jsi nyní ponížen, zeslaben a naprosto bezmocný.

705. Nyní přišel čas, aby byl tento starý drak přemožen Pánem života. Protože to měla být hodina, ve které měl být vyveden z klamu a protože tato jedovatá zmije nemohla uniknout zacpáním uší hlasu Zaklínače (Žl.57,5), začal Pán na kříži pronášet sedm posledních slov a zároveň také rozhodl, aby Lucifer a jeho démoni rozuměli tajemstvím, která byla v těchto slovech obsažena, protože právě tímto odhalením oněch tajemství chtěl Pán nad nimi, nad hříchem a smrtí zvítězit a zbavit je jejich tyranské moci nad lidským pokolením. Spasitel pak pronesl první slovo: „Otče, odpusť jim, nevědí, co činí (Lk.23,34)!“ Z těchto slov kníže temnoty došel k plnému přesvědčení, že Kristus, náš Pán, mluvil k věčnému Otci, a že je tedy jeho přirozeným Synem a spolu s Ním a Duchem svatým také pravým Bohem. Pochopil, že přijímá smrt ve svém nejsvětějším a dokonalém člověčenství, spojeném s Božstvím, za spásu celého lidského pokolení. Že nyní obětuje své nekonečně drahocenné zásluhy za odpuštění hříchů všech Adamových dětí, které je využijí ke svému vysvobození, nevyjímaje ani bídníky, kteří Ho ukřižovali. Při tomto poznání se Lucifera a jeho ďáblů zmocnil takový vztek a zoufalství, že se ihned chtěli rychle vrhnout do pekelných propastí a napínali všechny síly, aby toho docílili vzdor velké moci Královny.

706. Z druhého slova, které Pán promluvil ke kajícímu lotrovi: „Amen, pravím tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji,“ démoni poznali, že ovoce vykoupení při ospravedlnění hříšníků vede k oslavě spravedlivých. Poznali, že od této hodiny začínají Kristovy zásluhy působit s novou mocí a silou, že skrze ně se otevřou brány ráje, které byly prvním hříchem zavřeny, a že od nynějška budou lidé vcházet do věčné blaženosti a zaujímat svá určená nebeská místa, což bylo dosud nemožné. Viděli, jak Kristova moc hříšníky volá, ospravedlňuje a zkrášluje je, a ti cítili vítězství, kterého nad sebou dobyli vznešenými ctnostmi pokory, trpělivosti, tichosti a všemi ctnostmi svého života. Zmatek a muka Lucifera, která při tomto pohledu cítil, nelze lidským jazykem vyjádřit. Byly tak velké, že se ponížil tak, že prosil nejsvětější Pannu, aby mu dovolila sestoupit do pekla, a aby ho od sebe zahnala. Avšak velká Královna k tomu nesvolila, protože pro to nenastal čas.

707. Při třetím slově, které Pán promluvil ke své Matce: „Ženo, hle tvůj syn!“ démoni poznali, že tato nebeská Paní je pravou Matkou Bohočlověka, že je to stejná Žena, jejíž podoba a prorocké znamení jim byly při jejich stvoření v nebesích ukázány, a že tato Žena má potřít jejich hlavu, jak to Pán oznámil v pozemském ráji. Poznali velkou důstojnost a vznešenost této velké Paní, vyvýšené nade všechno tvorstvo, i její moc, kterou na sobě i nyní cítili. Protože od počátku světa a od stvoření první ženy používali svou veškerou chytrost k tomu, aby zjistili, která žena by mohla být tou velkou, v nebesích předpovězenou ženou, a protože ji nyní poznali v Marii,

kterou dosud přehlíželi, byli tito draci zachváceni nevýslovným vztekem. To, že se tak zmýlili, tolik ponížilo jejich domýšlivost, že to převyšovalo všechna ostatní muka. Ve svém vzteku zuřili sami proti sobě jako krvežízniví lvi, přičemž jejich bezmocný hněv a nenávist vůči nebeské Paní vzrostly tisíceronásobně. Kromě toho poznali, že Kristus ustanovil svatého Jana jako strážného anděla své Matky, který byl obdařen kněžskou mocí. V tom poznali ve skutečnosti opatření proti jejich hněvu, který byl svatému Janovi dobře znám. Lucifer viděl nejen evangelistovu moc, ale i moc danou všem kněžím jejich účastí na Vykupitelově důstojnosti a moci, i to, že ostatní spravedliví, i když nejsou kněžími, byli postaveni pod zvláštní ochranu Páně a učiněni mocnými proti peklu. To vše ochromilo sílu Lucifera i jeho ďáblů.

708. Čtvrtým slovem oslovil Kristus věčného Otce: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Démoni vyrozuměli z těchto slov, že Boží láska k lidem je bezmezná a věčná, a že proto, aby ji ukojil, tajemně zastavil vliv Božství na své nejsvětější člověčenství, čímž jeho utrpení dosáhlo nejvyššího stupně a bylo z něj možné čerpat co nejhojnější ovoce. Poznali, že věděl a láskyplně si postěžoval na to, že je ochuzen o spásu části lidského pokolení a jak ochotně a rád by trpěl víc, kdyby to bylo vůlí věčného Otce. Štěstí člověka, které požívá tím, že je Bohu tak milý, zvýšilo závist Lucifera i jeho ďáblů a předvídali, že božská Všemohoucnost bude jednat bez omezení podle této nesmírné lásky. Toto vědomí drtilo pyšnou zlomyslnost nepřátel. Byli si dobře vědomi své slabosti a bezmocnosti v odporování této lásce, pokud by lidé sami nevolili zanedbávání jejího vlivu.

709. Páté Kristovo slovo „Žízním!“ potvrzovalo vítězství nad ďáblem a jeho následovníky. Ti byli naplněni hněvem a vztekem, protože jim Pán dal jasně poznat jejich úplné zavržení. Z tohoto slova vyrozuměli, že jim říká: Jestli to, co trpím pro lidi a moje láska k nim se vám zdá velká, tedy vězte, že má láska k nim tím není ještě ukojena, že stále ještě touží po jejich věčné spáse, a že ji mocné proudy vod utrpení a muk neuhasily (Pís.8,7). Chtěl bych za ně trpět mnohem víc, kdyby toho bylo zapotřebí, abych je vysvobodil z vašeho tyranství a učinil je mocnými a silnými proti vaší zlobě a pýše.

710. Šestým slovem Páně: „Dokonáno jest!“ bylo Luciferovi a jeho hordám sděleno, že tajemství vtělení a vykoupení je nyní dokončeno v celé dokonalosti podle vůle božské moudrosti. Poznali, že náš Vykupitel Ježíš Kristus poslušně splnil vůli věčného Otce, že splnil všechna přislíbení a proroctví, která světu učinili dávní Otcové, že svou pokorou a poslušností dal nebeskému Otci náhradu za jejich pýchu a

neposlušnost v nebi, když se nechtěli poddat a uznat Ho za svého Pána v lidském těle, a že oni jsou nyní, podle Boží moudrosti spravedlivě pokořeni a potřeni právě tím Pánem, kterého odmítli. Velká důstojnost a nekonečné Kristovy zásluhy vyžadovaly, aby právě v této hodině vykonal úřad mocného Soudce nad anděly i lidmi, který Mu svěřil jeho věčný Otec. Nyní použil tuto moc tak, že nad Luciferem a všemi jeho přívrženci vynesl rozsudek, kterým je odsoudil do věčného ohně, a oni se okamžitě vrhli do nejhlubších pekelných propastí. Tento rozsudek byl obsažen ve vyslovení sedmého slova: „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého (Luk.23,46)!“ Mocná Královna a Matka spolupůsobila s touto vůlí svého Syna Ježíše a ve spojení s Ním také Ona poručila Luciferovi a všem jeho démonům, aby odešli do pekelných hlubin. Mocí těchto nařízení nejvyššího Krále a Královny byli démoni zahnáni z Kalvarie a svrženi do nejhlubšího pekla mnohem rychleji a s větší silou než blesk z mraků.

711. Když náš Spasitel Ježíš Kristus jako vítězný Přemožitel potřel velkého nepřítele, odevzdal svou duši Otci a nakloněním hlavy svolil k tomu, aby se dostavila smrt (Jan 19,30). Tímto svolením přemohl také smrt, která byla oklamána podobně, jako démoni. Neboť smrt by nemohla lidi napadat nebo mít nad nimi nějakou moc, kdyby nebylo prvního hříchu, za který byla trestem. Proto praví apoštol, že zbraní či ostnem smrti je hřích, který otvírá brány, skrze které přichází smrt na tento svět. Protože však Spasitel splatil dluh za hřích, kterého se nemohl dopustit, ztratila smrt tím, že si vzala jeho život nespravedlivě moc, kterou měla nad ostatními Adamovými potomky (I.Kor.15,55; Řím.5,12). Proto od té doby smrt ani ďábel nemohou lidi napadat jinak, než když oni sami opomíjejí využívat ke svému prospěchu Kristovo vítězství, a tak se sami dobrovolně smrti i ďáblovi podrobují. Kdyby nezhřešil náš první otec Adam a my v něm, nebyli bychom trestáni smrtí, ale byli bychom přešli do radostí věčné vlasti. Avšak hřích nás učinil ďáblovými otroky. Ten používal smrt k tomu, aby nás nejdřív připravil o Boží milost, požehnání a přátelství, a tím nám také znemožnil dosažení věčného života. Tak jsme zůstávali v otroctví hříchu a ďábla, poddáni jeho tyranské moci (I.Jan 3,8). Náš Spasitel Ježíš Kristus oloupil ďábla o všechny jeho výhody. Smrtí bez hříchu a splacením našich hříchů získal pro nás to, že má zemřít jen naše tělo, ale ne naše duše, že smrt má mít moc vzít nám jen pozemský život, ale ne věčný, život přirozený, ale ne nadpřirozený, a že nadále má být smrt pouze branou do věčné blaženosti, pokud my sami se tohoto požehnání nezřekneme. Tak Pán splatil trest vysloužený prvním hříchem a zároveň nám opatřil prostředky, které můžeme obětovat na splacení vlastním jménem, pokud z lásky k Bohu přijmeme

naši přirozenou tělesnou smrt. Kristus pohltil smrt (I.Kor.15,54) a obětoval svou vlastní jako návnadu pro oklamání smrti (Oz 13,14). Svou smrtí zlomil její moc, přemohl ji, a byl sám smrtí samotné smrti.

712. Tímto vítězstvím Spasitel splnil proroctví obsažené ve chvalozpěvu a modlitbě proroka Habakuka, ze které pro svůj záměr vyjímám některé výroky. Prorok byl poučen o tajemství a Kristově moci nad smrtí a ďáblem. V prorocké vizi se modlil k Pánu, aby oživil dílo svých rukou, to jest, člověka, a když se hněvá, aby se rozpomenul na své milosrdenství. Prorok předpověděl, že sláva a zázraky Páně zahalí nebesa a země bude plná jeho chvály, že jeho lesk bude jako denní světlo a ve svých rukou bude držet rohy, to jest, ramena kříže, ve kterých je skryta jeho síla. Smrt půjde před ním přemožená a zajatá, ďábel bude před nohama Páně na hlavu poražen a změří zemi (Hab.3,2-5). Toto všechno se doslova splnilo. Lucifer utekl, když ho Kristus a jeho blahoslavená Matka svýma nohama na hlavu porazili a podmanili si ho svým utrpením a svou mocí. Když byl ďábel donucen se vrhnout do nejhlubšího pekla, které je uprostřed země a nejdál od jejího povrchu, říká se o něm, že změřil zemi. Další část té písně se týká vítězství Krista Pána, kterých dobyl v následujících stoletích Církve. Ale to zde není zapotřebí uvádět. Je ale důležité, aby lidé věděli, že Lucifer a jeho démoni byli ve své moci pokoušení rozumných tvorů omezeni, ochromeni a zeslabeni. Nemohou jim škodit, jen když je sami tvorové svými hříchy a svou svobodnou vůlí uvolní a povzbudí k návratu a ke zničení světa. Lépe tomu porozumíme, když budeme sledovat jednání sněmu, který v pekle démoni svolali. Řeknu k tomu také ještě něco dalšího v pokračování tohoto životopisu.

Sněm, který v pekle svolal Lucifer a jeho démoni po smrti Krista Pána.

713. Porážka a svržení Lucifera a jeho andělů z Kalvárie do pekelných propastí bylo mnohem násilnější a zhoubnější, než jejich první vyhnání z nebe. Ačkoli, jak praví svatý Job (10, 21-22), je to místo tmavé a přikryté mrákotou smrti, plné bídy, nepořádku, zmatku a hrůzy, byl při této příležitosti chaos a nepořádek tisíckrát větší, protože zatracenci při narychlo svolané schůzi, které se účastnili se vzteklou zuřivostí, pocítili nové hrůzy a další tresty. Démoni ovšem nemají moc určovat zavrženým místa větších nebo menších muk, protože všechna jejich muka jsou stanovena božskou spravedlností podle míry provinění každého zavržence. Ale kromě tohoto hlavního trestu je občas nechává, podle příležitostí, trpět i mimořádné tresty, protože jejich hříchy zanechaly na světě kořeny a působí mnoho škody jiným, kteří jsou

kvůli nim zavrženi. Příčinou takových mimořádných trestů zatracenců jsou také další následky vyvstávající z prvních hříchů. Tak démoni vymysleli nová muka pro Jidáše za to, že prodal Krista a tím přivodil jeho smrt. Démoni tehdy také poznali, že ono místo hrozných muk, kam ho uvrhli a o němž jsem se zmínila na příslušném místě, bylo určené k trestání těch, kteří se sami odsoudili tím, že na zemi nechtěli žít podle své víry a těch, kteří svévolně nechtěli uvěřit a používat ve svůj prospěch ovoce vykoupení. Na těch si démoni vylévají mnohem zuřivěji hněv a nenávist, která se podobá nenávisti, kterou chovají k Ježíši a Marii.

714. Jakmile bylo Luciferovi dovoleno dále jednat a probrat se ze svého ohromení, ve kterém nějaký čas byl, začal předkládat svým následovníkům nové plány své pýchy. Proto je svolal dohromady, postavil se na vyvýšené místo a měl k nim řeč: „Vám, kteří jste mne po mnoho věků následovali a stále následujete, abyste pomstili mé potupení je známo, jakou ránu jsem nyní utržil od toho Bohočlověka, jak mne třicet tři let klamal, když skrýval své Božství a činnost své duše i jak nad námi nyní zvítězil právě tou smrtí, kterou jsme mu přivodili. Ještě dřív, než na sebe vzal tělo, jsem Ho nenáviděl a odepřel jsem uznat, že je hoden víc než já, aby se Mu klaněli všichni tvorové. Byl jsem ovšem kvůli tomuto odporu spolu s vámi z nebe vyhnán a snížen do tohoto hnusného stavu, tak nehodného mé velikosti a dřívější krásy. Ještě víc mne však mučí, když vidím, že jsem přemožen a utiskován tím Člověkem a jeho Matkou. Od dne, kdy byl stvořen první člověk, jsem se ho beze spánku a odpočinku snažil najít a zničit. Pokud by to nebylo možné, přál jsem si alespoň přivádět boží tvory do záhuby a nutit je, aby Ho neuznávali za svého Boha, i aby nikdo z nich nikdy nečerpal užitek z jeho úsilí. To byl můj úmysl, a k tomu směřovala všechna má snaha a úsilí. Avšak nadarmo, protože mě přemohl svou pokorou a chudobou, zdrtil mě svou trpělivostí a nakonec mě svým umučením a hroznou smrtí oloupil o mou nadvládu nad světem. Toto mi působí tak hrozné bolesti, že i kdyby se mi Ho podařilo svrhnout z jeho místa po pravici Otce, kde nyní vítězně sedí, a kdybych strhl do pekla všechny duše, které vykoupil, můj hněv by tím nebyl ukojen a můj vztek utišen.“

715. „Nyní je možné, aby lidská přirozenost, ač je mnohem nižší než ta má, byla povýšena nad všechny tvory! Bude milována a bude požívat výsady, že bude spojena se Stvořitelem v osobě věčného Slova! Poprvé proti mně bojoval ještě před tím, než vykonal toto dílo a pak mě přemohl a takhle zničil! Hned od počátku jsem považoval toto člověčenství za svého největšího nepřítele. Vždy mne naplňovalo nesnesitelným

odporem. Ó, lidé, vyznamenaní a obdaření takovými dary Bohem, kterého nenávidím, a který vás tak vroucně miluje! Jak budu moci zabránit vašemu štěstí? Jak na vás budu moci uvést své neštěstí, když nemohu zničit existenci, kterou jste obdrželi? Co si nyní počneme, mí následovníci? Jak obnovíme svou vládu? Jak získáme znovu naši moc nad lidmi? Jak je přemůžeme? Protože pokud nebudou od nynějška lidé nadobro bez rozumu a nejvýš nevděční, pokud nebudou smýšlet hůř než my o tomto Bohočlověku, který je s takovou láskou vykoupil, je jasné, že Ho všichni budou horlivě následovat a nikdo si nebude všímat našeho pokušení. Budou pohrdat ctí, kterou jsme jim podvodně nabízeli, a budou milovat opovržení. Budou vyhledávat umrtvování těla, poznávat nebezpečí tělesných rozkoší a pohodlí. Budou pohrdat bohatstvím i poklady a milovat chudobu, kterou jejich Mistr tak velice poctil, a vše, co můžeme nabídnout jejich žádostem, budou odmítat, aby napodobili svého pravého Vykupitele. Tím bude naše vláda zničena, pokud nikdo nerozmnoží náš počet v tomto místě zmatku a muk. Všichni dosáhnou blaženosti, kterou jsme my ztratili, všichni se budou pokořovat až do prachu, budou vše trpělivě snášet a můj hněv a pýcha mi nic neprospějí.“

716. „Ach, běda mi, jaká muka mi způsobil tento omyl! Když jsem Ho pokoušel na poušti, jediným výsledkem toho bylo, že jsem Mu poskytl příležitost, aby zanechal příklad tohoto vítězství, aby mě lidé, při Jeho následování, o to snadněji přemohli. Má pronásledování posloužila k tomu, aby lépe objasnila jeho učení o pokoře a trpělivosti. Sváděním Jidáše ke zradě, a židů, aby Ho mučili k smrti a ukřižovali, jsem jen uspíšil svou zkázu a spásu lidí. Jeho učení, které jsem se snažil vymýtit, se zakořenilo o to pevněji. Jak se mohl Člověk, který byl Bohem, do takové míry pokořovat? Jak mohl snést tolik zlého od zlých lidí? Jak jsem se mohl propůjčit k tak velkému napomáhání této hojné a obdivuhodné spáse? Ó, jak božská je moc člověka, který mne může tolik mučit a oslabit! A jak ta Žena, jeho Matka a má Nepřítelkyně, může být tak mocná a nepřemožitelná ve svém nepřátelství vůči mně? Taková moc u pouhého tvora je něco nového. Nepochybně ji dostala od božského Slova, které oděla lidským tělem. Skrze tuto Ženu Všemohoucí proti mně stále bojoval, i když jsem Ji ve své pýše nenáviděl hned od okamžiku, kdy jsem Ji poznal v jejím obraze či v nebeském znamení. Pokud můj pyšný hněv nebude utišen, nic mi neprospěje mé ustavičné válčení proti tomuto Vykupiteli, proti jeho Matce a proti lidem. Nyní tedy, vy démoni, kteří mne následujete, nyní je čas, abychom dali průchod našemu hněvu proti Bohu. Pojďte všichni, poradíme se, co bychom měli dělat, protože chci slyšet vaše názory.“

717. Na tento hrozný návrh někteří vysoce postavení démoni odpověděli tím, že povzbuzovali Lucifera a navrhovali různá opatření pro omezení výtěžku vykoupení lidí. Všichni se shodli na tom, že nelze uškodit Kristově osobě, nelze zmenšit nekonečnou cenu jeho zásluh, omezit účinky svatých svátostí, a nelze zfalšovat nebo odstranit učení, které Kristus hlásal. Přesto se rozhodli, že v souladu s novým řádem pomoci a dobrodiní určeným Bohem ke spáse lidí, musí nyní hledat nové postupy, jak omezovat a překážet Božímu dílu ještě větším klamáním a pokoušením. Ve vztahu k těm plánům někteří prohnaní a zlovolní démoni pravili: „Je sice pravdou, že jsou nyní lidé obdařeni novým, velmi mocným učením a zákonem, novými účinnými svátostmi, mají nový vzor a Učitele ctností, mocnou přímluvkyni a zastánkyni v té Ženě, avšak přirozené náklonnosti a vášně těla zůstaly stejné, přičemž citoví a rozkoš milující tvorové nezměnili svou přirozenost. Využijme tedy s větší chytrostí této situace a snažme se co možná nejvíc mařit účinky toho, co tento Bohočlověk pro lidi vykonal. Začněme usilovný boj proti lidstvu tím, že vytvoříme nová lákadla k podněcování jejich vášní a žádostí, aby pak při jejich uspokojování zapomínali na vše ostatní. Když pak budou lidé zaujati těmito nebezpečnými věcmi, nebudou se moci věnovat jiným věcem.“

718. V souladu s touto radou si rozdělili práci mezi sebou tak, aby se každý oddíl ďáblů mohl specializovat a s odbornou znalostí svádět lidi k různým nepravostem. Rozhodli se rozšiřovat po světě modlářství, aby lidé nemohli dojít k poznání pravého Boha a svého vykoupení. Tam kde by se nedařilo modlářství, usnesli se zakládat sekty a šířit kacířství. Vůdci a učiteli bludů se měli stát nejzvrácenější a nejzkaženější osoby z lidského pokolení. Tehdy tam byl těmito zlými duchy zosnován vznik sekty Mohameda a hereze Aria, Pelagia, Nestoria a všechny další různé bludy, které povstaly v Církvi od počátku až do dnešní doby i s těmi, které mají ještě připraveny, o nichž však není zapotřebí ani radno se zde zmiňovat. Lucifer projevil velkou spokojenost s těmito pekelnými radami, které se protivily božské pravdě a byly vhodné ke zničení samých základů lidského vysvobození, zvláště božské víry. Zahrnul pochlebnou chválou a vyznamenal vysokými úřady ty, kteří se ukázali být ochotnými vzít si na starost vyhledání bezbožných původců oněch bludů.

719. Někteří démoni si vzali na starost ovlivňování náklonností dětí tak, aby byly v souladu s jejich koncepcí. Jiní svádění rodičů k nedbalosti ve vzdělávání a poučování svých dětí buď skrze nezřízenou lásku, nebo nechuť a vyvolávání nenávisti mezi rodiči a dětmi. Někteří se začali zabývat vytvářením nenávisti mezi manžely a jejich sváděním k cestě cizoložství, nebo k tomu, aby brali na lehkou váhu slíbenou manželskou věrnost. Všichni se usnesli na tom, že budou mezi lidmi rozsévat sváry, třenice, nenávist, pomstu, pyšné a smyslné myšlenky, touhu po bohatství a úctě i

chytrácké námitky proti všem ctnostem, kterým Kristus učil. Především hodlali všichni zatemňovat vzpomínku na Kristovo mučení a smrt, na prostředky spásy a na věčná muka v pekle. Démoni doufali, že se jim takovými prostředky podaří zatížit všechny mocnosti a schopnosti lidí tak, aby se plně věnovali jen pozemským záležitostem a smyslným rozkoším s tím, že jim pak na duchovní myšlenky a péči o spásu duše zbude málo času.

720. Když Lucifer vyslechl všechny ty rozmanité návrhy ďáblů, řekl jim: „Jsem vám velmi vděčný za vaše návrhy. Schvaluji a přijímám je všechny. Bude snadné je uvést do praxe u těch, kteří se nehlásí k zákonu, který tento Vykupitel lidem dal, ale s těmi, kteří ho přijmou a pevně se ho přidrží, bude těžká práce. Avšak proti tomuto zákonu a proti těm, kteří se jím budou řídit, obrátím všechen svůj hněv a zuřivost a budu velmi krutě pronásledovat ty, kteří budou naslouchat učení tohoto Vykupitele a stanou se jeho stoupenci. Proti těm musíme nanejvýš neúprosně a krutě bojovat až do konce světa. V té nové Církvi se musím snažit zasévat svůj koukol (Mt.13,25), ctižádost, hrabivost, smyslnost a smrtelnou nenávist se všemi ostatními nepravostmi, kterých jsem hlavou. Neboť pokud se jednou tyto hříchy mezi věřícími rozmnoží, budou zároveň se svými průvodními nepravostmi a nevděkem hněvat Boha a ten je pak vším právem zbaví pomocných milostí, které jim Vykupitel získal svými zásluhami. Jestli se tak jednou těchto prostředků spásy zbaví, máme vítězství nad nimi zajištěné. Musíme se také snažit oslabovat zbožnost lidí a vše, co je duchovní a božské tak, aby neuznávali moc svatých svátostí a přijímali je ve stavu těžkého hříchu anebo aspoň bez horlivosti a zbožnosti. Protože jsou tyto svátosti duchovní, je zapotřebí přijímat je s dobrou přípravou a náležitě přizpůsobenou vůlí, aby z nich bylo možné získat užitek. Jestli jednou lidé tímto lékem pohrdnou, budou ve své nemoci slábnout a budou méně schopní odpírat našim pokušením. Neprohlédnou náš klam, a na svého Vykupitele i na přímluvu jeho Matky si nevzpomenou. Tak je jejich ošklivý nevděk učiní nehodnými milosti a rozhněvá jejich Boha a Spasitele tak, že jim odejme svou pomoc. Přeji si, abyste mi všichni ze všech sil pomáhali a neztráceli žádný čas ani příležitost k provádění mých rozkazů.“

721. Není možné zde uvést všechny plány, které tehdy drak se svými spojenci proti svaté Církvi a jejím dětem zosnoval, aby všechny ty vody Jordánu mohly vplynout do jeho chřtánu (Job 40,23). Postačí říci, že se skoro celý rok po Kristově smrti radili a uvažovali společně o stavu světa, jaký byl do té doby a jaké změny na něm způsobil Kristus, náš Bůh a Pán svou smrtí, když napřed zjevil světlo své víry,

které potvrdil tak mnohými zázraky, požehnáními a příklady svatých osob. Pokud ani to vše nepřivedlo všechny lidi na cestu spásy, snadno pochopíme, proč měl Lucifer vítězit i že jeho hněv byl tak velký, že nás to právem nutí zvolat se svatým Janem: „Běda vám, země a moře, neboť k vám sestoupil ďábel a chvěje se hněvem (Zj.12,12)!“ Ale také běda, že tyto pravdy, které jsou tak neklamné a kterých bychom se měli hrozit a varovat, jsou během našich dnů k nenapravitelnému nebezpečí a škodě celého světa z paměti smrtelníků vymazány! Náš nepřítel je chytrý, krutý a bdělý, my naproti tomu jsme ospalí, vlažní a nedbalí! Jaký tedy div, že se Lucifer na světě tak silně opevnil, když mu tak mnozí naslouchají, přijímají jeho klam a následují ho a úplně zapomínají na věčnou smrt, kterou jim satan chce tak nenávistně a zlomyslně přivodit, a je jen tak málo těch, kteří mu odpírají? Prosím snažně všechny, kteří teď čtou tento text, aby nezapomínali na tato strašná nebezpečí. Pokud je o tomto nebezpečí nepřesvědčují špatné poměry ve světě a zlo, které sami na sobě zakouší, ať rozpoznají toto nebezpečí alespoň z velkých a mocných prostředků a opatření, která Spasitel uznal za vhodné zanechat ve své Církvi. Nepřipravoval by takové protiléky, kdyby naše nemoc a nebezpečí věčné smrti nebyly tak velké a hrozné.

Poučení, která mi dala Královna nebes.

722. Má dcero, božským osvícením se ti dostalo hlubokého pochopení slavného vítězství mého Syna a Pána nad démony, které dobyl na kříži, i o zapuzení a potření démonů. Musíš si však pamatovat, že je ještě mnohem víc toho, co neznáš, než toho, co jsi pochopila z těchto nevýslovných tajemství, protože je tvor ve smrtelném těle není schopen pochopit v jejich skutečnosti a podstatě. Proto božská Prozřetelnost ponechala jejich plné pochopení jako odměnu svatým v nebesích a pro blažené nazírání, ve kterém budou tato tajemství jasně poznána. Toto poznání bude uděleno také zavrženým na konci jejich života, každému v takovém stupni, jaký si zasloužil pro své zahanbení a trest. Avšak to, co jsi poznala, ti postačí k odhadnutí nebezpečí tohoto pozemského života a k oživení tvé naděje na přemožení tvých nepřátel. Musím tě také upozornit na hněv, kterým drak proti tobě zvláště kvůli tomu, co jsi napsala v této kapitole, vzplanul. Stále tě s hněvem pronásledoval a snažil se ti překážet v psaní mého životopisu, což jsi stále během jeho psaní zakoušela. Nyní však je jeho domýšlivá pýcha proti tobě popuzena zvláště proto, že jsi vyjevila jeho pokoření a zdrcující zkázu při smrti mého požehnaného Syna, i stav, ve kterém byl zanechán, a tajné porady konané proto, aby se pomstil na Adamových dětech a zvláště na údech svaté Církve. To vše ho rozčílilo a znepokojilo, když viděl, že tato tajemství budou

zjevena těm, kteří o nich dosud nevěděli. Pocítíš jeho hněv v obtížích, které ti bude klást do cesty, v pokušeních a pronásledování, které jsi už zakusila. Proto tě varuji, abys byla bdělá a opatrná před vzteklou zuřivostí a ukrutností tohoto tvého nepřítele.

723. Divíš se, a to právem, když vidíš na jedné straně moc zásluh mého Syna a jeho vykoupení, a na druhé straně zkázu a slabost, jakou působí démoni u lidí, a moc ďábla s jakou v pýše a domýšlivosti ovládá svět. Ačkoli se světlo, kterého se ti dostalo při psaní tohoto životopisu, rovná tvému úžasu, přeji si k tomu dodat ještě jeden bod poučení, aby ses mohla o to opatrněji chránit před nepřáteli, kteří jsou tak plni zášti a zlomyslnosti. Je jisté, že když peklo dospělo k plnému poznání tajemství vtělení, chudoby, pokory a poníženosti, ve které se Ježíš narodil, jeho života a zázraků, zakončení jeho života v tajemném mučení a smrti a všech ostatních skutků a úsilí, které vykonal proto, aby k sobě přitáhl lidi, byl Lucifer a jeho démoni zeslabeni, zneschopněni a poznali, že nemohou pokoušet věřící stejně jako jiné lidi, jak by si to přáli. V prvotní Církvi tento strach a hrůza z pokřtěných a následovníků Krista Pána trvala po mnoho let, protože božské ctnosti jasně zářily z jejich následování Krista, z jejich horlivosti ve vyznávání víry, ze zachovávání učení svatého evangelia, z praktikování hrdinských ctností a z cvičení se ve vroucí lásce, v pokoře, trpělivosti a v pohrdání marnostmi a svody světa. Mnozí prolévali krev a kladli své životy za Krista Pána. Konali mnohé obdivuhodné, vznešené skutky pro oslavu jeho jména. Tato nepřemožitelná statečnost pocházela z toho, že žili v době tak blízké umučení a smrti jejich Vykupitele a tak blízko úžasného příkladu jeho trpělivosti a pokory. Ale také proto, že byli méně pokoušeni od ďáblů, kteří se nemohli tak rychle vzpamatovat ze své zdrcující porážky, kterou jim způsobilo vítězství ukřižovaného Boha.

724. Tohoto důsledného následování a živého napodobování Krista, kterým první děti Církve ďáblům odporovaly, se tito démoni báli tak, že se ani neodvažovali ke křesťanům přiblížit a překotně prchali před apoštoly a spravedlivými, kteří byli proniknuti naukami mého božského Syna. V nich bylo podáno Všemohoucímu první ovoce milosti a vykoupení. Co vidíme na svatých a dokonalých křesťanech těch dob, by se dělo i za našich časů se všemi katolíky, kdyby přijímali milost a spolupracovali s ní, místo aby ji nechávali nevyužitou, a kdyby hledali cestu kříže, protože toho se Lucifer bojí i nyní stejně jako v době, o které jsi psala. Avšak brzy začala u mnohých věřících láska, horlivost a zbožnost chladnout, zapomínali na požehnání vykoupení, povolovali svým tělesným náklonnostem a žádostem, milovali marnivost a hrabivost, nechávali se okouzlovat a svádět Luciferovými falešnými námitkami, které zatemňují slávu jejich Spasitele a lákají je do osidel jejich zapřisáhlých nepřátel. Tento šeredný nevděk uvrhl svět do nynějšího stavu a povzbudil

ďábly k tomu, aby opět ve své pýše proti Bohu povstali a drze se odvažovali přivlastňovat si všechny Adamovy děti, a to právě kvůli této zapomnětlivosti a nedbalosti katolíků. Opovážili se zosnovat plány i na zničení celé Církve prostřednictvím zvrácenosti těch mnohých, kteří od ní odpadli a sváděním těch, kteří v ní jsou k tomu, aby si jí málo vážili, anebo mařením přinášení ovoce krve a smrti jejich Vykupitele. Největším neštěstím je, že mnoho katolíků tuto velkou škodu nevidí a ani nepomýšlí vážně na nápravu, i když si mohou domyslet, že ten čas, před nímž Ježíš varoval jeruzalémské ženy, je už blízko, totiž ten čas, kdy neplodné budou považovány za šťastné a mnozí budou volat k horám a pahorkům, aby na ně padly a přikryly je, aby neviděli ohavnosti zla, kácející lidské syny do záhuby jako suché stromy, které nepřináší ovoce ctností. V tak zlé době žiješ, má nejdražší. Abys nebyla zahrnuta do počtu těch mnoha duší, které hynou, oplakávej v hořkosti svého srdce jejich zkázu a nikdy nezapomínej na tajemství vtělení, mučení a smrti mého božského Syna. Přeji si, abys za tyto milosti Bohu děkovala i v zastoupení těch, kteří na ně zapomínají. A já tě ujišťuji, že už pouhá zmínka a přemýšlení o těchto tajemstvích jsou pro peklo tak hrozné, a že démoni mučí a zahání. Démoni se vyhýbají a utíkají od těch, kteří vděčně vzpomínají na život a umučení mého božského Syna.

KAPITOLA XXIV.

Kristův bok proboden kopím; tělo Kristovo sňato z kříže a pohřbeno. Co při tom blahoslavená Matka Boží až do návratu do večeřadla dělala.

725. Svatý Jan evangelista nám říká, že u Ježíšova kříže stály Marie, nejsvětější Matka Ježíšova, Marie Kleofášova a Marie Magdalena (Jan 19,25). I když se to vztahuje na dobu před Ježíšovým skonem, je samozřejmé, že nepřemožitelná Královna u něho zůstala i v době, kdy Kristus zemřel. Klaněla se zemřelému Ježíši a jeho božství neoddělitelně spojenému s jeho nejsvětějším tělem. I v té době, kdy Ji zaplavovaly proudy bolesti a žalosti, které pronikaly její nejčistší srdce, praktikovala velká Paní stále věrně velké ctnosti a uvažovala v duchu o tajemstvích lidského vykoupení a o řádu, kterým božská Moudrost všechna tato tajemství řídila. Nejvíc Matku milosrdenství rmoutila nevěrná nevděčnost, kterou lidé ke své škodě ukazují vůči těmto zvláštním požehnáním, která zasluhují věčné díky. Nyní se však hlavně starala o pohřbení přesvatého těla svého božského Syna a o to, jak by získala někoho pro Jeho sejmutí z kříže. Plna bolestné starosti upírala své zraky na Kristovo tělo

a obrátila se na své svaté anděly stojící kolem Ní a řekla jim: „Služebníci Nejvyššího a mí přátelé v soužení, vy víte, že není bolesti, jako je ta má. Povězte mi tedy, jak mám sejmout z kříže toho, kterého má duše miluje, jak a kam ho mám uctivě pohřbít, neboť tuto povinnost mám já, jako matka. Řekněte mi, co mám dělat, a pomozte mi v této záležitosti.“

726. Svatí andělé odpověděli: „Královno a Paní naše, rozšiř své ztrápené srdce pro to, co ještě musí snést. Všemohoucí Pán skryl svou slávu a moc před smrtelníky, aby se mohl podrobit krutosti lidské bezbožné zloby, a stále dopouští, aby se naplňovaly zákony ustanovené pro běžné lidské události. Jedním z těch zákonů je, že popravený nesmí být sejmut z kříže bez svolení soudce. My jsme ochotni i schopni Tě uposlechnout a hájit našeho pravého Boha a Stvořitele, ale jeho vůle nám brání, protože si přeje ospravedlňovat svou věc až do konce a prolít ještě poslední krev, která v něm je, ve prospěch lidstva, aby je tím pevněji zavázal k vděčnosti za tak hojnou spásonosnou lásku (Žl.79,8). Pokud lidé nebudou toto požehnání využívat tak, jak náleží, jejich trest bude krutý a Jeho přísnost bude splátkou za dlouhou Boží shovívavost, se kterou odkládal svůj trest.“ Tato odpověď andělů zvýšila bolest zarmoucené Matky, protože Jí do té doby nebylo zjeveno, že má být její božský Syn probodnut kopím a obavy z toho, co se bude s jeho nejsvětějším tělem dít, obnovily její soužení a úzkost.

727. Brzy na to spatřila přicházet na Kalvárii skupinu ozbrojenců. Ve strachu před novým zneuctěním mrtvého Spasitele řekla svatému Janovi a zbožným ženám: „Ach, nyní mé utrpení dosáhne vrcholu a pronikne mé srdce! Je to možné, že katani a židé nejsou ještě spokojeni ani s tím, že mého Syna a Pána usmrtili? Chtějí ještě i jeho mrtvé tělo potupit?“ Byl předvečer velké židovské soboty, a židé, proto aby ji mohli slavit s klidnou myslí, požádali Piláta, aby dal zlámat údy třem popraveným mužům, aby byla jejich smrt uspíšena a jejich těla sňata z křížů dřív, než nastane sváteční den. S tímto úmyslem přišla na Kalvárii ona skupina vojáků, kterou Marie viděla. Když vojáci viděli, že oba lotři ještě žijí, zlámali jim nohy a tím uspíšili jejich smrt (Jan 19,32). Když však přišli k Ježíšovi, zjistili, že je už mrtvý, a proto jeho kosti nelámali, čímž se splnilo proroctví uvedené ve 2. knize Mojžíšově (12,46), které přikazuje, aby nebyla zlámána žádná kost předobraznému beránkovi, kterého jedli o Velikonocích. Byl tu však jeden voják, jmenoval se Longin, ten přistoupil ke Kristovu kříži a probodl kopím Spasitelův bok. Z rány ihned vytryskla krev a voda, jak o tom svědčí a o této pravdě nás ujišťuje očitý svědek svatý Jan (Jan 19,34-35).

728. Toto probodení kopím sice už přesvaté mrtvé tělo Páně necítilo, ale místo

něho ho pocítila nejsvětější Matka a to tak, jako by bylo probodené její přečisté srdce. Avšak i tuto bolest převyšovala bolest, kterou pocítila v duši, když viděla to kruté otevření srdce svého mrtvého Syna. Ve stejném okamžiku však byla v zapomnění své vlastní bolesti pohnuta soustrastí a láskou, a řekla Longinovi: „Ať na tebe shlédne Všemohoucí očima svého milosrdenství za bolest, kterou jsi způsobil mé duši!“ Tak daleko, ale ne dále sahalo její rozhořčení (či spíše její nejmilosrdnější tichost), pro poučení nás všech, kteří jsme někdy uraženi. Pro duši této nejupřímnější Holubičky bylo toto zranění mrtvého Krista velkou bolestí. Odplatou, kterou požadovala pro provinilce, bylo jedno z největších požehnání, totiž, aby na něho Bůh shlédl očima svého milosrdenství a splatil mu tuto vinu požehnáním a darem milosti. A tak se také stalo. Neboť Spasitel pohnut prosbou své blahoslavené Matky to zařídil tak, že několik kapek krve a vody, která vytryskla z jeho posvátného boku, skropilo Longinovu tvář a navrátilo mu zrak, který už skoro úplně ztratil. Zároveň byl udělen zrak také jeho duši, takže v Ukřižovaném poznal svého Spasitele, kterého tak nelidsky zranil. Vlivem tohoto osvícení byl Longin obrácen. Oplakával své hříchy, které smyl krví a vodou z Kristova boku. Veřejně uznal a vyznal Krista jako pravého Boha a Spasitele světa. To vyznal také před židy a zahanbil tímto svým svědectvím jejich nevěru a tvrdost srdce.

729. Nejmoudřejší Královna pak poznala tajemství tohoto probodení, zvláště to, že z tohoto posledního prolití krve a vody vzešla nová Církev, očištěná a obmytá Ježíšovým umučením a smrtí, a že z tohoto přesvatého boku se bude jako z kořene nyní šířit po celém světě ovoce věčného života. Uvažovala v duchu také o tajemství skály otevřené holí božské spravedlnosti (Ex.17,6) proto, aby z ní vytryskla živá voda, hasící žízeň celého lidského pokolení, a oživující a občerstvující všechny, kdo se jí přichází napít. Uvažovala také o významu pěti pramenů prýštících z ran jeho rukou, nohou a boku, které otevřely nový ráj nejsvětějšího člověčenství našeho Spasitele, a které byly mohutnější a mocnější pro zavlažení země, než byly ty v pozemském ráji, rozdělené na čtyři řeky, tekoucí po zemském povrchu (Gn.2,10). Tato a jiná tajemství připomínala velká Paní ve chvalozpěvu, který po probodení boku složila ke cti svého božského Syna. S tímto chvalozpěvem vysílala také nejvroucnější modlitbu, aby všechna tato tajemství vykoupení byla potvrzena požehnáním a rozšířena na celé lidské pokolení.

730. Blížil se už večer tohoto dne příprav a milující Matka neměla stále vyřešenou nesnáz s pohřbením svého mrtvého Syna, po čemž velmi toužila. Ale Pán to zařídil tak, aby v této nesnázi jeho nejněžnější Matce poskytli úlevu Josef z Arimatie a Nikodém, kterým vnukl myšlenku, aby se postarali o pohřeb svého Mistra.

Oba byli muži spravedliví a učedníky Páně, ale nebyli z počtu sedmdesáti dvou učedníků, protože se ještě veřejně kvůli strachu ze židů neprohlásili za jeho učedníky. Židé považovali za své nepřátele a nenáviděli všechny ty, kteří Krista následovali a uznávali Ho za Učitele. Toto rozhodnutí, které božská Prozřetelnost ve vztahu k pohřbu svého Syna učinila, nebylo ještě nejmoudřejší Panně známo, a proto její bolestná úzkost dostoupila takové míry, že už neviděla ze své nesnáze žádné východisko. Ve svém soužení pozvedla oči k nebi a řekla: „Věčný Otče a můj Pane, blahosklonností tvé dobroty a nekonečné moudrosti jsem byla vyvýšena do hodnosti Matky tvého Syna. A ze stejné dobrotivosti nekonečného Boha jsi mi dovolil Ho kojit svými prsy, ošetřovat a provázet Ho až k jeho smrti. Nyní bych měla jako jeho matka dát jeho přesvaté tělo čestně pohřbít, ale nemohu udělat nic víc než po tom toužit a upřímně litovat, že nemohu své přání splnit. Proto vroucně prosím tvou božskou Velebnost, aby našla nějaký způsob, jak naplnit touhu mé duše.“

731. Tuto modlitbu pronesla milující Matka po probodení přesvatého těla Páně. Brzo poté uviděla přicházet ke Kalvárii další hlouček lidí s žebříky a jinými nástroji, které, jak se zdálo, nesli proto, aby její drahocenný Poklad sňali z kříže. Protože však neznala jejich úmysly, mučily Ji nové obavy z krutosti židů, a proto řekla svatému Janovi: „Můj synu, za jakým účelem sem asi jdou tito lidé se všemi těmi nástroji?“ Apoštol Jí odpověděl: „Neboj se jejich příchodu moje Paní, protože jsou to Josef a Nikodém s některými svými služebníky. Ti všichni jsou přáteli a služebníky tvého božského Syna a mého Pána.“ Josef byl v očích Nejvyššího spravedlivý muž, šlechetný desátník ve vládní službě, člen vysoké rady, který, jak nám praví evangelium, nesouhlasil s rozsudkem a jednáním Kristových vrahů (Lk.23,50), a který uznával Ježíše za pravého Mesiáše. Ačkoli byl Josef jen tajným Ježíšovým učedníkem, při jeho smrti, vlivem účinného působení vykoupení otevřeně vyznal, že je jeho stoupencem. Odložil všechnu bázeň a ohledy na nenávist židů, vešel směle k Pilátovi a žádal ho o Ježíšovo tělo (Mk.15,43), aby ho mohl sejmout z kříže a uctivě pohřbít. Veřejně prohlašoval, že Ježíš byl nevinný a že byl pravý Boží Syn, jak dokazovaly zázraky během jeho života i smrti.

732. Pilát se neodvážil odpírat Josefově žádosti, a dal mu plné právo naložit s mrtvým Ježíšovým tělem, jak uzná za dobré. S tímto svolením opustil Josef soudcův dům a zavolal Nikodéma. To byl také spravedlivý muž, učený v božských i lidských spisech i v Písmě svatém. Je to zřejmé z toho, co o něm píše svatý Jan v situaci, kdy v noci vyhledal Krista, aby slyšel Kristovo učení (Jan 3,2). Josef opatřil plátno k zabalení a pohřbení Ježíšova těla a Nikodém koupil asi sto liber koření a vonných

mastí (Jan 19,39-40), které židé obyčejně používali při pohřbu význačných osob. Opatřeni těmito a jinými potřebami se vydali na cestu ke Kalvárii. Provázeli je jejich služebníci a několik jiných zbožných osob, na které měla prolitá krev ukřižovaného Boha také blahodárné účinky.

733. Když přišli k nejsvětější Marii, která stála se svatým Janem a svatými ženami u kříže v nevýslovném zármutku, byli při pohledu na ukřižovaného božského Syna proniknuti velkou hořkostí a bolestí, a místo pozdravu Josef, Nikodém i všichni ostatní padli před křížem a přesvatou Královnou na zem a setrvali tak delší chvíli beze slova. Všichni hořce plakali a bolestně vzdychali, až je nepřemožitelná Královna pozdvihla, povzbudila a potěšila. Teprve pak Ji s pokornou soustrastí pozdravili. Nejvýš pozorná Matka jim laskavě poděkovala za jejich pozdrav i soustrast, a zvláště za službu, kterou přišli prokázat svému Bohu a Spasiteli, a jeho jménem jim slíbila odměnu za to, že chtěli jeho tělo pohřbít do hrobky. Josef z Arimatie Jí odpověděl: „Už nyní, naše Paní, cítíme v hloubi našich srdcí útěchu božského Ducha, který nás roznítil takovou láskou, jakou bychom si nikdy nemohli zasloužit nebo ji vysvětlit.“ Poté svlékli své pláště a Josef i Nikodém svýma rukama postavili ke kříži žebříky, po kterých vystoupili nahoru, aby sňali přesvaté tělo. Slavná Ježíšova Matka při tom stála blízko kříže a opírala se o rámě svatého Jana a Marie Magdaleny. Josef z Arimatie se obával, že se bolest nebeské Paní obnoví, až spustí přesvaté tělo dolů a Ona se ho dotkne. Proto radil apoštolovi, aby Ji odvedl stranou, aby tím byla její pozornost odvrácena. Ale svatý Jan, který lépe znal neochvějné srdce naší Královny, odpověděl, že od začátku stála blízko a pozorovala muka Páně, a že by Ho teď nechtěla opustit, protože Ho ctí jako svého Boha a miluje jako svého Syna.

734. Oni však přesto namítali, že by pro Ni bylo lepší, kdyby na chvíli poodešla, než sejmou svého Mistra z kříže. Avšak velká Paní jim řekla: „Moji drazí pánové, když jsem byla přítomna při přibíjení mého nejmilejšího Syna na kříž, nebojte se dovolit mi být při jeho snímání z kříže, protože tento zbožný úkon, který způsobí mému srdci novou bolest, mi poskytne sám o sobě velkou úlevu.“ Hned nato začali snímat přesvaté tělo. Nejdříve sejmuli z hlavy trnovou korunu, čímž odkryli odřeniny a hluboké rány způsobené korunou. S velkou úctou a s mnoha slzami ji podali nejsvětější Matce. Ona ji přijala, padla na kolena a s nejhlubší úctou ji smáčela slzami, při čemž ji přitiskla ke svému obličeji, který ostrými trny zranila. Prosila věčného Otce, aby pronikl náležitou úctou k těmto posvátným trnům ty křesťany, kteří je v budoucnosti dostanou.

735. Svatý Jan, zbožné ženy a všichni přítomní věřící následovali příklad nejsvětější Matky v uctívání trnové koruny. Stejně také hřeby, které nejdříve podali k

uctění nejsvětější Matce, potom všichni přítomní uctili líbáním. Pak padla přesvatá Paní na kolena a držela v napřažených rukou rozprostřené plátno, připravena přijmout mrtvé tělo svého Syna. Josefovi a Nikodémovi pomáhal při snímání svatý Jan, který podpíral Ježíšovu hlavu a Marie Magdalena nohy a tak Ho se slzami v očích uctivě položili do náruče nejněžnější Matky. Byl to pro Ni okamžik smíšené bolesti i útěchy, neboť když Ho viděla tak zraněného a všechnu spanilost, kterou převyšoval všechny lidské syny, tak zohavenou (Žl.44,3), znovu ve svém nejčistším srdci cítila bolest, ale zároveň také, protože Ho měla opět ve svých rukou a u svých prsou, byl její jedinečný žal smísen s útěchou a její láska ukojena tím, že měla znovu svůj Poklad. Pohlížela na Něj s největší zbožností a úctou, a prolévala při tom krvavé slzy. Když spočíval Kristus v její náruči, vzdal mu poctu spolu s Ní celý zástup jejích andělů strážných, což ovšem viděla jen přesvatá Matka. Potom svatý Jan jako první a po něm všichni ostatní uctili přesvaté Kristovo tělo. Nejmoudřejší Matka seděla na zemi a držela je při tom v náruči, aby mohli všichni uspokojit svou zbožnost.

736. Při všem tom si naše velká Královna počínala s tak nebeskou moudrostí a obezřetností, že vzbuzovala obdiv andělů i lidí, protože všechna její slova byla plná nejhlubšího významu, něžné lásky a soucitu k jejímu mrtvému Synovi, útlocitnosti v jejím nářku a plná tajemství ve způsobu cítění a významu. Její žal převyšoval vše, co kdy mohli smrtelníci pocítit. Pohnula všechna srdce k soucitu a k slzám. Všechny osvěcovala, aby porozuměli tajemstvím, která se nyní odehrávala pod jejich rukama, Nadevše si při všech těch srdce drásajících souženích, aniž by opomenula nejmenší ze svých povinností, zachovala pokornou důstojnost a klidnou tvář. Přizpůsobovala se stejně všem okolnostem, mluvila klidně se svým milovaným Synem, s věčným Otcem, s anděly i s okolostojícími, a oslovovala celé lidské pokolení, pro jehož vykoupení Pán podstoupil přehořké mučení a smrt. Nebudu se zdržovat podrobným líčením nejvýš moudrých a bolestiplných slov naší Paní, která při této příležitosti pronášela. Křesťanská zbožnost si bude schopná o nich udělat úsudek, protože nemohu psát o všech tajemstvích.

737. Bolestná Matka držela po nějakou dobu mrtvé Ježíšovo tělo na klíně, ale protože se schylovalo k večeru, svatý Jan a Josef z Arimatie Ji prosili, aby jim dovolila přikročit k přípravám pohřbu. Nejmoudřejší Matka ihned uposlechla a oni přesvaté tělo nabalzamovali. K tomu použili všech sto liber koření a vonné masti, které přinesl Nikodém. Takto připravené božské tělo položili na nosidla, aby je mohli odnést ke hrobu. Ve své lásce nejvýš pozorná nebeská Královna, pozvala nebeské andělské kůry, aby se spolu s jejími strážnými anděly zúčastnili pohřbu svého Stvořitele. Andělé okamžitě sestoupili z nebeských výšin v jen pro nebeskou

Královnu viditelných podobách. Když bylo přesvaté Kristovo tělo neseno ke hrobu, tvořili jeden průvod nebeští duchové a druhý lidé. Tělo nesl svatý Jan, Josef, Nikodém a setník, který vyznal Pána a nyní pomáhal při pohřbu. Za nimi šla blahoslavená Matka, pak Marie Magdalena a ostatní ženy a učedníci. Mimo to následoval ještě velký počet věřících, protože mnozí, kterým se po otevření Kristova boku dostalo osvícení, přišli na Kalvárii. Všichni se mlčky a se slzami v očích připojili k průvodu. Šli do blízké zahrady, kde Josef z Arimatie vytesal ve skále nový hrob, do kterého ještě nebyl nikdo položen (Jan 19,41). Do tohoto nejvýš požehnaného hrobu položili nejsvětější Ježíšovo tělo. Dřív než na hrob položili těžký kámen, se zbožná a moudrá Kristova Matka ještě Kristovi poklonila, čímž opět vzbudila obdiv andělů i lidí. Všichni Ji napodobili, poklonili se ukřižovanému Spasiteli, nyní odpočívajícímu v hrobě a poté uzavřeli hrob kamenem, který byl podle evangelistova výroku velmi těžký (Mt.27,60).

738. Současně se všechny hroby, které se při Kristově smrti otevřely, opět uzavřely. Jedním z tajemství jejich otevření bylo, že se otevřely proto, aby přijaly Toho, jehož židé, dokud žil a byl jejich dobrodincem, zavrhli. Na žádost Královny zůstali andělé na stráži u hrobu, ve kterém zanechala své srdce. Ve stejném pořadí, ve kterém přišli, se nyní všichni vraceli na Kalvárii. Nebeská Učitelka všech ctností přistoupila ke kříži a s nejhlubší uctivostí se mu poklonila. Josef z Arimatie a všichni truchlící Ji v tom následovali. Zatím čas pokročil a slunce už zapadlo, když se velká Paní, provázena věřícími, odebrala z Kalvárie do večeřadla. Když Ji tam přivedli, požádal Ji svatý Jan, obě Marie a ostatní o požehnání a s pláčem se s Ní rozloučili. Nejpokornější a nejmoudřejší Paní jim poděkovala za službu, kterou prokázali jejímu Synovi i za útěchu, kterou poskytli Jí a nechala je odejít s mnoha skrytými duchovními dary a s požehnáním jejího nejvýš milostného a laskavého srdce.

739. Židé zmateni a vzrušeni událostmi předešlého dne, šli v sobotu ráno k Pilátovi a požádali ho, aby poslal ke Kristovu hrobu vojenskou stráž, protože ten svůdce, řekli, veřejně prohlásil, že po třech dnech vstane z mrtvých. Proto by jeho učedníci mohli jeho tělo ukrást a říci, že vstal z mrtvých. Pilát vyhověl jejich zlomyslné žádosti, a dal jim požadovanou stráž, kterou židé u hrobu postavili (Mt. 27,62-66). Zrádní kněží tím ovšem chtěli jen získat možnost zastírat událost vzkříšení, protože se ve skutečnosti obávali, že k ní skutečně dojde. Jak se později ukázalo, podplatili vojenské stráže, aby svědčily, že Ježíš nevstal z mrtvých, ale že jeho tělo ukradli učedníci (Mt.28,12-13). Protože však žádná rada proti Bohu nic nezmůže (Př.21,30), vyšlo tím jen Kristovo vzkříšení víc na veřejnost a bylo tak dokonaleji potvrzeno.

Poučení, která mi dala Královna nebes.

740. Má dcero, probodení boku mého nejsvětějšího Syna kopím bylo kruté a pro mne velmi bolestné, ale jeho účinky a tajemství jsou velmi sladká pro ty duše, které dovedou tuto sladkost zakoušet. Pro mne to byla velká bolest, ale kdokoli pozná toto tajemné dobrodiní, najde v něm velkou úlevu a útěchu ve svých souženích. Abys tomuto tajemství porozuměla a mohla se na něm podílet, musíš vědět, že můj Syn a Pán si pod vlivem své nejvýš vroucí lásky k lidem přál, aby mu kromě ran na rukou a nohou bylo otevřeno ranou v boku také jeho srdce, sídlo lásky, aby mohly skrze tuto bránu vcházet duše a nalézat v jeho srdci útočiště a uspokojení. Přeji si, aby to pro tebe byl v době tvého vyhnanství jediný útulek, který budeš mít a který budeš vyhledávat, a který musíš za svého pobytu na zemi považovat za své obydlí. Tam najdeš podmínky i zákony lásky pro mé následování a pro poučení, jak máš všem, kdo se dopustí urážek, splácet žehnáním tak, jak jsi to viděla dělat mne, když bylo mé srdce raněno při probodení mého mrtvého Syna. Ujišťuji tě, moje nejdražší, že pro dosažení účinných milostí od Všemohoucího nemůžeš udělat nic lepšího. Modlitba, kterou vykonáš v duchu odpuštění je mocná nejen pro tvé vlastní dobro, ale i pro dobro toho, kdo tě urazil, protože se laskavé srdce mého Syna dá snadno pohnout, když vidí, že Ho tvorové následují v odpouštění těm, kdo je uráží. Modlí se za ně, protože se tím podílí na jeho vroucí lásce, kterou ukázal na kříži. Zapiš si tuto nauku do srdce a následuj mne v této ctnosti, kterou jsem tak vysoce cenila. Skrze ránu v boku pohlížej na srdce Krista, tvého Ženicha i na mne a v něm miluj něžně a vroucně své nepřátele a všechny tvory.

741. Pozoruj také starostlivou a vždy ochotnou prozřetelnost Nejvyššího, se kterou spěchá na pomoc tvorům, kteří k Němu s upřímnou důvěrou volají. Viděla jsi to v mém jednání, když mě trápila starost kvůli důstojnému pohřbu mého božského Syna. Proto, aby mně v tom soužení pomohl, ukázal mi Pán svou lásku tím, že pohnul srdce Josefa a Nikodéma i jiných věřících k tomu, aby mi pomohli s Ježíšovým pohřbem. Jejich včasná pomoc mě v mém trápení velmi potěšila a za toto jejich jednání i kvůli mé prosbě je Nejvyšší naplnil podivuhodnými účinky Božství, kterými byli zaplaveni v době, kdy snímali Ježíše z kříže a při jeho pohřbu. A od té doby byli tito věřící osvěcováni a naplňováni tajemstvím vykoupení. Tak podivuhodné je řízení dobrotivé a mocné Boží prozřetelnosti, že když se chce nechat zavázat k vykonání něčeho dobrého některému ze svých tvorů, sešle na jiné soužení, čímž některým poskytuje příležitost k vykonání dobrých skutků a zároveň uděluje pomoc těm, kteří jsou v tísni. Takto dobrodinec za svůj dobrý skutek, který vykonal, a vlivem

modlitby, kterou mu věnoval člověk v tísni, dostává milosti, kterých by jinak nebyl hoden. Otec milosrdenství, který dobrý skutek vnukne a také napomáhá k jeho uskutečnění, za něj pak odplácí tak, jako by to byla podle spravedlnosti jeho povinnost. S jeho vnuknutími můžeme spolupracovat jen v souladu se svými nepatrnými schopnostmi, všechno co je opravdu dobré, však přichází z Boží ruky (Jak.1,17).

742. Uvažuj také o spravedlnosti této Boží Prozřetelnosti při splácení křivd a urážek, které jsme trpělivě snesli, když můj Syn za velkého pohrdání, potupy a rouhání podstoupil smrt. Nejvyšší se hned postaral o čestný pohřeb, pohnul mnohé, aby Ho vyznali jako pravého Boha a Vykupitele, aby Ho vyhlašovali za svatého, nevinného a spravedlivého právě tehdy, když bylo dokončeno hrozné ukřižování, a aby se Mu klaněli jako Božímu Synovi. I jeho nepřátelé cítili ve svém nitru hrůzu a zmatek z hříchů, které spáchali při Jeho pronásledování. I když tato dobrodiní neprospěla všem lidem, všichni pocítili účinek nevinné smrti Páně. Já jsem také spolupůsobila svými modlitbami a prosila o to, aby byl Pán poznán a ctěn těmi, které jsem znala.

KAPITOLA XXV.

Královna nebes těší Petra i ostatní apoštoly; její moudré počínání po pohřbu svého Syna; její vize Kristovy božské duše, která sestoupila do předpeklí ke svatým patriarchům.

743. Plnost moudrosti v duši naší velké Královny a Paní při všech jejích utrpeních nepřipustila, aby se při každé příležitosti a po celý čas dopustila nějaké chyby nebo nedopatření ve vztahu k péči o všechny své povinnosti. S touto nebeskou prozíravostí vykonávala své povinnosti a praktikovala nejvyšší a nejvýznamnější ctnosti. Jak jsem řekla, naše Královna se po Kristově pohřbu uchýlila do večeřadla. Zůstala chvíli v síni poslední večeře ve společnosti svatého Jana, Marií a jiných žen, které přišly za Ježíšem z Galileje. Všem s nejhlubší pokorou a se slzami děkovala za to, že s Ní setrvali až do této chvíle a byli s Ní po celou dobu mučení jejího milovaného Syna a slíbila jim jeho jménem odměnu za to, že Ho s takovou vytrvalostí a zbožností následovali. Zároveň svatým ženám nabídla své služby a přátelství. Všechny ženy i svatý Jan ocenili její velkou přízeň, líbali Jí ruce a prosili o její požehnání. Také Ji prosili, aby si odpočinula a něčím se posilnila. Královna však na to odpověděla: „Mým odpočinkem a útěchou bude, až uvidím svého Syna a Pána vstalého z mrtvých. Vy, moji nejdražší přátelé, sami uspokojte své potřeby, já budu zatím sama se svým Synem.“

744. Pak odešla se svatým Janem. Když osaměli, poklekla před ním a řekla se slzami: „Nezapomeň na slova mého Syna, která nám řekl na kříži. Blahosklonně tě nazval mým synem a mne tvou matkou. Ty jsi tedy mým pánem a jsi knězem Nejvyššího. Kvůli této důstojnosti se sluší, abych tě ve všem poslouchala. Proto si přeji, abys mi od této hodiny dával rozkazy a ve všem mne řídil, a vždy pamatoval na to, že jsem tvou služebnicí. Veškerou mou radostí bude sloužiti ti až do smrti.“ Apoštol mimo jiné řekl: „Má Paní a Matko Vykupitele a Pána, já mám být poddán tvé autoritě, protože označení syn mi ukládá povinnost oddanosti a poddanosti k mé matce. Ten, který mě ustanovil knězem, učinil Tebe svou Matkou a byl ti poddán, ačkoli byl Stvořitelem vesmíru (Lk 2,51). Proto je spravedlivé, abych Ti byl poddán také já a snažil se ze všech sil se stát hodným úřadu, který mi svěřil, sloužit Ti jako tvůj syn, pročež bych si přál být raději andělem než pozemským tvorem.“ Tato apoštolova odpověď byla nejvýš pravdivá, ale nedokázala přemoci pokoru Matky všech ctností, která odpověděla: „Synu můj Jane, mou útěchou bude tě poslouchat jako svého představeného, kterým skutečně jsi. Já musím mít v tomto životě stále představeného, kterému bych mohla odevzdat svou vůli v poslušnosti. Proto jsi ty zástupcem Nejvyššího a jako můj syn jsi povinen poskytnout mi to jako útěchu v mé opuštěnosti.“ „Staň se tedy podle tvé vůle, má Matko,“ odpověděl svatý Jan, „protože v tom je všechna má jistota.“ Bez další řeči nebeská Matka hned žádala o svolení, aby směla být sama a rozjímat o tajemstvích svého božského Syna. Požádala také svatého Jana, aby opatřil nějaké občerstvení svatým ženám, které Ji provázely, a aby jim pomáhal a těšil je. Vyjmula z toho pouze Marie, protože si přály se postit až do doby, kdy spatří zmrtvýchvstalého Pána. Naše Paní poprosila svatého Jana, aby jim dovolil splnit tuto jejich zbožnou žádost.

745. Svatý Jan pak od Boží Matky odešel, aby potěšil dvě Marie a splnil rozkazy velké Paní. Zbožné ženy se po tom, co se postaraly o své potřeby, všechny odebraly do svých ložnic, aby strávily noc v zármutku a bolestném rozjímání o tajemstvích umučení Páně. S takovou nebeskou moudrostí pracovala blahoslavená Panna Marie uprostřed záplavy svých starostí a soužení, a nikdy neopomenula ani nejmenší bod nejdokonalejší poslušnosti, pokory, lásky mezi bližními a obezřetné prozíravosti ve všem, co bylo zapotřebí. Nezapomněla se starat o potřeby zbožných žen, ale kvůli tomu nezapomínala také na nic, co bylo zapotřebí v praktikování své vlastní nejvyšší dokonalosti. Půst Marií schválila, protože byly silné a horlivé v lásce, a zároveň se postarala o slabost jiných. Poučila apoštola o povinnostech vůči Ní a počínala si ve všem jako Učitelka dokonalosti a Paní milosti. To vše konala, když vody utrpení dostoupily až k její duši (Ž1.68,2). Když pak ve své světničce osaměla, uvolnila

mocnou záplavu své zmučené lásky a nechala se úplně ovládnout vnitřní i zevnější hořkostí své duše. V duchu si znovu představovala hroznou smrt svého božského Syna, tajemství jeho života, jeho kázání, zázraky a nesmírnou cenu jeho vykoupení, novou Církev, kterou založil a okrášlil bohatstvím svatých svátostí a poklady milostí, štěstí a blaho lidského pokolení, nyní tak hojně a slavně vykoupeného, nesmírné bohatství předurčených, kteří toho blaha skutečně dosáhnou i hrozné neštěstí zavržených, kteří se svou vlastní vinou stávají nehodnými věčné slávy, vysloužené pro ně jejím Synem.

746. V hlubokém uvažování o těchto vysokých skrytých tajemstvích strávila velká Paní celou noc. Plakala, vzdychala, chválila a velebila dílo svého božského Syna, jeho umučení, jeho skryté soudy a všechna ostatní velká tajemství božské moudrosti a nevyzpytatelné prozřetelnosti Páně. O každém z nich, jako Matka pravé moudrosti uvažovala, každému rozuměla, někdy rozmlouvala se svatými anděly, jindy zase se samým Pánem o tom, co božským působením ve svém nejčistším srdci cítila. Po čtvrté hodině následujícího sobotního rána vstoupil svatý Jan, aby potěšil truchlící Matku. Ona před ním padla na kolena a jako od svého představeného a kněze žádala jeho požehnání. Její nový syn se slzami v očích zase žádal požehnání od Ní, a tak si vzájemně jeden druhému udělili požehnání. Nebeská Královna poprosila svatého Jana, aby vyhledal svatého Petra, který svatého Jana hledal cestou do města. Přikázala svatému Janovi, aby ho přijal laskavě, potěšil a přivedl k Ní. Totéž měl učinit i s ostatními apoštoly, aby je povzbudil v naději na odpuštění a nabídl jim její přátelství. Svatý Jan opustil večeřadlo a brzy potkal svatého Petra, který plný studu a slz nesměle hledal příležitost k setkání s velkou Královnou. Právě přicházel z jeskyně, kde oplakával zapření Krista. Ale nyní byl potěšen svatým Janem a povzbuzen vzkazem nebeské Matky. Pak oba šli hledat ostatní apoštoly. Když některé z nich našli, odebrali se všichni do večeřadla s nadějí, že dojdou odpuštění. Napřed vešel svatý Petr sám k Matce milosti. Padnul k jejím nohám a řekl s velkým žalem: „Zhřešil jsem, Paní, zhřešil jsem před Bohem a urazil jsem svého Mistra i Tebe!“ Dále nemohl, neboť další jeho slova udusil usedavý pláč a vzlykání, které vycházelo z hlubin jeho stísněného srdce.

747. Když nejmoudřejší Panna pozorovala Petra ležícího na zemi, považovala ho za kajícníka, který se kaje za hříchy, kterých se nedávno dopustil, ale také za hlavu Církve, kterou si její božský Syn vyvolil za svého náměstka. Nepokládala za správné, aby padla před knězem, který právě zapřel svého Mistra, ale její pokora také nemohla snést, aby neprojevila patřičnou úctu jeho úřadu. Aby tedy přizpůsobila své jednání oběma těmto okolnostem odhodlaná mu prokázat úctu, aniž by mu řekla, proč tak

činí, padla na kolena, aby ho uctila, ale přitom skryla svůj úmysl slovy: „Prosme mého Syna a tvého Mistra za odpuštění tvé viny.“ Modlila se za něj, posilnila jeho naději připomenutím milosrdného jednání Páně s dobře známými hříšníky a poukázala na to, že on jako hlava sboru apoštolů je povinen dát příklad vytrvalosti ve vyznávání víry. Těmito a jinými velmi přesvědčivými důvody a svou laskavostí upevnila Petra v naději na odpuštění. Pak vstoupili i ostatní apoštolové a padli na zem před nejsvětější Marií, prosili za odpuštění své zbabělosti, se kterou opustili jejího božského Syna v době jeho mučení. Oplakávali hořce svůj hřích, přičemž byli pohnuti k větší lítosti přítomností této Matky, která byla vůči nim plná bolestného soucitu. Její obdivuhodně laskavá tvář v nich vyvolala božské hnutí k lítosti nad svými hříchy i lásky ke svému Mistrovi. Naše slavná Paní je pozdvihla a povzbuzovala. Slíbila jim odpuštění, po kterém toužili, i svou přímluvu, aby ho dosáhli. Potom všichni jeden po druhém vypravovali, co se každému při jeho útěku přihodilo. Ačkoli blahoslavená Paní věděla o všem až do nejmenších podrobností, všechny je laskavě vyslechla, přičemž využívala to, co vypravovali, jako příležitost k dotyku jejich srdcí a k utvrzení jejich víry v jejich Vykupitele a Mistra, a ke vzbuzení božské lásky. V tom nebeská Paní dosáhla naprostého úspěchu. Všichni z této schůzky odcházeli spalováni horlivostí a ospravedlněni novým rozmnožením milostí.

748. To byla část sobotního zaměstnání nebeské Královny. Když se přiblížil večer, uchýlila se opět do soukromí. Zanechala nyní apoštoly na duchu obnovené a plné útěchy, radující se v Pánu, ale také plné zármutku nad umučením jejich Mistra. Ve své samotě naše Paní toho večera pozorovala činnost nejsvětější duše svého Syna po jejím odloučení od přesvatého těla. Blahoslavená Matka věděla hned od počátku, že Kristova duše spojená s Božstvím sestoupila do předpeklí, aby vysvobodila svaté otce z podzemního vězení, kde čekali od smrti prvního spravedlivého člověka, který zemřel v očekávání příchodu Vykupitele lidského pokolení. Aby bylo možné psát o tomto tajemství, které je jedním z článků víry týkajících se nejsvětějšího člověčenství Krista Pána, považuji za nejlepší zmínit se o tom, co mi bylo o předpeklí zjeveno a o tom, kde se nalézalo. Říkám tedy, že průměr Země, od jednoho povrchu skrze střed země k povrchu na druhé straně země měří dva tisíce pět set dvě ligy (liga je 3,45 míle) a od povrchu do středu jeden tisíc dvě stě padesát jednu ligu. Podle průměru si můžeme vypočítat obvod tohoto globu. Ve středu, jako v srdci země, je peklo zavrženců. Toto peklo je velká dutina plná nepořádku a zmatku, ve které je mnoho tmavých míst pro různé tresty, které jsou hrozné a děsivé. Tato všechna místa

dohromady vytváří prostorný glob, podobný nějaké ohromné baňaté nádobě se širokým hrdlem. V tomto hrozném vězení, plném zmatku a muk byli démoni a všichni zavrženci a budou tam po celou věčnost, dokud bude Bůh Bohem, neboť z pekla není vysvobození (Mt.25,41).

749. Na jedné straně pekla je očistec, kde jsou očišťovány duše spravedlivých, pokud nezaplatily za svá provinění nebo neodešly z pozemského života úplně bez vad, které jim brání v blaženém nazírání. Tato sluj je velká, ale ne tak velká jako peklo. Přestože jsou v očistci kruté tresty, nejsou nikterak spojeny s pekelnými tresty. Na druhé straně pekla je předpeklí, se dvěma odděleními. Jedno je pro děti, které zemřely nepokřtěné a byly poskvrněné pouze dědičným hříchem, bez vlastních dobrých nebo špatných skutků, vykonaných z vlastní vůle. Druhé oddělení sloužilo jako místo pobytu pro spravedlivé, kteří už za své hříchy zaplatili, ale nemohli vejít do nebe, ani požívat patření na Boha, dokud nebylo uskutečněno vykoupení lidstva a dokud Spasitel Ježíš Kristus neotevřel nebeské brány, které Adamův hřích zavřel (Žl.23,9). Tato místnost je také menší než peklo, není s ním nikterak spojená, a ani v ní nedochází k trápení smyslů jako v očistci, protože toto místo bylo určené pro duše, které se už v očistci očistily a postrádaly pouze blažené patření na Boha, což bylo jejich jedinou bolestí. Zde se nalézaly také duše všech, kteří před smrtí Vykupitele zemřeli ve stavu milosti. Do tohoto místa sestoupila Kristova duše s Božstvím, kterého se týkají slova „vstoupil do pekel.“ Slovo „peklo" je možné použít k označení všeho, co je v oblasti pekla v hlubinách země, i když ho obyčejně používáme jen pro ono peklo, ve kterém jsou démoni a zavržení. To je nejvhodnější význam toho slova, jako „nebe" obyčejně označuje nadpozemské nebe, příbytek svatých, ve kterém budou věčně přebývat, zatímco zavržení zůstanou věčně v pekle. Ostatní části pekla jsou označeny zvláštními jmény, totiž očistec a předpeklí. Po posledním soudu zůstanou obydleny pouze nebe a peklo, protože jiná místa už nebudou zapotřebí, neboť i nemluvňata budou muset být přenesena na jiné místo.

750. Kristova duše tedy sestoupila do předpeklí provázena nesčíslnými anděly, kteří oslavovali statečnost a Božství svého vítězného a triumfujícího Krále. Ve shodě s jeho velikostí a velebností poručili branám tohoto dlouhověkého vězení, aby se otevřely, aby je Král slávy, mocný v boji a Pán ctností, mohl při svém příchodu najít odemčené a otevřené. Na jejich rozkaz se některé skály tvořící vchod rozpukly a sesypaly, i když to nebylo vskutku zapotřebí, protože Král i jeho armáda byli nehmotnými duchy. Přítomnost nejsvětější Kristovy duše změnila temnou jeskyni v nebe a byla naplněna obdivuhodným jasem. Duším, které se tam nacházely, se dostalo jasného patření na Boha. V okamžiku přešly ze stavu dlouhotrvající naděje

k požívání slávy, ze tmy do nepřístupného světla, které nyní začaly požívat. Všichni v Něm poznali pravého Boha a Vykupitele, propukli ve chvalozpěvy díků a dobrořečení, a volali: „Hoden je Beránek, který byl zabit, přijmout moc, čest, slávu a dobrořečení. Ty jsi nás vykoupil, Pane, svou krví, ze všech pokolení a jazyků, lidu a národů a učinil jsi z nás našemu Bohu královské kněžstvo a budeme vládnout zemi (Zj.5,9-12). Tvoje je, ó Pane, moc, tvoje panování a tvá je sláva v díle tvém.“ Na to Pán andělům přikázal, aby přivedli všechny duše z očistce, což se ihned stalo. Horlivá touha Pána po vykoupení lidí byla tehdy příčinou, že tyto duše byly svým Vykupitelem osvobozeny od trestů, které měly ještě vytrpět, a byly oslaveny s ostatními dušemi spravedlivých a obdařeny oblažujícím nazíráním. Tak byly toho dne příchodem Krále vylidněny žaláře, jak v předpeklí, tak v očistci.

751. Avšak pro zatracence v pekle to byl hrozný den, protože řízením Nejvyššího všichni spatřili i pocítili Vykupitelovo sestoupení do předpeklí. Také svatí Otcové a spravedliví byli svědky toho, jaké zděšení toto tajemství u ďáblů i zavržených vyvolalo. Démoni byli stále ještě trápeni a stísněni zdrcující porážkou, kterou utrpěli na Kalvárii, a když (podle způsobu jejich slyšení a mluvení) uslyšeli hlasy andělů předcházející Krále do předpeklí, byli znovu zmateni a zděšeni. Jako pronásledovaní hadi se skrývali v nejodlehlejších pekelných děrách a koutech. Zavržených se zmocnil zmatek nad zmatek, protože si ještě víc uvědomili své poblouznění a ztrátu spásy, kterou nyní obdrželi spravedliví. Jidáš a nekající lotr, kteří teprve nedávno, a tak zvláštním způsobem upadli do tohoto místa hrůzy, pocítili ještě větší muka a démoni byli proti nim ještě víc popuzeni. Tehdy se pekelní duchové rozhodli, že budou pronásledovat a mnohem krutěji týrat katolíky a trestat mnohem přísněji ty, kteří zapřou nebo se zřeknou katolické víry, protože usoudili, že ti si zasluhují větší tresty než nevěřící, kterým nebyla tato víra hlásána.

752. O všech těchto i jiných tajemstvích, o nichž se nemohu zmiňovat, sdílela naše velká Paní světa ve svém úkrytu vize a jasná poznání. Ačkoli Jí toto poznání, které vznikalo a probíhalo ve vyšší části její bytosti, čili v její duši, působilo velkou radost, nenechala ji přetékat do svého panenského těla, do smyslů a nižších schopností, které by se na ní přirozeně podílely. Naopak, když pocítila, že něco z té radosti přeteklo do nižší části její bytosti, prosila věčného Otce, aby toto přetékání zastavil, protože si nepřála povolit svému tělu takovou útěchu, dokud její božský Syn odpočíval v hrobě, a nebyl ještě oslavený. Blahoslavená Matka chovala ke svému Synovi a Pánovi tak obezřetnou a věrnou lásku, že se snažila být v každém ohledu živým, pravým a dokonalým obrazem jeho božského člověčenství. Během pozorného

sledování i těch nejmenších podrobností byla ve své duši nesmírně rozradostněná, kdežto v těle dosud cítila zármutek a sklíčenost, čímž napodobovala stav našeho Spasitele Ježíše Krista. Během této vize skládala chvalozpěvy, kterými opěvovala, chválila a velebila tajemství tohoto vítězství i nejlaskavější a nejmoudřejší prozřetelnost Vykupitele, který si jako milující Otec a všemohoucí Král přál osobně se ujmout nové vlády, kterou Mu dal Otec, a který nyní svou přítomností vysvobodil své poddané, aby mohli ihned začít užívat odměnu, kterou pro ně vysloužil. Z tohoto důvodu i kvůli jiným tajemstvím, která poznávala, se radovala a chválila Pána jako jeho Pomocnice i jako Vítězova Matka.

Poučení, která mi dala Královna nebes, nejsvětější Marie.

753. Má dcero, povšimni si poučení, která ti dává tato kapitola a která jsou velmi vhodná a nezbytná pro stav, který ti Nejvyšší určil, a ke splácení lásky, kterou Mu dlužíš. To vyžaduje, abys při svém zaměstnání a při styku s tvory, ať už coby vedoucí představená, nebo coby poslušná podřízená, se nikdy nedala žádnou z těchto povinností nebo jakýmkoli zevnějším podnětem zaujmout natolik, že bys vlivem toho opomenula ve skrytosti a ve vyšší části duše věnovat příslušnou pozornost přítomnosti svého Spasitele. Ani se nevzdaluj od světla Ducha svatého a jeho stálých vnuknutí, protože můj božský Syn hledá v tajích tvého srdce cesty, které jsou skryté před ďáblem, ke kterým nemají přístup tvé vášně, které vedou do svatyně, kam smí vstupovat jedině Velekněz (Žid.9,7), a kde duše požívá skrytá objetí svého Krále a Ženicha, jakmile pro něho připraví pokojík k odpočinku prostou a horlivou myslí. Tam nalezneš svého milostivého Pána, štědrého Nejvyššího, svého milosrdného Stvořitele, svého milujícího Ženicha a Vykupitele. Pak se nebudeš bát moci temnoty ani důsledků hříchu, které jsou krajům světla a pravdy neznámé. Ale duše, která je rozháraná starostmi o viditelné věci nebo nedbalá v zachovávání božského zákona, si tyto cesty uzavře. Bude znepokojována nezřízenými náklonnostmi svých vášní, budou jí překážet zbytečné starosti a ještě víc nepokoj mysli, nedostatek klidu a vnitřního míru, protože srdce musí být nespoutané, čisté a odloučené od všeho, co není pravdou a světlem.

754. Dobře jsi pochopila a zažila si tuto nauku, kterou jsem ti navíc přiblížila a ukázala svými skutky jako v nejčistším zrcadle. Zvláště pak svým jednáním v době zármutku, v těžkostech a utrpení při umučení mého božského Syna, při starostech, činnostech a bdění během jeho pohřbu a v době, kdy jsem poskytovala pomoc apoštolům a svatým ženám. Viděla jsi, že jsem po celý svůj život jednala tak, že jsem bez překážek a omezení spojovala skutky ducha se zevnějšími činnostmi. Proto, abys

mě v tom všem mohla následovat, jak si přeji, je nezbytné, abys kvůli nevyhnutelnému styku s tvory, ani kvůli činnostem tvého stavu nebo obtížím tohoto vyhnanství života, ani kvůli pokušením zlomyslného ďábla, nepovolila svému srdci, aby toužilo po něčem, co by tě zdržovalo, nebo abys věnovala pozornost něčemu, co by rozrušilo tvoji usebranost. Upozorňuji tě, má nejdražší, že pokud nebudeš v této věci velmi bdělá a ostražitá, ztratíš mnoho času, zneužiješ nesmírná a zvláštní požehnání, zmaříš vysoké a svaté úmysly Páně a zarmoutíš mne i anděly. Proto všichni toužíme po tvém soužití s námi. Chceš ztratit pokoj ducha a vnitřní útěchy, mnoho stupňů milosti, žádoucí růst v božské lásce a konečně přehojnou odplatu v nebesích? Tak mnoho záleží na tom, abys mi naslouchala a poslouchala mne ve všem, čemu tě s mateřskou laskavostí učím. Uvažuj a přemýšlej o tom, má dcero, a nakloň k tomu svého ducha tak, abys to vše skrze mou přímluvu a s pomocí božské milosti uváděla ve skutek. Snaž se mne také napodobovat ve věrné lásce, prostřednictvím které jsem odolávala sladkým nižším útěchám, když jsem následovala svého Mistra. Chval Ho za požehnání, které přinesl svatým v předpeklí, když tam sestoupila Jeho duše, aby je osvobodila a naplnila radostí, kterou zakoušeli při pohledu na Něj. To vše způsobila jeho nekonečná láska.

KAPITOLA XXVI.

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista a jeho zjevení se své nejsvětější Matce ve společnosti svatých Otců z předpeklí.

755. Božská duše Krista, našeho Vykupitele, zůstala v předpeklí od půl čtvrté v pátek odpoledne až do třetí hodiny následující neděle ráno. Po třetí hodině se vrátila do hrobu jako vítězný Kníže andělů a svatých, které vysvobodil z podzemního vězení a které vedl s sebou jako kořist svého vítězství a jako závdavek svého slavného triumfu nad potrestanými a poníženými odbojníky pekla. V hrobě bylo mnoho andělů, kteří ho střežili a uctívali jako nejsvětější tělo spojené s Božstvím. Někteří z nich na žádost jejich Královny a Paní posbírali částečky nejsvětější krve, kterou prolil její božský Syn a kousíčky přesvatého těla roztroušené na různých místech, vlasy a vousy vytrhané z jeho nejsvětější hlavy a tváře a vše ostatní, co náleželo k celistvosti jeho nejsvětějšího člověčenství. Tyto ostatky nejmoudřejší Matka pečlivě opatrovala. Andělé si tyto ostatky vzali na starost a každý byl naplněn velkou radostí, že se mu dostalo té výsady držet částečku, kterou se mu podařilo najít. Zmučené Kristovo tělo, před tím, než bylo proměněno, bylo ukázáno svatým Otcům v tak zbědovaném

a poraněném stavu, v jakém ho zanechala krutost židů. Když ho patriarchové, proroci a ostatní svatí viděli tak zohavené a mrtvé, klaněli se mu a znovu vyznávali Pána, jako vtělené Slovo, které na sebe opravdu vzalo naše nemoci a bolesti (Iz.53,4), splatilo bohatě naše dluhy a svou nevinností a bezhříšností vyrovnalo to, co jsme dlužili spravedlnosti věčného Otce. Tam uviděli naši první rodiče spoušť, kterou způsobili svou neposlušností, i to, jak neocenitelný lék musela opatřit nekonečná Vykupitelova dobrota a milosrdenství. Protože ve svých oslavených duších pociťovali účinky jeho hojného vykoupení, znovu chválili Všemohoucího a Svatého svatých, který s tak podivuhodnou moudrostí uskutečnil takovou spásu.

756. Pak za přítomnosti všech těch svatých, s pomocí andělů, kteří tam byli přítomni, byly připojeny k nejsvětějšímu tělu všechny částečky, které sebrali a tak bylo tělo navráceno do přirozené dokonalosti a celistvosti. Ve stejném okamžiku se nejsvětější duše spojila s tělem a dala mu nesmrtelný život a slávu. Místo prostěradel k zavinutí a mastí, v nichž bylo pohřbeno, bylo oděno čtyřmi dary slávy, totiž: jasností, necitlivostí, rychlostí a jemností. Tyto dary přetékaly z nesmírné slávy Kristovy duše do nejsvětějšího těla. Tyto dary Mu sice náležely jako přirozené dědictví a podíl od prvního okamžiku jeho početí, protože jeho duše byla už od toho okamžiku oslavená a celé jeho člověčenství bylo spojeno s Božstvím, ale byly zbaveny svého působení na nejčistší tělo, aby zůstalo citlivé a mohlo pro nás vysloužit slávu. Při vzkříšení byly tyto dary právem přivedeny v činnost v přiměřeném stupni, odpovídajícím slávě jeho duše a jeho spojení s Božstvím. Protože je sláva nejsvětější Kristovy duše pro lidi nepochopitelná, je naprosto nemožné náležitě popsat našimi slovy nebo přirovnáním slavné dary jeho božského těla, protože křišťál by byl v porovnání s čistotou jeho těla tmavý. Jasnost, která je vlastností jeho těla a která z něho vychází, převyšuje všechny jiné jasy, jako den převyšuje noc, nebo jako mnoho sluncí převyšuje světlo jedné hvězdy. A kdyby byla všechna krása tvorů sloučena, zdála by se ošklivá v porovnání s jeho krásou, protože žádnou stvořenou krásu nelze přirovnat k jeho kráse.

757. Dokonalost těchto darů při vzkříšení daleko převyšovala slávu jeho proměnění anebo slávu, o které se při různých příležitostech v tomto životopise mluví, protože byla při těch příležitostech jen přechodná a určená ke zvláštním účelům, kdežto při vzkříšení ji obdržel v plnosti a na věky. Skrze necitlivost se stalo jeho tělo nepřemožitelným pro všechny stvořené síly, protože žádná moc jím nikdy nepohne nebo ho nezmění. Jemností či pronikavostí byla zrnitost pozemské hmoty očištěna a zjemněna tak, že mohla proniknout jinou hmotou jako duch. Proto prošel skrz skálu

hrobu, aniž by ji odstranil, právě tak, jako vyšel ze života své nejsvětější Matky. Rychlost ho zbavila veškeré váhy a hmotné setrvačnosti, takže rychlostí předčil nehmotné anděly tak, že se mohl pohybovat rychleji než oni, jak dosvědčují jeho zjevení apoštolům i jiné příležitosti. Přesvaté rány, které znetvořily jeho tělo, nyní zářily na jeho rukou, nohou a boku tak jasně a třpytně, že mu dodávaly nevýslovnou krásu a půvab. V takové slávě a nebeské kráse Spasitel nyní povstal, vyšel z hrobu a za přítomnosti svatých patriarchů přislíbil jejich všeobecné vzkříšení i všech ostatních lidí v jejich vlastních tělech, i to, že budou následkem a působením jeho vzkříšení podobně oslaveni. A jako na důkaz a jako záruku všeobecného vzkříšení přikázal Pán duším mnoha z přítomných svatých, aby se spojily se svými těly a vstaly k věčnému životu. Tento božský rozkaz byl ihned vykonán a jejich těla vstala, jak se o tomto tajemství zmiňuje svatý Matouš (27,52). Mezi těmito vzkříšenými byl svatý Josef, svatá Anna, svatý Joachim a jiní staří otcové a patriarchové, kteří vynikali vírou a nadějí ve vtělení a s větší touhou a horlivostí prosili Boha o příchod Páně. Odměnou za jejich horlivost a touhu jim bylo dáno, že byli nyní vzkříšeni a oslaveni dřív, než ostatní lidé.

758. Ó, jak mocný a obdivuhodný, jak vítězný a silný se nyní ukázal tento Lev z Judy, syn Davidův! Ještě nikdo se neprobudil tak rychle ze snu, jako Kristus z mrtvých (Žl.3,6). Na jeho povel se suché a rozptýlené kosti dávno zemřelých spojily dohromady a maso, které se již dávno obrátilo v prach, se spojilo s kostmi, jejich dřívější život byl obnoven a obdařen dary slávy, které jim poskytovala oživující duše. V jednom okamžiku se všichni tito svatí shromáždili kolem svého Spasitele, přičemž zářili větším jasem než slunce, čistí, průhlední, krásní a hbití, způsobilí Ho všude následovat a svou blažeností potvrzovali nyní Jobovo proroctví, které praví, že Vykupitele uvidíme pro naši útěchu ve svém vlastním těle a svýma vlastníma očima a ne zrakem jiných (Job 19,26). Velká Královna nebes o všech těchto tajemstvích věděla a ze svého úkrytu ve večeřadle se na nich podílela. V okamžiku, kdy nejsvětější Kristova duše vešla do jeho těla a dala mu život, radost její neposkvrněné duše, o které jsem v předešlé kapitole řekla, že byla omezena a jakoby zadržena, začala opět přetékat do jejího neposkvrněného těla. Toto přetékání bylo ve svých účincích tak neobyčejné, že jím byla přenesena ze zármutku do radosti, z bolesti do rozkoše, ze žalu do nevýslovného blaha a pokoje. Stalo se, že právě v té chvíli Ji, stejně jako předešlého dne ráno, přišel navštívit a v její hořké opuštěnosti potěšit svatý Jan a neočekávaně Ji zastihl v záři slávy, ačkoli Ji dříve v Jejím skličujícím zármutku

mohl jen stěží poznat. Nyní Ji apoštol pozoroval s údivem a nejhlubší úctou, a usoudil z toho, že Pán vstal z mrtvých, když jeho požehnaná Matka byla tak úplně proměněna radostí.

759. V této nové radosti a pod božským vlivem její nadpřirozené vize se začala připravovat na návštěvu Páně, která byla už blízko. Když vzbuzovala projevy chvály, pěla písně a modlila se, pocítila v sobě najednou novou neobyčejnou radost a blaženost, která daleko přesahovala první radost, a která odpovídala obdivuhodným způsobem velikosti zármutku a utrpení, která zakoušela při mučení. Tato nová milost byla jiná a mnohem vyšší než radosti, které přirozeně přetékaly z její duše do těla. Mimo to v sobě pozorovala ještě třetí a docela odlišné účinky, které obsahovaly nové božské dary. Obzvláště pociťovala, že do její bytosti plyne nebeské světlo, oznamující příchod blaženého nazírání, které zde nebudu vysvětlovat, protože je to vysvětleno v prvním svazku (č. 620). Zde jen dodávám, že Královna nebes při této příležitosti obdržela těchto božských účinků mnohem víc a ve vyšším stupni, protože nyní tomu předcházelo Kristovo umučení, při kterém získala zásluhy tohoto umučení. Proto se útěchy, které dostávala z rukou svého božského Syna, rovnaly množství jejích bolestí.

760. Když byla blahoslavená Matka připravena, zjevil se Jí zmrtvýchvstalý a oslavený Kristus, náš Spasitel, ve společnosti všech svatých patriarchů. Vždy pokorná Královna padla na svou tvář a klaněla se svému božskému Synovi. Pán Ji však pozdvihl a přivinul k sobě. V tomto objetí, které bylo mnohem užší než dotek člověčenství a Spasitelových ran, o které se později pokusila Magdalena, dostala panenská Matka zvláštní dary a milosti, které mohly být uděleny jen Jí, protože byla uchráněna od hříchu. Ačkoli to nebyla největší milost, kterou při této příležitosti obdržela, nemohla by ji přijmout, aniž by přitom její smysly nezastavily svou činnost, a kdyby nebyla předem posilněna anděly a samým Pánem. Tato milost spočívala v tom, že se Synovo oslavené tělo spojilo tak úzce s jeho nejčistší Matkou, že proniklo do jejího těla a Ona do jeho tak, jako například křišťálová koule do sebe přijímá sluneční světlo, přičemž je proniknuta jeho leskem a krásou. A stejným způsobem vešlo tělo nejsvětější Marie v tomto nebeském objetí do těla jejího božského Syna. Bylo to jako nějaká brána, kterou vešla k vnitřnímu poznání slávy nejsvětější duše a těla svého Pána. Následkem této milosti, tvořící vyšší a vyšší stupně nevýslovných darů, povznesl se duch panenské Matky k poznání nejskrytějších svatých tajemství. Uslyšela v té chvíli hlas, který Jí řekl: „Moje milovaná, postup výše (Lk.14,10)!“ Mocí těchto slov byla úplně změněna a viděla jasně a bez zastínění božství, ve kterém našla úplný, i když jen dočasný odpočinek a odměnu za všechny své bolesti a úsilí.

Zde se sluší jedině mlčet, protože rozum i jazyk je úplně neschopný pochopit nebo vyslovit, co blahoslavená Panna Marie zakoušela v této blažené vizi, která převyšovala všechna ostatní, která do té doby obdržela. Oslavme tento den v obdivu a chvále, s blahopřáním, s láskyplnými a pokornými díky za to, co nám tehdy vyprosila a za její povýšení a blaženost.

761. Po několik hodin nebeská Kněžna požívala podstatu Božství se svým božským Synem, a podílela se nyní na jeho vítězství stejně, jako se podílela na mukách. Pak z této vize sestupovala jako po stupních, a když vize skončila, zjistila, že se sklání na pravé rameno nejsvětějšího člověčenství svého Syna a je občerstvována pravicí jeho Božství (Pís.2,6). Rozmlouvala sladce se svým Synem o tajemstvích jeho umučení a o jeho slávě. Při této rozmluvě byla opět napájena vínem lásky a milosrdenství, které nyní požívala v nezměrné míře z původního zdroje. Všechno, co může pouhý člověk přijmout, bylo v této chvíli blahoslavené Marii uděleno, neboť řečeno naším způsobem vyjadřování, si božská spravedlnost přála vyvážit její urážky (jak to musím nazvat, protože nemohu najít vhodnější slova), které musel tak čistý a neposkvrněný tvor snášet při zármutku a bolestech mučení. Protože, jak jsem se mnohokrát zmínila, Marie snášela stejné bolesti jako její Syn, a proto byla nyní v tomto tajemství zaplavena přiměřenou radostí a blažeností.

762. Když byla nebeská Paní ještě v povýšeném stavu, obrátila se ke svatým patriarchům a všem spravedlivým, poznávala je a promluvila ke každému zvlášť, chválila Všemohoucího za jeho hojné milosrdenství ke každému z nich. Zvláštní útěchu Jí způsobilo, když mluvila se svými rodiči, svatými Joachimem a Annou, se svým snoubencem svatým Josefem a se svatým Janem Křtitelem, se kterými rozmlouvala déle než s patriarchy, proroky a s prvními rodiči Adamem a Evou. Všichni se nebeské Paní hluboce poklonili, uznávali Ji za Matku Vykupitele světa a zdroj jejich radosti a pomocnici při jejich vykoupení. Božská moudrost je přiměla k tomu, aby Ji tak uctili. Avšak Královna všech ctností a Mistryně pokory padla na svou tvář a vzdávala svatým úctu, která každému patřila. Pán to dovolil, protože svatí byli sice nižší v milosti, ale byli vyšší stavem blaženosti, byli obdařeni nepomíjející, věčnou slávou, kdežto Matka milosti byla dosud poutnicí ve smrtelném životě a nepřešla ještě do stavu požívání věčné blaženosti. Spasitel Ježíš Kristus zůstal u své Matky v době, kdy rozmlouvala se svatými otci. Nejsvětější Marie vybídla všechny přítomné anděly a svaté, aby chválili Vítěze nad smrtí, hříchem a peklem. Potom všichni pěli nové písně, žalmy, hymny chvály a velebení, dokud nepřišla hodina, ve které se měl vzkříšený Spasitel zjevit na jiných místech, jak budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, která mi dala velká Paní, přesvatá Marie.

763. Má dcero, raduj se z toho, že nemůžeš podle svého přání popsat slovy to, co jsi ve vztahu k oslaveným tajemstvím pochopila svými vnitřními schopnostmi, a co jsi popsala v této části. Uznat se za překonaného tak vysokými tajemstvími jako jsou tato, musí být tvorem považováno za vítězství, které rozmnožuje Boží slávu. Já jsem cítila bolesti svého Syna, a přestože jsem neztratila život, vytrpěla jsem mysticky smrtelné úzkosti. Proto jsem také v sobě pociťovala toto podivuhodné mystické vzkříšení k nejvyššímu stavu milosti a činnosti. Boží existence je nekonečná, a přestože se na ní tvor může podílet v tak vysoké míře, zůstává stále ještě mnoho k porozumění, lásce a požívání. Abys nyní mohla s pomocí svého rozumu vykreslit něco ze slávy svatých, mé a Krista, mého Syna, chci ti dát některá pravidla, podle kterých budeš moci přejít od uvažování o darech oslaveného těla k darům duše. Už víš, že dary duše jsou nazírání, poznávání a požívání, kdežto dary těla, jak jsi se už zmínila, jsou jasnost, necitlivost, jemnost a rychlost.

764. Každý z těchto darů se přiměřeně zvětšuje u každého, kdo v milosti posvěcující koná byť i ten nejmenší skutek, i kdyby to nebylo víc, než odstranění slámky, nebo podání sklenky vody z lásky k Bohu (Mt.10,42). Za každý nejnepatrnější skutek získá člověk rozmnožení těchto darů. Zvýšená jasnost, převyšující mnohokrát jasnost slunce, bude přidána k jeho stavu blaženosti. Zvýší se necitlivost, kterou se člověk vzdálí lidské a pozemské porušenosti dál, než by dokázalo dosáhnout veškeré stvořené úsilí veškerou svou silou ve snaze uniknout tomuto stavu nebo jeho změnám. Zvýší se jemnost, se kterou prochází skrze vše, co by se mu mohlo postavit do cesty a dostává novou moc pronikání. Zvýší se rychlost, která daleko převýší rychlost ptáků, větru a všech ostatních výtvorů, jako je oheň a živly směřující ke svému centru. Ze stavu rozmnožení darů těla, získaných dobrými skutky, můžeš posoudit i stav rozšíření darů duše, protože dary těla pocházejí z darů duše a odpovídají jim. V blaženém nazírání zajišťuje každá zásluha větší jasnost a poznání božských vlastností a dokonalosti, než kterého dosáhli všichni učitelé a osvícení členové Církve. Podobně se rozšiřuje dar chápání nebo zaujetí božským objektem, neboť jistota podílu na nejvyšší a nekonečné Dobrotě vede ke klidu a odpočinku mnohem vzácnějšímu, než kdyby měla duše vše, co je vzácné, drahé, žádoucí a hodné dosažení ve všem tvorstvu, a to i kdyby to vše měla najednou. Činorodost, třetí to dar duše, která z popudu lásky, se kterou člověk vykonává i nejmenší skutky, zvyšuje stupeň účinné lásky tak, že se jí nikdy nevyrovná ani ta největší láska lidí na zemi, a k rozkoši, která z ní pramení, nemohou být nikdy přirovnány ani všechny rozkoše tohoto pozemského života.

765. Proto, má dcero, nyní povznes své myšlenky a pomysli na to, jaký bude úděl svatých, kteří jsou známi v Kristově Církvi, a kteří z lásky k Bohu konali velké a hrdinské skutky, snášeli kruté týrání a mučení, když už za malé skutky vykonané pro Boha je tak obdivuhodná odměna. Pokud se takové věci stávají pouhým lidem, kteří jsou podrobeni chybám a nedokonalostem, které překáží zásluhám, představ si jak jen můžeš, povýšení mého božského Syna. Pak pocítíš, jak jsou, obzvlášť během pozemského života, omezené lidské schopnosti, pro náležité pochopení tohoto tajemství a utvoření si náležité představy o této velikosti. Nejsvětější duše mého Pána byla podstatně spojena s Božstvím. Vlivem tohoto podstatného spojení se oceán jeho Božství nutně sdílel s jeho božskou a lidskou osobou, která se nevýslovným způsobem podílí na samé Boží podstatě. Ačkoli se jeho oslava nezakládala na zásluhách, protože ji obdržel již vlivem podstatného spojení hned v prvním okamžiku, když byl počat v mém životě, přesto skutky třiatřiceti let jeho života, jeho narození v chudobě, jeho život, práce, vlídnost a láska coby poutníka, konání všech ctností, vykoupení lidského pokolení, založení Církve a hlásání učení víry, to vše vyžadovalo, aby se sláva jeho těla měřila slávou jeho duše. Proto je její velikost nevýslovná, nezměrná a bude ji možné spatřit jen ve věčném životě. Ve spojení s velkolepým povýšením mého božského Syna, způsobila i ve mně pravice Všemohoucího účinky přiměřené pouhému tvorovi, při kterých jsem zapomněla na všechna soužení a bolesti mučení. Podobného údělu se dostalo také Otcům z předpeklí i ostatním svatým, když obdrželi svou odměnu. Já jsem zapomněla na hořkost a námahu, kterou jsem zažila, protože velká radost zapudila všechnu bolest, i když jsem nikdy neztratila z mysli, co můj Syn pro lidské pokolení vytrpěl.

KAPITOLA XXVII.

Některá zjevení našeho Spasitele Mariím a apoštolům; moudrost Královny nebes při naslouchání jejich zprávám o těch zjeveních.

766. Když zmrtvýchvstalý a oslavený Pán Ježíš navštívil a naplnil slávou svou nejsvětější Matku, rozhodl se, jako milující Otec a Pastýř shromáždit stádečko svých ovcí, které potupa jeho umučení rozrušila a rozptýlila. Svatí patriarchové a všichni, které Pán vysvobodil z předpeklí, Ho stále provázeli, ačkoli zůstávali při jeho zjeveních neviditelní. Pouze naší velké Královně se dostalo výsady, že je všechny viděla, poznávala, a že se všemi mluvila v době mezi zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením jejího božského Syna. Kdykoliv se Pán ostatním neukázal, zůstával se svou milovanou Matkou ve večeřadle, které po celou dobu těch čtyřiceti

dní neopustila. Tam spolu se sborem proroků a zástupy svatých, kteří svého Krále a Královnu provázeli, se těšila z přítomnosti Vykupitele světa. Aby se o zmrtvýchvstání Páně dozvěděli apoštolové, začal se nejdříve ukazovat ženám, a to ne kvůli jejich slabosti, ale proto, že byly pevnější ve víře a naději v jeho zmrtvýchvstání. To je pravá příčina toho, proč byly vyznamenány tím, že první spatřily vzkříšeného Ježíše.

767. Svatý evangelista Marek se zmiňuje zvlášť o tom, že se Marie Magdalena a Marie Josefova dívaly, kam bylo položeno Ježíšovo tělo (Mk.15,47). Potom, když v sobotu večer s jinými svatými ženami opustily večeřadlo, šly do města a nakoupily další vonné masti a koření, aby se časně ráno po sobotě vrátily ke hrobu a ještě jednou uctily svaté tělo návštěvou a pomazáním. V neděli ráno, aniž věděly, že byl hrob z Pilátova nařízení zapečetěn a postavena k němu stráž (Mt27,65), vstaly ještě před svítáním, aby uskutečnily svůj zbožný záměr. Cestou myslely jen na problém s odvalením velkého kamene od vchodu do hrobu, na který si vzpomněly až nyní. Ale jejich láska učinila lehkou i tuto překážku, i když nevěděly, jak ho odvalí. Když vyšly z večeřadla, byla ještě tma, ale než došly ke hrobu, už svítalo, protože toho dne, byly tři hodiny temnoty při smrti Páně nahrazeny časnějším východem slunce. Tento zázrak vysvětluje různost výroků svatého Marka a svatého Jana. Svatý Marek říká, že Marie přišly ke hrobu, když už slunce vyšlo, kdežto svatý Jan říká, že byla ještě tma (Mk.16, 2; Jan 20,1). Oba mluví pravdu, že vyšly časně, ještě před svítáním, i že již slunce svým zrychleným letem vyšlo náhle právě tehdy, když ženy přišly ke hrobu, přestože se na své krátké cestě nikde nezdržovaly. Hrob tvořila klenutá hrobka ve formě jeskyně, jejíž vchod byl uzavřen velkou kamennou deskou. Uvnitř, trochu stranou a vyvýšena od země, byla vytesána kamenná lavice, na níž odpočívalo Spasitelovo tělo.

768. Krátce před tím, než si Marie vzpomněly a hovořily o obtíži spojené s odvalením kamene, nastalo silné a podivné zemětřesení. Ve stejné době anděl Páně otevřel hrob a odvalil stranou kámen, který byl na hrobových dveřích a bránil volnému vstupu (Mt.28,2). Při hluku, který tím byl způsoben, a při zemětřesení padli zděšení strážcové hrobu na zem a zůstali nehybně ležet, i když Pána neviděli, protože jeho tělo už v hrobu nebylo. Pán totiž vstal a vyšel z hrobu dřív, než anděl kámen odvalil. Marie, i když se trochu bály, si dodaly odvahy a posilněny Bohem přistoupily ke hrobce a vešly do ní. U vchodu viděly na odvaleném kameni sedět skvoucího anděla ve sněhobílém rouchu, který jim řekl: „Neděste se! Hledáte Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného: on vstal z mrtvých, tady není! Tohle je místo, kam

ho položili (Mk.16,5-6).“ Svaté ženy vešly, a když uviděli prázdný hrob, zarmoutily se, protože na ně nepřítomnost Páně působila víc, než andělova slova. Uviděly jiné dva anděly stojící každý u jednoho konce kamenné lavice, kteří jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, ale byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak k vám mluvil, když byl v Galileji. Říkal: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšníků, být ukřižován a třetího dne vstát z mrtvých (Lk.24,5-7).“ „Ale jděte a řekněte jeho učedníkům a Petrovi, že jde před vámi do Galileje, právě tam Ho uvidíte, jak vám řekl (Mk.16,7).“

769. Takto upamatovány andělem si Marie vzpomněly, co jejich božský Mistr řekl. Ujištěny o jeho vzkříšení spěchaly od hrobu a zvěstovaly vše jedenácti apoštolům a všem ostatním následovníkům Páně. Avšak mnozí z nich byli ve víře tak otřeseni, že zapomněli na slova svého Mistra a Vykupitele, proto považovali slova svatých žen za bláznovství (Lk,24,11). Mezitím co svaté ženy plné rozechvění a radosti vypravovaly, co viděly, strážcové u hrobu se probrali ze své strnulosti a vstali. Když viděli hrob otevřený a bez svatého těla, utekli, aby to oznámili knížatům a kněžím (Mat.28,11). Ti nad tím velmi užasli. Hned se shromáždili se staršími k poradě, aby se usnesli, co by měli udělat pro to, aby zastínili tento zázrak, který byl tak zjevný, že nemohl zůstat utajen. Rozhodli se nabídnout vojákům mnoho peněz a přinutit je, aby říkali, že zatím co spali, přišli jeho učedníci a jeho tělo z hrobu ukradli. Knězi ujistili strážce, že je budou chránit, a rozšiřovali pak onu lež mezi židy. Mnozí byli tak pošetilí, že tomu uvěřili. I v naší době jsou ještě někteří, kteří tomu věří a dávají přednost výpovědi svědků, kteří tvrdili, že v době, o které svědčili, spali.

770. Přestože apoštolové a učedníci považovali zvěst Marií za pošetilou řeč, opustili svatý Petr a Jan večeřadlo, a se záměrem se přesvědčit na vlastní oči běželi ke hrobu, a ženy spěchaly za nimi (Jan 20,3). Svatý Jan přiběhl ke hrobu první, a aniž by vešel, viděl pohřební plátna ležet stranou. Počkal na příchod svatého Petra, který vešel do hrobu první. Oba viděli, že svaté tělo v hrobě není. Svatý Jan tak byl utvrzen v tom, v co začal věřit, když viděl velkou změnu na Královně nebes, jak jsem vypravovala v předešlé kapitole, a hned tuto víru vyznal. Oba apoštolové se vrátili, aby podali zprávu o zázraku, který viděli v hrobě. Marie však zůstaly opodál hrobu a s údivem hovořily o této události. Marie Magdalena ve velkém vzrušení a slzách vešla znovu do hrobu, aby ho prohledala. Ačkoli apoštolové neviděli anděly, ona je viděla. Ptali se jí: „Ženo, proč pláčeš?“ Ona odpověděla: „Protože vzali mého Pána a já nevím, kam Ho položili (Jan 20,13).“ Po těch slovech vyšla z hrobu, a když od něho poodešla, potkala Pána. Ona Ho však nepoznala a myslela si, že je to zahradník. A Pán se jí zeptal: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš (Jan20,15)?“ Magdalena nevěděla,

že je to Pán a v domnění, že je to zahradník, Mu řekla: „Pane, jestliže jsi Ho odnesl ty, řekni mi, kam jsi Ho položil a já si Ho vezmu.“ Laskavý Mistr pak řekl: „Marie!“ a pronášejíc její jméno se jí dal poznat po hlase.

771. Jakmile Magdalena Ježíše poznala, vzplanula radostnou láskou a řekla: „Rabboni, Mistře můj!“ Vrhla se k jeho nohám, chtěla je obejmout a políbit tak, jak to dělala dříve, ale Pán jí v tom zabránil a řekl jí: „Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratrům a řekni jim: vystupuji ke svému Otci a vašemu Otci.“ Magdalena šla plná radosti a útěchy. Brzy potkala jiné Marie. Sotva stačily vyslechnout, co se jí přihodilo a to, a jak viděla z mrtvých vstalého Ježíše, a v době, kdy ještě stály pohromadě a rozmlouvaly spolu s údivem a se slzami radosti, ukázal se jim Pán a řekl: „Buďte zdrávy.“ A jak říká svatý Matouš, všechny Ho poznaly, přistoupily, objaly nohy jeho a poklonily se Mu. Pán jim opět přikázal, aby šly k apoštolům a řekly jim, že Ho viděly a ať odejdou do Galileje, že Ho tam uvidí zmrtvýchvstalého (Mt.28,10). Ježíš pak zmizel a svaté ženy spěchaly do večeřadla a pověděly apoštolům vše, co se jim přihodilo. Ale apoštolové tomu stále nechtěli věřit (Lk.24,11). Ženy pak šly ke Královně nebes a řekly Jí o těch událostech. I když díky duševní vizi Marie věděla o všem, co se přihodilo, naslouchala jejich vyprávění s neobyčejnou laskavostí a moudrostí. Využila toho, co Jí řekly k utvrzení jejich víry v tajemství o zmrtvýchvstání, a poukázala na výroky Písma svatého, které se ho týkaly. Ale neřekla jim vše, co se stalo, i když byla učitelkou těchto věrných a zbožných učednic stejně, jako byl Pán učitelem apoštolů ve věcech víry.

772. Evangelisté neudávají, kdy se Pán ukázal svatému Petrovi, i když svatý Lukáš oznamuje, že se mu ukázal (Lk.24,34), ale ukázal se mu později než svatým ženám. Jako hlavě Církve se Petrovi zjevil v soukromí a dřív, než se zjevil všem, když byli pohromadě, nebo kterémukoliv z nich. To se stalo ještě téhož dne brzy potom, co mu svaté ženy sdělily, že se jim Pán zjevil. Brzy potom se ukázal Pán dvěma učedníkům jdoucím do Emauz, což podrobně popisuje svatý Lukáš (24,13-35). Toto městečko bylo od Jeruzaléma vzdálené 60 honů (přibližně devět amerických mil, či tři hodiny cesty). Jeden z nich se jmenoval Kleofáš a druhým byl sám svatý Lukáš. Stalo se to takto: Dva učedníci opustili Jeruzalém po tom, co uslyšeli zprávy, které vypravovaly ženy. Cestou rozmlouvali o událostech, které se týkaly umučení Páně, o svatosti jejich Mistra a o krutosti židů. Divili se tomu, že Všemohoucí dopustil, aby člověk tak svatý a nevinný trpěl taková bezpráví a muka. Jeden z nich řekl: „Viděl někdy někdo takovou mírnost a laskavost?“ A druhý dodal: „Kdo kdy viděl nebo

slyšel o takové trpělivosti, aby někdo zůstal při takových mukách tak trpělivý, aby si ani slovem nepostěžoval nebo v zevnějším chování nevydal ani nejmenší známku nespokojenosti? Jeho učení bylo svaté, jeho život bezúhonný, jeho slova byla slova věčného života, jeho skutky byly pro dobro všech. Co na něm jen ti kněží mohli vidět, že k němu chovali takovou nenávist?“ Druhý řekl: „Byl opravdu v každém ohledu obdivuhodný a nikdo nemůže popřít, že byl velkým prorokem. Vykonal mnoho zázraků, slepým dal zrak, nemocným zdraví, mrtvým život a všem prokazoval obdivuhodná dobrodiní. Řekl ale, že třetího dne po své smrti vstane z mrtvých, což je dnes, ale naplnění tohoto proroctví jsme ještě neviděli.“ Druhý řekl: „Předpověděl také, že bude ukřižován, a to se splnilo doslova (Mt.20,19).“

773. Během takové a podobné rozmluvy se jim ukázal Pán v šatech poutníka, který se s nimi jakoby náhodou setkal coby pocestný, který jde stejným směrem jako oni. Pozdravil je a řekl jim: „O čem jste to hovořili, neboť se mi zdá, že jste smutní?“ Kleofáš odpověděl: „Ty jsi zřejmě jediný, kdo pobývá v Jeruzalémě a neví, co se tam v těchto dnech událo?“ Pán řekl: „A co to bylo?“ Na což učedník odpověděl: „To s Ježíšem Nazaretským, který byl prorok mocný v činech i ve slovech před Bohem a před vším lidem, jak ho naši velekněží a naši přední mužové vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že On má vysvobodit Izraele. Ale k tomu všemu už je to třetí den od té doby, co se to událo! Je pravda, že nás ohromily některé z našich žen. Časně zrána se odebraly ke hrobu, a když nenašly jeho tělo, vrátily se a řekly nám, že měly dokonce vidění andělů, kteří o něm říkají, že žije. Někteří z našich lidí šli ke hrobu a shledali, že je to právě tak, jak říkaly ženy; jeho ale neviděli. My jdeme do Emauz, abychom vyčkali, jak se věci vyvinou.“ Pán jim na to odpověděl: „Ach, nechápavá srdce zdráhající se uvěřit všemu, co ohlásili proroci! Což neměl Kristus snášet všechno to utrpení, aby vešel do své slávy?“

774. A při rozvíjení těchto tajemství jim božský Mistr vysvětlil svůj život a smrt, kterou musel podstoupit pro vykoupení lidského pokolení. Vyložil jim různé části Písma svatého. O beránkovi, kterého nařídil Mojžíš zabít, jeho krví označit vchody domů a nakonec sníst (Ex.12,7). O smrti nejvyššího kněze Arona (Nm.20,23), o smrti Samsona skrze lásku ke své snoubence Dalile (Sd.16,30), mnohé Davidovy žalmy poukazující na bezbožnou radu, na ukřižování, na rozdělení roucha, (Žl. 10,15,17,19,21), o tom, že jeho tělo nedozná porušení. O tom, co se praví v knize Moudrosti (2,20) a ještě jasněji u Izaiáše (53,3) a Jeremiáše (11,19) ohledně jeho umučení, zvláště, že bude jako malomocný a muž bolesti, že bude veden na porážku jako beránek a neotevře svá ústa, a u Zachariáše, který Ho viděl probodeného mnoha ranami, a mnoho dalších výroků z Písma svatého, které jasně ukazují na tajemství

jeho svatého života a smrti. Vroucností těchto argumentů byli oba učedníci pomalu rozněcováni láskou a osvíceni ve víře, která u nich potemněla. Když došli k Emauzům, řekl jim božský Mistr, že půjde dál. Oni Ho však horlivě prosili, aby u nich zůstal, že se už připozdívá a nastává večer. Pán jim vyhověl a na jejich pozvání s nimi zasedl po židovském způsobu k večeři. Pán vzal chléb tak, jak to obyčejně dělal, požehnal ho, lámal a podával jim ho, a s ním zároveň i jistotu, že On je jejich Vykupitel a Mistr.

775. Poznali Ho, protože otevřel oči jejich duši. V tom okamžiku však zmizel jejich tělesnému zraku a už Ho více neviděli. Oni zůstali ve stavu údivu a radosti, rozmlouvali spolu o tom, jak hořeli láskou, když k nim cestou mluvil a vykládal jim Písmo. Bez meškání se vrátili do Jeruzaléma (Lk.24,33), i když už byla noc. Vešli do domu, ve kterém se ve strachu před židy skrývali apoštolové. Našli je, jak probírají zprávy o vzkříšení Spasitele a to, jak se už zjevil Petrovi. K tomu nyní tito dva učedníci přidali vše, co se jim stalo na cestě do Emauz i jak poznali Spasitele při lámání chleba v Emauzích. V tomto shromáždění byl i svatý Tomáš, který, přestože slyšel důkazy a svědectví svatého Petra, který tvrdil, že viděl zmrtvýchvstalého Mistra, nechtěl těmto třem učedníkům ani ženám uvěřit, ale zůstal ve svých pochybnostech a nevěře. Pak pod vlivem své nevěry rychle opustil jejich společnost. Krátce po tom, co Tomáš odešel, a byly zamčeny dveře, vešel Pán a ukázal se shromážděným. Stanul mezi nimi a pozdravil je slovy: „Pokoj vám (Lk.24,36)!“

776. Při tomto neočekávaném zjevení se apoštolové báli a domnívali se, že vidí ducha nebo nějaký přelud. Proto Pán dodal: „Proč jste tak rozrušeni a proč vám v srdci vyvstávají pochybnosti? Podívejte se mi na ruce a na nohy; vždyť jsem to přece já! Sáhněte si na mne a uvědomte si, že duch nemá maso ani kosti, jak to vidíte na mně (Lk.24,38-39)!“ Apoštolové byli tak rozrušeni a zmateni, že i když Ho viděli a dotýkali se jeho zraněných rukou, nemohli uvěřit, že je to skutečně Ten, se kterým mluvili a jehož se dotýkali. Laskavý Mistr, aby je ještě více přesvědčil, jim řekl: „Máte tu něco k snědku.“ Oni Mu radostně podali kus pečené ryby a plást medu. Když před nimi pojedl, zbytek rozdělil přítomným a řekl: „Toto přece jsou slova, která jsem vám říkal, když jsem byl ještě s vámi: musí se splnit vše, co je o mně napsáno v Mojžíšově zákoně, v Prorocích i v Žalmech?“ Při těchto slovech jim otevřel jejich mysl. Hned Ho poznali a porozuměli výrokům Písem, které se týkaly jeho umučení, smrti a zmrtvýchvstání třetího dne. Když je poučil, řekl jim opět: „Pokoj vám! Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás, abyste učili svět poznávat

pravdu, Boha a život věčný, kázali pokání za hříchy a jejich odpuštění v mém jménu.“ Po těchto slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny, komu je zadržíte, tomu budou zadrženy. Kažte všem národům počínajíc od Jeruzaléma.“ Když Pán apoštoly potěšil, utvrdil ve víře a dal jim i všem kněžím moc odpouštět hříchy, zmizel z jejich středu.

777. To vše se stalo během Tomášovy nepřítomnosti, ale řízením Páně se Tomáš brzy na to do shromáždění vrátil a apoštolové mu vyprávěli, co se během jeho nepřítomnosti stalo. Avšak přestože je našel tak změněné a v radostném nadšení, zůstal nevěřícím, zatvrzelým a trval na svém názoru, že neuvěří tomu, co všichni tvrdili, dokud Ho nespatří svýma vlastníma očima, nedotkne se Ho svýma rukama, dokud nevloží svůj prst na místo hřebů a nevloží svou ruku do jeho boku (Jan 20,25). V této zatvrzelé nevěře setrval osm dní, dokud opět nepřišel Spasitel zavřenými dveřmi a nepostavil se uprostřed apoštolů, mezi kterými byl i Tomáš. Pozdravil je jako obyčejně slovy: „Pokoj vám!“ Potom povolal Tomáše, laskavě ho pokáral a řekl mu: „Vlož si sem prst: hle, mé ruce; natáhni ruku a vlož ji do mého boku a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš se dotknul svatých ran a byl v nitru osvícen. Uvěřil a uznal svou chybu. Padl tváří na zem a řekl: „Můj Pán a můj Bůh!“ Na to mu Pán řekl: „Protože mě vidíš, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“ Potom Pán zmizel a zanechal apoštoly i Tomáše plné světla a radosti. Ihned vyhledali nejsvětější Marii, aby Jí oznámili, co se stalo tak, jak to udělali po prvním zjevení Páně.

778. Apoštolové tehdy ještě nemohli pochopit velkou moudrost Královny nebes a země a tím méně porozumět jejím vědomostem, které měla o všem, co se jim přihodilo i o všech skutcích jejího božského Syna. Proto jim naslouchala s největší moudrostí a laskavou něžností Matky a Královny. Po prvním zjevení Jí někteří z apoštolů řekli o Tomášově zatvrzelosti, o tom, že nechce věřit jejich jednohlasnému svědectví o zmrtvýchvstání Mistra. Během těch osmi dnů, kdy Tomáš setrval ve své nevěře, značně vůči němu vzrostla roztrpčenost některých apoštolů. Šli k nebeské Paní a žalovali na Tomáše, že je svéhlavý, zatvrzelý hříšník a člověk nepřístupný světlu. Laskavá Kněžna je s vlídností vyslechla, a když viděla vzrůstající hněv apoštolů, kteří byli tehdy ještě nedokonalí, promluvila s těmi, kteří byli nejvíce rozhořčeni. Uklidnila je poučením, že soudy Páně jsou hluboce skryté, a že Tomášova nevěra může být velice prospěšná ostatním i Boží oslavě. Vybídla je, aby počkali a

nerozčilovali se tak rychle. Nebeská Matka obětovala za Tomáše vroucné modlitby a prosby, pro které Pán uspíšil vyléčení nevěřícího apoštola. Když pak uvěřil a všichni přišli s tou radostnou zprávou za Marií, jejich Mistryní a Paní, utvrdila je ve víře, a zároveň je pokárala a napomenula. Řekla jim, aby poděkovali Nejvyššímu za toto požehnání, aby byli stálí v odpírání pokušením, protože všichni podléhají nebezpečí pádu. Přidala ještě mnoho jiných laskavých slov napomenutí, poučení a výstrahy, čímž je připravovala na to, co bude ještě třeba při zakládání nové Církve vykonat.

779. Jak nám svatý evangelista Jan sděluje, Pán se po svém zmrtvýchvstání mnohokrát zjevil a činil různá znamení, ale v Písmu svatém je jich uvedeno jen tolik, kolik jich je třeba k prokázání, že Kristus skutečně vstal z mrtvých. Stejný evangelista popisuje také zjevení Pána u Tiberiadského jezera svatému Petrovi, Tomášovi, Nathanaelovi, synům Zebedeovým a dvěma jiným učedníkům. Myslím, že by bylo chybou ho v této kapitole kvůli jeho mystičnosti opomenout. Zjevení se odehrálo takto: Apoštolové se po výše uvedených událostech v Jeruzalémě odebrali do Galileje, protože je sám Pán vybídnul, aby tam šli a slíbil, že Ho tam uvidí. Stalo se, že když byli na břehu onoho jezera, navrhl svatý Petr, aby šli lovit ryby, protože to bylo jeho řemeslo. Všichni se k němu připojili a strávili celou noc rozestíráním sítí, ale nechytili ani jedinou rybičku. Ráno se jim ukázal náš Spasitel Ježíš, jak stojí na břehu, aniž by se jim dal poznat. Loď nebyla daleko od břehu, takže Ho mohli snadno slyšet. Ježíš se jich zeptal: „Chlapci, máte něco k snědku?“ Oni odpověděli: „Ne!“ Pán jim řekl: „Vrhněte síť vpravo od lodi, a najdete.“ Uposlechli a jejich síť se tak naplnila, že ji ani nemohli vytáhnout na loď. Pod vlivem tohoto zázraku svatý Jan poznal Krista Pána, přistoupil k Petrovi a řekl: „ Je to Pán!“ Svatý Petr Ježíše také poznal a ihned, zachvácen svou přirozenou horlivostí si přehodil svrchní roucho, které dříve odložil, vrhl se do moře, šel po vodě k Pánovi života a ostatní ho s lodí následovali.

780. Vyskočili na břeh a zjistili, že Pán pro ně už připravil pokrm. Spatřili žhavé uhlí a na něm rybu a chléb. Pán je však požádal, aby přinesli něco z ryb, které ulovili. Svatý Petr pak vytáhl ulovené ryby a shledal, že jich bylo sto padesát tři, a že ani pod tak velkým počtem se síť nepotrhala. Ježíš je vybídl, aby pojedli. Přestože k nim byl Pán tak důvěrný a laskavý, nikdo se Ho neodvážil zeptat, kdo je, protože je zázraky a vznešenost Páně naplňovaly velkou úctou. Rozdělil mezi ně rybu a chléb. Jakmile

pojedli, obrátil se ke svatému Petrovi a řekl: „Šimone, synu Janův, miluješ mě víc než ti zde?“ Svatý Petr odpověděl: „Ano Pane, Ty víš, že Tě miluji.“ Pán řekl: „Pas moje beránky!“ A ihned se opět tázal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Svatý Petr opět odpovídá stejně: „Ano Pane, Ty víš, že Tě miluji.“ Pán zase opakoval: „Pas moje ovce!“ Ježíš mu položil stejnou otázku ještě po třetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Při tomto třetím opakování se svatý Petr zarmoutil a odpověděl: „Pane, Ty víš všechno, Ty dobře víš, že Tě miluji.“ Pán mu odvětil: „Pas moje ovce!“ Těmito slovy Pán ustanovil Petra jedinou hlavou své jediné všeobecné Církve a udělil mu nejvyšší zastupitelskou autoritu nad všemi lidmi. Proto se ho ptal třikrát na jeho lásku, jako by ho ta jediná mohla učinit schopným nejvyšší důstojnosti a sama osobě stačila a byla hodna, aby se v ní cvičil.

781. Potom mu Pán naznačil povinnosti úřadu, který mu svěřil a řekl mu: „Vpravdě, vpravdě ti říkám, když jsi byl mladý, sám ses opásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; až zestárneš, vztáhneš ruce a opáše tě někdo jiný a povede tě, kam bys nechtěl.“ Svatý Petr porozuměl, že Pán pro něho připravuje smrt kříže, ve které má napodobit a následovat svého Pána. A protože Pán velice miloval svatého Jana, byl Petr dychtivý se dozvědět, co se s ním stane, a proto se Spasitele zeptal: „Pane, a co on?“ Ježíš mu řekl: „Jestliže chci, aby zůstal, dokud nepřijdu, co tobě na tom záleží? Ty mě následuj.“ V důsledku těchto slov se rozšířil mezi apoštoly názor, že svatý Jan nezemře. Avšak evangelista sám poznamenává, že Kristus určitě neřekl, že nezemře, jak je jasné z jeho slov, ale chtěl výslovně zatajit svou vůli o evangelistově smrti a ponechat si toto tajemství pro sebe. Blahoslavená Panna Marie svým jasným nazíráním, o němž se zde tak často zmiňuji, věděla úplně o všech těchto tajemstvích a zjeveních Páně. Jako klenotnice tajemství jeho Církve je uchovávala ve svém nejmoudřejším a nejčistším srdci. Apoštolové, a zvláště její nový syn Jan, Ji informovali o všem, co se jim přihodilo. Přesvatá Paní zůstala v ústraní po celých čtyřicet dní po zmrtvýchvstání, kde požívala patření na svého božského Syna, anděly a svaté. Oni za to zpívali Pánu hymny opěvující slávu a ctnosti Páně, které složila, a které Jí andělé brali takřka od úst.

Poučení, která mi udělila přesvatá Královna Marie.

782. Má dcero, poučení, které ti dám k této kapitole, bude zároveň odpovědí na tvé přání se dozvědět, proč se můj božský Syn zjevil jednou jako zahradník a jindy jako cizinec, a proč se nedal vždy hned na první pohled poznat. Věz tedy, má nejdražší, že svaté ženy a apoštolové, i když byli Kristovými následovníky a v té době v porovnání s jinými lidmi výjimeční a dokonalí, byli přece jen na nízkém stupni dokonalosti, svatosti a ještě nepokročili daleko ve škole svého Mistra. Byli slabí ve víře i v jiných ctnostech, byli méně stálí a horliví než by příslušelo jejich povolání a milosti, které obdrželi. Malé chyby v duších výjimečných a vyvolených k přátelství, a důvěrnému soužití s Bohem váží na váze jeho nejdokonalejší spravedlnosti víc, než některé velké poklesky jiných duší, které nebyly vyznamenány takovými výsadami. Přestože byli apoštolové a svaté ženy Spasitelovými přáteli, následkem svých chyb a slabostí, své vlažné a nestálé lásky, nebyli připraveni na bezprostřední účinky úplného poznání přítomnosti jejich Mistra. Proto ve své otcovské lásce v nich vzbudil nejdřív patřičnou způsobilost tím, že je osvítil a roznítil slovy věčného života dřív, než se jim zjevil. Když byla jejich srdce připravena vírou a láskou, dal jim poznat své Božství a udělil jim něco ze své hojnosti spolu s jinými obdivuhodnými dary a milostmi, kterými byli posilněni a povzneseni. Když pak už požívali jeho milosti a přízeň, zmizel jim opět, aby pak tím více a tím vroucněji toužili po sladkostech jeho přítomnosti a soužití s Ním. To bylo tajemstvím, proč se zjevil v jiné podobě Magdaleně, učedníkům jdoucím do Emauz i apoštolům u jezera. Podobně jedná i s mnohými dušemi, které si vybírá k důvěrným rozmluvám a soužití.

783. Uvažováním o tomto podivuhodném jednání božské Prozřetelnosti budeš poučena i pokárána za své pochybnosti a nedůvěru, se kterou jsi často přijímala božská požehnání a milosti od mého Syna. Poznáš, že přišel čas, abys potlačovala své ustavičné obavy proto, abys snad nepřešla od pochybování ke svéhlavosti a netečnosti srdce v děkování. Pokud budeš náležitě uvažovat, získáš také velmi užitečné poučení o tom, jak rychle nekonečná láska Nejvyššího odpovídá těm, kteří jsou zkroušení a pokorní srdcem (Žl.33,19), a jak rychle je ochoten pomoci těm, kteří Ho s láskou hledají, kteří rozjímají a mluví o jeho mučení a smrti (Mdr.6,13). To vše je dobře vidět na příkladu svatého Petra, Marie Magdaleny a učedníků. Proto, moje nejdražší, napodobuj horlivost Magdaleny při hledání svého Mistra. Ta se od hledání nedala odvrátit ani anděly, nechtěla s ostatními opustit hrob a upokojit se, dokud Ho nenašla tak plného něžnosti a laskavosti. To si zasloužila také tím, že mne s vroucím

a neochvějným srdcem provázela po celou dobu mučení Páně. Podobně jednaly i ostatní ženy, které si tím zasloužily to, aby se jim před mnoha jinými dostalo radosti ze zmrtvýchvstání. Po nich si také svatý Petr svou pokorou a lítostí, s jakou oplakával zapření svého Mistra, zasloužil stejnou odměnu. Pán se ihned sklonil, aby ho potěšil a poslal ženy, aby zvláště jeho informovaly o jeho zmrtvýchvstání a brzy potom ho navštívil, upevnil ve víře a naplnil radostí a dary milosti. Potom se dřív, než se zjevil ostatním, ukázal dvěma učedníkům, protože, i když pochybovali, se zármutkem rozmlouvali o jeho smrti. Ujišťuji tě, má dcero, že žádný ze skutků, které lidé vykonají s dobrým a upřímným srdcem, nezůstane bez rychlé odměny. Neboť ani oheň nespálí nejsušší koudel s takovou silou a tak rychle, ani uvolněný kámen nedopadne na zem tak rychle, a ani mořské vlny se neženou s tak mocnou silou, jak rychle a mocně přichází dobrotivost a milost Nejvyššího do těch duší, které jsou dobře připravené a které odklidily překážky hříchu. Toto je pravda, které se svatí v nebi, kteří o tom ví, nejvíce diví. Chval Ho za tuto dobrotu i za to, že vytvoří velké dobro ze zla tak, jak to učinil z nevěry apoštolů, neboť prostřednictvím ní jim ukázal své milosrdenství. Své zmrtvýchvstání tím učinil jasným pro všechny lidi, a zároveň ukázal, jak laskavě odpouštěl apoštolům. Ukázal, jak rychle je ochoten odpouštět a zapomínat na jejich provinění, vyhledávat je a zjevovat se jim, jednat s nimi milosrdně jako otec, osvěcovat je podle potřeb a slabosti jejich víry.

KAPITOLA XXVIII.

Některá skrytá božská tajemství v životě Panny Marie ve dnech po vzkříšení Páně; dostává se Jí jména Matky a Královny Církve; Kristus se svým zjevením připravuje na nanebevstoupení.

784. Při psaní tohoto životopisu jsem vlivem množství a nesmírnosti tajemství, vždy pociťovala nedostatek vhodných slov. To, co se mi v božském světle ukazuje a dává poznat je nesmírné, ale to, co mohu popsat jazykem je nepatrné. Vlivem tohoto nepoměru a nedostatků pocházejících z plodnosti mého ducha a neplodnosti či nedostatku slov, trpěly mé schopnosti velkým napětím, protože nedostatek souladu mezi mluveným slovem a tím co chápe rozum, vyvolává u mě stále nedůvěru a nespokojenost se slovy, která jsou nedostatečná pro vyjádření smyslu a činí mě to

beznadějně neschopnou napravit svou nedostatečnost nebo odchylky mezi tím co říkám a tím, co poznávám. V takovém stavu jsem i nyní, v čase, kdy mám popisovat to, co, mi bylo zjeveno o skrytých tajemstvích a vysoké svatosti Mariina života v těch čtyřiceti dnech po zmrtvýchvstání jejího Syna a našeho Vykupitele do jeho nanebevstoupení. Stav, do jakého Ji božská moc uvedla po umučení a zmrtvýchvstání byl docela nový a vyšší. Její činnost byla víc mystická, dary a milosti jí udělované byly přiměřené její neobyčejné svatosti a vůli Toho, který to působil. Kdybych musela popsat vše, co mi bylo zjeveno, bylo by nutné tento životopis prodloužit o mnoho velkých knih. Popíši z toho jen část, ze které bude možné si udělat nějaký názor na tato nejvýš božská tajemství, k oslavě této velké Paní a Královny.

785. Na začátku předešlé kapitoly jsem řekla, že během těchto čtyřiceti dnů po zmrtvýchvstání byl Pán ve večeřadle ve společnosti své Matky, kromě chvil, v nichž se zjevoval některým svým vyvoleným přátelům. Všechen ostatní čas strávil v její společnosti. Každý může s jistotou usoudit, že všechen ten čas, kdy byly tyto dvě nejvyšší bytosti světa spolu, trávily naprosto božsky a nad všechno lidské chápání svatě. To, co mně o tom bylo zjeveno, nelze vyjádřit slovy. Často se oddávali sladkým rozmluvám o nevyzpytatelné Boží moudrosti a tyto rozmluvy byly radostí milující Matky, protože i když byly nižší než nebeské nazírání, přesto Jí působily nepředstavitelnou útěchu a rozkoš. Jindy zase velká Královna, patriarchové a svatí, kteří tam byli přítomni ve svém oslaveném stavu, se oddávali chválám a velebení Nejvyššího. Marie měla hluboké vědomosti o skutcích a zásluhách těchto svatých, o požehnáních, přízni a darech, které každý z nich od Všemohoucího obdržel, o tajemstvích, obrazech a proroctvích, které procházely před zraky dávných patriarchů. Toho všeho byla Mistryní, to vše bylo přístupné jejímu duchu, a znala to mnohem důkladněji, než my dovedeme odříkávat Zdrávas. Vznešená Paní pozorovala všechny velké pohnutky těchto svatých, pro které měli důvod chválit a velebit Původce všeho dobra. Přestože během požívání blaženého nazírání plnili a ustavičně plní svou povinnost, byli při rozmluvách s nebeskou Královnou vždy vybízeni, aby chválili a velebili božskou Velebnost za všechna požehnání a za vše, co dělá, a co je zraku jejich duše tak zřejmé.

786. Celý ten posvátný sbor svatých se spojil se svou Královnou a začal praktikovat toto božské cvičení podle určitého řádu, takže všichni tvořili jeden chór, ve kterém každý z blahoslavených odříkával jeden verš, kdežto Matka moudrosti

odpovídala na každý jiným veršem. Během těchto častých, líbezných, střídavých zpěvů sama nebeská Paní složila tolik hymnů a chvalozpěvů, jako všichni svatí a andělé dohromady. Andělé se také přidali k této soutěži ve tvorbě nových písní, které oni i svatí obdivovali, protože moudrá úcta, kterou v tomto životě Bohu vzdávala Kněžna nebes, převyšovala úctu všech ostatních tvorů i s těmi, kteří už požívali blažené nazírání v nebi. Vše, co v těch dnech blahoslavená Panna Marie konala, přesahuje možnosti lidské představivosti. Avšak její vysoké myšlenky a pohnutky byly moudře odměřeny její nejvýš věrnou láskou, protože věděla, že její božský Syn setrvává na tomto světě hlavně kvůli Ní, proto aby Jí byl nápomocen a těšil Ji. Proto se rozhodla Ho za to odškodnit, pokud mohla, a ze všech sil se Mu snažila vzdávat stejnou chválu a poctu, jakou Mu vzdávali svatí v nebesích. Svým spolupůsobením s těmito chválami, povznesla jejich hodnotu na nejvyšší stupeň a proměnila večeřadlo v nebe.

787. V takových duchovních cvičeních strávila větší část těch čtyřiceti dní a v té době bylo zkomponováno víc chvalozpěvů a hymnů, než nám zanechali všichni patriarchové a svatí k našemu užívání. Někdy toto nebeské shromáždění využívalo Davidovy žalmy nebo proroctví z Písma svatého tak, jako by je vykládali nebo činili za dost těm hlubokým božským tajemstvím. Když svatí otcové, kteří byli autory těch proroctví, poznávali dary a milosti, které pocházely z Boží ruky a zjevení tak četných a velkých tajemství, vztahovali je zvláště na naši Královnu. Obdivuhodná byla také útěcha, kterou čerpala z rozmluv se svou svatou matkou Annou, se svým otcem svatým Joachimem, se svatým Josefem, se svatým Janem Křtitelem a vynikajícími patriarchy. Nemůžeme si uvězněni ve smrtelném těle představit žádný stav, který by se trochu přibližoval blaženému požitku, jakého tehdy zakoušela slavná Paní a Královna. Během těch čtyřiceti dnů se stal také zázrak, že všechny duše spravedlivých, kteří v těch dnech zemřeli, se shromáždily ve večeřadle, a ty, které nemusely platit žádné dluhy, tam byly oblaženy. Ty, které podléhaly očistcovým trestům, tam musely čekat, aniž by viděly Pána. Některé tři dny, jiné pět dní a některé kratší nebo delší dobu, protože Matka milosrdenství platila za jejich provinění poklekáváním, padáním na tvář nebo jinými kajícími skutky. Nejvíce však splácela svou vroucí láskou, kterou za ně vzbuzovala, a obětovala za ně nekonečné zásluhy svého božského Syna. Tak jim pomáhala zkrátit jejich tresty a bolest, kterou cítily, protože neviděly Pána (protože netrpěly žádnými očistcovými bolestmi). Byly tak brzy oblaženy a přijaty do sboru svatých. Za každou duši, která tak rozšířila jejich řady, složila slavná Paní Pánovi nový chvalozpěv.

788. Pro všechny ty rozkoše a radosti nezapomínala nejlaskavější Matka na bídu a nedostatek Eviných dítek, které byly připraveny o tuto slávu, ale s nevýslovnou velkomyslností, jako pravá Matka milosrdenství, obracela své oči na postavení smrtelníků a za všechny vysílala nejvroucnější modlitby. Prosila věčného Otce o rozšíření nového Zákona po celém světě, o zvýšení počtu členů Církve, o její obranu a ochranu i o zpřístupnění ovoce vykoupení všem lidem. Naplnění této žádosti se řídilo věčnými ustanoveními božské moudrosti. Co se však týkalo tužeb a lásky nejlaskavější Královny, přála si, aby ovoce vykoupení a věčný život byly rozšířeny na celé lidské pokolení. Mimo tyto všeobecné prosby vysílala ještě zvláštní prosby za apoštoly a zvláště za svatého Jana a svatého Petra, protože první byl jejím synem, druhý hlavou Církve. Modlila se také za Magdalénu a svaté ženy a všechny ostatní věřící, kteří tehdy náleželi k Církvi. Prosila také za rozšíření víry a vyvýšení jména svého božského Syna Ježíše.

789. Několik dní před Nanebevstoupením Páně, když byla blahoslavená Panna Marie zaměstnána jedním z výše uvedených cvičení, se zjevili ve večeřadle věčný Otec a Duch svatý, sedící na trůně nevýslovného lesku, obklopeni andělskými kůry a svatými, kteří tam byli přítomni a jinými nebeskými duchy, kteří přišli s božskými Osobami. Vtělené Slovo také vystoupilo na trůn a posadilo se vedle Otce a Ducha svatého. Vždy pokorná Matka Nejvyššího padla v koutě světnice na svou tvář a v nejhlubší úctě se klaněla nejsvětější Trojici, a v Ní i svému vtělenému Synovi. Věčný Otec přikázal dvěma nejvyšším andělům, aby Marii zavolali, což provedli. Přiblížili se k Ní a přelíbezným hlasem Jí oznámili božskou vůli. Marie s nejhlubší pokorou, skromností a úctou povstala z prachu, a provázena anděly se přiblížila k podnoží trůnu, přičemž se znovu pokořovala. Věčný Otec Jí řekl: „Milovaná, postup výše (Lk.14,10)!“ Protože tato slova zároveň provedla, to co znamenala, byla vyzdvižena a posazena na trůn královské Velebnosti tří božských Osob. U svatých vzbudilo nový obdiv, když viděli pouhého tvora vyvýšeného k takové důstojnosti. Když jim bylo dáno poznat svatost a spravedlnost skutků Nejvyššího, vzdávali Mu novou chválu a slávu tím, že Ho prohlašovali za nekonečného, spravedlivého, svatého a podivuhodného ve všech jeho skutcích.

790. Nebeský Otec pak řekl blahoslavené Panně Marii: „Má dcero, svěřuji Ti Církev založenou mým Jednorozeným a Nový zákon milosti, který na světě založil, i lid, který vykoupil, to všechno Ti svěřuji" Promluvil k Ní také Duch svatý a řekl: „Nevěsto má, vyvolená ze všech tvorů, Já Ti uděluji moudrost a milost, s níž budou

ve tvém srdci uložena tajemství, skutky, učení a vše, co vtělené Slovo na světě vykonalo.“ Syn také promluvil a řekl: „Má nejmilejší Matko, já jdu ke svému Otci a místo sebe ponechám zde Tebe a svěřuji Ti péči o mou Církev. Svěřuji Ti její děti a mé bratry tak, jako je Otec svěřil mně.“ Pak všechny tři božské Osoby oslovily andělské kůry a svaté: „Tato je Královnou všech stvořených věcí na nebi i na zemi, je také ochránkyní Církve, Paní tvorstva, Matkou svatosti, přímluvkyní věřících, zastánkyní hříšníků, Matkou čisté lásky a svaté naděje (Sir.24,18). Je mocná v ovlivňování naší vůle k milosrdenství a shovívavosti. V Ní budou složeny poklady našich milostí a její nejvýš věrné srdce bude tabulkou, na níž bude napsán a vyryt náš svatý zákon. V ní jsou ukryta tajemství naší všemohoucnosti pro spásu lidstva. Ona je dokonalým dílem našich rukou, skrze Ni bude plnost našich přání sdělována a uspokojována bez zadržování proudů našich božských ctností. Kdokoli k Ní bude ze srdce volat, nezahyne, kdokoli získá její přímluvu, zajistí si život věčný. Cokoli bude od Nás žádat, bude uděleno a vždy vyslyšíme její žádosti i prosby a splníme její přání, protože se dokonale zasvětila tomu, co se nám líbí.“ Když nejsvětější Panna Marie slyšela, jak byla povýšena, pokořovala o to víc, o tolik hlouběji, čím výše Ji pravice Nejvyššího vyvýšila nad všechny lidské i andělské tvory. Klaněla se Pánu, jako by byla ze všech nejmenší a přemoudrými slovy s nejvroucnější láskou nabízela své schopnosti jako nejvěrnější služebnice Církve a svou poslušnost pro bezodkladné plnění všech pokynů Božské vůle. Od toho dne znovu převzala péči o svatou Církev, jako milující Matka všech jejích dětí. Obnovila všechny své dosavadní prosby, které byly po celý její další život nejvýš horlivé a neustávající, jak uvidíme v dalším svazku. Tam jasněji pochopíme, za co Církev této velké Královně a Paní vděčí, a jaká požehnání pro ni získala a vysloužila. Těmito dary, které Jí byly nyní uděleny a těmi, které obdržela později, byla povýšena k takovému sjednocení s bytostí jejího Syna, že to ani nelze vůbec slovy vyjádřit, protože Jí uděloval své vlastnosti a ctnosti ve shodě s jejím povoláním Učitelky a Matky Církve i pro doplnění svého vlastního úřadu. Povýšil Ji na nový stav vědomostí a moci. Prostřednictvím těchto darů nemělo být před Ní skryté nic, ať už z božích tajemství nebo z nejtajnějších hlubin lidského srdce. Poznala a uvědomila si, kdy a jak má používat tuto sdílenou Boží moc při svém jednání s lidmi, s ďábly a se všemi tvory. Zkrátka, naše velká Paní a Královna obdržela v plné míře a dokonalosti vše, co bylo možné pouhému tvorovi udělit. Svatý Jan si do jisté míry uvědomoval vliv tajemného působení, aby si mohl udělat

jakousi představu o tom, jak si má tohoto neocenitelného Pokladu svěřeného jeho péči vážit. Od toho dne ctil velkou Paní a sloužil Jí s novou pečlivostí a uctivostí.

791. Nejvyšší během těch čtyřiceti dní udělil nejsvětější Panně Marii ještě i jiné obdivuhodné dary a milosti. V každé z nich projevil svou dobročinnou moc a svatost vůči své Matce a svou péčí Ji před svým vstoupením na nebesa víc a více obohacoval. Když přišel věčnou Moudrostí ustanovený čas, aby se vrátil ke svému Otci, a když už mnoha důkazy a zjeveními dokázal pravdivost svého zmrtvýchvstání (jak praví svatý Lukáš ve Skutcích apoštolských 1,3), rozhodl se ukázat ještě jednou celému shromáždění apoštolů a učedníků, čítajícímu sto dvacet osob. Toto zjevení se odehrálo ve večeřadle v den Nanebevstoupení. Nebylo to ovšem zjevení, o kterém se zmiňuje svatý Marek (16,14). To vše se událo během jednoho dne. Po pobytu apoštolů v Galileji, kam jim Pán přikázal jít a kde se jim zjevil u Tiberiadského moře, po tom, co Ho viděli na hoře a klaněli se Mu, jak popisuje svatý Matouš (28,16) a po tom, co Ho, jak vypráví svatý Pavel (I.Kor.15,6), vidělo na pět set učedníků, se navrátili do Jeruzaléma, aby byli podle přání Páně přítomni obdivuhodnému nanebevstoupení. Když bylo jedenáct apoštolů u stolu, jak vypráví svatý Marek (16, 14) a svatý Lukáš ve skutcích apoštolů, zjevil se jim Pán. Zmírnil s obdivuhodnou vlídností a blahosklonností lesk své krásy a slávy, aby se na Něho mohli všichni dívat, a jedl s nimi. Když pojedli, promluvil k nim s vážným, ale něžným majestátem.

792. „Vězte, moji učedníci, že můj věčný Otec mi dal veškerou moc na nebi i na zemi, kterou si já přeji udělit také vám, abyste mohli založit mou Církev na celém světě. Byli jste váhaví a neochotní uvěřit v mé zmrtvýchvstání. Nyní je však čas, abyste se jako praví a věrní učedníci stali učiteli víry pro všechny lidi. Kažte evangelium, jak jste je slyšeli z mých úst a všechny, kteří uvěří, křtěte ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen, kdo však neuvěří, bude zavržen. Učte věřící zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Na potvrzení toho budou věřící konat znamení a zázraky. Budou v mém jménu vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát do ruky hady, a pokud vypijí nějaký smrtelný jed, neublíží jim; budou vkládat ruce na choré a ti se uzdraví (Mk.16,15-18).“ Konání těchto zázraků přislíbil Kristus, náš Spasitel, pro dobu zakládání Církve a kázání evangelia. Všechny byly v prvních stoletích Církve potvrzeny. Pro rozšíření víry do zbytku světa a pro zachování Církve v oblastech, kde už existuje, uskutečňuje Pán tato znamení, kdy a jak jeho Prozřetelnost uzná za dobré, protože Pán nikdy neopustí svou nejmilejší nevěstu svatou Církev.

793. Ve stejný den, kdy byl Pán s jedenácti apoštoly u stolu, se božským řízením shromáždilo ve večeřadle i sto dvacet ostatních učedníků a zbožných žen, protože si božský Mistr přál, aby byli přítomni při jeho vstoupení na nebesa. Mimo to, tak jako poučil apoštoly, chtěl nyní poučit také tyto věrné o tom, co měl každý vědět dřív, než je opustí. Když se shromáždili a spojili v míru a lásce v místnosti, kde slavil poslední večeři, zjevil se Původce života všem jako laskavý a milující Otec a řekl jim:

794. „Moje nejmilejší dítky, již vystoupím ke svému Otci, z jehož lůna jsem sestoupil, abych vysvobodil a zachránil lidstvo. Místo sebe vám ponechám svoji Matku jako ochránkyni, těšitelku a rádkyni a vaši matku, kterou budete ve všem poslouchat. Jak jsem vám řekl, že kdo vidí mne, vidí Otce, a kdo zná mne, zná také Jeho, tak vám nyní říkám, že kdo zná moji Matku, zná mne, kdo Ji slyší, slyší mne a kdo Ji ctí, ctí mne. Všichni Ji budete mít za svou Matku, za svou představenou a hlavu a stejně všichni ti, kteří přijdou po vás. Ona vám dá odpověď na vaše pochybnosti a řešení vašich těžkostí. Ti, kteří v Ní budou hledat mne, mne vždy naleznou, neboť já budu v Ní až do konce světa, jako jsem v Ní nyní, i když nechápete jak.“ To Pán řekl, protože byl v jejím srdci přítomen svátostně, protože svaté způsoby, které přijala při poslední večeři, byly v Ní zachovány až do proměňování první mše, jak budu vypravovat později. Pán tím splnil, co podle evangelia svatého Matouše přislíbil: „ A hle, Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa (Mt 28,20).“ Pán ještě dodal: „Petra budete mít za nejvyšší hlavu Církve, neboť ho ustanovuji svým zástupcem a budete ho poslouchat jako nejvyššího kněze. Svatého Jana budete považovat za syna mé Matky, protože jsem ho k tomuto úřadu ustanovil na kříži.“ Pán pak pohlédl na svou milovanou Matku, která byla přítomna, a vyjádřil své přání vydáním výslovného příkazu, aby Ji celé shromáždění ctilo tak, jak se sluší a patří ctít důstojnost Boží Matky a zanechal tento příkaz jako závazný předpis celé Církvi. Ale nejpokornější Paní prosila svého Jednorozeného, aby jí nezajišťoval víc cti než je nezbytně nutné pro vykonání toho, čím Ji pověřil, a aby nové děti Církve nebyly vybízeny prokazovat Jí větší úctu, než jakou Jí prokazovaly dosud. Naopak si přála, aby byla všechna zbožná úcta Církve obrácena přímo na samotného Pána, a aby rozšiřování evangelia přispívalo výhradně ke zvelebování jeho svatého jména. Kristus vyhověl této nejvýš moudré žádosti své Matky, ale vyhradil si pro sebe úkol rozšiřovat o Ní povědomí v příhodnější době. Skrytě Jí však udělil nové zvláštní milosti, jak uvidíme v další části tohoto životopisu.

795. Pozorujíce ta laskavá poučování svého božského Mistra, ta tajemství, která jim zjevil, a že je míní opustit, celé shromáždění bylo v hloubi duše pohnuto, neboť živou vírou v jeho Božství i člověčenství roznítil v nich božskou lásku. Oživil v nich vzpomínky na jeho slova a jeho učení o věčném životě, útěchy z jeho přelaskavého obcování s nimi, a se zármutkem poznávali, že nyní najednou mají tato požehnání pozbýt. Proto všichni hořce z hloubi duše plakali a štkali. Toužili Ho zadržet, i když současně chápali, že by to nebylo správné. Měli na rtech slova rozloučení, ale nemohli se odhodlat je pronést. Každý cítil zármutek smísený s city radosti a zbožného žalu. Mysleli si: „Jak budeme žít bez takového Mistra? Kdo k nám bude moci mluvit taková slova života a útěchy, jako On? Budeme bezmocnými dětmi a opuštěnými sirotky na tomto světě.“ Někteří přerušili své mlčení a zvolali: „Ó, nejlaskavější Pane a Otče! Ó, radosti a živote našich duší! Nyní, když jsme Tě poznali jako našeho Vykupitele, odcházíš a opouštíš nás! Vezmi nás s sebou. Pane, nezapuzuj nás od své tváře. Naše požehnaná naděje, co si počneme bez tvé přítomnosti? Kam se máme obrátit, když Ty od nás odcházíš? Kam máme obrátit své kroky, když nemůžeme jít za Tebou, náš Otče, náš Vůdce a náš Učiteli?“ Na všechny tyto a jiné nářky Pán odpověděl vybídnutím, aby neodcházeli z Jeruzaléma a setrvali na modlitbách, dokud jim nepošle Ducha Utěšitele, jak přislíbil Otec a jak bylo předpovězeno apoštolům při poslední večeři. Co se pak dále stalo, budu vypravovat v následující kapitole.

Poučení, která mi **dala Královna nebes přesvatá Marie.**

796. Má dcero, bylo by spravedlivé, aby se při obdivování těchto skrytých dobrodiní, která mi udělila pravice Všemohoucího, tvá láska probudila k věčnému dobrořečení a chvále jeho obdivuhodných skutků. I když jsem ti nezjevila mnohé z těch, které poznáš, až opustíš smrtelné tělo, přesto si přeji, abys pokládala za svou zvláštní povinnost chválit a velebit Pána, protože, ač jsem byla utvořena ze stejné hmoty jako Adam, povznesl mne z prachu a ukázal mi moc svého ramene a učinil mi tak velké věci (Lk.1,51), které není možné si nikdy zasloužit. Aby ses v těchto chválách cvičila, opakuj často Magnifikát, ve kterém jsem je krátce shrnula. Když budeš sama, odříkávej ho v kleče, ale nade vše to dělej s nejupřímnější láskou a uctivostí. Toto cvičení mi bude obzvláště milé a příjemné, a předložím ho Pánovi, pokud ho budeš konat takovým způsobem, jak jsem ti řekla.

797. Protože se nyní znovu divíš, že se evangelisté nezmínili o těchto podivuhodných milostech, které mi Pán udělil, opakuji to, co jsem ti řekla už dříve, protože si přeji, aby si všichni lidé pamatovali, jaký je důvod tohoto mlčení v evangeliích. Přikázala jsem evangelistům, aby nepsali o mých ctnostech a výsadách nic, vyjma toho, co je obsaženo v článcích víry, v přikázáních božského zákona a co bylo zapotřebí pro založení Církve. Jako Učitelka Církve jsem pomocí vlitých vědomostí, které mi udělil Nejvyšší, věděla, co bylo tehdy v jejích začátcích vhodné. Zjevení mých předností, které zahrnovala důstojnost Matky Boží, i to, že jsem byla milosti plná, bylo božskou Prozřetelností ponecháno na pozdější a příhodnější dobu, kdy bude víra více rozšířena a upevněna. Během staletí byla některá tajemství týkající se mé osoby objasněna, ale plnost světla byla dána tobě, ubohému a nepatrnému tvorovi. Stalo se to s ohledem na potřeby a neblahý stav světa. Bůh si ve své dobrotivosti přeje nabídnout lidstvu tento vhodný lék, aby mohli všichni hledat pomoc a věčnou spásu skrze mou přímluvu. Ty jsi tomu vždy rozuměla a nyní to chápeš ještě lépe. Ale nade všechno si přeji, aby ses cele věnovala následování mého života v ustavičném rozjímání o mých ctnostech a skutcích, abys dosáhla žádoucího vítězství nad mými i tvými nepřáteli.

KAPITOLA XXIX.

Náš Vykupitel Ježíš Kristus vystupuje na nebesa provázen všemi svatými; vzal s sebou také svou nejsvětější Matku a obdařil Ji slávou.

798. Nejšťastnější hodinou pro Jednorozeného věčného Otce byla, po tom, co sestoupil z nebe, aby přijal lidské tělo, ta, v níž měl svou vlastní mocí podivuhodným způsobem vystoupit na nebesa a usednout na pravici Boha Otce jako Dědic jeho věčnosti, jeden s Ním a Jemu rovný v přirozenosti a nekonečné slávě. Měl také vystoupit, protože dříve sestoupil do nejnižších částí země, jak praví apoštol Efeským (4,9), když splnil vše, co bylo napsáno a předpovězeno o jeho příchodu na svět, o jeho životě, smrti a vykoupení lidstva, a když také jako Pán všeho, pronikl až do středu země. Svým vystoupením zpečetil všechna tajemství a uspíšil splnění svého zaslíbení, že po svém vstoupení na nebesa spolu s Otcem pošle své Církvi Utěšitele (Jan 16,7). Pro oslavení tohoto slavného a tajuplného dne, vyvolil Kristus oněch sto dvacet osob, ke kterým, jak bylo řečeno v předešle kapitole, promluvil ve večeřadle. Byla mezi

nimi především jeho nejsvětější Matka Marie, bylo tam jedenáct apoštolů, sedmdesát dva učedníků, Marie Magdalena, Lazar, ostatní Marie i věřící muži a ženy, kteří doplňovali shromáždění na výše uvedený počet sto dvaceti osob.

799. S tímto malým stádečkem a se svou nejsvětější Matkou, která šla po jeho boku, opustil náš božský Pastýř Ježíš večeřadlo, a vedl je ulicemi Jeruzaléma. Apoštolové a všichni ostatní se ubírali směrem k Bethanii, která ležela za Olivetskou horou a nebyla ani půl hodiny cesty od Jeruzaléma. Sbor andělů i svatých z předpeklí a z očistce následoval Vítěze a zpíval nové písně chval, ale viděla a slyšela je jen Panna Marie. Zpráva o vzkříšení Ježíše Nazaretského byla tehdy rozhlášena už po celém Jeruzalémě i po celé Palestině. Přestože nevěřící, zatvrzelí kněží a knížata rozšiřovali lživou zprávu, že Ho ukradli jeho učedníci, mnozí jim nevěřili. Bůh to zařídil tak, že nikdo z jeruzalémských obyvatel tomuto svatému procesí nevěnoval pozornost, a že nic tomuto procesí v době, kdy se ubíralo z večeřadla, nezkřížilo cestu. Všichni, mimo těchto sto dvaceti spravedlivých, které Pán vyvolil za svědky svého nanebevstoupení, byli zaslouženě potrestáni tím, že nezpozorovali toto obdivuhodné tajemství, i tím, že Vůdce tohoto průvodu byl pro ně neviditelným.

800. V takovém soukromí a nepozorováni vystoupili na vrchol Olivetské hory. Tam utvořili tři sbory. Jeden sestával z andělů, druhý ze svatých a třetí z apoštolů a věřících, kteří se ještě rozdělili na dvě menší skupiny. Všechny vedl Kristus, náš Pán. Nejmoudřejší Matka padla u nohou svého božského Syna na svou tvář, klaněla se Mu v nejhlubší pokoře jako pravému Bohu a Vykupiteli světa, a prosila Ho o jeho poslední požehnání. Všichni přítomní věřící Ji v tom následovali. S pláčem a vzdycháním se Ho ptali, jestli nyní obnoví izraelské království (Sk.1,6). Pán jim odpověděl, že je to tajemstvím věčného Otce, které jim má zůstat utajené, ale nyní je zapotřebí, aby přijali Ducha svatého a kázali v Jeruzalémě, v Samařsku a po celém světě o tajemstvích vykoupení světa.

801. Po těch slovech se rozloučil se svým svatým a šťastným shromážděním věřících, přičemž jeho tvář zářila pokojem a velebností. Sepjal ruce a svou vlastní mocí se začal vznášet do výše, přičemž na zemi, kde stál, zanechal otisky svých svatých nohou. Malou rychlostí vystupoval k nebeským končinám, přičemž Ho provázely zraky i srdce prvorozených dětí, které svou lásku projevovaly pláčem a vzdycháním. A poněvadž vystupovala Prapříčina všeho pohybu, slušelo se, aby se

daly do pohybu i nebeské sbory andělů, svatých patriarchů a všech ostatních oslavených svatých, a aby provázely Spasitele Ježíše, někteří s tělem i duší, jiní jen duší. Všichni byli podle nebeského řádu společně vyzdviženi ze země a provázeli svého Krále a Vůdce. Všemohoucí při této příležitosti vykonal svou pravicí nový tajemný div vztahující se na nejsvětější Matku tím, že Ji vzal s sebou do nebe a obdařil Ji slávou, kterou pro Ni určil jako pro svou pravou Matku a kterou si i sama svými zásluhami získala a připravila. Tuto milost mohla naše velká Královna požívat už dříve, než se tak stalo při této příležitosti, protože Jí to její božský Syn nabízel během těch čtyřiceti dní po zmrtvýchvstání, které trávil v její společnosti. Aby zůstala tato neobyčejná milost zachována v tajnosti před všemi tvory, kteří tehdy na zemi žili, a také proto, aby mohla být nebeská Paní přítomna ve shromáždění apoštolů a věřících, kteří se modlili v očekávání příchodu Ducha svatého (Sk.1,14), bylo božskou mocí přesvaté Matce umožněno být zázračně současně na dvou místech. Byla s dětmi Církve svaté pro jejich útěchu během jejich pobytu ve večeřadle a zároveň vystoupila s Vykupitelem světa a usedla na jeho nebeský trůn, kde zůstala tři dny. Tam užívala dokonale všech svých schopností a mocností, kdežto ve večeřadle je během té doby o to víc omezovala.

802. Nejsvětější Paní byla svým božským Synem vyzdvižena a posazena po jeho pravici, čímž se splnilo to, co řekl David: „Královské dcery jsou mezi tvými milými; po tvé pravici paní pokrytá ofirským zlatem (Žl.44,10). Aby bylo toto úžasné tajemství schopné povzbudit zbožnost a oživit víru věřících, a aby je to přimělo ke chvále Původce tohoto zvláštního a nepochopitelného zázraku, připomínám znovu těm, kteří čtou tyto řádky, že od doby, kdy mne Nejvyšší pověřil napsáním tohoto životopisu, mi znovu a znovu během mnoha let výslovně přikazoval, abych napsala tento životopis. Zjevoval mi mnohá různá tajemství a velké Boží skutky, které jsem již popsala a ještě popíši. Protože vznešená povaha tohoto životopisu takovou přípravu a uschopnění vyžadovala, nebylo mi vše zjeveno najednou, protože omezenost tvora neumožňuje přijmout takové množství velkých a neobyčejných tajemství. Abych však byla schopna psát, dostalo se mi zvláštního osvícení pro každé jednotlivé tajemství. Tato zvláštní osvícení o jednotlivých tajemstvích jsem obyčejně dostávala o svátcích Krista Pána a naší nebeské Paní. Zvláště velké tajemství, že byla Panna Marie svým božským Synem při jeho nanebevstoupení vzata do nebe, a že byla současně podivuhodným způsobem také ve večeřadle, mi bylo zjevováno vždy o tomto svátku během několika po sobě jdoucích let.

803. Když je božská pravda poznána a pozorována v samém Bohu, který je jen světlo bez příměsi temnoty, a ve kterém jsou jak předmět, tak i jeho příčina tak zřejmé, vytvoří to v člověkovi naprostou jistotu bez stínu pochybnosti (Jan 1,5). Ale ti, kteří se dovídají o těchto tajemstvích z vypravování jiných, musí roznítit svou zbožnost, aby si vyprosili víru v to, co je nejasné. Proto bych váhala psát o této skryté události, kterou byla tato nebeská návštěva naší Královny, kdyby nebylo tak vážným nedostatkem pro tento životopis vynechat její tak velkou, důležitou a podivuhodnou výsadu. Tyto rozpaky se mne zmocnily v době, kdy jsem byla poprvé o tomto tajemství informována. Nyní, když jsem už v prvním svazku vypravovala o tom, že bylo dítě Marie vzato do nejvyššího nebe hned při narození a později, že byla dvakrát vynesena do nebe během devíti dnů přípravy na vtělení božského Slova, už se tolik nerozpakuji psát o tomto zázraku. Když božská všemohoucnost udělila tyto podivuhodné milosti blahoslavené Panně dřív, než se stala Boží Matkou, během přípravy na tuto důstojnost, je o to věrohodnější, že se to opakovalo po tom, co byla posvěcena Jeho nošením ve svém panenském lůně. Dala Mu ze své krve lidskou podobu, kojila Ho svými prsy, vychovala Ho jako pravého Syna, pak Mu po třicet tři léta sloužila, následovala a napodobovala Ho v jeho životě i v jeho mučení a smrti s takovou věrností, že to lidským jazykem ani nelze vyjádřit.

804 Při zkoumání těchto tajemství a zvláštních milostí blahoslavené Matky, je důvod, proč je Nejvyšší konal, zcela odlišný od důvodu, proč byly po tolik staletí Církvi neznámé. Při zkoumání prvního důvodu se musíme řídit svými znalostmi božské moci a lásky Boha ke své Matce, jakož i znalostí jeho přání povznést Ji v důstojnosti nad všechny ostatní tvory. Protože lidé ve smrtelném těle nemohou nikdy dokonale poznat vznešenost a důstojnost této Matky, ani její lásku, ani lásku jejího Syna nebo nejsvětější Trojice, ani zásluhy a svatost, kterou Jí Všemohoucí udělil, má proto jejich rozum tendenci stanovovat božské moci meze její působnosti. Bůh udělal pro Pannu Marii vše, co mohl, a toho bylo tolik, kolik si přál. On sám se Jí dal tak zvláštním způsobem, že se stal jejím Synem z její podstaty, z čehož nutně vyplývá, že v řádu milosti s Ní jednal zcela mimořádným způsobem, jak se nepříslušelo jednat s nikým jiným, ani s celým lidským pokolením. Jí tedy nejen že právem náležely zvláštní dary, dobrodiní a požehnání Všemohoucího, ale měřítkem k jejich posouzení musí pro nás být to, že po tom, co Jí dal své vlastní nejsvětější člověčenství, Jí neodepřel nic, co by mohlo nějakým způsobem rozmnožit její slávu a svatost.

805. Co se však týká zjevení těchto divů jeho Církvi, nevystižitelná Boží prozřetelnost, která Církev řídí a dodává jí nový lesk podle okolností doby, se při tom řídí jinými principy. Šťastný den milosti, který vzešel světu ve vtělení Slova a ve vykoupení člověka, má své ráno, poledne a také večerní dobu a to vše božská Moudrost řídí podle toho, kdy a jaká k tomu vzejde příležitost. I když jsou všechna tajemství o Kristovi a jeho Matce zjevena v Písmu svatém, nebyla všechna zjevena ve stejnou dobu, ale poznenáhla, krok za krokem odsunuje Pán závoj z obrazů, významu slov a záhad, pod nimiž byla skryta mnohá tajemství tak, jako sluneční paprsky bývají zakryty přecházejícím mrakem. Stejně byla skryta i ta posvátná tajemství, dokud některý z mnoha paprsků božského světla nepadl na lidi. Vždyť ani andělé, ačkoli všichni o vtělení věděli, že jeho smyslem je pomoci lidstvu, nebyli informováni o všech podmínkách, účincích a okolnostech tohoto tajemství, ale jen postupně přicházeli k jejich poznání během pěti tisíc dvou set let, které uplynuly od stvoření do Vtělení. Toto získávání nových poznatků jim poskytovalo příležitost ke stálému obdivu a k novému chválení a oslavování Původce těchto tajemství, jak jsem je během tohoto životopisu ukázala. Uvádím tento příklad jen jako odpověď na údiv, který by mohl vzniknout u těch, kteří slyší o tomto tajemném povýšení nejsvětější Panny Marie, které až dosud s mnoha jinými tajemstvími, která jsem už popsala a ještě popíši, byla skryta, dokud je nebyl Nejvyšší ochoten zjevit.

806. Dokud jsem nebyla schopna těchto úvah, nemálo jsem žasla, a to nejen kvůli sobě, ale hlavně kvůli těm, kteří to ode mne uslyší, když jsem poprvé poznala tato tajemství, že Kristus vzal svou blahoslavenou Matku s sebou do nebe. Mezi jiným, co mi tehdy Pán řekl, byla také poznámka o tom, abych si připomněla, co zanechal svatý Pavel o sobě zapsáno Církvi, když poukazuje na své vytržení až do třetího nebe, které je nebem blahoslavených, a že neměl jistotu zda tam byl vzat v těle, nebo bez těla (II.Kor.12,2). Neodvážil se tvrdit ani jedno ani druhé, ale jen předpokládal, že se to mohlo stát kterýmkoli způsobem. To hned objasnilo mé nesnáze, protože když se taková věc, jako je být vzat do nebe s tělem, mohla přihodit tomuto apoštolovi na začátku jeho obrácení, kdy neměl ještě žádné zásluhy, ale jen hříchy, a jestli připuštění takové výsady nepůsobí Boží Církvi žádné nebezpečí nebo obtíže, jak by někdo mohl pochybovat o tom, že Pán prokázal stejnou milost také své Matce, obzvlášť, když už získala takové nevýslovné zásluhy a svatost? Pán také dodal, že

když byli někteří ze svatých, kteří vstali se vzkříšeným Kristem, obdařeni výsadou vstoupit do nebe spolu s Kristem se svými těly, měl zajisté pádnější důvod udělit tuto milost své nejčistší Matce. I kdyby toto vyznamenání nebylo nikdy žádnému smrtelníkovi uděleno, náleželo nejsvětější Panně Marii, protože s Pánem trpěla. Bylo tedy vhodné, aby se s Ním podílela také na jeho vítězství a slávě, a aby v ní spolu s Ním zaujala místo po pravici Nejvyššího, když Mu jako jeho Matka dala ze své podstaty lidskou přirozenost, ve které nyní vítězoslavně vystoupil na nebesa. A jako se slušelo a patřilo, aby nebyla odloučena od svého Syna ve slávě, tak Jí také patřila výsada, aby nikdo z lidského pokolení nevešel s tělem i s duší do nebe k požívání věčné slávy dřív než nejsvětější Marie, nevyjímaje ani její matku a otce, svatého Josefa anebo kteréhokoliv z ostatních svatých. Ti všichni, ba i sám Spasitel by byli připraveni o mimořádné rozmnožení svých radostí, kdyby nejsvětější Panna Marie, jako Vykupitelova Matka a Královna všeho tvorstva, která si takové přednosti a milosti zasluhovala víc než ostatní, s nimi toho dne nevystoupila na nebesa.

807. Myslím, že tyto argumenty postačí k pochopení tohoto tajemství i k roznícení zbožné radosti a útěchy z něho i z jiných tajemství, o kterých se ještě zmíním v další části tohoto životopisu Panny Marie. Vracím se nyní ke svému vyprávění a říkám, že Pán při svém nanebevstoupení vzal s sebou svou přesvatou Matku do nebe a s neuvěřitelnou radostí a obdivem Ji naplnil před všemi anděly a svatými leskem slávy. Bylo také velice dobré, že apoštolové a věřící netušili nic o tomto tajemství, protože kdyby byli viděli svou Matku a Paní vystupovat s Kristem, jejich zármutek by byl příliš velký a neměli by se ke komu utéci pro útěchu. Nic je nemohlo v zármutku po Kristově odchodu potěšit víc než vědomí, že je s nimi ještě nejsvětější Paní a nejlaskavější Matka. Ale i při tomto vědomí z nejupřímnějšího srdce plakali a vzdychali, když viděli, jak jejich milovaný Mistr a Vykupitel mizel ve vzdušných končinách. A když už Ho skoro úplně ztratili z dohledu, vešel mezi Něj a ty, které zanechal na zemi, velmi světlý oblak (Sk.l,9), a úplně Ho jejich zraku skryl. V tomto oblaku sestoupila z nebe Osoba věčného Otce do vzdušných prostor vstříc svému Synovi a jeho Matce, která Mu poskytla nový způsob existence, ve které se nyní vracel ke svému Otci. Když k nim nebeský Otec přišel, přijal je do náruče své nekonečné lásky k radosti andělů, kteří Ho od nebeského trůnu v nesčetných zástupech provázeli. V kratičké chvíli pronikli skrze nebeské dráhy hvězd a celý svatý průvod vešel do nejvyššího nebe. Při jejich příchodu andělé, kteří vystoupili se země

společně se svými Panovníky Ježíšem a Marií, i ti, kteří se k nim připojili ve vzdušných končinách, volali na ty anděly, kteří zůstali v nebeských výšinách, a opakovali Davidova slova z 23. žalmu a mnohá jiná, která se vztahovala k tomuto tajemství:

808. „Otevřete, vy knížata, brány Věčného. Ať se zvednou a otevřou a přijmou do příbytků velkého Krále slávy, Pána ctností, Mocného v boji, Silného a Nepřemožitelného, který přichází vítězoslavný, protože zvítězil nad všemi svými nepřáteli. Otevřete brány nebeského ráje, nechte je otevřené a průchozí na věky, neboť přichází nový Adam, ten který napravil celé lidské pokolení, bohatý v milosrdenství, přetékající zásluhami svého přehojného vykoupení, které získal na světě svou smrtí. Nahradil naše ztráty a povznesl lidskou přirozenost k nejvyšší důstojnosti své vlastní nekonečnosti. Přichází s královstvím vyvolených a vykoupených, které Mu dal jeho věčný Otec. Nyní jeho štědré milosrdenství udělilo smrtelníkům moc znovu získávat ve spravedlnosti právo, které ztratili svými hříchy, aby si zachováváním jeho zákona zasloužili být jeho bratry a spolupracovníky dober, jeho Otce života věčného. A pro jeho větší slávu a k naší větší radosti přivádí s sebou po svém boku Matku svatosti, která Mu dala lidskou podobu pro přemožení ďábla. Ta přichází jako naše okouzlující a krásná Královna, oblažující všechny, kdož Ji pozorují. Vyjděte vstříc, vy nebeští dvořané a uvidíte našeho nejkrásnějšího Krále s korunou, kterou Mu dala jeho Matka, a jeho Matku korunovanou slávou, kterou Ji korunoval její Syn.“

809. S takovým plesáním a jinými projevy radosti, které přesahují všechnu naši představivost, se přiblížilo nové, božsky uspořádané procesí k nejvyššímu nebi. Mezi dvěma sbory andělů a svatých, do něho vešli Kristus a jeho nejsvětější Matka. Všichni po pořádku jim vzdali každému zvlášť i oběma společně nejvyšší poctu, zpěvem chvalozpěvů ke cti Původce milosti a života. Věčný Otec posadil vtělené Slovo na trůn svého Božství po své pravici a to s takovou slávou a velebností, že všichni obyvatelé nebes byli naplněni novým obdivem a uctivou bázní. V jasném, přímém nazírání poznávali nekonečnou slávu a dokonalost Božství nerozlučně a podstatně spojeného v jednu osobu v nejsvětějším člověčenství, okrášleném a vyvýšeném ctnostmi a slávou, jaká patřila tomuto spojení, jaké oko nevídalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo (Iz.54,4),

810. Pokora a moudrost naší nejmoudřejší Královny dostoupily při této příležitosti nejvyššího bodu, protože, přemožena takovými obdivuhodnými božskými

poctami, sestoupila k podnoží královského trůnu, pokořila se s vědomím, že je pouhým zemským tvorem, padla na svou tvář, klaněla se věčnému Otci a propukla v nové chvalozpěvy za slávu, kterou udělil svému Synovi a za vyvýšení jeho božského člověčenství k takové velikosti a slávě. Andělé a svatí byli znovu naplněni obdivem a radostí, když viděli nejmoudřejší pokoru své Královny, a soutěžili mezi sebou v napodobování tohoto živého příkladu, který jim byl při této příležitosti dán. Pak bylo slyšet hlas věčného Otce, který řekl: „Má dcero, vystup výše!“ Její božský Syn Ji také vyzval slovy: „Matko má, povstaň a zaujmi své místo, které Ti dlužím za to, že jsi mne následovala a napodobovala.“ A Duch svatý řekl: „Moje milá Nevěsto, pojď do mého věčného objetí!“ Ihned bylo oznámeno všem blaženým nebešťanům ustanovení nejsvětější Trojice, kterým byla nejsvětější Matka, za to, že svému Synovi poskytla svou krev při vtělení, že Ho kojila, sloužila Mu, napodobovala a následovala Ho s veškerou dokonalostí, jaká je u tvora možná, povýšena a posazena po pravici svého Syna na celou věčnost. Žádný jiný tvor nikdy nezaujme takové místo a postavení, ani se Jí nevyrovná v nepomíjející slávě, která je s ním spojena, protože bylo vyhrazeno Královně coby její právoplatné vlastnictví po Jejím pozemském životě, jako té, která nadmíru převýšila všechny ostatní svaté a světice.

811. Pro splnění tohoto ustanovení byla nejsvětější Panna Marie povýšena na trůn nejsvětější Trojice po pravici jejího Syna. Současně bylo Jí i všem svatým oznámeno, že tento trůn dostala nejen na celou věčnost, ale že bylo ponecháno Její vůli, zda tam chce už nyní zůstat bez toho, aby se vrátila zpět na zem. Podmínečnou vůlí božských Osob bylo totiž ustanoveno, že co se jich týče, může Marie zůstat v tomto stavu. Aby si mohla sama zvolit, co si přeje, byl Jí znovu ukázán stav Církve na zemi, její osiřelost a potřeby věřících, kterým mohla podle potřeby pomáhat. Toto obdivuhodné jednání božské Prozřetelnosti mělo Matce milosrdenství poskytnout příležitost, aby mohla překonat v konání dobra samu sebe a zavázat si lidstvo k vděčnosti skutkem nejněžnější lásky, podobným tomu, který vykonal její Syn, když přijal tělo schopné utrpení, a když pro naši spásu omezil slávu, jaká Mu náležela. Nejsvětější Matka Ho i v tomto ohledu následovala, aby se ve všem podobala vtělenému Slovu. Velká Paní, která měla před svým zrakem všechny oběti včetně tohoto návrhu, sestoupila z trůnu, padla na svou tvář u nohou tří Božských Osob a řekla: „Věčný a všemohoucí Bože a můj Pane, kdybych nyní přijala tuto odměnu, kterou mi tvá dobrotivá laskavost nabízí, zajistila bych si odpočinek. Pokud se vrátím

na svět a budu ve smrtelném životě pokračovat v práci pro dobro Adamových dětí a věřících svaté Církve, bude to ke Tvé oslavě a pro zalíbení Tvé Velebnosti a můj pobyt a putování s Vyhnanými dětmi na zemi jim bude ku prospěchu. Přijímám tu práci a prozatím se zříkám pokoje a radostí ve tvé přítomnosti. Dobře vím, co mám a co obdržím, ale obětuji to lásce, kterou máš k lidem. Přijmi, Pane a Mistře celé mé bytosti, tuto oběť, a Tvá božská síla ať mne řídí v pracích, které mi budou svěřeny. Víra v Tebe nechť se šíří a tvé svaté jméno buď velebeno, tvá svatá Církev ať vzrůstá. Poněvadž jsi ji získal krví svého i mého jednorozeného Syna, znovu se Ti nabízím pro práci na tvé oslavě a pro získání duší, jak dalece mi to bude umožněno."

812. Takovou oběť přinesla nejlaskavější Matka a Královna. Byla to oběť větší, než by si kdy mohl některý tvor představit a Pánu byla tak milá, že ji ihned odměnil tím, že Ji začal očišťovat a osvěcovat. To bylo, jak jsem se už jinde zmínila, nutné k tomu, aby mohla přímo nazírat Boha, protože Ho dosud viděla jen v nepřímém vidění. Takto povýšena se podílela na blaženém nazírání a byla naplněna leskem a nebeskými dary, které člověku nemůže popsat ani v tomto životě pochopit.

813. Nejvyšší v Ní obnovil všechny dary, které Jí do té doby udělil a znovu je potvrdil a zpečetil ve stupni, který byl tehdy vhodný pro to, aby Ji mohl poslat zpět na svět jako Matku a Učitelku Církve svaté. Potvrdil všechny tituly, které Jí udělil, jako například Královna všeho tvorstva či Přímluvkyně a Paní všech Věřících. A jako vosk přijímá podobu pečetidla, tak se blahoslavená Panna Marie božskou všemohoucností stala obrazem Kristova člověčenství, aby se tak mohla navrátit k bojující Církvi a byla pravou zahradou, zamčenou a zapečetěnou pro zachování vody milosti (Pís. 4,12). Ó, tajemství nejvyšší Velebnosti, zasluhující veškerou úctu! Ó, tajemství tak ctihodná, jako vznešená! Ó, dobroto a laskavosti nejsvětější Marie, kterou nevědomé Eviny děti nemohou nikdy vystihnout! Volba, kterou učinil Bůh, když zvolil tuto nejsladší Matku za útočiště všech svých věrných dětí, nebyla bez velkého tajemství. Byl to úmysl, jak nám ukázat tuto mateřskou lásku, kterou by se nám snad v jiných velkých skutcích nepodařilo najít. Bylo to v souhlasu s božským ustanovením, podle kterého nebyla připravena o příležitost dosažení takové vznešenosti, a ani my jsme nebyli připraveni o požehnanou povinnost následovat její příklad. Komu by se to nyní zdálo být příliš těžké ve srovnání s touto převelikou láskou, když vidí svaté a mučedníky

odmítat chvilková uspokojení proto, aby dosáhli věčného odpočinku, a když se naše nejvýš milující Matka této úplné blaženosti zřekla se záměrem pomoci svým malým dětem? Jak budeme moci uniknout hroznému zahanbení, když ani z vděčnosti za toto dobrodiní, ani proto, abychom následovali její příklad, ani kvůli tomu, abychom se této Paní zalíbili a zajistili si její společnost nebo společnost jejího Syna, si nechceme odepřít ani nepatrný klamný požitek , který nám přivodí jen jejich nepřízeň a samu smrt? Požehnaná bud' tato Žena! Ať Ji chválí celá nebesa a všechna pokolení ať Ji nazývají šťastnou a blahoslavenou (Lk.1,48).

814. První část tohoto životopisu jsem ukončila třicátou první kapitolou knihy Přísloví, v níž jsem vychválila ctnosti této velké Paní, jediné statečné Ženy Církve svaté. Stejně i tuto část knihy končím odkazem na tuto pasáž, protože v ní Duch svatý shrnuje vše, co se týká plodnosti slov této části. Velké tajemství, o kterém jsem právě psala, je v té části zmíněné kapitoly Přísloví důkladněji potvrzeno, zvláště pak vyvýšení nejsvětější Panny Marie, založené na tomto požehnání. Nebudu se však zdržovat opakováním toho, co jsem už napsala dřív, protože mnohé z toho, co bych mohla říci, může být pochopeno po přečtení této pasáže. Tam jsem uvedla, že tato Královna je statečná Žena, jejíž cena převyšuje cenu věcí přivezených z daleka (Př.31,14), z nejvzdálenějších končin nejvyššího nebe, odměřená odhadem nejsvětější Trojice. Srdce jejího Muže se nedočkalo zklamání, protože nezklamala v ničem, co od Ní očekával. Ona byla kupeckou lodí, která přivezla z nebe zachování jeho Církve. Ona byla Tou, která zasadila ovoce svých rukou, opásala se silou a vztáhla své ruce k velkým věcem, vztáhla své ruce k chudým a otevřela své dlaně opuštěným, okusila a viděla, že je její dílo dobré, protože na vlastní oči viděla odměnu věčné blaženosti. Oblékla své služebníky dvojnásobným rouchem, její světlo neuhaslo v noci utrpení a nemusela se obávat prudkých pokušení. Dřív než sestoupila z nebe, aby splnila vše, co se od Ní očekávalo, prosila věčného Otce o jeho sílu, Syna o moudrost a Ducha svatého o lásku a všechny tři božské Osoby o jejich pomoc a požehnání. To Jí udělily, když padla před jejich trůnem na svou tvář. Naplnili Ji novými účinky a sdíleli s Ní své Božství. Pak Jí laskavě dovolili odejít s nevýslovnými poklady milostí. Andělé a svatí Ji velebili obdivuhodnými chválami a vyvyšováním, a Ona se vrátila na zem, jak budu vypravovat v dalším svazku. Tam popíšu také vše, co do konce svého života pro Církev vykonala, i to, že její skutky byly obdivem nebes a velkým dobrem pro

lidi, protože všechny své práce podnikala a všechna utrpení podstupovala s cílem získat věčnou blaženost pro své děti. Když poznala vznešenost lásky, i to, že jejím zdrojem je věčný Bůh, který je láska (I. Jan 4, 16), byla stále roznícena jejím žárem a jejím chlebem ve dne v noci byla láska. Jako pilná včela se snesla od Církve vítězné k Církvi bojující, naplněna pelem lásky, aby vytvořila plást medu Boží lásky k nasycení malých dětí prvotní Církve. Vychovala je do mužného věku tak silné a vyspělé ve ctnostech, že utvořili dostatečně pevný základ pro vysokou budovu svaté Církve (Ef. 2,18).

815. Proto, abych ukončila tuto kapitolu a s ní i tento svazek, se vrátím ke shromáždění věřících, které jsme opustili zarmoucené na Olivetské hoře. Nejsvětější Panna Marie na ně ve své slávě v nebesích nezapomněla. Když stáli a plakali pohrouženi do smutku, a pohlíželi do vzdušných prostor, ve kterých zmizel jejich Vykupitel a Mistr, obrátila k nim Marie své oči z oblaku, na kterém vystoupila, aby jim seslala svou pomoc. Pohnuta jejich zármutkem láskyplně prosila Ježíše, aby potěšil děti, které nechal na zemi jako sirotky. Vykupitel lidského pokolení vyslyšel prosbu své Matky a poslal na zem dva anděly v bílém skvoucím rouchu. Ti se zjevili všem učedníkům i věřícím a řekli jim: „Muži galilejští, proč tu stojíte a hledíte k nebi? Ten, který byl od vás vzat, týž Ježíš, takto přijde, stejně jak jste ho viděli odcházet do nebe (Sk.1,11).“ Těmito i jinými slovy, která přidali, potěšili apoštoly, učedníky i všechny ostatní, aby nezmalomyslněli, ale v ústraní očekávali příchod a útěchu Ducha svatého, kterého jim jejich božský Mistr slíbil.

816. Musím však připomenout, že ta slova andělů, ačkoli ony muže a ženy potěšila, obsahovala zároveň pokárání nedostatku jejich víry. Protože kdyby byla jejich víra dobře založená a proniknutá čistou láskou, nebylo by nutné zůstávat na hoře se zraky tak upnutými k nebesům. Když nemohli Mistra vidět, ani Ho zadržet svými zevnějšími, citovými projevy lásky, které projevovali tím, že pohlíželi vzhůru do vzduchu, kde Ho viděli zmizet, měli oživit svou víru a hledat Ho tam, kde vskutku byl a byli by Ho našli. Jejich způsob hledání Krista byl marný a nedokonalý, protože k získání přítomnosti a pomoci jeho milosti nebylo nutné Ho vidět a mluvit s Ním osobně. U lidí tak osvícených a zdokonalených to byla pokárání hodná chyba, že ještě tuto pravdu neznali, protože apoštolové a učedníci byli už dlouhou dobu ve škole Krista, našeho Boha a čerpali poznání o ctnostech přímo z jeho studnice, z pramene

tak čistého a nádherného, a měli být v duchovním životě a v nejvyšší dokonalosti už daleko pokročilí. Ale to je neštěstí naší přirozenosti a její závislosti na smyslech, protože se spokojuje s cvičením jejích nižších mocností a přeje si milovat a požívat i to nejsvětější duchovní požehnání smyslným způsobem. Přirozenost zvyklá na tento hrubý omyl je velmi liknavá při očišťování sebe sama od nižších vlivů, a někdy se tak klame, i když se opravdově a horlivě snaží dosáhnout nejvyššího cíle. Tato pravda byla pro naše poučení dobře vyjevena na apoštolech, které Pán učil, že je světlo a pravda a zároveň také cesta (Jan 14, 6), a že k poznání věčného Otce mají přijít skrze Něho, jenž je pravou cestou. Protože světlo nesvítí jen pro sebe a cesta není postavena proto, aby se na ní odpočívalo.

817. Toto učení, tak často opakované v evangeliích, slýchané z úst jeho Autora a potvrzené příkladem jeho života, mělo povznést srdce a chápavost apoštolů k jeho pochopení i k jeho naplňování. Ale právě útěcha, kterou jejich duch i jejich smysly nacházely při rozmluvách a při soužití s jejich Mistrem, jistota jejich lásky a ujištění o pravé lásce jejich Mistra, držela síly jejich vůle upoutané na smysly, takže nevěděli, jak by se vyprostili z neoprávněného omezování svými nižšími mocnostmi, ani si nikdy neuvědomili, jak často ve své zbožnosti vyhledávali sebe a jak silně byli sváděni duchovní útěchou pocházející pouze ze smyslů. Kdyby je jejich božský Mistr neopustil tak, že vystoupil na nebesa, nebyli by schopni se od Něj odloučit bez velké hořkosti a zármutku. Následkem toho by pak nebyli schopni kázat evangelium, které mělo být hlásáno po celém světě s velkým úsilím a obtížemi, i s nebezpečím ztráty života. To by nedokázali úzkoprsí lidé, ale jen muži stateční a silní v lásce, muži, kteří nebyli spoutaní nebo změkčilí smyslnými útěchami, které svírají ducha. Mohli to dokázat jen lidé připravení jít a kázat v hojnosti i nedostatku, v hanbě i za věhlasu, za pocty i potupy, v zármutku i radosti, a zachovat si při tom všem lásku a horlivost Páně a velkomyslné srdce, povznesené nad všecek zdar i nezdar (II. Kor.6,8). Po andělském napomenutí odešli apoštolové i učedníci s nejsvětější Pannou Marií z Olivetské hory do večeřadla. Tam se v očekávání příchodu Ducha svatého modlili, jak se dozvíme v následujícím svazku.

Poučení, která mi udělila Královna nebes přesvatá Marie.

818. Má dcero, chceš vhodně uzavřít tuto část mého životopisu tím, že připomeneš poučení o nejúčinnější sladkosti božské lásky a nesmírné Boží štědrosti k

těm duším, které nepřekáží, jejímu přílivu. To je v souhlasu se sklonem jeho svaté a dokonalé vůle, která raději sytí než stíhá, raději odměňuje než trestá, raději obveseluje než zarmucuje. Smrtelníci si však tohoto božského umění nevšímají, protože chtějí dostávat z rukou Nejvyššího, jen pozemské a nebezpečné útěchy, rozkoše a odměny, kterým dávají přednost před skutečným a jistějším požehnáním. Božská Láska pak napravuje tyto chyby zkušenostmi, které jim poskytuje prostřednictvím utrpení a trestů. Lidská povaha je liknavá, drsná a nevzdělaná. Pokud není vzdělána a zjemněna, nepřináší v pravý čas žádnou úrodu a následkem svých špatných náklonností se sama od sebe nikdy nestane způsobilou pro nejvyšší sladké a láskyplné soužití s nejvyšším Dobrem. Musí být přizpůsobena a uvedena do patřičného stavu kladivem protivenství a očištěna v tavidle soužení proto, aby se stala způsobilou a schopnou přijmout božské dary a milosti, a aby mohla poznávat a zavrhovat pozemská klamná dobra, ve kterých se skrývá smrt.

819. Já jsem pokládala za maličkost vše, co jsem vytrpěla, když jsem spatřila odměnu, kterou pro mne božská Dobrota připravila. A proto ve své obdivuhodné prozřetelnosti Bůh určil, abych se vrátila k Církvi bojující, jak jsem si toho sama přála a sama si zvolila. Věděla jsem, že to neobyčejně zvýší mou slávu, přispěje ke zvelebení jeho svatého jména a zároveň poskytne pomoc jeho Církvi i jeho dětem (I. Tim.1,17). Zdálo se mi to svatou povinností, abych se zřekla věčné blaženosti, kterou jsem požívala, a návratem na zem získávala nové ovoce z práce a lásky pro Všemohoucího. Toto všechno jsem dlužila božské Dobrotě, která mne tak povznesla z prachu. Uč se proto, má drahá z mého příkladu a rozněcuj se k horlivému napodobování mých činů v této době, ve které je Církev svatá tak zkormoucena a sklíčena pronásledováním a není v ní z jejích dětí nikdo, kdo by ji potěšil. Přeji si, abys v tomto případě pracovala usilovně a byla připravena trpět, abys v modlitbách a prosbách volala z hloubi svého srdce k Všemohoucímu. A kdyby to bylo třeba, buď ochotna položit i život. Ujišťuji tě, má dcero, že tvá snaha bude velmi příjemná očím mého božského Syna i mým.

820. Ať je to všechno ke cti a slávě Nejvyššího, Krále všech věků, nesmrtelného a neviditelného (I.Tim.1,17) i ke cti a slávě jeho Matky, nejsvětější Panny Marie na věky věkův.

KONEC TŘETÍHO SVAZKU

MARIE OD JEŽÍŠE Z AGREDY

I. Život a dílo. Narodila se roku 1602 ve španělské Agredě, zemřela tamtéž v roce 1665. Její rodiče Francesco Fernández Coronel a Caterina Araña byli hluboce zbožní. Poté co otec i dva její bratři odešli do františkánského konventu sv. Antonína v Naldé, Marie s pomocí své matky proměnila domov v klášter. Roku 1627 zde byla zvolena představenou a úřad vykonávala až do smrti. Mystické jevy, které prožívala, ustaly ve chvíli, kdy začala Boha prosit, aby ji zbavil viditelných extází, a tak ji uchránil před indiskrétními pohledy některých lidí. I nadále však měla vize trpícího Ježíše, zcela pokrytého ranami, který ji vybízel, aby trpěla z lásky k němu ve spojení s Bohem. Marie žila v přísné kajícnosti: spala jen dvě hodiny denně na holé podlaze, bičovala se do krve, nosila kající roucho, tři dny v týdnu se postila pouze o chlebu a vodě. V touze po spáse duší obdržela dar bilokace, díky němuž se objevila mezi indiány v Novém Mexiku a zvěstovala jim evangelium. Událost doložil misionář, který odjel na dané místo prověřit zprávy, jež se o tom šířily. Na pokyn zpovědníka začala roku 1637 psát *Mystické město Boží (Mística ciudad de Dios)* a *Život Panny Marie (Vida de la Virgen Maria).* První verze těchto textů byla zničena na příkaz jednoho zpovědníka, jenž byl u ní v klášteře na návštěvě. Roku 1650 jí ale jiný zpovědník přikázal, aby znovu sepsala *Život Panny Marie* a také vlastní životopis s popisem všech milostí, kterých se jí dostalo. Během pěti let (1655 - 1660) tedy napsala druhou verzi, jež se vyjma několika detailů zcela shodovala s první. Kromě starosti o klášter, v němž byla představenou, se zasazovala i o mír mezi národy, jak to dokládají její listy papeži Alexandru VII. († 1667) či španělskému králi Filipu IV. († 1665), jemuž radila v záležitostech duchovního života a jemuž v dopisech *(Cartas a Felipe IV)* předkládala návrhy, jak moudře a spravedlivě vládnout. Z dalších děl připomeňme *Každodenní cvičení a učení, jak konat své dílo s větší dokonalostí* (*Ejercicio cotidiano); Vlastní životopis; Duchovní žebřík k dokonalosti (Escala para subir a la perfección); Zákony Nevěsty mířící k vrcholům čisté lásky (Leyes de la esposa, ápices de su casto amor).* Hlavním Mariiným dílem, uveřejněným až po její smrti, je jeden z nejoriginálnějších *Životů Panny Marie* napsaných v 17. století. Marie líčí Mariin život v chronologickém pořadí: od předurčení Panny Marie až po vtělení Slova, od vtělení Slova po Nanebevstoupení; od Nanebevstoupení po korunování Panny Marie. Panna Maria má v nebi zvláštní postavení. V nebi, v „mystickém městě“ přebývá Bůh, který našel zalíbení v neposkvrněné Panně Marii, a rozhodl se v ní proto přebývat. Marie líčí „božský“, a ne lidský příběh Panny Marie a ten je sepsán výhradně na základě mystických zjevení, kterých se Marii dostalo při jejích teofanických kontemplacích. *Mystické město Boží* bylo přijato příznivě, ale našla se i řada odborníků, kteří je kritizovali.

P. Zovatto

(Převzato ze Slovníku křesťanských mystiků)

Obsah

KNIHA PRVNÍ

Kapitola I Strana: 7
Pán zkouší nejsvětější Marii, když s Ní jedná s odstupem a s přísností; vysvětlení důvodů takového jednání.

Kapitola II Strana: 14
Duševní činnost nejsvětějšího Syna i vše, co bylo před nejsvětější Marií skryté, se opět zviditelnilo, je poučována o zákoně milosti.

Kapitola III Strana: 20
Nejsvětější Marie a Josef putovali každý rok do Jeruzaléma, jak to požadoval zákon, a brali s sebou také Ježíše.

Kapitola IV Strana: 24
Dvanáctiletý Ježíš jde s rodiči do Jeruzaléma, skryl se jim v chrámě.

Kapitola V Strana: 30
Po třech dnech nejsvětější Marie a svatý Josef našli Dítě v chrámě, jak rokuje s učiteli.

Kapitola VI Strana: 39
O vizi, které se dostalo nejsvětější Marii, když Ježíš dosáhl dvanácti let, a která měla napomáhat tomu, aby v Ní byl vytvořen dokonalý vzor a obraz zákona evangelia.

Kapitola VII Strana: 43
Obšírnější vysvětlení vznešeného důvodu, proč byla nejsvětější Marie poučována, a popis toho, jak tato poučení uvedla do praxe.

Kapitola VIII Strana: 48
Jak naše velká Královna žila podle učení evangelia, které Jí předával její nejsvětější Syn.

Kapitola IX Strana: 54
Jak byla nejsvětější Marie poučena o článcích víry, a jak tyto vědomosti využívala.

Kapitola X Strana: 59
Nejsvětější Marie obdržela osvícení o deseti přikázáních, jak tyto vědomosti uplatňovala.

Kapitola XI Strana: 66
Hluboké vědomosti nejsvětější Marie o sedmi svátostech, které měl Kristus Pán ustanovit a o pěti církevních přikázáních.

Kapitola XII Strana: 73
Nepřetržité modlitby a prosby Vykupitele, Krista Pána, za naše blaho; spolupráce naší nejsvětější Matky; mnoho nových osvícení, která obdržela.

Kapitola XIII Strana: 78
Nejsvětější Marie překročila třicátý třetí rok svého věku a od té doby její panenské tělo zůstávalo beze změny; má v úmyslu podporovat svého nejsvětějšího Syna a svatého Josefa prací svých rukou.

Kapitola XIV Strana: 83
Utrpení a nemoci svatého Josefa během posledních let jeho života; jeho Snoubenka, Královna nebes, ho v té době ošetřuje.

Kapitola XV Strana: 88
Blažená smrt svatého Josefa; co po ní následovalo; Ježíš, náš Vykupitel a blahoslavená Panna Marie, naše Paní, ho při smrti zaopatřili.

Kapitola XVI Strana: 94
Stáří Královny nebes v okamžiku smrti svatého Josefa a některé výsady jejího svatého snoubence.

Kapitola XVII Strana: 98
Co dělala nejsvětější Marie po smrti svatého Josefa a některé rozmluvy se svatými anděly.

Kapitola XVIII Strana: 106
Některá tajemství a činnosti velké Paní a Královny i jejího nejsvětějšího Syna z doby, kdy žili spolu osamoceni.

Kapitola XIX Strana: 111
Kristus, náš Pán se začíná připravovat na svá veřejná kázání tím, že oznámil některým, že je Vykupitel už na světě; jeho nejsvětější Matka mu v tom pomáhá; mocnosti pekla se začínají znepokojovat.

Kapitola XX Strana: 117
Lucifer svolává v pekle shromáždění, aby se poradil, jak překážet činnosti Krista, našeho Vykupitele a jeho přesvaté Matky.

Kapitola XXI Strana: 123
Svatý Jan Křtitel obdržel velká dobrodiní od nejsvětější Marie a byl Duchem svatým vybídnut, aby vystoupil na veřejnost a začal kázat; před tím poslal nebeské Paní svůj kříž.

Kapitola XXII Strana: 128
Nejsvětější Marie obětuje věčnému Otci svého jednorozeného Syna pro vykoupení lidského pokolení; za tuto oběť Jí Bůh uděluje jasné patření na Božství; Marie se loučí se svým Synem, který odchází na poušť.

Kapitola XXIII Strana: 136
Činnosti panenské Matky během nepřítomnosti jejího nejsvětějšího Syna a její rozmluvy se strážnými anděly.

Kapitola XXIV Strana: 140
Náš Spasitel Ježíš jde k řece Jordánu, kde Ho svatý Jan křtí. Svatý Jan pak žádá Spasitele, aby ho pokřtil.

Kapitola XXV Strana: 146
Náš Vykupitel jde po svém křtu na poušť, kde konáním hrdinských ctností dobývá velké vítězství nad nepravostmi; jeho nejsvětější Matka ví o všech jeho činech a napodobuje je.

Kapitola XXVI Strana: 151
Po postu dovoluje Pán, aby Ho Lucifer pokoušel; Kristus ho přemáhá a nejsvětější Kristova Matka je stále informována o tom, co se děje.

Kapitola XXVII Strana: 159
Kristus, náš Vykupitel odchází z pouště a vrací se na místo, kde svatý Jan křtil. Jeho činnost do doby, kdy povolal první učedníky. Přesvatá Marie ví o všech jeho činech a napodobuje je.

Kapitola XXVIII Strana: 163
Kristus, náš Vykupitel, začíná povolávat a vybírat učedníky v Křtitelově přítomnosti a začíná kázat. Nejvyšší přikazuje jeho blahoslavené Matce, aby Ho následovala.

Kapitola XXIX Strana: 168
Kristus se vrací s pěti učedníky do Nazareta; křtí svou nejsvětější Matku; jiné události z té doby.

KNIHA DRUHÁ

Kapitola I Strana: 173
Kristus, náš Spasitel, se na žádost své nejsvětější Matky začíná zjevovat světu svým prvním zázrakem.

Kapitola II Strana: 179
Přesvatá Marie provází Spasitele na jeho kazatelských cestách; snáší mnohé obtíže, pečuje o ženy, které Krista následují, a počíná si ve všem nejvýš dokonale.

Kapitola III Strana: 185
Pokora blahoslavené Marie zůstává neovlivněna zázraky, které Pán konal; poučení o pokoře, které dala apoštolům ve vztahu k zázrakům, které měli sami konat, a jiné úvahy.

Kapitola IV Strana: 193
Ďábel je vlivem Kristových zázraků a svatého Jana Křtitele velmi znepokojen a zmaten. Herodes uvěznil a dal setnout svatého Jana; něco o jeho smrti.

Kapitola V Strana: 200
Milosti, které udělil Kristus apoštolům za jejich úctu a oddanost jeho nejsvětější Matce a smutný Jidášův konec, který na tuto úctu zapomínal.

Kapitola VI Strana: 211
Kristus se proměnil na hoře Tábor před svou nejsvětější Matkou; oba putují z Galileje do Jeruzaléma a připravují se na umučení; Spasitel pomazán Magdalenou v Bethanii.

Kapitola VII Strana: 221
Posvátná tajemství, která předcházela slavný Kristův vjezd do Jeruzaléma; vjezd do města a přijetí jeho obyvateli.

Kapitola VIII Strana: 229
Zlí duchové se shromáždili v pekle, aby rokovali o slavném vjezdu Krista Pána do Jeruzaléma; výsledky této porady a kroky, na kterých se usnesli kněží a farizeové v Jeruzalémě.

Kapitola IX Strana: 236
Náš Spasitel Ježíš Kristus se loučí v Bethanii se svou nejsvětější Matkou, aby ve čtvrtek při poslední večeři začal své utrpení; přesvatá Paní žádá s ostatními o svaté přijímání a pak jde s Magdalenou a jinými svatými ženami za Ním.

Kapitola X Strana: 243
Náš Spasitel Ježíš Kristus slaví podle zákona se svými apoštoly poslední večeři a myje jim nohy; jeho nejsvětější Matce se dostává plného poznání a porozumění o všech těchto tajemstvích.

Kapitola XI Strana: 254
Kristus, náš Spasitel, slaví svátostnou večeři proměněním svého pravého těla a své krve v nejsvětější Svátosti; jeho modlitby a prosby. Přijímání jeho přesvaté Matky a jiná tajemství.

Kapitola XII Strana: 267
Modlitba našeho Pána v zahradě a její tajemství; co o ní věděla nejsvětější Matka.

Kapitola XIII Strana: 277
Zradou Jidáše je náš Spasitel vydán do rukou svých nepřátel a zajat; co při tom dělala nejsvětější Marie a některá jiná tajemství této události.

Kapitola XIV Strana: 286
Útěk apoštolů po zajetí jejich Mistra; jeho přesvatá Matka věděla o všem, co se dělo, jak si počínala; Jidášova záhuba a obavy démonů kvůli tomu, co museli zakusit.

Kapitola XV Strana: 296
Náš Spasitel Ježíš Kristus je spoután jako vězeň a vlečen do Annášova domu; události s tím spojené a čím v té době trpěla jeho nejsvětější Matka.

Kapitola XVI Strana: 303
Kristus je vlečen do Kaifášova domu, kde je křivě obviněn a tázán na to, zda Je Božím Synem; svatý Petr Ho zapírá po druhé a po třetí; co při tom všem dělala nejsvětější Marie.

Kapitola XVII Strana: 311
Jak trpěl náš Spasitel od zapření svatým Petrem až do rána; jak velký byl zármutek jeho nejsvětější Matky.

Kapitola XVIII Strana: 317
V pátek ráno se shromáždila vysoká rada, aby potvrdila žaloby vznesené vůči Spasiteli Ježíši, a aby Ho poslala k Pilátovi; přesvatá Marie se svatým Janem a třemi Mariemi Mu jdou vstříc.

Kapitola XIX Strana: 327
Pilát posílá židy s Ježíšem k Herodovi, kde pokračují ve svých žalobách; Herodes jedná s Ježíšem pohrdavě a posílá Ho zpět k Pilátovi; Marie následuje Spasitele.

Kapitola XX Strana: 338
Na Pilátův rozkaz byl náš Spasitel bičován, korunován trním a vysmíván. Jak si v té době počínala nejsvětější Marie.

Kapitola XXI Strana: 348
Pilát vynáší nad Původcem života ortel smrti; Pán na sebe bere kříž, na kterém má zemřít; jeho nejsvětější Matka Ho následuje; co při této příležitosti dělala, aby omezila, ďáblovu moc.

Kapitola XXII Strana: 359
Náš Spasitel Ježíš Kristus ukřižován na hoře Kalvárii; sedm posledních slov, která pronesl na kříži; přítomnost jeho bolestné Matky při jeho utrpení.

Kapitola XXIII Strana: 379
Kristovo vítězství nad ďáblem; jeho smrt a Habakukovo proroctví; sněm ďáblů v pekle.

Kapitola XXIV Strana: 391
Kristův bok proboden kopím; tělo Kristovo sňato z kříže a pohřbeno. Co při tom blahoslavená Matka Boží až do návratu do večeřadla dělala.

Kapitola XXV Strana: 399
Královna nebes těší Petra i ostatní apoštoly; její moudré počínání po pohřbu svého Syna; její vize Kristovy božské duše, která sestoupila do předpeklí ke svatým patriarchům.

Kapitola XXVI Strana: 406
Zmrtvýchvstání Ježíše Krista a jeho zjevení se své nejsvětější Matce ve společnosti svatých Otců z předpeklí.

Kapitola XXVII Strana: 412
Některá zjevení našeho Spasitele Mariím a apoštolům; moudrost Královny nebes při naslouchání jejich zprávám o těch zjeveních.

Kapitola XXVIII Strana: 422
Některá skrytá božská tajemství v životě Panny Marie ve dnech po vzkříšení Páně; dostává se Jí jména Matky a Královny Církve; Kristus se svým zjevením připravuje na nanebevstoupení.

Kapitola XXIX Strana: 430
Náš Vykupitel Ježíš Kristus vystupuje na nebesa provázen všemi svatými; vzal s sebou také svou nejsvětější Matku a obdařil Ji slávou.

Marie od Ježíše z Agredy Strana: 443
Marie od Ježíše z Agredy – život a dílo

Chybné odkazy na biblické texty

Oddíl	Odkaz	Text
73	Ž. 39,5	uzavři všechny své smysly svodům a výmyslům světa
233	Pís. 1,6	s horlivou starostlivostí milujícího ženicha

---

[i] Když přestal mluvit s Mojžíšem na hoře Sinaji, předal mu obě desky Svědectví, kamenné desky popsané prstem Božím.

[ii] Ztrácím kvůli tobě rozum, má sestro, nevěsto, ztrácím kvůli tobě rozum pro jediný tvůj pohled, pro jediný kruh tvého náhrdelníku!

[iii] Když král stoluje, vydechuje můj nard svou vůni.

[iv]Vylévám před ním svou stížnost, svou sklíčenost kladu před něho,

[v]Chraňte se, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých: neboť vám říkám, že jejich andělé v nebesích vidí neustále tvář mého Otce, který je v nebesích.

[vi] jediný, jenž má nesmrtelnost, jenž přebývá v nedostupném světle, jehož nikdo z lidí neviděl a uvidět nemůže. Jemu patří čest i moc na věky! Amen.

[vii] Vzpomeň si: udělal jsi mě, jako se hněte hlína, a pošleš mě nazpět do prachu.

[viii] Nevydávej zvěři duši své hrdličky, až do konce nezapomínej na život svých nešťastných.

[ix]Blízký je Jahve zlomeným srdcím, zachraňuje sklíčené mysli

[x]Pane, vše, po čem toužím, je před tebou, tobě můj vzdech skryt není;

[xi]Obětí Bohu je zkroušený duch, zkroušeným, zdrceným srdcem, Bože nepohrdáš.

[xii]Skotačila jsem na povrchu jeho země, své potěšení jsem nacházela mezi lidskými dětmi.

[xiii] K tomu jsme právě byli povoláni, neboť i Kristus pro vás trpěl a zanechal vám příklad, abyste kráčeli v jeho stopách,

[xiv]Ba i měsíc je bez lesku, hvězdy nejsou v jeho očích čisté.

[xv]Bůh nedůvěřuje ani svým svatým a nebesa nejsou v jeho očích čistá.

[xvi]Polož si mě jako pečeť na své srdce, jako pečeť na svou paži. Neboť silná jako smrt je láska, vášeň jako šeol nezlomná. Její šípy jsou šípy ohnivě, Jahvův plamen.

[xvii]a učte je zachovávat vše, co jsem vám předepsal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.

[xviii]slepí vidí a chromí chodí, malomocní jsou očišťováni a hluší slyší, mrtví se probouzejí k životu a chudým se hlásá radostná zvěst;

[xix]Šimon-Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“

[xx]Proto není stvoření, které by před ním zůstalo neviditelné, ale všechno je nahé a odhalené v očích toho, jemuž máme skládat účty.